ΘΗΣΑΥΡΟΣ

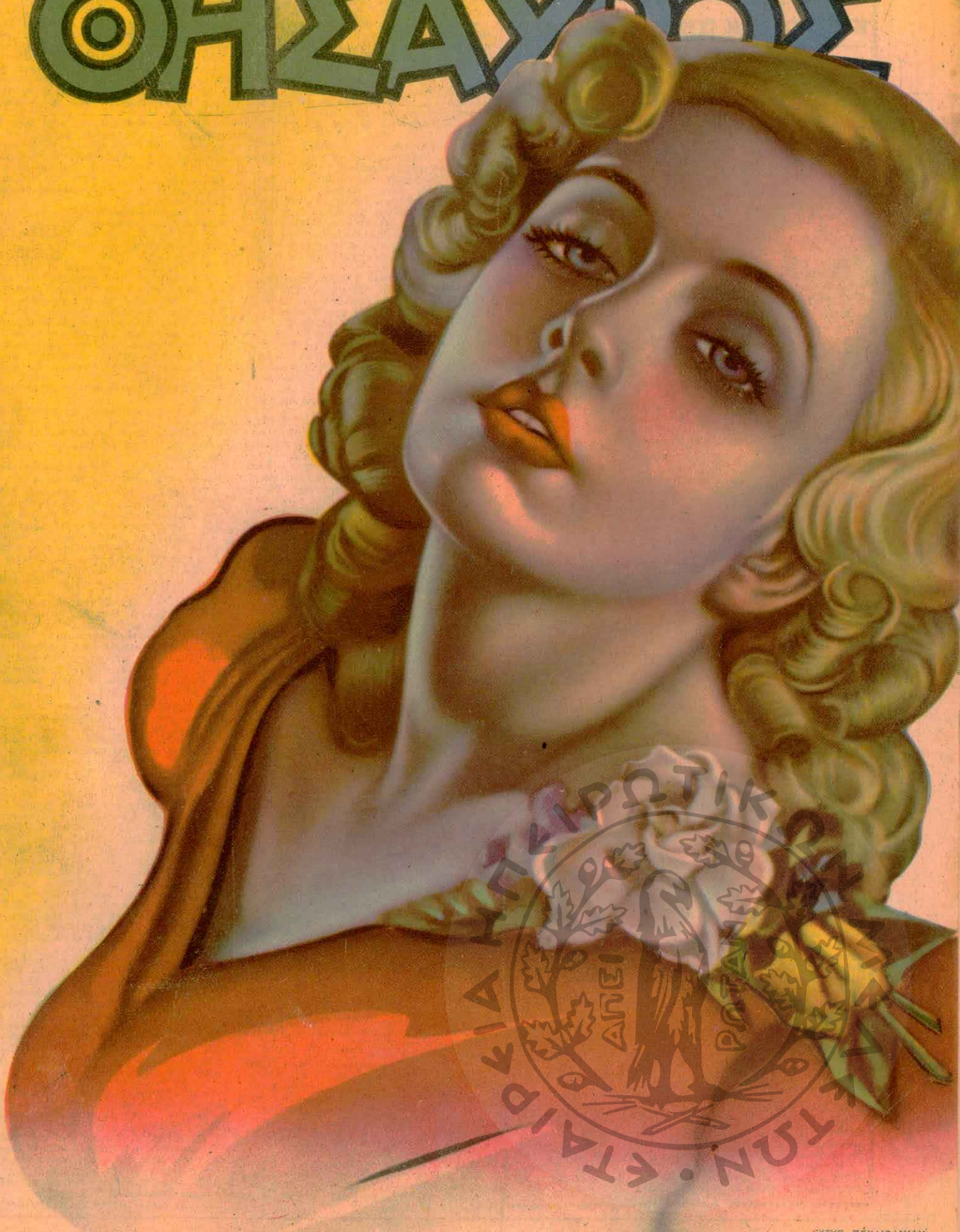

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΦΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΑΠΕΙ ΡΩΤΙΚΗ ΤΗΝ

ΕΚΤΥΠ. ΠΕΧΛΙΒΑΝΙΔΗ

Οἱ «ΚΑΛΕΣ» καὶ οἱ «κακὲς» ὧρες

Πῶς διαιροῦν οἱ Ἰνδοὶ τὴν ἡμέρα

Μιὰ ἰνδικὴ παράδοσις, ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴ σανσκριτικὴ ἐποχή, ἀποδίδει στὶς ὧρες τῆς ἡμέρας μιὰ διαφορετικὴ ἐπίδρασι, ποὺ εἶνε ἄλλοτε εὐνοϊκὴ καὶ ἄλλοτε δυσμενής, ἀναλογα μὲ τὴ δουλειὰ ποὺ πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσωμε. Οἱ εὐνοϊκὲς ὧρες κ.λ. λοῦνται «χολινγκὲ καλὰμ» καὶ οἱ δυσμενεῖς «ῥαγκὸν καλὰμ» ἢ «ραγκαλόν», ὅπως συνηθίζει νὰ τὶς λέῃ ὁ λαός. Κατὰ τὶς ὧρες ποὺ θεωροῦνται κακὲς κανένας ἄνθρωπος δὲν θὰ ἀποφάσιζε νὰ κάμῃ τὸ παραμικρό, κι' ἂν ἀκόμα ἐπρόκειτο νὰ κερδίσῃ ὁλοκλήρους θησαυρούς.

Ἡ ἐπίδρασις αὐτὴ τῶν ὡρῶν ἐμελετήθη ἀργότερα μὲ μεγάλη προσοχὴ ἀπὸ τοὺς «ρίσι», τοὺς σοφοὺς Ἰνδούς, ποὺ ἔφκιαξαν ἕναν πίνακα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸν συμβουλεύεται ὁ λαὸς καὶ νὰ ἀποφεύγῃ ἔτσι τοὺς δύσκολους ὑπολογισμοὺς ποὺ θὰ χρειαζόνταν γιὰ τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμό τους.

Σύμφωνα μὲ αὐτὸν τὸν πίνακα, οἱ καλὲς καὶ οἱ κακὲς ὧρες γιὰ τὴν κάθε ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος εἶνε οἱ ἀκόλουθες:

Κυριακή:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 3 ἕως τὶς 4.30΄ τὸ ἀπόγευμα. Μπορεῖτε στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ κάμετε ὁποιαδήποτε ἐργασία καὶ ἰδίως κάτι ποὺ νὰ ἀφορᾷ τὴν κοινωνικὴ καὶ ἠθικὴ σας ἐξύψωσι. Μιὰ συμφωνία γάμου αὐτὴ τὴν ὥρα ἔχει τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ κάνει τὴ ζωὴ τοῦ ἀνδρογύνου ἀνέφελη καὶ εὐλογημένη.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 4.30΄ ὡς τὶς 6 τὸ ἀπόγευμα. Καμμιὰ ἐργασία δὲν εὐδοκιμεῖ αὐτὴ τὴν ὥρα. Οἱ ἐρωτικοὶ δεσμοὶ διαλύονται σὰν νὰ ἦταν καμωμένοι ἀπὸ καπνὸ καὶ οἱ ὑποσχέσεις καὶ οἱ ὅρκοι ξεχνιοῦνται.

Δευτέρα:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὴ 1.30΄ ὡς τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα. Κάθε τι ποὺ θὰ κάμετε γιὰ τὸ μέλλον σας, θὰ βγῇ σὲ καλό. Μὴ γυρίζετε, ὅμως, τὰ μάτια σας πρὸς τὸ παρελθόν, γιατὶ μιὰ σκιὰ μελαγχολίας καὶ λύπης θὰ ἁπλωθῇ τότε στὴν ψυχή σας. Οἱ ἐρωτικοὶ δεσμοὶ εὐνοοῦνται. Μὴ δίνετε, ὅμως, καμμιὰ ὑπόσχεσι.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 7.30΄ ὡς τὶς 9 τὸ πρωΐ. Ὅλα θὰ σᾶς ἔλθουν ἀνάποδα καὶ στὸ δρόμο σας θὰ συναντήσετε ἀνυπέρβλητες δυσκολίες. Ἡ ὥρα αὐτὴ εἶνε ἀκατάλληλη γιὰ ὁποιοδήποτε ξεκίνημα.

Τρίτη:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τὴ 1.30΄ τὸ ἀπόγευμα. Θὰ μπορούσατε νὰ ἀρχίσετε τότε μιὰ ἐργασία ποὺ ἀπαιτεῖ θάρρος, ἐπιμονὴ καὶ πρωτοβουλία. Γιὰ τὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς, ὅμως, ἡ ὥρα εἶνε ἀκατάλληλη, γιατὶ μᾶς κάνει νὰ ὑπερτιμοῦμε τὶς δυνάμεις μας καὶ φυσικὰ καὶ τὰ αἰσθήματά μας.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 3 ὡς τὶς 4.30΄ τὸ ἀπόγευμα. Ἡ ὥρα αὐτὴ εἶνε μοιραία. Ὀδηγεῖ σὲ ἀντιγνωμίες, σὲ συγκρούσεις καὶ σὲ πταίσματα γιὰ τὰ ὁποῖα μεταμελούμεθα πολὺ γρήγορα.

Τετάρτη:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 10 τὸ πρωῒ ὡς τὸ μεσημέρι. Οἱ κερδοσκοπικὲς ἐπιχειρήσεις εὐνοοῦνται σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Οἱ ἐρωτικὲς ὑποσχέσεις ὅμως, δὲν ἔχουν μεγάλη ἀξία. Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἔχουν κλειστὰ τὰ αὐτιά των.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τὴ 1.30΄ τὸ ἀπόγευμα. Εἶνε ἀσύμφορο νὰ πάρετε μιὰ ὁποιαδήποτε πρωτοβουλία ἢ νὰ κάμετε ἕνα ξεκίνημα. Μπορεῖτε ὅμως νὰ συνεχίσετε μιὰ προσπάθεια ποὺ ἔχετε ἀρχίσει ἀπὸ πρίν.

Πέμπτη:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 9 ὡς τὶς 10.30΄ τὸ πρωΐ. Στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ ἔχετε τὶς μεγαλύτερες ἠθικὲς ἱκανοποιήσεις. Εἶνε μιὰ ὥρα κοινωνικῆς ἀνόδου καὶ ἐπιτυχίας.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὴ 1.30΄ ὡς τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα. Τὰ ταπεινὰ πάθη ὑπερισχύουν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ ὁδηγοῦν σὲ διάφορες παρεκτροπές. Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ προσέχουν περισσότερο, γιατὶ δὲν εἶνε κύριες τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ παρασύρονται πολὺ εὔκολα.

Παρασκευή:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 7.30΄ ὡς τὶς 9 τὸ πρωΐ. Ἐπιχειρῆστε ὅ,τι δήποτε. Θὰ σᾶς βγῇ σὲ καλό.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 10.30΄ τὸ πρωΐ ὡς τὸ μεσημέρι. Τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τότε σκοτισμένο καὶ τὸν παρασύρει σὲ ἀσύνετες πράξεις, γιὰ τὶς ὁποῖες μεταμελεῖται ἀργότερα.

Σάββατο:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 6 ὡς τὶς 7.30΄ τὸ πρωΐ. Ξεκινῆστε καὶ θὰ βρῆτε τὸ δρόμο εὔκολο καὶ στρωμένο μπροστά σας, σὰν κάποια καλὴ μοῖρα νὰ σπεύδῃ γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες σας.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 9 ὡς τὶς 10.30΄ τὸ πρωΐ. Μὴ βιάζεσθε νὰ ἐπιχειρήσετε ὅ,τι δήποτε, γιατὶ θὰ σκοντάψετε πολὺ γρήγορα.

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ἱσπανικὸ διήγημα

Ὁλόγυμνοι, μὲ μόνο ροῦχο μιὰ λευκὴ ποδιὰ ποὺ τοὺς ἔζωνε τὴ μέση, οἱ πέντε ἐργάτες τοῦ κεντρικοῦ φούρνου τῆς Βαλέντσια, εἶχαν ἀρχίσει, λίγο ἔπειτα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα τὴν καθημερινὴ δουλειά τους, μέσα στὴν τρομερὴ αὐγουστιάτικη ζέστη, ποὺ τοὺς παρέλυε κάθε δύναμι. Ὁ ἱδρῶτας ἔτρεχε σὲ χοντρὲς σταλαγματιὲς ἀπὸ τὰ σώματά τους καθὼς δούλευαν τὸ ζυμάρι τῆς μεγάλης σκάφης.

Ἀρχηγός τους — νὰ ποῦμε — ἦταν ὁ Τόνο, διάσημος γιὰ τὶς βρισιὲς καὶ τὸν κακὸ χαρακτῆρα του.

Ὁ Τόνο ἦταν πραγματικὸς ἄνδρας. Ἔπινε ὅσο κανεὶς ἄλλος, καὶ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ ὅτι τὸν εἶχε δῇ ποτὲ μεθυσμένο. Σὲ παρόμοιες ὅμως στιγμές, κάθε φιλήσυχος ἄνθρωπος ἔτρεχε νὰ κλειδωθῇ σπίτι του. Κάθε βράδυ ὁ Τόνο ξυλοκοποῦσε τὴ γυναῖκα του, κι' αὐτὸ τὸν σήκωνε πολὺ στὴν ὑπόληψι τῶν συντρόφων του.

Ἀλλὰ πρωτίστως ὁ Τόνο ἦταν καλὸς ἐργάτης, μολονότι τὶς περισσότερες φορὲς ἐργόταν νὰ πιάσῃ δουλειὰ τελείως μεθυσμένος. Τότε ὅλη του ἡ λύσσα ξεσποῦσε πάνω στὸν δυστυχισμένο Μενοῦτο ποὺ ἦταν τὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς τοῦ Τόνο. Ἀπὸ καιρὸ τώρα, ὁ Μενοῦτο εἶχε βάλει στὸ μυαλό του τὴν ἰδέα νὰ παντρευτῇ καὶ γι' αὐτὸ εἶχε ριχθῇ μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰ ἐξοικονομήσῃ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἦσαν ἀπαραίτητα γιὰ νὰ κάμῃ τὸ γάμο αὐτό.

Ἕνας λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Τόνο δὲν τὸν χώνευε ἦταν κι' αὐτός. Ὁ Μενοῦτο νὰ παντρευτῇ: Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο;

Τὸ βράδυ αὐτὸ τοῦ Αὐγούστου — ἦταν Κυριακὴ — ὁ Τόνο ἔφτασε κάπως ἀργά. Ἔφερνε ἕνα μεγάλο νέο: εἶχε δῇ τὸ ἀπόγευμα τὸ Μενοῦτο μαζὶ μὲ μιὰ νέα, ποὺ θὰ ἦταν βέβαια, ἡ μνηστή του. Καὶ ἦταν πολὺ νόστιμη ἡ νέα αὐτή. Ποιὸ νὰ τὴν εἶχε βρῇ ἄραγε τὸ σκουλήκι ἐκεῖνο, ὁ Μενοῦτο;

Οἱ ἐργάτες ἔσκασαν στὰ γέλοια. Ὁ μόνος ποὺ δὲν γέλασε, οὔτε εἶπε τίποτε ἦταν ὁ Μενοῦτο.

Αὐτὸ ἐξῶργισε περισσότερο τὸν Τόνο ποὺ ξανάρχισε τὰ πειράγματα:

—Ὁ Μενοῦτο καλὰ θὰ ἔκανε νὰ παντρευτῇ τὸ συντομώτερο. Τί εὐτύχημα γιὰ τοὺς συντρόφους του! Βέβαια, αὐτὸς μόνος του δὲν θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἦσαν πολὺ πρόθυμοι νὰ τὸν βοηθήσουν...

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Μενοῦτο ἔνοιωθε τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι του. Δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ περισσότερο. Ὅπως ζύμωνε, ἔπιασε μὲ τὰ δυὸ χέρια του ἕνα μεγάλο κομμάτι ζυμάρι καὶ τὸ πέταξε πάνω στὸν Τόνο. Τὸ ζυμάρι βρῆκε τὸν Τόνο στὸ κεφάλι, τὸν σκέπασε ὣς τὴ μέση σχεδὸν καὶ τὸν σώρασε κάτω. Ὁ Τόνο πνιγόταν. Οἱ σύντροφοί του ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ τὸν βοηθήσουν. Τοῦ ἔβγαλαν τὸ ζυμάρι ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τότε μόνο ὁ Τόνο ἀνάσανε. Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε κι' ἡ δουλειὰ ξανάρχισε.

Κανεὶς πιὰ δὲν μιλοῦσε. Ὅλοι ὅμως προαισθάνονταν τὴν ἐπικειμένη θύελλα.

★

Ὅταν, κατὰ τὰ ξημερώματα, τελείωσε ἡ δουλειά, ὁ Τόνο ἔτοιξε νὰ ντυθῇ κι' ἔφυγε πρῶτος. Οἱ ἄλλοι ἐργάτες κράτησαν μαζί τους τὸ Μενοῦτο γιὰ νὰ τὸν συντροφέψουν ὣς στὸ σπίτι του. Δὲν ἔπρεπε νὰ συναντηθῇ καθόλου μὲ τὸν Τόνο.

Ἡ πόλις ξυπνοῦσε τὴν ὥρα αὐτή. Οἱ τρεῖς ἐργάτες ἔφεραν τὸ Μενοῦτο ὣς τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ του καὶ δὲν ἔφυγαν παρὰ μόνον ὅταν τὸν εἶδαν νὰ βάζῃ τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά. Δὲν πρόφτασε ν' ἀνοίξῃ ὅμως. Καθὼς γύριζε γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ κλειδί, ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζουν:

— Μενοῦτο! Μενοῦτο!

Ἦταν ὁ Τόνο ποὺ πρόβαλε ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Τόσο τὸ καλλίτερο! Κι' αὐτὸς ἐπίσης ἤθελε νὰ συναντηθοῦν καὶ μ' ἀργὰ βήματα προχώρησε κοντά του. Κύτταζε τώρα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. Ἔπειτα, μίλησαν σιγά, μὲ ἠρεμία σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι. Ὁ Τόνο ρώτησε:

—Ἔχεις τὸ «ἐργαλεῖο» μαζί σου;

Ὁ Μενοῦτο ὅμως δὲν ἔκανε τὸν παλληκαρᾶ γιὰ νὰ σέρνῃ μαχαῖρι ἐπάνω του. Ὁπωσδήποτε ὅμως, θυμήθηκε πὼς εἶχεν ἄλλοτε ὁ πατέρας του ἕνα μαχαῖρι. Κι' ἀνέβηκε μιὰ στιγμὴ σπίτι του νὰ τὸ πάρῃ...

Ξανακατέβηκε σχεδὸν ἀμέσως. Ἀλλὰ τώρα ἦταν ὥχρὸς κι' ἀνήσυχος. Εἶχε βρῇ τὴ μητέρα του ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησία κι' ἔπειτα στὴν ἀγορά. Ἡ δυστυχισμένη γρηοῦλα εἶχε ξαφνισθῇ ἀπὸ τὴ σύντομη ἀναχώρησι τοῦ γυιοῦ της κι' ὁ Μενοῦτο εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ τῆς πῇ ψέμματα γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ.

Ὁ δρόμος ἔπαιρνε καὶ πάλι ζωή. Τὰ παράθυρα κι' οἱ πόρτες ἄνοιγαν κι' οἱ διαβάτες δὲν ἦσαν σπάνιοι. Σ' ὅλες τὶς γωνιὲς ὑπῆρχαν χωροφύλακες. Διάβολε! Σ' ὅλη τὴ Βαλέντσια δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα μοναχικὸ μέρος, ὅπου δυὸ ἄνθρωποι νὰ μποροῦν νὰ πετσοκοποῦν μὲ ὅλη τὴν ἄνεσι τους;

Ὁ Μενοῦτο ἔνοιωθε τώρα τὸ θάρρος του νὰ τὸν ἐγκαταλείπῃ. Ψιθύριζε μερικὲς λέξεις συγγνώμης. Ἀλλ' ὁ Τόνο τὸν διέκοψε μουγκρίζοντας:

— Βρεγμένη κόττα!... Σκουλήκι!...

Καὶ συγχρόνως σήκωσε τὸ χέρι του.

Ὁ Μενοῦτο ἀναγκάσθηκε νὰ κάμῃ ἕνα βῆμα πίσω γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔγινε μανιώδης. Κι' αὐτὸς ἐπίσης ἤθελε νὰ κανονίσουν τὴν ὑπόθεσι ἐπὶ τόπου. Μόνο ποὺ συγκρατήθηκε βλέποντας ἕνα ἀμάξι νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους.

— Στάσου, ἀμαξᾶ! φώναξε.

Ἔτρεξεν ἀμέσως, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ προσκάλεσε τὸν Τόνο ν' ἀνεβῇ. Αὐτὸς δίστασε. Δὲν κρατοῦσε χρήματα μαζί του.

— Θὰ πληρώσω ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Μενοῦτο.

Βοήθησε τὸν ἀντίπαλό του ν' ἀνεβῇ, μπῆκε κι' αὐτὸς κατόπιν καὶ κατέβασε τὶς κουρτίνες.

— Θὰ μᾶς πᾶς στὸ νοσοκομεῖο. Προχώρει σιγά, εἶπε στὸν ἀμαξᾶ.

Τὸ ἀμάξι ἄρχισε νὰ προχωρῇ ἀργά. Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό του δὲν ἔφθανε κανεὶς θόρυβος. Φαίνεται ὅτι οἱ δυὸ πρωϊνοὶ πελάτες του θὰ εἶχαν ἀποκοιμηθῇ.

Ἔξαφνα, σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἀμαξᾶς νόμισε ὅτι ἄκουσε πνιγμένες φωνὲς μέσα στὸ κλειστὸ ἀμάξι του. Ἐμοιαζαν μὲ φωνὲς ἀνθρώπων ποὺ πειράζονται καὶ κρυφογελοῦν. Διάβολε! Κέφι ποὺ πρέπει νὰ τὸ εἶχαν...

Ἄφινε τὰ ἁλογά του νὰ προχωροῦν σιγά. Ἄλλωστε, ἔτσι δὲν τοῦ εἶχαν πῇ; Σὲ κάποια γωνία ἕνα σκυλί, οὐρλιαχτὰ δυνατά, τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὸ ἀμάξι.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ ἕνας δυνατὸς γδοῦπος ἀκούσθηκε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀμαξιοῦ. Ἔπειτα ἕνας ὑπόκωφος στεναγμός.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ἡσυχία ἀπλώθηκε καὶ πάλι.

Τὸ ἀμάξι μπῆκε τώρα μέσα στὸν περίβολο τοῦ νοσοκομείου καὶ σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴν μεγάλη πόρτα. Ὁ ἀμαξᾶς πῆδησε ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ περίμενε τοὺς δυὸ μεθυσμένους πελάτες του νὰ κατεβοῦν. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν ἔβλεπε καμμιὰ κίνησι ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἁμαξιοῦ φώναξε:

— Φτάσαμε!

Ἀλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπάντησε.

«Θὰ ἔχουν ἀποκοιμηθῇ!» σκέφθηκε

Χάϊδεψε τ' ἁλογό του καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Μόλις ὅμως τὴν ἄνοιξε, ἔκαμε ἀμέσως ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω καί, φέροντας τὰ χέρια στὰ μάτια του ἄρχισε νὰ καλῇ σὲ βοήθεια.

Οἱ νοσοκόμοι ποὺ ἔτρεξαν, βρέθηκαν μπρὸς σ' ἕνα φρικιαστικὸ θέαμα. Ὁλόκληρο τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἁμαξιοῦ ἦταν πλημμυρισμένο στὸ αἷμα. Καὶ μέσα στὸ ζεστὸ αὐτὸ αἷμα ἔπλεε ἕνας ὄγκος ἀνθρωπίνων σαρκῶν. Δὲν διακρίνονταν οὔτε πρόσωπο, οὔτε μέλη!...

Ὁ δυστυχισμένος ὁ ἀμαξᾶς ἔκλαιγε παράμερα ἀπὸ τὸ κακό του. Οἱ δυὸ αὐτοὶ πρωϊνοὶ πελάτες του δὲν ἦσαν οὔτε μεθυσμένοι, οὔτε ἤθελαν νὰ κάμουν περίπατο. Ἤθελαν ἁπλῶς νὰ μονομαχήσουν καὶ διάλεξαν τὸ ἀμάξι του, σὰν νὰ μὴν ὑπῆρχαν σ' ὅλη τὴ Βαλέντσια τόσα μέρη ποὺ νὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν πιὸ ἄνετα τὴ δουλειά τους. Τώρα, βέβαια, κανεὶς δὲν θὰ ἤθελε νὰ μπῇ μέσα στὸ ἀμάξι του.

Τί θὰ γινόταν;

Πραγματικὰ τὸ ἀμάξι του ἔμοιαζε τὴ στιγμὴ αὐτὴ μ' ἕνα ἄθλιο κάρρο ποὺ μετέφερε σφάγια, σὲ κάποιο κρεοπωλεῖο.

Οἱ νοσοκόμοι ἔφεραν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνα φορεῖο. Ἔπειτα βυθίστηκαν ὣς τὸν ἀγκῶνα στὸ αἷμα καὶ μὲ πολὺ κόπο ἄρχισαν νὰ βγάζουν μέσα ἀπὸ τὸ ἀμάξι τοὺς δυὸ ἀντιπάλους φρικτὰ ἀλληλοσφαγμένους.

Β. ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

ΕΤΟΣ Η'. ♦ ΑΘΗΝΑΙ, 12 ΜΑΪΟΥ 1946 ♦ ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 389

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ ♦ ΤΗΛΕΦΩΝΑ 27.135 - 29.967 ♦ ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 600

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὰ φταίει ἡ ζωή

Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν ἔχουν καὶ τὰ νιάτα δικαίωμα στὴ ζωή; Πολλὰ λόγια γιὰ τὴ νεότητα, πολλὰ φραστικὰ χάδια, πολλοὶ ἐνθουσιασμοί. Μὲ ποιὸ ἀποτέλεσμα; Τὴν ἀπώθησί τους στὸ περιθώριο τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς, ποὺ εἶνε καὶ τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον μέρος τῆς ζωῆς γιὰ τοὺς νέους ἀνθρώπους.

Θὰ συμφωνήσετε, ὅταν ἀκούσετε τὸ παράπονο ποὺ διατυπώνει μὲ εὐλογη ἀγανάκτησι ἕνας νέος, εἰκοσιτριῶν ἐτῶν παιδί. Ἔβγαλε τὸ γυμνάσιο του καὶ ἐνεγράφη στὸ Πανεπιστήμιο. Δὲν τὰ κατάφερε νὰ φθάσῃ ὡς τὸ τέλος. Δύσκολη ἡ ζωὴ γιὰ ἕνα φτωχὸ νέο ποὺ θέλει νὰ σπουδάσῃ. Ἄλλοι ἔχουν ὅλα τὰ μέσα καὶ τοὺς λείπει ἡ διάθεσις. Ἄλλοι ἔχουν ὅλη τὴ διάθεσι καὶ τοὺς λείπουν τὰ μέσα. Οἱ ἀνάγκες ἦταν ἰσχυρότερες ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία του. Νικημένος ἀπὸ τὴ φτώχεια ἄφισε μισὲς τὶς σπουδές του καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰ βάσανα χώθηκε σὲ μιὰ δημοσία θέσι. Φυσικὰ καὶ δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ ἰδανικό του. Σ' αὐτοὺς ὅμως τοὺς δύσκολους καιροὺς ποιός κυττάζει ἰδανικά;

Δημόσιος ὑπάλληλος, ἀλλὰ μὲ τὸ δίκαιο γιὰ ἕνα καλύτερο μέλλον. Δὲν θὰ τὸν κατηγορήσετε ὅτι ἔχει ὑπέρμετρες φιλοδοξίες, γιατὶ «στέργων τὰ παρόντα» στρέφει τὴ σκέψι του σὲ κόσμους ὡραιότερους ἀπ' αὐτοὺς στοὺς ὁποίους βρίσκεται σήμερα. Ταλαιπωρήθηκαν πολὺ τὰ σύγχρονα παιδιὰ ἀπὸ τὶς περιπέτειες τοῦ πολέμου, ὥστε νὰζουν κάθε δικαίωμα στὸ χαμόγελο τῆς ζωῆς.

Τὸ χαμόγελο αὐτὸ περιμένει ὁ νέος μας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως προβάλλει καὶ ἡ καρδιὰ τὶς ἀπαιτήσεις της. Μιὰ κοπέλλα βρέθηκε στὸ δρόμο του. Τὴν ἀγάπησε. Ἀνταποκρίθηκε κι' ἐκείνη στὴν ἀγάπη του. Ὁ ἔρωτας ἐκάλυψε μὲ τὶς πορφύρες του τὸ τριμμένο σακκάκι τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου. Εὐτυχισμένοι καὶ οἱ δυό τους ζοῦσαν σὰ μέσα σὲ ὄνειρο. Καταποντισμένοι στὰ πελάγη τῆς εὐδαιμονίας τους οὔτε σκέφθηκαν ποτὲ τὰ στενόχωρα οἰκονομικά τους. Δὲν εἶνε ὅμως ἀρκετὸ νὰ μὴ σκέπτεσθε ἐσεῖς τὴν φτώχεια σας. Τὴ σκέπτονται ἄλλοι γιὰ σᾶς. Ὄχι δὲ γιὰ καλό σας. Τὴ σκέπτονται, γιὰ νὰ σᾶς πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπήσατε.

Καὶ ὁ ἄλλος παρουσιάσθηκε. Ὁ ἀντρας. Σαραντάσης, μεστωμένος, μὲ τοὺς γκρίζους κροτάφους καὶ — τὸ κυριώτερο — μὲ γοντρὸ πορτοφόλι. Διπλὰ τὰ χρόνια του ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς κοπέλλας. Ἡ ἡλικία ὅμως ἀποτελεῖ λεπτομέρεια γιὰ μιὰ γήρα μητέρα, ποὺ ἔχει δυὸ κόρες στὴν πλάτη καὶ διάζεται, παντρεύοντας τοὺλάχιστον τὴ μιά, νὰ ἐξασφαλισθῇ κι' ἡ ἴδια στὴ σκιὰ τοῦ γαμπροῦ της.

Ὑπάρχει βέβαια καὶ ἡ κοπέλλα. Κανένας δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀναγκάσῃ, ὅταν αὐτὴ ἐπιμένῃ στὸ ὄχι της. Τὰ σημερινὰ κορίτσια δὲν εἶνε οἱ χθεσινὲς κούκλες ποὺ πειθαρχοῦσαν στὶς προσταγὲς τοῦ σπιτιοῦ των, ἔχουν δική τους θέλησι.

Συγχρονισμένοι οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι μας, πῆραν μολύβι καὶ χαρτί, τὰ βάλαν κάτω, ἔκαναν τοὺς λογαριασμοὺς των καὶ εἶδαν ὅτι... δὲ βγαίνει. Μᾶς τὸ λέει, ὄχι φυσικὰ μὲ τόση ὠμότητα, ὁ ἴδιος ὁ νέος: «Ξωρίσαμε, ἀφοῦ μετρήσαμε κι' οἱ δυὸ τὶς δυνάμεις μας καὶ εἴδαμε πὼς δὲν ἀρκοῦσαν γιὰ ν' ἀνέβουμε τὸ δύσκολο ἀνήφορο ποὺ μᾶς παρουσίαζε ὁ δρόμος μας...».

Τί νὰ σᾶς τὰ πολυλογῶ. Τέλος τοῦ εἰδυλλίου. Τὸ σαραντάρη παντρεύθηκε ἡ κοπέλλα. Μὴ τὴν καταδικάζετε. Θὰ ἦταν μεγάλη ἡ αὐστηρότης σας. Ἡ ζωὴ δὲν εἶχε παίξει γέλασε. Δὲν κάνει φιλολογία. Τὶς περισσότερες φορὲς λυγίζει τὴ θέλησί μας. Κι' ἂν τῆς ἐναντιωθοῦμε, λυγίζει ἐμᾶς τοὺς ἴδιους. Δὲν εἶνε ἡ κοπέλλα ποὺ κατηγορεῖ ὁ νέος. Ἴσως ἂν ἦταν πιὸ δυνατὴ ἡ ἀντίστασίς της. Ἄλλο αὐτὸ τὸ θέμα. Πάρτε τώρα τὰ πράγματα ὅπως παρουσιάζονται: ἕνα νεανικὸ εἰδύλλιο ποὺ διαλύεται, γιατὶ ἔτσι τὸ θέλησαν τὰ σαράντα χρόνια. Πανίσχυρα καὶ παντοδύναμα αὐτὰ τὰ σαράντα. Μιλοῦμε γιὰ τὰ «χρυσὰ νιάτα», γιὰ τὴν παντοδυναμία τῆς νεότητος, γιὰ τὴν κατακτητικὴ ὁλκὴ τῶν εἰκοσι, τῶν εἰκοσι δύο, τῶν εἰκοσιπέντε χρόνων... Φαντασία. Φαντασία μυθιστοριογράφων. Πόσο διαφορετικὴ εἶνε ἡ πραγματικότης!

Καίεται τώρα τὸ παλληκάρι καὶ φωνάζει: Νὰ τὰ βρᾶσῃ τὰ νιάτα, ἀφοῦ δὲν εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν ἐπιδρομὴ ἑνὸς φθινοπωρινοῦ κυρίου. Πότε θὰ χαρῇ αὐτὸ τὸ παιδὶ ποὺ ἐκτοπίζεται μὲ τόση τραχύτητα; Πότε θὰ ἀπολαύσῃ τὴ ζωή; Πότε θὰ νιώσῃ τὸν ἔρωτα; «... εἶνε ἄραγε σωστό, ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἀνώτερο καὶ τὸ πιὸ τέλειο ἀπὸ τὰ δημιουργήματα τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴν ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξῃ τὸ σύντροφο τῆς ζωῆς του; Εἶνε σωστὸ ἡ ὁλική ἀνάγκη νὰ σκοτώνῃ τὸν ἔρωτα; Μὰ τότε ποῦ θὰ βρῇ κανεὶς τὴν εὐτυχία μακρυὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ ἀγαπᾷ; Ἡ μήπως πρέπει, ὅταν εἶνε κανεὶς γέρος καὶ φτωχός, νὰ κλείνεται σ' ἕνα κλουβί, χωρὶς ἔρωτα, ἂν δὲν ἐξασφαλίσῃ τὴν οἰκονομική ἐπάρκειά του;...»

Φωνὲς ἀπογνώσεως. Δίκαιες στὴ βάσι τους. Δίκαιες ὅταν στρέφωνται ἐναντίον τῆς ζωῆς. Γιατί, ἀλήθεια, τὰ καταφέραμε νὰ τὴν ὀργανώσωμε ἔτσι, ὥστε ἡ ἐρωτικὴ μας ἀκμὴ νὰ μὴ συμβιβάζῃ μὲ τὴν οἰκονομική. Ἡ σχέσι μὲ τὴν οἰκονομικὴ μας ἐπάρκεια ἐρχεται τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ἀρχίζουν νὰ ξεθωριάζουν τὰ νιάτα. Περνοῦμε τὰ καλύτερα χρόνια μὲ τὸ ἰσχνὸ πορτοκαλὶ ἐπίδομα — ὅταν ὑπάρχῃ κι' αὐτὸ — ἢ μὲ τοὺς πρώτους, ἀνεπίσημους κι' αὐτούς, καρποὺς τῆς προσπαθείας μας. Φοβερὴ δοκιμασία γιὰ τὸν ἔρωτα ποὺ ὄχι μόνο γιὰ μόνιμη ἀποκατάστασι δὲν μπορεῖ νὰ σκεφθῇ, ἀλλὰ οὔτε στὰ μικροέξοδα τῆς κινήσεώς του νὰ ἐπαρκέσῃ. Κι' ἐν τῷ μεταξὺ ἔρχονται οἱ ὧρες καὶ «σπασμένοι» κύριοι κι' ἀραδιάζουν ἀπὸ τὶς ἀγκαλιὲς τῶν νέων τὶς πρῶτες τους ἀνάσες.

Σωστὴ ὡς ἐδῶ ἡ διαπίστωσις. Τί φταίνε ὅμως σ' αὐτὸ οἱ «κατακτητὲς» μὲ τὴν προχωρημένη ἡλικία; Οἱ νέοι ποὺ φωνάζουν ἐναντίον τους, λησμονοῦν ὅτι ὁ σημερινὸς σαραντάρης ποὺ τοὺς παίρνει ἀπ' τὰ χέρια τὴν ἀγάπη, ὅπου

Ταφράματα της καρδιάς

Η ΠΝΙΓΜΕΝΗ

Το βράδυ έκεῖνο ὁ κύριος Λεταγιάν δείπνησε μόνος του, ὅπως πάντα, σ' ἕνα μικρὸ ἐστιατόριο. Ἀφοῦ ἔφαγε πλήρωσε καὶ ἀκούγοντας τὸ ρολόι νὰ σημαίνῃ ὀχτώ, σηκώθηκε κι' ἔφυγε ἀμέσως.

Αὐτὸ συνέβαινε χρόνια τώρα, ταχτικὰ κάθε βράδυ. Κι' ἀπόψε τράβηξε γιὰ νὰ κάνῃ ἕναν περίπατο στὸ Σηκουάνα.

Καθὼς πήγαινε σιγὰ - σιγά, βράθηκε ἔξαφνα μπροστά σὲ μιὰ γυναῖκα, ἡ ὁποία φαινόταν σὰν νὰ κύτταζε κι' αὐτὴ προσεχτικὰ τὸν ποταμό.

Δὲν τῆς ἔδωσε στὴν ἀρχὴ καμμιὰ προσοχή, καὶ πέρασε ἀπὸ μπροστά της χωρὶς νὰ σταματήσῃ.

Μόλις ὅμως ἔκαμε δυὸ - τρία βήματα, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε ἕνα λυγμό. Τὴν κύτταξε καλύτερα. Ἦταν ὡραία, ξανθή, λυγερή. Ἔκλαιγε.

—Μὰ τί ἔχετε; Τί σᾶς συνέβη; τὴ ρώτησε.

Ἡ ἄγνωστη σώπαινε.

«Τί ὡραῖα μάτια, σκέφθηκε. Εἶνε γαλανά;... Ὢ, ναί, εἶνε γαλανά! Καὶ τί ὡραῖο κουκλίστικο προσωπάκι! Καὶ τόσο νέα! Παιδὶ σχεδόν!...»

Καὶ δίνοντας ἕνα τόνο τρυφερὸ στὴ φωνή του, ρώτησε:

—Τί ἔχετε; Γιατί κλαῖτε;...

—Ὢ, ἀφῆστε με, κύριε... Σᾶς παρακαλῶ, τοῦ ἀπάντησε τότε ἐκείνη. Εἶμαι πολὺ δυστυχής! Δὲν μπορῶ πιά!...

—Δυστυχής;... Στὴν ἡλικία σας; Χρειάζεται θάρρος! Μὴν κλαῖτε. Μὴ στέκεσθε ἐδῶ τέτοια ὥρα μόνη, εἶπε ὁ Λεταγιάν.

—Ποῦ θέλετε νὰ πάω; τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα. Εἶμαι μονάχη πιά... Τί μπορῶ νὰ κάνω;... Ἄχ, Θεέ μου! Ναί... Ναί... Ξέρω τί πρέπει νὰ κάνω! Τὸ ξέρω, καλά!...

Καθὼς μιλοῦσε παραγμένη φαινόταν σὰν τρελλή.

—Δὲν εἶνε σωστό, τῆς εἶπε ὁ Λεταγιάν, νὰ μένετε μόνη ἐδῶ. Ἐλᾶτε μαζί μου. Θὰ σᾶς ὁδηγήσω ὡς ἕνα μέρος πιὸ ἀσφαλές. Δὲν θέλετε;

Ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔκλαιγε πιά.

Κύτταζε μόνο μπροστά της, ἀφηρημένη καὶ ἀκίνητη.

Ὁ Λεταγιάν ἄρχισε νὰ διστάζῃ.

Ἦταν ἄραγε πραγματικὰ ξορκὴ κι' ἀπελπισμένη, ἡ γυναῖκα αὐτή, ἢ μήπως ἦταν μιὰ γυναῖκα τοῦ δρόμου, ποὺ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἤθελε νὰ προσελκύσῃ τοὺς διαβάτες;

Κάνοντας τὴ σκέψη αὐτή, ἀπομακρύνθηκε ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ κοντά της. Ἀλλὰ κάτι τὸν τραβοῦσε πρὸς αὐτή. Μιὰ φωνὴ τοῦ ἔλεγε μέσα του:

—Γύρισε κοντά της! Σῶσε την, πάρε την! Γρήγορα!... Τρέξε!... μὴν ἀργῇς!

Γύρισε τότε γιὰ τοίτη φορὰ πρὸς τὴν ἄγνωστη, μὰ δὲν τὴν διέκρινε πιά. «Χωρὶς ἄλλο, εἶπε μὲ τὸν νοῦ του, θὰ ἔφυγε».

Τότε ἔνοιωσε τὸν ἑαυτό του σὰν λυτρωμένο ἀπὸ ἕνα βάρος. «Θὰ εἶνε κάποια τυχοδιῶκτις, σκέφτηκε, ποὺ ἤθελε νὰ μὲ ξεγελάσῃ».

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως αἰσθανόταν μιὰ βαθειὰ λύπη στὴν καρδιά του. Καὶ ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του, δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ.

Ἔβλεπε διαρκῶς μπροστά του τὰ γεμάτα δάκρυα γαλανὰ μάτια, ποὺ ἔλαμπαν μέσα στὸ ἡμίφως, καθὼς τὸν κύτταζαν, ἀπελπισμένα. Ἂν ἡ νέα αὐτὴ γυναῖκα τοῦ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια; Ἂν ἦταν πράγματι μιὰ ἀπελπισμένη, μιὰ ἀποδιωγμένη τῆς ζωῆς; Ἂν κατώρθωνε νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ; Καὶ γιατί, ὄχι ὡς ἐδῶ, στὸ σπίτι του; Ποιός ξέρει ἂν ἡ πονεμένη της καρδιὰ δὲν ἦταν ἄξια γιὰ μιὰ ἀληθινὴ ἀγάπη, γιὰ μιὰ παντοτεινὴ ἀφοσίωσι; Μήπως κι' αὐτὸς δὲν ἦταν μόνος στὸν κόσμο; Ὢ, ναί! Ζοῦσε μόνος, ἀπὸ πολὺ νέος ἀπέφευγε τὸν κόσμο, τὸν ἔρωτα. Φοβόταν μήπως ἀγαπήσῃ πολύ, μὲ ζήλεια, μὲ πάθος, φοβόταν μήπως δὲν τὸν ἀγαπήσουν μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη... Ποιός ξέρει ἂν αὐτὴ ἡ ἄγνωστη, αὐτὴ ἡ ἀπελπισμένη, δὲν ἔρριχνε μιὰν ἀχτίδα στοργῆς καὶ παρηγοριᾶς στὴν ἐρημιά του! Ἴσως σώζοντάς την, νὰ σωζόταν κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν πληκτικὴ ρουτίνα τῆς ζωῆς του.

Μὲ τὶς σκέψεις αὐτές, πολὺ ἀργά, ἀποκοιμήθηκε. Τὸ πρωῒ ὅταν ξύπνησε, ἡ εἰκόνα τῆς ἀγνώστης ἦταν πιὰ μισοσβυσμένη στὴ σκέψι του. Καὶ τὸ ἑπόμενο πρωῒ εἶχε σβύσει ἐντελῶς.

Τὸ μεσημέρι κάθησε, σὰν πάντα, στὴ συνηθισμένη του θέσι, στὸ μικρὸ ἐστιατόριο, γιὰ νὰ γευματίσῃ. Πρὶν ἀρχίσῃ νὰ τρώγῃ, ἔβγαλε, σὰν πάντα, μιὰ ἐφημερίδα ἀπὸ τὴν τσέπη του κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ. Ἔξαφνα στὰ «Διάφορα νέα» οἱ παρακάτω γραμμὲς τράβηξαν τὴν προσοχή του:

«Προχθὲς τὸ βράδυ κοντὰ τὶς δέκα, μιὰ νέα γυναῖκα ἔπεσε στὸ Σηκουάνα, κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Σουλύ. Ὅταν οἱ ἀστυνομικοὶ ποὺ τὴν ἀντελήφθησαν κατώρθωσαν νὰ τὴν ἀνασύρουν, ἦταν ἤδη νεκρά. Ἡ αὐτόχειρ, τῆς ὁποίας ἀγνοεῖται ἡ ταυτότης, εἶνε ξανθή, λεπτή, ὀμηλή καὶ μαυροφορεμένη, ἡλικίας περίπου εἰκοσιπέντε ἐτῶν».

Ὁ κύριος Λεταγιὰν χλώμιασε. Ἀσφαλῶς ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἄγνωστη ποὺ εἶχε συναντήσει στὴν προκυμαία.

"Ἤθελε ν' ἀμφιβάλλῃ.. "Αχ ἂς μὴν ἦταν αὐτή! Καὶ ὅμως! Αὐτὴ ἦταν! "Ω! ἡ φτωχή... περιπλανιόταν στὴ σκοτεινὴ προκυμαία καὶ ἤθελε νὰ πεθάνῃ! Καὶ φοβόταν καὶ δὲν τολμοῦσε... Ἀλλὰ ἔπρεπε... ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ... Κι' ἔκλαιγε... "Ηταν μόνη μέσα στὴ νύχτα... Μόνη καὶ ἀπελπισμένη... Κι' ἐκεῖνος βοήθησε κοντά της, σὰν σταλμένος ἀπὸ τὴ Θεία Πρόνοια, γιὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ, γιὰ νὰ τὴν σώσῃ... Κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ μάθῃ, νὰ καταλάβῃ... "Αχ, αὐτὴ ἡ καημένα, ἡ δυσπιστία ποὺ τὸν βασάνιζε σὲ ὅλη του τὴ ζωή! Τοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπε πάλι μπροστά του τὴ λεπτὴ σιλουέττα, ἀκίνητη μέσα στὴ σκιά, τὸ μικρὸ λευκὸ πρόσωπό της, μὲ τὴν ἀπελπισμένη ἔκφρασι, τὰ γαλανὰ μάτια της, τὰ γεμάτα δάκρυα... Ποιά νὰ ἦταν τάχα ἡ ὁδύνη, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ζητήσῃ τὸ θάνατο; Δὲν θὰ τὸ μάθαινε ποτὲ αὐτός! Καὶ τώρα πιά, τί δόλιος κι' ἂν τὸ μάθαινε; "Ηταν πιὰ ἀργά, πολὺ ἀργά!...

Οἱ μέρες περνοῦσαν, ἀλλὰ ἡ εἰκόνα τῆς ἀγνώστης ἦταν πάντα μπροστά του: "Ηθελε νὰ μὴ τὴν θυμᾶται, προσπαθοῦσε νὰ πείσῃ τὸν ἑαυτό του, ὅτι δὲν ἦταν ἐκείνη ποὺ πνίγηκε, ἢ ὅτι ἦταν ἴσως κάποια τρελλή.

Τοῦ κάκου ὅμως... Δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ.

Αἰσθανόταν τώρα ἕναν ἀπέραντο οἶκτο γι' αὐτή, τὴν ὁποία δὲν λυπήθηκε, ὅταν ἔπεσε. Συλλογιζόταν, ὅτι ἂν ἤξερε νὰ τὴν παρηγορήσῃ, νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὸ θάνατο, θὰ τὴν ἀγαποῦσε ἴσως, θὰ νέμιζε μὲ γαρὰ τὴν ἄδεια του μονότονη ζωή. Κι' ἀπελπισμένος, μετανοιωμένος καὶ σχεδὸν ἐρωτευμένος τώρα, πήγαινε κάθε βράδυ στὴν προκυμαία, ζητῶντας μὲ μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα νὰ ξαναδῇ ὅ,τι δὲν θέλησε νὰ πάρῃ, ὅταν τὸ εἶχε βρῇ...

ΦΡΕΙΔΑ ΜΠΟΥΤΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Περιπέτεια εἰς λειμῶνα

Βραδέως, μελαγχολικῶς περιεπάτουν μόνος ἐντὸς εὐωδιαζόντος καὶ χλοεροῦ λειμῶνος, βερυθμιος δ' ἐκύτταζον δι' ὀρθαλμῶν ὑγρῶν τὰ ἄνθη ποὺ ἐφύοντο εἰς τοῦτον τὸν ἀγρόν.

Ἐνοιωθον πόθους φλογεροὺς κι' ὀρέξεις ἀνωμάλους διὰ φρικῶδη ὀργια, ὅτ' ἔρωτας μεγάλους, τοῦθ' ὅπερ εὑρισκόμενος ἐν ὁλανθίστῳ φύσει ὡς ῥόδον ἑκατόφυλλον κι' ἐγὼ εἶχον ἀνθίσει. Κι' ἐνῷ δὲν ἐροκάλιζον κι' ἐνῷ δὲν ἐκοιμώμην πάσης μορφῆς καὶ σχήματος γυνὰς ἀνειρενόμην,

γυνὰς τρελλὰς
ἢ καὶ σεμνὰς
καὶ στρουμβουλὰς
καὶ ἀκαμνάς,
γυνάς, γυνὰς καὶ μόνον
ὃς θὰ τὰς ἐπασπάτευον ἐν μέσῳ τῶν λειμώνων.

Ἐξαίφνης εἷς τινα στιγμὴν λαμβάν κι' εὐλογημένην ἐνθουσιῶν ἀντίκρυσον μιὰν νέαν ξαπλωμένην εἰς τὸ γρασίδι ἐπάνω.

Πλησίον της οὖν ἐσπευσον χωρὶς καιρὸν νὰ χάνω,
μὲ βλέμμα Δὸν - Ζουανικὸν ἐν πρώτοις (τὴν τορπίλλισον,
γλυκῶς τῆς χαμογέλασον καὶ οὕτω τῆς ὡμίλησον:
—"Ω! κόρη, ποῦσαι τῶν ἀγρῶν καμάρι (καὶ στολίδιον
κύτταζον πῶς τριγύρωθεν φουνδώνει τὸ γρασίδιον.
Ἔλθὲ μ' ἐμὲ τὸν γόητα σφοδρῶς νὰ (εὐφρανθῶμεν
κι' εἰς τὸν γρασιδοτάπητα ὁμοῦ νὰ κυ- (λισθῶμεν.
Κι' ἡ νεαρά, παμπόνηρος ὥσπερ ἐγὼ ἐ- (πίσης,
ἠκλίσθη θηλυκοειδῶς κι' ἀπήντησεν μὲ (χάρι:
—Δὲν εἶνε πιὸ καλύτερα, βρὲ νέρο, νὰ (δοσκήσης
μιὰ καὶ ἡ χλόη τ' ὑφελεῖ τὸ νέρικο (μουλάρι;...

Ο ΓΕΡΟ - ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

—Τὰ μουσικὰ θέατρα ἑτοιμάζουν γιὰ τὸ καλοκαίρι μεγάλες πρωτοτυπίες.

Μία ἀπὸ αὐτὲς θὰ εἶνε τὸ χορευτικὸ σκέτς «Ὄνειρο τοῦ φαρᾶ», ποὺ θὰ παρουσιάσῃ ὁ θίασος Μαυρέα - Αὐλωνίτη στὸ «Ἀκροπόλ».

Στὸ «Ὄνειρο τοῦ φαρᾶ» ὁ χορευτὴς Μανώλης Καστρινὸς θὰ εἶνε ντυμένος φαρᾶς, ἡ χορεύτρια Λιλὶ Μπερδὲ φαροπούλα καὶ οἱ χορεύτριες τοῦ μπαλέτου «τρατάρηδες»...

Στὸ ἴδιο σκέτς ἡ ντιζὲζ Ἰωάννα Ἀλθα, ντυμένη Μυλωνοῦ, θὰ τραγουδῇ μέσα ἀπὸ ἕνα μῦλο τῆς Μυκόνου τὸ «Τραγούδι τῆς τράτας».

Μιὰ ἄλλη ἐξ ἴσου θεσματικὴ χορευτικὴ φαντασία, στὸ ἴδιο θέατρο, θὰ εἶνε τὸ « Ὄργια τῆς Πομπίας». Σ' αὐτὰ ἡ Λιλὶ Μπερδέ, θὰ ἐμφανίζεται ντυμένη πολὺ ἐλαφρὰ μόνο μὲ μιὰ χλαμύδα.

Τὴν ἐποπτεία τῶν χορευτικῶν αὐτῶν σκέτς θὰ ἔχῃ ὁ νέος καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς τοῦ θιάσου κ. Παρασκευᾶς Οἰκονόμου, ὁ ὁποῖος ἐσπούδασε χορογραφία στὴ Γαλλία καὶ θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους χορογράφους τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου.

—Ἄλλο ἐνδιαφέρον χορευτικὸ σκέτς θὰ εἶνε τοῦ «Λυρικοῦ», μὲ τὴν ἀναπαράστασι τῆς φαντασμαγορικῆς Ταϊτῆς καὶ τῶν ἐξωτικῶν χορῶν της.

Σ' αὐτὸ ἡ Ἀλίκη Βέμπο, θὰ ἐπιδείξῃ γιὰ πρώτη φορά, τὴν πρόοδο ποὺ ἐσημείωσε στὴν τέχνη τοῦ χοροῦ κατὰ τὴν τετραετῆ ἀπουσία της στὴν Αἴγυπτο.

Στὸ φινάλε ἑξ ἄλλου τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ «Λυρικοῦ», θὰ ἐμφανισθῇ γιὰ πρώτη φορὰ σὲ πρωτεύοντα ρόλο στὴν Ἀθήνα καὶ ἡ θιασαρχίνα Σοφία Βέμπο.

—Πολὺς λόγος γίνεται γιὰ ἕνα Κοζάκικο χορευτικὸ σκέτς ποὺ θὰ παρουσιάσῃ στὴν «φεερί» τοῦ «Περοκέ» «Οὐίσκυ καὶ βότκα» ὁ χρονογράφος-χορευτὴς Ἀλμπαρέζ, μαζὶ μὲ τὴν Ἐλίζα Κανόνι.

Ἐπίσης λέγοντσι πολλὰ καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο σκέτς, στὸ ὁποῖο ἡ ντιζὲζ Ἐλενα Κανόνι, ἐμφανίζεται ὡς δακτυλογράφος.

—Ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, ποὺ ἀνεχώρησε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι, μαζὶ μὲ τὸν συνθέτη Γιάννη Σπάρτακο, θὰ μείνῃ ἐκεῖ ἕνα μῆνα. Ὁ μισθὸς της θὰ εἶνε ἡγεμονικός: μιάμιση χρυσῆ λίρα τὴν ἡμέρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἔξοδα.

Ἡ Βλαχοπούλου, θὰ τραγουδήσῃ ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα «σουξὲ» της, τὸ «Θὰ σὲ πάρω νὰ φύγουμε» καὶ σὲ τουρκικὴ γλῶσσα, ἐπειδὴ ἔχει ἐκδοθῇ ἀπὸ καιρὸ τουρκικὰ καὶ λανσάρεται μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

—Τὸ χορευτικὸ ἀκροβατικὸ ζευγάρι Χριστιάνο - Ἀντζέλα, ποὺ θεωρεῖται σήμερα ὡς ἡ πιὸ μοντέρνα ἑλληνικὴ ἀτραξιόν, ἑτοιμάζεται γιὰ μιὰ μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἐξόρμησι στὸ ἐξωτερικό.

—Ἐπίσης ἑτοιμάζεται γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἡ μικρούλα - φαινόμενο Νινὴ Ζαχᾶ, ποὺ, ὅπως τούλάχιστον βεβαιοῖ ὁ Ἀμερικανὸς ἐμπρεσάριός της, θὰ διακριθῇ καὶ στὸν κινηματογράφο.

—Ἡ Ἑλληνὶς καλλιτέχνις Ὀδέττη Ζυγομαλᾶ (Ντοζιᾶ), ποὺ εἶνε ἀπὸ καιρὸ ἐγκατεστημένη στὴ Γαλλία, πρωταγωνιστεῖ σὲ μία ταινία γαλλικῆς παραγωγῆς ποὺ φέρει τὸν τίτλο: "Ὁ φύλαξ ἄγγελος», καὶ ποὺ θὰ προβληθῇ προσεχῶς καὶ στὴν Ἀθήνα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

*

Δήλωσις

Ἡ ἀποκλειστικότης τῆς γενικῆς ἀντιπροσωπείας τοῦ «Θησαυροῦ» εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Κ. Σταυρόπουλον — «Κεντρικόν», 633 Eighth Avenue, New York 18 ,N. Y. — πρὸς τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἀναγνῶσται μας διὰ πᾶσαν συναλλαγὴν ἢ πληροφορίαν. Οἱοσδήποτε δὲ ἄλλος, ἐμφανιζόμενος ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ «Θησαυροῦ» εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἐνεργεῖ αὐτοβούλως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐντολῆς ἐκ μέρους μας.

Πεπρωμένα πλάσματα

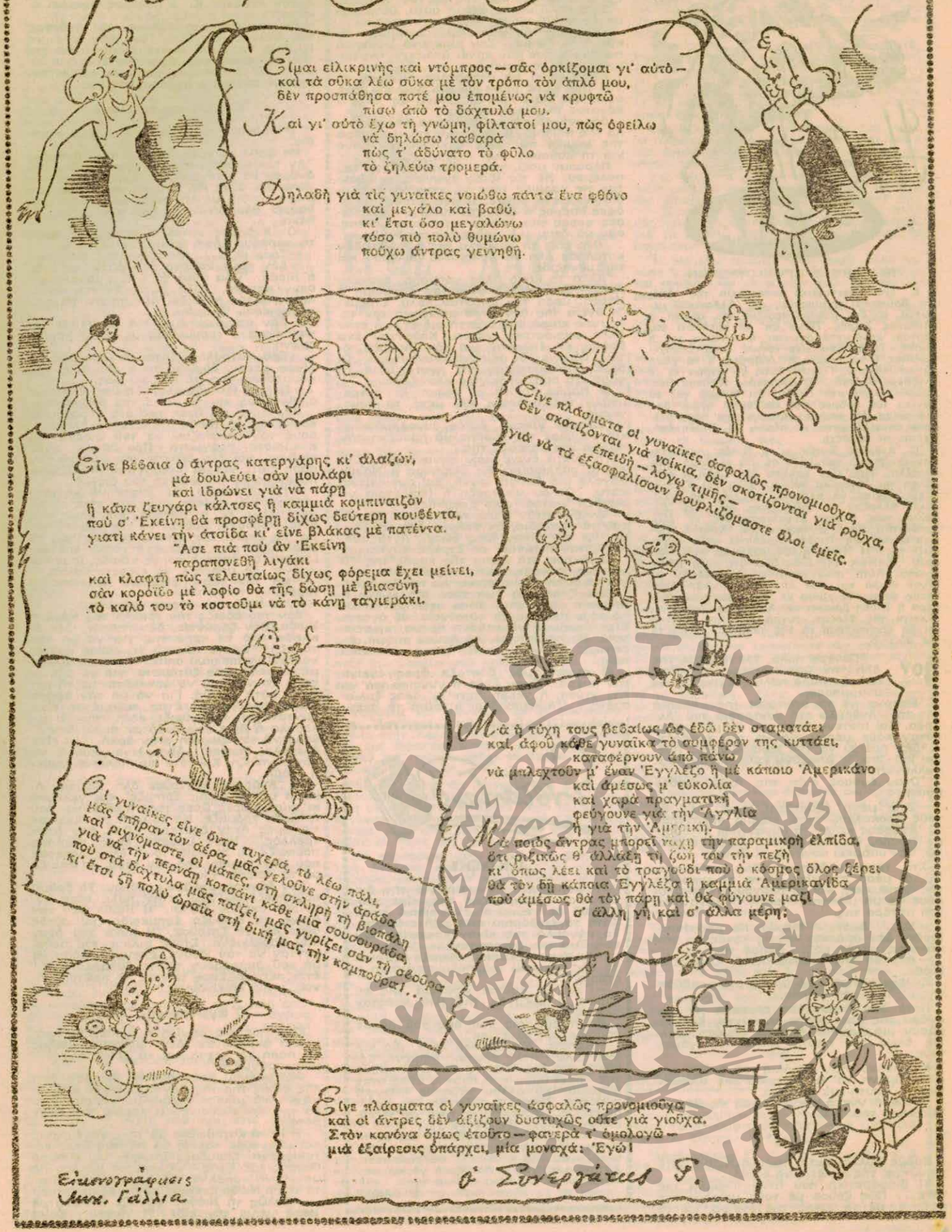

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο της 'Αθήνας βρίσκεται τραυματίας τού 'Αλβανικού μετώπου, μ' ένα σοβαρό τραύμα στό κρανίο, ό 'Ανδρέας Σαρής. Πάνω άπ' τό κρεββάτι του περνάει μερόνυχτα άγωνίας ή γυναίκα του ή Νιόβη. Τό τραύμα είνε τέτοιο, ώστε ύπάρχει κίνδυνος ή νά πεθάνη ό 'Ανδρέας, ή νά χάση τό λογικό του. Γίνεται όμως τό θαύμα κι' ό 'Ανδρέας σώζεται. Ό άρχίατρος Κώστας Θεοδώρου εξηγεί στη Νιόβη, ότι ή ζωή καί τό λογικό τού άνδρός της κρέμονται πλέον άπό μιά τρίχα. Ή παραμικρή συγκίνηση θάχη δλέθρια άποτελέσματα γι' αύτόν. Ή Νιόβη όπό σχεται νά προσέχη.

Ό 'Ανδρέας Σαρής κι' ή Νιόβη γνωρίστηκαν τήν άνοιξη τού 1938 σέ μιά έκδρομή στήν Πεντέλη, όπου είχε καλέσει τή Νιόβη ή έξαδέλφη της 'Ανθούλα Φέδρου, φίλη τού Σαρρή. 'Εκεί άρχισε νά πλέκεται τό εἰδύλλιό τους. 'Εκεί άλλαξαν τό πρώτο τους φιλί. Ή 'Ανθούλα τούς βλέπει άγκαλιασμένους κι' έξαγριώνεται, γιατί άγαπούσε τόν 'Ανδρέα. Παραπονείται στή Νιόβη, διακόπτει κάθε σχέσι μαζί της. Ή Νιόβη μιλάει σχετικώς στόν 'Ανδρέα. 'Εκείνος τήν βεβαιώνει ότι αύτή μόνον άγαπᾶ. Αύτή μόνο λατρεύει Παντρεύεται σέ λίγον καιρό καί δλα πηγαίνουν καλά. 'Αποκτοῦν πάνω στό χρόνο κι' ένα κοριτσάκι. Μιά μέρα ή Νιόβη βρίσκει στό δρόμο τήν 'Ανθούλα. 'Εκείνη τής φέρεται ψυχρά καί τής δηλώνει ότι θά προσπαθήση νά τής πάρη τόν λατρευτό της σύζυγο.

4ον

«Πόνεσε πολύ, έλεγε μέσα της δλη τήν ώρα. Πόνεσε πολύ, κι' άλλαξε πάρα πολύ. "Εγινε άλλος άνθρωπος».

"Εφερνε μέ τή φαντασία της μπροστά της τήν 'Ανθούλα στή συντροφιά τού 'Ανδρέα. Καί πίστευε τώρα πώς θά μεταχειριζόταν κάθε μέσον γιά νά τόν τραβήξη.

«Δέν πρέπει νά τόν καλέσω ποτέ. Πρέπει Ισα - Ισα, ν' αποφύγω κάθε συνάντησι», συλλογίστηκε.

"Οταν έφθασε σπίτι της, ήταν σχεδόν ήσυχη.

—Άπό μένα έξαρτᾶται, είπε. Δέν θά τούς προκαλέσω ποτέ κομμιά συνάντησι. Ό 'Ανδρέας κι' άν τή συναντήση στό δρόμο τυχαία, θά μού τό πῆ. "Αδικα, ανησυχῶ, δέν ύπάρχει κανένας κίνδυνος.

Στό τραπέζι ήταν σχεδόν πρόσχαρη. 'Αλλά, μέσα της είχε μείνει τό μικρόβιο τής άνησυχίας. Καί τό άπόγευμα δέν μπόρεσε νά μή μιλήση γι' αύτή τή συνάντησι στή μητέρα της.

—Χι... έκανε ή Μάρθα. Νά προσέχης, Νιόβη. Δέν ύπάρχει κανείς λόγος νά τήν καλέσης γάρθη έδῶ. "Αφησέ την.

—Δέν θά τήν καλέσω ποτέ, ξανάπε ή Νιόβη.

Κι' έπεσε έκείνο τό βράδυ στό κρεββάτι της μ' αύτή τήν έννοια.

Ποτέ δέν ήταν τόσο τρυφερή μέ τόν άνδρα της δσο έκείνη τή νύχτα. Καί πέρασαν μιά έρωτική βραδυά γεμάτη τρέλλα, δπως τήν πρώτη νύχτα τού γάμου τους.

Κοιμήθηκε στήν άγκαλιά τού άνδρα της εύτυχισμένη, κι' ή άνησυχία της γινόταν τώρα κι' αύτή μιά εύτυχία.

"Ηταν ή νύχτα τής 27 πρός τίς 28 τού 'Οκτώβρη τού 1940.

Πόλεμος!

Καθώς συλλογίζεται τώρα ή Νιόβη αύτή τή νύχτα, τής έρχεται νά κλαίη.

Τί διαφορετική πού ήταν ή φυχή της τότε... Πῶς ζοῦσε μέ τούς μικρούς της φίλους μέ τό μικρό της σπίτι, μέ τά φτωχά, άνθρώπινα, εύτυχισμένα όνειρα. Πῶς άλλαξε δλα αύτή ή νύχτα!

Θυμᾶται τίς σειρῆνες τῆς άλλης μέρας πού άνήγγειλαν τόν πόλεμο. Τό ρίγος τού θανάτου, τό φόβο, τήν άγωνία. Κι' άπάνω άπ' δλα τό χωρισμό της μέ τόν 'Ανδρέα.

Εἶνε πολύ κοντά άκόμα αύτά. Οὔτε ἕξη μῆνες καλά - καλά, δέν ἔχουν περάσει.

Κι' δμως τίς φαίνονται τώρα σάν μακρυνό παραμύθι. Σάν μακρυνό ὀδυνηρό παραμύθι, πού τήν κάνει άκόμα ν' ανατριχιάζη καί νά πονῆ.

Δέν μπορεί νά σταματήση πουθενά τό νοῦ της. Κάθε μέρα καί μιά άγωνία, κάθε μέρα καί μιά λύπη. Κι' άπάνω άπ' δλα, ό θάνατος τῆς μητέρας της.

Δάκρυα καυτά κυλάνε τώρα στά μάγουλα τῆς Νιόβης. Μέ τόν πόνο γιά τόν άνδρα της νόμιζε πώς εἶχε ξεχάσει τόν πόνο γιά τή μανούλα της.

Πέρασαν μαζί, τούς πρώτους μῆνες τοῦ πολέμου. Μέ τίς ἴδιες άγωνίες, νοιώθοντας τίς καρδιές τους νά χτυπάνε στόν ἴδιο θλιμμένο ρυθμό. Πόσες φορές τῆς ἔδωσε θάρρος ή άδύνατη αύτή γυναίκα. Πόσες φορές τήν ἔσφιξε στήν άγκαλιά της σάν νά ἦταν μιά φοβισμένη παιδούλα.

"Οσο εἶχε τή μανούλα της ή Νιόβη, δέν καταλάβε δλη τή φρίκη τοῦ πολέμου καί τῆς μοναξιᾶς.

'Αλλά τό κακό ἦλθε γρήγορα, άναπάντεχα. "Οσο καί νά φαινόταν φύχραιμη ή Μάρθα, μέσα της φοβόταν πολύ, ἔτρεμε. Ή ὑγεία της δέν ἦταν περίφημη τόν τελευταῖο καιρό. Καί άπό τή μιά στιγμή στήν άλλη σωριάστηκε νεκρή. Κάθονταν ένα βράδυ, κι' ἔπλεκαν γιά τόν 'Ανδρέα, ὅταν σήμανε ή σειρῆνα συναγερμό. Οἱ βόμβες άκούστηκαν πιό κοντά αύτή τή φορά. Τό σπίτι ὁλόκληρο κλονιζόταν.

Ή Μάρθα άρχισε νά τρέμη. Κι' ή τρεμούλα της βάσταξε καί μετά τό συναγερμό.

Ἔφεραν γιατρό. Αὐτός συνοφρυώθηκε, καί φιθύρισε τῆς Νιόβης νά προσέχη τήν καρδιά τῆς μητέρας της.

Τή νύχτα ἔγινε πάλι συναγερμός. Στό πρῶτο οὐρλιασμα τῆς σειρήνας ή Μάρθα ἔβγαλε μιά δυνατή φωνή, καί σωριάστηκε κάτω. "Φησαν νά τρέξη ή ὑπηρέτρια νά φωνάξη γιατρό, εἶχε ξεψυχήσει!

"Αν δέν ἦταν ὁ συναγερμός, ἂν δέν ἦταν τά σκοτάδια, ἂν ὑπῆρχε ἕνα τηλέφωνο, θά τήν εἶχαν ἴσως σώσει. Αὐτά συλλογιζόταν ή Νιόβη, κι' ἔτρεμε σύγκορμη.

Ξεψύχησε στά χέρια τῆς κόρης της. Ὁ γιατρός ἄργησε πολύ νάρθη. — Ἴσα - Ἴσα γιά νά δώση τό πιστοποιητικό τοῦ θανάτου.

Εἶχε ζήσει μιά ζωή τόσο στερημένη ἡ δύστυχη μάνα της! Τόσο στερημένη, ἀλλά τόσο πλούσια σέ αὐτοθυσία, σέ ἀγάπη. Εἶχε δικαίωμα νά πεθάνη ἤρεμα, χριστιανικά. Νά πεθάνη σέ μιά ἥσυχη στιγμή, εἰρηνικά. Καί νά ταφῆ ἥσυχα, εἰρηνικά πάλι.

Ὁ συναγερμός βάσταξε ὧρες ἐκείνη τήν ἡμέρα. "Οταν ἦρθε ἡ γυναίκα γιά νά τήν ντύση, ἡ νεκρή ἦταν κι' ὅλας ξυλιασμένη... 'Ανατριχιάζει σ' αὐτή τή σκέψι ἡ Νιόβη. Δέν θέλει νά τά συλλογίζεται αὐτά. Μά βλέπει πάντα μπροστά της τά κοκκαλωμένα χέρια τῆς δύστυχης μανούλας της.... Φαίνονται τόσο τρομερά αὐτά, τόσο ἀπίθανα. Κι' ὅμως μόλις τρεῖς μῆνες; ἔχουν περάσει. Κι' ὁ πόλεμος βαστάει ἀκόμα.

Μά, ὁ 'Ανδρέας σώθηκε. Ὁ 'Ανδρέας τήν ἀναγνώρισε. "Οχι. "Οχι. Δέν θέλει νά θυμᾶται τώρα πιά τίποτε. Οὔτε τό θάνατο τῆς μανούλας της. Θέλει νά εἶνε καρυφένη. Κι' ὁ πόλεμος τέλειωσε γι' αὐτήν, μιά καί σώθηκε ὁ ἀγαπημένος της.

Ὁ πόλεμος τελείωσε

Ὁ πόλεμος τελείωσε! Ἄρχιζε ἡ σκλαβιά.

Μέ φόβο κύτταζε ἡ Νιόβη τόν 'Ανδρέα. Ἄν τόν κλόνιζε αὐτή ἡ εἴδηση; Εἶχε ἴδη ἄνδρες νά κλαῖνε καθώς ἐρχόταν στό νοσοκομεῖο. Εἶχε ἴδη ἄνδρες νά κλαίνε σάν μικρά παιδιά μέ τή σκέψι πώς αὔριο - μεθαύριο θἄμπαιναν οἱ Γερμανοί στήν 'Αθήνα.

Ὁ 'Ανδρέας κύτταζε σκυθρωπός πρός τό παράθυρο ὅταν αὐτή τόν πλησίασε.

—Τόσο αἷμα... τόσες θυσίες! φιθύρισε. —Δέν πάνε χαμένα ὅλα αὐτά! φώναξε ἡ Νιόβη. "Ολα αὐτά θά μᾶς τ' ἀναγνωρίσουν κάποτε. "Ολα αὐτά, ἔγιναν κεφάλαιο γιά τήν πατρίδα. Δέν πρέπει νά στενοχωριέσαι, 'Ανδρέα.

—Δέν στενοχωριέμαι πιά μέ τίποτε, ἀποκρίθηκε ὁ τραυματίας μέ φωνή κουρασμένη.

—Ἐσύ νά συλλογίζεσαι μονάχα πώς σέ λίγες μέρες θἄρθῆς σπίτι, θά ἰδῆς τήν καμαρούλα μας, τό παιδάκι μας.

—Ναί, θά ἰδῶ τήν καρούλα μας, φιθύρισε ὁ 'Ανδρέας καί τά μάτια του βούρκωσαν.

Περνοῦσε τίς ὧρες τῆς ὁ νοσοκομειακός κοντά του, ἡ Νιόβη. Ἔλεγε σέ ὅλους ὅσους τόν πλησίαζαν νά τοῦ μιλᾶνε γιά εὐχάριστα πράγματα. Προλάβαινε κάθε κίνδυνο, καί δέν ἔβλεπε πιά ὥρα νά τόν πάρη σπίτι, γιά νά διευθύνη αὐτή γιά καιποσον καιρό τήν ψυχική του διάθεσι.

—Τό καλλίτερο πού ἔχετε νά κάνετε, εἶνε νά τόν πάρετε σπίτι, τῆς εἶπε σέ λίγες μέρες κι' ὁ γιατρός. Καί ὅπως σᾶς εἶπα, προσοχή. Πρέπει νά τόν σώσετε τώρα πιά ἐσεῖς. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω πῶς τό μυαλό του εἶνε ραγισμένο γυαλί, καί πῶς μονάχα ἀν περάση πολύς καιρός, ἴσως καί χρόνια, θά μπορῆτε νά εἰσαστε ἥσυχη.

—Θά τόν σώσω, εἶπε μέ πεποίθησι ἡ Νιόβη.

Κι' ὁ 'Ανδρέας γύρισε σπίτι του.

Δέν τοῦ ἔδειξε τήν τρελλή της χαρά ἡ Νιόβη, δέν ξεφώνισε, δέν πήδησε, δέν ἐκλαψε ἀπό τή χαρά της γιά νά μή τόν ταράξη. "Εκανε πῶς τό θεωροῦσε φυσικό νά τόν βλέπη πάλι σπίτι. Τόν ἀπασχόλησε μέ μερικά μικρά ζητήματα, γιά νά μήν ἀφήση τό νοῦ του νά ἀσχολῆται μέ τή μεγάλη αὐτή στιγμή. Γιά νά μή τόν ἀφήση νά καταλάβη πῶς ἕνας πεθαμένος εἶχε ζωντανέψει, καί γύριζε σπίτι του. Ἡ μικρούλα ἡ Λίνα τόν φοβόταν πολύ. Δέν ἤθελε νά τόν ζυγώση στήν ἀρχή. Τόν εἶχε ὁλότελα ξεχάσει. Λίγο - λίγο ἄρχισε νά τόν συνηθίζη. Καί τότε μιά ἡσύχασε λιγάκι ἡ Νιόβη.

Ὁ 'Ανδρέας περνοῦσε ὅλη του τήν ἡμέρα μέ τό παιδί. Τόπαιζε, καί γελοῦσε κι' αὐτός ὧρες ὧρες τόσο παιδιάτικα, πού ἡ Νιόβη τρόμαζε. Μά τό μάτι του ἐκείνες τίς ὧρες ἦταν ζάστερο. "Οχι, δέν ἦταν τρελλός. "Ηταν μονάχα ἕνας πατέρας πού παίζε μέ τό παιδί του. "Ενας πατέρας πού εἶχε γυρίσει ἀπό τόν τάφο, κι' ἔπαιζε μέ τό παιδάκι του.

Δέν ἔβγαινε σχεδόν καθόλου. Τό δράμα πού παιζόταν ἔξω, στήν πόλι, οὔτε τόπαιρνε σχεδόν εἴδησι. Ἡ Νιόβη δέν τόν ἄφινε νά διαβάζη ἐφημερίδα, κι' αὐτός οὔτε καί τό ζητοῦσε. Ἡ ψυχή του ἦταν σάν ναρκωμένη. Στούς φίλους του πού πούρχονταν νά τόν ἰδοῦνε, ἔλεγε ἡ Νιόβη νά μή τοῦ ἀναφέρουν τίποτε δυσάρεστο. Κι' ἔτσι πέρασε ἕνας μῆνας. Ὁ πρῶτος μῆνας, ὁ πιό ἐπικίνδυνος.

Ὁ ἀγώνας τῆς ζωῆς

Εἶχε πάει νά φωνίση ἡ Νιόβη. Τά πράγματα ἀκρίβαιναν. Δέν πρόφθαινε κανείς νά πάρη τά λεφτά καί τά ἔδινε ὅλα γιά μικροπράγματα.

Φορτωμένη, κουρασμένη, πέρασε ἀπό τῆς φίλης της τῆς Ρένας Πρόκου. Εἶχε ἀνάγκη νά μιλήση λιγάκι μέ κάποιον που θά τήν καταλάβαινε. Ἡ καρδιά της ἦταν βαρειά.

Ἡ Ρένα κατοικοῦσε μέ τούς γονεῖς της, καί μποροῦσε κανείς νά πῆ πῶς ἦταν εὐτυχισμένη. Σπούδαζε ἰατρική, καί εἶχε τό θάρρος τῆς ζωῆς. Ἔβλεπε τό μέλλον σά μοντέρνα κοπέλλα, μέ ἐμπιστοσύνη. Κοντά της ἡ Νιόβη ἔνοιωθε πάντα εὐχαρίστησι.

—Καλῶς τή Νιόβη! φώναξε ἡ Ρένα μέ χαρά μόλις τήν εἶδε. Τί γίνεσαι; Καιρό ἔχω νά σέ δῶ. Καί μοῦ ἐκανέσατε ἀπ' τό γάκι δδύνατη.

Κάθησε ἡ Νιόβη, κι' ἀνάσανε βαθειά.

—Ρένα. Δέν φαντάζεσαι τί δύσκολο πού εἶνε.

—Ποιό, Νιόβη μου;

—Αὐτός ὁ ἀγώνας, αὐτή ἡ πάλη γιά τόν 'Ανδρέα. Δέν φαντάζεσαι πόσο ἔχω κουραστῆ ψυχικά, στούς λίγους αὐτούς μῆνες πού παλεύω.

—Καλά, Ὑπάρχει ἀκόμα φόβος; Δέν τόν αἰσθάνεσαι σίγουρο;

—"Οχι, Ρένα. Δέν τόν αἰσθάνομαι καθόλου σίγουρο. Βλέπω στά μάτια του κάποια λάμψι γεμάτη πυρετό πού μέ φοβίζει. Δέν εἶνε ὅπως ἄλλοτε. Ἡ παραμικρή συγκίνησι τόν ταράζει. Εὐτυχῶς δέν ἔτυχε τίποτε ὡς τώρα, ἁπολύτως τίποτε. Μονάχα σκέψεις δυσάρεστες καμμιά φορά. Ἀλλά κι' αὐτές οἱ σκέψεις τόν ἀναστατώνουν.

—Πρέπει νά προσέχης τόν ἑαυτό σου κι' ἐσύ πολύ, Νιόβη. "Αν λυγίσης ἐσύ, πᾶνε ὅλα χαμένα.

—Αἰσθάνομαι κούρασι, σοῦ λέω, Ρένα μου. Μά τί νά κάνω; Πές μου, τί νά κάνω;

—Νά δυναμώνης τήν ψυχή του μέ τέχνη, σιγά - σιγά. Νά τοῦ φανερώνης πότε-πότε κάτι ἀπό τήν πραγματικότητα. Δέν εἶνε σωστό νά τόν ἀφίνης νά ζῆ σ' ἄλλο κόσμο ἐντελῶς.

—Τώρα ξέρει ἀρκετά ἀπό τήν πραγματικότητα. Ἀλλά, ξέρεις, ἄλλο εἶνε νά τ' ἀκούη κανείς κι' ἄλλο νά ζῆ τήν τραγωδία. Ξέρει ὅτι ὑπάρχει δυσκολία γιά τό φώνιο, ὅτι γίνονται οὐρές. Ἀλλά, δέν μπορεῖ νά φανταστῆ ὅτι τώρα πού τοῦ πάω αὐτά τά λίγα χόρτα εἶμαι πεθαμένη ἀπό τήν κούρασι καί σωματικά καί ψυχικά.

—Πρέπει νά εἶσαι δυνατή, Νιόβη.

—Τόν ἀγαπῶ τόσο, Ρένα! Δέν ξέρω ἂν εἶνε κουτό νά λέη μιά γυναίκα πώς ἀγαπάει τόν ἄνδρα της. Μά ἐγώ χωρίς τόν 'Ανδρέα, τό καταλαβαίνω, δέ μπορῶ νά ζήσω.

Τῆς χάϊδεψε ἡ Ρένα τά χέρια.

—Πάντα τρυφερή καί στοργική. Μά κι' ὁ 'Ανδρέας σ' ἀγαπάει, Νιόβη.

—Μ' ἀγαπάει τρελλά. Τό καταλαβαίνω. "Οταν εἶμαι κοντά του, γελάει ὁλόκληρος. "Οταν λείπω, μελαγχολεῖ. Γι' αὐτό κιόλας, ἀποφεύγω νά τόν ἀφίνω μόνο. Ρένα πρέπει νά πηγαίνω.

—Σέ καταλαβαίνω, Νιόβη... Ἀλλά πρόσεχε τήν ὑγεία σου. "Εκεις καί παιδί, μήν τό ξεχνᾶς.

Στό δρόμο καθώς γύριζε σπίτι της ἡ Νιόβη, ἔνοιωθε μιά ἀβάσταχτη κούρασι. Τά πόδια της ἔτρεμαν. Τώρα καταλάβαινε πόσο εἶχε κουραστῆ τόν τελευταῖον καιρό. Ὁ πόνος τσακίζει τόν ἄνθρωπο. Εἶνε κούρασι, κούρασι τῆς ψυχῆς. Κι' αὐτή εἶχε πονέσει πολύ, κι' εἶχε ἐργαστῆ πολύ.

"Οταν ἔφθασε σπίτι της, ἄφησε τά ψώνια της, καί μπῆκε στό δωμάτιο ὅπου ἦταν ὁ ἄνδρας της, μέ τό συννηθισμένο της χαμόγελο στά χείλη.

—"Ηρθες; ρώτησε ὁ 'Ανδρέας, καί σκώθηκε, ἐνῶ τά μάτια του ἀστραφταν.

Τόν κύτταξε καλά. "Ηταν χλωμός, κι' ἡ μελαγχολία πού εἶχε περάσει τίς ὧρες πούλειπε αὐτή, φαινόταν ἀκόμη στή φυσιογνωμία του.

—'Αργησα, ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπε.

—'Αργησες, καί ξέρεις ὅτι χωρίς ἐσένα τό σπίτι εἶνε τόσο μελαγχολικό.

'Αλλες φορές, σέ κάτι τέτοια λόγια του γελοῦσε, τόν μάλωνε τσαχπίνικα, τοῦ τόρριχνε στό δαστεῖο. Σήμερα δμως ἦταν πολύ κουρασμένη, δέν εἶχε τή δύναμι νά παίξη κωμωδία.

'Ακούμπησε τό καστανό της κεφάλι στόν ὦμο του.

—Εἶμαι κουρασμένη, τοῦ εἶπε σιγά. Στάσου νά ξεκουραστῶ λιγάκι ἔτσι, ἀπάνω σου.

Τήν πῆρε στά χέρια του καί τρόμαξε, νοιώθοντας πόση δύναμι εἶχαν ἀκόμα τά χέρια του. Τή σήκωσε, καί τήν κάθησε ἐπειτα στά γόνατά του.

—Κουράζεσαι, τό ξέρω, τῆς εἶπε, ἐνῶ τή φιλοῦσε μέ λατρεία. Κουράζεσαι, γλυκειά μου. Μά, λίγο ἀκόμα, κάνε ὑπομονή. Νά καταλάβω τίς δυνάμεις μου, πῶς ἐπανέβλεψαν, καί θ' ἀναλάβω ἐγώ τόν ἀγῶνα γιά τή ζωή. Τό ξέρω πῶς εἶνε σήμερα σκληρός. Καί ξέρω ἀκόμα πῶς μοῦ κρύβεις πολλά πράγματα.

—"Οχι! τοῦ φώναξε τρομαγμένη.

—Σώπα! Μέ πέρασες γιά μικρό παιδί; Πῶς δέν καταλαβαίνω; Πολλά καταλαβαίνω, ἀλλά ξέρω πῶς πρέπει νά κάνω τόν κουτό, γιά νά μήν ξέρη καταστροφή. Τό ξέρω πῶς ἡ ὑγεία μου κρέμεται ἀκόμα σέ μιά τρίχα... "Οχι, ὄχι, μή προσπαθεῖς νά μέ ξεγελάσης. Τό καταλαβαίνω, ἄκουσα μερικά ψιθυρίσματα, πού μοῦδωσαν ἀρκετά νά καταλάβω. Γι' αὐτό κάνω κι' ἐγώ τόν ἀδιάφορο, ἀγαπημένη μου. Μή νομίζεις δμως πῶς δέν βλέπω πόσο κουράζεσαι καί πόσο ἀγωνίζεσαι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ! Ἡ αὐγουστα

Ὁ τελευταῖος ΕΡΩΣ τοῦ ΛΑΤΟΥΣ

Ἡ ζωή τοῦ βασιλέως τῶν ἀπάχηδων τοῦ Παρισιοῦ

Πρίν ἀπό μερικά χρόνια, ὅλος ὁ κόσμος μιλοῦσε γιά τόν Λατούς, τόν ἐγκληματία - τζέντελμαν, πού ἦταν ὁ βασιλεύς τῶν ἀπάχηδων τοῦ Παρισιοῦ. Ἡ ἀστυνομία τόν κατεδίωκε παντοῦ. Ἀλλ' αὐτός, ἀντί νά βρίσκεται στά καταγώγια, ὅπου τόν ἀναζητοῦσαν, σύγχαζε κάθε βράδυ στά ἀριστοκρατικότερα κέντρα τῆς Μονμάρτης καί, κάτω ἀπό τήν ἄψογη ἐμφάνισί του καί τούς εὐγενικούς τρόπους του, κανείς δέν ὑποπτευόταν ποτέ ὅτι θά μποροῦσε νά κρύβεται ὁ τρομερός κακοῦργος πού τά ἐγκλήματά του ἐπάγωναν ἀπό φρίκη κάθε τόσο τούς Παρισινούς.

Ὡστόσο, ὁ Λατούς ἔπεσε κάποτε στά χέρια τῆς δικαιοσύνης. Μιά ἐρωτική περιπέτεια ἦταν ἡ ἀφορμή τῆς συλλήψεώς του. Μιά ἄλλη ἐρωτική περιπέτεια, πρίν ἀπό δεκαπέντε χρόνια, τόν εἶχε σπρώξει στήν ἐγκληματική σταδιοδρομία του.

Τήν ἐποχή ἐκείνη, ὁ Λατούς ἦταν εἴκοσι τεσσάρων χρόνων καί σπούδαζε ἰατρική στό Πανεπιστήμιο. Εἶχε τελειώσει τώρα τίς σπουδές του καί σέ λίγο θά ἔδινε ἐξετάσεις γιά νά πάρη τό δίπλωμά του. Ἀλλά, ξαφνικά, ἀνακάλυψε πώς ἡ γυναίκα πού ἀγαποῦσε, ἡ ὡραία Κολέτ, τόν ἀπατοῦσε μ' ἕναν ἄλλον. Ὁ μέλλων ἰατρός δέν δίστασε καθόλου. Τῆς ἔμπηξε ἕνα μαχαίρι στό στῆθος — χωρίς εὐτυχῶς νά τήν σκοτώση — κι' ἔπειτα ἔφυγε γιά τήν Ἀφρική.

"Εκεῖ ὁ Λατούς ἀπασχολήθηκε μέ ὁποῖες ἐπιχειρήσεις καί κυριώτερα μέ τό ἐμπόριο ὀπίου. Ἀργότερα, πῆγε στίς Βρυξέλλες, ξαναγύρισε στήν "Αφρική ἀὰν στρατιώτης, πολέμησε γιά ἕνα διάστημα ἐναντίον τῶν μαύρων στό Κογκό καί, τελικά, ἐπῆρε τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στή Γαλλία.

Μισοῦσε τώρα τήν κοινωνία καί μέσα στό σκοτισμένο μυαλό του κυριαρχοῦσε μιά μονδική σκέψις: θά συγκέντρωνε γύρω του καί θά ὀργάνωνε τούς κακοποιούς σέ μιά τρομακτική δύναμι, πού, κάτω ἀπό τήν πιεσί της, θά λύγιζαν οἱ νόμοι καί θά κατέρρεαν τά πάντα.

Τήν παράφορα αὐτή σκέψι τήν ἔκαμε σέ λίγο, ἄλλωστε, πραγματικότητα. "Ως τότε, οἱ ἀπάχηδες ἀποτελοῦσαν μικρές ὁμάδες, πού τίς ἐξόντωνε σιγά - σιγά ἡ ἀστυνομία, ὅταν δέν ἀλληλοεξοντώνονταν μεταξύ τους. Ὁ Λατούς τερμάτισε αὐτή τήν κατάστασι καί σέ λίγο ἀναγνωρίσθηκε ἀπό ὅλους σάν ἀρχηγός. Μερικοί πού θέλησαν νά διατηρήσουν τήν ἀνεξαρτησία τους ἐξοντώθηκαν ἀλύπητα καί τό πάθημά τους ἔγινε παράδειγμα γιά τούς ἄλλους.

Γιά ἕνα διάστημα τριῶν ἢ τεσσάρων χρόνων, τό Παρίσι πέρασε στήν ἐξουσία τῶν κακοποιῶν. Τά ἐγκλήματα, οἱ κλοπές καί οἱ διαρρήξεις εἶχαν γίνει τόσες πολλές πού ἡ ἀσυνομία τά εἶχε κυριολεκτικά χαμένα. Καί ὅλα γινόνταν τώρα μέ σύστημα καί μέθοδο, σύμφωνα μ' ἕνα προκαθορισμένο σχέδιο.

Οἱ ἀστυνομικοί ἦταν τά κυριώτερα θύματα αὐτῆς τῆς ἐγκληματικῆς δράσεως. Ὁ Λατούς εἶχεν ἐγκαταστήσει ἕνα εἶδος σχολῆς στή Ρομαινβίλ, ὅπου οἱ ὀπαδοί του ἐξησκοῦντο στή σκοποβολή καί ἐπαιρναν μαθήματα ἀπό τούς πιό πεπειραμένους γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖον ἔπρεπε νά ληστεύσουν μιά Τράπεζα ἢ νά διαρρήξουν ἕνα ἀδαμαντοπωλεῖο.

Τό γενικό στρατηγεῖο τῆς ὀργανώσεως, ὅπως ἀποκαλύφθηκε κατόπιν, βρισκόταν μέσα στίς περίφημες ὑπονόμους τοῦ Παρισιοῦ. Ἐκεῖ κάτω εἶχαν ἀνοίξει μυστικές διόδους, πού τούς ἐπέτρεπαν νά ἐπικοινωνοῦν μέ τά σπίτια, τοῦ εἶχαν στίς διάφορες συνοικίες, χωρίς ν' ἀφήνουν κανένα ἴχνος πίσω τους.

Στό ἀνωμεταξύ, ὁ Λατούς γύριζε ἀνενόχλητος μέσα στό Παρίσι, ὅπου κανείς δέν θυμόταν πιά τόν παληό φοιτητή τῆς Ἰατρικῆς, πού εἶχε γίνει κάποτε ἥρως ἑνός ἐρωτικοῦ δράματος.

"Ενα βράδυ, βρισκόταν σ' ἕνα κέντρο τῆς Μονμάρτης, τό «Τομπαρέν». Ἐκεῖ γνώρισε μιά πλουσία Καναδή, τήν "Εντι Χάρτυ. Ἡ νέα εἶχε γοητευθῆ ἀπό τήν ἀρρενωπή φυσιογνωμία του καί τό ὡραῖο παρουσιαστικό του καί δέχθηκε νά κάμη μαζί του ἕνα νυκτερινό περίπατο στούς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ.

Τίς ἄλλες μέρες συναντήθηκαν καί πάλι. Ὁ Λατούς εἶχεν ἀρχίσει νά τήν ἀγαπᾶη καί ἡ νέα ἀνταποκρινόταν ἐπίσης μέ θέρμη στό αἴσθημά του.

Στό τέλος, ὁ ἀπάχης τήν ὡδήγησε σ' ἕνα σπίτι πού εἶχε στήν ὁδόν Ντελαμπάρ καί ἐκεῖ τῆς φανέρωσε τήν πραγματική ἰδιότητά του.

—Εἶμαι ἕνας ἐγκληματίας, τῆς εἶπε, ἀλλά σᾶς λατρεύω. "Αν θέλετε, θά φύγωμε μακρυά, γιά νά βροῦμε μιά ἀπόμερη γωνιά, ὅπου θά μπορέσωμε νά εἴμαστε εὐτυχισμένοι!

Ἡ νέα εἶχε τρομάξει στήν ἀρχή, ἀλλά κατόπιν ἡ ἀγάπη της γιά τόν Λατούς ὑπερίσχυσε καί συμφώνησαν νά φύγουν μαζί γιά τήν Ἀμερική.

Ἀλλ' ἕνα ἀπρόοπτο περιστατικό εἶχεν ὁδηγήσει τώρα τήν ἀστυνομία στά ἴχνη τῆς σπείρας.

"Ενα βράδυ, ὁ Λατούς, γυρίζοντας μόνος του ἀπό μιά σύσκεψι πού εἶχε μέ τούς ὑπαδούς του, βρέθηκε μπροστά σ' ἕναν παληό ἀπάχη, τόν Μπέλ - Ἀμί, πού τοῦ εἶχε πάρει ἄλλοτε τήν ἐρωμένη του καί πού τούς χώριζε ἀπό τότε μιά θανάσιμη ἔχθρα.

Ὁ Μπέλ - Ἀμί τράβηξε ἀμέσως τό μαχαίρι του καί πρόκειται στόν Λατούς νά λύσουν ἐπί τόπου τή διαφορά τους.

Μερικά λεπτά ἀργότερα, ὁ Μπέλ - Ἀμί σωριαζόταν κάτω μέ μιά μεγάλη πληγή στό στῆθος. Ἀλλά δέν εἶχε πεθάνει. Κι' ὅταν τόν ὡδήγησαν στό νοσοκομεῖο, ἀποκάλυψε στούς ἀστυνομικούς, προτοῦ νά ξεψυχήση, ποῦ θά μποροῦσαν νά βροῦν τό Λατούς.

Ἀπό τ' ἄλλο μέρος, ὁ ἀπάχης ἑτοιμαζόταν νά φύγη μαζί μέ τήν "Εντι. Ἀλλά δέν πρόφθασε νά πραγματοποιήση τό σχέδιό του. Γιατί, ξαφνικά, ἕνα βράδυ, τό σπίτι δπου ἔμενε μαζί της βρέθηκε περικυκλωμένο ἀπό τούς ἀστυνομικούς.

Ὁ Λατούς πῆρε τότε τή φίλη του γιά νά φύγουν ἀπό τό μέρος τῶν ὑπονόμων.

Ἀλλά κι' ἐκεῖ βρέθηκε ἀντιμέτωπος μέ ἄλλους ἀστυνομικούς, πού εἶχαν εἰσχωρήσει ἀπό πολλά σημεῖα στό κρυσφύγετο τῶν κακοποιῶν. Οἱ περισσότεροι ἀπό τούς ὀπαδούς του εἶχαν σκοτωθῆ καί οἱ ἄλλοι εἶχαν συλληφθῆ.

Δέν ἀπόμενε στόν Λατούς τίποτε ἄλλο ἀπό τό νά παραδοθῆ. Ἀλλά, πρωτύτερα, ἄδειασε τό περιστόφιό του ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν, σκότωσε δύο ἀπ' αὐτούς καί τραυμάτισε ἕναν ἄλλον.

"Επειτα, χωρίς νά προφθάσουν νά τόν ἐμποδίσουν, τράβηξε τό μαχαίρι του καί τό ἔχωσε στό στῆθος τῆς "Εντι, πού ἔστεκε τρομαγμένη παράμερα...

Ἦταν μιά τελευταία θηριωδία τοῦ τρομεροῦ κακούργου, πού αὐτή τή φορά ὅμως, εἶχε ὑπαγορευθῆ ἀπό ἕνα αἴσθημα ἀγάπης. Γιατί ἤξερε πῶς σέ λίγο θά πλήρωνε μέ τή ζωή του τό κακούργημά του καί δέν ἤθελε ν' ἀφήση πίσω του ζωντανή τή γυναίκα πού ἐλάτρευε.

. . . . . .

Ἡ ἐκτέλεσις τοῦ Λατούς καί ἑπτά συντρόφων του ἔγινε ἕπειτα ἀπό μερικές ἑβδομάδες στήν πλατεία Ἀραγκό.

Ὁ τρομερός ἀπόχης ἀνέβηκε θαρραλέα στό ἐκρίλωμα. Ἀλλά, τήν τελευταία στιγμή, δυό δάκρυα κύλησαν ἀπό τά μάτια του. Καί, σκύβοντας γιά νά φιλήση τόν Ἐσταυρωμένο, φιθύρισε στόν ἁβδά πού ἐστεκε πλάϊ του:

—Πάτερ μου, μήν ἐχχάτε γιά ἀναφέρετε στίς προσευχές σας τήν "Εντι. Εἶνε τό μόνο πλάσμα πού ἀγάπησα στή ζωή μου...

Μερικά λεπτά ἀργότερα, τό κεφάλι του ἔπεφτε κάτω ἀπό τό λαιπίδι τῆς λαιμητόμου.

◆◆

ΕΚΛΕΚΤΟΙ ΓΑΜΟΙ

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ στή ζωὴ καὶ στὸν ἔρωτα

Τί μᾶς συμβουλεύει ὁ Τζὼρτζ Γκόου

"Αν ρωτήσετε τὸν 'Αμερικανὸ συνταγματάρχη Τζὼρτζ Γκόου, διευθυντὴ τοῦ 'Ινστιτούτου Χρωματικῶν 'Ερευνῶν τοῦ Σικάγου, θὰ σᾶς πῆ, ὅτι ὑπάρχουν περὶ τὶς 8.000 χρώματα κι' ἀποχρώσεις. 'Ο Γκόου εἶνε ὁ εἰδικώτερος «χρωματολόγος» τῆς 'Αμερικῆς. Μπορεῖ νὰ ἐξετάση τὸ χρῶμα τῶν ματιῶν, τῶν μαλλιῶν καὶ τοῦ δέρματός σας καὶ νὰ γνωματεύση ποιὰ ἀπόχρωσι σᾶς ταιριάζει. Μπορεῖ ἐπίσης ν' αὐξήση τὸν κύκλο ἐργασιῶν ἑνὸς καταστήματος, ὑποδεικνύοντας τὰ καταλληλότερα χρώματα γιὰ τὴ διακόσμησί του. Αὐτὸς ἀνεκάλυψε ὅτι οἱ ξανθὲς 'Αμερικανίδες προτιμοῦν τὰ ναυτάκια, γιατὶ οἱ μπλὲ στολές τους εἶνε οἱ πιὸ ἀσορτὶ μὲ τὴν ξανθὴ ὡμορφιά, ἐνῶ οἱ μελαχροινὲς πηγαίνουν μὲ στρατιῶτες, γιατὶ τὸ χακὶ εἶνε τὸ πιὸ ταιριασμένο μὲ τὰ μαῦρα τους μαλλιά.

Σ' ἕνα ἔργο του μὲ τίτλο «Χρώματα καὶ Ἔρως», συμβουλεύει τὶς κοπέλλες «νὰ φαρεύουν τοὺς ἄνδρες, φορῶντας κόκκινα, νὰ τοὺς συγκρατοῦν μὲ μπλὲ καὶ νὰ τοὺς παντρεύωνται μὲ ἄσπρο». Γιατὶ τὸ κόκκινο χρῶμα δίνει τὴν ἐντύπωσι τῆς ζωηρότητος καὶ τοῦ σέξ-ἀπήλ, τὸ μπλὲ τῆς εἰλικρινείας καὶ τῆς τρυφερότητος καὶ τὸ ἄσπρο τῆς ἀγνότητος καὶ τῆς ἀθρότητος. 'Εννοεῖται ὅτι κάθε κορίτσι μπορεῖ νὰ διαλέξη τὴ μιὰ ἢ τὴν ἄλλη ἀπ' τὶς πολλὲς ἀποχρώσεις αὐτῶν τῶν χρωμάτων.

"Αλλὰ κι' ὁ ἄνδρας μπορεῖ νὰ χρησιμοποιήση τὴν ἴδια μαγικὴ δύναμι τοῦ χρώματος, γιὰ νὰ διατηρῆ πάντοτε εὐχαριστημένη τὴ γυναίκα ποὺ ἀγαπάει. Κατὰ τὸν Γκόου ἡ γυναίκα εἶνε εὐαισθητότερη ἀπ' τὸν ἄντρα στὴν ἐπίδρασι τοῦ χρώματος. Οἱ τέσσερες τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ μποροῦν νὰ γίνουν παράδεισος ἢ κόλασις γιὰ τὸ ἀνδρόγυνο, ἀναλόγως τῶν ἀποχρώσεων τοῦ χαρτιοῦ τῆς ταπετσαρίας καὶ τῶν ἐπίπλων.

Οἱ περιπτώσεις, στὶς ὁποῖες θαυματούργησαν οἱ συμβουλὲς τοῦ Γκόου, εἶνε ἀμέτρητες. Μιὰ γυναίκα παρουσίαζε ἀνησυχαστικὰ σημεῖα νευρολυτικῆς διαταράξεως. "Εμενε διαρκῶς ἀμίλητη, σκυθρωπή, τόσο ποὺ ὁ σύζυγός της ἄρχισε νὰ σκέπτεται νὰ τὴν κλείση σὲ νευρολογικὴ κλινική. 'Ο Γκόου, παληὸς φίλος τοῦ ἀνδρογύνου, ἐπισκέφθηκε τὸ διαμέρισμά τους καὶ εἶδε ἀμέσως ὅτι ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖ μέσα χρώματα μελαγχολικά, μαῦρο καὶ γκρι-μπλέ. Συνέστησε στὸ σύζυγο νὰ τ' ἀλλάξη ἀμέσως. Τοῦ ὑπέδειξε τὸ πορτοκαλὶ γιὰ τοὺς τοίχους, τὸ ἄσπρο γιὰ τὰ κουφώματα, τὸ κόκκινο ἢ πορτοκαλὶ γιὰ τοὺς πίνακες, τὰ βάζα, τὰ γλυπτικὰ ἔργα, κλπ. Σὲ λίγες μέρες, ἡ γυναίκα παρουσίαζε καταφανῆ σημεῖα βελτιώσεως. Τὸ κόκκινο χρῶμα, ποὺ περιέχεται στὸ πορτοκαλί, τῆς ἔφερνε εὐθαισθησία καὶ αἰσιοδοξία. "Επειτα ἀπὸ ἕνα μῆνα, ἡ ψυχασθένειά της εἶχε γιατρευθῆ τελείως.

'Αντίθετη ἦταν ἡ περίπτωσι ἑνὸς ἄλλου ἀντρογύνου, ὅπου ἡ γυναίκα, εὐερέθιστη ἐκ φύσεως, εἶχε γίνει ἀκόμη χειρότερη, ἐξ αἰτίας τῶν ζωηρῶν χρωμάτων, ποὺ εἶχε στορπίσει ὁ ἄντρας της στὸ διαμέρισμα, γιὰ νὰ φαίνεται ἀπὸ ἀνοιχτόκαρδο». Τὰ ὑστερικὰ της ξεσπάσματα ἔπαψαν, ἀφ' ὅτου ἔλειψε ἀπ' τὸ περιβάλλον της κάθε ἀπόχρωσις τοῦ κόκκινου κι' ἐπεκράτησαν τὸ μπλὲ καὶ τὸ πράσινο.

Τὰ χρώματα παίζουν ἐπίσης σπουδαιότατο ρόλο στὴν δρεξι. 'Αφ' ὅτου ἕνα ρεστωράν ἄρχισε νὰ σερβίρη τὶς σαλάτες μέσα σὲ πράσινες πιατέλλες, οἱ δουλειές του διπλασιάσθηκαν.

Τὰ κρούσματα ναυτίας τῶν ταξειδιωτῶν μιᾶς ἀεροπορικῆς γραμμῆς ἐλαττώθηκαν κατὰ 50%, ὅταν τὸ ἐσωτερικὸ τῶν ἀεροπλάνων βάφηκε μπλὲ — γιατὶ τὸ προηγούμενο χρῶμα τους, τὸ κίτρινο, εἶνε σκατάλληλο γιὰ ἕνα νρήγορο μεταφορικὸ μέσον καὶ προκαλεῖ εὔκολα κοδιαθεσία.

'Ο καλὸς φωτισμὸς αὐξάνει τὴν ἀπόλαυσι ἑνὸς καλοῦ φαγητοῦ. "Ενα κόκκινο μῆλο π. χ. φαίνεται πολὺ λιγώτερο νόστιμο, ὅταν τὸ τρῶμε στὰ σκοτεινά. Μὴ χρησιμοποιῆτε ποτὲ μπλὲ φωτισμὸ στὴν τραπεζαρία σας, ἂν θέλετε νὰ ξανάρθουν οἱ προσκεκλημένοι σας. Τὸ κίτρινο καταστρέφει τὴν ἐμφάνισι τοῦ κρέατος. "Ενα γασάπικο ἔγασε τὴν περισσότερη πελατεία του, γιατὶ εἶχε τὴν ἄτυχη ἐμπνευσι νὰ φωτισθῆ μὲ κίτρινες λάμπες, ποὺ ἔδιναν στὰ κομμάτια τοῦ κρέατος μιὰ ἀπόχρωσι σὰν νὰ ἦταν χαλασμένα ἢ κόκκινο. Τὸ κρέας φαινόταν τώρα γκρίζο, οἱ σαλάτες μπλέ. Σὲ λίγες στιγμές, οἱ συναισιτημόνες ἄρχισαν νὰ νοιώθουν ναυτία. Μερικοὶ μάλιστα ἀρώστησαν γιὰ καλά.

"Ενας γνωστὸς 'Αμερικανὸς ἐπιχειρηματίας, ποὺ εἶχε δποστῆ μεγάλες ζημίες, εἶχε πάθει μιὰ μελαγχολία ποὺ φαινόταν ἀγιάτρευτη. Στὴν ψυχιατρικὴ κλινικὴ ὅπου γοσηλευόταν, κήρυξε ἀπεργία πείνης. Τὸν ἔβαλαν τότε σ' ἕνα κόκκινο δωμάτιο. Σὲ 24 ὧρες, ζήτησε τροφή. Καί, σὲ λίγες βδομάδες, εἶχε θεραπευθῆ τελείως.

"Ενα καινούργιο νοσοκομεῖο τοῦ Σικάγου εἶνε σωστὴ συμφωνία χρωμάτων. Τὰ βορεινὰ δωμάτια ἔχουν «ξεστὰ» χρώματα, γιὰ ν' ἀναπληρώνουν τὸν ἀνεπαρκῆ ἡλιακὸ φωτισμό, ἐνῶ στὰ μεσημβρινὰ προτιμῶνται τὸ μπλὲ καὶ τὸ πράσινο. Τὸ ἄσπρο ἔχει καταργηθῆ στὸ χειρουργεῖο, γιατὶ ἀπεδείχθη ὅτι βαμπώνει τὸ χειροῦργο καὶ δείχνει σκοτεινὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῶν τραυμάτων. "Ολα λοιπὸν τὰ σεντόνια, πετσέτες, ἐπίδεσμοι, κλπ., ποὺ χρησιμοποιοῦνται στὶς ἐγχειρήσεις, εἶνε χρωματιστά.

'Ενῶ τὸ κόκκινο εἶνε τὸ πιὸ διεγερτικὸ χρῶμα, ἰδιαιτέρως κατάλληλο γιὰ παιδιὰ καὶ πρωτογόνους ἀνθρώπους, καὶ τὸ κίτρινο εἶνε τὸ πιὸ ὁρατὸ καὶ τὸ πιὸ ἐρεθιστικὸ συγχρόνως, τὸ πράσινο παράγει τὶς κανονικώτερες ἀντιδράσεις. Τόσο στὴν τροφή, ὅσο καὶ στὸ περιβάλλον, ἔχει ἐπίδρασι εὐχάριστη καὶ τονωτική. Μιὰ γέφυρα τοῦ Λονδίνου εἶχε ἀποκτήσει θλιβερὴ φήμη, μὲ τὶς πολλὲς αὐτοκτονίες ποὺ γινόντουσαν ἀπ' αὐτήν. 'Αφ' ὅτου ὅμως μεταχρωματίσθηκε ἀπὸ μαῦρη σὲ πράσινη, οἱ αὐτοκτονίες ἐλαττώθηκαν κατὰ 60%.

«Τὸ χρῶμα εἶνε μιὰ δύναμις — τονίζει ὁ Γκόου — ποὺ κατωρθώσαμε ἐπὶ τέλους νὰ τὴ χαλιναγωγήσωμε, γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀνθρωπότητος!»

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

'Η κυρία: 'Η ἄλλη κυρά σου σ' ἔδιωξε γιατὶ σ' ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρω νὰ κρυφακούῃ!

'Η καμαριέρα: Αὐτὸ δὲν εἶνε ἀλήθεια!... 'Εγὼ δὲν κρυφάκουγα...

'Η κυρία: Μὰ τότε τί ἔκανες;

'Η καμαριέρα: Κρυφοκύτταζα μονάχο, κυρία...

★

— Πῶς τὸ περνᾶτε τὸ βράδυ σπίτι;
— Βάζουμε τὸ ραδιόφωνο...
— Καὶ ὅταν τελειώση τὸ πρόγραμμα;
— Τότε ἀρχίζει ἡ γυναῖκα μου!...

★

Στὸ Πλημμελειοδικεῖο:

Πρόεδρος: Δὲν φοβήθηκες ὅταν τοῦ ἔκλεβες τὸ ρολόϊ;

Λωποδύτης: Φοβήθηκα, κύριε Πρόεδρε, μήπως δὲν ἦταν χρυσό!...

◆◆

'Ο ἀστυφύλακας: 'Εσένα σὲ βλέπω γιὰ πρώτη φορά... Τί ἔγινε ὁ ἄλλος ζητιάνος;

'Ο ζητιάνος: Τοῦ ἔδωσα «ἄέρα» ἑκατὸ λίρες κι' ἔφυγε...

(Τουρκικὴ γελοιογραφία)

Αὐτοὶ ποὺ ζοῦν μὲ ξένο αἷμα

Τὰ σωτήρια ἀποτελέσματα τῆς μεταγγίσεως

Πολλοὶ ἄνθρωποι ζοῦν μὲ δανεικὸ αἷμα, ὅπως ἄλλοι ζοῦν μὲ... δανεικὰ λεφτά! "Επτὰ ἢ ὀκτὼ ὀοβαρὲς ἀρρώστειες ἀπαιτοῦν περιοδικὲς μεταγγίσεις αἵματος. Πρώτη ἀπ' αὐτὲς εἶνε ἡ βαρειὰ ἀναιμία, στὴν ὁποία τὸ αἷμα δὲν ἔχει ἀρκετὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια. Σ' αὐτὴ τὴν περίπτωσι, οἱ γιατροὶ χρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε μόνο τὴ μετάγγισι, τώρα ὅμως δίνουν στὸν ἄρρωστο ἐκχύλισμα σπκοτιοῦ, ποὺ ὑποβοηθεῖ τὸν ὀργανισμό του νὰ δημιουργήση μόνος του τὰ ἀπαιτούμενα ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια.

'Υπάρχει κατόπιν ἡ λευχαιμία. Σ' αὐτήν, γίνεται ὑπερπαραγωγὴ λευκῶν αἱμοσφαιρίων, ποὺ ἐκτοπίζουν κι' ἐξαφανίζουν τὰ ἐρυθρά. 'Η μετάγγισις ξένου αἵματος φέρνει μιὰ προσωρινὴ καλλιτέρευσι.

'Επίσης χρειάζονται μεταγγίσεις στὴν «πορφύρα», μιὰ ἀρρώστεια ποὺ ἐκδηλώνεται μὲ μικρὲς ὑποδερμικὲς αἱμορραγίες. 'Αλλὰ καὶ τὰ θρόματα τῆς «αἱμοφιλίας» — τῆς κληρονομικῆς ἀσθενείας ἀπ' τὴν ὁποία πάσχουν ὅλα τὰ ἀρσενικὰ μέλη τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Βουρβώνων — ἔχουν συχνὰ ἀνάγκη ἀπὸ μετάγγισι, γιατὶ τὸ αἷμα τους ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ μὴν πήζη, κι' ἔτσι ἡ παραμικρὴ γρατσουνιὰ τοὺς προκαλεῖ ἀκατάσχετη κι' ἐξαντλητικὴ αἱμορραγία.

Τέλος, γίνονται μεταγγίσεις ἔπειτα ἀπὸ ἐγχειρήσεις, τραυματισμοὺς κι' ἀπὸ κάθε εἴδους ὀηληπριάσεις τοῦ αἵματος — ἰδίως ἀπὸ διαβήτη, νεφρικὲς παθήσεις, ἀνθρακικὸ ὀξύ, ἀλλοιωμένες τροφὲς ἢ ἀρσενικό.

"Οταν ἕνα κοριτσάκι ἀπ' τὴν Καλιφορνία, ἡ μικρὴ Πατρίτσια Ο' Μπόϋλ, πέθανε σὲ ἡλικία 12 ἐτῶν εἶχε κάμει ἤδη 195 μεταγγίσεις. Μποροῦμε νὰ ποῦμε λοιπὸν ὅτι κατέρριψε τὸ παγκόσμιο ρεκόρ...

'Η Πατρίτσια ἦταν, ὅταν γεννήθηκε, ἕνα κανονικὸ καὶ καλοκαμωμένο μωρό, ποὺ ζύγιζε 3 κιλά. Εἶχε ὅμως παράξενα κλωμὸ χρῶμα. 'Η ἀνάλυσις αἵματος ἀπέδειξε ἔλλειψι ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων. Τὰ αἱμοσφαίρια αὐτὰ σχηματίζονται μέσα στὸ μεδοῦλι τῶν ὀστῶν, ἀπ' ὅπου τὰ παραλαμβάνει τὸ αἷμα ὅταν τὰ χρειασθῆ. Στὴν Πατρίτσια ὅμως, ὁ ὀργανισμός της δὲν ἦταν ἱκανὸς νὰ τὰ παραγάγη, κι' ἔτσι ὑπέφερε ἀπὸ μεγάλη ἀναιμία. "Ηταν ἀδύνατον νὰ ζήση, ἂν δὲν τῆς ἔδιναν ξένο αἷμα.

Πράγματι, σὲ ἡλικία 3 ἑβδομάδων, τῆς ἔκαμαν τὴν πρώτη μετάγγισι μὲ 20 δράμια αἷμα. 'Η κατάστασίς της καλλιτέρεψε ἀμέσως. Τὰ μάγουλά της κοκκίνισαν. Κι' οἱ γιατροὶ ἔλπισαν ὅτι ἡ ἀναζωογόνησις αὐτὴ τοῦ ὀργανισμοῦ της θὰ ἀποκαθιστοῦσε πιὰ τὴν κανονικὴ λειτουργία του καὶ τὴν παραγωγὴ αἱμοσφαιρίων.

Δυστυχῶς, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, λιγόστεψαν πάλι τὰ ἐρυθρὰ αἱμοσφαίρια στὸ αἷμα της. "Εγινε λοιπὸν δεύτερη μετάγγισις, μὲ τὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα, κι' ἀργότερα τρίτη.

Γιὰ νὰ μὴ τὰ πολυλογοῦμε, σ' ὅλη τῆς τὴ σύντομη ζωή, ἡ Πατρίτσια πήγαινε κάθε 3-4 βδομάδες στὸ νοσοκομεῖο, ὅπου τῆς ἔκαναν τὴν μετάγγισι ποὺ τὴν διατηροῦσε στὴ ζωὴ καὶ τῆς ξανάδινε ὅλη της τὴ ζωτικότητα. Οἱ γονεῖς της ἐλπίζαν νὰ γίνῃ ἐν τῷ μεταξὺ κάποια ἰατρικὴ ἀνακάλυψις, ποὺ νὰ λυτρώσῃ τὴν κορούλα τους ἀπ' τὴν ἐξάρτησί της ἀπ' τὸ αἷμα τῶν ἄλλων. Δυστυχῶς, στὰ 12 χρόνια της, ἡ Πατρίτσια πέθανε, ὄχι ἀπ' τὴ μυοτριώδη ἀρρώστεια της, ἀλλὰ ἀπὸ μιὰ ὀξεία περιτονίτιδα.

"Αν ὑποθέσουμε ὅτι θὰ ζοῦσε κανονικὰ κι' ὅτι θὰ ἔφτανε σὲ ἡλικία 70 ἐτῶν, θάπρεπε νὰ εἶχε κάμει ὡς τότε 1.137 μεταγγίσεις, ἐφ' ὅσον σὲ 12 χρόνια ἔφτασε τὶς 195!

Μιὰ ἀκόμη περίπτωσις, στὴν ὁποία ἐφαρμόζεται ἡ μετάγγισις, εἶνε ὅταν τὸ αἷμα τῆς μητέρας ἑνὸς παιδιοῦ διαφέρει ἀπ' τὸ αἷμα τοῦ πατέρα κατὰ μιὰ μυστριώδη ἰδιότητα ποὺ λέγεται «Rh» καὶ γιὰ τὴν ὁποία ἔχομε γράψει ἀλλοτε. Τέτοια παιδιὰ ἢ δὲν γεννιόντουσαν ζωντανά, ἢ πέθαιναν λίγες μέρες μετὰ τὴ γέννησί τους, ὡς ὅτου ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται μιὰ νέα μέθοδος: 'Ο γιατρὸς βγάζει πρόωρα τὸ βρέφος ἀπ' τὴν κοιλιὰ τῆς μητέρας μὲ «καισαρικὴ τομή», γιὰ νὰ προλάβῃ νὰ γλυτώσῃ τὴ ζωή του. κι' ἔπειτα τοῦ κάνει μιὰ πρώτη μετάγγισι μὲ 50 κυβικὰ ἑκατοστὰ αἷμα. 'Επακολουθοῦν κι' ἄλλες, καθημερινὲς μεταγγίσεις, ὡς ὅτου τὸ ἐλαττωματικὸ αἷμα τοῦ παιδιοῦ ἀντικατασταθῆ σιγὰ-σιγὰ ὁλότελα μὲ ξένο.

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Τὸ ἄρωμα τῆς κυρίας

Χτύπησε τὸ κουδοῦνι, ἀλλὰ πέρασε ἀρκετὴ ὥρα ὡς ποὺ νὰ μισανοίξῃ ἡ πόρτα, στὸ διάδρομο τῆς πολυκατοικίας. Στὸ ἀνοιγμα φάνηκε ὁ Πέτρος. Φοροῦσε μιὰ ρόμπα. Τὰ μαλλιά του ἦταν ἀνακατεμένα. Τὸ ὄμφος του λίγο ἔξαλλο — εὐτυχισμένα ἔξαλλο. Ἕνα πονηρὸ χαμόγελο στὰ χείλη.

—Ἐσὺ εἶσαι Γιώργο;

—Μὲ συγχωρεῖς, εἶπε χαμογελώντας τὸ ἴδιο πονηρὸ ὁ Γιώργος. Δὲν ἤξερα ὅτι..

—Ἐλα σὲ μισὴ ὥρα.

Ἡ πόρτα ἔκλεισε κι' ὁ Γιώργος βγῆκε στὸ δρόμο. Ποῦ νὰ πάῃ; Ἂς πάῃ νὰ καθίσῃ αὐτὴ τὴ μισὴ ὥρα σ' ἕνα κοντινὸ ζαχαροπλαστεῖο κι' ὕστερα γυρίζει. Καὶ πηγαίνει. Κάθεται κι' ἀνοίγει μιὰ ἐφημερίδα. Τὰ μάτια του τρέχουν μηχανικὰ στὶς τυπωμένες ἁράδες, ἀλλὰ τὸ μυαλό του ἔχει ἄλλη ἀπασχόληση. 'Ο Πέτρος! 'Αληθινὰ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος. Αὐτὸς δὲν ἐμπῆκε ἀκόμα στὸ ζ'... ὁ τοῦ γάμου καὶ χαίρεται ξανοιασταῖ τὴν ἐλευθερία του. Σήμερα ἡ μιά, αὔριο ἡ ἄλλη... Μήπως κι' ἐκεῖνος δὲν ἔκανε τὴν ἴδια ζωή, ὡς πρόπερσυ ἀκόμα; 'Ολοι οἱ ἄντρες κάνουν αὐτὴ τὴ ζωὴ ὡς τὴν ὥρα τῆ μοιραία ποὺ ἕνας καλομελετημένος ὑπολογισμός, ἢ ἕνας μεγάλος ἔρωτας θὰ βάλῃ τέλος στὶς ἐφήμερες περιπέτειες καὶ θὰ ὁδηγήσῃ στὸ ἤσυχο καὶ ὁριστικὸ λιμάνι τοῦ γάμου. Γιὰ τὸ Γιώργο αὐτὸ εἶχε γίνει ἑδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Στὶς τόσες περαστικὲς περιπέτειες, ἔτυχε κι' ἐκείνη ποὺ σκλώνει ὁ ἄντρας καὶ δὲν βρίσκει ἄλλη λύσι ἀπὸ μιὰ ὄμορφη γάμου. Ἦταν ἡ Ντόρα — ὁ μεγάλος ἔρωτας τῆς ζωῆς του, ἡ γυναίκα ποὺ τὸν ἀγάπησε τόσο, ὥστε νὰ κόψῃ τὴν προηγούμενη ζωή του, γιὰ νὰ τὴν κάνῃ δική του γιὰ πάντα. Δὲν ἦταν μετανοιωμένος γι' αὐτό. Δυὸ χρόνια ἦταν ὁ πιστὸς σύζυγος, ἐρωτευμένος μὲ τὴ γυναίκα του ὅσο καὶ τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου. Καὶ μόνο στὸ σπίτι τοῦ Πέτρου, ἀνέπνεε τὸν ἀέρα τῆς παληᾶς ἐλεύθερης ζωῆς, ποὺ τοῦ τὴ θύμιζαν σήμερα μιὰ τούφα ξανθὰ μαλλιὰ στὴ χτένα, αὔριο μιὰ τοῦφα μαῦρα, κόκκινα ἴχνη στὴν πετσέτα τοῦ μπάνιου, κάποια μισοδιασκεδασμένα μπουκάλια λικέρ, κάποια ἀποτσίγαρα βαμμένα μὲ κραγιόν, στὸ τασάκι τῶν σιγάρων. Χαμογελοῦσε, τὰ σχολίαζε, ἀλλὰ δὲν ἔξεχε καμιὰ δρεξι νὰ ξαναρχίσῃ στὴ ἰδια. Αὐτὴ ἡ ζωὴ ἦταν πεθαμένη πιὰ γι' αὐτόν.

Ἡ μισὴ ὥρα πέρασε. 'Ο Γιώργος τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Πέτρου.

★

Αὐτὴ τὴ φορὰ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ Γιώργος μπῆκε στὸ γνῶλα κι' ἔπειτα στὸ σαλονάκι. Τὸ σπίτι ἦταν ἀτακτοποίητο κι' ἀναστατωμένο: Τὰ μαξιλάρια πεταμένα, ἡ μποτίλια σχεδὸν ἀδειανή, τὰ κραγιονασρισμένα ἀποτσίγαρα στὸ κρυστάλλινο στακτοδοχεῖο. 'Υπολείμματα τοῦ ἐρωτικοῦ γλεντιοῦ, ποὺ μόλις εἶχε τελειώσει.

— Καλή; ρώτησε τὸν Πέτρο, κλείνοντας τὸ μάτι.

—Μμμ... Ἔτσι κι' ἔτσι...

Τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἐρωτικοῦ γλεντιοῦ λοιπόν. Τὰ ποτηράκια τοῦ λικέρ, ὁ δίσκος μὲ τὰ γλυκά, τὰ κόκκινα ἀποτσίγαρα... Κι' ἕνα ἄρωμα. Ἕνα ἄρωμα ἁρύ, ποὺ εἶχε ἁφίσει, σὰν τελευταία ἀνάμνησι, ἐκείνη ποὺ ἔφυγε. Μὰ τί ἄρωμα εἶν' αὐτό; 'Ο Γιώργος κάπου τὸ ξέρει. Πιέζει μιὰ βαθειὰ ἀναπνοὴ γιὰ νὰ μυρίσῃ καλλίτερα. Καὶ γίνεται ὡχρός. Ἡ καρδιά του χτυπάει δυνατά, τὰ γάντα του κόβονται, τὰ χέρια του τρέμουν, μιὰ πικρὴ γεῦσι τοῦ ἔρχεται στὸ στόμα. Εἶνε τὸ ἄρωμα τῆς γυναίκας του!... Μὰ ναί, αὐτὸ εἶνε! Ἕνα ἄρωμα βαρὺ καὶ ἀσυνήθιστο, ποὺ μονάχα αὐτὴ τὸ φοράει. Γιατὶ ἀνακατεύει ἡ ἴδια διάφορα ἀρώματα, προσθέτει καὶ κάποιο συστατικὸ μέσα ποὺ μόνο αὐτὴ τὸ ξέρει, καὶ κάνει μιὰ σύνθεσι ποὺ μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ μέσα σὲ χίλια ἀρώματα. Πολλὲς φιλενάδες της τῆς εἶχαν ζητήσει τὴ συνταγή, μὰ αὐτὴ δὲν εἶχε φανερώσει σὲ καμμιὰ τὸ μυστικό της. Τέτοιο ἄρωμα — ἔλεγε — δὲν θέλω νὰ φορᾷ ἄλλη γυναῖκα στὴν 'Αθήνα. Ἦταν ἰδιοτροπία της... Κι' αὐτὸ τὸ ἄρωμα τὸ ἀναπνέει τώρα, μέσα στὴ γκαρσονιέρα τοῦ φίλου του καὶ τὸ νοιώθει νὰ τοῦ πνίγῃ τὴν ψυχή. "Ωστε ἡ Ντόρα... Θεέ μου!... Μὰ εἶνε δυνατόν; Καὶ ὅμως εἶνε... Δὲν γελιέται. Καὶ τώρα τί νὰ κάνῃ;...

Μὰ τί ἔχεις; τὸν ρωτάει ὁ φίλος του.

—Δὲν ἔξερω... Κάποια ξαφνικὴ ἀδιαθεσία. Μὲ συγχωρεῖς, αἴ;

Σηκώνεται νὰ φύγῃ.

—Μὰ δὲν ἤθελες νὰ μοῦ μιλήσῃς γιὰ κάποια ὑπόθεσι;

—Δὲν εἶνε τίποτα βιαστικό... Τὰ λέμε ἀῦριο. Γειά σου.

Καὶ φεύγει. Θέλει νὰ βγῇ ἔξω, νὰ βρεθῇ μόνος, νὰ σκεφθῇ, νὰ συνέλθῃ...

★

Τραβάει μηχανικὰ στὸ πάρκο καὶ κάθεται σ' ἕνα ἀπόμερο παγκάκι. Κάτι τοῦ σφίγγει τὸ μυαλό, τοῦ βαγκώνει στὴν καρδιά τοῦ φέρνει δάκρυα στὰ μάτια... "Ωστε ἡ Ντόρα!... Αὐτὴ ποὺ ἀγαποῦσε μὲ τόση λαχτάρα, ποὺ τῆς ἦταν ἀφωσιωμένος ὅπως τὸ σκυλὶ στὸν ἀφέντη του, ποὺ δὲν τῆς εἶχε πῆ μιὰ πικρὴ κουβέντα ἄλλον αὐτὸ τὸν καιρό... Αὐτὴ πήγαινε στὴ γκαρσονιέρα τοῦ φίλου του! Τοῦ φίλου του! Τοῦρχεται νὰ γελάσῃ σ' αὐτὴ τὴ λέξι! Φίλος! "Ανθρωπος ποὺ μπαίνει στὸ ξένο σπίτι καὶ δὲν βλέπει στὸ πρόσωπο τῆς γυναίκας τοῦ φίλου του τίποτ' ἄλλο παρὰ μονάχα ἕνα δμορφο θηλυκὸ ποὺ θὰ περάσῃ σὰν ἕνα νούμερο μέσα στὰ τόσα ἄλλα, στὸν κατάλογο τῶν περαστικῶν κατακτήσεων. Φίλος... Φτύνει μὲ ἀηδία χάμω. Πῶς θ' ἀνθέξῃ; Καὶ εἶχε ἐμπιστοσύνη καὶ στοὺς δυό... 'Ο ἥλιθιος!... φέρνει στὸ νοῦ του τὴ σκηνή, ὅταν πῆγε καὶ χτύπησε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν πόρτα τοῦ φίλου του. Κι' ὁ φίλος του βγῆκε στὸ μισάνοιγμα τῆς πόρτας, μὲ τὸ πουπρὸ χαμόγελο στὰ χείλη, καὶ τοῦ εἶπε νὰ περάσῃ σὲ μισὴ ὥρα, 'Ο φίλος καὶ ἡ κυρία μέσα. ὁ σύζυγος στὴν πόρτα σὰν ἐνοχλητικὸς ἐπισκέπτης ποὺ ξεφύρτωσε γιὰ νὰ διακόψῃ τὸ τρυφερὸ τέτ - ἀ - τέτ. «Πέρασε σὲ μισὴ ὥρα, Γιῶργο!» Τὸν ἔβιωξαν ὅπως διώχνουν τοὺς εἰσπράκτορες ποὺ ἔρχονται νὰ εἰσπράξουν ἕνα λογαριασμό. Τί γελοία φιγούρα θὰ ἔκανε ἀλήθεια! Κι' ὅταν ἔκλεισε ἡ πόρτα καὶ κλειδώθηκε ἀπὸ μέσα, οἱ δυὸ ἐνοχοι θὰ ξέσπασαν σὲ εἰρωνικὰ γέλοια, γιὰ νὰ γλεντήσουν τὴν ὑπόθεσι! "Οπως γίνεται στὶς ἐλαφρὲς κωμῳδίες, στὸ θέατρο, καὶ οἱ θεατὲς γελᾶνε μὲ κακεντρέχεια μὲ τὰ παθήματα τῶν συζύγων ποὺ ἀτυχοῦν...

"Ολα τοῦ φαίνονται μαῦρα, ἀκόμα κι' ὁ χρυσὸς ἥλιος ποὺ ἐλεεῖ μὲ τὶς τελευταῖες του ἀνταύγειες τὴν πόλι καθὼς γέρνει στὴ δύσι του.

Τί νὰ κάνῃ; Σφίγγει τὶς γροθιές του, σὰν ν' ἀπειλῇ καὶ τοὺς δυό. Νὰ τοὺς σκοτώσῃ; Δὲν ξέρει κι' ὁ ἴδιος... Χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ πῶς, παίρνει τὸ δρόμο πρὸς τὸ σπίτι. Φτάνει κοντά, ἀλλὰ δὲν μπαίνει μέσα. Τὰ παράθυρα εἶνε φωτισμένα, ἀκούγεται τὸ ραδιόφωνο ποὺ δίνει εὐθυμη μουσική. "Α! μὰ βέβαια. "Υστερα ἀπὸ τὸ γοητευτικὸ ἄρωμα ποὺ πέρασε ἡ κυρία, τῆς χρειάζεται λίγη εὐθυμη μουσική, σὰν ἐπιδόρπιο στὴν εὐχάριστη ψυχική της κατάστασι. Κάνει ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ἀλλὰ τὸ μετανοιώνει. "Ας πάῃ μιὰ βόλτα ἀκόμα, νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του, νὰ πάρῃ μιὰ ἀπόφασι. Γυρίζει τὰ τετράγωνα τῆς συνοικίας, μέσα στὸ σκοτάδι τῆς νύχτας, μὲ τὴν ἴδια τυραννία στὸ μυαλό. Πῶς θὰ φερθῇ; Νὰ κάνῃ τὸν κουτὸ καὶ νὰ τὴν παρακολουθήσῃ, γιὰ νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ μ' ἕναν τρόπο ποὺ δὲν θὰ σηκώνῃ ἀμφιβολίες; Πῶς μπορεῖ ὅμως νὰ ἐξακολουθήσῃ νὰ παίζῃ τὸ ρόλο τοῦ τρυφεροῦ συζύγου καὶ νὰ δέχεται τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια αὐτῆς τῆς γυναίκας; Θὰ εἶνε σὰν νὰ τὸν ἀγκαλιάζῃ φίδι. "Η νὰ τῆς φανερώσῃ ἀμέσως καὶ ξαφνικὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ τῆς πῇ ὅσα πρέπει νὰ τῆς πῇ καὶ νὰ τὴ διώξῃ; Δὲν ξέρει... Τὸ μυαλό του ταλαντεύεται χωρὶς νὰ καταλήξῃ πουθενά. "Ας πάῃ ὅμως στὸ σπίτι... Καὶ θὰ ἰδῇ...

Μὲ ἀργὰ καὶ διστακτικὰ βήματα φτάνει στὴν πόρτα... Εἶνε σὰν μεθυσμένος, σὰν ξένος ἀπὸ τὸν κόσμο, σὰν ἕτοιμος νὰ πεθάνῃ. Ἀνοίγει μὲ χέρι ποὺ τρέμει. Ἀνεβαίνει τὴ σκάλα. Ἀκούει ὅμως φωνὲς δυνατὲς καὶ ἀγρίες. Εἶνε ἡ Ντόρα ποὺ φωνάζει. Μὰ γιατὶ φωνάζει; Μὲ ποιὸν τάχα; Στέκεται λίγο καὶ καταλαβαίνει. Τάχει μὲ τὴν ὑπηρέτρια.

Αὐτὸς ὁ ξαφνικὸς καυγᾶς τὸν ἀνακουφίζει κάπως, σὰν κάτι ἀπρόοπτο ποὺ τοῦ δημιουργεῖ ἕνα καινούργιο ἐνδιαφέρον. 'Η Ντόρα εἶνε σ' ἕνα ἐξάσπασμα τῶν νεύρων τέτοιο, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἄλλη φορά. 'Η ὑπηρέτρια στέκεται σὰν ἔνοχος στὴ γωνία καὶ ἀκούει χωρὶς νὰ λέῃ τίποτα γιὰ νὰ ὑπερασπίσῃ τὸν ἑαυτό της.

—Νὰ φύγῃς! Νὰ φύγῃς ἀμέσως! φωνάζει ἡ Ντόρα.

—Μὰ τί τρέχει; ρωτάει ὁ Γιώργος.

—Τί τρέχει; Τρέχει ὅτι ἡ δεσποινὶς μοῦ ἄδειασε ὅλο τὸ ἀμάρι, γιατὶ ἤθελε, φαίνεται, νὰ πάῃ ἀρωματισμένη στὸ φίλο της. Τώρα τὸ ἀνακάλυψα! Τώρα ποὺ ἦρθε. "Εφυγε ἀπὸ τὶς τρεῖς, τὴν ὥρα ποὺ κοιμοῦνται καὶ μοῦ ἦρθε ἀρωματισμένη, σὰν κόμησσα! 'Ορίστε! Μύρισέ την!

'Ο Γιώργος ἔνοιωσε τὴν καρδιά του νὰ πηδᾷ χαρούμενα. Πῆγε κοντὰ στὴν ὑπηρέτρια καὶ τὴ μύρισε. Μά ναί! Τὸ ἄρωμα μπροῦσε νὰ σοῦ φέρῃ λιποθυμία. "Ωστε ἔτσι, λοιπόν!

—"Εχεις καὶ φίλο;

'Η ὑπηρέτρια κατέβασε τὸ κεφάλι. 'Ο Γιώργος τὴν πῆρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὴν τράβηξε στὸ διάδρομο. "Εβγαλε ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα καὶ τὸ ἔβαλε στὸ χέρι.

—Πάρτα ν' ἀγοράσῃς ἄρωμα, παιδί μου! Ἀλλὰ τῆς κυρίας τὸ ἄρωμα νὰ μὴν τὸ ξαναγγίξῃς. Μοῦ τὸ ὑποσχεσαι;

—Ναί, κύριε, εἶπε ἡ ὑπηρέτρια, συγκινημένη γι' αὐτὴ τὴν ἀνεξήγητη καλωσύνη.

"Υστερα ὁ Γιώργος, ἀνάλαφρος, γελαστός, μεθυσμένος σὰν τρελλός, σὰν ἄνθρωπος ποὺ γύρισε ἀπὸ τὸ θάνατο στὴ ζωή, ἔτρεξε στὸ σαλόνι, ἄρπαξε ἀπὸ τὴ μέση τὴ Ντόρα, τὴ γέμισε φιλιὰ κι' ἄρχισε νὰ τὴ χορεύῃ ἕνα παλαβὸ βάλς, ἐνῶ ἐκείνη τὸν ἐκύτταζε ἔκπληκτη καὶ ξαφνιασμένη.

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΑ ἀπὸ παντοῦ

Τί τραβοῦν τὰ πόδια μας

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστική, σὲ κάθε 10 ἀνθρώπους, οἱ 9 ἔχουν παθήσεις ἢ ἀνωμαλίες στὰ πόδια. Κι' αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι, ὅποιο ἐπάγγελμα κι' ἂν κάνῃ κανείς, τὰ πόδια του κουράζονται ἐξαιρετικά. Μὲ τὴν προσαρμογὴ εἰδικῶν «ποδομέτρων» στὰ πόδια ἀνθρώπων διαφόρων ἐπαγγελμάτων, βρέθηκε ὁ μέσος ὅρος τῆς ἀποστάσεως ποὺ θὰ διέτρεχαν μὲ τὰ βήματα ποὺ κάνουν γιὰ τὴ δουλειά τους. Οἱ ἐμποροϋπάλληλοι θὰ ἐκάλυπταν ἔτσι μιὰ ἀπόστασι 13 χιλιομέτρων τὴν ἡμέρα, στὶς γιορτὲς δὲ τῶν Χριστουγέννων θάφθαναν τὰ 18 χιλιόμετρα. Οἱ χορεύτριες τῶν μπαλέτων «διστρέχουν» 11 χιλιόμετρα, μὲ τρεῖς παραστάσεις τὴν ἡμέρα. Ἕνας πόλεμαν ποὺ περιπολεῖ, φθάνει τὰ 18 χιλιόμετρα, ἕνας καλλιεργητὴς τὰ 40 χιλιόμετρα, ἕνας γραμματοκομιστὴς τὰ 32. Τὴ πιὸ ξεκούραστη δουλειὰ εἶνε τῆς δακτυλογράφου μὲ 6 μόνο χιλιόμετρα.

Οἱ σκιὲς τῶν νεκρῶν στοὺς δρόμους!

Ἕνα περιεργότατο καὶ ἀνατριχιαστικὸ φαινόμενον σημειώθηκε τελευταῖως στὴ Χιροσίμα. Τὸ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους πολλοὶ Ἀμερικανοὶ ἀξιωματικοί: Στὴ πεζοδρόμια μιᾶς κεντρικῆς λεωφόρου, διεγράφη ξαφνικὰ ἡ σιλουέττα μιᾶς μικρῆς Γιαπωνέζας μαθητρίας, μὲ τὰ βιβλία της κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη! Οἱ ἐπιστήμονες, ποὺ ἔκαμαν μιὰ ἐπιτόπιο ἐξέτασι, γνωμάτευσαν ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ ὄψιμη κι' ἀνεξήγητη ἀκόμη ἐνέργεια τῆς ἀτομικῆς ἀκτινοβολίας. Οἱ ἐντόπιοι ὅμως πιστεύουν, ὅτι ἡ Ἀματεράτσου, ἡ θεὰ τοῦ ἡλίου καὶ πρόγονος τοῦ Μικάδου, ἐκδηλώνει ἔτσι τὴν ὀργή της γιατὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν ἀτομικὴ βόμβα ἔκλεψαν τὶς φυσικὲς δυνάμεις ἀπ' τοὺς θεούς.

'Ο «καλὸς» ἐνοικιαστὴς

"Οπως παντοῦ, καὶ στὴν 'Αμερική, ὑπάρχει μεγάλη ἔλλειψις στέγης. 'Ραστόσο κάποιος Ρόμπερτ Κούν, στὴν πόλι Πόρτλαντ, δημοσίευσε τὴν ἑξῆς ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες: "Παλαιὸς πολεμιστής, ἔγγαμος, μὲ 10 σκυλιὰ 3 θηλυκὲς γάτες κι' ἕνα κροκόδειλο, ζητεῖ μικρὸ διαμέρισμα, ἐπιπλωμένο. Αὐτὸς κι' ἡ σύζυγός του πίνουν πολύ, καπνίζουν καὶ παίζουν τύμπανο ὅλη τὴ νύχτα". Θὰ ὑποθέσετε τώρα ὅτι κανεὶς σπιτονοικοκύρης δὲν θάβελε στὸ σπίτι του μιὰ τέτοια... πληγὴ τοῦ θαραώ! Κι' ὅμως οἱ Ἀμερικανοὶ ἐκτιμοῦν τόσο πολὺ τὴν ἐκκεντρικότητα, ὥστε ὁ κ. Κοὺν ἔλαβε 25 προσφορὲς σπιτιῶν!

"Ενα ἄλογο γιὰ 3 κιλὰ καφὲ

"Ενα πρωτότυπο λαθρεμπόριο διεξάγεται τελευταία ἀπ' τοὺς 'Ολλανδοὺς τῶν ὁλλανδογερμανικῶν συνόρων. Ἀγοράζουν καφὲ στὴν 'Ολλανδία, πρὸς 24.000 δρχ. τὸ κιλὸ — τιμὴ μαύρης ἀγορᾶς — περνοῦν στὴ Γερμανία καὶ τὸν ἀνταλλάσσουν μὲ ἄλογα, μὲ ἀναλογία 3 κιλῶν γιὰ κάθε ἄλογο, ἔπειτα παίρνουν τὰ ἄλογα στὴν 'Ολλανδία, τὰ περνοῦν ἀπ' ἐκεῖ στὸ Βέλγιο καὶ τὰ πωλοῦν πρὸς 15.000.000 δρχ. τὸ ἕνα. Πρώτης τάξεως δηλαδὴ ἐπιχείρησις... Μόνο ποὺ οἱ λαθρέμποροι κινδυνεύουν, λιγώτερο ἀπ' τοὺς τελώνοφύλακες καὶ περισσότερο ἀπ' τὶς νάρκες ποὺ ὑπάρχουν ἀφθονες στὰ σύνορα.

Τί κοστίζουν τὰ χαμίνια

Τὰ διαβολόπαιδα τῆς Ν. Υόρκης, μὲ τὴ μανία τους νὰ πετροβολοῦν τὰ τζάμια καὶ τὰ φανάρια τῶν δρόμων, νὰ σπάζουν τὶς μύτες τῶν ἀγαλμάτων, νὰ καταστρέφουν τοὺς πάγκους καὶ τὰ δένδρα, κάνουν κάθε χρόνο ζημιὲς ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων! Οἱ ζημιὲς αὐτὲς εἶνε ἀναλυτικὰ οἱ ἑξῆς: 100 βάσεις πάγκων, τάβλες μήκους 9 χιλιομέτρων, 850 δένδρα, 500 μετάλλινα καλάθια ἀχρήστων χαρτιῶν, 100 κιλ. φανάρια. Γιὰ τὸ σβύσιμο τῶν ἐπιγραφῶν σὲ τοίχους καὶ ἀσανσὲρ δαπανῶνται 250.000 δολλάρια τὸ ἔτος. Στὰ σχολεῖα, οἱ ζημιὲς τῶν παιδιῶν ἀντιπροσωπεύουν 150.000 δολλάρια, ἀπ' τὰ ὁποῖα οἱ 100.000 ξοδεύονται γι' ἀντικατάστασι σπασμένων τζαμιῶν. Τέλος, μέσα σ' ἕνα ἔτος, οἱ μικροὶ φασαρὲς κάλεσαν γι' ἀστεῖο τοὺς πυροσβέστες 11.907 φορές.

Ἡ ΚΑΤΑΡΑ τοῦ Φαραὼ

Μιὰ σειρὰ μυστηριωδῶν θανάτων

'Ο πρόσφατος θάνατος τοῦ δόκτορος "Αλλφρεντ Λούκας, διευθυντοῦ τῆς Χημικῆς 'Υπηρεσίας τῆς αἰγυπτιακῆς κυβερνήσεως, ἐγκάφερε στὴν ἐπικαιρότητα τὸ παληὸ καὶ λησμονημένο μυστήριο τοῦ τάφου τοῦ Φαραὼ Τουταγχάμον. Γιατὶ ὁ δόκτωρ Λούκας ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ κύρια μέλη τῆς βρεττανικῆς ἀρχαιολογικῆς ἀποστολῆς, ποὺ ἀνακάλυψε αὐτὸ τὸν τάφο στὸ ἔτος 1922.

'Ο τάφος τοῦ Φαραὼ εἶχε ἡλικία 33 αἰώνων κι' ἀπετέλεσε τὸ μεγαλείτερο ἀρχαιολογικὸ εὕρημα τῶν νεωτέρων χρόνων. Μέσα σ' αὐτὸν βρέθηκαν ἡ μούμια τοῦ Τουταγχάμον καὶ τὰ διάφορα πράγματα ποὺ ὑπετίθετο ὅτι θὰ χρησιμοποιοῦσε ὁ νεκρὸς στὴν ἄλλη ζωή, ὅλα χρυσᾶ καὶ στολισμένα μὲ πολύτιμες πέτρες. Πῶς δὲν εἶχαν λεηλατηθῇ οἱ θησαυροὶ αὐτοί, μέσα σὲ 3.300 χρόνια; Πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι οἱ ἱερόσυλοι συγκρατήθηκαν ἀρχικῶς ἀπ' τὸ φόβο μιᾶς μυστηριώδους κατάρας, ποὺ ἐπιστεύετο ὅτι ἀπειλοῦσε ὁποιον θἄγγιζε τὸ βασιλικὸ τάφο; Κι' ὅτι ἀργότερα, ὅταν πιὰ εἶχε λείψει ἡ ἀρχαία αἰγυπτιακὴ πρόληψις τῆς κατάρας δὲν ἦταν γνωστὴ ἡ ἀκριβὴς τοποθεσία τοῦ τάφου;

'Εν πάσῃ περιπτώσει, στὴν εἴσοδο τοῦ μνημείου βρέθηκε μιὰ πλάκα μὲ τὴν ἐπιγραφή:

«Νὰ μαραθῇ τὸ χέρι ποὺ θ' ἁπλώσῃ γιὰ νὰ μ' ἀγγίξῃ! Νὰ ἐξολοθρευθοῦν ὅσοι πειράξουν τὸ ὄνομά μου, τὸν τάφο μου, τὰ ὁμοιώματά μου καὶ τὶς εἰκόνες μου!».

"Επιασε αὐτὴ ἡ κατάρα ἐναντίον τῶν ἀρχαιολόγων καὶ τῶν ἄλλων βεβήλων, ποὺ τόλμησαν νὰ ταράξουν τὴν αἰώνια ἀνάπαυσι τοῦ Φαραώ; Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ θετικά... Εἶνε βέβαιον πάντως ὅτι ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀπ' ὅσους διηύθυναν τὶς ἀνασκαφὲς ἢ μπῆκαν κατόπιν στὸν τάφο, πέθαναν ἀπὸ βίαιο θάνατο καὶ ὑπὸ συνθήκας μᾶλλον μυστηριώδεις. Λέγεται ὅτι τὰ θύματα αὐτὰ τῆς κατάρας εἶνε 16, ἐπὶ 36 προσώπων ποὺ ἐπισκέφθηκαν τὸν τάφο σὲ διάφορες ἐποχές, ἀπ' τὸ 1922 ὡς τὸ 1925.

'Ο πρῶτος νεκρὸς ἦταν ὁ λόρδος Κάρναρβον, διοργανωτὴς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀποστολῆς ποὺ ἔκαμε τὶς ἀνασκαφές. Λίγες βδομάδες μετὰ τὴν ἀνακάλυψι τοῦ τάφου, πέθανε στὸ Κάϊρο. Οἱ γιατροὶ ἀπέδωσαν τὸ θάνατό του σὲ ἐσηπτικὴ πνευμονίαν. "Αλλοι ὅμως ὑποστήριξαν ὅτι τὸν εἶχε σκοτώσει ἡ κατάρα. Κι' ἡ ἐξήγησις αὐτὴ ἐνισχύθηκε ἀπ' τοὺς βιαίους θανάτους ποὺ ἐπακολούθησαν μέσα στὴν ἑπομένη δεκαετία.

'Ο 'Αμερικανὸς ἐξερευνητὴς Τόμ Τέρις, ποὺ βρίσκεται ἀκόμη στὴ ζωή, βεβαιώνει ὅτι ἔλαβε μέρος στὴν ἀποστολὴ κι' ὅτι τὸ ὄνομά του δὲν ὑπῆρχε στὸν κατάλογο τῶν μελῶν γιατὶ εἶχε μεταφιεσθῇ σὲ δημοσιογράφο. Παρουσιάζει μάλιστα φωτογραφίες, γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἦταν παρὼν κατὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἐσωτερικοῦ θαλάμου τοῦ τάφου. "Εξῃ νεῦε δὲ μ' ἕνα δικό του τρόπο τὸ θάνατο τοῦ Κάρναρβον.

'Ο "Αγγλος λόρδος — λέει — φορεῦσε συνήθως γάντια. Τὴν ἡμέρα ὅμως τοῦ ἀνοίγματος τοῦ ἐσωτερικοῦ θαλάμου τὰ εἶχε βγάλει — ὅπως δείχνει μιὰ ἀπ' τὶς φωτογραφίες. Πάνω στὸν ἐνθουσιασμό του γιὰ τὴ μεγάλη ἀνακάλυψι, ἔχωσε τὸ γυμνὸ χέρι του σ' ἕνα ἀρχαῖο βάζο καὶ τρυπήθηκε στὸ δάχτυλο ἀπὸ κάτι μυτερό, σὰν βελόνα. Μὲ τὸ τσίμπημα λοιπὸν αὐτό, μπῆκαν στὸ αἷμα του θανατηφόρα μικρόβια, ποὺ εἶχαν κλεισθῇ μέσα στὸν τάφο ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ἱερεῖς, γιὰ νὰ τὸν προφυλάσσουν ἀπὸ τοὺς βεβήλους.

Λοιπὸν ἡ ἐξήγησι δίνει ὁ Τέρις. 'Ωστόσο, οἱ μικροβιολόγοι ποὺ ἐξέτασαν ὅ,τι ὑπῆρχε μέσα στὸν τάφο, ὡς καὶ τὸν ἀέρα ἀκόμη, δὲν εὑρῆκαν ποτὲ θανατηφόρα μικρόβια.

"Ας ἔρθουμε τώρα στὰ ἄλλα «θύματα τῆς κατάρας». Τὸ 1923, ὁ 'Αλῆ Φαχμὴ μπέης, ἕνας πλούσιος Αἰγύπτιος 24 ἐτῶν, ποὺ εἶχε ἐπισκεφθῇ τὸν τάφο ὡς περιηγητής, ἔμενε στὸ ξενοδοχεῖο «Σαβόϊ» τοῦ Λονδίνου, μαζὶ μὲ τὴν ὡραία Γαλλίδα σύζυγό του Μαρία-Μόρνα ρίτα. Μιὰ νύχτα, ἀκούσθηκε ἀπ' τὸ δια μέρισμά τους ἕνας πυροβολισμός. Ὁ 'Αλῆ Φαχμὴ νὰ ψυχορραγῇ καὶ τὴ σύζυγό του μ' ἕνα ρεβόλβερ στὸ χέρι. 'Η ὡραία Παριζιάνα δικάσθηκε, διηγήθηκε ὅμως μιὰ παράξενη ἱστορία, ὑπερστήριξε ὅτι βρισκόταν σὲ κατάστασι ἀμύνης, καὶ τελικὰ ἀθωώθηκε. "Ισως συνετέλεσε σ' αὐτὸ κι' ἡ ἀόριστη πίστις τῶν δικαστῶν στὴν περίφημη «κατάρα».

Δυὸ μῆνες ἀργότερα, ὁ συνταγματάρχης "Ωμπρεϋ Χέρμπερτ, ἐτεροθαλὴς ἀδελφὸς τοῦ λόρδου Κάρναβον, πέθανε ἐπειτα ἀπὸ ἕνα μικρὸ κρυολόγημα, σὲ ἡλικία 45 ἐτῶν. Οἱ γιατροὶ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν καμμιὰ σοβαρὴ αἰτία τοῦ θανάτου του. "Αφοῦ εἶχε ἐπισκεφθῇ τὸν τάφο τοῦ Φαραώ, ὁ Χέρμπερτ εἶχε πῆ: «Αἰσθάνομαι ὅτι θὰ συμβῇ κάτι φοβερὸ στὴν οἰκογένειά μας!».

Τὴν ἄνοιξι τοῦ 1942, ὁ ἐπιχειρηματίας Βούλφ Τζέλ, ποὺ εἶχε χρηματοδοτήσει τὴν ἀποστολὴ κι' εἶχε μπῆ στὸν τάφο, ἔπαθε μιὰ μυστηριώδη ἀρρώστεια κι' ἔπειτα γύρισε ἀπ' τὸ γιὸτ του. Τὸ πτῶμα του βρέθηκε κατόπιν στὸ Νέπλο.

'Επακολούθησε ὁ θάνατος τοῦ "Αγγλου Διοικητοῦ τοῦ Σουδὰν σὲρ Λῆ Στάκ. 'Επιθεώρησε τοὺς θησαυροὺς μέσα στὸν τάφο, κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ δολοφονήθηκε σὲ ἡλικία 56 ἐτῶν.

'Ο Γάλλος ἀρχαιολόγος Ζὼρζ Μπενεντίτ, ποὺ εἶχε πάει τὸ 1925 στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ μελετήσῃ τὰ εὑρήματα, γλύστρησε σ' ἕνα πεζοδρόμιο, ἔπεσε, χτύπησε ἄσχημα καὶ πέθανε.

'Η κ. "Εδελυν Γκρὴλεϋ, μιὰ πλουσία ἐπισκέπτρια τοῦ τάφου, αὐτοκτόνησε μὲ ρεβόλβερ. Τὸ ἴδιο ἔτος, σκοτώθηκε σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα ὁ "Αγγλος ἀρχαιολόγος 'Ιωνάθαν Κάρβερ, ποὺ εἶχε ἐργασθῇ στὸν τάφο.

'Ο ἀκτινολόγος "Αρτσιμπαλντ Ρέϊντ πέθανε στὴν 'Ελβετία, ἐνῶ ταξείδευε πρὸς τὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ ἐξετάσῃ μὲ τὶς ἀ

Γυναῖκες στὰ ΧΑΡΕΜΙΑ

Ζουχραὲ χανούμ

Τὸ διαμέρισμα τῶν χαρεμιῶν τοῦ Γιλδὶς Κιόσκ, στὰ φοβερὰ χρόνια τοῦ Σουλτάνου Ἀβδοὺλ Χαμίτ, ἀποτελοῦσε πόλι ὁλόκληρη μὲ περισσότερους ἀπὸ δυὸ χιλιάδες κατοίκους, ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

Μελαχροινές, ξανθές, σταράτες, οἱ καλλονὲς ὅλων τῶν φυλῶν ἐστέλναν τὰ ἐκλεκτότερα δείγματά τους στὸ αὐτοκρατορικὸ χαρέμι. Ἀπὸ τὸ σχετικὸ ἀποκαλυπτικὸ βιβλίο τοῦ Γκανὶ Βέη μαθαίνουμε ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς γιὰ τὴ συντήρησί τους ἀνέγραφε 22 ἑκατομμύρια λίρες τὸ ἔτος. Ἔτσι, οἱ διάφοροι «προμηθευτὲς ὡραίων γυναικῶν» μποροῦσαν ν' ἀγοράζουν ἢ ν' ἁρπάζουν γιὰ τὸν πανίσχυρο Μονάρχη τὰ ὡραιότερα πλάσματα.

Ταχτικώτατα, μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, ὁ κακεκτικὸς Σουλτάνος ἐγύριζε μέσα στὸν Παράδεισό του κ' ἔρριχνε βλέμματα ὑπερηφανείας στὰ ζωντανὰ ἐκεῖνα οὐρί, ποὺ θεωροῦσαν ὑπερτάτη εὐτυχία ἕνα χαμόγελό του. Πολλὲς φορὲς ἐμενε ὧρες στὸ γυναικωνίτη, κουβεντιάζοντας μὲ τὶς ἐπίσημες γυναῖκες του ἢ παίζοντας μὲ τὰ μικρὰ παιδιά του. Τοὺς ἔδινε γλυκίσματα κ' ἐφρόντιζε νὰ καλλιεργῇ στοὺς διαδόχους του κάθε ταπεινὴ ἀδυναμία.

★

Στὸ χαρέμι τοῦ Χαμὶτ ὑπῆρχε καὶ μιὰ νεαρὴ Ἀρμένισσα, Ζουχραὲ τ' ὄνομά της. Αὐτὴ γιὰ κάμποσο καιρὸ φαινόταν πὼς εἶχε προσελκύσει τὴν ἰδιαίτερη προσοχὴ τοῦ Σουλτάνου.

Ἦταν φπλόκορμη, μόλις 18 ἐτῶν, μὲ μαῦρα γλυκὰ μάτια, πλούσια μαλλιὰ καὶ ἀγαλματένιο σῶμα. Ἡ γλυκειὰ καλλονὴ τοῦ προσώπου της καὶ κάποια ντροπαλότης καὶ δειλία στὴν ὅλη συμπεριφορά της εἶχε ἀρέσει στὸ Σουλτάνο. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀποχτήσῃ ἡ Ζουχραὲ τὸν τίτλο τῆς «εὐνοουμένης» καὶ νὰ δημιουργήσῃ γύρω της ὁλόκληρη αὐλὴ ἀπὸ ὑπηρέτες καὶ κόλακες. Ἕνα ζεχωριστὸ πλούσιο διαμέρισμα εἶχε ἑτοιμαστῇ γι' αὐτή, καὶ οἱ ἐπίσημες γυναῖκες τοῦ Σουλτάνου τὴν προσκαλοῦσαν στὶς νυχτερινὲς συγκεντρώσεις τους καὶ τῆς ἐφέροντο μὲ τιμή. Ἦταν ἡ «Εὐνοουμένη»!

Στὸ Χαμὶτ ἄρεσε νὰ μένῃ συχνὰ μαζί της. Τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ὅτι ἡ Ζουχραὲ ἀποτελοῦσε ἐξαίρεσι ἀπὸ τὶς ἄλλες, ἀφοῦ ἡ σουλτανικὴ εὔνοια δὲν τὴν εἶχε κάμει ἀγέρωχη καὶ δεσποτική, ἀλλὰ φερνότανε σὲ ὅλους μὲ τὸ καμόγελο τῆς καλωσύνης. «Ζουχραὲ ἡ γλυκομίλητη» τὴν ἔλεγαν.

Ἔξαφνα, συνέβη κάτι ποὺ ἄλλαξε ὁλότελα τὸν τροχὸ τῆς Μοίρας της. Ἡ ζήλεια, ἡ συκοφαντία, ἡ διαβολὴ ἐδούλεψαν καλά, ἔστησαν ὁλόκληρο σατανικὸ δίκτυ γύρω ἀπὸ τὴ Ζουχραὲ καὶ τὰ κατάφεραν νὰ μπλέξουν τὴν ἀγαθὴ Ἀρμένισσα σὲ μιὰ σπείρα καταχραστῶν. Τὰ φαινόμενα ἦταν τέτοια ποὺ ἐξαγρίωσαν τὸν κακόπιστο Χαμίτ.

Φωνάζει, λοιπόν, τὸν πιστό του Γκανὶ Βέη καὶ τοῦ λέει:

—Ἄκου, Γκανί, ἄκου! Ἔχω μέσα στὸ σπίτι μου προδότες! Σήμερα μοῦ κλέβουν τὸ χρυσάφι μου, αὔριο θὰ μοῦ πάρουν καὶ τὴ ζωή μου! Οἱ γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ μου μὲ βλέπουνε γέροντα καὶ ὀνειρεύονται παρανόμους ἐρωτες ἐδῶ μέσα. Κλίκες, συναμοιβές, ἀτιμίες! Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ρωτάω τὸν ἑαυτό μου τί μ' ἐμποδίζει νὰ καθαρίσω τὸ Παλάτι μου ἀπ' αὐτὰ τ' ἄπιστα ὄντα καὶ νὰ τὸ ρίξω τροφὴ στὰ φῶκια τοῦ Βοσπόρου!...

Ὁ Σουλτάνος, μιλώντας, ἐρεθιζόταν περισσότερο μὲ τὰ λόγια του, ἐβημάτιζε ἀπάνω - κάτου καὶ γινότανε πιὸ κλωμός. Ἔτσι, ἦταν ἀπαίσιος.

—Θὰ ἴδῃς αὐτὴ τὴ νύχτα, Γκανί, πῶς ζέρει νὰ τιμωρῇ ὁ Ἀβδοὺλ Χαμίτ!... Τώρα, φώναξέ μου τὸ γέρο Ἀχμέτ, τὸν πιστό μου καφετζῆ!

Ὁ Ἀχμὲτ - ἀράπης ἦταν ἄλλη σπουδαία προσωπικότης τῆς χαμιτικῆς αὐλῆς. Μποροῦσε νὰ μπαίνῃ στὸν ὄντα τοῦ Κυρίου του ὁποια ὥρα ἤθελε. Οἱ πασσάδες τὸν ἔβλεπαν κ' ἔτρεμαν. Ὅταν ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ πάρουν καφὲ ἀπὸ τὸ χέρι του, τὸν ἐκύτταζαν μὲ ἀγωνία στὰ μάτια.

Ὁ Ἀχμὲτ ἐμπῆκε, στάθηκε μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια κ' ἐπερίμενε διαταγές. Ὁ Σουλτάνος, μόλις τὸν εἶδε, χαμογέλασε σατανικά.

—Λοιπόν, καλέ μου Ἀχμέτ, τὰ ἑτοιμασες ὅλα;

—Ὅλα, σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ πολυχρονεμένου Πατισάχ.

—Καὶ τὸ σερμπέτι;

—Ἕτοιμο. Καὶ τὰ γλυκίσματα...

—Καλά. Θὰ μὲ ὑπηρετήσῃς ὁ ἴδιος. Ὁ Γκανὶ Βέης θὰ σὲ βοηθήσῃ, ἂν παραστῇ ἀνάγκη... Πήγαινε νὰ τὰ ἑτοιμάσῃς ὅλα. Σὲ περιμένω στὸ χαρέμι στὸν ὄντα τῆς Ζουχραὲ χανούμ.

★

Ὅταν ἐμπῆκε στὸ διαμέρισμα τῆς ὡραίας Ἀρμένισσας ὁ Σουλτάνος, ὅλες οἱ σκλάβες της ἔπεσαν μπρούμυτα γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν. Μόνος ἕνας ἄντρας βρισκόταν ἐκεῖ: ὁ γιγαντόσωμος εὐνοῦχος, ὄρθιος καὶ ἀσάλευτος σὰν ἄγαλμα στὴν πόρτα.

Ὁ Χαμὶτ ἔρριξε βλέμμα θολὸ καὶ ὕποπτο στὶς γυναῖκες ἐκείνες. Ὁ Γκανὶ Βέης ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε διέκρινε στὰ μάτια τοῦ («Ἐρυθροῦ Σουλτάνου») κάτι τὸ φριχτὸ καὶ ἀπαίσιο.

Ἡ Ζουχραὲ Χανούμ γονάτισε μπροστὰ στὸ Χαμὶτ κ' ἐφίλησε τὴν ἄκρη τοῦ ροὺχου του. Ἐκεῖνος τῆς ἔκαμε νεῦμα νὰ σηκωθῇ, τὴν ἐπῆρε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν ἔφερε σ' ἕνα χαμηλὸ ντιβάνι. Τὴν ἐκάθησε κοντά του.

—Ἤρθα, κορίτσι μου, τῆς εἶπε, νὰ ξεκουραστῶ λίγο κοντά σου, ἀπὸ τὶς φροντίδες καὶ τοὺς κόπους.

—Ὁ Ὕψιλός μου Κύριος τιμᾷ πολὺ τὴ σκλάβα του, ἀπάντησε ἡ Ζουχραέ.

—Τὸ ξέρω ὅτι μ' ἀγαπᾶς, Χανούμ. Ξέρω ὅτι μοῦ εἶσαι πιστὴ καὶ θὰ ἔδινες τὴ ζωή σου γιὰ νὰ μὲ κάνῃς εὐτυχισμένο... Εἶνε ἐδῶ ὅλες οἱ ὁδαλίσκες σου;

—Ὅλες, πολυχρονεμένε Πατισάχ.

—Ἂς φέρουν ὄργανα νὰ παίξουν. Ἐσὺ θὰ μοῦ τραγουδήσῃς λιγάκι μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή σου. Ὁ Ἀχμὲτ θὰ μᾶς φέρῃ γλυκίσματα καὶ σερμπέτια... Νάτος, ἤρθε μάλιστα!

Πράγματι, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Ἀχμὲτ ἐμπαινε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τρεῖς εὐνούχους ποὺ κρατοῦσαν ἕνα μεγάλο σὰν τραπέζι ἀσημένιο δίσκο, φορτωμένο μὲ μπακλαβάδες, κανταΐφια καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ γλυκίσματα.

Ἀκούμησαν τὸ δίσκο μπροστὰ στὸ ντιβάνι κ' ἔφυγαν. Ὁ Ἀχμὲτ ἔμεινε. Οἱ ὁδαλίσκες ἔπαιζαν μουσικὰ ὄργανα καὶ κάθησαν κάμου σὲ ἡμικύκλιο μπροστὰ στὸ Χαμὶτ καὶ τὴ Ζουχραέ. Ὁ Γκανὶ, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ ποὺ εἶχε, στεκότανε ὄρθιος κοντὰ στὴν πόρτα. Καὶ ὁ Ἀχμὲτ ἐγέμιζε τὰ ποτηράκια μ' ἕνα τριανταφυλλὶ πιοτὸ καὶ τὰ προσέφερε στὶς ὁδαλίσκες.

Ὁ Σουλτάνος ἔπιρε μόνος ἕνα ποτηράκι καὶ τὸ ἐπρόσφερε στὴν ὁμορφη κόρη τῆς Ἀρμενίας.

—Πιὲ, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε. Αὐτὸ εἶνε ἕνα νέο πιοτό, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ξεχνάῃ τὰ σκελέτια.

Ἡ εὐνοουμένη ἔπιρε τὸ ἀσημένιο ζάρφι κ' ἐρροὺφηξε τὸ πιοτό.

Ἔπειτα ὁ Ἀβδοὺλ Χαμίτ, χαϊδεύοντας τὰ πλούσια μαλλιά της, εἶπε:

—Ἄφεραμ!... Καὶ τώρα, τραγούδησέ μου κανένα τραγούδι τῆς πατρίδος σου. Θέλω ν' ἀκούσω τὴν ἀγγελικὴ φωνή σου.

Ἡ Ἀρμένισσα εἶπε στὶς ὁδαλίσκες ν' ἀρχίσουν. Γλυκειὰ καὶ μελαγχολικὴ μελῳδία ἐγέμισε τὸν ἰσκιερὸν ὄντα, τὸν ἁρωματισμένον ἀέρα. Ἡ Ζουχραὲ σηκώθηκε καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδάῃ ἕνα παθητικώτατο ἀρμένικο τραγούδι, ποὺ μιλοῦσε γιὰ φιλιὰ καὶ χάδια κ' ἐρωτικὰ σφιχταγκαλιάσματα, μέσα σὲ κιόσκια, ἢ σὲ βάρκες, κάτω ἀπὸ τὸ φεγγάρι...

Ὅταν τελείωσε κ' ἐκάθησε κοντά του, ὁ Χαμὶτ τῆς εἶπε:

—Μπράβο, Ζουχραέ!... Πιὲ τώρα κι' ἄλλο ἕνα ποτηράκι, γιὰ νὰ κάνῃς πιὸ πολὺ κέφι!

Ἐκείνη τὸ ἤπιε κι' αὐτό. Καὶ ἄρχισε νὰ χορεύῃ, ἀργὰ καὶ ρυθμικά, ἐνῶ τὰ σαντούρια συνώδευαν τὸ νέο τραγούδι της καὶ τὸ χορό της. Ἦταν ἐξαισία ἔτσι, σὰν τὴ Σαλώμη ὅταν ἐχόρευε τὸ περίφημο χορό της μπροστὰ στὸν Ἡρώδη.

Ὁ Σουλτάνος κρατοῦσε ἀπάνου της καρφωμένο τὸ βλέμμα του. Τὸ στεγνὸ πρόσωπό του χαμογελοῦσε, ἀλλὰ τὸ χαμόγελό του εἶχε κάτι τὸ σατανικό.

Ἄξαφνα, ἀκούστηκε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ πόνου. Ἡ Ζουχραὲ κλονίστηκε, καὶ πρὶν προφτάσουν οἱ σκλάβες της νὰ τὴν κρατήσουν, σωριάστηκε στὸν πακὺ τάπητα, σπάραξε λίγο κ' ἔμεινε ἀκίνητη, νεκρή.

Ἀμέσως καὶ οἱ εἴκοσι ὁδαλίσκες, ἀρχισαν νὰ βιάζουν ὅμοιες φωνές, τὰ μουσικὰ ὄργανα ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια τους, κυλιόνταν στὸ πάτωμα, ἐσφάδαζαν ἀπὸ τοὺς φριχτοὺς πόνους, καὶ ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη ἐκαναν τὴ ζωή τους μέσα σὲ κεῖνο τὸν ἁρωματισμένο ὄντα τοῦ θανάτου.

Τὸ πτῶμα τῆς ὡραίας Ζουχραὲ καὶ εἴκοσι ἄλλα κειτονταν ἄψυχα πάνω στὸ περσικὸ βαρύτιμο χαλί, καὶ τὰ μουσικὰ ὄργανα βουβὰ κοντά τους.

Ἡ τραγωδία εἶχε συντελεσθῇ. Ὁ Ἀβδοὺλ Χαμὶτ σηκώθηκε. Ἔρριξε βλέμμα θριάμβου ἀπάνου στὶς νεκρὲς γυναῖκες, καὶ προχώρησε νὰ φύγῃ.

Στὴν πόρτα, γύρισε στὸ Γκανὶ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἔτσι τιμωρεῖ ἡ δύναμίς μου τὴν προδοσία!

Κ' ἐπρόσθεσε:

—Μείνε δῶ! Νὰ φροντίσῃς νὰ καθαρίσουν τὸν ὄντα ἀπὸ τὰ τέρατα αὐτά. Οἱ ἄλλες γυναῖκες νὰ κλεισθοῦν στὰ δωμάτιά τους. Ὡς τὸ πρωὶ νὰ μὴν ὑπάρκῃ σημάδι ἀπὸ τὸ γλέντι αὐτό.

Ἐπροχώρησε ἔπειτα σκυφτὸς καὶ πῆγε στὸ διαμέρισμά του, ποιὸς ξέρει τί ἄλλα ἐγκλήματα σχεδιάζοντας.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

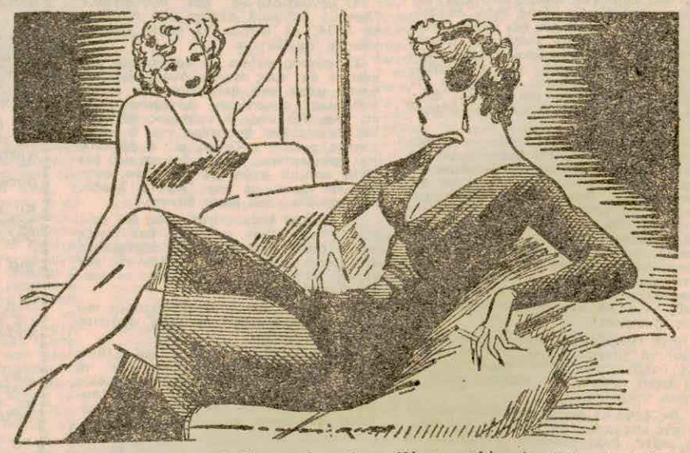

—Αὐτὴ ἡ Ἄννα μοῦ δίνει στὰ νεῦρα. Κάνει πολὺ τὴν φλομὼτα! Καὶ πάλι δὲν ἤρθε στοὺς ἀρραβῶνες μου...
—Μὰ κι' ἐσὺ μὴ τὴν προσκαλέσῃς ἄλλη φορά!... (Τουρκικὴ γελοιογραφία)

ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ σὲ ἄλλους κόσμους;

Τί ἔχουν ἀποδείξει ὡς τώρα οἱ παρατηρήσεις τῶν ἀστρονόμων

Ἀφ' ὅτου ὁ ἄνθρωπος βεβαιώθηκε ὅτι ἡ Γῆ εἶνε ἁπλὸς ἕνας ἀπ' τοὺς πολλοὺς πλανῆτες ποὺ περιστέφονται γύρω ὁπ' τὸν Ἥλιο, ἄρχισε νὰ διερωτᾶται μήπως ὑπάρχει ζωὴ καὶ σ' ἄλλους κόσμους. Ὅσο πλουτίζονται οἱ γνώσεις του γιὰ τὰ μυστήρια τοῦ Σύμπαντος, πλησιάζει διαρκῶς στὴν ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ἐρώτημα. Τώρα, τὰ σύγχρονα τηλεσκόπια μᾶς ἔχουν ἀποκαλύψει τὴν ὕπαρξι δορυφόρων καὶ μακρυνῶν ἀστέρων — πὼ μᾶς φαίνονται μικροὶ καὶ σκοτεινοί, ὅπως θὰ φαίνεται κι' ἡ Γῆ μας σ' αὐτούς. Κι' οἱ παρατηρήσεις τῶν ἀστρονόμων, βιολογικὲς καὶ χημικές, ὁδηγοῦν στὸ συμπέρασμα ὅτι σὲ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ζωὴ μὲ τὶς μορφὲς ποὺ ξέρουμε. Ἑκατομμύρια ἀπ' τοὺς «ἡλίους» τοῦ Γαλαξίᾳ ἀκολουθοῦν τὰ πιθανότατα ἀπὸ πλανῆτες, ὅπως κι' ὁ δικός μας Ἥλιος. Κι' οἱ πλανῆτες αὐτοὶ εἶνε ἴσως κατοικήσιμοι.

Ἂς μὴ ξεχνοῦμε ὅμως ὅτι ἡ ζωὴ μπορεῖ νὰ πάρῃ ἄπειρες μορφές, κι' ὅτι τὰ πολυάριθμα ζωϊκὰ καὶ φυτικὰ εἴδη ποὺ ἔχουν ἐμφανισθῇ στὴ Γῆ, ἀποτελοῦν ἕνα μικρὸ μέρος αὐτῶν ποὺ μποροῦν νὰ ὑπάρξουν. Στὴ Γῆ, εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὴ ζωὴ τὸ νερό, στὸ ὁποῖο διαλύονται ὅλες οἱ οὐσίες, οἱ χρήσιμες γιὰ τὸν ὀργανισμὸ τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν. Ὅταν τὸ νερὸ παγώσῃ, ἡ ζωὴ σταματάει. Ἐνδέχεται ὅμως νὰ ὑπάρχῃ ἀλλοῦ μιὰ ἀλλοιώτικη ζωή, δίχως νερό.

Ὡστόσο, ἂν θέλουμε νὰ βασίσουμε τὰ συμπεράσματά μας στὶς γνώσεις μας, κι' ὄχι στὶς ἀόριστες ὑποθέσεις, πρέπει νὰ περιορίσουμε τὴ μελέτη μας στὸ εἶδος τῆς ζωῆς ποὺ ξέρουμε, καὶ νὰ ἐξετάσωμε ποὺ ὑπάρχουν οἱ κατάλληλες συνθῆκες γιὰ τὴν ἀνάπτυξί της.

Ὡ γνωστόν, τὰ φυτὰ τῆς Γῆς ἀπορροφοῦν ἀπ' τὸν ἀέρα διοξείδιο τοῦ ἀνθρακος, γιὰ νὰ τραφοῦν. Τὸ ἀποσυνθέτουν, μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, καὶ ἐλεθερώνουν ὀξυγόνο. Τὸ ὀξυγόνο αὐτὸ καταναλίσκεται ἀπ' τὰ ζῶα ποὺ ἀναπνέουν. Ἐπίσης ἕνα μεγάλο μέρος του ἀπορροφᾶται ἀπ' τὰ σιδηροῦχα ὀρυκτὰ τοῦ ἐδάφους, ποὺ ἔρχονται στὴν ἐπιφάνεια μὲ τὴ βαθμιαία φθορὰ τῶν βραχῶν, καὶ παίρνουν χρῶμα κόκκινο ἢ κίτρινο ἐνῶ πρὶν ἦσαν γκριζόμαυρα. Ὁ δόκτωρ Γκόλντσμιθ, διακεκριμένος Νορβηγὸς ἐπιστήμων, βεβαιώνει ὅτι τὸ ὀξυγόνο ποὺ ἔχει καταναλωθῇ γιὰ τὴν ὀξείδωσι αὐτῶν τῶν ὀρυκτῶν, εἶνε περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔχει ἀπομείνει στὴν ἀτμόσφαιρα.

Ἔτσι λοιπόν, τὸ ἐρώτημα ἂν ὑπάρχῃ ἢ ὄχι ζωὴ σ' ἄλλους πλανῆτες, ἀναλύεται σὲ διάφορες ἄλλες ἐρωτήσεις: Ποιὰ εἶνε ἡ θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνειά τους; Ὑπάρχει νερό; Ὑπάρχει ὀξυγόνο στὴν ἀτμόσφαιρά τους;

Γιὰ τοὺς πλανῆτες τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, ἡ ἀπάντησις στὴν πρώτη ἐρώτησι εἶνε εὔκολη. Γιατὶ οἱ ἀστρονόμοι μπόρεσαν νὰ μετρήσουν τὴ θερμότητά τους, μὲ λεπτὰ καὶ εὐαίσθητα ὄργανα.

Βρῆκαν λοιπὸν ὅτι ὁ Ἑρμῆς — ὁ κοντυτέρος πλανήτης στὸν Ἥλιο — ἔχει θερμοκρασία 350 περίπου βαθμῶν στὴν πλευρά του ποὺ ἀντικρύζει τὸν Ἥλιο. Συνεπῶς, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ζωὴ — ὅπως δηλαδὴ τὴν ἔρουμε ἐμεῖς. Γιὰ τὸν ἀντίθετο λόγο, ἀποκλείεται ἡ ὕπαρξις ζωῆς στοὺς μακρυνοὺς πλανῆτες, ἀπ' τὸ Δία ὡς τὸν Πλούτωνα, ποὺ ἔχουν θερμοκρασίες 80 — 150 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν. Στὴ Σελήνη δὲν ὑπάρχει ἀτμόσφαιρα οὔτε νερό. Δὲν ἀπομένουν λοιπόν, παρὰ ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀφροδίτη.

Ὁ Ἄρης ἔχει ἐποχὲς τοῦ ἔτους, σὰν τὶς δικές μας. Εἶνε ψυχρότερος ἀπ' τὴ Γῆ, γιατὶ βρίσκεται μακρύτερα ἀπὸ τὸν Ἥλιο. Στοὺς τροπικούς του, ἡ θερμοκρασία ἀνεβαίνει τὴν ἡμέρα στοὺς 10 βαθμούς, ἐνῶ τὴ νύχτα πέφτει κάτω ἀπ' τὸ μηδέν. Ἀλλὰ καὶ στοὺς πόλους φθάνει τοὺς 10 βαθμοὺς τὸ καλοκαίρι, ἐνῶ τὸ χειμῶνα τὸ κρύο εἶνε φοβερό. Κάθε χειμῶνα, οἱ πόλοι του σκεπάζονται μὲ μεγάλους ἄσπρους μανδύες, ποὺ ἐξαφανίζονται τὸ καλοκαίρι. Τὸ φαινόμενο αὐτό, συνδυαζόμενο μὲ τὶς γνωστὲς θερμοκρασίες, ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ἄσπρο στρῶμα εἶνε γιόνι. Μερικοὶ ἐπιστήμονες ὑπέθεσαν κάποτε ὅτι ἦταν διοξείδιο τοῦ ἀνθρακος, ποὺ ἄλλοτε στερεοποιεῖται κι' ἄλλοτε ἐξατμίζεται. Αὐτὸ ὅμως θὰ ἀπαιτοῦσε θερμοκρασίες κατὰ 40 βαθμοὺς περίπου χαμηλότερες.

Εἶνε συνεπῶς βέβαιον ὅτι ὑπάρχει νερὸ στὸν Ἄρη, λιγώτερο ὅμως παρὰ στὴ Γῆ, γιατί, ἂν τὸ χιόνι τῶν πόλων του εἶχε πάχος μεγαλείτερο ἀπὸ λίγους πόντους, δὲν θὰ προλάβαινε νὰ τὸ λυώσῃ ἐντελῶς ἡ θερμότης τοῦ Ἡλίου τὸ καλοκαίρι.

Μὲ λίγα λόγια, τὸ κλῖμα τοῦ Ἄρεως εἶνε ψυχρότερο καὶ ξηρότερο ἀπ' τῆς Γῆς, ἀκατάλληλο δηλαδὴ γιὰ τὶς περισσότερες γνωστὲς μας μορφὲς τῆς ζωῆς. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ ἔχουν ἀναπτυχθῇ ἐκεῖ ἄλλα εἴδη ζώων καὶ φυτῶν.

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου αὐτοῦ φαίνεται καθαρώτατα, γιατὶ ἔχει ἀτμόσφαιρα διαυγῆ. Τὸ μεγαλείτερο μέρος της εἶνε κοκκινο - κίτρινο, τὸ ἕνα τρίτο ὅμως σκεπάζεται ἀπὸ κηλίδες πὶὸ σκοῦρες. Οἱ κηλίδες αὐτὲς δὲν εἶνε θάλασσες ἢ λίμνες, γιατί, ἂν ἦσαν, θ' ἀνταναλοῦσαν τὸ ἡλιακὸ φῶς. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς γίνονται σκουρότερες τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαίρι καὶ ἀνοιχτότερες τὸ χειμῶνα. Μποροῦμε λοιπὸν νὰ ὑποθέσουμε ὅτι πρόκειται γιὰ βλάστησι. Γι' αὐτὸ ὅμως πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ὀξυγόνο.

Ἡ «φασματοσκοπικὴ» ἐξέτασις τοῦ φωτός, ποὺ ἀνακλᾶται ἀπ' τὸν Ἄρη, ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχει στὴν ἀτμόσφαιρά του ἀρκετὸ ὀξυγόνο, 1.000 φορὲς λιγώτερο παρὰ στὴ Γῆ. Φαίνεται ὅτι ἄλλοτε ἦταν πολὺ περισσότερο, ἀλλὰ χρησιμοποιήθηκε γιὰ τὴν ὀξείδωσι τῶν ὀρυκτῶν τοῦ ἐδάφους, ποὺ ἔχουν πάρει ἔτσι τὸ χαρακτηριστικὸ κόκκινο καὶ κίτρινο χρῶμα — στὴ Σελήνη τὸ ἔδαφος εἶνε γκρίζο, ἀκριβῶς γιατὶ δὲν ὑπάρχει ὀξυγόνο. Ὡστόσο ἡ μικρὴ ποσότης τοῦ ὀξυγόνου τοῦ Ἄρεως εἶνε ἀρκετὴ γιὰ ν' ἀναπτυχθοῦν φυτά, ποὺ δὲν ἔχουν μεγάλη ἀνάγκη ἀπ' αὐτὸ τὸ ἀέριο.

Ὅσο γιὰ ζῶα, εἶνε ἄγνωστο ἂν ὑπάρχουν ἢ ὑπῆρξαν ποτέ.

★

Ἡ Ἀφροδίτη εἶνε ἕνας πλανήτης πολὺ διαφορετικός. Ὅταν βρίσκεται κοντά μας, ἔχει γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος μας τὴ σκοτεινὴ πλευρά της. Κι' ὅταν γυρίζῃ πρὸς τὴ Γῆ τὴ φωτεινὴ της πλευρά, ἀπέχει περισσότερο ἀπὸ 100.000.000 μίλλια. Συνεπῶς, εἶνε δύσκολο στοὺς ἀστρονόμους νὰ μελετήσουν τὴν ἐπιφάνειά της. Ἐξ ἄλλου, τὴν κρύβει ἡ ἀτμόσφαιρά της, ποὺ ἔχει διαρκῶς πυκνὴ ὁμίχλη ἀπὸ ἀτμούς. Οἱ μετρήσεις ἀπέδειξαν ὅτι ἡ θερμοκρασία τῆς ἐπιφανείας της φθάνει τὴν ἡμέρα τοὺς 100 βαθμούς, ἢ ἴσως καὶ παραπάνω. Ἡ ἐξέτασις μὲ τὸ «φασματοσκόπιο» δὲν ἔδειξε τὴν παρουσία ὀξυγόνου στὴν ἀτμόσφαιρά της.

Συνεπῶς, εἶνε πολὺ ἀπίθανον νὰ ὑπάρχῃ ζωὴ στὴν Ἀφροδίτη.

Μερικοὶ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι ὁ Ἄρης εἶχε ἄλλοτε ζωὴ σὰν τῆς Γῆς κι' ὅτι ἡ Ἀφροδίτη θ' ἀποκτήσῃ μιὰ τέτοια ζωὴ στὸ μέλλον. Τὸ πιθανώτερο ὅμως εἶνε ὅτι ὑπάρχουν μονίμως σ' αὐτοὺς τοὺς πλανῆτες διαφορετικὲς συνθῆκες, δυσμενέστερες ἀπ' τὶς γῆϊνες γιὰ τὴν ἀνάπτυξι ζώων καὶ φυτῶν.

Τὰ ντέρτια τοῦ ΚΙΡΚΟΡ

Ἕνας παληός σας γνώριμος, ὁ Ἀρμένιος Κιρκόρ, θὰ σᾶς χαρίζῃ πάλιν ἀπὸ σήμερα τὸ κέφι καὶ τὸ γέλιο μὲ τὰ δεινοπαθήματά του καὶ τὶς γκάφες του. Ἐγκατεστάθη... οἰκογενειακῶς στὴν 35ην σελίδα.

Οἱ θαυμασταί του καὶ φίλοι του ἂς τὸν ἀπολαύσουν.

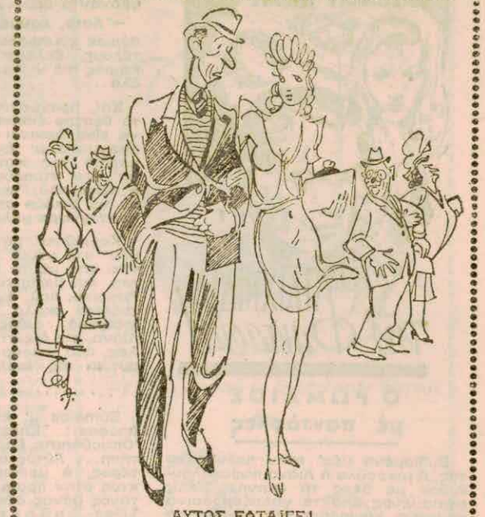

ΑΥΤΟΣ ΕΦΤΑΙΓΕ!

—Βλέπεις, εὐλογημένε, τί κάνεις; Γιὰ νὰ βάλης μ' αὐτὴ τὴ ζέστη τὰ χειμωνιάτικά σου, μᾶς κυττάζει ὁ κόσμος σὰν περίεργα φαινόμενα!...

(Σκίτσο Φ. Δημητριάδη)

ΤΙ ΤΗΝ ΗΘΕΛΕ;

—Δὲν εἶπεμε μὲ μπόλικη μπριγιαντίνη;

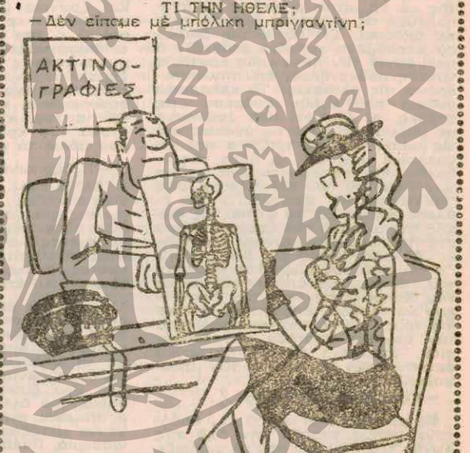

Η ΑΔΙΟΡΘΩΤΗ ΦΙΛΑΡΕΣΚΗ

—Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν μὲ κολακεύει καὶ τόσο αὐτὴ ἡ φωτογραφία...

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ με παντόφλες

Βυθισμένη μέσ' στην πολυθρόνα της, ή μικροΰλα ή Λιάνα παρακολουθοΰσε με δέος τη σκηνή: Έκεί, φωτισμένος από τα γαλαζοπράσινα κρυμένα λαμπιόνια της ράμπας, ο Ρωμαίος, σκαρφαλωμένος άπάνω στο μπαλκόνι της 'Ιουλιέττας, άφινε νά ξεχύνεται σ' αύτά της άγαπημένης του ο καταρράχτης τοΰ έρωτικοΰ του παραληρήματος... Ή 'Ιουλιέττα άκουγε προσεχτική, σιωπηλή, συγκινημένη, δπως την είχανε διατάξει νά κάνη στην πρόβα γιά την κανονική λειτουργία της παραστάσεως. 'Απ' τη θεσούλα της, σέ μιά γωνιά της πλατείας ή μικροΰλα ή Λιάνα άκουγε κι' αύτή προσεχτική, σιωπηλή, συγκινημένη χωρίς νά της τό διατάξη κανείς... Ή μικρή εύαίσθητη καρδούλα της χτυποΰσε δυνατά· τα ματάκια της ήτανε δακρυσμένα· έβλεπε την 'Ιουλιέττα μαγεμένη νά γέρνη κάτω άπ' την ψεύτικη χάρτινη σελήνη, μέσ' στά τεχνητά γιασεμιά, και νόμιζε πώς σιγά - σιγά, άφινε τη θέσι της στην πλατεία, γλυστροΰσε σά σκιά πρός τη σκηνή, έπαιρνε άθόρυβα τη θέσι της πρωταγωνίστριας, κι' άπό Λιάνα γινότανε σέ μιά στιγμή 'Ιουλιέττα... Άφινε τό ρέβμα αύτάκι της νά μογευτή άπ' τις έμμετρες έρωτικές τρέλλες ποΰδαζε στο στόμα τοΰ φλογεροΰ φραστή ό μεγάλος ποιητής, κι' θέλα της ζούσε τη γοητεία της νύχτας, μακρυά άπ' τα μίση των Μοντέγκων και των Καπουλέτων.

... Είχε πέσει ή αύλαία μέσα σέ βροχή άπό χειροκροτήματα, κι' ή μικροΰλα Λιάνα άκουγε άκόμα... Σιωπηλή, κωμένη στην πολυθρόνα της μέ τα μάτια μισόκλειστα, άναπολοΰσε τις φλογερές φράσεις ποΰχε άκούσει. Στ' αύτιά της βοΰιζε σά καρούμενη χορωδία άηδονιών ή πολυφωνία των ήχων μιάς έρωτικής νύχτας ποΰχε ζήσει άπ' την πολυθρόνα της πλατείας: Τα κελαριστά ρυάκια πού κυλάν άνάμεσα στις φτέρες, οί ζέφυροι πού ένώνουνε μέ μυρωμένα φιλιά τις άκακίες και τις παοχαλιές, τα τριζόνια πού σιγοκλοίνε μέσ' άπ' τα βάθη της έξοχής, και τα έρωτευμένα χείλια των Ρωμαίων πού ψιθυρίζουνε στις 'Ιουλιέττες «σ' άγαπώ!...» Κι' έβλεπε άκόμα μέ τα μάτια της ψυχής της ή Λιάνα την έρωτική λαύρα στα πρόσωπα τών αίώνιων έραστών, κι' έβλεπε άκόμα μέ δέος, κάτω άπ' τη σκιά τών αίωνόβιων δέντρων τοΰ πάρκου, τις άπειλητικές σκιές των Καπουλέττων και των Μοντέγκων νά τραβοΰν άπειλητικά τα σπαθιά τους, γιά νά πνίξουνε στο αίμα την έρωτική παστάδα τοΰ ζευγαριοΰ, στρωμένη μέ τα πάλλευκα σεντόνια των κρίνων και των μπουγαρινιών...

— Γιατί δέ μιλάς, Λιάνα;...

Νά μιλήση... Τί νά πή;... Θοβόταν μήπως ταράξη την ήχώ της φωνής τοΰ Ρωμαίου πού πλημμύριζε άκόμα τ' αύτιά της... Ή μητέρα της όμως ήτανε πιεστική:

— Τί κατάλαβες, λοιπόν, πού σέ πήραμε άπόψε μαζί μας στο θέατρο;... Δέν ήτανε καλύτερα νά πήγαινες σπή συνάυλια μέ τη γκοΰβερνάντα σου;...

— Άστο, καϋμένη, τό παιδί... φιθύρισε χαμηλοφωνα ο πατερας. Έπι τέλους, έκλεισε τα δεκάζη' είνε καιρός πιά ν' άρχίση νά τά μαθαίνη όλα...

Και, πραγματικά, βγαίνοντας άπ' τό θέατρο έκείνο τό βράδυ, ή Λιάνα είχε άρχίσει νά μαθαίνη πολλά πράγματα μ' ένδιαφέρον: Ότι ή καρδιά της χτυποΰσε πιό δυνατά άπ' δ,τι χτυποΰσε πάντα, και πώς ή φωνή τοΰ Ρωμαίου έξακολουθοΰσε νά βουίζη στ' αύτάκια της σάν πρωτόγνωρη μελωδία γεμάτη πάθος.

Κοιμήθηκε μονάχη της ή Λιάνα μέσ' στο μικρό παρθενικό κρεββατάκι της μέ τη θαλασσιά κουβερτίτσα, και βρέθηκε στην άγκαλιά τοΰ Ρωμαίου, πού άνεβασμένος στη μεταξένια σκάλα του, άνάμεσα στα γιασεμιά, φιθύριζε σ' αύτή, στη Λιάνα, τις έμμετρες έρωτικες τρέλλες πού προορίζόντουσαν γιά τό αύτάκι της 'Ιουλιέττας...

.....

Ξύπνησε μ' έναν πόθο και μιάν άπόφασι: Έπρεπε νά τον βρη... Όπωσδήποτε έπρεπε νά τον συναντήση... Αύτος ό άνθρωπος, ό άνώτερος, ό μεσαιωνικός, ό άνύπαρκτος στην πραγματικότητα και ζωντανός μόνος στοΰ Σαίκσπηρ τις σελίδες, ΰπήρχε! Ήταν ό θεατρίνος, ό Ρωμαίος της έποχής, πού κυκλοφοροΰσε πλάσμα χειροπιαστό μέσ' στους δρόμους, πάνω άπ' την άσφαλτο, χωρίς σπαθί στο πλευρό και φτερό στο καπέλλο του... Αύτό τον άνθρωπο, τον ξεχωριστό, ή Λιάνα τον ήθελε!... Ποθοΰσε νά τον δή μπροστά της, νά πέση στα καλίγραμμα πόδια του, και νά τον παρακαλέση νά της μουρμουρίση λίγες άπ' τις τρέλλες πού προώριζε γιά την 'Ιουλιέττα...

Γλύστρησε πρωΐ - πρωΐ άπ' την πόρτα της ύπηρεσίας ή μικροΰλα, χωρίς νά την πάρη χαμπάρι κανείς. Έτρεξε λαχανιασμένη στο θέατρο, κι' έκεί, άπό ένα φύλακα πού χασμουριόταν, έμαθε τη διεύθυνσί του. Και, σέ λίγο, μέ χέρι ποΰτρεμε, κτυποΰσε ένα κουδοΰνι, σ' έναν έρημο δρόμο μιάς μακρυνής γειτονιάς.

Της άνοιξε μιά γρηά ύπηρέτρια:

— Τί θέλετε;...

Ή Λιάνα ξεροκατάπιε.

— Τό... τό Ρωμαίο! άπάντησε.

— Κάνετε λάθος... Έδώ κάθεται ό κύριος Λουκίδης, ό ήθοποιός....

— Αύτόν θέλω...

— Περάστε...

Πέρασε. Σ' ένα σαλονάκι άρκετά φτωχικό και πολύ άκατάστατο, γεμάτο φωτογραφίες και σκόνη. Έκατσε σέ μιά πολυθρόνα ποΰτριζε. Και, ζαφνικά, μιά πόρτα άνοιξε, και παρουσιάστηκε μπροστά της ό Ρωμαίος! Θεέ μου!... Φέροΰσε μιά σκορφογιωμένη χορωδία άηδονιών ή πολυφωνία των ήχων μιάς έρωτικής νύχτας ποΰχε ζήσει άπ' την πολυθρόνα της πλατείας: Τα κελαριστά ρυάκια πού κυλάν άνάμεσα στις φτέρες, οί ζέφυροι πού ένώνουνε μέ μυρωμένα φιλιά τις άκακίες και τις παοχαλιές, τα τριζόνια πού σιγοκλοίνε μέσ' άπ' τα βάθη της έξοχής, και τα έρωτευμένα χείλια των Ρωμαίων πού ψιθυρίζουνε στις 'Ιουλιέττες «σ' άγαπώ!...» Κι' έβλεπε άκόμα μέ τα μάτια της ψυχής της ή Λιάνα την έρωτική λαύρα στα πρόσωπα τών αίώνιων έραστών, κι' έβλεπε άκόμα μέ δέος, κάτω άπ' τη σκιά τών αίωνόβιων δέντρων τοΰ πάρκου, τις άπειλητικές σκιές των Καπουλέττων και των Μοντέγκων νά τραβοΰν άπειλητικά τα σπαθιά τους, γιά νά πνίξουνε στο αίμα την έρωτική παστάδα τοΰ ζευγαριοΰ, στρωμένη μέ τα πάλλευκα σεντόνια των κρίνων και των μπουγαρινιών...

— Γιατί δέ μιλάς, Λιάνα;...

Νά μιλήση... Τί νά πή;... Θοβόταν μήπως ταράξη την ήχώ της φωνής τοΰ Ρωμαίου πού πλημμύριζε άκόμα τ' αύτιά της... Ή μητέρα της όμως ήτανε πιεστική:

— Τί κατάλαβες, λοιπόν, πού σέ πήραμε άπόψε μαζί μας στο θέατρο;... Δέν ήτανε καλύτερα νά πή-

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οί μυστηριώδεις «ίοί»

Οί μεγαλείτεροι έχθροί τοΰ άνθρώπου

Οί έπικινδυνωδέστεροι έχθροί της ύγείας τοΰ άνθρώπου είνε οί «ίοί», ύπομικροσκοπικοί δηλαδή όργανισμοί, πού προκαλοΰν διάφορες άσθένειες, άν μποΰν στα είδικά κύτταρα τοΰ σώματος, τα εύνοϊκά γιά την άνάπτυξί τους. Ένῳ ή ιατρική έχει βρη ισχυρότατα μέσα καταπολεμήσεως τών μικροβίων, όπως τις σουλφαμίδες και την πενικιλλίνη, είνε άκόμη άνίσχυρη έναντίον τών ίών.

Ύπάρχουν μεγάλες διαφορές μεταξύ μικροβίων και ίών. Τα πρώτα διακρίνονται μέ τό μικροσκόπιο. Έγκαθίστανται στους ζωντανούς ίστους τοΰ σώματος και τους καταστρέφουν, συγχρόνως δέ έκκρίνουν δηλητήρια, τις «τοξίνες», πού προκαλοΰν τα διάφορα συμπτώματα τών άσθενειών. Ώς ζωντανοί όργανισμοί, έχουν άνάγκη άπό τροφή, την οποία παίρνουν άπό τό αίμα ή τους ίστούς. Έτσι λοιπόν τα κατάλληλα φάρμακα, πού κυκλοφοροΰν μαζί μέ τό αίμα, κατορθώνουν νά τα σκοτώσουν.

Οί ίοί είνε άσυγκρίτως μικρότεροι άπό τα μικρόβια. Έλάχιστοι μόνο άπ' αύτους είνε όρατοί, άκόμη και μέ τα ισχυρότερα ήλεκτρονιακά μικροσκόπια. Οί έπιστήμονες έχουν λόγους νά πιστεύουν δτι οί μυστηριώδεις ίοί άποτελοΰν στην άρχή άψυχα χημικά μόρια. Ύπάρχουν έτσι μέσα στο νερό, στην τροφή, στο αίμα, κλπ., χωρίς νά προκαλοΰν καμμιά βλάβη. Όταν όμως κατορθώσουν νά είσχωρήσουν σέ εύνοϊκό περιβάλλον, δηλαδή σέ ώρισμένα κύτταρα τοΰ σώματος, άρχίζουν ν' αύξάνωνται και νά πολλαπλασιάζωνται σάν ζωντανοί όργανισμοί. Ή παρουσία τους προκαλεί τότε τις άντίστοιχες άρρώστειες. Και τα φάρμακα είνε άνίσχυρα έναντίον τους, γιατί δέν μποροΰν νά είσχωρήσουν μέσα στα κύτταρα και νά τους φθάσουν.

Τό περιεργότερο είνε δτι οί ίοί έχουν την ικανότητα ν' άλλάζουν μορφή, άναλόγως τοΰ περιβάλλοντος, και νά προκαλοΰν άλλοτε τή μιά κι' άλλοτε την άλλη βλάβη στον όργανισμό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα άποτελεί ό ίός της πολιομυελίτιδος. Όταν μπή στο σώμα άπ' το στόμα και βρεθή μέσα στο πεπτικό σύστημα, άναπτύσσεται πολύ άργά και προκαλεί μόνο έλαφρες κι' όλιγοήμερες γαστρικές διαταραχές. Άν μπορέση όμως μέ οποιοδήποτε τρόπο νά είσχωρήση μέσα στα νευρικά κύτταρα, προκαλεί ώς τό νωτιαίο μυελό. Έκεί βρίσκει ιδεώδες περιβάλλον, και προκαλεί την παιδική παράλυσι.

Στην τυπική περίπτωσι της πνευμονίας, οί ιατροί κατώρθωσαν κατά τον τελευταίο πόλεμο νά κατεβάσουν τά θανατηφόρα κρούσματα σέ όλιγώτερο άπό 1 %, ένῳ στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο έφθαναν τα 18 %. Αύτό όμως κατορθώθηκε μόνο γιά τη πνευμονία πού προκαλείται άπό μικρόβιο, τον γνωστό «πνευμονόκοκκο». Άλλά ύπάρχει και μιά άλλη νέα μορφή της ίδιας άρρώστειας, όφειλομένη σ' ένα ίόν. Αύτή είναι έλαφρότερη άπ' την προηγούμενη, μέ λιγώτερους θανάτους, άλλά έξαιρετικά έπίμονη. Έριξε στο κρεββάτι, κατά τα τελευταία χρόνια, άμέτρητους στρατιώτες και πολίτες, χωρίς νά μποροΰν οί ιατροί νά κάμουν τίποτε έναντίον της.

Έπίσης κατά τον πόλεμο έμφανίσθηκε μιά άλλη άρρώστεια, ή «μολυσματική ήπατίτις», ένα νέο είδος ίκτέρου. Ό συνηθισμένος ίκτερος όφείλεται στην άπόφραξι τών χοληδόχων άγωγών τοΰ σηκωτιοΰ άπό ζένα σώματα. Ή χολή δέν μπορεί πιά νά περάση στα έντερα, κι' έτσι ξεχύνεται μέσα στο αίμα. Σέ διάφορες όμως περιπτώσεις ίκτέρου κατά τό διάστημο τοΰ πολέμου, οί χειρουργοι πού έκαμαν έγχείρησι γιά νά ξεφράξουν τους άγωγούς της χολής, τους εύρήκαν έν τάξει. Κατάλαβαν λοιπόν δτι ή αίτία της παθήσεως ήταν άλλη, κι' έτσι άνεκάλυψαν την ήπατίτιδα, πού όφείλεται σέ κάποιον άγνωστο ίόν. Τό περίεργο είνε δτι οί ένέσεις ένός όρροΰ γιά τον κίτρινο πυρετό προκαλοΰσαν τον νέο αύτον ίκτερο, προφανῶς γιατί ό ίός του περιείχετο μέσα στον όρρό. Όταν σταμάτησε ή χρήσις τοΰ όρροΰ — πού δέν ήταν άλλωστε άποτελεσματικός — έλειφαν και τα κρούσματα τοΰ ίκτέρου.

Ό ίδιος ίκτερος παρουσιάσθηκε στους άρρώστους μιάς κλινικής διαθητικών της Άγγλίας. Οί ιατροί άνεκάλυψαν δτι ό ίός του ύπήρχε πάνω στις βελόνες πού έχρησιμοποιοΰντο γιά τις ένέσεις ίνσουλίνης και πού άπελυμαίνοντο μόνο μέ οίνόπνευμα — τό οίνόπνευμα έξοντώνει τα μικρόβια, όχι όμως και τους ίούς, πού χρειάζονται βράσιμο.

Άφ' δτου ό όργανισμός μολυνθῆ μέ ένα ίόν, περνοΰν έβδομάδες ή μήνες ώς πού νά έμφανισθοΰν τα συμπτώματα της άρρώστειας. Στο διάστημα αύτό, ό ίός ταξειδεύει μέσα στο σώμα, γιά νά φτάση στό εύνοϊκό του περιβάλλον.

Έχει έξακριβωθῆ έπίσης δτι, δταν είσχωρήση σ' ένα κύτταρο ένας ίός, τοΰ έξασφαλίζει άνοσία γιά όλους τους άλλους ίούς. Γι' αύτό, οί έπιστήμονες έπιδιώκουν νά βροΰν τη μέθοδο νά είσάνουν στο σώμα ένα ίόν άβλαβῆ και νά τό προφυλάσσουν έτσι άπ' τους πιό έπικίνδυνους, δπως π.χ. της πολιομυελίτιδος ή τοΰ κιτρίνου πυρετοΰ. Τα σχετικά όμως πειράματα προχωροΰν άργά και μέ μεγάλες προφυλάξεις γιατί οί ίοί έχουν, δπως είπαμε, την ίδιότητο ν' άλλάζουν μορφή, κι' άπό άβλαβείς μπορεί νά γίνουν έξαιρετικά έπιβλαβείς.

ΑΜΕΡΙΚΗ τοΰ 1945

Αίρέσεις καί θρησκεΐες

Παρ' δλη την πρόοδο και τον πολιτισμό των Ήνωμ. Πολιτειών, ύπάρχουν σήμερα στη χώρα αύτή 1.000 περίπου παράξενες αίρέσεις και «θρησκείες» μέ 17.500.000 όπαδούς. Πολλές άπ' τις αίρέσεις αύτές στηρίζονται σέ πρωτόγονες δοξασίες ή σέ προλήψεις άνθρώπων της ζούγκλας. Τό περίεργο κι' άπογοητευτικό είνε δτι τά 70% των μελών τους προέρχονται άπ' την δρθόδοξο χριστιανική έκκλησία και παραπλανήθηκαν άπό διάφορους τσαρλατάνους και προσηλυτιστάς.

Πρό δλίγου καιροΰ, είχαν συγκεντρωθῆ στο Στόν Κρήκ της Βιργινίας 5.000 «Ιατροί της Πίστεως», άπ' δλες τις γύρω όρεινές περιοχές, γιά μιά άπ' τις τελετές της αίρέσεώς τους. Στις τελετές τους αύτές πιάνουν δηλητηριώδη φείδια, χωρίς νά φοβοΰνται τό δάγκωμά τους. Τό θεωροΰν ώς μιά έκδήλωσι πίστεως, σύμφωνα μέ την περικοπή τοΰ κατά Μάρκον Εύαγγελίου: «έν όνόματί μου... δφεις θέλουσι πιάνει, και άν θανάσιμόν τι πίωσι, δέν θέλει βλάψει αύτούς».

Άφοΰ οί 22 ιερείς της αίρέσεως έβαλαν έπί δύο ώρες, έφεραν κατόπιν ένα μεγάλο ξύλινο κιβώτιο, πού περιείχε δκτώ φαρμακερά φείδια. Άμέσως οί 5.000 πιστοί κυριεύθηκαν άπό ένα είδος φαντικοΰ παροξυσμοΰ κι' άρχισαν νά μαλώνουν ποιός θά πρωτοαρπάξη τα έρπετά, γιά νά τά σφίξη πάνω στο στήθος του... Ή άλλόκοτη αύτη σκηνή διεκόπη έξαφνα άπό την έμφάνισι ένός στρατιωτικοΰ άποσπάσματος, τό δποίο σκότωσε τα φείδια και συνέλαβε τους πιό θερμόαιμους και λιγότερο «Ιατρούς».

Τί είχε συμβῆ; Ό Κυβερνήτης της Βιργινίας ήξερε δτι, σέ προηγούμενες τέτοιες τελετές, είχαν βρῆ τραγικό θάνατο διάφοροι πιστοί άπό δαγκωματιές φειδιών. Όταν πληροφορήθηκε λοιπόν την καινούργια συγκέντρωσι, διέταξε τή διάλυσί της διά της βίας.

Ή Άμερική δμως είνε ή χώρα της έλευθερίας. Κι' οί «Ιατροί της Πίστεως» ξέσπασαν σέ φοβερές διαμαρτυρίες κατά τοΰ Κυβερνήτου, γιατί είχε έπιβάλει ένα τέτοιο μέτρο δικτατορικό κι' είχε παραβιάσει τα δικαιώματα της θρησκείας τους. Κατώρθωσαν μάλιστα νά πάρουν μέ τό μέρος τους ένα μεγάλο μέρος της κοινῆς γνώμης. Δέν έννοοΰσαν νά παραδεχθοΰν δτι πέθαναν ποτέ άμόθρησκοί τους άπό δηλητήριο φειδιών. Ύπάρχουν ώστόσο δυό τέτοιες περιπτώσεις, άπλώτατα έξακριβωμένες: μιάς μητέρας μέ τό νεογέννητο παιδί της, τοΰ πέθαναν μιά ώρα άφοΰ τους δάγκασε ένας κροταλίας, κι' ένός ιεροκήρυκος τών «Ιατρών» πού βρῆκε την Ίδια τύχη.

Ή φανατικώτερη δμως κι' ή παλαιότερη άπ' δλες τις αίρέσεις είνε τών «Μετανοούντων». Ύπάρχει στο Νέο Μεξικό, και διατηρείται ισχυρή δσο ήταν τό 16ο αίῶνα, δταν δηλαδή την είσήγαγαν σ' αύτή τή χώρα οί Ίσπανοί. Πρέπει ν' άναζητήση κανείς την προέλευσί της στη σκοτεινή και φοβερή έποχή της Ίερᾶς Έξετάσεως.

Οί τελετές της είνε τόσο βάρβαρες, ώστε τό 1886 ό άρχιεπίσκοπος τοΰ Σάντα-Φε διέταξε τους «Μετανοούντας» νά σταματήσουν τις φρικτές μαστιγώσεις και τις σταυρώσεις των. Έκείνοι δμως την άγνόησαν, δπως άγνόησαν έπίσης κι' δλες τις άλλες πολιτικές και θρησκευτικές άρχές. Τυφλωμένοι άπ' τό φανατισμό τους, δεχόντουσαν στις τάξεις τους διεφθαρμένους πολιτικούς, έγκληματίες τοΰ νόμου, άκόμη και κακοΰργους πού έξεμεταλλεύοντο τη δύναμι της μυστικῆς αύτῆς έταιρείας γιά χρηματισμό. Ή γιά την έπιτυχία στο στάδιό τους, ή γιά την άσφαλέστερη δολοφονία των θυμάτων τους. Ύπῆρχε τόση άλληλεγύη μεταξύ των «Μετανοούντων», ώστε δέν άφιναν ποτέ νά καταδικασθῆ κανείς άπ' αύτούς, κι' άν άκόμη κατηγορεῖτο γιά τό χειρότερο έγκλημα. Μέ τις ψεύτικες καταθέσεις τους και μ' άλλα τεχνάσματα, έπετύγχαναν πάντα την άθώωσί του.

Ένας συγγραφεύς, ό Κάρολ Ταϋλορ, πού τόλμησε νά είσχωρήση μεταξύ τους ώς κατάσκοπος γιά νά περιγράψη τις τελετές τους, πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε μέσα στο έξοχικό σπίτι του άπ' ένα παιδί 16 έτών, φανατικό «Μετανοοΰντα».

Σήμερα έξακολουθεΐ ν' άνήκῃ ή αίρεσις τών «Μετανοούντων», μολονότι οί όπαδοί της άφορίσθηκαν άπό την Καθολική έκκλησία. Και πεθαίνουν άκόμη κάθε τόσο μερικοί άπ' αύτους άπ' τις μαστιγώσεις, ή σταυρωμένοι κατ' άπομίμησιν τοΰ Χριστοΰ! Άλλά οί άρχές της πολιτείας τοΰ Νέου Μεξικοΰ δέν έννοοΰν νά έπέμβουν και νά περιορίσουν τις θρησκευτικές έλευθερίες τών «Μετανοούντων».

Έξ ίσου άλλόκοτη, λιγώτερο δμως έπικίνδυνη, είνε ή αίρεσις τών «Πεγιοτοφάγων». Τό «πεγιότ» είνε ένα είδος μικρῆς κάκτου, πού βλαστάνει στις όχθες τοΰ Ρίο Γκράντε. Οί Ίνδιάνοι τοΰ Βορείου Μεξικοΰ τό έκοβαν, τό ξέραιναν και τό φύλαγαν γιά τις θρησκευτικές τελετές τους. Στις τελετές αύτές τό έτρωγαν, και τότε έβλεπαν μ' άνοιχτά τα μάτια τα πιό φαντασμαγορικά και πολύχρωμα δράματα, πού πίστευαν δτι τους τα έστελνε τό Μεγάλο Πνεῦμα. Κατόπιν είσήγαγαν τό «πεγιότ» στο Τεξάς, δπου δημιουργήθηκε ή αίρεσις τών «πεγιοτοφάγων».

Ύπάρχει έπίσης στις Ήν. Πολιτείες μιά θρησκεία «Ό παδῶν τοΰ Διαβόλου», μέ άγνωστο άριθμό μελῶν. Αύτή ίδρύθηκε γιά πρώτη φορά στο Λονδίνον τον 18ο αίῶνα, κι' άπ' έκεί έπέρασε στην Άμερική. Οί πιστοί της λατρεύουν τό Σατανᾶ, μέ άλλόκοτες και όργιαστικές τελετές.

Τέλος τό περίεργο είνε δτι, δσο πιό έξωφρενικό και μυστηριῶδες περιεγόμενον έχει μιά αίρεσις, τόσο περισσότερα μέλη συγκεντρώνει, άπ' τους πρακτικούς και ίσορροπημένους Άμερικανούς!

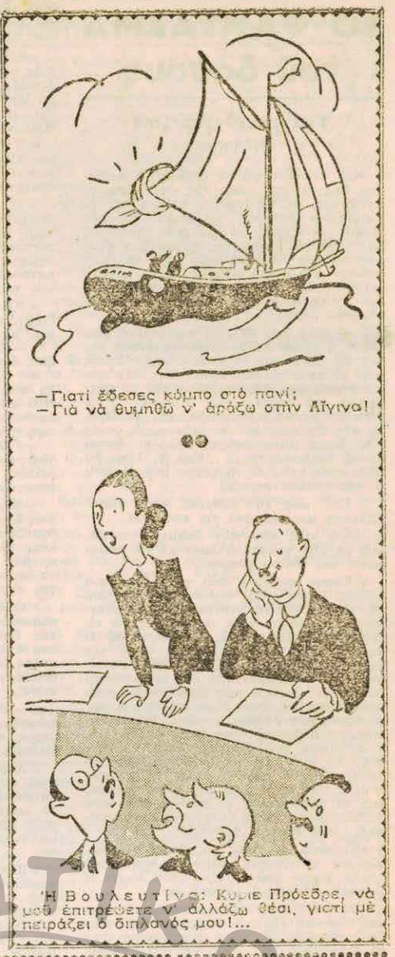

— Γιατί έβδεσες κόμπο στο πανί;
— Γιά νά θυμηθῶ ν' άράξω στην Αίγινα!

Ή Βουλευτίνα: Κύριε Πρόεδρε, νά μοΰ έπιτρέψετε ν' άλλάξω θέσι, γιατί μέ πειράζει ό διπλανός μου!...

53 έπαναστάσεις σέ 100 χρόνια!

Πῶς λυτρώθηκε άπό ένα θηριώδη δικτάτορα ή Βενεζουέλα

Ή Βενεζουέλα, πού πρίν άπό μερικά χρόνια ήταν σχεδόν μία πρωτόγονη χώρα, μπορεί νά θεωρηθῆ ώς ένα άπό τα πιό προωδευμένα κράτη, χωρίς νάχῃ νά ζηλέψη τίποτα άπ' αύτά. Κατέχει δέ τη δεύτερη κατά σειρά θέσι μεταξύ των πετρελαιοπαραγωγῶν κρατῶν.

Μόνο οί πετρελαιοπηγές που βρίσκονται στην περιοχή της Λίμνης Μαρακαίμπο κάλυπτουν τα 90 τοΐς έκατό της όλικῆς έξαγωγῆς της Βενεζουέλας. Τό έθνικό είσόδημα της χώρας προέρχεται άποκλειστικῶς άπό τα κολοσσιαία ποσά τα δποία είσπράττει άπό τις Άγγλοαμερικανικές έταιρείες πού έκμεταλλεύονται τις πηγές αύτές.

Μόλις στις 25 Ίουλίου 1945 ή Βενεζουέλα γιόρτασε την πρώτη έκατονταετηρίδα της άνεξαρτησίας της άπό τους Ίσπανούς.

Άν και ή έκτασίς της είνε διπλασία της Γερμανίας ό πληθυσμός της μόλις φτάνει τα 4 έκατομμύρια. Άπ' αύτους τα 80 τοΐς έκατό ήσαν μέτιστοι (μιγάδες).

Ή Βενεζουέλα χωρίζεται σέ τέσσαρες μεγάλες περιοχές: 1) Τά ύψίπεδα και τις κοιλάδες της όροσειρᾶς Άντεαν, 2) Τις κοιμιλες άνθυγιεινές περιοχές των πετρελαιοπηγῶν, 3) τις πεδιάδες βορείως τοΰ Όρενόκου, πού πλημμυρίζουν τελείως την έποχή των βροχῶν και 4) τις άνεξερεύνητες έκτάσεις πού έκτείνονται σέ άρκετές χιλιάδες τετραγωνικά μίλλια.

Μιά σειρά άπό δικτάτορες τυράννησαν τό λαό της Βενεζουέλας συνεχώς έπί 47 χρόνια. Ό φοβερώτερος άπ' αύτούς, ό Γκομές, κατώρθωσε τό λαό έπί 27 χρόνια. 53 έπαναστάσεις έξέσπασαν κατά τη διάρκεια τοΰ περασμένου αίῶνος.

Ό Χίτλερ δέν ήταν παρά μιά άντιγραφή τοΰ περιφήμου αύτοΰ Γκομές, ό δποίος είχε ίδρύσει στρατόπεδα συγκεντρώσεως μέ κατάλληλα δωμάτια, σκλήρων και άπανθρώπων πρωτοτυπίας βασανιστηρίων. Έπίσης είχε κατασκευάσει γιά τον έαυτό του ένα πολυτελέστατο καταφύγιο, μέ μυστική έξοδο στη θάλασσα. Ήτεν δέ τόσο δειλός, πού δέν έβγαζε τίποτα στό στόμα του προτοΰ νά τό δοκιμάση ένας έμπιστος του πού πληρωνόταν ίδιαιτέρως γιαυτή τη δουλειά. Έπίσης προτοΰ νά συμβουλευτῆ τον άστρολόγο του δέν έπετέλουσε ποτέ καμμιά άπόφασι.

Σάν τον Χίτλερ κι' αύτος δέν θέλησε νά πανσευτῆ. Ήταν, βλέπετε, πολύ θερμόαιμος και έρωτύλος. Κι' έκείνοι πού ήξεραν καλά τα της ζωῆς του τον θεωροΰσαν πατέρα τουλάχιστον ...99 παιδιῶν!

Είνε καταπληκτική ή πρόοδος πού σημειώθηκε στη Βενεζουέλα μετά τό θάνατο τοΰ Γκομές. Χρησιμοποιώντας οί διάδοχοί του την τεράστια περιουσία που είχε μαζέψει ό δικτάτωρ, ό δποίος δέν άφησε κληρονόμους, έκάρδωσε μεγάλους δρόμους, έφαρτύσεων γιά την άποξήρανσι των πλημμυρισμένων περιοχῶν, ίδρυσαν γνειονομικά κέντρα σχολεία, νοσοκομεῖο κτλ., κτλ.

Τό προοδευτικό πνεῦμα της χώρας έχει έκδηλωθῆ προπάντων στο ζήτημα της άναγνωρίσεως των δικαιωμάτων και των έλευθεριῶν της γυναίκας, έν άντιθέσει μέ τον ούστηρό περιορισμό, πού βρισκόταν μέχρι τώρα και τον δποίο τους είχαν προικοδοτήσει οί Ίσπανοί. Έτσι οί γυναίκες της Βενεζουέλας, άν όχι στα χωριά, τουλάχιστον στις πόλεις, μποροΰν νά κυκλοφοροΰν πλέον μόνες ή μ' εύθυνες συντροφιές.

Κατά τη διάρκεια του πολέμου ή Βενεζουέλα έκανε έξαγωγή μεγάλων ποσοτήτων έλαστικοΰ στην Άμερική, μετά την έλλειψι που δημιούργησε ή κατάληψις της Μαλαισίας, άπό τους Ίάπωνας. Τώρα έφοδιάζει με σφάγια τα άμερικανικά στρατεύματα και πολύ γρήγορα θά είνε σέ θέσι νά βοηθήση στην προσπάθεια γιά την άποσόβησι τοΰ λιμοΰ πού άπειλεί τον κόσμο.

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ τοῦ δάσους

Τραγικὸ σύγγαρέζικο διήγημα

Μιὰ μεγάλη φωτιὰ ἀπὸ ξερὰ καλάμια ἔκαιγε στὴ μέση τῆς στενόμακρης ἀποθήκης, μὲ τὸ χαμηλὸ ταβάνι καὶ τὸ χωματένιο δάπεδο. Ὁλόγυρα, μερικὲς γεαρὲς κοπέλλες μὲ μακρυὲς πλεξίδες καὶ γελαστὰ πρόσωπα, καψάλιζαν φρεσκοκομμένα καλαμπόκια, ποὺ τὰ τρυποῦσαν στὴ σειρὰ μὲ μιὰ λεπτὴ μυτερὴ σούβλα. Οἱ ἄγριες ἑστιακὲς παράμερα καὶ κάπνιζαν τὶς πίπες τους μὲ μισόκλειστα μάτια.

—Γελᾶτε ὅσο θέλετε, περιστέρες μου ἔλεγε ἡ γρηὰ Ρόζι - νέννι, κάνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ κεφάλι της. 'Εἶδες ποὺ εἴμαστε μεγαλύτερές σας δὲν γελᾶμε καθόλου, ὅταν μιλοῦμε γιὰ τὸ φάντασμα τοῦ δάσους τοῦ "Αμπονυ. Ἐγὼ τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, τὴν παραμονὴ τῆς ἡμέρας ποὺ ὁ Γιάνκο, ὁ γυιός μου, ἔπεσε πάνω ἀπὸ τὸ μῦλο κι' ἔσπασε τὰ κόκκαλά του... Καὶ ἡ "Ιλκα τὸ εἶδε ὅπως κι' ἐγὼ τὴ νύχτα ποὺ τὸ σπίτι της ἔπιασε φωτιά.

—Πές μας τὴν Ιστορία του, παρακάλεσαν μερικὲς ἀπὸ τὶς κοπέλλες.

—Θὰ σᾶς τὴν πῶ, ἔκαμε ἡ γρηά, γιὰ νὰ μὴν γελᾶτε ἄλλοτε μὲ τὰ πράγματα τοῦ ἀλλου κόσμου...

»'Εχουν περάσει ἀπὸ τότε διακόσια χρόνια, ἴσως καὶ περισσότερο ἀκόμη. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γινόταν πολλοὶ πόλεμοι, ποὺ χαναν τοὺς ἀνθρώπους γιὰ τὲ εἶνε σκληροὶ καὶ κακοί. Οἱ 'Εγκερσύ ἔμειναν ἀπὸ πολλὰ χρόνια σ' αὐτὴ τὴν κοιλάδα καὶ κυβερνοῦσαν τοὺς κατοίκους της μὲ ἀγαθότητα καὶ δικαιοσύνη. "Ετσι, κι' ἐκεῖνοι ποὺ βρισκόνταν στὴν ὑπηρεσία τους ἦταν ὅλοι καλοὶ καὶ ποτὲ δὲν εἶχαν βλάψει κανένα. Μὰ ὁ καλύτερος ἀνάμεσά τους ἦταν ὁ Πεντέκι, ὁ φύλακας τοῦ δάσους τοῦ "Αμπονυ. 'Από τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωῒ, γύριζε μέσα στὶς πυκνὲς λόχμες καὶ τὰ στενὰ μονοπάτια, γιὰ νὰ προστατεύῃ τὸ κυνήγι ἀπὸ τοὺς λαθροθῆρες καὶ νὰ διώχνῃ τοὺς ταιγγάνους, ποὺ ἔβαναν φωτιές.

»'Ωστόσο, μ' ὅλες τὶς ἀσχολίες του, εὕρισκε πάντα τὸν καιρὸ νὰ πετάγεται ὡς τὸ χωριὸ τοῦ 'Ιστόκ, ὅπου ἔμενε ἡ ὡμορφη Τέρκα, ἡ μνηστή του.

»Θέ μου, πόσο ἀγαπιόνταν ὁ Πεντέκι καὶ ἡ μικρὴ Τέρκα! Καμμιὰ ἀγάπη δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ δική τους. Κι' ἴσως γι' αὐτὸ τὸ τέλος της ἦταν τόσο τραγικό...

»Γιατί, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὥρισαν τοὺς γάμους τους, ὁ Χάρος ἄρχισε νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τὰ βήματα τοῦ Πεντέκι.

»Κι' ὁ Χάρος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Γιόσκα Μπόντρος, ἕνα νέο ἀπὸ τὸ 'Ιστόκ, ποὺ ἀγαποῦσε κρυφὰ τὴν Τέρκα, μ' ὅλο ποὺ ἤξερε πῶς ἡ καρδιὰ της ἦταν δοσμένη στὸν Πεντέκι.

»Μόλις ἔμαθε, λοιπόν, πῶς οἱ δυὸ νέοι ἐπρόκειτο νὰ παντρευτοῦν, πῆρε τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος. Μόνο ποὺ κανένας δὲν ἤξερε αὐτὴν τὴν ἀπόφασί του, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα φίλο του, ποὺ κι' αὐτουνοῦ ἡ ψυχὴ ἦταν τὸ ἴδιο μαύρη καὶ μοχθηρή, τὸν 'Ιστεβὰν Βέργια.

»Μιὰ μέρα, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ Πεντέκι ἐξαφανίσθηκε. "Αδικα τὸν ζήτησαν μέσα στὸ δάσος. Δὲν τὸν βρῆκαν πουθενά.

»Καθένας ἐξηγοῦσε μὲ τὸν τρόπο του αὐτὴ τὴν ἐξαφάνισι, ὅταν, ἕνα βράδυ, δυὸ ἄνθρωποι πέρασαν ἀπὸ δῶ καὶ σταμάτησαν στὸ καπηλειὸ ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ. "Ηταν ὁ Γιόσκα καὶ ὁ 'Ιστεβάν. "Ηπιαν καὶ οἱ δυὸ πολὺ κι' ἄρχισαν νὰ λένε ἀσυνάρτητες κουβέντες.

»Στὸ τέλος, ὁ Φέρκο, ὁ ταβερνιάρης, βλέποντας πῶς ἡ νύχτα προχωροῦσε, ἤλθε κοντά τους καὶ τοὺς εἶπε πῶς ἦταν καιρὸς νὰ λύσουν τὸ πουγγί τους, γιὰ νὰ τοῦ πληρώσουν τὸ κρασὶ ποὺ εἶχαν πιῇ καὶ νὰ κλείσουν τὰ στόματά τους.

—»"Οχι, ἔκαμε ὁ 'Ιστεβάν, φέρε μας κι' ἄλλο κρασί. Πρέπει νὰ χάσωμε θάρρος γιὰ νὰ περάσωμε τὸ δάσος.

»—Εἶσαι, λοιπόν, δειλός, τοῦ εἶπε ὁ Φέρκο, ἢ φοβᾶσαι τοὺς βρυκόλακες;

»—Δὲν φοβᾶμαι τοὺς βρυκόλακες κι' οὔτε εἶμαι δειλός, ἀπάντησε ὁ 'Ιστεβάν. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ λυγίζει τὰ γόνατα εἶνε τὸ κεφάλι τοῦ δασοφύλακα...

»Μόλις ὁ Φέρκο ἄκουσε αὐτὲς τὶς λέξεις ταράχθηκε καὶ τοὺς ἔδωκε πρόθυμα κρασί, ἐλπίζοντας πὼς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ἔκανε τὶς γλῶσσες τους νὰ λυθοῦν. Μά, μ' ὅλο ποὺ ἦταν κι' οἱ δυὸ μεθυσμένοι, δὲν εἶπαν τίποτε ἄλλο.

»Στὸ τέλος, ζήτησαν ἀπὸ τὸ Φέρκο νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ κοιμηθοῦν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καπηλειοῦ, λέγοντας πὼς θὰ συνέχιζαν τὸ δρόμο τους τὸ ἄλλο πρωῒ.

»Ξεκίνησαν, λοιπὸν καὶ οἱ πέντε καὶ περπάτησαν ὅλη τὴ νύχτα μέσα στὸ δάσος. Κατὰ τὰ ξημερώματα, ἔφθασαν, τέλος, σὲ μιὰ πυκνὴ λόχμη.

»Καὶ τότε, ὁ Φέρκο καὶ οἱ δυὸ ὑπηρέτες του ἀντίκρυσαν ἕνα φρικιαστικὸ θέαμα.

»'Από τὰ κλαδιὰ μιᾶς συκομουριᾶς ἦταν κρεμασμένος ἕνας ἄνθρωπος, μὲ τὰ πόδια ἑπάνω. Τὸ κεφάλι του δὲν φαινόταν καθόλου. Γιατὶ ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα σύννεφο μεγάλων φτερωτῶν μυρμηγκιῶν, ποὺ ἀνέβαιναν ἀπὸ μιὰ φωλιά, ποὺ βρισκόταν στὴ βάσι τοῦ δένδρου.

»"Οταν ὁ Φέρκο καὶ οἱ ὑπηρέτες του ἔδιωξαν τὰ μυρμήγκια, εἶδαν πὼς τὸ πρόσωπο τοῦ δυστυχισμένου βασσοφύλακα ἦταν καταφαγωμένο ὡς τὴ βάσι τοῦ κρανίου. Τὰ καταραμένα αὐτὰ ἔντομα εἶχαν εἰσχωρήσει παντοῦ, μέσα στὴ μύτη, τὸ στόμα, τὰ αὐτιά, τὶς κόγχες τῶν ματιῶν καὶ εἶχαν ἀπογυμνώσει ὁλότελα σχεδὸν τὸ κρανίο του.

»—Σατανάδες! ξαναεῖπε ὁ Φέρκο. Θὰ φερθῶ λιγώτερο σκληρὸς ἀπὸ ὅ,τι φερθήκατε σεῖς στὸν Πεντέκι. Τὸν ρίξατε ζωντανὸ στὰ μυρμήγκια. 'Εγὼ θὰ σᾶς ρίξω σ' αὐτὰ πεθαμένους. Κυττάξετε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ θῦμα σας, γιὰ νὰ ἐντυπωθῇ ἡ εἰκόνα του μέσα στὰ μάτια σας...

»Λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε τὸ μαχαῖρι του καὶ τοὺς τύφλωσε καὶ τοὺς δυό. "Επειτα τοὺς παρέδωσε στοὺς ὑπηρέτες του, ποὺ τοὺς ἔκοψαν τὸ λαιμὸ καὶ τοὺς πέταξαν κοντὰ στὴν μυρμηγκοφωλιά.

»'Από τότε, τὸ φάντασμα τοῦ Πεντέκι ξαναγυρίζει στὸ χωριό, κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται γιὰ γίνῃ ἕνα κακό, γιὰ νὰ προειδοποιήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ κινδυνεύει...».

'Η Ρόζι - νέννι σκούπισε ἕνα δάκρυ, ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὰ μάτια της.

—Καὶ ἡ μικρὴ Τέρκα τί ἀπόγινε; ρώτησε μιὰ ἀπὸ τὶς κοπέλλες.

—'Η ἄμοιρη πέθανε λίγο καιρὸ ἀργότερα τρελλή, ἀπάντησε ἡ Ρόζι - νέννι, τερματίζοντας τὴν ἀφήγησί της.

ΜΠΑΪΓΚΟΡ

Η ΚΛΕΠΤΟΜΑΝΙΑ στὴν 'Αμερικὴ

Μιὰ ἐπικίνδυνη ἐπιδημία

Μιὰ τρομερὴ ἐπιδημία κλοπῶν μαστίζει τελευταῖα τὰ μεγάλα καταστήματα νεωτερισμῶν τῆς Νέας 'Υόρκης. Καὶ τὸ παράξενο εἶνε ὅτι οἱ δράσται τῶν κλοπῶν αὐτῶν ἀνήκουν στὸν «καλὸ κόσμο».

"Οταν αὐτὲς οἱ χαριτωμένες κυρίες συλληφθοῦν ἐξασκῶντας τὴν... τέχνη τους δικαιολογοῦνται λέγοντας: «Εἶμαι κλεπτομανής!...»

'Ιδοὺ πῶς μᾶς περιγράφει τὶς διάφορες ποικιλίες τῆς «κλεπτομανίας» αὐτῆς ἡ πασίγνωστη στὴν 'Αμερικὴ Στὸρ - Ντέτεκτιβ (ἀστυνομικὸς καταστήματος) Κάρολιν Κάρτερ:

—'Εγὼ προσωπικῶς δὲν πιστεύω στὴν κλεπτομανία. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς καρριέρας μου ἐξέτασα λεπτομερῶς τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ ἑκατοντάδων γυναικῶν ποὺ συνελήφθησαν κλέβοντας καὶ διεπίστωσα ὅτι καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν ἦταν θῦμα ὁρμέμφυτων τάσεων πρὸς τὴν κλοπή.

Πολλὲς φορὲς τὶς περισσότερες γυναῖκες ποὺ τὶς συλλαμβάνουμε νὰ κλέβουν τὶς ἀφήνουμε νὰ φύγουν, χάριν τῆς ἀξιοπρεπείας των. Στὴν περίπτωσι ὅμως ποὺ τό... φορτίο ποὺ συναποκομίζουν ἀντιπροσωπεύει σεβαστὸ ποσόν, ἡ ἀξιοπρέπεια μπαίνει στὴν μπάντα καὶ ὁδηγοῦνται στὸ ἀστυνομικὸ γραφεῖο τοῦ καταστήματος, ὅπου παραδίδουν τὰ κλοπιμαία πρὶν φύγουν.

Μιὰ ἀξιοσημείωτη ἐξαίρεσι ἀποτελεῖ ἡ περίπτωσις κάποιας Ρουθ Κλαίρ, ποὺ καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια δεσμὰ ἀπὸ ἕνα δικαστήριο τῆς Νέας 'Υόρκης. Εἶχε στὸ παθητικό της τέσσερες σημαντικὲς ὑπεξαιρέσεις. Τὸ 1920 συνελήφθη κλέβοντας δυὸ ταγιὲρ, τὸ 1924 ἕνα μαντὼ τὸ 1926, πάλι ἕνα μαντὼ καὶ τέλος τὸ 1929 δυὸ ἐνσφυρώματα καὶ ἕνα ταγιέρ. Τελευταία τῆς ἐδόθη χάρις, ἀφοῦ ἔμεινε στὴν φυλακὴ ὀκτὼ χρόνια.

"Οταν μιὰ πλούσια πελάτις ἐπιχειρήσῃ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ λογαριασμό μιᾶς πανάκριβης γούνας ἢ τουαλέττας, ἡ τακτικὴ τοῦ καταστήματος εἶνε νὰ τηλεφωνήσῃ ἀμέσως στὸ σύζυγός του... ξέχασε νὰ πληρώσῃ καὶ ὅτι θὰ ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους του νὰ στείλῃ ἕνα τσέκ, τὸ ὁποῖο φτάνει ἀμέσως.

Στὶς ἑκατὸ γυναῖκες ποὺ «ξεχνοῦν νὰ πληρώσουν» οἱ ἑξῆντα εἶνε ἡλικιωμένες καὶ πλούσιες. Αὐτὲς κλέβουν μόνο σὲ καταστήματα ὅπου ἔχουν ἀνοικτοὺς λογαριασμοὺς καὶ εἶνε γνωστὲς στὸ προσωπικό. "Οταν συλληφθοῦν δὲ δικαιολογοῦνται, ὅτι ἤσαν πολὺ βιαστικές, ὅτι ἡ πωλήτρια ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀπασχολημένη ἢ καταφεύγουν στὴν παλιὰ κλασσικὴ δικαιολογία: κλεπτομανία!

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ποὺ εἶδα μιὰ κομψοτάτη κυρία νὰ ἀπλώνῃ μιὰ ἀνοιχτὴ ἐφημερίδα ἑπάνω σὲ μερικὰ γυναικεῖα εἴδη. Τὰ ἔπηρε καὶ κατόπιν μπῆκε στὸ ἰδιαίτερο δωμάτιο «δία κυρίας» καὶ τὰ ἔβαλε στὴ μεγάλη πέτσινη ταάντα της. Διακόπτοντας τό... τίμιο ἔργο της τὴν παρακάλεσα νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ στὸ γραφεῖο τοῦ καταστήματος.

Μὲ τὶς πρῶτες ἐρωτήσεις ποὺ τὶς ἔκανα ἡ κυρία ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ παραδέχτηκε τὴν κλοπή της.

—Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀντιστοῦμε στὸν πειρασμό, μοῦ εἶπε. Μόλις μπῶ σ' ἕνα κατάστημα κάνω τὸ μυαλό μου... Δὲν ξέρω τί κάνω... Ἀλλὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴ τὸ μάθῃ ὁ ἄνδρας μου! Εἴμαστε εἴκοσι χρόνια παντρεμένοι καὶ αὐτὸ θὰ τοῦ στοίχιζε πάρα πολύ. "Ω! Θεέ μου! Βοηθῆστε με! 'Αφῆστε με νὰ φύγω. Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω ποτὲ πειά!...

'Αφοῦ μπῆκαν πάλι στὴν θέσι τους τὰ κλοπιμαῖα ἀφίσαμε τὴν κυρία νὰ φύγῃ. "Αν κράτησε τώρα τὸ λόγο της, αὐτὸ πιθανὸν νὰ μὴ τὸ μάθωμε ποτέ! "Οσο γιὰ τὴν δικαιολογία της ὅτι ἦταν κλεπτομανής... Διάβολε! Ποιὸς τὴν πίστεψε;

"Ενα ἄλλο εἶδος «κλεπτομανῶν» στὴ Νέα 'Υόρκη εἶνε οἱ ἐπισκέπτριες ποὺ ἔρχονται ἀπὸ ἄλλες πόλεις, μὴ τολμῶντας νὰ δοκιμάσουν, τὴν τέχνη τους στὰ καταστήματα τοῦ τόπου τους.

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς ταξειδεύουν πολλὰ μίλλια ὁνειρευόμενες γοῦνες καὶ βραδύνουν πολυτελεῖς τουαλέττες. "Οταν συλληφθοῦν δείχνουν μετάνοια καὶ λύπη γιὰ τὴν πρᾶξι τους. 'Αλλὰ στὴν πραγματικότητα δὲν μετανοοῦν καθόλου. 'Απλούστατα λυποῦνται μόνο γιατὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὰ βγάλουν πέρα τὴ τρέμουν μπρὸς στὸν κίνδυνο πιθανοῦ σκανδάλου.

»Πρὸ ἡμερῶν σ' ἕνα κατάστημα νεωτερισμῶν τῆς Πέμπτης Λεωφόρου, συνεκίζει ἡ Κάρολιν Κάρτερ, ἀντελήφθην μιὰ νεαρωτάτη δεσποινίδα ντυμένη μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας νὰ ρίχνῃ μέσα στὴν τσάντα της μισὴ ντουζίνα κυλόττες, δυὸ μεταξωτὰ φορέματα καὶ μιὰ μάλλινη μπλούζα!...

"Οταν ὡδηγήθηκε στὸ γραφεῖο ὡμολόγησε μὲ καταπληκτικὴ ἀπάθεια τὴν κλοπή της λέγοντας:

—Λυποῦμαι πολύ! Πάρα πολύ! 'Αλλὰ εἶμαι κλεπτομανής! Ξέρω ἀρκετὰ καλὰ τὴν ψυχική μου κατάστασι. Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ πῆρα τὸ δίπλωμά μου ἀπὸ τὸ κολλέγιο καὶ βραβεύθηκα εἰδικῶς στὴν.... ψυχολογία».

Εἶνε πραγματικὰ κλεπτομανὴς αὐτὴ ἡ νέα; 'Ασφαλῶς, ὄχι! 'Η κλεπτομανία εἶνε μιὰ πρόφασις ἕνα πρόσχημα, ποὺ τὴν ἐξυπηρέτησε, δίχως ἄλλο, πολλὲς φορὲς στὸ παρελθὸν καὶ ποὺ πιθανώτατα θὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ καὶ στὸ μέλλον.

ΟΙ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΙ τοῦ Χόλλυγουντ

Τὸ δύσκολο ἔργο τοῦ φροντιστοῦ

Τὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ ἐνδιαφέρονται περισσότερο γιὰ τὸ φροντιστή τους, παρὰ γιὰ τοὺς ἀστέρας τους. Γιατί, ἂν χάσουν ἕνα ἠθοποιό, μποροῦν εὐκολα νὰ τὸν ἀναπληρώσουν, ἐνῶ ὁ φροντιστὴς εἶνε μοναδικός, πολύτιμος καὶ ἀναντικατάστατος.

'Η δουλειὰ τοῦ φροντιστοῦ εἶνε νὰ προμηθεύῃ ὁτιδήποτε χρειασθῇ γιὰ τὸ γύρισμα ἑνὸς φίλμ. "Εχει στὴ διάθεσί του μιὰ ἀποθήκη, γεμάτη μὲ ἑκατοντάδες χιλιάδων πράγματα, ἀπὸ ἑπτὰ αἰῶνες ἀρχαίου ἑλληνικοῦ σπιτιοῦ μέχρι σιδηροδρομικὰ ἐξοπλισμοὺ τῆς 'Αφγανιστάν. Κι' ὁ φροντιστὴς ὁδηγούμενος ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς τοῦ «τιμήματος ἐρευνῶν, γιὰ ν' ἀποφεύγῃ γκάφες κι' ἀναχρονισμούς — ἑτοιμάζει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα γιὰ τὴν ταινία, ἐκτὸς ἀπὸ κοστούμια καὶ σκηνικά. Προμηθεύει τρόφιμα, ποτά, τραΐνα, κοσμήματα, ὅπλα, ζῶα, λουλούδια, φροῦτα... Παρ' ὅλο δὲ τὸν πλοῦτο τῆς ἀποθήκης του, πάντα συμβαίνει σὲ κάθε φίλμ νὰ χρειοστοῦν πράγματα καινούργια.

Γιὰ τὸ φίλμ «Ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Βούδδα» ὁ φροντιστὴς Τζόνυ Μίλλερ ταξείδεψε ἐπὶ 6 μῆνες στὴν Κίνα καὶ μάζεψε 300 κάσσες μὲ διάφορα εἴδη αὐτῆς τῆς χώρας. Γιὰ ἕνα ἔργο «Ἐπικίνδυνη διάβασις», ὁ κατάλογος τῶν ἀπαιτουμένων αντικειμένων, ποὺ δόθηκε στὸ φροντιστή, ἀπετελεῖτο ἀπὸ 33 δακτυλογραφημένες σελίδες καὶ περιεῖχε 70 ἰνδιάνικα τσεκούρια, πρωτόγονα τύμπανα, ἕνα... πεταλωτήριο καὶ χίλια - δυὸ ἄλλα πράγματα!

'Ο φροντιστὴς ἔχει ὡς ἔργον του ὄχι μόνο νὰ προμηθεύσῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ εἴδη, ἀλλὰ καὶ νὰ προσέχῃ σ' ὅλο τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ. Αὐτὸς θὰ φροντίσῃ νὰ ταΐζωνται τὰ ζῶα, νὰ ποτίζωνται τὰ φυτά, νὰ κλειδώνῃ τὴ νύχτα ὅ,τι μπορεῖ νὰ κλαπῇ, νὰ ἐμποδίζῃ τοὺς ἠθοποιοὺς νὰ φᾶνε κάθε τι φαγώσιμο, ν' ἀντικαθιστᾷ τὰ τρόφιμα ποὺ κατανταλίσκονται κάθε μέρα ὡς ὅτου τελειώσῃ ἡ σκηνή. Φτάνει στὸ στούντιο πολλὲς ὧρες πρὶν ἀπ' τὸ διευθυντή, γιὰ νὰ τὰ βάλῃ ὅλα στὴ θέσι τους, νὰ ξεσκονίσῃ, νὰ τακτοποιήσῃ... "Εχει ἕνα εἰδικὸ ἔπιπλο, σὲ μέγεθος φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, μὲ ἀμέτρητα κλειδωμένα συρτάρια, ὅπου φυλάει ὅλα τὰ μικροπράγματα ποὺ θὰ χρειασθοῦν κατὰ τὸ γύρισμα.

Εἶνε συνήθως ἄνθρωπος μὲ πεῖρα 25 ἐτῶν τουλάχιστον, ἕνας ἀπ' τοὺς σημαντικώτερους παράγοντες τοῦ στούντιο, μὲ πολυτελέστατο γραφεῖο καὶ μὲ ἡγεμονικὸ μισθό. "Εχει ὑπὸ τὶς διαταγές του τοὺς ὑποφροντιστές, ἕνα ἢ περισσότερους γιὰ κάθε φίλμ. Κατόπιν ὑπάρχουν οἱ βοηθοί, συνήθως παιδιὰ 16 — 17 ἐτῶν, ποὺ, ἂν ἔχουν καλὴ μνήμη, ἐπιδεξιότητα, διπλωματία, ὑπομονή, χιοῦμορ, ἀντοχὴ στὴν κούρασι κι' ἐφευρετικότητα, μποροῦν νὰ γίνουν ὑποφροντιστὲς σὲ 10 ἢ 15 χρόνια. "Ενας ἀπ' αὐτούς, ὁ Λὸν Τσάνεϋ, ἔγινε ἠθοποιὸς κι' ἄλλοι ἔγιναν διευθυνταί.

Σὲ κάθε φίλμ, ὁ φροντιστὴς ὀφείλει νὰ κατεβάσῃ μὲ τὸ μυαλό του τὶς πιὸ περίεργες εἰμπνεύσεις. Σὲ μιὰ κωμωδία τῆς «Κολούμπια», ἕνας μεθυσμένος ἔτρωγε μιὰ σοῦπα ἀπὸ θαλασσινὰ κι' ἔριχνε μπουκιὲς ψωμὶ μέσα στὸ πιάτο του. 'Ο διευθυντὴς λοιπὸν σκέφθηκε ἕνα ἀστεῖο «τρύκ»: Νὰ ξεροβάλλῃ κάθε φορὰ ἀπ' τὴ σοῦπα ἕνα στρεῖδι καὶ νὰ γάφτῃ τὶς μπουκιὲς τοῦ ψωμιοῦ.

—Θέλω αὔριο τὸ πρωῒ ἕνα στρεῖδι ποὺ νὰ τρώῃ ψωμί! εἶπε στὸ φροντιστή του.

Δὲν χωροῦσε ἀντίρρησις...

'Ο φροντιστὴς ἔστυψε τὸ μυαλό του ὅλη τὴ νύχτα καὶ βρῆκε ὅ,τι ἔπρεπε: "Εφτιασε ἕνα στρεῖδι ἀπὸ καουτσούκ, ὁμοιο μὲ ἀληθινό, κι' ἕνα πιάτο ξύλινο μὲ μιὰ τρύπα στὴ μέση. Στὴν τρύπα αὐτὴ ἐφήρμοσε ἐσωτερικῶς τὸ ἀνοιγμα ἑνὸς λαστιχένιου γαντιοῦ καὶ στερέωσε τὸ ψεύτικο στρεῖδι ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα τοῦ γαντιοῦ αὐτοῦ. 'Ο ἠθοποιὸς ἔχωνε κρυφὰ τὸ χέρι του ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ τραπεζιοῦ, κάτω ἀπ' τὸ πιάτο, τὸ περνοῦσε μέσα στὸ γάντι. Ἐπίανε τὸ στρεῖδι καὶ τὸ ἄνοιγε νὰ ξεπροβάλλῃ κάθε τόσο ἀπ' τὴ σοῦπα καὶ νὰ φαίνεται πὼς ἔχαφτε τὸ ψωμί!

"Αλλος φροντιστὴς ὤφειλε νὰ βρῇ 72 μπανανόδεντρα γιὰ τὸ φίλμ «Ἐπιστροφὴ στὸ Μπατάαν» καὶ νὰ τὰ φυτέψῃ 70 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ στούντιο, ἔτσι πράγματι τὰ δέντρα μὲ νοῖκι ἀπὸ διάφορους ἰδιωτικοὺς κήπους τοῦ Λὸς "Αντζελες, τὰ ἔβγαλε ἀπ' τὴ γῆ μαζὶ μὲ τὸ χῶμα τους καὶ τὰ μετέφερε καλὰ συσκευασμένα. Τὸ χειμωνιάτικο κρῦο ἔπαψε τ' ἀμιγιά. 'Ο φροντιστὴς τ' ἀντικατέστησε. Γιὰ νὰ μὴ ξαναπάθῃ δὲ τὸ ἴδιο, κάθε νύχτα, ἐπὶ 4 βδομάδες, ἔβγαζε ὅλα ἀπ' τὴ γῆ καὶ τὰ φύλαγε μέσα στὸ στούντιο, ὅπου διετηρεῖτο συνεχῶς μιὰ κατάλληλη θερμοκρασία. Τὸ πρωῒ, στὶς 6, τὰ φύτευε πάλι στὴ θέσι τους.

Γιὰ τὸ φίλμ «'Η προκλητικὴ μὶς Πίλγκριμ», χρειαζόταν ἡ πρώτη γραφομηχανὴ ποὺ χρησιμοποιήθηκε στὴν 'Αμερική. 'Ο φροντιστὴς τὴν δανείσθηκε ἀπ' τὸ Μουσεῖο Ρέμινγκτον. Δὲν μποροῦσε ὅμως νὰ τὴν μεταχειρισθῇ, γιατὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ διαλυθῇ σὲ χίλια κομμάτια. Βρῆκε λοιπὸν μιὰ ἄλλη, παμπάλαια ἐπίσης, καί, μὲ μερικὲς ἀλλαγές, τὴν ἔκαμε ὅμοια μὲ τὴν πρώτη.

"Οταν γυρίζόταν τὸ ἔργο «Τὸ παιδὶ ἀπ' τὸ Μπροὸκλιν», χρειαζόταν νὰ ἐμφανισθοῦν ἀγελάδες ποὺ μούγκριζαν. Τὰ ζῶα ὅμως αὐτὰ σώπαιναν, μόλις ἄρχισε τὸ γύρισμα — ἴσως ἀπ' τὴ συγκίνησι γιατὶ εἶχαν γίνει κινηματογραφικοὶ ἀστέρες!... Πῶς νὰ τὰ κάμῃ ὁ φροντιστὴς νὰ μουγκρίσουν; "Επὶ τέλους, σκέφθηκε ἕνα κόλπο. "Εφερε μιὰ ἀγελάδα μὲ τὸ νεογέννητο μοσχάρι της καὶ, στὴν κατάλληλη στιγμή, τῆς πῆρε τὸ μοσχάρι. 'Η ἀγελάδα ἄρχισε πράγματι νὰ μουγκρίζῃ περίφημα... Συγχρόνως ὅμως, συνέβη καὶ κάτι ἀπρόβλεπτο: Τὸ ζῶο ἀγρίεψε, ὥρμησε, κομμάτισε τὰ σκηνικὰ καὶ πῆρε στὸ κυνῆγι τὸ φροντιστή! Σωπασῆποτε, ἡ σκηνὴ γυρίσθηκε μὲ ἀπόλυτη φυσικότητα.

ΦΡΑΝΚ ΣΙΝΑΤΡΑ

'Ο γλυκύτατος τραγουδιστὴς τοῦ σινεμά

'Ολόκληρη ἡ ζωὴ τοῦ ὁράνκ Σινάτρα μοιάζει σὰν ἕνα ρωμαντικὸ μυθιστόρημα. Γεννήθηκε στὶς 12 Σεπτεμβρίου 1917, σ' ἕνα σπιτάκι τοῦ Χομπόκεν, τῆς Νέας 'Υερσέης. 'Ο πατέρας του ἦταν πρώην ἐπαγγελματίας μποξὲρ καὶ κατόπιν πυροσβέστης.

Στὸ σχολεῖο, ὁ ὁράνκ τραγουδοῦσε σὲ μαθητικὲς ἐραστεχνικὲς παραστάσεις.

"Οταν ἦταν 16 ἐτῶν, στὸ Λόνγκ Μπράντς, ὅπου παραθέριζε μὲ τοὺς γονεῖς του, γνώρισε ἕνα κοριτσάκι 15 ἐτῶν, τὴ Νάνσυ, ποὺ κατοικοῦσε στὸ ἀντικρυνὸ σπίτι καὶ ἔγιναν γρήγορα στενοὶ φίλοι.

Τὸ φθινόπωρο ὅμως χώρισαν, γιατὶ ἡ οἰκογένεια τῆς Νάνσυ κατοικοῦσε σ' ἄλλη πόλι. 'Ο ὁράνκ εἶχε τελειώσει τὶς σπουδές του, καὶ προτίμησε τὸ δημοσιογραφικὸ στάδιο. 'Η Νάνσυ εἶχε κι' αὐτὴ τελειώσει τὸ σχολεῖο κι' εἶχε βρῆ στὴν Ἰδια πόλι μιὰ θέσι γραμματέως. Τὸ καλοκαιρινὸ εἰδύλλιό τους δὲν εἶχε σβύσει. Βλεπόντουσαν συχνὰ καὶ περνοῦσαν ὧρες εὐχάριστες.

"Ενα βράδυ, εἶχαν πάει σ' ἕνα θέατρο, ὅπου τραγούδησε ὁ Κρόσμπυ. "Οταν ἐβγῆκαν ἀπ' ἐκεῖ, ὁ ὁράνκ εἶπε στὴ Νάνσυ:

—Νά, αὐτὴ τὴ δουλειὰ θέλω νὰ κάνω!

Εἶκε βρῆ τὸ στάδιό του... 'Η Νάνσυ τὸν ἐνεθάρρυνε. Στὴν πρώτη του ἐμφάνισι σ' ἕνα ραδιοφωνικὸ διαγωνισμὸ τραγουδιοῦ, ὁ ὁράνκ κέρδισε τὸ βραβεῖο, μὲ μιὰ γλυκειὰ καὶ νοσταλγικὴ μελωδία. Ὅπως εἶπε κατόπιν στὴ Νάνσυ, νίκησε γιατὶ εἶχε τραγουδήσει γι' αὐτήν, μέσα ἀπ' τὴν καρδιά του.

"Ελαβε μέρος κατόπιν στὴν τουρνὲ ἑνὸς θιάσου. Σ' ὅλο τὸ ταξεῖδι του, ἔγραφε στὴ Νάνσυ, μιὰ ἢ δυὸ φορὲς τὴν ἡμέρα. Συχνὰ τῆς τηλεγραφοῦσε δυὸ λέξεις μόνο: «Σ' ἀγαπῶ».

"Επειτα ἀπὸ 3 μηνῶν ἀπουσία, ὁ ὁράνκ γύρισε πίσω! Τώρα τραγουδοῦσε σ' ἕνα νυκτερινὸ κέντρο. 'Η Νάνσυ τὸν ἐλάτρευε. Μετὰ 1½ ἔτος, ὁ ὁράνκ ἔγινε πειὸ γνωστὸς ὡς τραγουδιστής. Καὶ στὶς 4 Φεβρουαρίου 1939, παντρεύτηκε τὴ Νάνσυ. Οἱ οἰκονομίες του τοὺς ἐπέτρεψαν νὰ νοικιάσουν ἕνα μικρὸ διαμέρισμα καὶ νὰ τὸ ἐπιπλώσουν.

Δὲν μποροῦσαν δυστυχῶς νὰ μένουν πολλὲς ὧρες μαζί, γιατὶ ὁ ὁράνκ ἐργαζόταν τὴ νύχτα στὸ κέντρο κι' ἡ Νάνσυ τὴν ἡμέρα στὸ γραφεῖο της. Ἐστόσο οἱ δυσκολίες τῆς ζωῆς δυνάμωναν τὴν ἀγάπη τους. Επειτα ὁ ὁράνκ ἔκλεισε συμβόλαιο 2 ἐτῶν μὲ τὸν περίφημο διευθυντὴ τῆς ὀρχήστρας Χάρρυ Τζέημς. Κι' ἄρχισε μιὰ τουρνὲ μαζί του. 'Η Νάνσυ τὸν ἀκολούθησε, ἐγκα

Ἡ τιμωρία τῶν ἀπίστων συζύγων στὴν ἀρχαία Γερμανία

Σὲ καμμιὰ ἐποχὴ καὶ σὲ κανένα λαὸ δὲν βλέπει κανεὶς τόσα φρικτὰ μαρτύρια, κι' ἀφάνταστες σκληρότητες, τόση ἐφευρετικότητα γιὰ νὰ παρατείνωνται τὰ βασανιστήρια τῶν θυμάτων ὅσο στὴν ἀρχαία Ρώμη καὶ τοὺς ἀρχαίους Γερμανούς. Καὶ οἱ νεώτεροι Ἰταλοὶ καὶ Γερμανοί, ὅπως μᾶς ἔδειξεν ὁ δεύτερος Εὐρωπαϊκὸς πόλεμος ἐφιλοδόξησαν, φαίνεται, νὰ συνεχίσουν τὶς ἀπανθρωπίες κι. ὠμότητες τῶν προγόνων τους. Ὅλος ὁ κόσμος ξέρει πάνω κάτω, ἀπὸ ἱστορίες, ἀπὸ μυθιστορήματα, ἀπὸ κινηματογραφικὲς ταινίες ἀκόμα πῶς ἐνοιωθαν οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι τὸν ἀνθρωπισμό. Τοὺς πιὸ αἱμοσιβεῖς κακοῦργους, τοὺς πιὸ ἐκφηλους δημίους θὰ τοὺς βρῇ κανεὶς ἀνάμεσα στοὺς Ρωμαίους αὐτοκράτορες. Ἀλλὰ καὶ οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ δὲν πάνε πίσω.

Ὅλοι οἱ ἀρχαῖοι λαοί, στὴν πρωτόγονη κατάστασι ποὺ βρίσκονταν, εἶχαν αὐστηρὲς ποινές, γιατὶ μὲ τὴν αὐστηρότητα αὐτὴ ἔπρεπε νὰ θεμελιωθοῦν οἱ ἀρχές, ποὺ ἀποτελοῦν τὰ θεμέλια καὶ τῆς σημερινῆς κοινωνίας. Μὰ οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ δὲν ἦσαν ἁπλῶς αὐστηροί, ἦσαν ἄγρια θηρία. Βρίσκαν εὐχαρίστησι, ἡδονὴ γὰ βασανίζουν τὸ θῦμα τους ὅσο μποροῦσαν περισσότερο. Ἂς δοῦμε πῶς τιμωροῦσαν τὸν ἄπιστη σύζυγο.

Πρόκειται γιὰ τὴν ἐποχὴ ποὺ οἱ ἄνθρωποι, στὴ Γερμανία, ζοῦσαν σὲ καλύβια καμωμένα ἀπὸ καλάμια, κλαδιὰ δέντρων, φύλλα καὶ λάσπη. Ἐκεῖ ποὺ βλέπει κανεὶς σπίτια, ἢ μᾶλλον ἐκεῖ ποὺ ἔβλεπε κανεὶς πολυτελῆ μέγαρα, εὐρύτατες λεωφόρους στὸ Βερολίνο, στὸ Ἀμβοῦργο καὶ σ' ἄλλες μεγάλες πόλεις τῆς Γερμανίας μέχρι τῆς ἐποχῆς, ποὺ οἱ Συμμαχικὴ ἀεροπορία τὶς κατέστρεψε, δὲν ὑπῆρχαν παρὰ πυκνὰ δάση, ποτάμια μὲ ὁρμητικώτατο ρεῦμα καὶ τὰ καλύβια ποὺ περιγράψαμε παραπάνω σὲ ἀρκετὴ ἀπόστασι τὸ ἕνα ἀπὸ τὸ ἄλλο. Οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν κυρίως μὲ τὸ κυνήγι καὶ τὸ ψάρεμα.

Τὸ πῶς ἐτιμωροῦσαν οἱ ἀρχαῖοι Γερμανοὶ τὸν ἄπιστη σύζυγο μᾶς τὸ λέει ὁ Λατῖνος ἱστορικὸς Τάκιτος, στὸ βιβλίο του γιὰ τὴ Γερμανία, ὅπου περιγράφει λεπτομερῶς τὸν τρόπο τῆς ἐφαρμογῆς τῆς ποινῆς, ποὺ ἦταν τὸ μαστίγωμα. Ἀλλὰ ἡ τιμωρία αὐτὴ κατέληγε στὸν πιὸ βασανιστικὸ θάνατο.

Ὁ σύζυγος, μόλις ἔπιανε τὴ γυναῖκα του ν' ἀπιστῇ, πρῶτα ἐτιμωροῦσε τὸ φίλο της. Δὲν ἦταν δὲ εὔκολο νὰ κρυφθῇ αὐτὸς καὶ ν' ἀποφύγῃ τὴν τιμωρία, γιατὶ οἱ ξένοι τὸν παραδίδανε πρόθυμα, σὰν ἐγκληματία ποὺ δὲν ἔχει θέσι μαζὺ μὲ τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους. Ὁ σύζυγος μὲ δυὸ μαγκουριὲς στὸ κεφάλι ἢ μὲ μεγάλα λιθάρια σκότωνε τὸ φίλο τῆς γυναίκας του, ὅπως εἶχε δικαίωμα ἀπὸ τὸ νόμο. Ἡ ἐκτέλεσι ἦταν γρήγορη καὶ ὁ ἄνθρωπος πέθαινε χωρὶς νὰ βασανιστῇ. Δὲν ἦταν ὅμως τὸ ἴδιο καὶ γιὰ τὴ γυναῖκα. Ὁ σύζυγος προσκαλοῦσε στὸ σπίτι τοὺς γείτονές του. Παρουσία αὐτῶν πρόστατζε τὴ γυναῖκα του νὰ γδυθῇ, ἔπειτα τὴν ἄρπαζε ἀπὸ τὰ μαλλιὰ καὶ τὴν τριβοῦσε ἔξω ἀπὸ τὸ καλύβι, τὴν ἔσερνε, πάντα κρατώντας την ἀπὸ τὰ μαλλιὰ σ' ὅλο τὸ χωριό, καὶ πολλὲς φορὲς καὶ στὰ γειτονικώτερα χωριὰ καὶ τὴ μαστίγωνε γυμνή. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες μαζεύονταν γιὰ νὰ ἰδοῦν τὴν τιμωρία. Ἦταν τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον καὶ ἀπολαυστικὸ θέαμα γι' αὐτοὺς καὶ πολλὲς φορὲς ἐλάβαιναν καὶ οἱ ἄλλοι μέρος, χτυπῶντας κι' αὐτοὶ τὴ δυστυχισμένη γυναῖκα μὲ ξύλα καὶ μὲ πέτρες. Ἡ ἄπιστη οὐρλιάζε, ζητοῦσε συνχώρεσι, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ βρῇ ἔλεος. Αὐτὸ γινόταν φυσικὰ στὴν ἀρχὴ γιατὶ γρήγορα ἔκανε τὶς αἰσθήσεις της. Ἀκόμα καὶ οἱ γονεῖς τῆς ἀπιστης παρακολουθοῦσαν τὸ μαρτύριό της ἐπιδοκιμάζοντας τὶς ἀγριότητες. Ὅταν ὁ σύζυγος μὲ τὸ πλῆθος ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε ἐφθανε ἔξω ἀπὸ τα καλύβια στὸ δάσος, ἄφινε ἐκεῖ τὴ γυναίκα του. Ἦταν ἀκόμα ζωντανή, ἀλλὰ ἀνείσθητη, πολλὲς φορές. Μὰ θἄταν πολὺ δυστυχισμένη ἂν ξαναβρίσκε τὶς αἰσθήσεις της, γιατὶ τὴν περίμεναν κι' ἄλλα φρικτὰ μαρτύρια. Τὴ νύχτα θὰ ὁρμιοῦσαν τὰ θηρία γιὰ νὰ τῆς ξεκίσουν τὶς σάρκες καὶ νὰ τὶς φᾶνε.

Ἂν ἦταν ἐκεῖ κοντὰ ποτάμι, ὁ σύζυγος πετοῦσε συχνὰ τὴν ἄπιστη στὸ νερό, ἀδιαφορῶντας ἂν ἦταν ζωντανὴ ἢ πεθαμένη.

Κατόπιν ὅλων αὐτῶν, οἱ περιπτώσεις τῆς ἀπιστίας — ὅπως ἀντιλαμβάνεσθε — ἦταν σπάνιες. Ὁ Γερμανὸς σύζυγος ἐνέπνεε τὸν τρόμο στὴ γυναῖκα του. Καὶ χρειοζόταν μεγάλο κουράγιο γιὰ νὰ χαρῇ τὴν κορδιὰ της σ' ἕναν τρίτο μία ἔγγαμος Γερμανίδα τῆς ἀρχαιότητος.

ΠΙΕΡ ΡΟΥΖΕΜΟΝ

◆◆

Ἀμερικανικὰ βραβεῖα

Ὁ ραδιοφωνικὸς σταθμὸς τῆς Νέας Ὑόρκης προκήρυξε ἐδῶ καὶ λίγες ἡμέρες ἕναν πρωτότυπο διαγωνισμό. Μετὰ ὅσα ἄκουσε τὶς φωνὲς μερικῶν διασήμων ἀνδρῶν κι' ὅποιος ἀπὸ τοὺς ἀκροατὰς του θὰ τὶς ἀναγνώριζε ὅλες, θὰ κέρδιζε τὸ πρῶτο βραβεῖο. Ὁλλοὶ λοιπὸν ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους τοῦ διαγωνισμοῦ γνώρισαν ὅλες τὶς φωνές, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ φωνὴ τοῦ διασήμου πρωτοπυγμάχου Τζὰκ Ντέμπσεϋ.

Ὁ μόνος ὑποψήφιος ποὺ γνώρισε, ἐκτὸς ἀπ' ὅλες τὶς ἄλλες καὶ τὴ φωνὴ τοῦ Ντέμπσεϋ, ἦταν ὁ ὑπολοχαγὸς Μπαρθόλομιου. Κι' οὐτὸς πῆρε τὸ πρῶτο βραβεῖο, ποὺ περιελάμβανε τὰ ἑξῆς:

Μιὰ ντουλάπα γεμάτη κουστούμια.
Ἕνα ἠλεκτρικὸ ψυγεῖο.
Ἑκατὸ δίσκους γραμμοφώνου.
Ἕνα ἠλεκτρικὸ «μάτι» κουζίνας.
Τὶς ὑπηρεσίες ἑνὸς καμαριέρη γιὰ ἕνα χρόνο.
Ἕνα πιάνο τῆς καλύτερης μάρκας.
Ἕνα γυνοικεῖο ρολόϊ, στολισμένο μὲ διαμάντια, ἀξίας 1300 δολλαρίων.
Τὰ ἔξοδα ἑνὸς Σαββατοκύριακου σὲ μιὰ λουτρόπολι.
Τὰ ἔξοδα τῆς διαμονῆς δυὸ ἑβδομάδων στὸν Καναδᾶ.
Ἕνα ταξιδάκι στὸ Λὸς Ἄντζελες.
Ἕνα αὐτοκίνητο.
Μιὰ μηχανὴ πλυσίματος ρούχων.
Ἕνα δακτυλίδι ἀξίας 1000 δολλαρίων.
Ἕνα γούϊνο μαντύ.

Καὶ τέλος κάτι ἐξαιρετικὰ ἐνδιαφέρον γιὰ τὶς γυναῖκες:

24 ζευγάρια κάλτσες «νάϋλον»!

Ὕστερ' ἀπ' ὅλα αὐτά, ὁ ὑπολοχαγὸς Μπαρθόλομιου λαμβάνει κάθε ἡμέρα περισσότερες ἀπὸ ἑκατὸ προτάσεις γάμου!

Μεγάλες δίκες

Ὁ Ἀμερικανὸς δημοσιογράφος Ράϋμοντ, ἐξ ἀφορμῆς τῆς δίκης τῆς Νυρεμβέργης, ἀναφέρει σ' ἕνα ἄρθρο του ὅτι μιὰ ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες δίκες τοῦ κόσμου ἦταν ἡ περίφημη («Ὑπόθεσις Οὐζιὲν») στὶς Φιλιππίνες.

Τὸ δικαστήριο ποὺ εἶχε ἀναλάβει νὰ δικάσῃ τρία ἄτομα, τὰ ὁποῖα κατηγοροῦντο ὅτι εἶχαν πλαστογραφήσει διάφορα σπουδαῖα ἐμπορικὰ ἔγγραφα, συνεδρίαζε συνεχῶς ἐπὶ τρία χρόνια, πέντε μῆνες καὶ δεκαεπτὰ ἡμέρες. Ἐξέτασε δὲ 47.000 ἔγγραφα καὶ 237 μάρτυρες. Ὅσο γιὰ τὰ ἔξοδα, ὑπερέβησαν τὸ ἕνα ἑκατομ. δολλάρια.

Σύζυγος ἢ δήμιος;

Ὁ «μεγαλύτερος τσιγκούνης τοῦ Μπράϊτον»

Τὸ δικαστήριο τῆς ἀγγλικῆς πόλεως Μπράϊτον παρεχώρησε ἀμέσως τὸ διαζύγιο ποὺ ζητοῦσε ἡ Ντόροθυ Νήσχαμ, ὅταν ἡ τελευταία αὐτὴ ἀνέπτυξε τὰ ἐπιχειρήματά της καὶ ἀπένειμε στὸν ἄντρα της τὸν τίτλο τοῦ «μεγαλείτερου τσιγκούνη τοῦ Μπράϊτον». "Οταν ὁ Φράνσις Νήσχαμ παντρεύτηκε τὴ Ντόροθυ, ποὺ ἦταν 2Ζ χρόνια μικρότερή του, τῆς ἔκρυψε ὅτι εἶχε εἰσοδήματα 2 500 λιρῶν τὸ χρόνο. Ἐπὶ 10 ἔτη, τὴν ἀνάγκαζε νὰ ἐργάζεται σὰν σκλάβα καὶ τῆς ἔδινε γιὰ φαγητό, ντύσιμο κι' ὅλα γενικῶς τὰ ἔξοδα τοῦ σπιτιοῦ μισὴ μόνο λίρα τὴ βδομάδα. Σὰν νὰ μὴν ἔφτανε δὲ αὐτό, τῆς ἔκανε αὐστηρὸ ἔλεγχο πῶς ἐξώδευε τὸ ἀσήμαντο ἐκεῖνο ποσόν. Κάποτε, ποὺ τὴν ἔπιασε νὰ πηγαίνῃ μερικὰ κουλουράκια σὲ μιὰ φιλενάδα της, ἔγινε θηρίο, τὴν κατηγόρησε ὅτι τὸν ἔκλεβε, καὶ ἐξέπεσε τὴν ἀξία τους ἀπ' τὸ ἑβδομαδιαῖο ποσὸν ποὺ τῆς ἔδινε! Τῆς στεροῦσε ἀκόμη καὶ τὸν ὕπνο, μολονότι αὐτὸς δὲν τοῦ κόστιζε τίποτε. Ἐπειδὴ ἐκεῖνος δὲν κοιμοῦταν πολύ, ἀνάγκαζε καὶ τὴ δυστυχισμένη Ντόροθυ νὰ σηκώνεται ἀπ' τὰ ζημερώματα. Τῆς ἀπαγόρευσε ἐπίσης νὰ βλέπῃ τὶς φιλενάδες της. Ὅταν κάποτε τὴς χρειάσθηκε μιὰ ἐγχείρησι, ἀρνήθηκε νὰ τῆς πληρώσῃ τὰ ἔξοδα.

Οἱ 10 διασημότερες γυναῖκες

Σύμφωνα μ' ἕνα δημοψήφισμα, ποὺ ἔγινε στὰς Ἡνωμ. Πολιτείας, οἱ δέκα διασημότερες γυναῖκες τοῦ ἔτους 1945 ἦσαν οἱ ἑξῆς, κατὰ σειρὰν ψήφων: 1) Ἡ Ἐβραία Λίζα Μέϊτνερ, γερμανικῆς καταγωγῆς, φυσικός, εἰδικευμένη στὶς μελέτες ἐπὶ τοῦ οὐρανίου. 2) Ἡ συγγραφεὺς καὶ δημοσιογράφος Κλάρα Μπουτ - Λούς, γιὰ τὴν κωμῳδία της «Γυναῖκες», ποὺ ἔγινε καὶ φίλμ. 3) Ἡ Νάνσυ Μπρούφ, ποὺ σημείωσε τὴ μεγαλείτερη βιβλιοπωλικὴ ἐπιτυχία τοῦ ἔτους μὲ τὸ βιβλίο της «Ὁ λυγμός». 4) Ἡ Τίτα Μύλλερ, 19 ἐτῶν, κόρη πολυεκατομμυριούχου, ποὺ ἐγκατέλειψε τὴν οἰκογένειά της γιὰ νὰ ζήσῃ μὲ τὴν ἐργασία της. 5) Ἡ "Εμιλυ Χάν, ἡ πρώτη ἀνὺπαντζου γυναῖκα ποὺ τόλμησε ν' ἀναγγείλῃ διὰ τῶν ἐφημερίδων τὴ γέννησι τῆς νόθης κόρης της, χωρὶς ν' ἀναφέρῃ τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα, τὸ ὁποῖο δὲν θέλει νὰ φανερώσῃ. 6) Ἡ νοσοκόμος Κένεϋ, περίφημη γιὰ τὴν ἀφοσίωσί της στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς παιδικῆς παραλύσεως. 7) Ἡ βασίλισσα Ἐλισάβετ τῆς Ἀγγλίας. 8) Ἡ κ. Κλίφφορδ Ἄστορ, ποὺ ἐπινόησε ἕνα τρόπο γιὰ νὰ ἐπιταχύνῃ τὴν ἀποστράτευσι τοῦ συζύγου της. 9) Ἡ κ. Ρούζβελτ, ἡ ὁποία, ἀφοῦ πέρασε ἐπὶ 10 χρόνια ζωὴ ἀπόλυτα ἀσκητικὴ στὸ πλευρὸ τοῦ Γκάντι, τὸν ἐγκατέλειψε γιατὶ ἐρωτεύθηκε ἕναν Ἰνδὸ πολὺ νεώτερό της.

Καθαρίζετε τὶς λάμπες

Ὅταν οἱ ἠλεκτρικὲς λάμπες εἶνε λερωμένες καὶ σκονισμένες, ἀποδίδουν πολὺ λιγώτερο φῶς, μὲ τὴν ἴδια κατανάλωσι ἠλεκτρικοῦ ρεύματος. Γιὰ νὰ καθαρίσετε τὶς λάμπες, βγάλτε τὶς πρῶτα ἀπ' τὰ ντουΐγ τους. Τὸ ἴδιο πρέπει νὰ κάμετε καὶ γιὰ τὸ καθάρισμα τῶν ἀμπαζούρ. Οἱ λάμπες σκουπίζονται καλὰ μὲ ὑγρὸ πανὶ καὶ κατόπιν μ' ἕνα στεγνό.

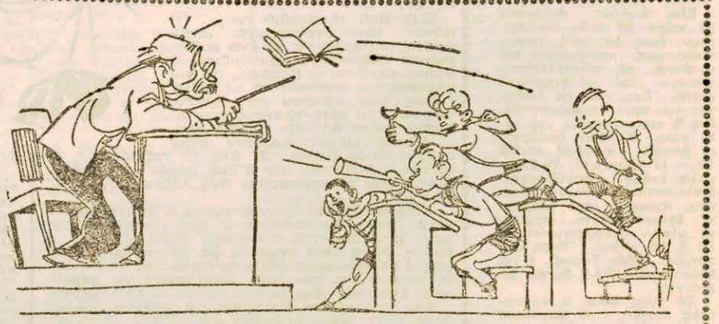

Ἡ... διασάλευσις τῆς τάξεως!

(Σκίτσο Φ. Δημητριάδη)

Ἡ πρώτη γκάφα ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΡΣΕΝ ΣΕΡΛΟΚΕ, ἰδιωτικὸς ντετέκτιβ, 34 ἐτῶν.
ΒΕΑΤΡΙΚΗ, νέα, 22 ἐτῶν, δακτυλογράφος, γραμματεὺς καὶ κλητήρ
ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ, 28 ἐτῶν πολὺ κομψή.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σ' ἕνα μεγάλο γραφεῖο, σχεδὸν γυμνό, καθισμένος μπροστὰ σ' ἕνα γραφεῖο, ὁ Σερλοκὲ τηλεφωνεῖ. Ἡ Βεατρίκη στέκεται ὄρθια στὸ πλευρὸ του μ' ἕνα σημειωματάριο στὰ χέρια).

ΣΕΡΛΟΚΕ (στὸ τηλέφωνο): Ἐμπρός!... Ἡ θυρωρός; (Βιαστικὰ καὶ χαμηλόφωνα στὴ Βεατρίκη): Πάρετε τὸ ἄλλο ἀκουστικὸ καὶ γράφετε ὅ,τι ἀκοῦτε. (Στὸ τηλέφωνο): Καλημέρα σας, κυρία θυρωρέ. Εἶμαι ὁ ντέτεκτιβ Ἀρσὲν Σερλοκέ... Ναί... Τί νέα ἀπὸ χθές; "Ηρθε καὶ πάλιν ὁ κύριος γιὰ τὸν ὁποῖο σᾶς μίλησα; "Οχι; Ποιὰ ὥρα βγῆκε ἡ κυρία; Στὶς τέσσερες τὸ πρωΐ; Τί λέτε! "Α, στὶς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα... "Εννοια σας καὶ δὲν θὰ σᾶς ξεχάσωμε. Θὰ ἱκανοποιηθῆτε ἐπαρκῶς. Ἀνάλογα μὲ τὶς ὑπηρεσίες σας... Πῶς; Μιὰ προκαταβολή; Δὲν συνηθίζομε νὰ δίνωμε προκαταβολές... Ἐπιμένετε; Πολὺ καλά, πηγαίνετε ἀπ' τὸ γραφεῖο μου ὁποια μέρα θελῆστε... Εὐχαριστῶ, ἀντίο σας. (Ὁ Σερλοκὲ καὶ ἡ Βεατρίκη κρεμοῦν τὰ ἀκουστικά): Ἡ κατεργάρα θέλει ἀπὸ τώρα χρήματα. "Αν παρουσιασθῇ καμμιὰ φορὰ ἐδῶ ἡ θυρωρὸς τῆς ὁδοῦ Γκραμὸν ἀρ. 33, νὰ τῆς πῆτε πὼς ὁ ταμίας πῆγε κυνήγι

ΒΕΑΤΡΙΚΗ (χαμηλόφωνα): Στὸ κυνῆγι τοῦ φράγκου!

ΣΕΡΛΟΚΕ (ψυχρός): Γράψετέ μου γρήγορα στὸ καθαρὸ τὶς πληροφορίες τῆς θυρωροῦ. Ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ, ἡ πρώτη ποὺ ἀναλαμβάνω, εἶνε σοβαρή.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: Σέρω... ξέρω. Μιὰ σύζυγος, ἡ κυρία Μωρὶς θέλει πληροφορίες γιὰ τὴν ἐρωμένη τοῦ συζύγου της, τὴν "Αρτεμιν ντὲ λὰ Μοὺς ποὺ κατοικεῖ στὴν ὁδὸ Γκραμὸν 33... Καὶ ἡ ὑπόθεσις αὐτὴ στοιχίζει στὴν κυρία Μωρὶς 250 φράγκα τὴν ἡμέρα.

ΣΕΡΛΟΚΕ: Ναί. Μοῦ ἀνέθεσε τὴν ὑπόθεσι αὐτὴ δι' ἑνὸς τρίτου. Φαντάσου λοιπόν, τί θἄ γίνῃ ὅταν μαζευθοῦν δέκα τέτοιες ὑποθέσεις... Μὰ τί συμβαίνει; Κάποιος σήμανε τὸ κουδοῦνι. (Βγαίνει ν' ἀνοίξῃ).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

(Ἡ Βεατρίκη ξαναγυρίζει συνοδεύοντας μιὰ ἐξαιρετικὰ κομψὴ νέα γυναῖκα μὲ ὄψος μᾶλλον ἐλαφρύ).

ΣΕΡΛΟΚΕ (περιποιητικός): Κυρία, σᾶς παρακαλῶ καθῆστε... (Τῆς ὑποδεικνύει ἕνα φωτεὶγ κοντὰ στὸ γραφεῖο του).

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Σᾶς παρακαλῶ νὰ μὴν ἐκπλαγῆτε γιὰ τὸ διάδημά μου, κύριε... (Κάθεται): Δὲν ἔρχομαι γιὰ νὰ σᾶς ἀναθέσω κανένα παρακολούθησι.

ΣΕΡΛΟΚΕ (ὄρθιος): "Α!.. (Ἡ Βεατρίκη γράφει)·

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Ἰδοὺ περὶ τίνος πρόκειται... Εἶνε τώρα μερικὲς μέρες ποὺ μὲ κατασκοπεύετε...

ΣΕΡΛΟΚΕ: Ἐγώ;

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Μάλιστα, κύριε. Κι' αὐτὸ μὲ πειράζει πολύ. Ἔρχομαι λοιπὸν νὰ σᾶς παρακαλέσω νὰ σταματήσῃ αὐτὸ τὸ κακό...

ΣΕΡΛΟΚΕ: Ὤ, κυρία... σᾶς βεβαιῶ πὼς κάποιο λάθος θὰ κάνατε...

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Μὴν παίρνετε αὐτὸ τὸ προσβεβλημένο ὕφος. Εἶμαι βεβαία πὼς θὰ συνεννοηθοῦμε πολὺ εὔκολα.

ΣΕΡΛΟΚΕ: Σᾶς βεβαιώνω κυρία μου, ὅτι συμβαίνει κάποια παρεξήγησις.

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Ἂς σᾶς πῶ λοιπόν, τὸ ὄνομά μου γιὰ νὰ πάψουν οἱ δισταγμοί σας... Εἶμαι ἡ δεσποινὶς "Αρτεμις ντὲ λὰ Μούς. (Ὁ Σερλοκὲ παραμένει ἀπαθής): Τὸ ὄνομά μου δὲν σᾶς λέει τίποτε;

ΣΕΡΛΟΚΕ: Λυποῦμαι πολύ, ἀλλὰ δὲν ἐννοῶ τίποτε

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Καταλαβαίνω δμως ἐγώ: Τὸ ἐπαγγελματικὸ μυστικό. Πρόκειται δμως γιὰ τὴν τιμή μου καὶ γιὰ τὴν τιμὴ ἑνὸς παντρεμμένου ἀνθρώπου... Ἡ γυναῖκα του θέλει νὰ μάθῃ μερικὰ πράγματα...

ΣΕΡΛΟΚΕ: Κι' ἂν ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀλήθεια, πῶς μπορέσατε, κυρία μου, νὰ μάθετε τὴν ἐπέμβασί μου;

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Ἁπλούστατα, ἀπὸ τὴν θυρωρό μου...

ΣΕΡΛΟΚΕ (σιγανά): "Α! Τὴν παληογκαμήλα!...

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Ἐπειδὴ δμως θέλω τὴν ἡσυχία μου, δὲν ἐδίστασα οὔτε στιγμή. "Ηρθα γιὰ νὰ σᾶς προσφέρω δέκα χιλιόφραγκα, ὄχι γιὰ νὰ σᾶς ἐμποδίσω νὰ δώσετε πληροφορίες στὴν κυρία Μωρίς, τὴν πελατιδά σας, ἀλλὰ γιὰ νὰ τὴν ξενελάσετε σύμφωνα μὲ τὶς ὑποδείξεις μου...

ΣΕΡΛΟΚΕ (ὁ ὁποῖος ἔχει κλονισθῆ, ἀλλὰ συγκρατεῖται ἀκόμη): Σᾶς βεβαιώνω πὼς εἶσθε ἔκτακτη).

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Εἶμαι γυναῖκα, κύριε, καὶ θέλω νὰ μ' ἀφήσουν ἡσυχη, ἁπλούστατα. Ἐξακολουθῆστε νὰ ἐξυπηρετῆτε τὴν πελατιδά σας, ἀλλὰ βοηθῆστε με κι' ἐμένα. Θὰ ἔχετε ἔτσι διπλὸ κέρδος.. Σύμφωνοι;...

ΣΕΡΛΟΚΕ: Παρακαλῶ, ἐπιτρέψατέ μου μιὰ ἁπλῆ ἐρώτησι.. Τί θὰ θέλατε νὰ πῶ στὴν πελατιδά μου;

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Κάτι ποὺ θὰ ἔκανε καλὸ σὲ ὅλους, ἀκόμη καὶ στὴν πελατιδά σας. Θὰ τῆς πῆτε πὼς ὁ κ. Μωρὶς μοῦ εἶνε ἐντελῶς ἄγνωστος, πὼς δὲν πάτησε ποτὲ τὸ πόδι του στὸ σπίτι μου καὶ πὼς ἐγὼ εἶμαι μιὰ ἤσυχη γυναῖκα ποὺ ζῇ μὲ τὰ εἰσοδήματά της, πηγαίνει κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία καὶ κάθε ἀπόγευμα στὸν ἐσπερινό. "Ἔτσι θὰ ἡσύχαζε ἡ κυρία Μωρὶς καὶ θὰ ἡσυχάζαμε ὅλοι μας... Ἀποφασίστε λοιπόν. (Ὁ Σερλοκὲ κάνει μιὰ ἀόριστη χειρονομία): Τί δύσκολος ποὺ εἶσθε ἀλήθεια! "Ας εἶνε, σᾶς προσφέρω εἰκοσιπέντε χιλιάδες...

ΣΕΡΛΟΚΕ (χαμηλὰ νὰ τὸ θέλῃ): Εἰκοσιπέντε χιλιάδες!...

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: "Α, ἀρχίζετε νὰ μαλακώνετε, φίλε μου! Κι' ἂν σᾶς προσφέρα πενῆντα χιλιόφραγκα;

ΣΕΡΛΟΚΕ: Μὰ σεῖς εἶσθε ἄξια νὰ μαλακώσετε καὶ τὸ σκληρότερο μάρμαρο... Ἐξ ἄλλου, ἔχετε ἀπόλυτα δίκηο. Σᾶς καταλαβαίνω πολὺ καλά... Δὲν θέλετε νὰ ρίψοκινδυνεύσετε τὴ θέσι σας.

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Σύμφωνοι, λοιπόν, ἐ;

ΣΕΡΛΟΚΕ: Συμφωνότατοι.

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Θαυμάσια. Τώρα μπορεῖτε νὰ πάψετε ἐντελῶς νὰ παρακολουθῆτε τὴν κυρία ντὲ Λὰ Μούς γιατὶ ἐγὼ εἶμαι ἡ κυρία... Μωρὶς καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ποὺ ἀντελήφθηκα ἐπὶ τέλους τὴν ἐλαστικότητα τῶν ἐνεργειῶν σας... Χαίρετε, κύριε Σερλοκέ... Δὲν εἶμαι ἀπ' τὶς γυναῖκες ἐκεῖνες ποὺ τρῶνε χάπια!

(Βγαίνει μὲ βήματα γυνοικὰ καὶ κλείνει πίσω της τὴν πόρτα μὲ δύναμι).

ΣΕΡΛΟΚΕ (συντετριμμένος): Μιὰ ὀπόδεσι μοῦ ἀνέθεσαν Πάει κι' αὐτή!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΒΕΑΤΡΙΚΗ (μισανοίγοντας τὴν πόρτα): Μπορῶ νὰ μπῶ;... Ὁ κύριος εἶνε μόνος;

ΣΕΡΛΟΚΕ (νευριασμένος): Τί τρέχει;

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: "Εφερα τὴν ἔκθεσι μὲ τὶς πληροφορίες τῆς θυρωροῦ.

ΣΕΡΛΟΚΕ: Σχίσε την! Ἀπ' αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἀλλάζω τακτικὴ. Κάθησε νὰ σοῦ ὑπαγορεύσω ἕνα γράμμα. (Ὑπαγορεύει): Πρὸς τὴ δεσποινίδα "Αρτεμιν ντὲ Λὰ Μούς, ὁδὸς Γκραμὸν, 33. Δεσποινίς, μιὰ κυρία τῆς ὁποίας ὁ σύζυγος σᾶς εἶνε προσωπικῆς μου ἀνέξαρτητα ἀπὸ τὶς παρακολουθῶ. "Αν ὁ κύριος Μωρὶς ἐπιθυμῇ νὰ μὴ δημιουργηθοῦν ζητήματα δυσάρεστα καὶ γιὰ τοὺς δυὸ σας, ἂς περάσῃ ἀπὸ τὸ γραφεῖο μου αὔριο τὸ ἀπόγευμα κατὰ τὶς πέντε.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ (κατάπληκτη): "Ωϊ... "Ω!...

ΣΕΡΛΟΚΕ: Κάποιος πρέπει νὰ μὲ πληρώσῃ... Πάλι ὁ σύζυγος θὰ πληρώσῃ γιὰ ὅλα!...

ΣΑΡΛ ΝΤΕ ΜΠΥΣΣΥ

◆◆

Οἱ πιὸ καλοντυμένες γυναῖκες τῆς Εὐρώπης

Ἐνῶ τὸ ἕνα τμῆμα τῆς οὐγγρικῆς πρωτευούσης, ἡ Βούδα, κατεστράφη ἐν μέρει ἀπ' τοὺς Ρώσσους, γιατὶ βρίσκονταν ἐκεῖ τὰ γερμανικὰ στρατεύματα, ἡ Πέστη, στὴν ἄλλη ὄχθη τοῦ Δουνάβεως, ἔπαθε πολὺ λιγώτερες ζημίες. Τὰ καταστήματά της εἶνε γεμάτα ἀπὸ ἐμπορεύματα, πρὸ πάντων δὲ ἀπὸ ἀνεξάντλητα στὸκ μεταξωτῶν ὑφασμάτων. Κι' οἱ ἐμποροι ἀνταλλάσσουν ἕνα φόρεμα μὲ λίγες πατάτες ἢ μ' ἕνα κομμάτι γουϊνό, γιατὶ τὰ τρόφιμα σπανίζουν. Ὡστόσο οἱ γυναῖκες τῆς Βουδαπέστης βρίσκουν πάντα αὐτὸ τὸ ἀνόμισμα γιὰ τὴν ἀνταλλαγή, κι' ἔτσι εἶνε τώρα οἱ πιὸ καλοντυμένες γυναῖκες τῆς Εὐρώπης.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 67

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Τεμάχιον ἐκρανέντος βλήματος. — Κατ' αὐτόν, ἕνας καινούργιος ἄνθρωπος ἔρχεται στὸν κόσμο.
2) 14. — Οὐράνιο σῶμα. — Συμπλεκτικὸς σύνδεσμος (πρὸ φωνήεντος - δημοτ.).
3) Νότα μουσικῆς. — "Ανθη. — Ἐγκωμιάζω. — Γαλλικὰ σημαίνει (κοί).
4) Τὰ κρατᾶ ἀπαραιτήτως ἕνας Ἱππεύς. — Εἶνε κάθε ἄλλο παρὰ φίλη σας. — "Εστεψε τὰ στρατεύματά μας στὰ ὄρη τῆς Ἀλβανίας.
5) Ὑποθετικὸς σύνδεσμος. — Τελικὸς σύνδεσμος.
6) Σύνολον τριῶν προσώπων. — Χρονικὸ ἐπίρρημα. — Οἱ τοῦ δέρματός μας εἶνε ἀμέτρητοι.
7) "Ηρως τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου. — "Ο,τι βλέπει κανεὶς μὲ τὰ μάτια του. — Μᾶς τὴν προκαλεῖ κάτι τὸ εὐχάριστο.
8) Δίνω σὲ κάτι ἰσχὺν ἢ ἐπίσημο χαρακτῆρα. — Ἡ κάτοικος μιᾶς ἀσιατικῆς χώρας.
9) Δικαίωμα ποὺ ἔχουν οἱ μεγάλες δυνάμεις στὸν Ο.Η.Ε. — Φωνῆεν. — Πρόθεσις.

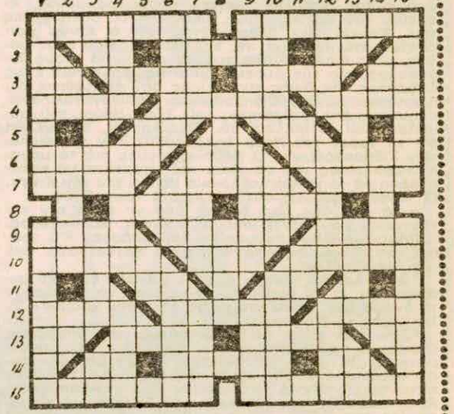

10) Γλύτωσα κάποιον ἀπὸ ἕνα μεγάλο κίνδυνο. — Αἰθησις. — Χρονικὸ ἐπίρρημα.
11) Σύμφωνο. — Καὶ ἄλλο σύμφωνο.
12) Ρεῦμα ὕδατος. — Θεατρικὸ ἔργο. — Ἀνεξακρίβωτος εἰδησις.
13) Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία. — Εἶνε γιὰ τὸν ἀμαξᾶ ὅ,τι καὶ τὸ τιμόνι γιὰ ἕνα σωφέρ. — Το

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ Κίνγκ

Πρωτότυπο διήγημα

Καθώς ξετύλιγε τις εφημερίδες, ὁ τραπεζίτης Ἔντγαρ Κίνγκ συνάντησε μιὰ εἰδησι ποὺ τὸν ἔκαμε νὰ τιναχθῆ, παρ' ὅλη τὴ συνηθισμένη φυχραιμία κι' αὐτοκυριαρχία του, καὶ νὰ βγάλη μιὰ φωνή. Τὴν ξαναδιάβασε, ἀργὰ - ἀργά, χλωμὸς ἀπ' τὴν ταραχή του:

«Ὁ τραγικὸς θάνατος τοῦ τραπεζίτου Ἔντγαρ Κίνγκ, ποὺ βρέθηκε στὴ βάσι ἑνὸς γκρεμνοῦ, στὸ δρόμο τοῦ Μπόστον, φρικτὰ παραμορφωμένος, ἔσπειρε τὸν πανικὸ στοὺς οἰκονομικοὺς συνεργάτες του. Κανεὶς δὲν ὑποπτευόταν ὅτι ὁ Κίνγκ βρισκόταν στὰ πρόθυρα τῆς χρεωκοπίας. Πρὸ ἑνὸς μηνός, εἶχε διαθέσει ὅλα του τὰ κεφάλαια στοὺς Σιδηροδρόμους τῆς Δύσεως. Εἶνε περίεργο πῶς ἕνας ἄνθρωπος τῆς δικῆς του πείρας δὲν ἐσκέφθηκε ὅτι ἡ ἐπιχείρησις τῶν Σιδηροδρόμων διευθύνεται παρασκηνιακὰ ἀπὸ ἄνθρωπους τοῦ Τζὰκ Μούρ, τοῦ μεγαλειτέρου ἀντιπάλου του. Χθὲς λοιπόν, ἀνηγγέλθη ὅτι τὸ τράστ τοῦ Μοὺρ ἀπερρόφησε τὴν ἐπιχείρησι τῶν Σιδηροδρόμων. Ὁ Μοὺρ κροτοῦσε πιὰ τὸ μεγαλείτερο μέρος τῶν μετοχῶν καὶ μποροῦσε νὰ καταστρέψη μὲ τὰ χρηματιστηριακὰ κόλπα του τὸν Κίνγκ. Γι' αὐτὸ προφανῶς αὐτοκτόνησε ὁ τραπεζίτης...».

— Μὰ ἐγὼ δὲν εἶχα ἀκόμη ἰδέα γι' αὐτὴ τὴν καταστροφή μου! μουρμούρισε ὁ Κίνγκ, κατάχλομος.

Πῆρε μιὰ ἄλλη ἐφημερίδα καὶ διάβασε: «Ὁ τραπεζίτης Κίνγκ αὐτοκτόνησε γιατὶ κατεστράφη ἀπὸ μιὰ Οὐγγαρέζα».

"Ωστε λοιπὸν ἤξεραν ὅλοι τὸ μεγάλο ἐρωτικὸ μυστικό του, κι' οἱ ρεπόρτερ τολμοῦσαν νὰ σπιλώσουν τὸ ὄνομα τῆς Ἔλεν στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου!...

Συνέχισε τὸ διάβασμα:

«Δὲν ἦταν μόνο στὶς οἰκονομικές του ὑποθέσεις ἄτυχος ὁ τραπεζίτης Κίνγκ, ἀλλὰ καὶ στὶς αἰσθηματικές. Ἡ ὡραία τυχοδιώκτρια Ἔλεν Σπὶρτζ, πρὶν σερβιτόρα σ' ἕνα μπὰρ τῆς Βιργινίας, τὸν εἶχε καταντήσει παίγνιό της καὶ τὸν εἶχε γελοιοποιήσει. Αὐτὴ ἀσφαλῶς τὸν ἔσπρωξε στὸ θάνατο, μὲ τὶς ἀπιστίες της. Ὅταν, χθὲς τὸ βράδυ, δυὸ συντάκτες μας πήγαν στὸ σπίτι της γιὰ νὰ τῆς πάρουν συνέντευξι, τὴν βρῆκαν ἀδιάφορη γιὰ τὸ δυστύχημα καὶ κατενθουσιασμένη μὲ τὴ συντροφιὰ τοῦ ἰδιαίτερου γραμματέως τοῦ Κίνγκ, τοῦ νεαροῦ Τὲντ Σμίλς...».

— Καταραμένη! μούγκρισε ὁ Κίνγκ, χτυπημένος κατάκαρδα. Κι' ἐγὼ ἔκανα τόσες θυσίες γι' αὐτήν!...

Μόνο τότε ξαναγύρισαν στὸ νοῦ του ὅσα εἶχε ξεχάσει πρὸς χάριν τῆς Οὐγγαρέζας τυχοδιώκτριας: Ἡ οἰκογένειά του, ἡ γυναῖκα του Τζέην...

— Μικρή μου, ἀγαπημένη μου Τζέην... μουρμούρισε, μ' ἕνα λυγμὸ στὴ φωνή.

Σὲ τρίτη ἐφημερίδα διάβασε ἄλλη εἴδησι ποὺ τὸν ἀφοροῦσε:

Φάλις ἔγινε γνωστὴ ἡ αὐτοκτονία τοῦ τραπεζίτου Κίνγκ, ἐπήγαμε στὸ σπίτι του, ὅπου βρήκαμε τὴ σύζυγό του βυθισμένη στὸν πόνο. Παρ' ὅλη τὴν ἀπελπισία της, ἡ ἠρωϊκὴ αὐτὴ γυναῖκα βρῆκε τὴ δύναμι νὰ μᾶς ἐκμυστηρευθῆ ὅτι ἤξερε ἀπὸ καιρό, ὄχι μόνο τὸν αἰσθηματικὸ δεσμὸ τοῦ συζύγου της μὲ ἄλλη, ἀλλὰ καὶ τὴ δεινὴ οἰκονομικὴ θέσι του. Δὲν τοῦ εἶχε ὅμως κάμει ποτὲ λόγο, γιατὶ ἤξερε ὅτι ἦταν σοβαρὰ ἄρρωστος. Ἀνησυχώντας ἀπὸ ὡρισμένα συμπτώματα, εἶχε φροντίσει νὰ τὸν ἐπισκεφθοῦν ἐν ἀγνοίᾳ του διάσημοι γιατροί, τοὺς ὁποίους προσκαλοῦσε δήθεν ὡς φιλοξενουμένους. Ἡ διάγνωσις τους ἦταν ὅτι ὁ τραπεζίτης ἔπασχε σοβαρὰ ἀπ' τὴν καρδιὰ του κι' ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποφεύγη κάθε συγκίνησι, γιατὶ μποροῦσε νὰ τοῦ στοιχίσῃ τὴ ζωή...».

— "Οχι!... ταράλισε ὁ Κίνγκ, μὲ τὰ μάτια γουρλωμένα, πηδῶντας ὄρθιος. Δὲν εἶμαι ἄρρωστος!...

Ἡ ἐξαφί του ἦταν μεγάλη.

Ἄρχισε νὰ βηματίζη πάνω κάτω ἔξω φρενῶν. Ἦταν ἐξαλλος, τὰ μάτια του σπιθοβολοῦσαν. Νεκρικὴ ὠχρότης εἶχε ἁπλωθῆ στὸ πρόσωπό του. Ἔσφιγγε τὰ δόντια του καὶ ψιθύριζε πάντα:

— "Οχι, ὄχι!... δὲν εἶμαι ἄρρωστος... Δὲν εἶμαι... Δὲν πρόφτασε νὰ τελειώσῃ τὴ φράσι του.

Ἡ χλωμάδα του μεγάλωσε. Τὰ μάτια του ἔσβυσαν, ἔκλασαν τὴ λάμψι τους, θόλωσαν. Τὰ γόνατά του λύγισαν, τρέκλισε σὰν ἄνθρωπος ποὺ τὸν χτυποῦν κατακέφαλα...

Ἔφερε ζαφνικὰ τὰ χέρια του στὸ στῆθος καὶ σωριάσθηκε κάτω. Ἦταν πραγματικὰ καρδιακός, κι' ἡ δυνατὴ συγκίνησις τὸν εἶχε σκοτώσει!

★

Τὴν ἄλλη μέρα, οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν μιὰ διόρθωσι:

Τὸ πτῶμα ποὺ βρέθηκε στὸν γκρεμνὸ τοῦ δρόμου τοῦ Μπόστον, ἀνῆκε σὲ ἄλλον. Ὁ τραπεζίτης Κίνγκ βρισκόταν ἀκόμη σὲ ταξεῖδι, ὅταν διάβασε τὴν εἴδησι τοῦ θανάτου του, κι' ἔπαθε συγκοπὴ ἀπ' τὸ δυνατὸ αὐτὸ κλονισμό».

Κ. ΠΟΛΟΥΣ

Τὰ ἀτελείωτα γερμανικὰ ὅπλα

Πῶς θὰ κέρδιζαν τὸν πόλεμο

Δυὸ χρόνια πρὶν τελειώσῃ ὁ πόλεμος, εἶχε ἀρχίσει νὰ λειτουργῇ στὴν Ἀγγλία μιὰ μυστικὴ σχολή, ποὺ ἐξεπαίδευε εἰδικοὺς ἄνδρες γιὰ τὸν «ἀεροπορικὸ ἀφοπλισμὸ» τῆς Γερμανίας. Καθηγηταὶ ἦσαν οἱ καλύτεροι ἐπιστήμονες καὶ τεχνικοὶ τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων.

Μετὰ τὴν ἀπόδρασι τῆς Νορμανδίας, οἱ ἀπόφοιτοι τῆς σχολῆς αὐτῆς ἀκολούθησαν τὰ ἀγγλοαμερικανικὰ στρατεύματα στὴν προέλασί τους μέσα στὴ Γερμανία. Τὸ ἔργον τους ἦταν ν' ἀνακαλύπτουν καὶ νὰ καταγράφουν λεπτομερῶς τὰ ἀεροδρόμια, τὶς ἀποθῆκες βομβῶν, τὰ ἐργοστάσια ἀεροπλάνων, τὰ ἐργαστήρια ἐρευνῶν κλπ. "Εστελναν δὲ τὶς ἀναφορές τους στὴν κεντρικὴ ὑπηρεσία.

"Εβαλαν ὅλα τους τὰ δυνατά, γιὰ νὰ μὴ τοὺς διαφύγῃ τίποτε, ποὺ μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἀξία ἀμέσως ἢ στὸ μέλλον. Μὲ τὴ συνεργασία τῆς «Τέκνικαλ Ἰντέλλιτζενς» (Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας Κατασκοπείας) ἀνακάλυψαν μηχανές, σχέδια καὶ μοντέλλα, κρυμμένα στὰ πιὸ ἀπίθανα μέρη, σὲ ὀρυχεῖα, σχολεῖα, νοσοκομεῖα, φυλακές, ζυθοπωλεῖα, ἀποθῆκες καπνοῦ ἢ ἀχύρου, κλπ. Τόννοι ὁλόκληροι ἐγγράφων καὶ σχεδίων, χιλιόμετρα φωτογραφικῶν φίλμ, φορτία εἰδικῶν μηχανημάτων, ἐστάλησαν γιὰ ἐξέτασι στὴν Ἀγγλία καὶ Ἀμερική.

Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν αὐτῆς τῆς ἐξετάσεως ἦταν ὅτι, ἂν εἶχαν λίγο καιρὸ διαθέσιμο οἱ Γερμανοὶ θὰ μποροῦσαν ἴσως ν' ἀλλάξουν ὁλότελα τὶς τύχες τοῦ πολέμου, μὲ τὶς καταπληκτικὲς ἐφευρέσεις τους.

Κοντὰ στὸ Μόναχο, βρέθηκε ἕνα σχεδὸν ἕτοιμο ἀεροπλάνο νέου τύπου «Ντορνιὲ 335», ἀληθινὸ ἀριστούργημα στὸ εἶδος του. Εἶχε δυὸ μοτὲρ τῶν 2.000 ἵππων, τὸ ἕνα ἐμπρὸς καὶ τὸ ἄλλο στὴν οὐρά. Σὲ περίπτωσι δυστυχήματος, ὁ πιλότος θὰ μποροῦσε νὰ πιέσῃ ἕνα κουμπί, γιὰ ν' ἀποχωρισθῇ ἀπ' τὸ ἀεροπλάνο μαζὶ μὲ τὴν καμπίνα του. "Ενα αὐτόματο ἀλεξίπτωτο θ' ἄνοιγε ἀμέσως καὶ θὰ συγκρατοῦσε τὴν καμπίνα στὸν ἀέρα, ὡς ὅτου ἀπαλλαγῇ ὁ πιλότος ἀπὸ κάθε ἐμπόδιο, πηδῶντας στὸ κενὸ κι' ἀνοίξῃ τὸ ἀτομικό του ἀλεξίπτωτο.

Ὁ Γερμανὸς δόκτωρ Φλέτνερ εἶχε δημιουργήσει ἕνα καινούργιο ἑλικόπτερο, ποὺ μποροῦσε ν' ἀνεβοκατεβῇ κατακορύφως ἢ νὰ κινηθῇ πρὸς τὰ πίσω, χάρις στὶς δυὸ μηχανὲς του ποὺ λειτουργοῦσαν κατ' ἀντίθετες διευθύνσεις, κι' ἦταν ἰδεώδες γιὰ τὴν καταδίωξι ὑποβρυχίων.

"Ενας ἄλλος νέος τύπος γερμανικοῦ ἀεροπλάνου ἀπετελεῖτο μόνο ἀπὸ μιὰ μεγάλη πτέρυγα, ποὺ περιεῖχε στὸ ἐσωτερικό της ὅλα τὰ μηχανήματα, τὴν καμπίνα τοῦ πληρώματος, κλπ., ἐκινεῖτο δὲ μὲ σύστημα ρουκέτας.

Ὁ τελειότερος τύπος τοῦ γερμανικοῦ πυραυλοκινήτου εἶχε τρία φτερά, προσαρμοσμένα συμμετρικὰ γύρω ἀπ' τὸ σκάφος του σὰν πτερύγια βόμβας. Εἶχε σχῆμα πούρου καὶ μετέφερε ἕνα ἄτομο. Τρεῖς μηχανές, τύπου ρουκέτας, ἐγκατεστημένες στὴν ἄκρη τῶν φτερῶν του, χρησιμοποιοῦσαν ὑπεροξείδιο ὑδρογόνου καὶ ἀνιλίνη. Ἐκόμα καὶ ψιλὴ καρβουνόσκονη! Ἡ ἀπογείωσίς του γινόταν σχεδὸν κατακόρυφα, χωρὶς νὰ χρειάζεται μεγάλος χῶρος. Ἀλλὰ κι' ἡ προσγείωσις μποροῦσε νὰ γίνῃ μαλακὰ καὶ σ' ἐλάχιστο χῶρο, μὲ τὸν ἑξῆς τρόπο: Ὁ πιλότος ἔστοεφε τὴ μύτη τοῦ σκάφους πρὸς τὰ ἐπάνω κι' ἐλάττωνε λίγο - λίγο τὴν ταχύτητα τῶν μηχανῶν. Τὸ ἀεροπλάνο κατέβαινε ἔτσι καὶ καθόταν μαλακὰ στὸ ἔδαφος, μὲ τὴν οὐρὰ πρὸς τὰ κάτω.

"Ενα ἀτοῦγγελ ἀνέμου», χρήσιμο γιὰ τὶς δοκιμὲς νέων τύπων ἀεροπλάνων, δημιουργοῦσε τεχνητὸ ρεῦμα ἀέρος μὲ ταχύτητα τριπλάσια ἀπ' τὸν ἦχο. Γιὰ νὰ μὴ λυώνουν τὰ μεταλλικὰ τοιχώματά του ἀπ' τὴ θερμότητα τῆς τριβῆς τοῦ ἀέρος, ἐψύχοντο ἀπ' ἔξω μὲ νερό. Σ' αὐτὰ ἐδοκιμάσθηκαν τελειωτικὰ οἱ ὑπέροχες βόμβες V - 2, καθὼς ἐπίσης ἕνα νέο εἶδος τους ἐκσφενδονιζόμενου ἀπὸ ὑποδρύχια ἐν καταδύσει, ἕνα ἄλλο μὲ φτερὰ κι' αὐτόματο πιλότο, καὶ ἀντισεροπορικὰ βλήματα - ρουκέτες ἐντελῶς πρωτότυπα.

"Οπως βεβαίωσε ὁ εἰδικὸς Γερμανὸς καθηγητὴς φὸν Μπράουν, ποὺ ἔπεσε στὰ χέρια τῶν Συμμάχων, αὐτὰ δὲν ἦσαν παρὰ τὰ πρῶτα βήματα τῆς νέας γερμανικῆς ἀεροπορίας. «Ἐπρόκειτο νὰ φτιαχθῇ ἀκόμα μιὰ ἰπταμένη βόμβα V - 2 μὲ καμπίνα πληρώματος, ποὺ θ' ἀποχωριζόταν ἀπ' τὸ ἐκρηκτικὸ σκάφος στὴν κατάλληλη στιγμή. Ἡ βόμβα αὐτὴ θὰ διέτρεχε 600 χιλιόμετρα σὲ 17 λεπτὰ τῆς ὥρας καὶ θὰ εἶχε ἀκτῖνα δράσεως 5.000 χιλιομέτρων.

Τέλος, εἶχε σχεδιασθῆ ἕνα πυραυλοκίνητο σκάφος, ἱκανὸ ν' ἀναπτύξῃ ταχύτητα 6½ χιλ. στὸ δευτερόλεπτο ἔξω ἀπ' τὴν ἀτμόσφαιρα τῆς Γῆς. Μὲ τέτοια ταχύτητα, ἡ βαρύτης θὰ ἐξουδετερώνετο τελείως ἀπ' τὴ φυγόκεντρο δύναμι καὶ τὸ σκάφος θὰ γυρνοῦσε συνεχῶς γύρω ἀπ' τὴν ὁδρόγειο. Οἱ ἐπιβάτες του λοιπὸν θὰ μποροῦσαν, μὲ ἰσχυρὰ τηλεσκόπια, νὰ παρακολουθοῦν κάθε κίνησι στρατευμάτων ἢ πλοίων καὶ κάθε λεπτομέρεια τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους, καὶ ν' ἀναφέρουν στὴ βάσι τους μὲ τὸν ἀσύρματο.

ΠΕΖΟΤΗΤΕΣ

ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ...

Δὲν μ' ἀγαπᾶς...
Τὰ δάκρυά μου σ' ἀφήνουν ἀσυγκίνητη...
Ἀκοῦς τὶς γεμᾶτες παράπονο ἱκεσίες μου καὶ χαμογελᾶς εἰρωνικά...
Βλέπεις τὴ συντριβή μου καὶ δὲν αἰσθάνεσαι οὔτε λίγο οἶκτο γιὰ μένα ποὺ ζῶ πιὰ μὲ τὴ μοναδικὴ ἐλπίδα ὅτι θὰ φτάσῃ γρήγορα ὁ θάνατος σὰν ἀπολύτρωσι...
Δὲν μ' ἀγαπᾶς...
Κι' ὅμως χθὲς ἤσουν τόσο ἀλλοιώτικη, τόσο παρήγορη...
Ὁ ἥλιος ἔγερνε στὴ δύσι του κι' ἐσὺ ὀνειροπολοῦσες μέσα στὸν κῆπο σου ποὺ πλημμύριζε ἀπὸ τ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν καὶ τοῦ κορμιοῦ σου...
Γλύστρησα σὰν σκιὰ μέσα στὸ μισοσκόταδο τοῦ δειλινοῦ καὶ περπατώντας ἀνάλαφρα ἤρθα κοντά σου...
Στάθηκα λίγο πίσω σου κι' ὕστερα σ' ἀγκάλιασα δειλὰ κι' ἀπελπισμένα...
Κι' ἐσὺ — τί ἔπραξενο! — δέχτηκες μ' εὐγνωμοσύνη τὸ ἀγκάλιασμά μου, ἐκλεῖσες τὰ μάτια σου καὶ ψιθύρισες:
— Καλέ μου... Πόσο μοῦ ἔλειψες!
Ἕνας λυγμὸς – λυγμὸς ἀπροσδόκητης εὐτυχίας — τάραξε τὸ στῆθος μου...
Τότε γύρισες τρομαγμένη, μὲ εἶδες καὶ φώναξες:
— Βρέ, νὰ πάρῃ ὁ διάολος! Σὲ πέρασα γιὰ τὸν Τάκη!...

Γαμήλια ἔθιμα στὶς Ἰνδίες

Ἀπάνθρωπες συνήθειες τῶν γονέων

Σὲ κανένα ἄλλο μέρος τῆς γῆς ἡ γυναῖκα δὲν ἔχει θεσπισθῆ τόσο πολύ, ὅσο στὶς Ἰνδίες: «Οἱ θεοὶ χαίρονται, λέει ὁ νόμος τοῦ Μανού, ὅταν βλέπουν τοὺς ἄνδρες νὰ τιμοῦν τὶς γυναῖκες· μὰ ἐκεῖ ποὺ δὲν τὶς τιμοῦν, ὅλες οἱ εὐσεβεῖς πράξεις μένουν στεῖρες. Τὰ δάκρυα τῶν γυναικῶν προσελκύουν τὸ σφάνιο πῦρ πάνω σ' ἐκεῖνον ποὺ τὰ κάνει νὰ τρέχουν. Δυστυχία σ' ἐκείνον ποὺ γελάει μὲ τοὺς πόνους τῶν γυναικῶν. Ὁ θεὸς θὰ γελάσῃ ἀκούγοντας τὶς προσευχές του... Ὁ πατέρας, οἱ ἀδελφοί, οἱ σύζυγοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ συζύγου πρέπει νὰ περιποιοῦνται καὶ νὰ γεμίζουν μὲ δῶρα τὶς γυναῖκες, ἂν θέλουν νὰ εἶνε εὐτυχισμένοι».

Ἀλλὰ ὁ ἴδιος αὐτὸς νόμος ὁρίζει: «Ἡ κόρη, ἡ νεαρὴ γυναῖκα καὶ ἡ ἡλικιωμένη δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κάμουν ποτὲ τίποτε, σύμφωνα μὲ τὴ δική τους θέλησι, ἀκόμη καὶ μέσα στὸ σπίτι τους».

"Ετσι, ἡ γυναῖκα βρίσκεται οὐσιαστικὰ κάτω ἀπὸ τὴν ἀπόλυτη ἐξουσία τοῦ ἀνδρός. Ἡ ὑποδούλωσις αὐτὴ φαίνεται περισσότερο στὸ γάμο. Οἱ γονεῖς παντρεύουν τὰ κορίτσια τους ἀπὸ πολὺ μικρά, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν τὸ συντομότερο ἀπ' αὐτά. Κι' ὅπως εἶνε φυσικό, ὁ ἔρως εἶνε ὁλότελα ἀνύπαρκτος σ' αὐτὰ τὰ συνοικέσια.

Ὁ δόκτωρ Τουλοὺζ ὑπολογίζει ὅτι ὑπάρχουν στὶς Ἰνδίες 250.000 σύζυγοι κάτω τῶν πέντε ἐτῶν, 2.000.000 κάτω τῶν δέκα ἐτῶν καὶ 6.000.000 ἀπὸ δώδεκα ἕως δεκαπέντε ἐτῶν.

Μερικοὶ γάμοι συνάπτονται μεταξὺ βρεφῶν, ποὺ ἀριθμοῦν ζωὴ μόνον μερικῶν ἑβδομάδων ἢ μερικῶν μηνῶν. Ἀλλ' ἡ συμβίωσις τῶν συζύγων ἐπιτρέπεται μόνον ἀφοῦ συμπληρώσουν τὰ δέκα ἢ ἑνδέκα χρόνια.

«Οἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν, λέει ὁ δόκτωρ Τουλούζ, εἶνε μητέρες στὰ δώδεκα ἢ δεκατρία χρόνια τους καὶ γιαγιάδες στὰ εἴκοσι πέντε».

Παλαιότερα, οἱ γονεῖς ποὺ εἶχαν πολλὰ κορίτσια ἐπινοοῦσαν διάφορα μέσα γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτά. Τὰ ἐγκατέλειπαν μέσα σὲ βάση, ποὺ ἦταν γεμᾶτα μὲ ἄγρια θηρία, ἢ τὰ ἔριχναν σὲ λίμνες ἢ ποταμοὺς καὶ ὄχι σπάνια τὰ ἐθανάτωναν μὲ τὰ ἴδια τους τὰ χέρια.

Γιατὶ ὁ γάμος μιᾶς νέας στὶς Ἰνδίες εἶνε μιὰ ὑπόθεσις ἐξαιρετικὰ πολυδάπανη. Ὁ πατέρας ὀφείλει νὰ ἀνταποδώσῃ ὅλα τὰ δῶρα ποὺ κάνει ὁ γαμβρὸς στὴ νύφη καὶ νὰ πανηγυρίσῃ τοὺς γάμους τῆς κόρης του μὲ πλούσια συμπόσια καὶ γιορτές, ποὺ διαρκοῦν ὁλόκληρες βδομάδες.

Ἡ βάρβαρη συνήθεια τῆς θανατώσεως τῶν κοριτσιῶν ἐξέλειπε σήμερα ἀπὸ τὶς περιοχὲς ὅπου ἔχει εἰσχωρήσει ἡ βρεττανικὴ διοίκησις, ὄχι ὅμως καὶ ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τῆς χώρας, ὅπως βεβαιώνει ὁ περιηγητὴς Σέβερς.

Στὴν περιοχὴ τῶν Κγὸντ γίνεται κάθε χρόνο ἡ μακαβρία τελετὴ τῶν «μεριάχ», ποὺ εἶνε ἕνας εὐσχήμος τρόπος ἐξολοθρεύσεως τῶν κοριτσιῶν ἀπὸ τοὺς γονεῖς των.

Σὲ μιὰ ὡρισμένη ἐποχὴ τοῦ ἔτους, οἱ γονεῖς ποὺ θέλουν νὰ ἀπαλλαγοῦν ἀπὸ τὰ κορίτσια τους τὰ ὁδηγοῦν μὲ μεγάλη πομπὴ σ' ἕνα ἱερὸ ἅλσος καὶ τὰ ἀφήνουν μόνα τους ἐκεῖ. Συνηθέστερα, τὰ παιδιὰ αὐτὰ κατασπαράσσονται ἀπὸ τὰ ἄγρια θηρία. Ἀλλὰ καὶ ἂν κατορθώσουν νὰ σωθοῦν, δὲν μποροῦν νὰ γυρίσουν πιὰ στὸ πατρικὸ σπίτι, γιατὶ ἡ σωτηρία των ἑρμηνεύεται σὰν ἄρνησις τοῦ θεοῦ νὰ δεχθῇ τὴν προσφερθεῖσα θυσία. Γι' αὐτὸ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ περιθάλψῃ κανεὶς καὶ ἐκεῖνος ποὺ θὰ τὰ σκοτώσῃ θεωρεῖται ὅτι κάνει μιὰ θεάρεστη πρᾶξι καὶ ὅτι ἀπομακρύνει τὰ κακὰ πνεύματα ἀπὸ τὴν οἰκογένεια καὶ τοὺς συγγενεῖς τοῦ θύματος.

Μεταξὺ τῶν ἡμιβαρβάρων φυλῶν τοῦ Κασμίρ, οἱ νέες ποὺ οἱ γονεῖς των δὲν κατορθώνουν νὰ τὶς ἀποκαταστήσουν θεωροῦνται σὰν καταραμένες. Τὶς ἀποξενώνουν τότε ἀπὸ τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας καὶ τὶς μεταχειρίζονται σὰν δοῦλες. Ἀπὸ τὴν κατάστασι αὐτὴ μόνον ὁ θάνατος μπορεῖ νὰ τὶς ἀπολυτρώσῃ, ἐκτὸς ἂν βρεθῇ ἕνας ἄνδρας, ποὺ θὰ θελήσῃ νὰ τὶς κάμῃ συζύγους του.

Πολλὲς φορές, ὁ πατέρας τῆς νέας, γιὰ νὰ ἀπαλλάξῃ τὴν οἰκογένειά του ἀπὸ τὴ βαρύνει, πληρώνει ἕνα σεβαστὸ ποσὸν σ' ἕναν ἄνδρα, γιὰ νὰ παντρευθῇ τὴν κόρη του. Στὴν περίπτωσι αὐτή, ὅμως, ἡ τελευταία εἶνε ὑποχρεωμένη νὰ τερματίσῃ τὴ ζωή της μέσα σὲ μιὰ προθεσμία, ποὺ καθορίζεται ἀπὸ πρίν. Ἂν ὁ σύζυγός της ἔχῃ ἐπιβοθῆ νὰ αὐτοχειριασθῇ καὶ θελήσῃ νὰ τὴν κρατήσῃ κοντά του σὰν γυναῖκα του, τότε ὀφείλει νὰ ἐπιστρέψῃ στὸν πατέρα της τὸ ποσὸν ποὺ ἔλαβε γιὰ νὰ τὴν πανδρευθῇ.

◆◆

★ Τὸ νὰ πάψῃς νὰ ζῇς δὲν εἶνε καὶ τόσο σπουδαῖο, τὸ τραγικὸ εἶνε νὰ πάψῃς ν' ἀγαπᾷς.

ΧΑ'ΓΝΕ

★ Τὸ νὰ μπορῇ κανεὶς νὰ λέγῃ πόσο ἀκριβῶς ἀγαπᾷ, εἶνε ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἀγαπᾷ.

ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ

★ Δὲν εἶνε ἀξιοπρεπὲς ν' ἀγαπᾷ κανεὶς ἐκεῖνον ποὺ θὰ ντρεπόταν νὰ πάρῃ γιὰ σύζυγό του.

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

(Η σκηνὴ μιροστὰ σὲ μιὰ βιτρίνα χρυσοχοείου. Ἐκείνη μελαχροινοῦλα ὡς εἰκοσιτεσσάρων χρονῶν, κομψὸ σωματάκι, ἐλίτσες στὸ πρόσωπο, μάτια θερμά, ξεκάλτωτη..πόδι συμμετρικό, καλοφτισσμένο. Σταματημένη, θαυμάζει τὰ κομψοτεχνήματα τῆς βιτρίνας. Ἐκείνος ὡριμος ἀνδρας, σφιχτοδεμένος, ἐπιβλητικός. Τοῦ ἄρεσε ἀπὸ τὴν πρώτη ματιά, σταμάτησε δίπλα της, τὴν περιεργάστηκε στὸ γυαλὶ τῆς βιτρίνας, κάνοντας πὼς κυττάζει κι' αὐτὸς τὰ κομψοτεχνήματα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τολμηρά): Τί σᾶς ἀρέσει ἀπ' αὐτὰ ὅλα, δεσποινίς... κυρία... τί εἶσθε;...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ χαμόγελο, τοῦ ξεσκεπάζει κάτασπρα δόντια, κανονικά): Τί σᾶς ἐνδιαφέρει;

ΕΚΕΙΝΟΣ (παιγνιδιάρικα): Πάντα μᾶς ἐνδιαφέρει ὁ,τι ἐνδιαφέρει τὸ πρόσωπο ποὺ μᾶς ἐνδιαφέρει!...

ΕΚΕΙΝΗ (μὲ γέλιο): Ἐσεῖς ἐνδιαφέρεσθε γιὰ μένα; Πολὺ ἀστεῖο!... Δὲν εἶνε οὔτε τέσσερα δευτερόλεπτα ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ σταματήσατε σ' αὐτὴ τὴ βιτρίνα!... Πότε προλάβατε κιόλας νὰ ἐνδιαφερθῆτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὸ ἴδιο): Ἀκοῦστε, κυρία....

ΕΚΕΙΝΗ (γελαστά): "Οχι, δεσποινίς!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀκοῦστε, λοιπόν, δεσποινίς... Ὅταν ἕνας κύριος δὲν ἐνδιαφερθῇ ἀπὸ τὸ πρῶτο δευτερόλεπτο γιὰ μιὰ γυναῖκα κανεὶς λόγος δὲν ὑπάρχει νὰ ἐνδιαφερθῇ τὸ δεύτερο καὶ πολὺ λιγώτερο τὴν τρίτη ὥρα!....

ΕΚΕΙΝΗ (εἰρωνική): Ἐ, λοιπόν, ὁρίστε!... Ἐνδιαφέρεσθε... Τί θέλετε νὰ μάθετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Τί σᾶς ἀρέσει ἀπ' αὐτὴ τὴ βιτρίνα.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἂς ὑποθέσουμε ὅτι τὸ μάθατε!... Ὕστερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἁπλούστατα: Θὰ ἤθελα νὰ σᾶς τὸ προσφέρω!

ΕΚΕΙΝΗ (πάντα εἰρωνική): Τόσο γρήγορα προχωρεῖτε σεῖς μὲ τὶς γυναῖκες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Οταν μᾶς ἀρέσει πολὺ κάτι, γιατὶ νὰ μὴν εἴμαστε εἰλικρινεῖς;

ΕΚΕΙΝΗ (αὐστηρά): Κι' ἂν αὐτὴ ἡ εἰλικρίνεια, ὅπως τὴ λέτε σεῖς – ἐγὼ τὴ λέω ἀναίδεια – προσβάλλει τὸν ἄλλον;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀποριά): Γιατί νὰ τὸν προσβάλλῃ; Τὸ ζήτημα εἶνε ἁπλό: Σᾶς ἀρέσει νὰ ἐνδιαφέρωμαι γιὰ σᾶς ἢ ὄχι;

ΕΚΕΙΝΗ (γελαστά): Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ξέρω ἔτσι... στὸ πόδι... στὸ δρόμο... καὶ γιὰ μιὰ στιγμή! Θὰ σᾶς ἔλεγα μόνον ἂν σᾶς εἶχα γνωρίσει.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Περίεργο!... Ἐνόμιζα ὅτι τὸ ἄγνωστο εἶνε πιὸ ἑλκυστικὸ ἀπ' τὸ γνώριμο!...

ΕΚΕΙΝΗ: Δὲν τὸ καταλαβαίνω αὐτό.

ΕΚΕΙΝΟΣ (τὸ ἴδιο): Εἶνε πολὺ ἁπλό: Τὰ τρία τέταρτα τῆς ἐρωτικῆς χαρᾶς εἶνε τὸ ἄγνωστο. Οἱ γνωριμίες ἀρχίζουν ὅταν ὁ ἔρωτας ἔχει πετάξει.

ΕΚΕΙΝΗ: "Α, ὄχι! Δὲν τὸ νοιώθω ἔτσι! Μοῦ ἀρέσει ἡ ἀπόλυτη ἐξουσία τοῦ ἀνδρός. Ἡ ὑποδούλωσις αὐτὴ φαίνεται περισσότερο στὸ γάμο. Οἱ γονεῖς παντρεύουν τὰ κορίτσια τους ἀπὸ πολὺ μικρά, γιὰ νὰ ἀπαλλαγοῦν τὸ συντομότερο ἀπ' αὐτά. Κι' ὅπως εἶνε φυσικό, ὁ ἔρως εἶνε ὁλότελα ἀνύπαρκτος σ' αὐτὰ τὰ συνοικέσια.

Ὁ δόκτωρ Τουλοὺζ ὑπολογίζει ὅτι ὑπάρχουν στὶς Ἰνδίες 250.000 σύζυγοι κάτω τῶν πέντε ἐτῶν, 2.000.000 κάτω τῶν δέκα ἐτῶν καὶ 6.000.000 ἀπὸ δώδεκα ἕως δεκαπέντε ἐτῶν.

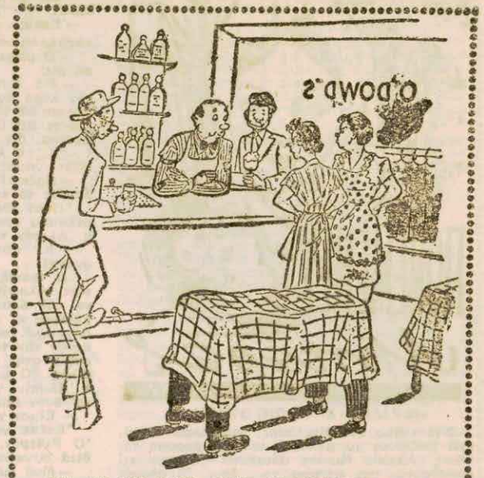

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΤΟΥΣ ΔΟΥΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥΣ

— Δὲν τοὺς ξέρω αὐτοὺς τοὺς κυρίους. Μπορεῖτε νὰ μοῦ τοὺς περιγράψετε;

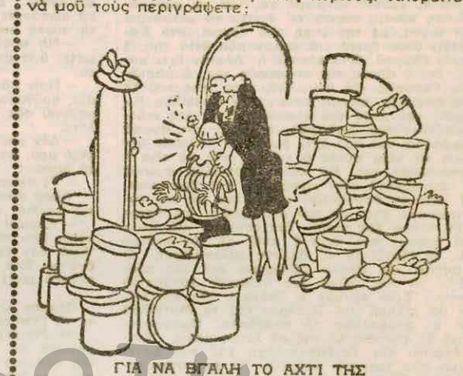

ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΑΛΗ ΤΟ ΑΧΤΙ ΤΗΣ

— Κι' αὐτὸ εἶνε τὸ τελευταῖο καπέλλο τῆς συλλογῆς. Ἀφῆστε με νὰ σᾶς δείξω πῶς τὸ φοράνε!...

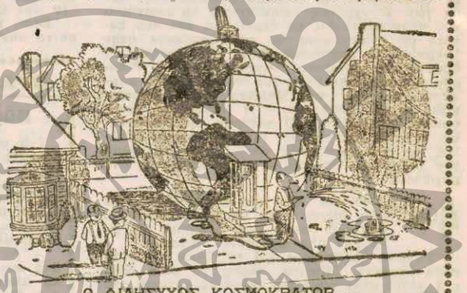

Ο ΦΙΛΗΣΥΧΟΣ ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΟΡ...

— "Ολο τὸ σπίτι εἶνε δικό του!

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΜΗΤΕΡΕΣ

ΣΥΛ ΜΑΡΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στό κτῆμα τοῦ Μπελλορέ, στό χωριό Ρεσύ, ἐνῶ μαζεύουν τά μῆλα, ἡ νέα κι' ὁμορφη ἐργάτις 'Αλμπίν Μιράντ ἀδιαθετεῖ ξαφνικά κι' ἀποσύρεται στό σπιτάκι της, ὅπου ζῆ ὁλομόναχη. Ἡ 'Αλμπίν εἶνε σ' ἐνδιαφέρουσα κατάσταση. Γεννᾶ τήν ἴδια νύχτα, χωρίς καμμιά βοήθεια, κρύβει τό μωρό της γιά νά μήν καταλάβη κανείς τίποτα κι' ἔπειτα τό μεταφέρει μιά νύχτα, μέ τήν ψυχή στά δόντια, στό Σατινιόν, ὅπου ἔμενε μιά καλόκαρδη θεία της, ἡ 'Αννα Πεῦρού. Στό μεταξύ ἡ 'Αλμπίν ἔχει μάθει, ὅτι ὁ αἴτιος τῆς συμφορᾶς της, ὁ μαρκήσιος Γκασπάρ ντέ Λεγκιλλού, ἕνας νέος πού ζῆ ζωή ὀργιώδη, παντρεύεται μέ τή Ματθίλδη Ριβερόν, τήν κόρη τοῦ πλουσίου ἰδιοκτήτη σιδηρουργείων τοῦ Σαλαμπό, ἡ ὁποία τόν ἀγαπᾶ παράφορα καί τοῦ ἔχει δοθῆ. Ἡ 'Αλμπίν δέν θέλει νά γίνῃ αὐτός ὁ γάμος, πού θά εἶνε ἡ καταστροφή της. Μιά καί ἡ Ματθίλδη ἀγνοεῖ κι' ἀνυποψιάστη στήν κατάστασι πού βρίσκεται, Ἡ 'Αλμπίν ἀποφασίζει νά μιλήση μέ τόν καταστροφέα της, νά τοῦ ἀνταγγείλῃ, ὅτι ἔφερε στόν κόσμο ἕνα παιδί. Τόν συναντᾶ μιά μέρα στό δάσος, πού κυνηγᾶ μαζί μέ τόν πεθερό του, τή Ματθίλδη κι' ἄλλους καλεσμένους. Ὁ Γκασπάρ τήν ἀκούει ἀδιάφορα καί τῆς προτείνει νά τῆς δώσῃ ἕνα σεβαστό χρηματικό ποσόν. "Ἐξω φρενῶν ἡ 'Αλμπίν τόν ἀπειλεῖ, ὅτι θά μιλήση στό Ρεβερόν καί τή Ματθίλδη καί θ' ἀποκαλύψῃ τό σκάνδαλο. Πραγματοποιεῖ δέ τήν ἀπειλή της σέ λίγες μέρες. Ἐπισκέπτεται τόν ἐργοστασιάρχη καί τοῦ φανερώνει τήν τρομερή ἀλήθεια. Ὁ ἐργοστασιάρχης τήν ἀκούει μέ συμπόνοια καί τῆς ὑπόσχεται νά τή βοηθήση κι' ἀμέσως κατόπιν τρέχει κι' ἀποκαλύπτει τό τρομερό μυστικό στήν κόρη του. Συγχρόνως ἐπισκέπτεται τό μαρκήσιο τόν πληροφορεῖ ὅτι τά ξέρει ὅλα καί τοῦ ζητᾶει νά ἐπαναρθώσῃ τό κακό πού ἔκανε στήν 'Αλμπίν. Ὁ μαρκήσιος ὅμως τοῦ ἀπαντᾶ μέ θράσος καί ἀρνεῖται. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Ριβερόν συνιστᾶ στήν κόρη του νά γράψῃ στό μαρκήσιο καί νά τοῦ δηλώσῃ ὅτι διακόπτει κάθε σχέσι μαζί του. Ἡ Ματθίλδη δμως γράφει τ' ἀντίθετα. Ὁ πατέρας της ὑποπτεύεται τότε τή φρικτή θέσι της καί γίνεται ἔξαλλος ἀπ' τήν ἀπελπισία του. Πρέπει νά σώσῃ τήν κόρη του. Θά στείλῃ τό γράμμα της στό μαρκήσιο.

— Τοῦ τό εἶπα... 'Αλλά κατόπιν τό ἀνεκάλεσα!

— Ἐσεῖς;... Ὁ τίμιος ἄνθρωπος; Γιατί; Δέν καταλαβαίνω!

— Ὁ μαρκήσιος πρέπει νά παντρευθῇ τήν κόρη μου.

— Μά εἶσθε λοιπόν ὅλοι ἄτιμοι;... Δίνετε τήν κόρη σας σ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο, πού θά ἔπρεπε νά τόν περιφρονῆτε, ὅπως ἐγώ;... ἐνῶ ξέρετε ὅτι ὑπῆρξε ἐραστής μου, ὅτι μ' ἔκαμε μητέρα, ὅτι τό παιδί του ζητεῖ τό ὄνομά του; ... Κι' ἡ κόρη σας δέχεται αὐτόν τον τερατώδη γάμο;

— Πρέπει! ἀπάντησε ταπεινά ὁ Ριβερόν, σκύβοντας τό κεφάλι.

"Ηταν τόσο ἀπέραντη ἡ θλῖψι του κι' ἡ ἀπελπισία του, τόσο μεγάλη ἡ ντροπή του, ὥστε ἡ 'Αλμπίν κατάλαβε ξαφνικά καί φώναξε:

— Κι' αὐτή;... Κι' αὐτή;... Ἡ δυστυχισμένη!...

Ἡ σιωπή τοῦ Ριβερόν τῆς ἔδειξε ὅτι δέν εἶχε γελασθῆ. "Ενοιωσε τότε ὅλη τήν παράξενη καί δραματική κατάστασι: Δυό κορίτσια, μητέρες κι' οἱ δυό, διεκδικοῦσαν τό ὄνομα τοῦ Λεγκιλλού, πού τούς χρειαζόταν γιά νά ξαναδροῦν τήν τιμή τους. Ὁ μαρκήσιος δέν θά δίστασε στήν ἐκλογή. Θά παντρευόταν τήν Ματθίλδη. Ὁ μόνος προστάτης, στόν ὁποῖο ἔπιζε ἡ 'Αλμπίν, γινόταν ἀντίπαλός της, ἐχθρός της, ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο γιά τήν τιμή τῆς κόρης του.

— Εἶμαι χαμένη!... μουρμούρισε.

"Ἔπεσε νοσταλτσή κι' ἔβαλε τά κλάμματα. Ὁ Ριβερόν, σοβαρός πάντα, παρ' ὅλη τή βαθειά συγκίνησί του, τῆς εἶπε:

— Μοῦ ἐμπιστευθήκατε τό μυστικό τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ σας. "Ερχομαι κι' ἐγώ νά σᾶς ἐμπιστευθῶ ἕνα ἄλλο, ἐξ ἴσου σπουδαῖο καί λεπτό. "Εχω ἐμπιστοσύνη σέ σᾶς. "Αλλωστε θά σωπάσετε, γιατί ἔχετε καί σεῖς ἀνάγκη ἀπ' τή σιωπή μου.

— Μή φοβᾶσθε τίποτε, κύριε. Ξέρω ὅτι κάματε, ὅ,τι μπορέσατε. Θά σᾶς εὐγνωμονοῦ πάντα.

— Πρίν σᾶς ἀφίσω, πρέπει νά σᾶς πῶ ὅτι εἶμαι πρόθυμος νά ἐξασφαλίσω τό μέλλον τοῦ παιδιοῦ σας. Σᾶς προσφέρω ὅσα χρήματα θέλετε.

— Δέν μοῦ χρειάζονται! Δέν ζητοῦσα γιά τό γυιό μου, παρά μόνο ἕνα ὄνομα. 'Αλλά δέν τοῦ τό δίνουν!

— Τί σκοπεύετε νά κάμετε;

'Αφοῦ σώπασε λίγο, ἡ 'Αλμπίν, ἀπάντησε, μέ τίς γροθιές σφιγμένες:

— 'Αρχίζει ἡ πάλη μου μέ τήν κόρη σας. 'Εκείνη ἔχει τήν περιουσία καί τή μόρφωσί της. 'Εγώ δέν ἔχω τίποτε. "Εχομε ὡστόσο κι' οἱ δυό τά ἴδια δικαιώματα. Ὁ Θεός ἀς διαλέξῃ μεταξύ μας!

★

Πέρασε λίγος καιρός, χωρίς νά συμβῆ τίποτε τό ἔκτακτο. Ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου πλησίαζε. Ἡ Ματθίλδη, ἄρρωστη μέ πυρετό, δέν εἶχε σηκωθῆ ἀπ' τό κρεββάτι καί δέν εἶχε ξαναϊδῆ καθόλου τόν Γκασπάρ. Οὔτε κι' ὁ Ριβερόν τόν εἶχε ἰδῆ. Ὁ μαρκήσιος, ἀπό ἀδιαφορία καί γιατί δέν τοῦ ἄρεσαν οἱ σκηνές, εἶχε συμμορφωθῆ μέ τό γράμμα τοῦ ἐργοστασιάρχου καί δέν εἶχε ξαναφανῆ στό Σαλαμπό.

"Ετσι, τό σφάλμα τῆς 'Αλμπίν ἐξακολουθοῦσε νά μήν εἶνε γνωστό, παρά μόνο στό μαρκήσιο καί στό Ριβερόν. Ἡ Ματθίλδη ἀγνοοῦσε πάντα τό ὄνομά της. Εἶχε ρωτήσει ἐπανειλημμένως τόν πατέρα της, ἐκεῖνος ὅμως τῆς εἶχε ἀπαντήσει:

«Δέν μοῦ ἀνήκει τό μυστικό αὐτό "Αλλωστε ἡ σιωπή μου ἐξασφαλίζει τήν σιωπή αὐτῆς τῆς κοπέλλας, στήν ὁποία ἀναγκάσθηκα νά φανερώσω τήν κατάστασί σου, γιά νά τῆς ἐξηγήσω τή συμπεριφορά μου».

Ἡ Ματθίλδη δέν ἐπέμεινε. Σκόπευε νά μάθη τό ὄνομα τῆς ἀντιζήλου της ἀπ' τόν Γκασπάρ, τήν πρώτη φορά πού θά τόν ἔβλεπε.

Ἡ 'Αλμπίν εἶχε λάβει ἕνα γράμμα τῆς θείας της, πού τῆς ἔλεγε:

«Τό μικρό εἶνε πολύ καλά. Μεγαλώνει μιά χαρά καί γίνεται σωστό ἀγγελοῦδι. Εἶπα ἐδῶ στό χωριό ὅτι εἶνε ὀῆθεν παιδί μιᾶς νύφης μου, πού μένει στή Λυών καί πού ἀναγκάσθηκε νά φύγη μέ τόν ἄντρα της γιά τό 'Αλγέριο. Δέν τόλμησα ὡστόσο νά τό δηλώσω στή Δημαρχία, γιατί θά φανερωνόταν ἔτσι τό ψέμμα μου 'Αφοῦ λοιπόν δέν τό ἔχεις δηλώσει οὔτε σύ, γιά νά μή διαδοθῆ τό μυστικό σου, δέν θά ἔχῃ τό καῦμένο κανένα ὄνομα, οὔτε κἄν τῆς μητέρας του. Αὐτό μπορεῖ νά σοῦ δημιουργήσῃ ἀργότερα δυσκολίες καί στενοχώριες... Τελοσπάντων, ἄς ἐλπίσωμε νά σοῦ τά φέρῃ ὁ Θεός δεξιά!».

Τό γράμμα αὐτό ἔκαμε τήν 'Αλμπίν νά κλάψη. Τά μαρτύρια της ἄρχιζαν, γιά νά κρατήσουν ὡς τό τέλος τῆς ζωῆς της... "Ενα σύντομο ὑστερόγραφο τήν ἔφερε σέ ἀπελπισία:

«Ξέρεις ὅτι δέν εἶμαι πλούσια. Τό μικρό ἔχει τά ἔξοδά του. Προσπάθησε νά μοῦ στείλῃς κάτι. "Αν πάλι δέν μπορέσῃς, δέν πειράζει. Ἐγώ μιά φορά θά περιποιηθῶ τό παιδί σου σάν δικό μου».

"Οχι, δέν μποροῦσε νά στείλῃ τίποτε στήν καλή γυναίκα. Ζοῦσε λιτά, μέ τό μεροκάματο τῆς δουλειᾶς της στά γύρω κτήματα καί μέ τά προϊόντα τοῦ κήπου της. Λίγο γάλα, μερικές πατάτες καί ξερό ψωμί τῆς ἔφταναν πάντα γιά τή συντήρησί της. Δέν εἶχε σκεφθῆ ἀκόμη ὡς τώρα, ὅτι θά ἔπρεπε μιά μέρα νά ἀσχοληθῆ μέ τή ζωή τοῦ παιδιοῦ της, μέ τήν ἀνατροφή καί τή μόρφωσί του! Πῶς θά τά κατάφερνε;... Εἶδε μέ τή φαντασία της τή φτώχεια πού τήν περίμενε, μεγαλώνοντας τῆς ἀγωνία τῆς δύσκολης καταστάσεως πού τῆς δημιουργοῦσε ἡ σταθερή ἀπόφασί της νά μήν ὁμολογήση ποτέ τό σφάλμα της.

«Θά πουλήσω ὅ,τι μοῦ ἀπομένει — συλλογίστηκε, — θά μείνω νηστική, ἄν χρειασθῆ, θά πεθάνω ἀπ' τήν κούρασι κι' ἀπ' τίς στερήσεις...».

"Ενοιωθε νά χάνη τό κουράγιο της. Χαμογέλασε μέ πικρία, ἔσφιξε τά δόντια της κι' εἶπε στόν ἑαυτό της:

«Τί θά γίνῃ σέ 20 χρόνια, ἄν ἀπελπίζωμαι ἀπό τώρα;... Δέν ἔχουν τελειώσει ἴσως ὅλα! Θά ξαναϊδῶ τόν Γκασπάρ, θά κάμω μιά τελευταία προσπάθεια... Νά τόν ξαναϊδῶ; Μά σέ τί θά ὠφελῆση; Μπορεῖ ποτέ νά διστάσῃ μεταξύ τῆς κόρης τοῦ Ριβερόν καί μιᾶς φτωχῆς χωριατοπούλας;... Εἶμαι χαμένη! Δέν μπορῶ νά τά βάλω μέ μιά τόσο κομψή, πλούσια καί ὡραία δεσποινίδα!... Ἐγώ θά θυσιασθῶ, ἐμένα θά περιφρονήσουν, θά μέ κλωτσήσουν, θά μέ κοροϊδέψουν.

"Εκαμε μιά χειρονομία τρομεροῦ θυμοῦ. Τό γλυκό πρόσωπό της ἔγινε ξαφνικά ἀγρίωτο.

— "Οχι, δέν θά γίνῃ αὐτό! μουρμούρισε.

Βγῆκε ἀπ' τό σπίτι της, χωρίς ἀρχισμένο σχέδιο. Ἀφοῦ περιπλανήθηκε πολύ στήν ἐξοχή, ξαναφρέθηκε ἔξαφνα ἐμπρός στόν πύργο τοῦ Λεγκιλλού. Παρ' ὅλο τό κρῦο, κάθησε καταγῆς, μέ τά μάτια της καρφωμένα στά παράθυρα τοῦ διαμερίσματος τοῦ μαρκησίου. Δέν ἦταν πιά ἱκανή νά σκεφθῆ.

Σάν νά τήν τραβοῦσε τό φῶς ἐκεῖνο, ὅπως τίς πεταλοῦδες, σηκώθηκε σέ λίγο, ἔσπρωξε τήν καγκελλόπορτα καί βρέθηκε μέσα στόν κῆπο. Σταμάτησε ξαφνικά. Τῆς εἶχε φανῆ ὅτι εἶδε, μέσα στό σκοτάδι, ν' ἀνοίγη ἡ ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ καί νά βγαίνη ἕνας ἄντρας: ὁ Γκασπάρ.

Πραγματικά, ἦταν ἐκεῖνος. Κατέβηκε στόν κῆπο, πέρασε ἐμπρός ἀπ' τήν 'Αλμπίν, χωρίς νά τήν ἰδῆ, κι' ἀπομακρύνθηκε. Ἡ κοπέλλα τόν παρακολούθησε ἀθόρυβα. Κατάλαβε σέ λίγο ὅτι δέν πήγαινε πρός τό Ρεσύ Σταμάτησε, μέ καρδιοχτύπι. Τῆς εἶχε ἔλθει μιά τρελλή ἰδέα:

«Μήπως πηγαίνει στό σπίτι μου; Μήπως μετάνοιωσε;»

Ὁ μαρκήσιος τάγυνε τό βῆμα του. Μόνο δσοι φέρουν καλές εἰδήσεις, περπατοῦν τόσο βιαστικά. "Εφτασε ἔξω ἀπ' τό σπίτι τῆς 'Αλπίν καί γτύπησε ἐπανειλημμένως τήν πόρτα. Ἡ κοπέλλα τόν εἶχε πλησιάσει ἐν τῷ μεταξύ, καί τόν ρώτησε πίσω του:

— Τί μέ θέλεις;

Ὁ Γκασπάρ ἀνασκίρτησε, γύρισε καί τήν εἶδε.

— Ἐσύ εἶσαι; τῆς εἶπε. Ποῦ γυρίζεις, τέτοια ὥρα;

— Σέ ρώτησα τί μέ θέλεις

— Νά σοῦ πιλήσω σοβαρά, ἄν δέχεσαι νά μ' ἀκούσῃς. Πᾶμε μέσα ὅμως, γιατί κάνει πολύ κρῦο.

Ἡ 'Αλμπίν ἄνοιξε τήν πόρτα της καί ἄναψε φωτιά στό τζάκι.

— Μίλησε, εἶπε. Σ' ἀκούω!

— Ξέρεις ὅτι παντρεύομαι σέ τρεῖς ἡμέρες. Εἶσαι ἱκανή νά προκαλέσῃς σκάνδαλο!.. "Ερχομαι τώρα νά μάθω τίς ἀπαιτήσεις σου. Θά σκέφθηκες, ὑποθέτω, ὅτι οἱ ἀξιώσεις σου ἦταν γελοῖες. Εἶμαι πολύ πλούσιος, μή τό ξεχνᾶς. Μπορεῖς νά θέσῃς τούς ὅρους σου.

Ἡ 'Αλμπίν εἶχε ἐλπίσει γιά μιά στιγμή, βλέποντας τόν Γκασπάρ στό σπίτι της. Τώρα διελύετο ἡ τελευταία ἐλπίδα της...

— Αὐτό ἤθελες νά μοῦ πῆς; ρώτησε.

— Ναί. Σοῦ ἔφερα ἕνα πορτοφόλι μέ ἕνα ἑκατομμύριο... Πάρτο! Δέν μπορεῖς βεβαίως νά ζητήσῃς περισσότερα. Εἶνε μιά μεγάλη περιουσία γιά σένα. Σέ ἐξασφαλίζει γιά ὅλη σου τή ζωή καί σοῦ ἐπιτρέπει νά ἀναθρέψῃς τό παιδί σου, ὅπως θέλεις.

Ἡ κοπέλλα ἔσφιξε τό κεφάλι της ἀνάμεσα στά χέρια της. Ἡ καρδιά της γτυποῦσε τρελλά.

— Φύγε! πρόφερε μέ φωνή ὑπόκωφη. Φῦγε, ἀλλοιῶς...

— Μά, μικρή μου 'Αλμπίν... εἶπε ὁ μαρκήσιος.

Ἡ νέα πῆρε τό παραφουσκωμένο πορτοφόλι καί τό πέταξε στά μοῦτρα.

— Μά φῦγε λοιπόν! φώναξε.

Ἐκεῖνος ἀποτραπήχτηκε ὡς τήν πόρτα, τήν ἄνοιξε καί βγῆκε ἔξω. 'Ανασήκωσε τούς ὤμους του καί μουρμούρισε:

— Εἶνε νά γελάη κανείς, μά τήν πίστι μου! Γύρισε στόν πύργο του. Καθώς περνοῦσε τήν καγκελλόπορτα, νόμισε ὅτι ἄκουσε πίσω του βήματα. Κύτταξε, ἀλλά δέν εἶδε κανένα. Ὅταν μπῆκε στό σπίτι, ὁ καμαριέρης του τοῦ εἶπε:

— Μιά κυρία σᾶς περιμένει στό σαλόνι.

— Μιά κυρία; Τέτοια ὥρα; Ποιά εἶνε;

— Φορεῖ βέλο. Δέν μπόρεσα νά ἰδῶ τό πρόσωπό της, ἀλλά μοῦ φάνηκε ὅτι τήν ἀναγνώρισα ἀπ' τό περπάτημα καί τή φωνή της. Πιστεύω ὅτι εἶνε ἡ ἀρραβωνιαστικιά σας.

Ὁ Γκασπάρ ἔτρεξε στό σαλόνι. Ἡ ἐπισκέπτρια ἦταν πραγματικά ἡ Ματθίλδη. "Επεσε στήν ἀγκαλιά του.

— Ἐσύ;... Ἐσύ;... τῆς εἶπε ἐκεῖνος, σαστισμένος καί γοητευμένος συγχρόνως ἀπ' τήν τόλμη της. Μά τί ἔκαμες; Γιατί νά ἐκτεθῆς τόσο;

— Δέν μέ νοιάζει! Δέν μποροῦσα νά μείνω περισσότερο καιρό χωρίς νά σέ ἰδῶ... "Αν ἤξερες πόσο ὑπέφερα, τίς τελευταῖες ἡμέρες! Ζήλεψα, ἐμφέβαλα γιά σένα. Εἶχα ἀνάγκη νά σ' ἀκούσω νά μοῦ λές ὅτι μ' ἀγαποῦσες πάντα... ἐμένα μόνο!

— Καί βέβαια σ' ἀγαπῶ!... Μά πῶς μπόρεσες νά ξεφύγης ἀπ' τήν ἐπίβλεψι τοῦ πατέρα σου;

— Ὁ πατέρας μου ἔφυγε γιά τή Ντιζόν, γιά δουλειές του. Θά γυρίση ἀργά τή νύχτα. Μπορῶ νά μείνω μιά ὥρα μαζί σου...

— Εὐτυχῶς, δέν σέ εἶδε παρά μόνον ὁ γέρος καμαριέρης μου 'Αντριέ, πού μοῦ εἶνε ἀφοσιωμένος καί διακριτικός. Θά τοῦ ἀναθέσω τώρα νά ἐπιβλέπῃ γύρω στόν πύργο, γιά νά μήν ἔλθῃ κανείς νά μᾶς ἐνοχλήσῃ. Πηγαίνω ὁ ἴδιος νά τοῦ τό πῶ, γιατί, ἀν χτυπήσω τό κουδοῦνι, μπορεῖ νά παρουσιασθῆ κανείς ἄλλος ὑπηρέτης.

— Πήγαινε καί γύρισε γρήγορα.

Ἡ κοπέλλα εἶχε βγάλει τό μαντό της. Φοροῦσε ἀπό μέσα ἕνα μαῦρο βελουδένιο φόρεμα. Κάθησε κοντά στή φωτιά καί τοῦ χαμογέλασε μέ ἀγάπη. Ἐκεῖνος βγῆκε ἀπ' τό σαλόνι καί πέρασε δυό ἄλλα δωμάτια. Ἐαφνικά, σέ μιά μικρή κάμαρα γεμάτη μπιμπελό καί καλλιτεχνήματα, ξεπρόβαλε ἐμπρός του μιά γυναῖκα.

★

Στό ἀδύνατο φῶς μιᾶς πλαφονιέρας, ὁ Γκασπάρ ἀναγνώρισε ἀμέσως τή γυναῖκα αὐτή, πού ἐμοιαζε μέ φάντασμα. "Ηταν ἡ 'Αλμπίν.

Τόν εἶχε παρακολουθήσει, σάν τρελλή, χωρίς νά τήν ἰδῆ. Εἶχε ἀνεβῆ πίσω του, εἶχε βρῆ ὅλες τίς πόρτες ἀνοιχτές, εἶχε διστάσει μιά στιγμή, ἀκούοντας θόρυβο, κι' εἶχε σταματήσει ἔπειτα στό μικρό σαλόνι.

Ὁ μαρκήσιος ἔνοιωσε κάποιο τρόμο, βλέποντας τό πελιδνό της πρόσωπο καί τά λαμπερά μάτια της.

— Ἐσύ ἐδῶ; πρόφερε, προσπαθῶντας νά χαμογελάση. "Α, καταλάβαίνω! Μετάνοιωσες, φαίνεται. Δέχεσαι νά συμβιβασθοῦμε.

— "Οχι.

— Μοῦ φέρνεις λοιπόν πίσω τό ἑκατομμύριο;

— "Οχι.

— Τότε τί ἔρχεσαι νά κάμῃς ἐδῶ;

— Δέν ἀφίνεις τά ἄσχημα αὐτά ἀστεῖα;

— Γιά τελευταία φορά, Γκασπάρ, ἐννοεῖς νά δώσῃς ἕνα ὄνομα στό παιδί σου, ἀντί νά μοῦ πληρώσῃς τήν τιμή μου;

— Ἐπειδή ἀκριβῶς ἐνδιαφέρομαι γιά τήν τιμή σου καί δέν θέλω νά σέ παρεξηγήσουν, βλέποντάς σε ἐδῶ τέτοια ὥρα, θά φωνάξω τόν καμαριέρη μου, γιά νά σέ ὁδηγήση ὡς τήν πόρτα!

— Μέ διώχνεις;... Πρόσεξε!

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

Πῶς καθαρίζουν τά ἀσημικά

Γιά νά καθαρίζετε τά ἀσημικά σας, τά βουτᾶτε σέ ζεστή σαπουνάδα, τά ξεπλένετε μέ κρῦο νερό καί τά τρίβετε γρήγορα μ' ἕνα μαλακό δέρμα ζαρκαδιοῦ. Εἶνε ἐπίσης πολύ ἀποτελεσματικό τό νερό ὅπου ἔχουν βράσει πατάτες ξεφλουδισμένες ἤ σπανάκι. Ἀποφεύγετε τίς διάφορες σκόνες ἤ ἀλοιφές, γιατί φθείρουν τό ἀσῆμι.

— Ἄν τά ἀσημικά σας ἔχουν λεκέδες ἀπό αὐγά, τά τρίβετε μέ λίγο στεγνό ψιλό ἁλάτι, πρίν τά πλύνετε. Γιά λεκέδες ἀπό ἀγνωστη αἰτία, δοκιμάστε ἕνα μεῖγμα ἀπό γύψο καί ξύδι, ἤ σαπουνάδα στήν ὁποία ἔχετε προσθέσει ἐλαχιστη ποτάσσα (2 κουταλιές σούπας στήν ὁκᾶ).

— Ὅταν τά ἀσημικά εἶνε μαυρισμένα ἀπ' τήν πολυκαιρία, τά τρίβετε μ' ἕνα λεπτό πανί, βουτηγμένο σέ διάλυσι 1 μέρους ὑποσουλφίτ ντέ σοὺντ σέ 2 μέρη νερό. Μπορεῖτε ἐπίσης νά τά βουτήσετε σέ ἀλυσσίδα μέ πολύ σαπούνι, στήν ὁποία ἔχετε προσθέσει 5 δράμια στύψη σέ κάθε ὁκᾶ.

— Ἔπειτα ἀπό κάθε καθάρισμα τῶν ἀσημικῶν σας, τά περνᾶτε μέ λίγο οἰνόπνευμα, κι' ἀφοῦ τά ξεπλύνετε καί τά σκουπίσετε, τά τρίβετε καλά μέ μιά μαλακή βοῦρτσα, γιά νά μή μείνουν ἄσπρες σκόνες μέσα στά σκαλισματά τους.

— Ὅταν πρόκειται νά συλλάξετε τά ἀσημικά πού δέν χρησιμοποιεῖτε συχνά, τά ἀλείφετε ἐλαφρά μέ λάδι καί τά τυλίγετε σέ καθένα χωριστά μέ μαῦρο μεταξωτό χαρτί. "Οταν θά τά βουτήσετε σέ ζεστή σαπουνάδα, γιά νά καθαρίσουν ἀπ' τό λάδι.

Πόσο ἀξίζουν τά μαλλιά σας

Μιά γυναῖκα πού θά τήν ἀποκαλοῦσαν «γίδα», θά τό θεωροῦσε ἀναμφισβήτητα μεγάλη προσβολή. Καί ὅμως ὑπῆρξε μιά ἐποχή πού οἱ ἄνδρες, κουρασμένοι καί ἀπελπισμένοι ἀπό τό ὡραῖο φῦλο, προτίμησαν νά ἔχουν γιά πλατωνικές ἐρωμένες τους τά συμπαθητικά αὐτά τετράποδα, πού τά περιέθαλαν μέ τίς πιό συγκινητικές φροντίδες καί περιποιήσεις.

Θά φαντάζεσθε φυσικά ὅτι αὐτό συνέβη σέ μιά ἐποχή πού ἔλειπαν οἱ γυναῖκες ἤ πού τά ἤθη ἦταν τόσον αὐστηρά, ὥστε οἱ ἐρωτικές σχέσεις μεταξύ τῶν δύο φύλων νά εἶνε ἀδύνατες ἤ δύσκολες. Καί ὅμως ἡ προτίμησις αὐτή πρός τίς γίδες ἔγινε σέ μιά περίοδο ἀπεριγράπτης διαφθορᾶς, ὅπως ἦταν ὁλόκληρος ὁ 16ος καί 17ος αἰών καί σέ μιά χώρα, ὅπου ὁ ἔρως δέν ἐγνώρισε ποτέ φραγμούς, ὅπως ἦταν ἡ Ἰταλία. Γιά ποιό λόγο; Οἱ σύγχρονοι συγγραφεῖς τήν ἐξηγοῦν σάν μιάν ἐκδήλωσι περιφρονήσεως καί ἀποστροφῆς πρός τίς γυναῖκες, πού ἦταν τόσο πρόθυμες στόν ἔρωτα, ὥστε δέν ἄξιζε νά χάνη κανείς στά σοβαρά τόν καιρό του μαζί τους.

'Αλλ' ἄς ἐλθωμε στά γεγονότα.

Τό 1584 ὁ δοὺξ τοῦ Νεβέρ στρατολόγησε στή βόρειο Ἰταλία περί τούς 4000 μισθοφόρους, γιά νά ὑποστηρίξη τόν βασιλέα τῆς Γαλλίας 'Ερρίκο τόν 3ο, πού ἤθελε νά καταβάλη τούς ἐσωτερικούς ἐχθρούς του.

"Οταν, λοιπόν, αὐτοί οἱ μισθοφόροι μπῆκαν στό Παρίσι, οἱ κάτοικοι εἶδαν ἔκπληκτοι πῶς ἔσερναν πίσω τους πικρά καροτσάκια, ὅπου ἦταν καθισμένες μεγαλοπρεπέστατα 200 γίδες!

Οἱ γίδες αὐτές ἦταν ντυμένες μέ βελούδινα χρυσοστόλιστα φορέματα καί εἶχαν βαρύτιμα περιδέραια στό λαιμό καί διαδήματα στό κεφάλι, ἔτσι πού ἐμοιαζαν σάν ἀληθινές βασίλισσες. Ἐπί πλέον ἦταν παφουμαρισμένες μέ ἐκλεκτά ἀρώματα καί ἀφηναν πίσω τους μιά μεθυστική εὐωδιά...

Ἐκεῖνοι στούς ὁποίους ἀνῆκαν τίς φρόντιζαν μέ μεγάλη στοργή, περνοῦσαν ὧρες ὁλόκληρες κοντά τους, μιλώντας τους γιά τόν ἔρωτά τους, τούς ἀπήγγελλαν ποιήματα ἤ τραγουδοῦσαν γιά τό χατῆρι τους... καί, ἀπό τό ἄλλο μέρος, δέν παρέλειπαν εὐκαιρία γιά νά δείξουν τήν ἀποστροφή τους πρός τίς γυναῖκες, πού ἐκλιπαροῦσαν τόν ἔρωτά τους.

Κάτι παρόμοιο συνέβαινε καί στίς τάξεις τοῦ στρατοῦ πού ἡ Ἑνετική Δημοκρατία εἶχε συγκεντρώσει κατά τό 1699 στά Χανιά τῆς Κρήτης, γιά νά προστατεύση τήν πόλι ἀπό τούς Τούρκους.

Ὁ στρατός αὐτός, ἀφηγεῖται ὁ μαρκησιος ντέ Λα Φεγιάντ, ἀπετελεῖτο ἀπό μισθοφόρους καί ἐθελοντάς ὅλων τῶν ἐθνῶν. Ἦταν, λοιπόν, τῆς μόδας μεταξύ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ τοῦ ἑκστρατευτικοῦ σώματος νά ἔχουν γιά ἐρωμένες γίδες. Οἱ προσπάθειες πού ἔκαμαν μερικοί ἔμποροι ἀπό τή Σικελία καί ἀπό τή βόρειο Ἀφρική, πού ἔφεραν κάθε τόσο καραβάνια μέ ὡραιότατες γυναῖκες γιά νά τούς δελεάσουν, δέν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Μεγάλη ἦταν ἐπίσης ἡ ἀγανάκτησις τῶν Κοπτῶν, πού περιεπαίζαν τίς γελοίες αὐτές συνήθειες τῶν ὑπερασπιστῶν τῆς νήσου.

"Ενα πρωΐ, ὁ Φεγιάντ ἐπισκέφθηκε τόν διοικητή αὐτοῦ τοῦ στρατοῦ, πού εἶχε στείλει ἡ Ἑνετική Δημοκρατία στήν νῆσο.

ΜΕΣΑΙΩΝΕΣ ΤΡΕΛΛΕΣ

Ποῦ φθάνει ἡ τρέλλα τῶν ἀνδρῶν

Μιά γυναῖκα πού θά τήν ἀποκαλοῦσαν «γίδα», θά τό θεωροῦσε ἀναμφισβήτητα μεγάλη προσβολή. Καί ὅμως ὑπῆρξε μιά ἐποχή πού οἱ ἄνδρες, κουρασμένοι καί ἀπελπισμένοι ἀπό τό ὡραῖο φῦλο, προτίμησαν νά ἔχουν γιά πλατωνικές ἐρωμένες τους τά συμπαθητικά αὐτά τετράποδα, πού τά περιέθαλαν μέ τίς πιό συγκινητικές φροντίδες καί περιποιήσεις.

Θά φαντάζεσθε φυσικά ὅτι αὐτό συνέβη σέ μιά ἐποχή πού ἔλειπαν οἱ γυναῖκες ἤ πού τά ἤθη ἦταν τόσον αὐστηρά, ὥστε οἱ ἐρωτικές σχέσεις μεταξύ τῶν δύο φύλων νά εἶνε ἀδύνατες ἤ δύσκολες. Καί ὅμως ἡ προτίμησις αὐτή πρός τίς γίδες ἔγινε σέ μιά περίοδο ἀπεριγράπτης διαφθορᾶς, ὅπως ἦταν ὁλόκληρος ὁ 16ος καί 17ος αἰών καί σέ μιά χώρα, ὅπου ὁ ἔρως δέν ἐγνώρισε ποτέ φραγμούς, ὅπως ἦταν ἡ Ἰταλία. Γιά ποιό λόγο; Οἱ σύγχρονοι συγγραφεῖς τήν ἐξηγοῦν σάν μιάν ἐκδήλωσι περιφρονήσεως καί ἀποστροφῆς πρός τίς γυναῖκες, πού ἦταν τόσο πρόθυμες στόν ἔρωτα, ὥστε δέν ἄξιζε νά χάνη κανείς στά σοβαρά τόν καιρό του μαζί τους.

'Αλλ' ἄς ἐλθωμε στά γεγονότα.

Τό 1584 ὁ δοὺξ τοῦ Νεβέρ στρατολόγησε στή βόρειο Ἰταλία περί τούς 4000 μισθοφόρους, γιά νά ὑποστηρίξη τόν βασιλέα τῆς Γαλλίας 'Ερρίκο τόν 3ο, πού ἤθελε νά καταβάλη τούς ἐσωτερικούς ἐχθρούς του.

"Οταν, λοιπόν, αὐτοί οἱ μισθοφόροι μπῆκαν στό Παρίσι, οἱ κάτοικοι εἶδαν ἔκπληκτοι πῶς ἔσερναν πίσω τους μικρά καροτσάκια, ὅπου ἦταν καθισμένες μεγαλοπρεπέστατα 200 γίδες!

Οἱ γίδες αὐτές ἦταν ντυμένες μέ βελούδινα χρυσοστόλιστα φορέματα καί εἶχαν βαρύτιμα περιδέραια στό λαιμό καί διαδήματα στό κεφάλι, ἔτσι πού ἐμοιαζαν σάν ἀληθινές βασίλισσες. Ἐπί πλέον ἦταν παφουμαρισμένες μέ ἐκλεκτά ἀρώματα καί ἀφηναν πίσω τους μιά μεθυστική εὐωδιά...

Ἐκεῖνοι στούς ὁποίους ἀνῆκαν τίς φρόντιζαν μέ μεγάλη στοργή, περνοῦσαν ὧρες ὁλόκληρες κοντά τους, μιλώντας τους γιά τόν ἔρωτά τους, τούς ἀπήγγελλαν ποιήματα ἤ τραγουδοῦσαν γιά τό χατῆρι τους... καί, ἀπό τό ἄλλο μέρος, δέν παρέλειπαν εὐκαιρία γιά νά δείξουν τήν ἀποστροφή τους πρός τίς γυναῖκες, πού ἐκλιπαροῦσαν τόν ἔρω

Θρύλοι και παραδόσεις

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΚΡΙΣΝΑ ΜΕ ΤΟ ΛΩΤΟ

Η νύχτα ήτανε θερμή, βουβή, γεμάτη γαλήνη, όταν από τα πέρατα τοῦ κάμπου, μέσ' από τὸ βάσος τὸ πυκνό, αργά, σιγά νὰ ξεπροβάλη άρχισε τὸ λαμπερὸ φεγγάρι. Κι' ἀπὸ τὶς γεμάτες ἀπ' ὁλόλευκα ἀρνιά, ἀρχίσαν δυνατά γαυγίσματα.

Τὸ φεγγάρι ὁλόγιομο ταξειδεύει τώρα στὸν οὐρανό.

Ἀνατριχιάζουν τὰ πουλιά, τὰ φύλλα, τὰ νερά, κι' ἕνα ψιθύρισμα ἕνα κελάδισμα, σάν προσευχή, τὸν Κρίσνα προσκαλεῖ μέσα στὸν κάμπο τοῦ Δελχί, στοὺς λόφους τοῦ Ἀγκρά, στὸ βασωμένο Μαθουρά:

— Κρίσνα! Κρίσνα! Κρίσνα! Θεὲ τοῦ ἥλιου καὶ τῆς γῆς, Θεὲ τῆς νύχτας καὶ τοῦ φεγγαριοῦ!...

Ἀνάμεσα σὲ δυὸ προβατίνες κοιμᾶται ὁ Θεὸς Κρίσνα. Ξυπνᾶ, τινάζεται ψηλά, ἁρπάζει τὸ σουράβλι του, πηδᾶ καὶ φτάνει στὸν ἀσημένιο Γιαμουνά, τὸν ποταμὸ μὲ τοὺς λωτοὺς καὶ μὲ τὰ γάργαρα νερά.

Μονάχος στὴν ἀπέραντη τὴ φύση, ἀναστενάζει κι' ἡ ματιά του γυρνοφέρνει ὅσο μακρυὰ μπορεῖ νὰ δῇ κάτω ἀπ' τ' ἀπέραντο τοῦ φεγγαριοῦ τὸ φῶς.

Οὔτε νεράϊδες, οὔτε ἀνθρώπινες ψυχὲς τὸν τριγυρίζουν. Μονάχος σιγοσφυρίζει στὴ φλογέρα σκοπούς, ποὺ τοὺς λωτοὺς γ' ἀναδεύουν κάνουν.

— Οὔτε μιὰ γυναῖκα; ψιθυρίζει, καὶ ἡ καρδιὰ τοῦ ἀνατριάζεται λυπητερά.

Κι' ἕνας λωτός, ὁ πιὸ κοντυνός, ἀργοκουνιέται καὶ λυγίζει σὰν νἄνοιωσε τὴ σκέψι του, σὰν νἄνοιωσε τὰ θεῖκά τὰ λόγια του. Τὸν κύτταξε στοργικά, γλυκά, χαδιάρικα ὁ Κρίσνα καὶ εἶπε:

— Μέσα στὴν ὄμορφη αὐτὴ νύχτα, ἡ γυναῖκα λείπει μόνο! Ὅμορφο ἀγνὸ λολοῦδι μου λευκό, σὺ μονάχα τὴ μορφὴ μπορεῖς νὰ πάρῃς, τῆς πιὸ ὄμορφης καὶ λυγερῆς γυναίκας.

π' οὔτε στὴ γῆ, οὔτε στὸν οὐρανὸ δὲν θὰ βρεθῇ νὰ μοιάζῃ σὰν καὶ σένα.

Αὐτὰ εἶπε ὁ Κρίσνα, καὶ ὁ λωτός, μέσ' ἀπ' τὸ ἥρεμο νερό, ξεπήδησε σὰν λυγερό, ὁλόλευκο, ἐπιθυμητὸ κορμί, ποὺ τὸ ἔντυναν μ' ἀσῆμι ἀστραφτερὸ τοῦ φεγγαριοῦ οἱ ἀχτίδες.

— Κόρη τοῦ νεροῦ καὶ τῆς φαντασίας μου, παρθένα τῆς ψυχῆς μου καὶ τοῦ ἀντίλαλου τῆς φλογέρας μου, δὲν θάσαι πιὰ τοῦ ποταμοῦ ὁ λωτὸς μὰ ἡ γυναῖκα πώφτιασα ἐγώ, μὲ τὴν ἐξωτικὴ ὁμορφιά της. Μίλησε, γυναῖκα τῆς δημιουργίας μου, καὶ πές μου, ποῦ νὰ στήσω θέλεις τὸ θρόνο τὸ διπλό σου, τὸ θρόνο τῆς ἀγάπης σου.

— Κύριε καὶ παντοδύναμε σὺ τὸ θέλησες ἀπὸ λουλοῦδι, γυναῖκα νὰ γενῶ. Μέσ' στὸ νερὸ τρεμούλιαζα τόσον καιρὸ καὶ στοῦ ἀνέμου τὸ περπάτημα λιποψυχοῦσα. Φοβόμουνα τὶς ἀστραπές, τὶς καταιγίδες καὶ τοὺς κεραυνούς. Φοβόμουνα τοῦ ἥλιου τὶς καυτερὲς ἀχτίδες. Κι' ἂν ἔγινα γυναῖκα ἀπὸ λωτὸς δὲν ἄλλαξα, παρὰ μονάχα στὸ κορμί. Κρίσνα, κύριε καὶ θεέ μου, τὴ γῆ φοβοῦμαι καὶ κάθε τί ποὺ βρίσκεται πάνω σ' αὐτή. Διαταξὲ με καὶ πές μου, ποῦ θὲς νὰ ζήσω;

— Σ' ἀρέσουν τῶν βουνῶν οἱ ὁλόλευκες κορφές;

— Φοβᾶμαι τὸ κρῦο καὶ τὰ χιόνια, κύριέ μου!

— Σ' ἀρέσουν τὰ τρίσβαθα τῆς θάλασσας, παλάτι νὰ σοῦ χτίσω ἐκεί;

— Φοβᾶμαι τὰ ψάρια τοῦ βυθοῦ, τὰ τέρατα ποὺ κατοικοῦν κεῖ κάτω!.

— Σ' ἀρέσουν οἱ ἀπόκρυφες σπηλιές;

— Φοβᾶμαι, κύριε, τὴ σκοτεινιά τους!

— Σ' ἀρέσουν τῆς ἐρημιᾶς οἱ ἄμμοι οἱ ἀπέραντοι;

— Φοβᾶμαι τὸ φλογερὸ λιοπύρι!

— Ποῦ νὰ σὲ βάλω, ἀγνὸ καὶ ὄμορφο δημιούργημά μου; Μονάχα μιὰ θεσοῦλα ἀπομένει: ἡ καρδιὰ μου!

Χαμήλωσε τὰ μαῦρα ματοτσίνουρά της, σταύρωσε τὰ χέρια της μπροστὰ στὴ γύμνια τοῦ κορμιοῦ της καὶ μέσ' ἀπ' τὸ νερὸ σιγά, περπατητὰ τὸν Κρίσνα πλησιάζει ἡ ἀσύγκριτη γυναίκα.

Τὰ χείλη του φυσοῦν μέσ' στῆς φλογέρας τὸ καλάμι θριαμβικὰ τὸν ὕμνο τῆς παρθένας ποὺ πάει νὰ σμίξῃ τὸν ἀγαπημένο της.

Κι' ὁ ἦχος τῆς φλογέρας ξεπερνᾶ τὰ δάση, τὰ βουνά, μπαίνει στὶς στάνες μὲ τὰ ὁλόλευκα ἀρνιά, φτάνει καὶ ξεπερνᾶ τ' ἀστέρια τὰ λαμπερὰ τοῦ οὐρανοῦ ποὺ χαμογελοῦν ἀπ' τ' οὐρανοῦ τὰ ὕψη.

Κι' ἐνῶ τὸ θεῖο τραγοῦδι βγαίνει γλυκὰ - γλυκὰ μέσ' ἀπ' τοῦ σουραβλιοῦ τ' ἀνάσασμα, μπαίνει ἡ κόρη στὴν καρδιὰ τοῦ Κρίσνα καὶ θρονιάζεται.

Καὶ τὴ νύχτα ἐκείνη, τὴ νύχτα μὲ τ' ὁλόγιομο φεγγάρι ἔγιναν οἱ γάμοι τοῦ Κρίσνα μὲ τὸ ἐρωτικὸ λουλοῦδι, τὸ λωτό. ΑΙΛΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Λύσις τοῦ 66 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΔΙΝΗ — ΘΑ — ΘΑ — ΦΩΝΗ. 2) ΑΡΧΩΝ — ΕΡΜΗΣ. 3) ΡΩ — ΣΗΤΙΑ — ΤΟ. 4) ΥΑΛΟΣ — ΡΕΑ — ΟΑΣΙΣ. 5) ΝΥΞ — ΑΤΙ. 6) ΜΙΑ — ΝΥΣΤΕΡΙ — ΔΙΑ. 7) ΙΑΒΑ — ΑΙΑΣ. 8) ΒΙΑΙΑ — ΠΕΝΝΑ. 9) ΠΛΑΞ — ΑΓΡΑ. 10) ΙΟΣ ΟΜΟΝΟΙΑ — ΩΝ. 11) ΗΡΑ ΑΡΑ. 12) ΛΟΧΜΗ — ΑΜΑ — ΜΙΣΟΣ. 13) ΙΣ — ΕΡΑΤΟ — ΣΩ. 14) ΩΡΙΩΝ — ΟΡΜΟΣ. 15) ΑΛΜΑ—ΣΙ — ΥΑ—ΣΥΚΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΔΟΡΥ — ΜΙ — ΠΙ — ΛΙΜΑ. 2) ΘΑΡΙΑ — ΛΟΧΟΣ. 3) ΝΑ — ΑΒΒΑΣ — ΩΜ. 4) ΗΡΩΟΝ — ΑΙΣ — ΗΜΕΡΑ. 5) ΣΥΝ — ΟΡΗ. 6) ΦΩΣ — ΣΥΡΙΣΜΑ — ΕΩΣ. 7) ΑΝΗΡ — ΑΡΝΙ. 8) ΠΕΝΤΕ — ΟΝΟΜΑ. 9) ΘΕΙΑ — ΑΤΟΥ. 10) ΑΡΑ — ΑΡΜΕΝΙΑ — ΩΡΑ. 11) ΟΤΙ — ΑΡΜ. 12) ΘΗΜΑΙ — ΑΝΑ — ΑΙΜΟΣ. 13) ΩΣ — ΔΙΑΓΩ — ΣΥ. 14) ΤΙΜΙΑ — ΡΟΔΟΣ. 15) ΗΛΟΣ — ΑΣ — ΑΝ — ΣΩΜΑ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ζαμπιράν Ι. Εὐχαριστοῦμε. Δὲν ἔχομε ἀκόμη ἀρκετὸ χῶρο, γιὰ τὴ δημοσίευση συνεργασίας τῶν ἀναγνωστῶν μας. Σ. Καρυωτάκη Ν. Ἰωάννινα: Σᾶς εὐχαριστοῦμε γιὰ τὰ καλά σας λόγια. Τὸ ζήτημα τῆς ποιότητος τοῦ χαρτιοῦ θὰ λυθῇ ὁριστικὰ πολὺ συντόμως. Γ. Τραϊανόν, Θεσ)νίκην: Δὲν ἔχετε ἄδικο. «Ξανθομάλλην». Ἐνταῦθα: Δὲν μποροῦμε νὰ σᾶς εὐχαριστήσωμε. Κρομμυδόπουλο Α., Νέον Φάληρον: Εἰ γαμε στὸ Βέρβερο τὴν ἱστορία σας. Γεωργία Καλαματιανή: Ζητᾶστε τὴ συμβουλὴ ἑνὸς γιατροῦ. Χρ. Χ. Καμπούρογλου: Δὲν ἔχομε ἀρκετὸ χῶρο. Σᾶς εὐχαριστοῦμε. James Ficher: Ἡ διεύθυνσις ποὺ μᾶς ζητᾶστε εἶνε ἡ ἀκόλουθος: Mr John Wayne, RKO Radio Pictures Studio, Hollywood, Calif. U. S. A. Ἄννα-Μαρία: Ἀρκεῖ νὰ γράψετε: Sabu - Hollywood, Calif. U. S. A. Λορελάϊ: Ἡ διεύθυνσις τοῦ Ντάνα Ἄντριους εἶνε ἡ ἑξῆς: Mr Dana Andrews, Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. Ι. Λοϊζον. Ἐνταῦθα: Μπορεῖτε νὰ γράψετε ἀπ' εὐθείας σ' ὁποιοδήποτε Ἀμερικανικὸ περιοδικὸ θέλετε, ἀπὸ αὐτὰ ποὺ ἔρχονται στὴν Ἀθήνα.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΙΣΤΙΧΑ

Ἀγάπη θέλει φρόνησι, θέλει ταπεινωσύνη,
θέλει λαγοῦ περπατησιά, ἀπτοῦ νρηγορωσύνη.

★

Ἀγάπησα, τί ἀπόκτησα; τῆς γῆς τὴν ὄψι ἐπίκρα.
Τοῦ κόσμου τὴν καταλαγιὰ καὶ προκοπὴ δὲν εἶδα.

★

Ἀλησμονιοῦνται κι' οἱ φιλιές, ἀρνιοῦνται κ' οἱ ἀγάπες.
Συναπατιοῦνται καὶ μιλοῦν σὰν ξένοι, σὰν διαβάτες.

★

Ἀνάθεμά τον πῶλεγε πὼς εἶν' γλυκειὰ ἡ ἀγάπη,
μὰ ἐγὼ τὴν ἐδοκίμασα κι' εἶνε πικρὴ φαρμάκι.

★

Ἂν ἤθελες νὰ μ' ἀρνηθῇς, γιατί νὰ μ' ἀγαπήσῃς;
Πρῶτα ν' ἀνάψῃς τὴ φωτιὰ κ' ὕστερα νὰ τὴ σβύσῃς;

★

Ἀνοίξαν οἱ ἐφτὰ οὐρανοὶ καὶ μοῦπανε μιὰ ρίζα
ὁποὺ ἀγαπήσῃ κι' ἀρνηθῇ, νἄχῃ διπλὸ τὸ κρῖμα.

★

Δὲν εἶνε κρῖμα κι' ἄδικο τὰ δυὸ ἀγαπημένα,
Νἄνε στὸν κόσμο ζωντανὰ καὶ πάλι χωρισμένα;

★

Δὲν εἶνε κρῖμα τὸ κορμὶ νὰ τὸ νικοῦν τὰ πάθη,
νὰ τὸ ζυπνοῦν οἱ λογισμοὶ τὴ νύχτα στὸ κρεββάτι;

★

Δὲν ἔτυχε ποτὲ νὰ δῇς, πῶς τρώει τὸ φεῖδι φύλλο;
Ἔτσι δαγκάν' ὁ νιὸς τὴ νιὰ σὰν ἄρρωστος τὸ μῆλο.

★

Δυστυχιὰ εἶνε μεγάλη ν' ἀγαπᾶ κανεὶς καμμιά,
καὶ νὰ θέλ' νὰ τῆς μιλήσῃ, νὰ μὴ βρίσκῃ μοναξιά.

★

Ἐγὼ ἀγαπάω τὴν ἐλπὶ γιατὶ κάνει τὸ λάδι
καὶ φέγγει τῆς ἀγάπης μου, ὁπου δειπνάει τὸ βράδυ.

★

Ἐγὼ κι' ἂν παίζω κι' ἂν γελῶ καὶ δυὸ καρδιὲς κι' ἂν ἔχω
ἡ μία παίζει καὶ γελᾶ κι' ἡ ἄλλη ζέρει τί ἔχω.

Θάνατος στὰ ἔντομα!

Τὰ νέα ἐντομοκτόνα

Τὸ περίφημο D.D.T. ἔκαμε ἐπὶ τέλους τὴν ἐμφάνισί του στὴν Ἑλλάδα καὶ πωλεῖται στὴν ἐλευθέρα ἀγορά. Ἔχουν περάσει τρία χρόνια περίπου, ἀφ' ὅτου πρωτοχρησιμοποιήθηκε σὲ εὐρεῖα κλίμακα γιὰ νὰ ἐξοντώσῃ τὶς φείρες, ποὺ μετέδιδαν ἐξανθηματικὸ τύφο στὴν Ἰταλία καὶ στὴ Σικελία. Ἀπὸ τότε, ἔχουν σταναλωθῇ τεράστιες ποσότητές του σ' ὁλόκληρο τὸν κόσμο γιὰ διάφορους σκοπούς.

Ἔχουμε γράψει ἄλλοτε γιὰ τὶς ἐπιτυχίες του. Ἀλλὰ καὶ γιὰ τοὺς κινδύνους ποὺ παρουσιάζει. Μπορεῖ νὰ σκοτώσῃ κι' ἔντομα ὠφέλιμα, ὅπως π.χ. τὶς μέλισσες, καθὼς ἐπίσης μικρὰ πουλιά, ψάρια, γάτες, σκυλιά... Εἶνε ἐπιβλαβὲς ἀκόμη καὶ στὸν ἄνθρωπο, γι' αὐτὸ πρέπει ν' ἀποφεύγεται ἡ ἐποφὴ του ἐπὶ πολλὴ ὥρα μὲ τὸ ἀνθρώπινο δέρμα. Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ ραντίζωνται μ' αὐτὸ τὰ διάφορα λαχανικά, μέσα σὲ 3 βδομάδες πρὶν καταναλωθοῦν. Οἱ χημικοὶ τοῦ μεγάλου ἀμερικανικοῦ ἐργοστασίου Ντιπόν, ποὺ παράγει αὐτὸ τὸ ἐντομοκτόνο, δίνουν λεπτομερεῖς ὁδηγίες γιὰ τὴν ἀσφαλῆ κι' ἀποτελεσματικὴ χρησιμοποίησί του.

Τώρα οἱ ἐπιστήμονες ἀναζητοῦν ἄλλες οὐσίες, ποὺ νὰ ἔχουν («ἐκλεκτικὴ») δηλητηριώδη ἐπίδρασι, νὰ σκοτώνουν, δηλαδή, ἕνα εἶδος ἐντόμων ἢ βλαβερῶν ζώων, χωρὶς νὰ βλάπτουν καθόλου ὅλα τὰ ἄλλα ζωντανὰ πλάσματα, καὶ ἰδίως τὸν ἄνθρωπο.

Σὲ πολλὲς περιπτώσεις, ἔχουν ἤδη ἐπιτύχει, ἐνῶ σ' ἄλλες πειραματίζονται ἀκόμη. Ἡ σπουδαιότερη ἀπ' τὶς νέες ἐπιτυχίες τους εἶνε τὸ φάρμακο ποὺ ἐξοντώνει ἕνα εἶδικὸ τύπο τοῦ κοινοῦ γκρίζου νορθηγικοῦ ἀρουραίου. Πρὸ ὀλίγων ἐτῶν, ὁ χημικὸς ὄζός, τοῦ ἐργοστασίου Ντυπόν, εἶχε βρῇ ὅτι μιὰ οὐσία ποὺ λέγεται «θειουρία») προκαλοῦσε ἔντονη ἀντίδρασι στοὺς ἀρουραίους. Ἕνας συνάδελφός του βασίσθηκε σ' αὐτὴ τὴν παρατήρησι καὶ παρασκεύασε μιὰ οὐσία λίγο διαφορετικὴ ἀπ' τὴν προηγούμενη. Τὴν ὀνόμασε «ΑΝΤΟΥ» ἀπ'τὰ ἀρχικὰ ψηφία τῆς χημικῆς ὀνομασίας της « Ἄλφα Νάφθυλ - θειουρία». Ἡ οὐσία αὐτὴ εἶνε ἄγευστη, κι' ἔτσι τὰ ποντίκια τὴν τρῶνε ἀνύποπτα, καὶ φοφοῦν.

Ἕνα κιλὸ «ΑΝΤΟΥ» ἀρκεῖ γιὰ νὰ σκοτώσῃ 600.000 ἀρουραίους. Εἶνε δὲ ἐντελῶς ἀβλαβὴς γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Ἀπεναντίας, τὸ νέο δηλητήριο γιὰ τὰ ποντίκια («1080»), ποὺ ἔχει τὴν χημικὴ ὀνομασία «φθοριοξικὸν νάτριον», εἶνε δηλητηριῶδες καὶ γιὰ τὸν ἄνθρωπο, κι' ἡ χρῆσις του πρέπει νὰ γίνεται μὲ κάθε προφύλαξι. Τελευταίως, στὴ Ν. Ὑόρκη, ἕνα κοριτσάκι 13 μηνῶν, βρῆκε ἕνα κομμάτι ψωμὶ ποτισμένο μ' αὐτὴ τὴν οὐσία, τὸ φαγε καὶ πέθανε σὲ τρεῖς ὧρες.

Ἀλλὰ κι' ὅταν ἀκόμη πρόκειται γιὰ μιὰ οὐσία ὄχι δηλητηριώδη γιὰ τὸν ἄνθρωπο, χρειάζεται πάντως προσοχή, γιατὶ μπορεῖ νὰ εἶνε πολὺ βλαβερὴ γιὰ ὡρισμένα εὐπαθῆ ἢ «ἀλλεργικὰ» ἄτομα.

Ἕνα ἄλλο καινούργιο φάρμακο, τὸ «διθιάνιον», καταστρέφει ἰδιαιτέρως τὰ ἔντομα τὰ βλαβερὰ γιὰ τὴ γεωργία. Ἔχει ἐφευρεθῇ ἀπὸ ἕνα ἐπιστημονικὸ ἐργαστήριο τῆς Φιλαδελφείας καὶ περιέχει ἄνθρακα, ὑδρογόνον, ἄζωτον, θειάφι καὶ νάτριον.

Μελετῶντας τὶς νέες αὐτὲς οὐσίες, οἱ ἐπιστήμονες προσπαθοῦν συγχρόνως νὰ ἐξακριβώσουν πῶς ἐπιδροῦν στὰ ἔντομα ἢ στὰ ποντίκια. Στὴν περίπτωσι τοῦ D. D. T., εἶνε γνωστὸ ὅτι τὸ φάρμακο αὐτὸ διαλύεται στὶς ἐλαιώδεις οὐσίες. Ἔτσι, κατορθώνει νὰ εἰσχωρήσῃ εὔκολα στὸ λιπαρὸ στρῶμα ποὺ προφυλάσσει ἐξωτερικῶς διάφορα ἔντομα. Ὅταν μπῇ πιὰ στὸ σῶμα τοῦ ἐντόμου, ἐπιταχύνει πρῶτα τὶς ζωϊκὲς λειτουργίες του κι' ἐπὶ τέλους παραλύει τὸ νευρικὸ του σύστημα καὶ φέρνει τὸ θάνατο.

●

Γιὰ τὰ τζάμια σας

Τὰ τζάμια κι' οἱ καθρέφτες καθαρίζονται συνήθως μὲ σίνόπνευμα. Μπορεῖτε ὅμως ἐπίσης νὰ μετακειρισθῆτε ἕνα κομμένο κρεμμῦδι. Ὁ χυμὸς του καθαρίζει περίφημα κάθε γυαλί. Κατόπιν, γιὰ νὰ ξεπλύνετε τὸ τζάμι, τὸ περνᾶτε ἐπανειλημμένως μ' ἕνα δέρμα ζαρκαδιοῦ βουτηγμένο σὲ καθαρὸ νερό.

Η ΒΕΛΓΙΔΑ

Οἱ γυναῖκες τοῦ Βελγίου, οἱ ξανθὲς Φλαμανδὲς καὶ οἱ μελαχρινὲς Βαλλωνίδες, μολονότι ἀνήκουν σὲ δύο φυλές, ποὺ ἔχουν διαφορετικὰ ἐθνικὰ καὶ γλωσσικὰ χαρακτηριστικά, δὲν ἀποτελοῦν δυὸ ξεχωριστοὺς τύπους. Μὲ παληὲς ἐπιμέλειες συγχωνεύθηκαν σ' ἕνα κάπως ἁρμονικὸ σύνολο καὶ σχημάτισαν μιὰ ὡμορφη κι' εὐχάριστη γυναῖκα: τὴ Βελγίδα.

— Τί νόστιμος, τί πικάντικος τύπος ποὺ εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα! μοῦ ἔλεγε μὲ θαυμασμὸ ἕνας Ἄγγλος δημοσιογράφος στὶς Βρυξέλλες. Εἶνε τρυφερὴ καὶ γλυκειά, ἔχει ρωμαντικοὺς ἐνθουσιασμούς, ἐγκαταλείπεται στὸν ἔρωτα χωρὶς ἀνώφελες προσποιήσεις, ἡ εὐθύτητα καὶ ἡ γενναιοφροσύνη ξεπηδοῦν ἀπὸ τὴν καρδιά της κι' ὁ ἀλτρουϊσμὸς εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀρετή της. Ἐξαιρετικὴ ἐντύπωσι κάνει πάντα σ' ὁποιον πρωτογνωρίση μιὰ Βελγίδα ἡ βίψα της γιὰ φλογεροὺς ἔρωτες καὶ γιὰ κάθε κρυφὸ μυστικό τους.

Κι' ὅλα αὐτά, θὰ ἤθελα νὰ προσθέσω ἐγώ, εἶνε ἐκλεπτυσμένα ἀπὸ μιὰ χάρι καθαρῶς γαλλικὴ κι' ἀπὸ μιὰ κομψότητα στοὺς τρόπους καὶ στὰ αἰσθήματα καὶ στὶς ἐκδηλώσεις τῆς ψυχῆς καὶ τῆς καρδιᾶς ποὺ φαίνονται ὅτι ἔρχονται κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸ Παρίσι.

— Οἱ Βελγίδες, μοῦ ἔλεγε ὁ περίφημος ζωγράφος Βὰν Τάγκεν, εἶνε ρωμαντικὲς ς καὶ συγχρόνως πρακτικές. Κι' ὅταν ὁ μυστικισμὸς συνοδεύεται ἀπὸ τὸν ὑλισμό, μπορεῖ νὰ παρασύρῃ πολὺ μακρυὰ μιὰ γυναῖκα... Οἱ ὄμορφες Φλαμανδὲς καὶ οἱ θελκτικὲς Βαλλωνέζες μοιάζουν μὲ ἄρπες ποὺ μποροῦν ν' ἀνταγωνίσουν παράφωνα ἢ ἀκόρτιξουν μεθυστικὲς μελῳδίες. Κι' αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν καλὸ ἢ τὸν κακὸ μουσικό...

Αὐτὴ τὴ μεγάλη ἀλήθεια γιὰ τὶς Βελγίδες τὴν κατάλαβα καλύτερα σ' ἕνα ταξεῖδι μου, ποὺ εἶχα κάνει λίγο πρὶν ἀπὸ τὸν πόλεμο στὴ Μπριζ-Λὰ-Μόρτ, στὴ «Βενετία τοῦ Βορρᾶ», ὅπως λένε αὐτὴ τὴν παλαιὰ καὶ σχεδὸν ἀνεμοσκόρπιστη πόλι τῆς Φλάνδρας. Ἦταν φθινόπωρο καὶ τὰ κίτρινα φύλλα τῶν δέντρων ἔπεφταν ἀπὸ τοὺς κήπους στὰ κομισμένα νερὰ τῶν καναλιῶν. Ἡ Μπριζ εἶνε γεμάτη ἀπὸ μοναστήρια, γοτθικὲς ἐκκλησίες καὶ σκοτεινὰ καὶ σιωπηλὰ μουσεῖα.

Ἐκεῖ λοιπόν, στὸ παληὸ σπίτι ποὺ ἔμεινα, στὴν ἄκρη ἑνὸς καναλιοῦ, γνώρισα μιὰ Φλαμανδὴ ποὺ θὰ μοῦ μείνῃ ἀξέχαστη! Τὶ ἀλλόκοτες νύχτες ποὺ πέρασα κοντά της. Νόμιζα πῶς ζοῦσα σὲ μιὰ ἄλλη ἐποχή, γεμάτη ἀπὸ καταθλιπτικὲς θρησκευτικὲς προλήψεις καὶ ἐφιαλτικοὺς κινδύνους ποὺ ἀπειλοῦσαν κάθε στιγμὴ τὴ ζωή μου.

Ἡ ὡραία Φλαμανδή μου, ποὺ τὴν ἔλεγαν Τζέσικα, εἶχε ἄφθονα μαλλιὰ χρώματος μελιοῦ, ἄσπρο, ἁλαβάστρινο σῶμα, πλαστικὸ σὰν ἄγαλμα καὶ μπλὲ σκοτεινὰ μάτια, βαρειὰ ἀπὸ ἐρωτικοὺς ρεμβασμούς...

Τὸ εἰδύλλιό μας ἄρχισε μέσα στὴ μοναξιὰ καὶ τὴ σιωπὴ τοῦ παλαιικοῦ σπιτιοῦ της ποὺ ἦταν γεμάτο ἀπὸ μεγάλους ἑσταυρωμένους, ζωγραφικοὺς πίνακες μὲ βιβλικὲς σκηνές, πολύτιμα ἐκκλησιαστικὰ σκεύη καὶ μεταξωτὰ ὑφάσματα καὶ χαλιά, ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἔφεραν ἐδῶ καὶ δυὸ αἰῶνες οἱ Φλαμανδοὶ ἔμποροι ἀπὸ τὴν παραμυθένια Ἀνατολή.

Ἡ Τζέσκα εἶχε χάσει τὸν ἄνδρα της σὲν προηγούμενο πόλεμο. Ἀπὸ τότε ζοῦσε μόνη της, μὲ τὶς θλιερὲς ἀναμνήσεις τῆς, βυθισμένη σὲ μιὰ νοσηρὴ μυστικοπάθεια. Τὰ πρῶτα λοιπὸν φιλιά μας τὴν ἀναστάτωσαν. Στὴν ἀρχὴ ἔπεφτε σὲ παραξένες ἐκστάσεις ποὺ κατέληγαν πάντα σὲ μετανιώσεις καὶ σὲ δάκρυα. Ἔπειτα ζητοῦσε μόνη της τὸν ἔρωτα, σὰν νὰ τὴν ἔκαιγαν ἀόρατες φλόγες. Μὰ κάθε φορὰ ποὺ ἐγκατελειπέ τὴν ἀγκαλιά μου, ἔπρεχε νὰ πέσῃ στὰ πόδια ἑνὸς ἐσταυρωμένου, κλαίγοντας μὲ λυγμούς.

Σὲ λίγο, ἤρεμη, ἡσυχασμένη, μὲ τὸ πρόσωπο φωτισμένο ἀπὸ μιὰ ἐσωτερικὴ ἀκτινοβολία, μεταμορφωνόταν σὲ μιὰ ἄλλη γυναῖκα σοβαρή, ἀδιάφορη γιὰ τὸν ἔρωτα. Κι' αὐτὴ ἡ ἄλλαγὴ κρατοῦσε ὡς τὸ ἄλλο βράδυ. Μὲ τὸ πρῶτο φιλί, ἄρχιζε μέσα της μιὰ πάλη, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ σφαδάζῃ σὰν δαιμονόπληκτη καὶ ποὺ τελειωνε μὲ τὸν θρίαμβο τοῦ ἔρωτος!

Ἡ Τζέσικα ἔζησε ἔτσι μαζί μου δυὸ ὁλόκληρους μῆνες. Ἤθελε νὰ παντρευθοῦμε, μὰ ἕνα τέτοιο σχέδιο ἦταν ἀπραγματοποίητο. Κι' ὅταν ἔφυγα ἀπὸ τὴν Μπριζ - Λὰ - Μόρτ, ἡ ὡραία Φλαμανδή μου κλείσθηκε γιὰ πάντα στὸ μοναστήρι τῶν Καρμελιτῶν τῆς Ἁγίας Θηρεσίας.

Καθὼς τώρα κατέβαινα πρὸς νότον γιὰ νὰ πάω στὸ Λουξεμβοῦργο, θέλησα νὰ ξεχάσω λίγο τὴ μελαγχολικὴ Μπριζ, διασκεδάζοντας μερικὲς μέρες στὸ εὐχάριστο καὶ εὔθυμο Ντιναὺ τῆς Βαλλωνίας. Ἐκεῖ ἡ τύχη μὲ βοήθησε νὰ γνωρίσω πάλι μιὰ νόστιμη γκρίνια, τὴν Καρίνα Μωμπέζ, χαριτωμένη σύντροφο κάθε εἴδους τρέλλας.

Ἡ Καρίνα εἶχε μαῦρα γυαλιστερὰ μαλλιὰ καὶ βελουδένια μαῦρα μάτια. Τὸ σταρένιο δέρμα της χρύσιζε τὸ βράδυ στὸ ἡλεκτρικὸ φῶς μὲ μιὰ ἀπερίγραπτη γλυκύτητα. Ὅσο γιὰ τὴ φωνή της, εἶχε πραγματικὰ μελῳδικὲς νότες ποὺ ἔφθαναν ὡς τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς. Γνωριθήκαμε σ' ἕνα «χορὸ γκολυδιῶν» κι' ἤπιαμε μαζὶ ἀρκετὴ σαμπάνια. Ἡ Καρίνα γελοῦσε μὲ τὶς περιποιήσεις μου καὶ μὲ πείραζε διαρκῶς γιὰ τὸν αἰσθηματισμό μου.

— Ἄχ! Ἐσεῖς οἱ Παριζιάνοι! μοῦ ἔλεγε κάθε τόσο. Εἶσαστε ἔτοιμοι πάντα νὰ πουλήσετε σὲ μιὰ γυναῖκα ἀξιοὺ πεντάρες ἔρωτα»!...

Καὶ δεχόταν τὶς τρυφερὲς ἐξομολογήσεις μου χωρὶς καμμιὰ προσποίησι καὶ χωρὶς σεμνοτυφία. Τῆς ἄρεσε νὰ διασκεδάζῃ μαζί μου κι' αὐτὸ δὲν τὸ ἔκρυβε. Ἦταν ἁπλῆ, εὔθυμη, δίκο δροσιά καὶ χαρούμενα νειάτα.

Ἕνας ἀπέραντος κῆπος μὲ σκιερὰ δέντρα καὶ ἄφθονα πολύχρωμα λουλούδια ἔγινε ὁ παράδεισος τοῦ ἔρωτός μας.

Ἡ Καρίνα μὲ περίμενε συνήθως κάτω ἀπὸ μιὰ μεγάλη καστανιά, κοντὰ στὸ μαρμάρινο ἀνδριάντα τοῦ Βασιλέως Ἀλβέρτου. Κρατοῦσε ἕνα μεγάλο χαρτοφύλακα μὲ σχέδια, γιατὶ ἐργαζόταν στὸ γραφεῖο ἑνὸς ἀρχιτέκτονος. Ἦταν κι' ἐκείνη πολιτικὸς μηχανικός...

— Ζῶ γιὰ νὰ χαρῶ τὸν ἔρωτα κι' ὄχι γιὰ νὰ κερδίζω λεπτά! μοῦ ἔλεγε συχνά, ὅταν δίσταζα νὰ τὴ φιλήσω μπροστὰ σὲ κανένα ἀδιάκριτο μάτι.

Μὲ τὴν Καρίνα, τὴ χαριτωμένη Βαλλωνίδα, γνώρισα γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ὑπαίθριο εἰδύλλιο. Ποτὲ δὲν χλειάσηκαμε μέσα στοὺς τέσσερις στενόχωρους τοίχους ἑνὸς δωματίου. Ὁ ἔρως μας εἶχε τὴ δροσιὰ τῆς νύχτας, τὸ ἄρωμα τῶν λουλουδιῶν, τὸ φῶς τῶν ἄστρων.

Δὲν ἤξερε πολλὰ πράγματα ἀπὸ τὴν «Τέχνη τῆς ἀγάπης». Μὰ ἦταν εὐχάριστη σὰν ἕνα γλυκὸ καὶ μυρωδάτο φροῦτο. Οὔτε πάλι εἶχε τὴν περιέργεια νὰ μάθῃ τὶς «ἐρωτικὲς παραλλαγὲς στὸ ἴδιο θέμα». Ἔτσι ἔφθανε ἕνα τρυφερὸ ἀγκάλιασμα καὶ λίγα μεθυστικὰ φιλιὰ ἀπὸ τὸ βάθος τῆς καρδιᾶς.

— Σ' ἐμᾶς ἐδῶ στὴ Βαλλωνία δὲν φτάνει καὶ τόσο ἡ ἐρωτικὴ ὁλυσία! μοῦ ἔλεγε, ξεσπῶντας σ' ἕνα δροσερὸ γέλοιο. Ἀπὸ κάθε λόγυ, προτιμοῦμε ἕνα φιλί: εἶνε πιὸ πειστικὸ καὶ εὐχάριστο...

Ὅταν μὲ γνώρισε στοὺς γονεῖς της, οἱ ἀγαθοὶ αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν μὲ κεραυνοβόλησαν διόλου μὲ βλοσυρὲς ματιές. Ἀντιθέτως, μοῦ εὐχήθηκαν... καλὸ ταξεῖδι. Κι' ὅμως ἤξεραν ὅτι ἤμουν φίλος τῆς κόρης τους. Αὐτὸ ὅμως δὲν ἦταν δική τους δουλειά: ἦταν ὑπόθεσι τῆς Καρίνας. Μὰ ἡ Καρίνα δὲν εἶχε δώσει ποτὲ μιὰ ἰδιαίτερη σημασία στὸ εἰ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Η ἀπελπισία τῆς Χουὰν - Φέε

Τὸ συντριβάνι σκορποῦσε τὰ κρυστάλλινα νερά του μέσα στὴ μαρμάρινη στέρνα. Παπαγαλάκια πολύχρωμα, πετοῦσαν στὰ δέντρα. Λουλούδια χρυσαφιά, γαλάζια, ἄλικα, σκόρπιζαν τὸ ἀρωμά τους.

Φαινόταν σὰν παράδεισος τὸ σπίτι τοῦ ποιητῆ Καγκγιουδάϊ.

Κι' ὅμως!... Τὸ προσωπάκι τῆς κόρης του, τῆς μικρῆς Χουὰν - Φέε, ἦταν χλωμὸ κι' ἔδειχνε θανάσιμη ἀγωνία.

Ἦταν ὁμορφη σὰν ζωντανὴ κούκλα ἡ δεκαεξάχρονη κόρη τοῦ Καγκγιουδάϊ. Μέσα στὸ γαλάζιο της μεταξωτὸ φουστάνι, τὸ σωματάκι της ἦταν λεπτὸ καὶ χαριτωμένο σὰν κινέζικο ἀγαλματάκι λεπτεπίλεπτης τέχνης. Καὶ τὸ κεφάλι της, μὲ τὰ μαῦρα ὁλόισια μαλλιὰ ποὺ πλαισίωναν ἁρμονικὰ τὸ πιὸ γλυκὸ προσωπάκι τοῦ κόσμου, στεκόταν σ' ἕνα λαιμὸ στρογγυλό, λεπτό, σὰν τοῦ κύκνου.

Κάθε φορὰ ποὺ τὸ ἐλαφρὸ ἀεράκι ἔκανε τὴν πόρτα νὰ τρίζη, ἡ Χουὰν Φέε πεταγόταν καὶ κύτταζε μὲ μάτια γεμάτα ἀγωνία.

Ἐπὶ τέλους, κάποτε ἄνοιξε ἡ πόρτα. Ἕνας ἄνδρας, φάνηκε στὸ κατώφλι ὡς σαράντα ἐτῶν, μὲ φυσιογνωμία ἐπιβλητική. Ἔτρεξε κατεπάνω του ἡ Χουὰν Φέε καὶ κρεμάστηκε στὸ λαιμό του.

—Πατέρα! φώναξε. Γιατί ἀργήσες; Πόσο ἀγωνιοῦσα ὅσο νάρθῃς!...

Ὁ Καγκγιουδάϊ τὴν κύτταξε μὲ μιὰ ματιὰ πονεμένη.

—Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια; φώναξε ἡ Χουὰν Φέε. Πές μου, εἶνε ἀλήθεια;

—Ναί! ἀναστέναξε ὁ πατέρας της.

Ἡ μικρὴ ἄρχισε νὰ τρέμη σύγκορμη.

—Πές μου τα ὅλα! παρακάλεσε.

Κάθησαν σ' ἕνα πάγκο ἀντίκρυ στὴ χρυσαφιὰ στέρνα.

—Πές μου τα ὅλα, ξανάπε μὲ χείλη τρεμουλιαστὰ ἡ κοπελλίτσα. Ὅλα... ὅλα...

—Ἡ θέλησι τῆς αὐτοκράτειρας Γεχονάλα Τσί, εἶνε ἀμετάκλητη. Θέλει νὰ παντρέψη τὸ θετὸ γυιό της καὶ αὐτοκράτορα Κβάγκ - Σύ, μὲ τὴν ἀνεψιά της Σινὰν - Κιάγκ.

—Κι' ὁ Κβάγκ - Σύ; ρώτησε ἡ Χουὰν - Φέε, ἐνῶ τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ κυλοῦν στὰ ὁλόκλωμα μάγουλά της.

—Ἄκουσε, κόρη μου, εἶπε σοβαρὰ ὁ Καγκγιουδάϊ. Θὰ στὰ ἐξηγήσω ὅλα. Δὲν εἶνε τόσο ἁπλὰ τὰ πράγματα ὅπως τὰ φαντάζεσαι. Ὅταν πέθανε ὁ Τούγκτσι, ὁ νεαρὸς αὐτοκράτορας, καὶ γυιὸς τῆς Γεχονάλα - Τσί, ὅλοι φοβήθηκαμε πὼς ἡ δυναστεία τῶν Μαντζοὺ θὰ περνοῦσε μιὰ βαρειὰ κρίσι. Ἀλλὰ ἡ Γεχονάλα μὲ τὴν Τσάν, τὴν ἄλλη αὐτοκράτειρα, πῦραν μιὰ σοφὴ λύσι. Υἱοθέτησαν τὸ μικρὸ Κβάγκ - Σύ. Ὁ Κβάγκ ἦταν ὀρφανὸ παιδὶ κάποιου ἀσημου πρίγκηπα, φτωχό. Τὸν ὠνόμασαν διάδοχο τοῦ θρόνου, κι' ἔτσι ἡ μιδεμνία, κι' ἡ πραγματικὴ ἐξουσία ἔμεινε στὰ χέρια τῶν δυὸ γυναικῶν. Τώρα ὅμως ὁ Κβάγκ - Σὺ ἔγινε δεκαεφτὰ χρόνων, ἐνηλικιώθηκε, καὶ ξέρεις ὅτι ἀνέλαβε αὐτὸς τὴν ἐξουσία.

—Ἀφοῦ εἶνε αὐτοκράτορας αὐτός, δὲ μπορεῖ νὰ ἐπιβάλη τὴ θέλησί του; βόγγηξε ἡ Χουὰν - Φέε.

—Πάρα πολὺ ξέρεις τὸν κόσμο! φιθύρισε ὁ ποιητής, κουνῶντας θλιμμένα τὸ κεφάλι του. Φαίνομενικὰ εἶνε αὐτὸς ὁ αὐτοκράτορας. Στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶνε μιὰ σκιά. Ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλεύη ἡ Γεχονάλα - Τσί.

—Μὰ λένε πὼς τὸν ἀγαπάει σὰν παιδί της. Ἂν τὸν ἀγαπᾶη λοιπὸν σὰν παιδὶ τῆς, δὲν θὰ θέλη τὴν εὐτυχία του;

—Φαντάζεται πὼς εἶνε μεγάλη εὐτυχία γιὰ τὸ Κβάγκ - Σὺ νὰ πάρη τὴ Σινὰν Κιάγκ.

—Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ τὸ δεχτῆ ὁ Κβάγκ - Σύ; Ἀφοῦ λέει πὼς μ' ἀγαπάει;

Τῆς χάιδεψε ὁ Καγκγιουδάϊ τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ δακρυσμένα μάγουλα καὶ τῆς εἶπε:

—Εἶσαι παιδί! Ποιὸς τολμάει νὰ ἐναντιωθῆ στὴ θέλησι τῆς Γεχονάλα - Τσί; Ὁ Κβάγκ - Σὺ δὲν εἶνε παιδί της, γιὰ νὰ ἔχη πραγματικὰ δικαιώματα στὸ θρόνο. Αὐτὴ τὸν δημιούργησε. Αὐτὴ ἡ ἴδια εἶνε ἱκανὴ νὰ τὸν συντρίψη ἂν τῆς ἐναντιωθῆ.

—Μποροῦσε ὡστόσο νὰ δοκιμάση.

—Μοῦ τὸ πρότεινε. Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸν ἄφησα.

—Ἐσύ; φώναξε μὲ παράπονο ἡ κοπέλλα.

—Ναί, παιδί μου. Ἐγὼ ξέρω καλὰ τὸ χαρακτῆρα τῆς αὐτοκράτειρας. Ἂν τῆς ἔλεγε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, θὰ τὴν ἔκανε μὲ μιὰ τοι λέξι θανάσιμη ἐχθρά σου.

—Τί σημασία θὰ εἶχε; Γιὰ μένα τώρα, μιά, πατέρα, τίποτε δὲν ἔχει σημασία. Ἀφοῦ κάνω τὸν Κβάγκ - Σύ, δὲν θέλω τὴ ζωή.

Καὶ τὸ λεπτὸ κορμάκι τραντάχτηκε ἀπὸ δυνατὰ ἀναφυλλητά.

—Μὴν κλαῖς, τῆς εἶπε μαλακὰ ὁ πατέρας της. Γλυκειά μου κόρη, μὴν κλαῖς. Δὲν εἶσαι τόσο δυστυχισμένη. Ἔπρεπε νὰ εἶσαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη κοπέλλα τοῦ Πεκίνου.

Φίλησε ἡ κοπέλλα τὸ χέρι τοῦ πατέρα της.

—Ναί, πατέρα, φιθύρισε, θἄπρεπε νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη, καὶ ἀλήθεια ἤμουν εὐτυχισμένη σὰν τὴ πουλιὰ ὡς τὸν καιρὸ ποὺ κατάλαβα πὼς ἀγαπῶ τὸν Κβάγκ - Σύ, ὡς τὸ καιρὸ ποὺ μοῦ εἶπε αὐτὸς πὼς μ' ἀγαπάει.

—Ὄταίω ἐγώ! φιθύρισε ὁ πατέρας. Ἔπρεπε νὰ μαντέψω πὼς μοιραῖα θὰ γεννιόταν αὐτὸς ὁ ἔρωας ἀνάμεσά σας. Ὅταν ὁ Βέγκ - Τούγκ - Χό, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ μικροῦ αὐτοκράτορα μοῦ ἀνάθεσε νὰ τὸν μυήσω στὶς καινούργιες ἰδέες, καὶ δέχθηκα νἀρχεται στὸ σπίτι μου ὁ Κβάγκ - Σύ, δὲν σκέφθηκα πὼς ἔπρεπε νὰ κρύψω ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ θησαυρὸ τοῦ σπιτιοῦ μου, τὴ μονάκριβη κόρη μου. Ὁ ἔρωτας φούντωσε ἀνάμεσά σας, ἄγνός, ὁμορφος, φλογερός, κι' ἐγώ, συνεπαρμένος ἀπὸ τὶς ἰδέες μου, δὲν τόβλεπα. Ὅταν πιὰ τὸ ἀντελήφθηκα, δὲν μποροῦσα νὰ τὸν σταματήσω χωρὶς νὰ σᾶς κάνω δυστυχισμένους.

—Κι' ἐγώ, βόγγηξε ἡ Χουὰν - Φέε, κι' ἐγὼ ἐπλασα μὲ τὴ φαντασία μου μιὰ ὀνειρεμένη εὐτυχία. Πῶς θὰ μ' ἔπαιρνε στὸ παλάτι του, μονάχη αὐτοκράτειρα καὶ μονάχη γυναίκα του ἐμένα, καὶ πὼς θὰ ζοῦσα εὐτυχισμένη, κοντά του, ὅπως ἔζησε ἡ μητέρα μου εὐτυχισμένη κοντά σου...

—Αὐτὸ τ' ὄνειρο πρέπει νὰ τὸ ξεχάσης, εἶπε μὲ πόνο ὁ ποιητής. Μονάχη αὐτοκράτειρα καὶ μονάχη γυναίκα του δὲν μπορεῖς νὰ γίνῃς. Αὔριο κιόλας ἀναγγέλλονται οἱ γάμοι τοῦ Κβάγκ - Σὺ μὲ τὴν Σινὰν - Κιάγκ.

—Θέλω νὰ πεθάνω, πατέρα.

—Μὴν εἶσαι κουτή! Μὴν ἀπελπίζεσαι!... Ποιὸς ξέρει τί μπορεῖ νὰ γίνη...

—Γιὰ μένα ἔσβυσε κάθε χαρὰ στὸν κόσμο, πατέρα!...

—Μὴν λὲς ἀνοησίες, μικρούλα μου. Ὁ αὐτοκράτωρ εἶνε παιδὶ ἀκόμα, μόλις δεκαοχτὼ χρόνων. Θὰ μεγαλώση καὶ θἄ κάνη ὅ,τι τοῦ λέει ἡ καρδιά του.

Ἄφησε κατόπιν ὁ ποιητὴς τὴν κόρη του καὶ μπῆκε μέσα στὸ σπίτι. Κι' ἡ Χουὰν Φέε, ἔμεινε ὥρα πολλὴ στὸν πάγκο της, λυπημένη χύνοντας θερμὰ δάκρυα.

Θεία καὶ ἀνεψιά

Στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων, δυὸ γυναῖκες μιλοῦσαν σιγά. Ἡ αὐτοκράτειρα Γεχονάλα - Τσὶ μὲ τὴ Σινὰν Κιάγκ, τὴν ἀγαπημένη της ἀνεψιά.

—Παιδί μου, ἔλεγε ἡ Γεχονάλα. Σήμερα εἶνε ἡ παραμονὴ τοῦ γάμου σου. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὡρισμένα πράγματα. Κι' αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, ὀφείλεις νὰ τὰ θυμᾶσαι σ' ὅλη σου τὴ ζωή.

—Θὰ φυλάξω μέσα στὴν ψυχή μου, σὰν τὸ πολυτιμώτερο κειμήλιο κάθε σου λέξι, εἶπε ταπεινὰ ἡ πριγκήπισσα.

—Πές μου ἄλλη μιὰ φορά, τὸν ἀγαπᾶς τὸν Κβάγκ - Σύ;

—Τὸ ξέρεις, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα κοκκινίζοντας. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μ' ἄφησες νὰ τὸν ἰδῶ κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα ἐνοιωσα γι' αὐτὸν κάτι παράξενο... κάτι...

—Τὸν ἀγάπησες, μόλις τὸν εἶδες, εἶπε κοφτὰ ἡ αὐτοκράτειρα. Αὐτὸ περίμενα κι' ἐγώ. Γι' αὐτό, πρὶν σοῦ μιλήσω γιὰ τὸ σχέδιό μου, τὸν ἔφερα στὰ διαμερίσματά μου, καὶ σὲ κάλεσα κι' ἐσένα. Ἤξερα ὅτι δὲ θὰ μποροῦσες ν' ἀντισταθῆς στὴ γοητεία του, στὴν ὁμορφιά του. Ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ συνέβαιναν ἔτσι τὰ πράγματα, πάλι θὰ σ' ἔκανα γυναῖκα τοῦ Κβάγκ - Σύ.

—Τέτοια τιμή!... μουρμούρισε ἡ Σινὰν-Κιάγκ...

—Ἡ τιμὴ εἶνε ἡ μεγαλείτερη ποὺ μπορεῖ νὰ δοθῆ σὲ μιὰ πριγκήπισσα, ἀπάντησε περήφανα ἡ Γεχονάλα. Μὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρης ἀπάνω σου. Ἔχεις τὴν ἰδέα ὅτι εἶσαι ἡ πιὸ ὁμορφη ἀπ' ὅλες τὶς πριγκηποπούλες;

—Ὄχι... φιθύρισε ταπεινὰ ἡ κοπέλλα.

—Καὶ βέβαια ὄχι. Νά, κυττάζου ἐδῶ στὸν καθρέφτη. Τί ὁμορφιὰ ἔχεις; Ἕνα σωματάκι ἀσήμαντο, ἕνα προσωπάκι συνηθισμένο. Μονάχα ὁμορφα δόντια ἔχεις, ποὺ ὅταν γελᾶς ἀστράφτουν. Ἡ ὁμορφιά σου εἶνε συνηθισμένη. Ἔχεις τὴν ἰδέα πὼς εἶσαι ἐξαιρετικὰ ἔξυπνη;

—Τὸ ξέρω πὼς εἶμαι κουτή, εἶπε ταπεινὰ ἡ κοπέλλα.

—Κουτὴ δὲν εἶνε μιὰ γυναίκα ὅταν ξέρει νὰ δείχνη ταπεινωσύνη, εἶπε ἀποφθεγματικὰ ἡ Γεχονάλα. Κι' αὐτὴ τὴν ἀρετὴ τὴν ἔχεις πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλες τὶς πριγκήπισσες. Ἀπὸ μικρὴ μοῦδειχνες ἀγάπη κι' ὑποταγή. Γι' αὐτὸ σὲ διάλεξα ἐσένα. Τὸ κατάλαβες καλά; Δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεχάσης ποτέ. Σὲ διάλεξα νὰ γίνης γυναῖκα τοῦ θετοῦ γυιοῦ μου, ἐπειδὴ ἐσὺ ἀνάμεσα ἀπ' ὅλες τὶς πριγκήπισσες μοῦ φαίνεσαι πὼς θὰ μπορέσης νὰ τὸν κρατήσης στὸν ἴσιο δρόμο.

—Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ, φιθύρισε ἡ Σινὰν - Κιάγκ.

—Ξέρεις καλὰ ποιὸς εἶνε ὁ ἴσιος δρόμος; ρώτησε ἡ αὐτοκράτειρα καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

—Μά... ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα κοκκινίζοντας, ὁ ἴσιος δρόμος εἶνε νὰ φέρεται σύμφωνα μὲ τὴ δική σου ἐπιθυμία.

—Εἶσαι ἔξυπνη, εἶπε εὐχαριστημένη ἡ Γεχονάλα, καὶ τῆς χτύπησε καϊδευτικὰ τὸ μάγουλο. Μ' ἐσένα δὲν φοβᾶμαι τίποτε... Ἄκουσε, θὰ σοῦ πῶ ἀκόμα πιὸ ἐλεύθερα τὴ σκέψι μου. Ὁ Κβάγκ - Σὺ μόλις ἔγινε δεκαεφτὰ χρόνων, κηρύχτηκε σύμφωνα μὲ τὸ νόμο ἐνήλικος καὶ πῆρε τὴν ἐξουσία στὰ χέρια του. Ἀλλά, ἂν μὲ ρωτήσης ἐμένα, εἶνε ἀκόμα ἕνα ἐπιπόλαιο παιδί, καὶ τίποτε πάρα πάνω. Ἡ ἐξουσία πρέπει νὰ μείνη στὰ χέρια μου.

Καθὼς τἄλεγε αὐτὰ πρότεινε σφιγμένη τὴ γροθιά της, μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη δύναμι καὶ φοβέρα.

—Ἡ ἐξουσία θὰ μείνη στὰ χέρια σου, μεγάλη Αὐτοκράτειρα, εἶπε μὲ θουμασμὸ ἡ Σινὰν - Κιάγκ.

—Δὲν φθάνουν τὰ λόγια, τὴν ἔκοψε ἡ Γεχονάλα, κυττάζοντάς την στὰ μάτια, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὴ μαγνητίση. Δὲν φθάνουν τὰ λόγια. Θέλω νὰ μοῦ ὁρκιστῆς. Τὸ φοβερώτερο ὅρκο. Ἐμπρός, ἔλα, νὰ ἐπαναλάβης τὰ λόγια μου.

Καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι της, ἄρχισε μὲ φωνὴ βαρειά, ἐπίσημη:

—«Ὁρκίζομαι στὰ πνεύματα τῶν προγόνων μου, πὼς ποτὲ δὲν θ' ἀφήσω τὸ σύζυγό μου καὶ αὐτοκράτορα νὰ παρασυρθῆ σὲ δρόμο ἐπικίνδυνο γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους, καὶ πὼς θὰ τὸν συμβουλεύω πάντα νὰ εἶνε ταπεινὸς καὶ τυφλὰ ἀφοσιωμένος στὴν αὐτοκράτειρα. Κι' ὁρκίζομαι ἀκόμα, ἂν ποτὲ ἐναντιωθῆ στὴ θέλησι τῆς θετῆς του μητέρας, νὰ εἰδοποιήσω ἐγὼ ἀμέσως κρυφὰ τὴν αὐτοκράτειρα γιὰ τὸν κίνδυνο...»

Μὲ χέρι ὑψωμένο, μὲ φωνὴ τρεμουλιαστὴ ἐπαναλάμβανε τὰ φοβερὰ λόγια ἡ μέλλουσα βασίλισσα.

—Τώρα εἶμαι ἥσυχη, ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφισι ἡ Γεχονάλα. Κατάλαβες καλά, τί ὡρκίστηκες.

—Κατάλαβα, εἶπε ταπεινὰ ἡ κοπέλλα. Ὡρκίστηκα νὰ σοῦ καταδώσω κάθε σκέψι τοῦ ἀνδρός μου, ἀντίθετη πρὸς τὰ δικά σου συμφέροντα.

—Πρόσεξε, νὰ μὴ παραθῆς τὸν ὅρκο σου ποτέ, εἶπε ἡ Γεχονάλα. Γιατὶ τότε, ἀλλοίμονό σου! Θὰ σὲ κατοδιώξουν ὄχι μόνο τὰ πνεύματα τῶν προγόνων σου, ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἡ ἴδια.

—Δὲν σκέπτομαι νὰ παραθῶ τὸν ὅρκο μου, εἶπε ἡ Σινὰν - Κιάγκ. Σοῦ χρωστάω ἐξ ἄλλου τόσο θαρειὰ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάνεις.

Ἡ Γεχονάλα ἄλλαξε ὕφος. Τὰ χείλη της, χαμογέλασαν.

—Ἔλα τώρα νὰ σὲ φιλήσω, εἶπε.

Ὑποκλίθηκε ταπεινά, βαθειὰ ἡ πριγκήπισσα, κι' ἡ αὐτοκράτειρα τὴς ἔδωσε ἕνα φιλὶ στὸ μέτωπο.

—Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ σὲ θεωρῶ ἀληθινὸ παιδί μου, εἶπε μὲ κάποια συγκίνησι.

»Ἂν ποτὲ βρεθῆς σὲ στενοχώρια, νἀρθῆς ἐλεύθερα σὲ μένα, σὰν σὲ ἀληθινή σου μάνα. Δὲν θ' ἀφιόσω καμμιὰ λύπη νὰ σὲ ζυγώση, καὶ κανένα κίνδυνο νὰ σταθῆ ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου.

—Εὐχαριστῶ! φιθύρισε ἡ Σινὰν - Κιάγκ, φιλώντας τὴν ἄκρη τοῦ κεντητοῦ φουστανιοῦ τῆς αὐτοκράτειρας.

—Καὶ τώρα, μπορεῖς νὰ πηγαίνης. Πήγαινε στὰ διαμερίσματά σου. Διάταξε τὶς δοῦλες σου νὰ σὲ ἑτοιμάσουν ἀπὸ ἀπόψε. Θέλω νὰ εἶσαι ὁμορφη καὶ ἐλκυστικὴ νύφη αὔριο. Θέλω νὰ σὲ ἐρωτευθῆ ἀπὸ τὴν πρώτη νύχτα κιόλας ὁ Κβάγκ - Σύ. Τ' ἀκοῦς;

—Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ, εἶπε ἡ κοπέλλα, κοκκινίζοντας ὡς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν της.

Ὑποκλίθηκε κατόπιν ἄλλη μιὰ φορὰ ὡς τὴ γῆ, κι' ἔφυγε, εὐτυχισμένη καὶ ζαλισμένη ἀπὸ χαρά.

ΟΡΚΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

Νύχτα γλυκειά. Πάνω ἀπ' τὸ Πεκίνο, τὸ ἁλόγεμο φεγγάρι ἔρριχνε ἕνα φῶς ἁπαλό, ὀνειρεμένο.

Καθισμένη στὸ παράθυρό της ἡ Χουὰν - Φέε, κύτταζε μὲ μάτια δοκρυσμένα, ἀπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ της, τὰ πολύχρωμα κεραμίδια τῶν αὐτοκρατορικῶν κτιρίων καὶ σκεφτότανε τὸν ἀγαπημένο της. Κοιμόταν ἄραγε αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγαποῦσε; Τάχα θὰ μποροῦσε νὰ κλείση μάτι; Γιατί ὄχι ὅμως; Εἶχε διαβάσει σὲ κάποιο βιβλίο πὼς οἱ ἄνδρες εἶνε ἄστατοι καὶ ξεχνοῦν εὔκολα.

«Ποιὸς ξέρει; Τὴ νύχτα αὐτὴ τῆς παραμονῆς τοῦ γάμου του, ὁ Κβάγκ - Σύ, ἴσως νὰ νοιώθη κάποια χαρὰ μὲ τὴ σκέψι πὼς αὔρια τέτοια ὥρα θἄχη δίπλα του μιὰ γυναίκα... Ἴσως νὰ εἶνε ὁμορφη αὐτὴ ἡ Σινὰν - Κιάγκ... Πριγκηποπούλα αὐτή, θὰ εἶνε χωρὶς ἄλλο ὁμορφη σὰν τὸ φεγγάρι».

Τὰ σκέφτεται αὐτὰ κι' ἀναστενάζει καὶ πονεῖ ἡ μικρὴ Χουὰν - Φέε.

Ἄξαφνα, μιὰ φωνὴ μαλακιὰ τὴν κάνει ν' ἀνατριχιάση:

—Χουὰν - Φέε!

Ἀνάμεσα ἀπὸ χίλιες φωνὲς θὰ τὴν ξεχώριζε τὴ φωνὴ αὐτὴ τὴ γλυκειὰ καὶ ἁρμενωτή, τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της. Ναί, εἶνε ὁ Κβάγκ - Σύ.

—Χουὰν - Φέε, κατέβα! τῆς φιθυρίζει. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Τρικλίζοντας σὰν μεθυσμένη, κατεβαίνει ἀθόρυβα στὸν κῆπο ἡ κοπέλλα.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὖμπαινε τέτοια ὥρα, μόλις νύχτωνε, στὸν κῆπο της ὁ Κβάγκ - Σύ. Πολλὲς φορὲς εἶχαν καθήσει μαζί, κάτω ἀπὸ τὴν χρυσαφιὰ μπανανιά, κι' εἶχαν μιλήσει τρυφερά. Ὁ πατέρας της, ἔκανε πὼς κοιμόταν. Ἤξερε ὅμως ἡ Χουὰν - Φέε καλὰ πὼς ζαγρυπνοῦσε καὶ τὴν παρακολουθοῦσε πίσω ἀπὸ κάποια κουρτίνα μὲ μάτια τρυφερὰ κι' ἀνήσυχα.

Κι' ἀπόψε, σίγουρα θὰ τὴν ἔβλεπε...

Τὴν ἔσφιξε ὁ Κβάγκ - Σὺ μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἀγάπη μου! τῆς φιθύρισε, κι' ἡ φωνή του ἀκούστηκε πονεμένη.

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατήση τοὺς λυγμούς της ἡ κοπέλλα.

Ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του, καὶ τὸ κορμί της τραντάχτηκε ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά.

—Τὸ ἤξερα πὼς θὰ ἤσουν ἀπελπισμένη, εἶπε ὁ νεαρὸς αὐτοκράτορας. Γι' αὐτὸ ἤρθα.

—Ἡ ζωὴ χωρὶς ἐσένα, δὲν μοῦ φαίνεται πιὰ ν' ἀξίζη, φιθύρισε ἡ κοπέλλα.

—Μὴ θλίβεσαι, γλυκειά μου ἀγάπη. Ἤλθα νὰ σοῦ πῶ πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα κι' ἀκόμα, τί σκέφθηκα, γιὰ νὰ διορθώσουμε τὸ κακὸ ποὺ μᾶς κάνουν.

—Τί μπορεῖ πιὰ νὰ γίνη; ἀναστέναξε ἡ Χουὰν - Φέε.

—Ἄκουσε, γλυκειά μου. Θυμᾶσαι τὰ ὁ-νειρά μας; Νὰ σὲ πάρω, νὰ σὲ κάνω μοναδικὴ γυναίκα μου κι' αὐτοκράτειρα, καὶ νὰ ζήσουμε ὅλη μας τὴ ζωὴ εὐτυχισμένοι!

Ἡ κοπέλλα τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα λυγμό:

—Αὐτὸ πιά, δὲν μπορεῖ νὰ γίνη, συνέχισε ὁ νέος. Ὁ πατέρας σου θὰ σοῦ ἐξήγησε ὅτι ὄχι μονάχα δὲν μπορῶ νὰ ἐναντιωθῶ στὴ θέλησι τῆς αὐτοκράτειρας, ἀλλὰ πὼς δὲν θὰ ἦταν καὶ φρόνιμο νὰ τὴν κάνω νὰ ὑποφιαστῆ τὴν ἀγάπη μας.

—Τὸ ξέρω, καλέ μου.

—Λοιπόν, ὑπομεῖνέ με αὔριο θὰ γίνουν οἱ γάμοι μου μὲ τὴν Σινὰν - Κιάγκ.

—Καὶ θὰ τὴν ἀγαπήσης;

—Ὄχι! τὴν ἔκοψε ὁρμητικὰ τὸ παλληκάρι. Ὄχι! Στὸ ὁρκίζομαι.

—Ἂν εἶνε ὁμορφη;...

—Κι' ἂν εἶνε ὁμορφη σὰν αὐτὴ τὴ φεγγαρολουσμένη νύχτα, πάλι πιὸ ὁμορφη ἀπὸ σένα, δὲ μπορεῖ νὰ εἶνε, γλυκειά μου Χουὰν - Φέε. Ἐσύ, στὰ μάτια μου εἶσαι πιὸ ὁμορφη κι' ἀπὸ τὰ λουλούδια ποὺ ἀνθοῦνε στὸν κῆπο σου, πιὸ λαμπερὴ ἀπὸ τ' ἄστρα ποὺ λάμπουν στὸν οὐρανό. Ἐσὺ εἶσαι γιὰ μένα τὸ φῶς τοῦ ἥλιου καὶ ἡ ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐσὺ εἶσαι γιὰ μένα ἡ μοσχοβολιὰ τοῦ λουλουδιοῦ ,καὶ τὸ κελάδημα τοῦ πουλιοῦ. Ἐσὺ εἶσαι γιὰ μένα τὸ ἀνοιξιάτικο ἀγεράκι καὶ τὸ κελάρισμα τοῦ νεροῦ. Εἶσαι ὁ κόσμος ὁλος γιὰ μένα, Χουὰν - Φέε. Ἡ πιὸ πεντάμορφη νεράιδα νὰ βρεσθῆ δίπλα μου, νἀνεσι τὶς χάρες της, μονάχα ποὺ σὲ συλλογίζομαι.

—Κι' ὅμως... τί μποροῦμε πιὰ νὰ κάνουμε;

—Ἄκουσε λοιπόν! Θὰ παντρευτῶ αὔριο μὲ τὴ Σινὰν - Κιάγκ, καὶ φυσικὰ θ' ἀφήσω κάμποσον καιρὸ νὰ περάση, χωρὶς νὰ δείχνω καμμιὰ δυσαρέσκεια γιὰ νὰ μὴ κινήσω ὑποψίες. Κι' ἔπειτα, μιὰ μέρα, θὰ παρουσιαστῶ στὴν αὐτοκράτειρα καὶ θὰ τῆς δηλώσω ὅτι θέλω νὰ πάρω καὶ μιὰ δεύτερη σύζυγο.

—Δεύτερη σύζυγος; ξεφώνισε βραχνὰ ἡ κοπέλλα.

Ὁ νέος ἀκούμπησε μαλακὰ τὸ χέρι του στὸ μπράτσο της.

—Γλυκειά μου ἀγάπη, βέβαιο, δὲν εἶνε αὐτὸ ποὺ ὀνειρεύτηκα γιὰ σένα. Ἀλλὰ εἶνε ὁ μόνος τρόπος νἀρθῆς κοντά μου, νὰ χαροῦμε τὴν ἀγάπη μας. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις;

—Ἀρχισε νὰ τρέμη σύγκορμη ἡ κοπελλίτσα.

Μὲ φωνὴ βραχνή, φιθύρισε:

—Ὁ πατέρας μου μ' ἀνάθρεψε μὲ τὴν ἰδέα πὼς εἶνε πολὺ ἀσχημη ἡ ζωὴ τοῦ γυναικωνίτη. Σ' ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, στὴν Εὐρώπη, στὴν Ἀμερική, κάθε ἄντρας ἔχει μιὰ γυναίκα.

—Γιατί μοῦ τὸ λὲς αὐτό; τὴν ἔκοψε μὲ πόνο ὁ Κβάγκ - Σύ. Ἐγὼ πρῶτος δὲν σοῦ ἔλεγα πὼς θὰ εἶσαι ἡ μόνη μου γυναίκα; Ἀλλὰ δὲν δεχεθῆς νὰ γίνης δευτέρα μου σύζυγος, δὲ βλέπω μὲ ποιὸ τρόπο εἶνε δυνατὸν νὰ γίνης δική μου, νὰ σ' ἔχω κοντά μου.

Ἀντιστάθηκε κάμποση ὥρα ἡ μικρὴ Χουὰν - Φέε. ...

—Ὄχι! Ὄχι! Ἀφησέ με μόνη. Θὰ πεθάνω. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε καλλίτερο γιὰ μένα, παρὰ νὰ ζῶ δυστυχισμένη ὁπλὰ σου, ταπεινωμένη ἀπὸ τὴν πρώτη σου γυναίκα.

—Κουτή! τὴν ἔκοψε ὁ αὐτοκράτορας. Ποιὸς θὰ διευθύνη τὸ σπίτι μου;

»Ὅταν θἄχης ὅλη μου τὴν ἀγάπη, δὲν θὰ εἶσαι εὐτυχισμένη; Μὲ τὴ Σινὰν-Κιάγκ θὰ συναντιέμαι τόσο ὅσο θὰ εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ νὰ μὴ παραπονιέται καὶ δημιουργεῖ σκάνδαλο πὼς τὴν ἐγκαταλείπω. Ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ ἀληθινὴ γυναίκα μου..

Τῆς εἶπε πολλὰ τὴν ἱκέτευσε νὰ δεχθῆ αὐτὴ τὴ λύσι. Καὶ στὸ τέλος, νικημένη ἀπὸ τὰ παρακάλια του, κι' ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ φούντωνε στὰ στήθη της ἡ Χουὰν - Φέε ὑποχώρησε.

—Λοιπόν, γλυκειὰ μου ἀγάπη, φιθύρισε ἔξαλλος ἀπὸ χαρὰ ὁ Κβάγκ - Σύ, κι' ἐγὼ σοῦ ὁρκίζομαι πὼς θὰ κάνω τὰ ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ πάρω τοὐλάχιστον αὐτὴ τὴν ἄδεια, νὰ σὲ φέρω στὰ ἀνάκτορα σὰ δεύτερη σύζυγό μου. Τώρα, πρέπει νὰ γυρίσω, γιατί, ἀν ἀντιληφθῆ ἡ Γεχονάλα Τσί πὼς βγῆκα κρυφὰ ἀπὸ τὰ παλάτι, εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ σκοτώση... Βλέπεις, εἴμαστε ἀλήθεια δυστυχισμένοι. Φαντάσου ἐπειδὴ εἶμαι αὐτοκράτορας, νὰ μὴν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ βγῶ ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ παλατιοῦ μου, παρὰ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο... Εἶνε φρικτὰ αὐτὰ τὰ ἤθη...

Τὴ φίλησε κατόπιν παράφορα τρελλά, κι' ἔφυγε γρήγορα, ἀφίνοντάς την ζαλισμένη.

Ἔκλαιγε ἡ κοπελλίτσα. Μὰ τώρα πιὰ δὲν ἤξερε ἂν ἦταν ἀπὸ λύπη ἢ ἀπὸ χαρά.

ΣΤΟ ΝΥΦΙΚΟ ΘΑΛΑΜΟ

Σοβαρὸς ζύγωσε ὁ Κβάγκ - Σὺ τὴ νιόνυφη.

Στεκόταν ἡ Σινὰν - Κιάγκ τρεμάμενη στὴ μέση τοῦ δωματίου, καὶ τὰ μαῦρα της μάτια κύτταζα

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ τοῦ δολοφόνου

Δραματικὸ διήγημα

Οἱ τελευταῖοι ἀπόγονοι τῆς παληᾶς οἰκογενείας τῶν Ἐγκεφαλοῦ ἦταν ὁ Ἔλεκ καὶ ὁ Ἄρπαντ. Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς εἶχε φύγει ἀπὸ πολὺ νέος γιὰ τὴ Ρωσσία, ὅπου εἶχε πανδρευθῆ, ἐνῶ ὁ ἄλλος εἶχε μείνει στὸ Ἄλφολντ, στὸ φεουδαρχικὸ πύργο τῶν προγόνων του.

Συνέβη, λοιπόν, ὁ Ἔλεκ νὰ ἔχῃ ἕνα μοναχογυιό, τὸν Γκέζα καὶ ὁ Ἄρπαντ μιὰ μοναχοκόρη, τὴ Βίλμα. Ὅταν μεγάλωσαν τὰ παιδιά τους, οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἀποφάσισαν νὰ τὰ παντρέψουν. Ἔτσι, δὲν θὰ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ ζητήσουν ὁ ἕνας μιὰ νύφη κι' ὁ δεύτερος ἕνα γαμπρὸ ἀπὸ ἄλλη οἰκογένεια.

Μὰ τὰ ταξείδια ἦταν πολὺ δύσκολα ἐκείνη τὴν ἐποχὴ κι' ὁ Γκέζα, ποὺ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Οὐκρανία τὸ Μάιο, μόλις ἐφθασε πίς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Σεπτεμβρίου στὸ Ἄλφολντ.

Ὁ Ἄρπαντ, ποὺ δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ ποτὲ ὡς τότε, βρῆκε τὸν ἀνεψιό του πολὺ σκυθρωπὸ καὶ λιγομίλητο.

Ὡστόσο, εἶχε δώσει τὸ λόγο του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πάρῃ πίσω.

Τὸ μόνο κακὸ ἦταν πὼς ὁ Ἔλεκ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παρευρεθῆ κι' αὐτὸς στοὺς γάμους τῶν παιδιῶν τους.

—Ὁ πατέρας, εἶχε εἰπῆ ὁ Γκέζα, ὑποφέρει ἀπὸ ρευματισμοὺς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μετακινηθῆ.

Ἡ ἀπουσία αὐτὴ τοῦ ἀδελφοῦ του εἶχε λυπήσει τὸν Ἄρπαντ. Γιατὶ εἶχε νὰ συναντηθῆ μὲ τὸν Ἔλεκ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν νέοι ἀκόμη καὶ οἱ δυὸ καὶ γύριζαν ξένοιαστα μέσα στὴν δόμορφη κοιλάδα τοῦ Τάϊς, ποὺ ἁπλωνόταν ἀτέλειωτη, μπροστὰ ἀπὸ τὸν παληὸ πατρογονικὸ πύργο, πλάϊ στὸ ρεῦμα τοῦ ὁμώνυμου ποταμοῦ.

Ἔτσι, ἔγιναν σὲ λίγο οἱ γάμοι τοῦ Γκέζα καὶ τῆς Βίλμας, χωρὶς νὰ παρευρεθῆ σ' αὐτοὺς ὁ Ἔλεκ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ χαρακτήρας τοῦ Γκέζα ἄλλαξε πολύ, ἀλλὰ ὄχι γιὰ νὰ γίνῃ καλλίτερος. Φερνόταν τώρα μ' ἕναν τρόπο αὐταρχικό, παραμελοῦσε τὴ σύζυγό του καὶ συχνὰ ἀπουσίαζε ὁλόκληρες βδομάδες ἀπὸ τὸν πύργο, γιὰ νὰ τρέξῃ στὴ γειτονικὴ πόλι τοῦ Ἄραντ, ὅπου σπαταλοῦσε τεράστια ποσὰ στὰ χαρτιὰ καὶ στὶς διασκεδάσεις.

Ὡστόσο, ὁ Ἄρπαντ, ἀπόφευγε πάντα νὰ ἔλθῃ σὲ φανερὴ ρῆξι μὲ τὸν γαμπρό του, γιὰ νὰ μὴ στενοχωρήσῃ τὴ δυστυχισμένη Βίλμα, ποὺ φαινόταν νὰ ὑποφέρῃ πολὺ ἀπ' τὴ διαγωγὴ τοῦ συζύγου της.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πέρασε ὁ χειμώνας κι' ἦρθε ἡ ἄνοιξις.

Ξαφνικά, ἕνα ἀπόγευμα, ἕνα κατασκονισμένο ἁμάξι, φάνηκε νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ πύργου

Ὁ Γκέζα ἀπουσίαζε ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες. Ἡ Βίλμα καὶ ὁ πατέρας της δγήκαν στὸ κεφαλόσκαλο. Πόση ἦταν, ἡ Ἐκπληξις τοῦ Ἄρπαντ, ὅταν εἶδε νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸ ἁμάξι ὁ ἀδελφός του!

Ὁ Ἔλεκ ἀνέβηκε τρέχοντας σχεδὸν τὶς σκάλες καὶ ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιὰ του τὸν ἀδελφό του καὶ τὴ νύφη του.

—Ἐνόμιζα πὼς ἤσουν ἄρωστος, εἶπεν ὁ Ἄρπαντ.

—Ἐγὼ ἄρρωστος; ἔκαμε ὁ Ἔλεκ.

—Δὲν ὑποφέρεις λοιπὸν ἀπὸ ρευματισμούς; ξαναεῖπε ὁ Ἄρπαντ.

—Πῶς σοῦ ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἀδελφέ μου; φώναξε γελαστὸς ὁ Ἔλεκ.

Ὁ Ἄρπαντ ξιουσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται.

Πέρασαν κατόπιν καὶ οἱ τρεῖς στὸ σαλόνι.

—Ποῦ εἶνε, λοιπόν, ὁ Γκέζα; ρώτησε ξαφνικὰ ὁ Ἔλεκ.

—Ὁ Γκέζα ἔχει πάει στὸ Ἄραντ, ἀπάντησε ἡ Βίλμα. Ἀσχολεῖται τώρα τελευταία μὲ μερικὲς ὑποθέσεις...

—Μὲ ὑποθέσεις ὁ γυιός μου; ἔκαμε ὁ Ἔλεκ. Ὡς τώρα μόνο γιὰ τὸ κυνήγι εἶχε δείξει ἐνδιαφέρον...

Αὐτὴ τὴ φορά, τὰ βλέμματα τοῦ Ἄρπαντ καὶ τῆς κόρης του συναντήθηκαν. Ὑπῆρχε καὶ στὰ δυὸ μιὰ ἔκφρασις ἀγωνίας. Γιατὶ ὁ Γκέζα ποὺ γνώριζαν αὐτοὶ ἀποστρεφόταν τὸ κυνήγι καὶ τοὺς εἶχε πῆ ὅτι δὲν εἶχε κυνηγήσει ποτὲ στὴ ζωή του.

—Τὸν συνοδεύει κι' ὁ Γιούρκα; ρώτησε σὲ λίγο ὁ Ἔλεκ.

—Δὲν ὑπάρχει κανένας Γιούρκα ἐδῶ, ἀδελφέ μου, ἀπάντησε ὁ Ἄρπαντ. Ἴσως κάνεις λάθος.

—Στὴν ἀρχὴ μὲ νόμιζες γιὰ ἄρωστο, εἶπεν ὁ Ἔλεκ. Τώρα μὲ νομίζεις γιὰ ξεχασμένο. Κι' ὅμως δὲν πιστεύω ν' ἄλλαξε στὸ δρόμο τὸ ὄνομά του ὁ Γιούρκα...

—Δὲν ξέρω κανένα Γιούρκα, ἐπέμεινε ὁ Ἄρπαντ.

—Πῶς, λοιπόν, φωνάζετε σεῖς τὸν ὑπηρέτη τοῦ γυιοῦ μου; ρώτησε ὁ Ἔλεκ. Γιατὶ βέβαια ἔφυγαν μαζὶ ἀπὸ τὴν Οὐκρανία καὶ πρέπει νὰ ἔφθασαν μαζὶ ἐδῶ...

—Ὁ Γκέζα ἦλθε μόνος του στὸν πύργο, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Ἄρπαντ.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Ἂς εἶνε... Ὁ Γκέζα θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα ὅταν γυρίσῃ.

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε γίνει, ξαφνικά, βαρειὰ ἀνάμεσα στοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀνθρώπους. Ὑπῆρχε κάτι ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ ἐξηγήσουν.

Ἡ Βίλμα εἶχε πάρει στὰ χέρια της ἕνα κέντημα καὶ κεντοῦσε νευρικὰ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της. Ὁ Ἔλεκ εἶχεν ἀνάψει τὸ μακρὺ τσιμπούκι του κι' ὁ Ἄρπαντ συλλογιζόταν χωμένος στὴν πολυθρόνα του.

Σὲ λίγο, ὁ Ἔλεκ ρώτησε καὶ πάλι:

—Τί ἔγινε αὐτὸ τὸ καταραμένο τραῦμα στὸ χέρι τοῦ Γκέζα;

—Ὁ Γκέζα δὲν ἔχει κανένα τραῦμα στὸ χέρι, βιάσθηκε νὰ ἀπαντήσῃ ἡ Βίλμα, σηκώνοντας τὰ μάτια ἀπὸ τὸ κέντημά της.

Ὁ θεῖος της τὴν κύτταξε μ' ἕνα εἰρωνικὸ βλέμμα.

—Ἴσως θὰ μοῦ πῆτε ἀκόμη, ἔκαμε, πὼς ὁ Γκέζα δὲν ἔπεσε ἀπὸ τὸ ἄλογό του, ὅταν ἐρχόταν ἐδῶ καὶ ὅτι δὲν ὅσπασε τὸ χέρι του; Κι' ὅμως ἔχω τὸ γράμμα του ἐδῶ...

Καὶ ἔκαμε νὰ ψάξῃ μέσα στὴν τσέπη του

Ἀλλά, τὴν ἴδια στιγμή, τὸ κέντημα ἔρριξε ἀπ' τὰ χέρια τῆς Βίλμας καὶ ἡ νεαρὴ γυναῖκα σωριάστηκε κάτω λιπόθυμη.

Οἱ δυὸ ἄνδρες ἔτρεξαν ἀμέσως κοντά της.

—Βοήθησέ με νὰ τὴν μεταφέρωμε στὸ δωμάτιό της, εἶπεν ὁ Ἄρπαντ στὸν ἀδελφό του.

Ἔπειτα ἀπὸ μερικὰ λεπτά, τὴν εἶχαν ξαπλώσει στὸ κρεββάτι της. Ἡ νεαρὴ γυναῖκα συνῆλθε γρήγορα καὶ μισάνοιξε τὰ μάτια της.

Ξαφνικά, ὅμως μιὰ ἄγρια κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Ἔλεκ.

—Ποιὸς ἔκαμε αὐτὸν τὸν πίνακα; ρώτησε.

Πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι τῆς Βίλμας κρεμόταν ἕνα πορτραῖτο, ποὺ εἶχε κάμει ἡ Ἰδια μὲ τὰ χέρια της καὶ ποὺ παρίστανε τὸ σύζυγό της.

—Ἐγὼ! ἀπάντησε μὲ μισοσβυσμένη φωνὴ ἡ νεαρὴ γυναῖκα. Βρίσκετε πὼς μοιάζει τοῦ Γκέζα;

Τὰ μάτια τοῦ Ἔλεκ γυάλιζαν.

—Κόρη μου, ἀπάντησε, ζωγράφισες τὸ δολοφόνο του. Τώρα τὰ καταλαβαίνω ὅλα... Τὸ πορτραῖτο αὐτὸ παριστάνει τὸν Γιούρκα, τὸν ὑπηρέτη τοῦ γυιοῦ μου, ποὺ φαίνεται πὼς τὸν σκότωσε στὸ ταξεῖδι καὶ ἦλθεν ἐδῶ γιὰ νὰ πάρῃ τὴ θέσι του... Γι' αὐτὸ μοῦ ἔγραψε πὼς εἶχε πέσει ἀπὸ τὸ ἄλογο καὶ εἶχε σπάσει τὸ χέρι του... Ἔτσι δὲν μοῦ ἔκαμε καμμιὰ ἐντύπωσι ἡ διαφορὰ τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος, μ' ὅλο ποὺ ὁ ἄθλιος εἶχε μιμηθῆ ἀρκετὰ καλὰ τὸ γράψιμο τοῦ ἄμοιρου Γκέζα...

Ἡ Βίλμα εἶχε κλείσει τὰ μάτια της καὶ δὲν τὰ ἄνοιξε ποτὲ πιὰ ἀπὸ τότε. Ἡ ζωὴ εἶχε σβύσει ξαφνικὰ μέσα της, ἔπειτα ἀπὸ τὴν τρομερὴ αὐτὴ ἀποκάλυψι.

Λίγο καιρὸ ἀργότερα, ὁ Γιούρκα ἔπεσε στὰ χέρια τῆς δικαιοσύνης. Ὁ κακοῦργος ὡμολόγησε τὸ ἀπαίσιο ἔγκλημά του καὶ τὸ δικαστήριο τὸν κατεδίκασε στὴν ποινὴ τῶν πατροκτόνων. Τοῦ ἔκοψαν τὸ δεξὶ χέρι του κι' ἀφοῦ τὸν ἀποκεφάλισαν κρέμασαν τὸ πτῶμα του στὴν κεντρικὴ πλατεῖα τοῦ Ἄραντ...

Μέσα στὸν παληὸ πύργο τῶν Ἐγκερφαλοῦ, οἱ ἀδελφοὶ σέρνουν ἀκόμη μὲ κόπο τὰ βήματά τους. Ὁ Ἄρπαντ καὶ ὁ Ἔλεκ εἶνε τώρα δυὸ καμπουριασμένοι γέροι, μὲ κάτασπρα μαλλιὰ καὶ ἔτονο βλέμμα. Ζοῦν μηχανικά, χωρὶς νὰ νοιώθουν καμμιὰ εὐχαρίστησι γιὰ τὴ ζωὴ προσμένοντας τὸ θάνατο νὰ τοὺς λυτρώσῃ...

ΜΠΑΝΓΚΟΡ

◆◆

117 ἐτῶν παλληκαράκι!

Ἕνας Νοτιοαφρικανός, ὁ Νικόλας βὰν Λογκεροιμπέργκερ, τύπος ψηλὸς καὶ καλοκαμωμένος Μπόερ, γιόρτασε τελευταῖως τὰ γενέθλιά του γιὰ 117η φορά! Παρ' ὅλα τὰ χρόνια του, διατηρεῖται ἀνθηρὸς κι' ἀκμαῖος σὰν παλληκαράκι. Τὰ μαλλιά του εἶνε ψαρὰ μόνον καὶ ἄφθονα. Δὲν θυμᾶται ν' ἀρρώστησε ποτὲ στὴ ζωή του. Σηκώνεται κάθε πρωῒ μὲ τὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου καὶ κάνει τὸ γῦρο τῶν μεγάλων κτημάτων του μὲ τὸ ἄλογο. Εἶνε ἱκανὸς νὰ κάμῃ 60—100 χιλιόμετρα τὴν ἡμέρα ἱππασία, εἴτε νὰ ἐργασθῇ ἐπὶ 8 —9 ὥρες στὰ κτήματά του. Ὁ ἴδιος ἀποδίδει τὴ μακροβιότητα καὶ τὴ δύναμί του στὸ ὅτι... δὲν παντρεύτηκε!

—Δὲν εἶμαι μισογύνης, λέει. Ὑποθέτω ὅτι θὰ παντρευόμουν, ἂν εὕρισκα τὸ κορίτσι ποὺ μοῦ ταίριαζε. Μιὰ κι' ἔμεινα ὅμως ἀνύπαντρος, δὲν ἐδοκίμασα τὴ σκλαβιὰ καὶ τοὺς μπελάδες τῆς συζυγικῆς ζωῆς, κι' αὐτὸ μὲ βοήθησε νὰ ζήσω τόσα χρόνια!

Ἔχει λάβει μέρος στὸν πόλεμο τῶν Μπόερς κατὰ τῶν Ἄγγλων. Οἱ γείτονές του ἐκτιμοῦν τὴν πεῖρα του καὶ τὶς γνῶσεις του καὶ τὸν συμβουλεύονται γιὰ κάθε γεωργικὸ ζήτημα.

ΑΝΘΡΩΠΟΙ πού προκαλοῦν τὸν θάνατο

'Επικίνδυνες τρέλλες στοὺς καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα

Πρὶν ὁ νόμος τὸ ἀπαγορεύσῃ, ὁ καθένας ποὺ εἶχε τὴν τόλμη καὶ τὴν... τρέλλα μποροῦσε νὰ διακινδυνεύσῃ τὴν ἀκεραιότητα τοῦ καὶ τὴ ζωή του, ἐπιχειρώντας ἐπικίνδυνες πτῶσεις στοὺς ὁρμητικοὺς καταρράκτες τοῦ Νιαγάρα.

Ὁ πρῶτος ποὺ ἐξετέλεσε τὸ ἐπικίνδυνο αὐτὸ τόλμημα ἦταν κάποιος Κάρλις Γκράχαμ, ὁ ὁποῖος μέσα σ' ἕνα βαρέλι πέτυχε τέσσερες ἀκίνδυνες πτώσεις. Στὴν πέμπτη ὅμως οἱ ἀγωνιῶντες θεαταὶ παρακολουθοῦσαν ἀνυπόμονοι ἐπὶ ὧρες τὸ βαρέλι ποὺ στριφογύριζε στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ. Στὸ τέλος, ἀνήσυχοι ἀποφάσισαν νὰ τὸ τραβήξουν στὴν ὄχθη. Κι' ὅταν τὸ ἀνοιξαν βρῆκαν τὸν Γκράχαμ ἀναίσθητο καὶ μισοπνιγμένο. Ὅταν συνῆλθε ὁ τρελλὸς αὐτὸς τὰ πρῶτα λόγια ποὺ εἶπε ἦταν:

—Ὁμολογῶ ὅτι ἡ βλακεία μου ἦταν μεγάλη!... Δὲν ξαναπέφτω!...

Καὶ κράτησε τὸ λόγο του.

Δὲν ἀργησαν καὶ οἱ γυναῖκες ν' ἀκολουθήσουν τὸ παράδειγμα, τοῦ τολμηροῦ Γκράχαμ. Τὴν ἀρχὴ τὴν ἔκανε μιὰ θεατρίνα ἡ Μάουντ Οὐίλαρτ, μέσα σ' ἕνα βαρέλι κι' αὐτή, μὲ τὴ συντροφιὰ τοῦ μικροῦ φόξ - τερριὲ της. Ἔξη ὁλόκληρες ὧρες τὸ ρεῦμα ἐκλειδώνιζε τὸ βαρέλι τῆς στὴν ἐπιφάνεια τοῦ ποταμοῦ. Μετὰ τὸ τράβηξαν ἔξω καὶ τὸ ἀνοιξαν. Τὸ φὸξ - τερριὲ, πετάχτηκε ἀπὸ μέσα πρόσχαρο, ἀλλὰ ἡ ἄτυχη ἠθοποιὸς ἦταν νεκρή!...

Τὸ φθινόπωρο τοῦ 1901 κάποια δασκάλα, ἡ Ἄννυ Τέϊλορ, ἔφτασε στοὺς καταρράκτες γιὰ νὰ περάσῃ τὶς διακοπές της. Καὶ ξαφνικὰ λίγες ἡμέρες ἀργότερα ἀνήγγειλε τὴν ἀπόφασί της νὰ πέσῃ στὸν καταρράκτη τοῦ Χάρσεσο — ὕψους 35 μέτρων — μέσα σ' ἕνα βαρέλι τὸ ὁποῖο ἦταν εἰδικῶς κατασκευασμένο, σύμφωνα μὲ τὶς ὁδηγίες της. Ἡ ἐσωτερικὴ τοῦ ἐπιφάνεια ἦταν στρωμένη μὲ βάτα ἕνα δὲ χαλύβδινο βάρος 77 ὀκάδων θὰ τὸ κρατοῦσε σέλσορροπία. Γοητευμένη μὲ τὴν σκέψι τῆς χρηματικῆς ἀμοιβῆς ποὺ θὰ ἔπερνε γιὰ τὸ θρίαμβό της καὶ φανταζόμενη τὴ φωτογραφία της δημοσιευμένη στὴν πρώτη σελίδα τῶν ἐφημερίδων ἀποφάσισε νὰ ριψοκινδυνεύσῃ.

Χιλιάδες περιέργων παρακολουθοῦσαν τὸ βαρέλι της ποὺ γλυστροῦσε μὲ ταχύτητα πρὸς τὸν καταρράκτη καὶ ποὺ χάθηκε ξαφνικὰ πέφτοντας κάτω στὸν ἀφρισμένο ποταμό. Ὅταν βγῆκε στὴν ἐπιφάνεια πάλι ἕνα μίλλι μακρύτερα, τὸ τράβηξαν καὶ τὸ ἀνοιξαν ἀμέσως. Ἡ κυρία Τέϊλορ στάθηκε πολὺ τυχερή. Ἐκτὸς ἀπὸ μερικὰ μωλωπίσματα, δὲν ἔπαθε τίποτα τὸ σοβαρότερο. Ἡ ἀμοιβὴ ποὺ πῆρε ἦταν 150 δολλάρια. Μερικὰ χρόνια ἀργότερα πέθανε σ' ἕνα πτωχοκομεῖο.

Ὁ τελευταῖος ποὺ τόλμησε τὸ τρελλὸ αὐτὸ πήδημα, λίγο πρὶν ἀπαγορευθῇ, ἦταν κάποιος Ζὰν Λουσιέ. Αὐτὸς κατασκεύασε μιὰ λαστιχένια μπάλα διαμέτρου 3½ μέτρων ὑδατοστεγῶς κλεισμένη καὶ ἐφωδιασμένη γιὰ κάθε ἀπροόπτο μὲ συσκευὴ ὀξυγόνου γιὰ δυὸ ἡμέρες.

Μιὰ ὥρα μετὰ τὴν τρέλλα του ἡ μεγάλη αὐτὴ μπάλα τραβήχτηκε ἔξω. Ὁ Λουσιὲ ἦταν ζωντανὸς καὶ κεφάτος, μὲ λίγα γραντοουνίσματα μόνο.

Ὑπωσδήποτε αὐτὲς οἱ τρέλλες θὰ σταματοῦσαν μιὰ ἡμέρα καὶ χωρὶς τὴν ἐπέμβασι τοῦ νόμου. Γιατὶ ὅσο λίγοτερο ἡ πιθανότης τοῦ κινδύνου τόσο κρύωνε καὶ τὸ ἐνδιαφέρον τοῦ κοινοῦ. Καὶ ἀσφαλῶς, χωρὶς θεατὰς καὶ ἐπευφημίες κανεὶς δὲν κάνη τέτοιες κουταμάρες!

◆◆

'Αλογίσιο κρέας σὲ κονσέρβες

Ὁ Καναδᾶς, γιὰ νὰ βοηθήσῃ τοὺς λαοὺς τῆς Εὐρώπης ποὺ ἀπειλοῦνται ἀπὸ νέο λιμό, θὰ στείλῃ στὸ Βέλγιο, μέχρι τέλους τοῦ 1946, 10.000 τόννους ἀλογίσιο κρέας. Τ' ἄλογα ποὺ θὰ γίνουν κονσέρβες προέρχονται ἀπὸ τὰ μεγάλα κοπάδια τῶν 'Ερυθροδέρμων, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ τεράστιο «ράντσο» τῆς 'Αλμπέρτας.

Ἐξ ἄλλου, ὑπολογίζεται ὅτι 200.000 ἄγρια ἄλογα περιφέρονται στὶς ἀπέραντες πεδιάδες τῆς 'Αλμπέρτας, ὅπου οἱ «κάου μπόϋς» καταφέρνουν νὰ πιάνουν μὲ τὸ λάσσο, κάθε μιὰ ἑβδομάδα, 1000 ἄλογα.

Πολλὰ ὅμως ἀπὸ αὐτὰ τ' ἄγρια ἄλογα θὰ σταλοῦν ζωντανὰ στὸ Βελγιο καὶ στὴ Γαλλία γιὰ τὶς γεωργικὲς ἐργασίες.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Λέξεις πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις

Ἐὰν βρῆτε τὶς 20, ἐκ πέντε γραμμάτων λέξεις ποὺ διασαφίζομε κατωτέρω περιφραστικῶς καὶ τὶς τοποθετῆτε στὶς ἀντίστοιχες θέσεις, τότε τὰ γράμματα τῶν κυκλίσκων ποὺ βρίσκονται πάνω στὸ λευκὸ κύκλο, θὰ σχηματίσουν στὴ σειρὰ διαβαζόμενα κάτι ποὺ ἀκοῦτε κάθε φορὰ στὴν Κυριακάτικη λειτουργία.

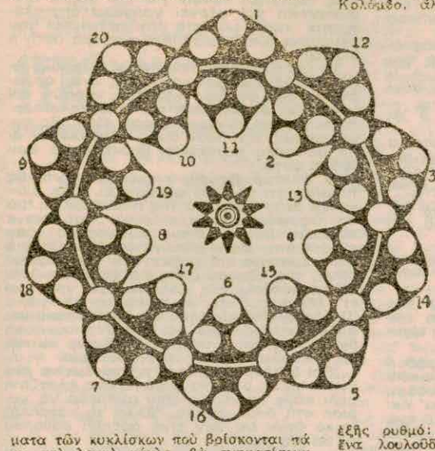

1—2) «Νέτα - - - - - - -»

2—3) "Οταν τὰ προβλήματα τῆς σελίδος αὐτῆς μείνουν ... γυρίζετε σὲ μιὰ ἄλλη σελίδα, γιὰ νὰ ἱκανοποιήσετε τὴν περιέργειά σας.

3—4) Μαλακά, τρυφερά.

4—5) Δὲν ἔχει δουλειὰ ἡ δὲν κάνει καμμιὰ δουλειά.

5—6) Φυτὸ μὲ ἐξαιρετικὲς θρεπτικὲς ἰδιότητες, ποὺ τὸ βρίσκομε σὲ πολλὲς κονσέρβες.

6—7) "Ετσι ἀποκαλοῦσαν τὴν φυλή τους οἱ Γερμανοί.

7—8) Μεγάλο κατόρθωμα.

8—9) 'Αρκεῖ καμμιὰ φορὰ γιὰ ν' ἀνάβῃ μεγάλη πυρκαϊά.

9—10) 'Ανοησία, μωρία, ἀπώλεια τῆς διανοητικῆς ἱκανότητος.

10—11) Τὰ βλέπομε ἐπάνω ἀπὸ τὸ νερὸ ποὺ βράζει.

11—12) Πλεονέκτημα, προτέρημα.

12—13) Γλυκαίνω.

13—14) 'Εξαιρετικὰ εὐχάριστη στὴν δρασι.

14—15) Πῶς.

15—16) Τοποθετεῖται πάνω σὲ φορτηγὸ ζῶο πρὶν ἀπὸ τὸ φορτίο

16—17) Δικαίωμα περιεχόμενο σὲ κάποιον γιὰ ἕνα ὁρισοδήποτε σκοπό.

17—18) "Ηρως τοῦ Σαίξπηρ.

18—19) Σχηματίζει παλλὲς ὁ ἐν πορεία στρατὸς (ἐνικός).

19—20) Κάθε γεωργὸς ἐπιβίβεται σ' αὐτὴν τοὐλάχιστον μιὰ φορὰ τὸ χρόνο.

20—21) Περίφημη ὄπερα τοῦ Βέρντι.

Λ. Δ.

Ὁ λαβύρινθος

Μπαίνετε μὲ τὴ μύτη τοῦ μολυβιοῦ σας ἀπ' τὴ μιὰ ἐσοδο αὐτοῦ τοῦ λαβυρίνθου, ἀκολουθεῖτε μιὰ ὡρισμένη διαδρομὴ καὶ ξαναγυρίζετε στὸ σημεῖο ἀπ' ὅπου ξεκινήσατε. "Επειτα μουρίζετε ὅλο τὸ χῶρο ποὺ περικλείει ἡ γραμμὴ τῆς διαδρομῆς σας. "Αν ἀκολουθήσατε τὸ σωστὸ δρόμο, θὰ ἰδῆτε νὰ σχηματίζεται κάτι ποὺ δὲν χρησιμοποιεῖται στὴν ἀριθμητική, κι' ὅμως χρησιμεύει γιὰ νὰ κάμετε μιὰ... διαίρεσι.

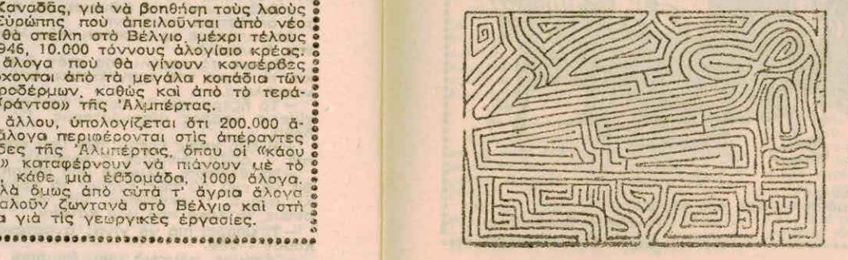

Ὁ ὑπερβολικὸς ὁδηγὸς

Σ' ἕνα Μουσεῖο ὑπάρχουν ἕνα νευτικὸ τηλεσκόπιο, ἕνα ρεβόλβερ, μιὰ πίπα, μιὰ πυξίδα κι' ἕνας ἀναπτήρας. "Ενας ὁδηγὸς βεβαιώνει τοὺς περιηγητάς, ὅτι ἕνα ἀπ' τὰ πράγματα αὐτὰ κάηκε στὸν 'Ιούλιο Καίσαρα, ἄλλο στὸ Χριστόφορο Κολόμβο, ἄλλο στὸν ποιητὴ Βίκτορα Οὐγκὼ καὶ τὸ τελευταῖο στὸν Γαριβάλδι. Δὲν νομίζετε ὅτι τὰ λέει κάτω ὑπερβολικά;

Ἡ πυρκαϊά

"Ενας ταξειδιώτης διασχίζει ἕνα ἀπέραντο λειβάδι, σκεπασμένο μὲ ξερὰ καὶ ψηλὰ χόρτα. Ξαφνικὰ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ἅπλωσαν φωτιὰ τὰ χόρτα πίσω του κι' ὅτι ὁ ἄνεμος φέρνει ὁλοταχῶς τὶς φλόγες πρὸς τὸ μέρος του. Σὲ λίγο ἡ φωτιὰ θὰ τὸν φτάσῃ, γιατὶ προχωρεῖ μὲ μεγαλύτερη ταχύτητα ἀπ' ὅσο μπορεῖ αὐτὸς νὰ τρέξῃ. Ὑπάρχει κανεὶς τρόπος, γιὰ νὰ σωθῇ;

Τὰ λουλούδια

Μέσα σὲ μιὰ λιμνοῦλα, ὑπάρχει ἕνα φυτὸ ὑδροχαρές, ποὺ μεγαλώνει καὶ ἀνθίζει μὲ τὸν ἑξῆς ρυθμό: Τὴν πρώτη μέρα βγάζει ἕνα λουλούδι, τὴ δεύτερη δύο, τὴν τρίτη 4, τὴν τετάρτη 8, τὴν πέμπτη 16, κ. ο. κ. Γιὰ νὰ σκεπάσῃ ὅλη τὴν ἐπιφάνεια τοῦ νεροῦ μὲ τὰ λουλούδια του, χρειάζεται 18 ἡμέρες. Σὲ πόσες ἡμέρες θὰ σκεπαζόταν ἡ ἐπιφάνεια αὐτή, ἂν ἀντὶ ἑνὸς, ὑπῆρχαν δυὸ τέτοια φυτά;

Οἱ καρφίτσες

Πάρτε ἑξῆ καρφίτσες καὶ τοποθετῆστε τὶς στὰ λευκὰ σημεῖα ὅπου διασταυρώνονται οἱ γραμμές, οὔτως ὥστε νὰ ὑπάρχῃ μιὰ καρφίτσα σὲ κάθε ὁριζόντια καὶ κάθετη γραμμὴ καὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ σὲ καμμιὰ περίπτωσι παραπάνω ἀπὸ μιὰ καρφίτσα σὲ ὁποιαδήποτε διαγώνιο γραμμή.

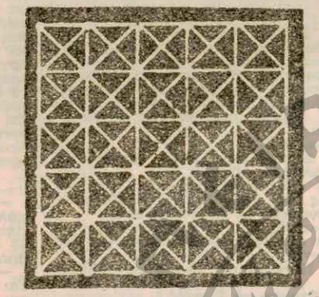

Ἡ δεξαμενὴ

Ὁ κὺρ Πέτρος τοποθέτησε στὸν κῆπο του μιὰ στρογγυλὴ μετάλλινη δεξαμενὴ γιὰ νὰ μαζεύῃ τὸ βράχινο νερό. Ἡ γυναῖκα του ὅμως ἰσχυρίζόταν ὅτι τοποθέτησε στρατηγικὴ τὴ δεξαμενή. Ἐκεῖνος τότε, γιὰ νὰ ἀποδείξῃ ὅτι εἶχε δίκιο, τὴν ἔκανε λοιπὸν ὁ κὺρ Πέτρος;

Συλλαβόγριφος

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτο μου, γράμμα τὸ δεύτερο μου, καὶ ἄνθρωπος δὲν γίνεται χωρὶς τὸ σύνολό μου.

Κρυμμένα ὀνόματα

Στὶς παρακάτω δυὸ φράσεις πρέπει νὰ βρῆτε δυὸ γυναικεῖα ὀνόματα.

Α' "Απειροι νῆσοι ἀποτελοῦν τὴν 'Ωκεανίαν.

Β' Ὁ Βόλγας εἶνε ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Ρωσσίας.

Οἱ λύσεις στὴ σελ. 36

ΤΟ ΑΛΑΤΙ καὶ ἡ ἱστορία του

'Απ' τὴν προϊστορικὴ ἐποχὴ ὡς σήμερα

Τὸ ἁλάτι εἶνε τόσο ἀπαραίτητο γιὰ τὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὥστε ἐθεωρεῖτο ἱερὸ ἀπ' τοὺς ἀρχαίους 'Ελληνες, τοὺς Ρωμαίους καὶ τοὺς Σημιτικοὺς λαούς, ποὺ τὸ προσέφεραν συχνὰ ὡς θυσία στοὺς θεούς των. 'Απὸ τότε εἶχε ἀποκτήσει τὴ σημασία ἑνὸς θεμελίου τῆς φιλίας καὶ τῆς ἀδελφωσύνης. 'Ακόμη καὶ σήμερα διατηρεῖται ἡ παροιμία «Φάγαμε μαζὶ ψωμὶ κι' ἁλάτι». Καὶ στοὺς προτογόνους λαοὺς τῆς ἐρήμου, ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ φάῃ ἀπ' τὸ ἁλάτι τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς φυλῆς, ἔστω κι' ἐχθρὸς ἀκόμη, δὲν διατρέχει κανένα κίνδυνο ἐπὶ 4 ἡμέρες — γιατὶ τόσος καιρὸς ὑπολογίζεται ὅτι χρειάζεται γιὰ νὰ φύγῃ ἀπ' τὸ σῶμα του καὶ τὸ τελευταῖο ἴχνος αὐτοῦ τοῦ ἁλατιοῦ.

Στὰ πρῶτα χρόνια τῆς ἀρχαίας Ρώμης, οἱ στρατιῶτες ἐπαιρναν ἕνα μέρος τοῦ μισθοῦ των σὲ ἁλάτι, Λατινικὰ τὸ ἁλάτι λεγόταν «sal», καὶ ὅταν ἀργότερα ἀντὶ ἁλατιοῦ ἀρχισε νὰ δίδεται χρῆμα, ὀνομάσθηκε «σαλάριουμ», δηλαδὴ «χρῆμα τοῦ ἁλατιοῦ». 'Απ' αὐτὴ τὴ λέξι προέρχονται οἱ σημερινὲς ὀνομασίες τοῦ μισθοῦ σὲ διάφορες εὐρωπαϊκὲς γλῶσσες (στὴ γαλλικὴ «σαλαίρ», στὴν ἀγγλικὴ «σάλαρυ», κλπ.).

Τὸ ἁλάτι ἀποτελοῦσε ἕνα ἀπ' τὰ κυριώτερα ἐμπορεύματα, στὸν παληὸ καιρό. Γιὰ τὴ μεταφορὰ του δημιουργήθηκαν μεγάλοι δημόσιοι δρόμοι. Τὸ τεράστιο ἐμπόριον μεταξὺ Συρίας καὶ Περσικοῦ κόλπου ἄρχισε χάρις στὸ ὀνομαστὸ ἁλάτι τῆς πλουσίας συριακῆς πόλεως Παλμύρας. Τὰ μεγάλα ἁλατωρυχεῖα τῶν Βορείων 'Ινδιῶν τροφοδοτοῦσαν τὴν 'Ασία, πολὺ πρὶν ἀπ' τὴν εἰσβολὴ τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάνδρου. Ἐπίσης χάρις στὸ ἁλάτι εἶχε δημιουργηθῆ ἕνα ἀνθηρὸ ἐμπόριον μεταξὺ 'Ελλάδος καὶ Νοτίου Ρωσσίας.

Καραβάνια ἀπὸ χιλιάδες καμήλες διέσχιζαν δυὸ φορὲς τὸ χρόνο τὴ Σαχάρα, μεταφέροντας ἁλάτι, γιὰ τὸ ὁποῖο πρόσφεραν συχνὰ τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ τους οἱ ἰθαγενεῖς τῆς Κεντρικῆς καὶ τῆς Δυτικῆς 'Αφρικῆς. Κέντρον αὐτοῦ τοῦ ἐμπορίου ἦταν τὸ μυστηριῶδες Τομπουκτού, ἡ «ἀπηρεμημένη πόλις», ποὺ εἶχε ἀποκτήσει πλούτη κα

ΤΟ ΙΩΤΙΚΟ ΤΟΥ ΘΙΒΕΤ

Επί τέλους, έπειτα από δύο 14ον βδομάδες έφθασαν στούς πρόποδες τοῦ Έβερεστ, ὅπου τούς περίμεναν πάντα οἱ Ἰνδοί, κατασκηνωμένοι.

Γιά πρώτη φορά, ἀπό πολύν καιρό, ξανοκοιμήθηκαν σέ σκηνές κι' ἔφαγαν κρέας μαγειρεμένο, γαρνιρισμένο μέ λαχανικά.

Τό πρωΐ, ὁ Μιστέρ σηκώθηκε ἀπό νωρίς. Καθώς τριγύριζε κοντά στήν κατασκήνωσι, εἶδε νά ἔρχεται πρός τό μέρος του ἡ Ἔλλεν.

Ἡ κοπέλλα φαινόταν σήμερα ἀκόμη πιό ὥμορφη, πιό φωτεινή...

—Θέλετε νά κάνωμε ἕνα γῦρο μαζί; πρότεινε, πιάνοντας τόν νέο ἀπ' τό μπράτσο.

Ἐκεῖνος ἔπιασε τό χέρι της κι' ἔμεινε ἀμίλητος γιά λίγο.

—Ναί, ἄς περπατήσωμε... εἶπε ἔπειτα, ἀναστενάζοντας.

Ἔμενε μέ τό κεφάλι σκυμμένο. Δίσταζε νά μιλήση, ν' ἀρχίση μιά δύσκολη ὁμολογία...

—Δέν ζέρετε ποιός εἶμαι, Ἔλλεν! μουρμούρισε ἔξαφνα. Πρέπει νά σᾶς διηγηθῶ πῶς ἤλθα ἐδῶ... Θυμᾶσθε τό ρόλο τοῦ λωποδύτη, ποῦ ἔπαιξα πάνω στό πλοῖο, ὅταν πρωτογνωρίσθηκα μέ τόν πατέρα σας; Σᾶς εἶπα τότε ὅτι ἤμουν δημοσιογράφος. Σᾶς γέλασα!... Θέλω τώρα νά σᾶς διηγηθῶ ὅλη τή ζωή μου... ἀπ' τό βράδυ ποῦ εἶχα ἀποφασίσει νά πνιγῶ στό Σηκουάνα...

—Θέλατε ν' αὐτοκτονήσετε;

—Δέν τό ἔκαμα ὅμως, καθώς βλέπετε! Προτίμησα ν' ἀλλάξω ζωή. Ἐπῆρα τό τραῖνο γιά τή Μασσαλία. Κι' ἐκεῖ...

Κόκκινος ἀπό ντροπή, ὁ νέος διηγήθηκε τήν κλοπή ποῦ εἶχε κάνει, πρίν ἀφίση τή Γαλλία.

Καθόντουσαν κι' οἱ δυό σ' ἕνα σωρό ἀπό πέτρες. Ἡ Ἔλλεν χαμογελοῦσε αἰνιγματικά, ἐνῶ ὁ νέος μιλοῦσε μέ φωνή ὑπόκωφη.

—Νά ποιός εἶμαι! πρόσθεσε ἐπί τέλους, ἀναστενάζοντας. Ἕνας κλέφτης!... Κι' ὅμως τόλμησα νά σᾶς ἀγαπήσω, νά σᾶς ζητήσω νά γίνετε γυναῖκα μου... νά μοιρασθῆτε τή ζωή μου!... Δέν ἤθελα νά σᾶς μιλήσω ἀκόμη, ἐδῶ, γιατί ἤζερα ὅτι θά ἀρνηθῆτε, καί τότε ἤθελα φύγει. Σκόπευα λοιπόν νά σᾶς συνοδεύσω πρῶτα ὡς τήν Καλκούτα...

Δέν τολμοῦσε νά σηκώση τά μάτια του.

Δίσταζε νά πιάση τό χέρι τῆς κοπέλλας.

—Δέν ἀπαντᾶτε, Ἔλλεν;... συνέχισε. Πέστε μου, σᾶς προκαλῶ φρίκη;... Θά μέ διώξετε;

Κοκκίνιζε, χλώμιαζε, μπέρδευε τά λόγια του...

—Κυττάχτε ἐμπρός σας, Ζάν! πρόφερε ἔξαφνα ἡ Ἔλλεν. Ὑπάρχει μιά ἀπάντησις, παλιά, γραμμένη πρίν ἀκόμη κάμετε τήν ἐρώτησί σας... ἀλλά ποῦ ἰσχύει πάντοτε!

Ὁ νέος ἀνασήκωσε τό κεφάλι του, κύτταξε γύρω του... Πάνω σέ μιά πέτρα, διέκρινε μιά ἐπιγραφή, ποῦ ἔκανε νά χοροπηδήση ἡ καρδιά του στά στήθη του:

«Θάρρος, Ζάν! Σᾶς ἀγαπῶ! Ἔλλεν».

Τοῦ φάνηκε ὅτι ἔλυωνε κάτι μέσα του, ὅτι τό μυαλό του σταματοῦσε...

Ἔσφιξε τήν Ἔλλεν στήν ἀγκαλιά του, τραυλίζοντας:

—Σᾶς ἐρωτῶ πάλι, Ἔλλεν, ἐπειδή δέν ἔχω πιά ἀνάγκη ν' ἀλλάξω προσωπικότητα, γιά νά ξεφύγω ἀπό μιά ζωή ἄνοστη καί πεζή... Ξαναπαίρνω λοιπόν τό ὄνομά μου, γιά νά σᾶς τό προσφέρω...

Καί τῆς ψιθύρισε τό ὄνομα αὐτό, ποὺ τήν ἔκαμε νά σαστίση, γιατί ἦταν ἕνα ἀπ' τά ἀριστοκρατικώτερα καί ἱστορικώτερα τῆς Γαλλίας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Ὁ γάμος ἔγινε στό Παρίσι, δυό μῆνες ἀργότερα, σέ στενώτατο κύκλο.

Ἡ οἰκογένεια τοῦ γαμπροῦ θεώρησε ἐξευτελιστική αὐτή τήν ἕνωσι του μέ τήν κόρη ἑνός ἐργοστασιάρχου. Ἀλλά ὁ ἴδιος ἀδιαφόρησε γιά τήν γνώμη τῶν συγγενῶν του.

Μόνον ὁ Μπέρντ, ὁ Πέτερχεντ κι' ὁ Ἀλῆς παρευρέθηκαν στήν τελετή.

Ὁ μικρός Ἰνδός εἶχε ντυθῆ εὐρωπαϊκά κι' εἶχε μάθει κι' ὅλας νά τρώη μέ τό πηροῦνι, ἀντί μέ τά δάκτυλά του. Δέν εἶχε ὅμως δεχθῆ νά πάη στό σχολεῖο, ὅπως τοῦ συνέστησε ὁ μεγάλος του φίλος. Προτίμοῦσε νά τρέχη ὅλη τήν ἡμέρα στό Δάσος τῆς Βουλώνης, μέ τό ἄλογο ποὺ τοῦ εἶχε χαρίσει.

Στό τέλος τοῦ γεύματος τῶν γάμων, ὁ γαμπρός ἔκρινε ὅτι μποροῦσε νά μιλήση, ἐπί τέλους γιά τή Σαρτάλ.

Ἔβαλε πάνω στό τραπέζι τούς δυό χρυσοῦς βώλους καί διηγήθηκε ὅλη τήν περιπέτειά του, μέ κάποια ἐλαφρή εἰρωνεία.

—Ὑπάρχει ἀληθινά ὁ ἐπίγειος παράδεισος; πρόσθεσε. Ἡ ἔπεσα θῦμα παραισθήσεως; Δέν ξέρω!... Αὐτό τό χρυσάφι, μπορεῖ νά τό βρῆκα κάπου ἀλλοῦ, κι' ὄχι στή Σαρτάλ... Ἐξ ἄλλου, ὁ Ἀλῆς κι' ἐγώ βρισκόμαστε σέ τέτοια κατάστασι, ὥστε δέν εἴχαμε ἀκριβῶ συναίσθησι τῆς πραγματικότητός... Θά σᾶς παρακαλέσω συνεπῶς νά μήν ἐπαναλάβετε σέ κανένα αὐτά ποὺ σᾶς εἶπα...

Ἀλλά ὁ καθηγητής εἶχε ὁρμήσει κι' ὅλας ἁπάνω του, τόν ἔσφιγγε, ἔκλαιγε ἀπό χαρά καί φώναζε:

—Τό ἤξερα!... Τό ἤξερα!... Ὑπάρχει λοιπόν ἡ Σαρτάλ!... Μποροῦμε νά τήν βροῦμε!... Δέν σᾶς γέλασα, Μπέρντ!... Ὁμολογῆστε ὅτι εἶχα δίκηο, ὅτι ἀνακάλυψα ἕνα ἀπό τά μεγαλείτερα μυστικά τοῦ κόσμου!... Πότε φεύγει πλοῖο γιά τή Καλκούτα;

Ὁ Ζάν κι' ἡ Ἔλλεν κυττάχθηκαν, σατισμένοι. Ἔπειτα κύτταξαν τόν Μπέρντ. Ἐκεῖνος εἶχε πάρει μιά ἐφημερίδα κι' ἔφαχνε ἄσχημα τίς στῆλες της.

—Αὔριο φεύγει ἡ «Μαυριτάνια», δήλωσε ἁπλᾶ. Μποροῦμε νά φτάσωμε ἐγκαίρως στή Μασσαλία, μέ τό αὐτοκίνητο.... Μέ συγχωρεῖτε, παιδιά μου, ἄν σᾶς ἀφίνω ἔτσι ἀπότομα...

—Μά, μπαμπᾶ!...

—Σούτ! Ξέρεις ὅτι, ὅταν ἀποφασίσω κάτι, δέν ἀλλάζω εὔκολα ἰδέα... Περιττόν νά σοῦ συστήσω ἐχεμύθεια... Νά μή μάθη κανείς ποῦ πηγαίνω, γιατί δέν θέλω νά μέ κυνηγήσουν οἱ δημοσιογράφοι!

Ὁ Ἀμερικανός φίλησε τήν κόρη του καί τόν γαμπρό του καί πρόσθεσε, γυρίζοντας στόν καθηγητή:

—Δρόμο, Πέτερχεντ! Ἐμεῖς δέν ἔχομε τόν ἔρωτα, γιά νά μᾶς ἀπασχολῆ! Πᾶμε λοιπόν νά βροῦμε τή Σαρτάλ!...

ΤΕΛΟΣ

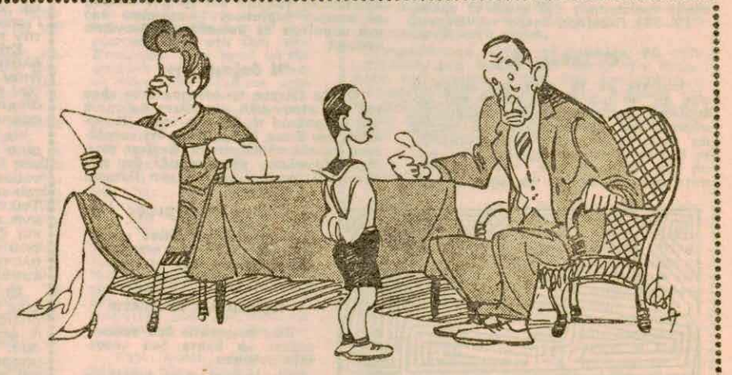

—Μπαμπᾶ, τί θά πῆ «αὐτοδιάθεσις»;
—Αὐτό τό πρᾶμμα, παιδί μου, μόνο ἡ μαμά σου τό ξέρει!

(Σκίτσο Φ. Δημητριάδη)

ΤΟ ΜΕΛΙ ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΙ!

Τί διεπίστωσε ὁ δόκτωρ Μέρσεϋ

Πιστεύεται συνήθως ὅτι τό μέλι, περισσότερο ἀπ' ὅλα τά ζαχαρωτά, εἶνε κατάλληλο γιά δουνς θέλουν νά παχύνουν. Ἂν πιστέψουμε ὅμως τό νεαρό Οὐγγρο γιατρό Ἔρνο Μέσεϋ, τό μέλι ἀποτελεῖ ἀπεναντίας περίφημη τροφή γιά μιά δίαιτα ἀπισχνantική καί φέρνει γρήγορα ἀποτελέσματα, χωρίς μάλιστα τήν πεῖνα καί τόν ἐκνευρισμό ποὺ προκαλεῖ συνήθως αὐτή ἡ δίαιτα!

Τό μέλι ἐχρησιμοποιεῖτο ὡς φάρμακο ἀπό τά ἀρχαῖα χρόνια, ἰδίως στίς ἀρρώστειες τῆς καρδιᾶς καί τῶν νεφρῶν καί κατά τῆς δυσκοιλιότητος. Ἐπίσης οἱ ἀρχαῖοι γιατροί τό συνιστοῦσαν κατά τῆς φυματιώσεως, ἐφ' ὅσον ὅμως προερχόταν ἀπό μέλισσες ποὺ εἶχαν βοσκήσει τέ ὡριμένα φυτά.

Ὁ δόκτωρ Μέρσεϋ ἀνεκάλυψε ἐντελῶς τυχαίως ὅτι τό μέλι ἀδυνατίζει. Εἶχε εἰδικευθῆ στήν θεραπεία τῆς παχυσαρκίας. Μιά ἀπ' τίς πελατισσές του λοιπόν, ποὺ ἔκανε συνεχῶς βάρος, ἔγινε συγχρόνως τόσο εὐερεθίστη, ὥστε κατάντησε ἀνίκανη γιά κάθε ἐργασία καί μπῆκε στό νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ, τῆς ἔδωσαν μέλι γιά νά δυναμώση. Ἡ κατάστασις της καλλιτέρεψε γρήγορα κι' ἐξακολούθησε νά τρέφεται μέ μέλι. Ὁ δόκτωρ Μέρσεϋ φοβόταν ὅτι θά πάχαινε, ἀλλά ἀναγκάσθηκε νά ἐγκρίνη αὐτή τή δίαιτά της, γιατί ὑπῆρχε κίνδυνος νά πάθη ἡ καρδιά της ἀπ' τήν ἀδυναμία.

Ἐπί 3 βδομάδες λοιπόν, ποὺ ἔμεινε στό νοσοκομεῖο, ἡ κυρία ἔτρωγε ἕνα φλυτζάνι μέλι κάθε μέρα. Κατόπιν μπόρεσε νά γυρίση στή δουλειά της. Ἀλλά τό καταπληκτικό ἦταν ὅτι δέν εἶχε αὐξηθῆ καθόλου τό βάρος της!

Ἡ περίπτωσις αὐτή ἐνέπνευσε στό Μέρεϋ τήν καινούργια καί ἐπαναστατική θεωρία τῆς χρησιμοποιήσεως τοῦ μελιοῦ ἀπ' ὅσους θέλουν ν' ἀδυνατίσουν. Παραπήρησε πράγματι ὅτι, μέ τή δίαιτα αὐτή, οἱ γυναῖκες χάνουν 13 κιλά σ' ἕνα μῆνα, οἱ ἄντρες 10 κιλά καί τά παιδιά 4 κιλά. Δέν ἀρκεῖ ὅμως νά παίρνη κανείς ἕνα φλυτζάνι μέλι, ἐπί πλέον τῆς κανονικῆς διαίτης του. Πρέπει ἐπίσης νά κοιμᾶται πολύ. Ὁ ὕπνος δέν παχαίνει, ἀλλά συντελεῖ στήν κατανάλωσι ὑδατανθράκων ἀπ' τόν ὀργανισμό καί ἐξαλείφει τό συνοείσθημα τῆς πείνας. Δέν πρέπει νά σηκώνεται κανείς ἐνωρίς, γιατί ἡ πεῖνα εἶνε συνήθως μεγαλείτερη τίς πρῶτες πρωϊνές ὧρες, ἀπ' τίς 6 ὡς τίς 9. Εἶνε προτιμώτερο νά ἐργάζεται τό βράδυ καί νά πέφτη στό κρεββάτι τά μεσάνυχτα. Θά κοιμᾶται 12 - 13 ὧρες τήν ἡμέρα, κι' ἐπί ἕνα μῆνα θά τρώη μόνο 100 δράμια μέλι τήν ἡμέρα καί 30 δράμια κρέας. Ἔτσι θά ἀδυνατίση γρήγορα, χωρίς καμμιά δυσάρεστη συνέπεια. Εἶνε ἀπαραίτητο ὅμως νά συνεχίση αὐτή τή δίαιτα ἐπί ἕνα ὁλόκληρο μῆνα.

◎◎

—Ἀπ' τά 48 ἀμερικανικά βιβλία, ποὺ ἡ πώλησίς τους πέρασε τό 1.000.000 ἀντίτυπα, κατά τά 70 τελευταῖα χρόνια, τά 33 ἦσαν γραμμένα ἀπό ἄνδρες καί τά 15 ἀπό γυναῖκες.

—Ἕνα εἶδος τοῦ θαλασσινοῦ ποὺ λέγεται «πίννα», ἐκκρίνει μιά οὐσία ποὺ γίνεται νῆμα, μέ τό ὁποῖο ὑφαιναν ἄλλοτε στήν Ἰταλία ὑφάσματα.

Σύ θυμᾶσαι ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ

ΜΙΑ ΚΗΔΕΙΑ κι' ἕνας γάμος

Ὁ Μάριος ἔφθασε λαχανιασμένος στό τέταρτο πάτωμα τοῦ παληοῦ σπιτιοῦ. Εἶχε ἀνεβῆ τή σκάλα τρέχοντας. Κτύπησε τήν πόρτα τοῦ διαμερίσματος τῆς μνηστῆς του σκεπτόμενος συγχρόνως πῶς δέν ἔφταιγε ἡ δυστυχισμένη ἡ μνηστή του ἂν μέ τό μικρό μισθό ποὺ ἔπαιρνε καί μέ τό βάρος τῆς γρηᾶς μητέρας της ἦταν ἀναγκασμένη νά μένη στό παληό ἐκεῖνο μέγαρο σέ τρία μικρά δωμάτια τοῦ τετάρτου πατώματος, χωρίς τήν ἄνεσι τοῦ ἀσανσέρ.

—Καλησπέρα, Μάριε, τοῦ φώναξε χαρούμενη ἡ νέα ἀνοίγοντας τήν πόρτα. Πῶς ἀπό δῶ, τέτοια ὥρα;

Ὁ νέος τῆς ἔδωσε ἕνα χοντρό χαρτί μέ μαῦρο περιθώριο καί προχωρῶντας μέσα σωριάστηκε σέ μιά πολυθρόνα.

—Πέθανε ὁ θεῖος μου! τῆς ἐξήγησε.

Στά μάτια τῆς Μαρίας φάνηκε, χωρίς νά τό θέλη καί ἡ ἴδια μιά λάμψις ἐλπίδος.

—Ὦ, δυστυχῶς δέν μ' ἄφησε οὔτε πεντάρα, ἔσπευσε νά προσθέση ὁ Μάριος. Ἡ μικρή του σύνταξις περνᾶ στά παιδιά του. Δέν ἦταν κανένας πλούσιος Ἀμερικανός θεῖος, ὅπως θά ἤλπιζες ἴσως.

—Ἐγώ; διαμαρτυρήθηκε ἡ Μαρία. Μά δέν ἔκανα καθόλου τέτοια σκέψι. Ἀπόρησα μόνο βλέποντάς σε αὐτή τήν ἀσυνήθιστη ὥρα.

—Ἤρθα νά σοῦ πῶ πῶς αὔριο τό πρωΐ θά πᾶμε μαζί στήν κηδεία. Διάφορο ἄν δέν ὑπάρχει κληρονομιά. Ἦταν ἀδελφός τοῦ πατέρα μου...

Γιά μερικές στιγμές ἐπεκράτησε μιά στενόχωρη σιωπή.

—Εἴμαστε ὑποχρεωμένοι νά πληρώσουμε καί τά ἔξοδα τοῦ ταξί, πρόσθεσε ὁ Μάριος. Τί νά γίνῃ; Ὑπομονή!

Ἀναστέναξε σωπηκά, καί ἡ μνηστή του τοῦ ἀπάντησε μ' ἕναν ἄλλο στεναγμό.

—Νά εἶσαι λοιπόν ἕτοιμη αὔριο στίς ὀκτώ, θά περάσω νά σέ πάρω.

★

Ὁ Μάριος καί ἡ Μαρία περίμεναν μέ ἀνυπομονησία τή μέρα ποὺ θά κατώρθωναν νά παντρευθοῦν. Ἐκεῖνος ἦταν 27 ἐτῶν κι' ἐκείνη 23. Δέν εἶχαν λοιπόν καιρό γιά νά χάσουν καί ἀσφαλῶς δέν θά ἔχαναν ἂν εἶχαν στή διάθεσί τους ἕνα μικρό κεφάλαιο ποὺ τούς ἦταν ἀπαραίτητο γιά ν' ἀνοίξουν σπίτι. Ὑπάλληλοι καί οἱ δυό τοῦ ἴδιου γραφείου, δέν μποροῦσαν παρά νά βασίζωνται στό μισθό τους, 8.000 φράγκα ἐκεῖνος καί 6.000 αὐτή, τό ὅλον 14 χιλιάδες.

Τά χρήματα αὐτά θά τούς ἔφταναν γιά νά ζήσουν. Ποῦ θά εὕρισκαν ὅμως τό ποσόν ποὺ τούς χρειαζόταν γιά νά καλύψουν τά πρῶτα μεγάλα ἔξοδα, τά ἀπαραίτητα γιά κάθε νέο ἀνδρόγυνο;

Εἶχαν καί οἱ δυό συγγενεῖς, ἀλλά τό νά ἐλπίζουν βοήθεια ἐκ μέρους τῶν ἦταν σάν νά βασιζόντουσαν στόν πρῶτο ἀριθμό τοῦ λαχείου. Ὅλοι αὐτοί οἱ συγγενεῖς βρισκόντουσαν στήν ἴδια οἰκονομική κατάστασι μέ τόν θεῖο τοῦ Μάριου ποὺ εἶχε πεθάνει τώρα.

★

Στίς ὀκτώ ἀκριβῶς, ὁ Μάριος ἔφθασε μέ ταξί γιά νά πάρη τήν ἀρραβωνιαστικιά του. Ἦταν ντυμένος μ' ἕνα μαῦρο κοστοῦμι καθαρισμένο μέ βενζίνη.

Οἱ δυό νέοι μπῆκαν στό ταξί καί ὁ Μάριος ἔδωσε στό σωφέρ τή διεύθυνσι τοῦ θείου του. Ἔπρεπε νά διασχίσουν ὁλόκληρο τό Παρίσι, διαμένοντας ὅτι ὁ νεκρός θεῖος ἔμενε στήν ἄλλη ἄκρη τῆς πόλεως. Ἔτσι ἔφθασαν τήν τελευταία στιγμή, τήν ὥρα ἀκριβῶς ποὺ ξεκινοῦσαν πιά τά αὐτοκίνητα ποὺ θά συνόδευαν τήν κηδεία.

Ὁ Μάριος καί ἡ Μαρία προσκολλήθηκαν κι' αὐτοί μέ τό ταξί τους πίσω ἀπ' τήν πομπή. Ἔμειναν καί οἱ δυό σιωπηλοί καί εἶχαν τό θλιμμένο ὕφος ποὺ ἁπαιτοῦσε ἡ περίστασις.

Ὕστερα ἀπό λίγο ὁ Μάριος θέλησε κάτι νά πῆ χαμηλόφωνα, ἡ μνηστή του ὅμως ἔφερε τό δάχτυλο στά χείλη της συνιστώντας του νά σωπάση.

Τό ταξί ἐξακολούθησε ἔτσι νά προχωρῆ κοιμισμένα. Ἡ Μαρία ἔκανε τή σκέψι ὅτι γιά ἕνα φτωχό συνταξιοῦχο, ἡ κηδεία φαινόταν ὑπερβολικά πολυτελής. Εἶχε μετρήσει καμμιά δεκαριά στεφάνια καί τριάντα αὐτοκίνητα.

Εἶπε ψιθυριστά τήν ἀπορία της στόν ἀρραβωνιαστικό της κι' ἐκεῖνος τῆς ἀπάντησε μέ μιά χειρονομία ποὺ σήμαινε πῶς δέν ἤξερε τίποτε.

Ὁ Μάριος ἔριξε κατόπιν μιά πλάγια ματιά στό ταξίμετρο τοῦ αὐτοκινήτου: 750 φράγκα. Ἐνῶ ἔκανε μέ τό μυαλό του τόν ὑπολογισμό πόσο θά στοίχιζε ἡ κηδεία αὐτή, τό ταξί σταμάτησε. Εἶχαν φθάσει κιόλας ἀπ' ἔξω ἀπ' τό νεκροταφεῖο.

Ἔξαφνα, ἕνας κύριος μέ ρεδιγκότα ἄνοιξε τήν πόρτα, εὐχαρίστησε τόν Μάριο καί τή Μαρία γιά τήν εὐγένειά τους καί τούς παρακάλεσε νά τοῦ δώσουν τά ὀνόματά τους. Τά ἔγραψε σ' ἕνα σημειωματάριο κι' ὕστερα ἀπομακρύνθηκε κάνοντας μιά τελευταία ὑπόκλισι.

Σέ λίγο τό ταξί γύρισε πρός τά πίσω καί πῆρε τρέχοντας τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς.

—Θά μάθουν ἔτσι τά ξαδέλφια μου ὅτι παρευρεθήκαμε στήν κηδεία, εἶπε ὁ Μάριος στή μνηστή του. Φαντάζομαι πῶς θά μᾶς εὐχαριστήσουν καί ἐγγράφως.

Κατεβαίνοντας ἀπ' τό αὐτοκίνητο μαζί μέ τή μνηστή του, ἔδωσε στό σωφέρ ἕνα χαρτονόμισμα τῶν πέντε γιλιάδων φράγκων, ἀπ' τό ὁποῖο δέν πῆρε παρά πολύ ἐλάχιστα ρέστα.

★

Τό εὐχαριστήριο τῶν ἐξαδέλφων δμως ἀργοῦσε νά φθάση. Πέρασαν δυό, τρεῖς, πέντε μέρες. Τήν ἕκτη μέρα τέλος ὁ Μάριος ἔλαβε μιά πρόσκλησι νά περάση τό συντομώτερο ἀπό τό γραφεῖο τοῦ συμβολαιογράφου Χ... ὁδός Μορά 3.

Οἱ δυό νέοι ἀφοῦ διάβασαν τό χαρτί ἀλληλοκυττάχθηκαν ἐρωτηματικά. Ὅσο κι' ἂν κούρασαν τό μυαλό τους, δέν κατώρθωσαν νά βροῦν τί τούς ἤθελε ὁ συμβολαιογράφος αὐτός.

Ἀνυπομονῶντας νά μάθουν, οἱ δυό ἐρωτευμένοι, παρουσιαζόντουσαν σέ λίγο μπροστά στόν συμβολαιογράφο ποὺ τούς εἶχε στείλει τήν πρόσκλησι.

Ἦταν ἕνας κύριος σοβαρός μέ γυαλιά. Πάνω στό γραφεῖο του βρισκόταν ἕνα ἐπίσημο ἔγγραφο χαρτοσημασμένο. Παρακάλεσε τούς δυό νέους νά καθήσουν καί τούς ἐξήγησε κατόπιν τόν λόγο τῆς προσκλήσεως.

—Ὁ μακαρίτης ὁ πελάτης μου Τέμο Σμίθ, ἕνας ἀληθινά ἰδιότροπος Ἀμερικανός, ἄφησε μέ τή διαθήκη του πενήντα χιλιάδες φράγκα σέ κάθε πρόσωπο ποὺ θά παρακολουθοῦσε αὐθόρμητα τήν κηδεία του. Ἐπειδή λοιπόν σεῖς, χωρίς νά λάβετε καμμιά πρόσκλησι τόν συνοδεύσατε ὡς τήν τελευταία του κατοικία, ἔχετε νά λάβετε ἑκατό χιλιόφραγκα.

Ὁ Μάριος καί ἡ Μαρία δέν πίστευαν τ' αὐτιά τους, καί δέν μποροῦσαν νά καταλάβουν τί εἶχε συμβῆ. Ὑπέγραψαν μόνο δυό ἀποδείξεις, πῆραν ἕνα μάτσο χαρτονομίσματα ποὺ τούς ἔδωσε ὁ συμβολαιογράφος, χαιρέτησαν μηχανικά καί βγῆκαν.

Ὅταν βρέθηκαν στό δρόμο ξανακυττάχθηκαν σαστισμένοι, προσπαθῶντας ματαίως νά δώσουν μιά ἐξήγησι στό μεγάλο αἴνιγμα.

Μόνο ὕστερα ἀπό μιά ἔρευνα κατώρθωσαν νά ἐξηγήσουν τό μυστήριο: Εἶχαν ἀκολουθήσει κατά λάθος τήν κηδεία τοῦ Τέμο Σμίθ, ὁ ὁποῖος ἔμενε στήν πολυκατοικία ποὺ βρισκόταν δίπλα στό σπίτι τοῦ θείου τοῦ Μάριου, εἶχε πεθάνει τήν ἴδια μέρα μ' αὐτόν καί ἡ κηδεία τοῦ ὁποίου ἔγινε μιά ὥρα νωρίτερα!

Τό λάθος αὐτό ἔκανε τούς δυό ἐρωτευμένους νά κερδίσουν ἑκατό χιλιάδες φράγκα ποὺ θά τούς ἐπέτρεπαν ἐπί τέλους νά παντρευθοῦν.

ΡΟΜ ΜΟΪΣΟ

Τό κυνῆγι τῶν «ποντικῶν»

Οὐώλτερ Κλάνσυ ὁ διώκτης τῶν λωποδυτῶν

Μέ τήν ἀποκατάστασι τῶν ἀεροπορικῶν συγκοινωνιῶν, ἔχουν συγκεντρωθῆ στήν Ἀμερική πολλοί ἀπ' τούς μεγαλείτερους λωποδύτες κι' ἀπατεῶνες, μέ τήν ἐλπίδα νά βάλουν στό κέρι λίγο ἀπ' τό ἄφθονο χρῆμα τῶν Ἀμερικανῶν. Ἰδίως τά ξενοδοχεῖα, γεμάτα ἀπό πελάτες μέ παραφουσκωμένο πορτοφόλι, ἔχουν γίνει ὁ κυριώτερος στόχος αὐτῶν τῶν... ἐπιχειρηματιῶν τοῦ ποδαριοῦ. Οἱ περισσότεροι παρουσιάζονται ὡς ἀντιπρόσωποι ξένων μεγάλων ἐμπορικῶν οἴκων, ποὺ ἐπιθυμοῦν, ὅπως, ν' ἀρχίσουν εἰσαγωγικο - ἐξαγωγικόν ἐμπόριον μέ τήν Ἀμερική.

Ἡ ἐπίσημη ἀστυνομία δέν ἐπαρκεῖ γιά νά τούς ἐξουδετερώση. Γι' αὐτό λοιπόν διωργανώθηκε ἀπ' τόν πρώην ἀστυνομικό Οὐώλτερ Κλάνσυ ἕνα Ἰδιωτικό «Γραφεῖον Προστασίας Ξενοδοχείων». Οἱ 150 ἔμπειροι ντέτεκτιβ ποὺ τό ἀποτελοῦν, ὑπηρετοῦσαν προηγουμένως στήν ἀστυνομία ἢ στή στρατιωτική μυστική ὑπηρεσία. Τώρα ἔχουν ἀναλάβει τή φύλαξι 40 μεγάλων ξενοδοχείων τῆς Ν. Ὑόρκης. Τό γραφεῖο ἔχει καταρτίσει πλῆρες σύστημα συγκεντρώσεως πληροφοριῶν καί τέλειο ἀρχεῖο μέ τίς φωτογραφίες καί τά στοιχεῖα τῶν γνωστότερων λωποδυτῶν, ἀπατεώνων καί πλαστογράφων. Ἐκδίδει δύο φορές τό μῆνα δελτίο πληροφοριῶν, γιά τούς ἰδιωτικούς ντέτεκτιβ ὅλων τῶν ξενοδοχείων καί συνδέεται μέ τά ξενοδοχεῖα αὐτά μ' ἕνα σύστημα «τηλετυπίας». Ἡ ὀργάνωσίς του πρόκειται νά ἐπεκταθῆ σ' ὁλόκληρη τή χώρα. Ἔτσι, ἄν π.χ. ἕνας περιδόητος «ποντικός» ζητήση δωμάτιο σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Σικάγου, ὅλα τά ξενοδοχεῖα τῆς ἴδιας πόλεως, ἀλλά καί ὁλόκληρης τῆς Ἀμερικῆς, θά λάβουν μιά εἰδοποίησι μέ τήν τηλετυπική μηχανή τους. Καί, σέ κάθε ξενοδοχεῖο, ὁποιασδήποτε πόλεως, ποὺ θά ἐμφανισθῆ ὁ ἀνεπιθύμητος πελάτης, θά πάρη τήν στερεότυπη ἀπάντησι:

—Δυστυχῶς, δέν ὑπάρχει δωμάτιο!

Κάποτε ὁ Κλάνσυ εἰδοποιήθηκε ὅτι εἶχε κλαπῆ ἕνα βαρύτιμο διαμαντένιο δαχτυλίδι μιᾶς ἠθοποιοῦ τοῦ Χόλλυγουντ. Πῆγε ἀμέσως στό ξενοδοχεῖο, ὅπου εἶχε γίνει ἡ κλοπή. Καθώς ἦταν ἕτοιμος νά μπῆ στό ἀσανσέρ, εἶδε νά κατεβαίνη τή σκάλα ἕνας γνώριμος τύπος, παληός κλέφτης κοσμηματῶν. Τόν πλησίασε ἀμέσως καί τοῦ ζήτησε χωρίς πρόλογους νά ἐπιστρέψη τό δαχτυλίδι.

—Αὐτή τή φορά γελιέσθε! διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνος. Ψάχτε με, ἂν θέλετε.

Ἔγινε μιά συστηματική ἔρευνα, χωρίς νά βρεθῆ τό δαχτυλίδι. Ἀλλά ὁ Κλάνσυ εἶχε ἔκτη μέρα τέλους καί κράτησε τόν ἄνθρωπό του, ὡς ὅτου ἑτοιμάσθηκε ἡ ἀποστολή τοῦ ταχυδρομείου τοῦ ξενοδοχείου. Καί τότε ἀπεδείχθη ὅτι εἶχε μαντεύσει σωστά... Ἀνάμεσα στίς ἑκατοντάδες φακέλλους, ἕνας περιεῖχε κάτι σκληρό καί ὀγκώδες. Ὁ λωποδύτης εἶχε κλείσει τό δαχτυλίδι σ' ἕνα φάκελλο ἀπευθυνόμενον σ' ἕνα συνένοχό του, καί τόν εἶχε ρίξει στό ταχυδρομικό κουτί, γιά νά φυγαδεύση ἔτσι τό κλεμμένο κόσμημα!

Ἄλλοτε πάλι, ὁ Κλάνσυ ἔπιασε ἕνα ἀπατεῶνα, ποὺ χρησιμοποιοῦσε ἕνα διαβολικό τέχνασμα: Περνοῦσε ἐμπρός ἀπό τό θῦμα του, ποὺ κουβέντιαζε μέ κάποιο συνένοχό του, κι' ἄφηνε νά πέση κοντά του, δῆθεν ἀπό ἀφηρημάδα, μιά πέτσινη τσάντα ποὺ κρατοῦσε. Ὁ συνένοχός του ἔλεγε τότε στό θῦμα ν' ἀνοίξουν τήν τσάντα, γιά νά ἐξακριβώσουν σέ ποιόν ἀνῆκε. Μέσα σ' αὐτήν εὑρίσκαν μερικές ἑκατοντάδες δολλάρια, χαρτιά ταυτότητος κι' ἕνα ἀπόκομμα ἐφημερίδος -- πλαστό -- ποὺ περιέγραφε τόν κάτοχο τῆς τσάντας ὡς ἑκατομμυριοῦχο ἐπιχειρηματία καί μεγάλο φιλάνθρωπο. Ὅταν τοῦ ἐπέστρεφαν τήν τσάντα του, ὁ «φιλάνθρωπος» πρόσφερε νά τούς ἀνταμείψη γιά τήν τιμιότητά τους καί συγκατετίθετο νά δεχθῆ τή συμμετοχή τους σέ μιά ἐπιχείρησι μέ κέρδη τεράστια. Τό θῦμα τήν πλήρωνε συνήθως κι' ἔδινε ἕνα σεβαστό χρηματικό ποσόν, ποὺ δέν τό ξανάθλεπε πιά!

Ἐκτός ἀπό τή συλλογή τῶν διαφόρων κακοποιῶν, ὁ Κλάνσυ ἔχει καί χίλια - δυό ἄλλα καθήκοντα, γιά τήν ἐξασφάλισι τῆς κανονικῆς λειτουργίας τῶν ξενοδοχείων. Ἕνα ἀπ' αὐτά εἶνε νά προλαμβάνη τίς αὐτοκτονίες, ποὺ δημιουργοῦν πάντα ἀνεπιθύμητο σκάνδαλον. Οἱ ἄνθρωποί του παρακολουθοῦν κάθε πελάτη, ποὺ τούς φαίνεται παράξενα ταραγμένος, κι' ἐπεμβαίνουν ἐγκαίρως. Τελευταίως, ὁ Κλάνσυ πρόσεξε μιά κλαμμένη ξανθοῦλα, ποὺ βγῆκε ἀπ' τό ξενοδοχεῖο της καί μπῆκε σ' ἕνα φαρμακεῖο. Ρώτησε κατόπιν τό φαρμακοποιό κι' ἔμαθε ὅτι ἡ κοπέλλα εἶχε ἀγοράσει μιά μεγάλη δόσι ὑπνωτικοῦ φαρμάκου. Πῆγε ἀμέσως νά τήν βρῆ καί τῆς μίλησε τόσο πειστικά, ὥστε τήν κατάφερε νά ἐγκαταλείψη τό σχέδιο τῆς αὐτοκτονίας καί ν' ἀντιμετωπίση τή ζωή μέ καινούργιο θάρρος.

Τέλος, ὁ Κλάνσυ ἔχει καί τό μπελᾶ τῶν ἔντιμων πελατῶν τῶν ξενοδοχείων, ποὺ ἐννοοῦν νά πάρουν μαζί τους φεύγοντας ἕνα... ἐνθύμιο: μιά πετσέτα, ἕνα ἀσημένιο κουτάλι, μιά ἠλεκτρική λάμπα... Ὑπολογίζεται ὅτι ἡ ζημία τῶν 15.800 ἀμερικανικῶν ξενοδοχείων ἀπ' αὐτές τίς μικροκλοπές φθάνει τίς 200 χιλ. δολλάρια τήν ἑβδομάδα. Ὁ Κλάνσυ ἔχει καταρτίσει ἕν

Μικρά Αριστουργήματα

Ἡ καρδιὰ καὶ τὸ στομάχι

Ἡ κ. Ἔλλεν Μπούλιτινγκ ἦταν ὄχι μόνον ἡ πιὸ ἀφοσιωμένη σύζυγος, ἀλλὰ καὶ ἡ πιὸ καλὴ νοικοκυρά. Τὸ τελευταῖο της πρόσωπο ἀφιέρωσεν τόσο στὰ ἄριστα παραδείγματα τῆς μητέρας της, ὅσο καὶ στὰ μαθήματα νοικοκυρικῆς τῶν διαφόρων μεγάλων περιοδικῶν...

Ὅταν, πρωτοῦ ἀκόμα παντρευτῇ, ἡ κυρία Μπούλιτινγκ διάβαζε τὰ περιοδικὰ αὐτά, δὲν ἔδινε προσοχὴ οὔτε στὶς μόδες, οὔτε στὰ περιπετειώδη ἱστορήματα. Τὸ μόνο θέμα ποὺ τὴν ἐνδιέφερε ἦσαν οἱ πρακτικὲς συμβουλὲς γιὰ τὸ νοικοκυριό.

Σημείωνε, λοιπόν, μὲ ἕνα κόκκινο μολύβι ὅλα ἐκεῖνα τὰ φύλλα ποὺ περιεῖχαν μιὰ συνταγὴ μαγειρικῆς ἢ ἕνα νέο τρόπο καθαρισμοῦ τῶν λεκέδων. Δὲν μάζευε ὅμως μόνον συνταγὲς κι' ὁδηγίες! Προσπαθοῦσε πάντα νὰ εἰσδύσῃ στὸ πνεῦμα ποὺ ἀποτελεῖ τὴ βάσι ὅλων ἐκείνων τῶν συμβουλῶν, ποὺ δίνουν τὰ περιοδικὰ στὶς γυναῖκες. Ἔτσι κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι:

«Σ' ἕνα νοικοκυριὸ καλὰ ὀργανωμένο δὲν πρέπει νὰ μένῃ κανένα περίσσευμα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πετιέται τίποτε».

— Ξέρεις Χάρυ, εἶπε μιὰ μέρα ἡ κυρία Μπούλιτινγκ στὸν ἄνδρα της, πρέπει νὰ εἶμαι πάντοτε προσεκτικὴ καὶ οἰκονόμος... Δὲν εἶμαστε, ἀγαπητέ μου, ἑκατομμυριοῦχοι. Τὸ ξέρεις καλὰ αὐτό.. Μιὰ κακὴ νοικοκυρὰ πετᾷ τὰ λεπτὰ στὸ δρόμο, κάνει ἔξοδα ἀσκοπα κι' ἀσυλλόγιστα. Θὰ ὅῆς ὅμως ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι τέτοια!...

— Ποτὲ δὲν ἀμφέβαλλα γι' αὐτό, τῆς ἀπάντησε ὁ Χάρρυ Μπούλιτινγκ. Εἶσαι ἡ καλλίτερη νοικοκυρὰ κι' ἡ τρυφερότερη σύζυγος ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο!

Καὶ γιὰ νὰ ἐπισφραγίσῃ τοὺς ἐπαίνους αὐτούς, τῆς κόλλησε δυὸ σκασταὶ φιλιὰ στὰ ροδοκόκκινα μάγουλά της. Τὴν ἄλλη μέρα συνέπεσε νὰχῃ ὁ Χάρρυ ἀνοιξεία.

— Δὲν παίρνεις λίγο ροσμπὶφ ἀκόμα; ἐπέμενε ἡ γυναῖκα του.

— Ὄχι, σ' εὐχαριστῶ!... τῆς ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Μήπως εἶσαι ἀδιάθετος; τὸν ρώτησε ἡ Ἔλλεν μ' ἀνησυχία.

— Μὰ ὄχι, χρυσῆ μου. Κάθε ἄλλο... Ἡ ἴδια σκηνὴ ἐπαναλήφθηκε καὶ γιὰ τὸ τυρί, καθὼς καὶ γιὰ τὰ φροῦτα. Τὸ ἀποτέλεσμα, φυσικά, ἦταν νὰ περισσέψουν στὴν ἡμέρα ἐκείνη μερικὰ φαγητά. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ νὰ κάνῃ τὴν Ἔλλεν δυστυχισμένη.

— Συγχώρησέ με, Χάρρυ! εἶπε λυπημένη στὸν ἄνδρα της.

— Νὰ σὲ συγχωρήσω; ρώτησε ἐκεῖνος ἔκπληκτος. Καὶ γιατί;

— Γιατὶ φάνηκα τόσο ἀδεξία... Ἀγόρασα πάρα πολλὰ πράγματα, περισσότερα, ἀπ' ὅσα χρειαζόμαστε... Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς τὸ ἔπαθα αὐτό! Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι καμμιὰ σπάταλη!...

— Μά, ἀγαπητή μου Ἔλλεν, δὲν φταῖς ἐσύ. Δὲν ἀγόρασες τίποτε περισσότερο ἀπ' τὸ κανονικό... Μόνο ποὺ ἔτυχε νὰ μὴν πεινῇ σήμερα πολύ, αὐτὸ εἶνε ὅλο!...

— Αὐτὰ τὰ λὲς γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς, εἶπε ἐκείνη μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Εἶσαι καλός... ἔχεις καρδιὰ μεγάλη... Θέλεις νὰ φορτωθῇς ἐσὺ τὶς εὐθύνες τοῦ δικοῦ μου λάθους!

★

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Χάρρυ Μπούλιτινγκ, γιὰ νὰ εὐχαριστῇ τὴ γυναῖκα του, ποὺ τὴν λάτρευε, φρόντιζε ν' ἀφιεράζῃ τὸ πιάτο του τελείως. Στὴν ἀρχὴ ἡ Ἔλλεν εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀπὸ αὐτό. Ἔτσι δὲν ἠπορεῦσε νὰ τὴν κατηγορήσῃ κανεὶς ὅτι ἦταν σπάταλη!

Ἡ τόση ὅμως ὄρεξι τοῦ συζύγου της, τὴν ἔκανε νὰ μαγειρεύῃ διαρκῶς περισσότερο φαγητό. Συγχρόνως τῆς πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μιὰ τρομερὴ ὑποψία:

«Οὔτε ψεγεῖο δὲν ἀφίνει ὁ Χάρρυ στὸ πιάτο του! σκέφθηκε. Πρώτη φορὰ εἶδα τόσο φαγᾶ ἄνθρωπο!... Κι' ὅμως ἄλλοτε, ὅταν ἤμαστε ἀκόμα ἀρραβωνιασμένοι κι' ὁ πατέρας μου τοῦ ἔκανε τραπέζι, ἔτρωγε ὅπως ὅλος ὁ κόσμος καὶ λιγώτερο μάλιστα. Ἔχω ἀκούσει νὰ λένε ὅτι οἱ ἐρωτευμένοι γάνουν τελείως τὴν ὄρεξί τους. Φαίνεται, λοιπόν, ὅτι ὁ Χάρρυ μ' ἀγαποῦσε τότε!... Ἐνῶ τώρα...»

Κι' ἡ δυστυχισμένη κυρία Μπούλιτινγκ ἔξεσπασε σὲ κλάματα ἀσυγκράτητα...

Ὅταν ὁ Χάρρυ γύρισε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀπὸ τὸ γραφεῖο του, ἀνησύχησε ποὺ εἶδε τὴ γυναῖκα του ὄχρὴ καὶ κατάβεβλημένη.

— Δὲν εἶνε τίποτε! τοῦ εἶπε ἐκείνη γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ. Εἶμαι μόνον λίγο κουρασμένη.

— Πρέπει ν' ἀγαπαυθῇς, ἀγάπη μου! τῆς σύστησε ὁ Χάρρυ. Σ' ἀγαπῶ πολὺ καὶ δὲν θέλω νὰ μοῦ πάθῃς τίποτε!...

— Λέει ψέμματα ἀπὸ οἶκτο! σκέφθηκε ἡ Ἔλλεν. Πῶς μπορεῖ ποτὲ νὰ μ' ἀγαπᾷ... Ἕνας τόσο φαγᾶς ἄνθρωπος;..

Ὁ Χάρρυ, ποὺ δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ, τὶς ὑποψίες τῆς συζύγου του, ἐξακολουθοῦσε νὰ τρῷῃ... νὰ τρῷῃ τὸν περίδρομο, γιὰ νὰ μὴ τὴν προσβάλῃ στὸν ἐγωϊσμό της, ὡς νοικοκυρά.

Τὸ μαρτύριο ὅμως ποὺ ὑφίστατο ἀπὸ τὴν καταναγκαστικὴ αὐτὴ πολυφαγία ἦταν χειρότερο κι' ἀπ' τὰ πιὸ σκληρὰ βασανιστήρια. Πρὸς χάριν της γυναίκας του, κινδύνευε σὲ κάθε γεῦμα νὰ πάθῃ δυσπεψία.

Καὶ τὸ μόνο ποὺ κατώρθωνε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ — χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ — ἦταν νὰ πείθῃ τὴν Ἔλλεν ὅτι εἶχε πάψει νὰ τὴν ἀγαπᾷ!...

Οἱ μεγάλοι πόνοι φέρνουν τὶς μεγάλες θυσίες. Ἔτσι, λοιπόν, ἡ Ἔλλεν ἔκαμε τὴν ἑξῆς σκέψι: «Κάθε μία μπουκιὰ ποὺ κατασπίνει ὁ Χάρρυ, εἶνε καινούργια ἀπόδειξι τῆς ἀδιαφορίας του! Ἀλλὰ θὰ κάμω τὸ καθήκον μου ὡς τὸ τέλος... Ἀρκίσθηκα νὰ εἶμαι πιστὴ σύζυγος... Θὰ ὑποφέρω, λοιπόν, χωρὶς νὰ βγάλω οὔτε λέξι! Ποτὲ δὲν θὰ μάθῃ ὅτι ἡ καρδιά μου ἔχει γίνει πιὰ κομμάτια, ὅτι εἶμαι ἕνα ἀνθρώπινο κουρέλι... Θὰ φροντίσω νὰ εἶνε πάντοτε εὐτυχής».

Ἐπὶ τέλους ἔφτασε τὸ Πάσχα. Ἡ κυρία Μπούλιτινγκ ἑτοίμασε στὸ σύζυγό της ἕνα γεῦμα λουκούλλειο. Στὴ σάλτσα ὅμως κάθε φαγητοῦ εἶχαν κολλήσει καὶ μερικὰ δάκρυα ἀπὸ τὰ ὡραῖα της μάτια!...

Ὅταν ἀντίκρυσε ὅλα ἐκεῖνα τὰ φαγητά, ὁ δυστυχισμένος Χάρρυ, εἶπε στὴ γυναῖκα του:

— Δὲν νομίζεις, ἀγάπη μου, ὅτι μαγείρεψες πάρα πολλὰ πράγματα;...

«Προσοικείται! σκέφθηκε ἡ Ἔλλεν. Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ ὑποφέρῃ. Εἶνε ἀρκετὴ ἡ δική μου θυσία».

— Μὰ ὄχι! τοῦ ἀπάντησε δυνατά. Δὲν εἶνε καθόλου πολλά.

«Προκειμένου νὰ τὴν κάμω νὰ στενοχωρηθῇ σκέφθηκε ὁ Χάρρυ, προτιμῶ νὰ φάω καὶ τὸ τραπεζομάντηλο ἀκόμα καὶ τὰ πιάτα καὶ τὰ πρωϊνιά!...»

Κι' ἐγὼ κατάπινε ἡρωϊκὰ τὶς μπουκές, προσπαθοῦσε νὰ δώσῃ κουράγιο στὸν ἑαυτό του, συλλογιζόμενος τοὺς διάσημους ἐραστάς, τοὺς ὁποίους ἀναφέρουν οἱ θρῦλοι κι' ἡ ἱστορία κι' οἱ ὁποῖοι θυσιάστηκαν γιὰ τὸν ἔρωτά τους.

Ὅταν τελείωσαν ἐπὶ τέλους καὶ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ Χάρρυ αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ ξαπλωθῇ στὸν καναπέ.

«Κύτταξέ με σκέφθηκε τότε ἡ Ἔλλεν Ἄλλοτε ἦταν τόσο εὐθυμος μετὰ τὸ φαΐ, εἶχε τόσο κέφι!... Ἐνῶ τώρα, τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμεῖ, εἶνε νὰ τὸν ἀφήσω στὴν ἡσυχία του... "Ω, πόσο γρήγορα τελείωσε τὸ μυθιστόρημα τῆς ἀγάπης μας!... Εἶμαι βεβαία ὅτι ἀποκοιμήθηκε κιόλας... θ' ἄρχιση μάλιστα καὶ νὰ ροχαλίζῃ...».

Ἀλλὰ ὁ Χάρρυ, ἀντὶ νὰ ροχαλίζῃ, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, νὰ χτυπιέται καὶ νὰ ἀναστενάζῃ. Ὑπόφερε ἀπὸ τρομερὸς ἐφιάλτες. Ἔβλεπε δυὸ δημίους, ντυμένους μὲ στολὴ μαγείρου, νὰ τὸν κρατοῦν ἀκίνητο, ἐνῶ ἕνας διάβολος, μὲ νύχια γαμψὰ καὶ μὲ φυσιογνωμία ὅμοια μὲ τῆς Ἔλλεν, τοῦ ἔχωνε στὸ στόμα διὰ τῆς βίας μεγάλα κομμάτια ροσμπὶφ καὶ τεράστιες πουντίγκες!...

Ὅταν ξύπνησε, εἶδε σκυμμένον πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ γιατρὸ τοῦ σπιτιοῦ.

Ἡ Ἔλλεν εἶχε τρέξει νὰ τὸν φωνάξῃ, ὅταν εἶδε τὴν κατάστασί του.

— Γιὰ τ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιατρέ! τοῦ εἶπε τότε κρυφὰ ὁ Χάρρυ. Σᾶς ἱκετεύω νὰ πῆτε στὴ γυναῖκα μου ὅτι ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ δίαιτα. Ἀπὸ δίαιτα αὐστηρή!...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Χάρρυ Μπούλιτινγκ κι' ἡ γυναῖκα του, ἡ καλὴ του Ἔλλεν, γνώρισαν καὶ πάλι τὸν ἔρωτα, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ λίγο ἔλειπε νὰ τὰ χάσουν ἀπὸ μιὰ παρεξήγησι.

Ζ. ΜΠΕΛΛ

Ἀμερικανικὲς ἐφευρέσεις

Γιὰ νὰ ἔχουμε ἄνεσι, ἀσφάλεια, οἰκονομία χρόνου

Δὲν περνάει βδομάδα, χωρὶς ν' ἀναγγέλλῃ ὁ Τύπος διάφορες καινούργιες ἐφευρέσεις, ποὺ ἀφοροῦν τὴ βιομηχανία, τὶς συγκοινωνίες, τὴ διατροφή, τὴν καθημερινὴ ζωή, κλπ. Ἀπ' αὐτὲς λοιπὸν ποὺ ἀπαριθμοῦσε στὸ τελευταῖο τεῦχος του ἕνα μεγάλο περιοδικὸ τῆς Νέας Ὑόρκης, διαλέξαμε ἐδῶ τὶς πιὸ ἐνδιαφέρουσες.

Πρώτη ἀπ' ὅλες εἶνε ἕνα φορητὸ ραδιόφωνο τῆς τσέπης, ὄχι πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ ἕνα ἀναπτῆρα, καὶ συντονισμένο ὥστε νὰ παίρνῃ μόνον ἐκπομπὲς εἰδήσεων ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο σταθμό, μὲ σταθερὸ μῆκος κύματος καὶ μὲ ἀκτῖνα ἐνεργείας 40 χιλιομέτρων. Ἡ λειτουργία του στηρίζεται σὲ μιὰ πρωτότυπη μέθοδο ποὺ χρησιμοποιήθηκε κατὰ τὸν πόλεμο σὲ ἐκρηκτικὲς ρουκέτες ποὺ ἔσκαζαν σὲ ὡρισμένη ἀπόστασι ἀπ' τὸ στόχο. Περιέχει μιὰ πηλίνη πλάκα, σκεπασμένη μὲ δυὸ στρώματα ἀργύρου καὶ ἀνθρακος καὶ συνδεδεμένη μὲ μικροὺς συμπυκνωτάς. Τὸ κόστος τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτοῦ ραδιοφώνου εἶνε ἐλάχιστο: μόνο 10 δολλάρια. Λειτουργεῖ δὲ χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ τὸ συνδέσῃ κανεὶς μὲ κεραία ἢ μὲ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

Ἄλλη ἐφεύρεσις ἀφορᾷ τὴν καλτσοβιομηχανία. Μιὰ καινούργια μηχανὴ φτιάνει μεταξωτὲς κάλτσες δίχως ραφή, καὶ μὲ τέτοιο πλέξιμο ὥστε νὰχουν σχῆμα κανονικώτατο, νὰ μὴν ξεχειλώνουν ποτὲ καὶ νὰ μὴ γλυστροῦν κάτω ἀπ' τὸ πόδι.

Γιὰ τοὺς φιλάθλους κατασκευάσθηκαν σκὶ ἀπὸ μέταλλο «μαγνήσιον». Εἶνε ἐλαφρότερα ἀπ' τὰ ξύλινα, στερεώτερα καὶ πιὸ γλυστερά, χωρὶς κἂν νὰ χρειάζωνται ν' ἀλειφοῦν μὲ κερὶ ὅπως ἐκεῖνα.

Ἕνα νέο χτένι, μακρὺ καὶ στενό, ἔχει στὴ μιὰ ἄκρη του τέσσερες σειρὲς τρίχες ἀπὸ «νάϋλον», ποὺ σχηματίζουν μιὰ μικρὴ βούρτσα. Ἔτσι μπορεῖ κανεὶς νὰ ντενίζεται καὶ νὰ βουρτσίζῃ συγχρόνως τὸ κεφάλι του. Εἶνε ἕνας συνδυασμὸς κατάλληλος ἰδίως γιὰ ταξειδιῶτες.

Ἄλλος παρόμοιος συνδυασμὸς εἶνε ἕνα κούφιο βουρτσάκι τῶν δοντιῶν, ποὺ περιέχει στὸ ἐσωτερικό του ὀδοντόπαστα.

Ὁ κῶρος τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπου τοποθετοῦνται τὰ δοχεῖα μὲ τὴν ἐφεδρικὴ βενζίνη, μπορεῖ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπ' τοὺς κλέφτες μ' ἕνα νέο σκέπασμα ποὺ κλείνει μὲ μαγνητικὸ μηχανισμό. Γιὰ νὰ τ' ἀνοίξῃ ὁ ἰδιοκτήτης, πρέπει νὰ γυρίσῃ μιὰ λαθὴ ὡρισμένες φορὲς πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τ' ἀριστερά, ὅπως γίνεται στὶς κλειδαριὲς τῶν χρηματοκιβωτίων. Μὲ τὸ ξανακλείσιμό του, τὸ σκέπασμα κλειδώνεται πάλι αὐτομάτως.

Τὰ μικρὰ ἀκόμη δεντράκια κινδυνεύουν ἀπὸ ζῶα καὶ ἔντομα. Τὰ προφυλάσσει ὅμως περίφημα ἕνα περικάλυμμα ὕψους 60 πόντων, ἀπὸ πλεγμένες πλαστικὲς ἶνες. Δὲν ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ τὸ περάσῃ γύρω στὸν κορμὸ τοῦ δένδρου. Ὅταν ἔχῃ διάμετρο μόνο 6 - 7 πόντους, καὶ νὰ τὸ ἀφίσῃ ἐκεῖ. Ὅσο χοντραίνει ὁ κορμός, τὸ περικάλυμμα ἀνοίγει περισσότερο, γιατὶ ἔχει μιὰ φυσικὴ ἐλαστικότητα.

Μὲ μιὰ νέα μέθοδο, τὰ ψάρια μεταφέρονται σὲ μεγάλες ἀποστάσεις, διατηρῶντας ὅλη τὴ φρεσκάδα τους, δίχως πάγο. Ἀφοῦ τυλιχθοῦν ἕνα - ἕνα μὲ σελλοφάν, τοποθετοῦνται μέσα σὲ εἰδικὰ ἀπομονωτικὰ κιβώτια καὶ ψύχονται ὡς τὸ μηδέν. Ἔτσι καθὼς εἶνε συσκευασμένα, ἡ θερμοκρασία τους ἀνεβαίνει κατόπιν κατὰ 1 μόνο βαθμὸ κάθε 3 ὧρες. Μποροῦν λοιπὸν νὰ διατηρηθοῦν κρῦα καὶ φρέσκα ἐπὶ 24 ὧρες καὶ συνεπῶς νὰ ταξειδέψουν σὲ μακρυνὲς ἀποστάσεις.

Γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν αὐγῶν, οἱ Ἀμερικανοὶ σκέφθηκαν ὅτι τὸ στρογγυλὸ σχῆμα τους δὲν εἶνε διόλου πρακτικό. Συμβουλεύουν λοιπὸν νὰ ταΐζωνται οἱ κόττες μὲ τροφὴ δίχως ὀστέατο, γιὰ νὰ γεννοῦν αὐγὰ χωρὶς φλοῦδι. Τὰ αὐγὰ αὐτὰ τοποθετοῦνται, μετὰ τὴ γέννησί τους, μέσα σὲ κυβικὰ κελλούφια, ἀλειμμένα ἐσωτερικῶς μὲ μιὰ οὐσία ποὺ στερεοποιεῖται καὶ ἀντικαθιστᾷ τὸ φλοῦδι. Κι' ἔτσι τὰ αὐγὰ γίνονται κυβικά, στερεώτατα κι' εὐκολομετακόμιστα!

Ἕνας κτηματίας τῆς Νεμπράσκα κατάφερε νὰ γεννοῦν οἱ κόττες του ἕνα ἄλλο εἶδος ἀσυνήθιστων αὐγῶν: μὲ κροκὸ κόκκινο καὶ πράσινο! Τὸ ἐπιτυγχάνει ἀνακατεύοντας στὴν τροφὴ τους ὡρισμένες χρωστικὲς οὐσίες, ὄχι ἐπιβλαβεῖς, οἱ ὁποῖες περνοῦν στὰ αὐγά τους.

***

Τὸ ἠλεκτρικὸ σίδερο

Διατηρεῖτε καθαρὸ τὸ ἠλεκτρικό σας σίδερο. Πρὶν τὸ μετακειρισθῆτε, σκουπίστε το ἀπὸ κάτω, ἔτσι καθὼς εἶνε ζεστό, μ' ἕνα ὑγρὸ πανί, κι ἐπειτα μ' ἕνα στεγνό. Πρὶν σιδερώσετε κολλαρισμένα ροῦχα, τρίψετε τὸ σίδερο ἐλαφρὰ πάνω σ' ἕνα χαρτί, στὸ ὁποῖο ἔχετε σκορπίσει ψιλὸ ἁλάτι. Προσέχετε τὸ κορδόνι τοῦ σιδερου. Εἶνε τὸ εὐπαθέστατο τμῆμα του. Μὴ τὸ τυλίγετε ποτὲ γύρω του, πρὶν τὸ σίδερο κρυώσῃ τελείως. Ἡ θερμότης τὸ καταστρέφει. Μὴ τὸ τραβᾶτε, μὴ τὸ δένετε κόμπους. Ὅταν ἀρχίσῃ νὰ φθείρεται, ἀντικαταστήσετέ το, γιὰ ν' ἀποφύγετε δυστυχήματα. Ἂν τὸ σίδερό σας ἔχῃ διακόπτη, τὸν γυρίζετε ἀφοῦ τὸ βάλετε στὴν πρίζα.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΜΥΣΤΗΡΙΟΥ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ ΤΟΥ ΖΑΝ ΝΤΕ ΛΑ ΧΙΡ

Ἐωσφόρη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ διάσημος δόκτωρ Λουρμὲλ ἔχει ποντρέψει τὴν ἀγαπητή του ἀνεψιὰ Ἰρὲν μὲ τὸν ὑποπλοίαρχο τοῦ πολεμικοῦ ναυτικοῦ καὶ γιὸ τοῦ γυναικολόγου Σιζεράτ, Ραὺμον Σιζερά. Οἱ νεόνυμφοι φεύγουν γιὰ τὴν Ἰταλία καὶ μετὰ λίγες μέρες ὁ Λουρμὲλ λαβαίνει ἀπὸ τὸ Ραὺμον ἕνα τηλεγράφημα στὸ ὁποῖο τοῦ γράφει ὅτι τοῦ μάγεψαν τὴν Ἰρὲν καὶ τὸν καλεῖ κοντά του. Ὁ Λουρμὲλ παίρνει τὸ βαπόρι τοῦ Ματὸλ καὶ φεύγουν γιὰ τὴ Βενετία. Ἐκεῖ συναντοῦν τοὺς νεονύμφους καὶ πληροφοροῦνται παράδοξα πράγματα. Ἡ Ἰρὲν τοῦ δηγεῖται ὅτι κάποιος τὴν βασανίζει ἀπὸ μακρυά, τῆς δίνει φιλήματα καὶ τῆς μωλωπίζει τὶς γυμνὲς σάρκες. Πράγματι φαίνονται στὸ σῶμα της τὰ σημάδια. Ποιός εἶνε ὁ φάντος καὶ τρομερὸς σύτὰς ἐχθρός; Πρόκειται ἀσφαλῶς περὶ μαγγανείας κι' ὁ Λουρμὲλ ἀναλαμβάνει νὰ διαφωτίσῃ αὐτὸ τὸ μυστήριο. Γιὰ νὰ προφυλάξῃ πάντως τὴν ἀνεψιά του ἀποφασίζει νὰ τὴν μεταφέρουν σ' ἕνα ὑποδρόμιο ποὺ θὰ φύγῃ γιὰ τὸν Ἀτλαντικό. Ἔτσι θὰ θέσουν μεταξὺ τοῦ μάγου καὶ τῆς Ἰρὲν τὴ θάλασσα. Τὴ στιγμὴ ποὺ πρόκειται νὰ μπῇ στὸ ὑποδρόμιο ἡ Ἰρέν, ἕνα μυστηριῶδες πρόσωπο τῆς βάζει στὸ χέρι ἕνα σημειώμα ἀπὸ τοῦ ὁποίου σουν νὰ σταματήσῃ τὴ φιλανθρωπικὴ δρᾶσι του καὶ νὰ καταφέρῃ ἀμέσως σὲ μιὰ Τράπεζα 100 ἑκατομμύρια ἐλβετικὰ φράγκα στὸ ὄνομα κάποιου "Αγκερ Νὸτ. Κάθε ἀπόπειρα συλλήψεως τοῦ Νὸτ θὰ τιμωρηθῇ σκληρά. Κι' ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ φέρει τὴν ὑπογραφὴ «Ἐωσφόρος». Τὸ κακὸ δὲν σταματᾶ ὡς ἐδῶ. Ἐξαφανίζεται συγχρόνως σχεδὸν καὶ κατὰ τρόπο μυστηριῶδη, ἡ περίφημη τραγουδίστρια τῆς "Οπερα Κωμὶκ Λωράνς Παιλί, ἀπ' τὶς ὡραιότερες γυναῖκες τοῦ Παρισιοῦ. Ἡ Παιλὶ ἀφήνει ἕνα γράμμα στὸ μητέρα της παρακαλῶντας την νὰ μὴ τὴν ἀναζητήσῃ κι' ὑποσχομένη ὅτι θὰ γυρίσῃ μιὰ μέρα. Τὴ διαφώτισι ὅλων αὐτῶν τῶν μυστηρίων καὶ τὴ σύλληψι τοῦ τρομεροῦ καὶ μυστηριώδους Ἐωσφόρου ἀναλαμβάνει ὁ Ζὰν Σαινκλαίρ, ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς καὶ διάσημος ἐξερευνητής. Ὁ Σαινκλαίρ ποὺ ἑπονομάζεται καὶ «Νυκτάλωψ» γιατὶ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ βλέπῃ στὸ σκοτάδι πληροφορεῖται ἐξαρσια ἀπὸ τὸ φίλο του πρωθυπουργὸ Πριγιὰν ὅτι κάποιος Ἐωσφόρος τὸν ἀπειλεῖ νὰ τοῦ στραγγαλίσῃ τὸ λατρευτὸ μικρὸ του γιὸ Ἀνρὶ ἂν δὲν ὑπακούσῃ στὶς ἀξιώσεις του καὶ δὲν ἀποφύγῃ νὰ συμβιβάσῃ τοὺς ἀπεργοὺς μεταλλωρύχους μὲ τοὺς ἐργοδότες των.

Ὁ Σαινκλαὶρ παίονει τὸν Ἀνρύ, καὶ φτάνει στὴ Χάϐεη γιὰ νὰ τὸν ἐπιϐιϐάσῃ στὸ ὑποϐρύχιο «Λαμπρὶς» καὶ ἔτσι νὰ τὸν προφυλάξῃ ἀπ' τὸν Ἐωσφόρο. Στὴ Χάϐεη συναντᾶ τὸ Σιζερά καὶ τὸ Λουρμὲλ κι' ἐξηγοῦνται γιὰ τὸ μυστηριῶδη κίνδυνο ποὺ τοὺς ἀπειλεῖ. Κατόπιν ὅλων αὐτῶν ὁ Σαινκλαὶρ ἀναλαμϐάνει νὰ ἐκστρατεύσῃ κατὰ τοῦ Ἐωσφόρου περίσσοντας μαζὶ του τὸν καπετὰν Ἰρὲ Κορδὰ καὶ τὸ σωφὲρ του Πιλού

4ον

Στὴν κλινικὴ, ὁ Σαινκλαὶρ βρῆκε τὸν Λουρμέλ.

Δυὸ λεπτὰ ἀργότερα, παρευρέθηκε στὴν ἀναγώρησι τριῶν γυναικῶν. Ἦταν οἱ τρεῖς Ἀλσατές, ποὺ ἔφυγαν συλληφθεῖ ἐνῷ τοχυδρομοῦσαν, ἀπὸ τρία διάφορα γραφεῖα, τὰ γράμματα γιὰ τὸν πρωθυπουργό. Εἶχαν ἐξετασθῇ μιὰ ὁρα ἀργότερα, καὶ εὑρέθησαν ἀπεντισμένες. Καὶ εἶχαν ἀπαντήσει στερεότυπα, μὲ δυὸ λέξεις μόνον:

— Δὲν ξέρω!

Ὁ Νυκτάλωφ τὶς εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπ' τὴν κλινική, ντυμένες ἁπλὰ καὶ σεμνά. Ἐπεισϑησε ὅτι δὲν γνωριζόντουσαν μεταξύ τους. Κι' ἀπεφάσισε νὰ παρακολουθήσῃ μιὰ ἀπ' αὐτές, τὴν πιὸ ζωηρή, τὴν πιὸ εὐκίνητη. Τὴν ὀνόμασε Δωροθέα, ἔτσι στὴν τύχη, μὴ ξέροντας τὸ ἀληθινό της ὄνομα, γιατὶ κι' οἱ τρεῖς ἀπεσταλμένες τοῦ Ἐωσφόρου δὲν εἶχαν ἐπάνω τους κανένα χαρτί, οὔτε καὶ εἶχαν δώσει καμμιὰ πληροφορία γιὰ τὴν ταυτότητά τους.

Ὁ Κορσὰ κι' ὁ Πιλοὺ ἀκολουθοῦσαν, μερικὰ βήματα πιὸ πίσω.

"Οσο γιὰ τὶς δυὸ ἄλλες Ἀλσατέζες, τὶς παρακολουθοῦσαν δυὸ Ἰκανοὶ ἀστυνομικοί.

Οἱ τρεῖς γυναῖκες πῆραν ἀμέσως διαφορετικὲς διευθύνσεις. Ἡ Δωροθέα ἔπῆρε κατ' εὐτυχίαν στὸ σταθμὸ τῆς Λυόν. Ὁ Σαινκλαὶρ ἀπόρησε, ἀκολουθώντας την νὰ ζητῇ ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὴ Μασσαλία.

Στὸ τραῖνο, δὲν τὴν ἔχασε διόλου ἀπ' τὰ μάτια του. Τὴν εἶδε νὰ διαϐάζῃ, νὰ κυττάζῃ τὰ τοπία, νὰ μισοκοιμᾶται στὸ κάθισμά της...

Ἡ νέα κατέϐηκε στὴ Μασσαλία, ϐγῆκε ἀπ' τὸ σταθμὸ κι' ἀνέϐηκε στὸ λεωφορεῖο ἑνὸς ξενοδοχείου. Ὁ Σαινκλαὶρ ἐπῆρε ἕνα ταξὶ κι' ἔϐσσε στὸ σωφὲρ τὴ διεύθυνσι τοῦ ἴδιου ξενοδοχείου.

"Εφτασε πρῶτος. "Ακουσε τὸν ἀριθμὸ τοῦ δωματίου ποὺ δόθηκε στὴν κοπέλλα καὶ φρόντισε νὰ πάρῃ τὸ διπλανό. Ἐλεύθερο κατὰ τύχην. Ὁ Πιλοὺ κι' ὁ Κορσὰ ἐγκαταστάθηκαν στὸ ἴδιο πάτωμα.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὰς 9 Μαΐου, πῆραν ὅλοι τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Ἀντίμπ. Ἐκεῖ, ἔμειναν ἐπὶ ἕνα ξενοδοχεῖο κοντὰ στὸ σταθμό.

Ὁ Σαινκλαὶρ ἄκουσε τὴ Δωροθέα νὰ δηλώνῃ στὸ γραφεῖο:

— Θὰ μείνω τρεῖς ἡμέρες ἐδῶ. Θὰ τρώω στὸ δωμάτιό μου.

Πῆρε ἰδιαιτέρως τοὺς δυὸ συντρόφους του καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἐσὺ, Κορσά, δὲν θὰ φύγῃς δίόλου ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ παρατηρῇς ὅ,τι συμϐαίνει. Ἐσὺ Πιλού, θὰ παρακολουθῇς ἔξω τὴ Δωροθέα... Δὲν θὰ τρῶτε καὶ δὲν θὰ κοιμᾶσθε, παρὰ μόνον, ὅταν ἡ Δωροθέα θὰ κάνῃ τὸ ἴδιο. Ὅταν συναντηθοῦμε θὰ μοῦ δώσετε λεπτομερῆ ἀναφορά. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι! ἀπάντησαν οἱ δυὸ ἄνδρες

Ὁ Σαινκλαὶρ ϐγῆκε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο κι' ἀκολούθησε μιὰ δεντροστοιχία. Ἀπολαμϐάνοντας τὴν ἀνοιξιάτικη γλύκα, τὸν κατακλύϑαρο οὐρανό, τὸ φῶς τοῦ ἡλίου. Τὸ ἀσύγκριτο ϑέαμα τῆς ἀνθισμένης Φύσεως τὸν ἔκαμε νὰ ξεχάσῃ γιὰ μιὰ στιγμὴ τὴν αἰνιγματικὴ Δωροθέα καὶ τὸ μυστηριῶδη Ἐωσφόρο.

Τὸ περιϐάλλον ἐκεῖνο τοῦ ϑύμιζε τὶς ὡραιότερες ἡμέρες τῆς ζωῆς του...

—Πόσο τὴν ἀγάπησα! μουρμούρισε, καρφώνοντας τὸ βλέμμε του σὲ μιὰ μακρυνὴ βίλλα. Μέναμε ἐκεῖ... Κανεὶς δὲν ἤξερε τ' ὄνομά της καὶ τὸ δικό μου... Στὸ Παρίσι, ἡ μητέρα της κι' οἱ φίλοι της νόμιζαν ὅτι ϐρισκόταν σὲ κάποιο συγγενικό της σπίτι... Τρεῖς ὁλόκληρες ϐδομάδες, γνώρισαμε τὴν εὐτυχία... Ἔπειτα, αὐτὴ ἔγινε ἡ διάσημη Λωράνς Παιλί...

Ἀνασκίρτησε ἔξαφνα κα

στὸ τὴν ἐκκλησία, τὴν συνήντησα πάλι. Μὲ κύτταξε μόνο... κι' ἐγὼ τὸν ἀκολούθησα, βίχνοντας τὰ μοῦ ἔχη μιλήσει. Ὅταν βγήκαμε ἀπ' τὴν πόλι, μὲ φωτογράφισε τρεῖς φορές. Ἔπειτα μοῦ ἔκλεισε τὰ χέρια καὶ μοῦ εἶπε: «Εἶσαι δική μου!». Ὦ, τί φρίκη!... Μὲ τρόπηξε σ' ἕνα σπίτι μοναχικό... Δὲν μπόρεσα νὰ τοῦ ἀντισταθῶ σὲ τίποτε...

»Ὑρίσα στὴ βίλλα ἐξαντλημένη, μισοπεθαμένη. Οἱ κύριοί μου τὸ πρόσεξαν, μὲ ρώτησαν τί εἶχα. Ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ τοὺς πῶ, παρὰ μόνον ὅτι ἤμουν κουρασμένη, πολὺ κουρασμένη...

»Ἔπειτα πέρασαν μῆνες. Κόντευα πιὰ νὰ ξεχάσω τὸ φρικτὸ ἐφίαλτη, ὅταν ἔλαβα ἕνα γράμμα ποὺ ἔλεγε: «Ἄβριο, στὰς 4, θὰ σὲ περιμένω κοντὰ στὴν πύλη τῆς Βασιλείας. Κάψε αὐτὸ τὸ γράμμα». Ὑπάκουσα στὴ διαταγή του... Μ' ἐπῆγε σ' ἕνα κόκκινο σπιτάκι, στὴν ὄχθη τοῦ ποταμοῦ... Ὦ, τί φρίκη!... Ἔπειτα μ' ἀποκοίμισε, μοῦ ἔδωσε ἕνα πορτοφόλι μὲ χρήματα κι' ἕνα κλειστὸ φάκελλο... Τὸ ἴδιο βράδυ, πῆρα τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι, γιὰ νὰ ταχυδρομήσω τὸ γράμμα του.

»Ἀρκετὰ. Ξέρω τὰ ὑπόλοιπα... Δὲν σοῦ εἶπε ποτὲ τὸ ὄνομά του;

—Ὄχι, ποτέ.

—Δὲν ξέρεις τίποτε ἄλλο;

—Τίποτε... Μὴ μὲ κάνετε πιὰ νὰ μιλῶ. Εἶμαι τόσο κουρασμένη!

—Πήγαινε νὰ κοιμηθῇς ἥσυχα, Ἐντέιτζ. Θὰ ξεκουρασθῇς καὶ θὰ ξεχάσῃς...

Ὁ Νυκτάλωψ βοήθησε τὴν νέα νὰ ξαπλωθῇ στὸ κρεββάτι καὶ τὴν ἔκαμε νὰ περάσῃ σιγὰ - σιγὰ ἀπ' τὸν ὑπνωτικὸ ὕπνο στὸ φυσικό.

Ὑρισε ἔπειτα στὸ δωμάτιό του, ἔκλεισε τὴ μεσόπορτα κι' εἶπε στοὺς δυὸ ἀνθρώπους του:

—Θὰ πάρετε τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Παρίσι, ὅπου θὰ φθάσετε αὔριο κατὰ τὰς 3. Θὰ πᾶτε ἀμέσως μὲ τὸ αὐτοκίνητο στὴ Ντιζὸν καὶ θὰ μὲ περιμένετε στὸ ξενοδοχεῖο «Τέρμινους». Θὰ βρίσκωμαι ἐκεῖ τὴ νύχτα τῆς 10ης πρὸς τὴν 11ην Μαΐου.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ - ΚΑΛΤΣΕΣ

Σὲ μεγάλη ποικιλία
καὶ λογικὲς τιμὲς
ΑΠΟΘΗΚΗ
ΘΗΣΕΩΣ 17
Ἀνοικτὴ 8 π.μ. — 6 μ.μ.

Αἰσθητικὸν Ἐπιστημονικὸν
Ἐργαστήριον
Βεραντζέρου 12α
ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

Ἀναλαμβάνει τὴν ἐξάλειψιν ὅλων τῶν δυσμορφιῶν τοῦ προσώπου, ὡς καὶ τὴν ριζικὴν ἀποτρίχωσιν, ἐξαφανίζει τὰς ρυτίδας, φλάτζ, ἐγκαύματα, στίγματα (πανάδες), στίγματα εὐλογίας καὶ θεραπεύει τὴν τριχόπτωσιν.

ΗΛΙΑΣ ΚΟΥΤΣΗΣ

Χειροῦργος — ὀδοντίατρος
Δέχεται καθ' ἑκάστην καὶ ἐπὶ συνεντεύξει.
ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 34
Τηλ. 26.908

Katia
ΠΟΥΔΡΑ ΚΡΕΜΑ
ΡΟΥΖ ΚΡΑΓΙΟΝ

ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΜΗΤΕΡΑ

Πονεμένο διήγημα

—Ἡ μαμά μου εἶνε ἡ καλλίτερη ἀπ' ὅλες. Οὔτε ὑπάρχει ἄλλη τέτοια μαμὰ στὸν κόσμο! Ἔχει μεγάλα γαλανὰ μάτια καὶ φουντωτὰ μαλλιά, φεγγοβόλα σὰν χρυσά. Ἐσὺ ἔχεις μαμά;

Καὶ τὸ ἀρχοντόπουλο ὁ Βασιλάκης, βλέποντας ἀπὸ τὸ χέρι τὸ ἀλητόπαιδο ποὺ τὸν ἄκουγε μὲ ἀνοιχτὰ τὰ μάτια, τὸ Σίμκα.

—Βέβαια καὶ ἔχω, πῶς εἶνε δυνατὸν νὰ μὴν ἔχω μαμά. Μόνον ποὺ ἡ μητέρα μου δὲν εἶνε σὰν τὴ δική σου... Ἡ δική μου εἶνε γρηά.

Ὁ Βασιλάκης βυθίστηκε σὲ σκέψεις. Κύτταξε τώρα προσεκτικὰ τὸν καινούργιο του φίλο, μὲ τὸν ὁποῖο ἐντελῶς τυχαῖα γνωρίστηκε πρὸ ὀλίγου στὸν κῆπο, ὅπου τὸν ἔφερε ἡ ντάντά του.

Ὁ Σίμκας ἦταν ἕνα μικρὸ ἀδύνατο ἀλητόπαιδο. Τὸ ἄσπρο ἀδύνατο προσωπάκι του μὲ τὰ δυὸ μεγάλα στραχτιὰ μάτια καὶ μὲ τὰ χλωμὰ του μάγουλα, τοὔδινε ὕφος ἀρρωστιάρικου παιδιοῦ. Τὸ παληὸ ξεσχισμένο παλτὸ ποὺ εἶχε φθαρῇ φρικτὰ δὲν τὸν ζέσταινε καθόλου.

—Τίνος εἶσαι; τὸν ρώτησε ἡ ντάντά τοῦ Βασιλάκη ὅταν γύρισαν ἀπ' τὸν κῆπο στὸ σπίτι καὶ τὸν εἶχαν πάρει μαζί τους.

Ὁ Σίμκας μπερδεύοταν. Δὲν μποροῦσε νὰ δώσῃ νὰ καταλάβουν τίνος ἦταν. Ἔτσι ἐφτασαν ὣς τὸ σπίτι.

—Ἄασα! φώναξε χαρούμενα ὁ Σίμκας ὅταν εἶδε πῶς ἡ ντάντά μὲ τὸ Βασιλάκη στάθηκαν μπρὸς στὴν πόρτα μιᾶς ὡραίας μονοκατοικίας. Κι' ἐγὼ γιὰ δῶ ἐρχόμουνα, μόνο ποὺ θὰ πάω ἀπ' τὴ σκάλα τῆς ὑπηρεσίας. Ἡ μάννα μου πλένει ἐδῶ σήμερα.

—Ὥστε εἶσαι τοῦ Ἀντώνη; Ἔλα. λοιπόν, μαζί μου στὴν κουζίνα. Θὰ σὲ κεράσω ἕνα ὡραῖο γλύκισμα, τοῦ εἶπε ἡ ντάντά καὶ τὸν πῆρε μαζί της.

★

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ βλεπόνταν σχεδὸν κάθε μέρα. Χάρισαν μάλιστα στὸ Σίμκα κάτι παληὰ ρουχαλάκια τοῦ Βασιλάκη. Κι' ἀπὸ τότε ὁ Σίμκας πήγαινε στὴν κάμαρα τοῦ Βασιλάκη κάθε μέρα καὶ παίζανε. Ὕστερα ὁ Σίμκας ἄρχισε νὰ μελετᾶη μαζὶ μὲ τὸ Βασιλάκη καὶ νὰ βγαίνῃ περίπατο μαζί του. Ἡ Μαρία Σεργιέεβνα στὴν ἀρχὴ δὲν εὐχαριστήθηκε καθόλου ἀπὸ τὴν καινούργια αὐτὴ φιλία τοῦ γιοῦ της. Ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς ἔκαμε κακὴ ἐντύπωσι τὸ ἀλητόπαιδο. Ἀλλὰ τί νὰ κάνῃ;

Ἡ ζωὴ στὸ ἀρχοντόσπιτο κυλοῦσε κανονικά.

Μὰ στὴν ἀγάπη τοῦ Βασιλάκη ὑπῆρχε κάτι τὸ ἀνεξήγητο. Ὁ Βασιλάκης ἀγαποῦσε τὴ μητέρα του, ἀλλὰ συγχρόνως ζήλευε ὅταν καί κάποιος ἄλλος τὴν ἀγαποῦσε. Καὶ πρὸ παντὸς ὅταν αὐτὸς ὁ ἄλλος ἦταν κανεὶς ἀπ' αὐτοὺς ποὺ δὲν ἀγαποῦσε ἐκεῖνος. Ἐπίσης ὁ Βασιλάκης θύμωνε ὑπερβολικὰ ὅταν φιλοῦσαν τῆς μητέρας του τὸ χέρι καὶ ξεφώνιζε:

—Ἐγὼ μόνον σ' ἀγαπῶ!... Εἶσαι μαμά δική μου... Δική μου μαμὰ καὶ κανενὸς ἄλλου!

★

—Ξέρεις, Βασιλάκη, ἡ μαμά σου ἔχει ἕνα φίλο, ποὺ εἶπε ἐμπιστευτικὰ ἔνα πρωὶ ὁ Σίμκας μπαίνοντας στὴν κάμαρά του.

—Τί ἔχει; ρώτησε ὁ Βασιλάκης ποὺ δὲν κατάλαβε τί τοῦ ἔλεγε ὁ Σίμκας.

—Φίλο σοῦ εἶπα. Τί ἀνόητος ποὺ εἶσαι Βασιλάκη! Νά, θὰ πῇ πὼς ἡ μαμά σου ἔχει κάποιον ποὺ τὴν ἀγαπᾶ περισσότερο ἀπὸ σένα.

Ὁ Βασιλάκης χλώμιασε, ἄνοιξε τὰ μάτια του καὶ κύτταξε περίεργα τὸν Σίμκα.

—Ψέμματα! φώναξε. Ἡ μαμά μου ἀγαπᾶ μόνον ἐμένα... Πρῶτα ποῦχα μπαμπᾶ, ἀγαποῦσε κι' ἐκεῖνον ἀλλὰ τώρα μόνον ἐμένα ἀγαπᾶ.

Ὁ Σίμκας χαμογέλασε:

—Δὲν εἶνε ἔτσι, εἶπε. Ἔρχεται καὶ τὴν βρίσκει ἐδῶ ὁ φίλος της μὰ κι' αὐτὴ πάει καὶ τὸν βρίσκει ἔξω. Καὶ δὲν τὸ ξέρω μόνον ἐγὼ σὐτό, ἀλλὰ καὶ ἡ μάννα μου.

—Ψέμματα... ψέμματα!... φώναξε πάλι ταραγμένος ὁ Βασιλάκης καὶ δάκρυα φάνηκαν στὰ μεγάλα μάτια του. Ἐγὼ θὰ τὴ ρωτήσω...

—Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴ ρωτήσῃς. Φρόντισε νὰ τὸ μάθῃς μόνος σου. Ἡ Ἀσήμω σας τοῦ πῆγε χθὲς γράμμα. Καὶ σήμερα τὸ βράδυ, αὐτὸς θὰ ἔρθῃ ἐδῶ... τὴν ὥρα ποὺ θὰ πλαγιάσῃς... Ἂν θέλῃς νὰ τὰ μάθῃς ὅλα, ὅταν ἀποκοιμηθῇ ἡ ντάντά σου, σήκω, κύτταξε κι' ἄκουσε.

Ὁ Βασιλάκης ἦταν πολὺ στεναχωρημένος, δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ πιῇ, οὔτε νὰ τρέξῃ. Χλωμὸς καὶ μόλις συγκρατῶντας τὰ δάκρυά του, καθόταν στὴν κάμαρά του.

—Ἔ, φθάνει πιά, τί κάνεις ἔτσι; τὸν παρηγοροῦσε ὁ Σίμκας. Κι' ἡ μάννα μου ἔχει φίλο... τὸν μπάρμπα - Γιάννη... Καὶ τὴ χτυπᾶ κιόλας ὅταν ἔρθῃ μεθυσμένος. Καὶ μένα ἀκόμα μὲ δέρνει. Ἐνῶ τῆς μητέρας σου ὁ φίλος εἶνε καλὸς κύριος...

Αὐτὴ τὴ στιγμὴ μπῆκε μέσα ἡ ντάντά κι' ἔτσι πῆρε τέλος ἡ κουβέντα.

Τὴ ζεστὴ κρεββατοκάμαρα τοῦ Βασιλάκη μόλις φώτιζε μιὰ γαλάζια καντήλα. Ἡ ντάντά εἶχε ἀποκοιμηθῇ. Ὁ Βασιλάκης ἀνασηκώθηκε καὶ κάθησε στὸ ἄσπρο του κρεββατάκι. Τὰ ματάκια του ἦσαν νυσταγμένα, τὰ χεῖλη του τρέμαν.

Ἤσυχα - ἤσυχα κατέβηκε ἀπὸ τὸ κρεββατάκι του κι' ἔτρεξε στὴν πόρτα. Ἄνοιξε χωρὶς θόρυβο καὶ τρέμοντας ἀπὸ τὸ κρύο, τράβηξε πρὸς τὴν κρεββατοκάμαρα τῆς μητέρας του.

Γιὰ μιὰ στιγμὴ στάθηκε. Ἔπειτα πάλι προχώρησε ἥσυχα. Νὰ ἡ πόρτα. Δὲν εἶνε καλὰ κλεισμένη καὶ μιὰ φωτεινὴ λουρίδα σχηματίζεται στὸ πάτωμα. Ὁ Βασιλάκης πλησίασε περισσότερο καὶ κύτταξε μέσα...

Ἕνας ψηλὸς κύριος, τελείως ἀγνωστος στὸ Βασιλάκη, καθόταν στὸ χαμηλὸ ντιβάνι. Πλάϊ του, μὲ τὰ χέρια κρεμασμένα στὸ λαιμό του, καθόταν ἡ μαμά του...

—Ὥστε τὸ ἀποφάσισες πιά, ἔλεγε ὁ ἄγνωστος κύριος. Τὴν ἐρχομένη βδομάδα φεύγουμε γιὰ τὴν Ἰταλία. Ναί, οἱ δυό μας... Αὐτὸ θάνε τὸ γαμήλιο ταξεῖδι...

—Ναί, φεύγουμε. Ἀλλὰ τί θὰ γίνῃ ὁ Βασιλάκης;

—Μὴν ἀνησυχεῖς γιὰ τὸ Βασιλάκη. Τὸν ἀφίνεις σὲ καλὰ χέρια... Ἡ ντάντά του τὸν ἀγαπᾶ... Καὶ ἡ θεία σου ἐπίσης... Δυὸ μῆνες εἶνε ἡ ἄδεια μου. Θὰ τὴν περάσουμε μακρυὰ ἀπ' ὅλους... Τί καλὰ ποὺ θάνε!...

—Ναί, ἡ ἀλήθεια εἶνε πὼς ὁ Βασιλάκης θὰ μείνῃ σὲ καλὰ χέρια. Καὶ δυὸ μῆνες θὰ περάσουν γρήγορα. Θὰ στενοχωρηθῇ στὴν ἀρχὴ μὰ ὕστερα θὰ συνηθίσῃ...

Ὁ Βασιλάκης δὲν ἄκουσε περισσότερα. Ἤσυχα - ἤσυχα γύρισε στὸ κρεββατάκι του, πλάγιασε καὶ γιὰ πολλὴ ὥρα καθόταν ἔτσι ἄγρυπνος μ' ἀνοιχτὰ τὰ μάτια...

★

Ἡ Μαρία Σεργιέεβνα κοιμοτὰν ἀκόμα ὅταν μπῆκε στὴν κάμαρά της ἡ ντάντά, ἄνοιξε τὰ παραθύρφυλλα καὶ τὴν ξύπνησε.

—Ντάντά σὺ εἶσαι; Τί τρέχει; ρώτησε μ' ἀπορία ἀνοίγοντας τὰ μάτια της.

—Δὲν ξέρω τί συμβαίνει, κυρία. Μὰ ὁ Βασιλάκης δὲν σηκώνεται. Κάθεται στὸ κρεββάτι του καὶ κλαίει... καὶ κλαίει σὰν φωτιά!

Ἡ Μαρία Σεργιέεβνα πήδησε ἀμέσως ἀπ' τὸ κρεββάτι της, φόρεσε μιὰ ἄσπρη βελούδινη ρόμπα καὶ πῆγε στὴν κάμαρα τοῦ παιδιοῦ της. Ὁ Βασιλάκης ἔκλαιγε κι' ἔκρυβε τὸ κεφαλάκι του μέσα στὰ μαξιλάρια.

—Ἡσύχασε, Βασιλάκη μου, ἡσύχασε παιδάκι μου... μὴν κλαῖς τοῦ εἶπε τρυφερὰ ἡ Μαρία Σεργιέεβνα σκουμπώνη ἀπὸ πάνω του. Δὲν μ' ἀγαπᾶς πιά;... δὲν μ' ἀγαπᾶς;

—Φύγε... φύγε! ξεφώνισε ὁ μικρός.

Κι' ἀποφασιστικὰ ἔσπρωξε τὰ ὡραῖα χέρια τῆς μητέρας του, ποὺ προσπαθοῦσαν νὰ τὸν ἀγκαλιάσουν.

—Φύγε!... φώναξε πάντα ὁ Βασιλάκης.

Ἡ Μαρία Σεργιέεβνα κατέβασε τὰ χέρια της. Στὸ πρόσωπό της ἦταν ζωγραφισμένη ἡ ἀπορία καὶ ὁ φόβος. Τί εἶχε τὸ ἀγοράκι της;

—Ἐσὺ δὲν μ' ἀγαπᾶς!... φώναξε ὁ μικρὸς μὲ πόνο. Θέλεις νὰ μ' ἀφήσῃς... Θέλεις νὰ φύγῃς χωρὶς ἐμένα... Φύγε, λοιπόν, φύγε... Πήγαινε ὅπου θέλεις!...

Ἡ Μαρία Σεργιέεβνα πλησίασε στὸ κρεββατάκι γιὰ ν' ἀκούσῃ καλλίτερα.

—Θὰ φύγῃς χωρὶς ἐμένα... Θὰ μ' ἀφήσῃς, ξανάπε τὸ παιδί.

Ἀνήσυχα πέρασε ἡ μέρα.

Τὸ βράδυ ὁ Βασιλάκης δὲν γνώριζε πιὰ κανένα.

Ὁ γιατρὸς εἶπε σιγὰ στὴ Μαρία Σεργιέεβνα, χαϊδεύοντας τὸ χέρι της:

—Εἶσαστε ἀκόμη νέα... Θὰ παντρευτῆτε... Θὰ κάμετε ἄλλο παιδί!...

Β. ΓΑΡΣΙΝ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Ἡ ἁγία Ὀδίλη καὶ τὸ ράδιον

Μιὰ πηγὴ ποὺ ἀναβλύζει μέσα σὲ μιὰ σπηλιά, κοντὰ στὸ Βίσσεμπουργκ τῆς Ἀλσατίας, ἐθεωρεῖτο ἀπὸ 60 χρόνια θαυματουργή. Τὸ νερό της γιάτρευε ἰδίως τὶς παθήσεις τῶν ματιῶν, κι' ὅλοι ποὺ εἶχαν τέτοια ἀσθένεια ἔρχονταν στὴν ἁγία Ὀδίλη, ποὺ εἶχε ζήσει ἄλλοτε στὸ κοντινὸ μοναστήρι. Τελευταίως ὅμως, ἡ ἐπιστημονικὴ ἔρευνα διέλυσε τὸν παληὸ θρῦλο. Ἐξακριβώθηκε δηλαδὴ ὅτι ὑπάρχει στὸ ἔδαφος, κάτω ἀπ' τὴ σπηλιά, μιὰ μεγάλη ποσότης ραδίου, κι' ὅτι ἡ θεραπευτικὴ ἰδιότης τοῦ νεροῦ τῆς πηγῆς εἶνε ἀποτέλεσμα ραδιενεργείας. Κανεὶς ὡστόσο δὲν ἐτόλμησε ὡς τώρα νὰ μπῇ στὰ σπηλιά, ἀπ' τὸ φόβο τῆς θανατηφόρου ἐπιδράσεως τῶν ἀκτίνων τοῦ ραδίου. Οἱ πειραματισταὶ ἀνάγκασαν μερικὰ σκυλιὰ νὰ μποῦν ἐκεῖ μέσα, καὶ τὰ τράβηξαν ἔξω νεκρά. Ἡ εἴσοδος τῆς σπηλιᾶς κλείσθηκε πλέον μὲ γερὰ κάγκελλα, καὶ τοποθετήθηκε στὴν εἴσοδο ἡ τρίγλωσσος ἐπιγραφή: «Κίνδυνος - Θάνατος!».

Οἱ συνέπειες τοῦ ὑποσιτισμοῦ

Τὸ ἀνθρώπινο σῶμα χρειάζεται τοὐλάχιστον 1.500 θερμίδες τὴν ἡμέρα γιὰ νὰ συντηρηθῇ — ἡ μερίδα τροφῆς τῶν Ἀμερικανῶν στρατιωτῶν περιέχει 3.600 θερμίδες. Κάτω ἀπ' αὐτὸ τὸ ὅριο τῶν 1.500 θερμίδων, ὁ ὀργανισμὸς ἀρχίζει νὰ καταναλίσκῃ τὰ ἀποθέματά του. Τὸ λίπος ἀνάμεσα στοὺς μῦς καὶ γύρω ἀπ' τὰ σπλάγχνα ἐξαφανίζεται. Παρουσιάζεται ἀναιμία. Ὁ ἐξασθενημένος ὀργανισμὸς παθαίνει εὐκολα φυματίωσι, δυσεντερία, δηλητηρίασι τοῦ αἵματος. Ἔπειτα μαλακώνουν τὰ κόκκαλα, ἀπὸ τὴν ἔλλειψι βιταμινῶν. Ἡ ἔλλειψις λευκωμάτων στὴν τροφὴ φέρνει πρηξίματα στὰ χέρια, στὰ πόδια καὶ στὴν κοιλιά, γιατὶ οἱ ἰστοὶ γεμίζουν ἀπὸ νερό. Πέφτουν τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ δόντια. Τὰ παιδιὰ παύουν νὰ ἀναπτύσσωνται καὶ γίνονται ραχιτικά. Καλλίτερα ἀπὸ κάθε τεχνητὴ δίαιτα μὲ βιταμίνες, ἀμινοξέα, κλπ., εἶνε ἀποτελεσματικὴ γι' αὐτὴ τὴν περίπτωσι ἡ φυσικὴ τροφή, κι' ἰδίως τὰ δημητριακά, τὰ λάχανα κι' οἱ πατάτες, ἀρκεῖ μόνο νὰ ἀντιπροσωπεύουν τοὐλάχιστον 4.000 θερμίδες τὴν ἡμέρα.

Οἱ Ἀνταῖοι τῆς Ἑφταλίας

Τὸ πεντοχίλιαρο

—Οὔστ, οὔστ, κακοχρονάχης! ἀναφουρφουλιασμένη, καὶ φρενισμένη, φώναζε ἡ Ἑφταλία σ' ἕνα σγουρὸ καὶ φουντωτὸ σκυλάκι ποὺ μούνταρε μέσα καὶ μέσα στὴν κουζίνα τη.

Μιὰ γειτόνισσα, ἡ Κωστοῦλα τοῦ Ντουκμετζῆ ποὺ περνοῦσε πηγαίνοντας στὸ γάλα, στάθηκε καὶ τὴ ρώτησε:

—Τί ἤπαθες πάλι, καλὲ Ἑφταλία;

—Ἠσύ, Κωστοῦλα μου, δὲ φτάνει ὁ καῦμός που πού δώκανε ἕνα κάλπικο πεντοχίλιαρο, καὶ δὲ μπορῶ νὰ τὸ χαλάσω, ἀλλὰ ἔχω κι' αὐτὸ τὸ σκυλὶ τσὴ καρσινῆς μου ποὺ μέσ' ἀπ' τὰ μάτια μου μ' ἀρπᾶ τὸ ἕνα μου καὶ τ' ἄλλο μου. Ἀφοῦ καλὲ μοῦ πῆρε ἀπὸ μέσ' τὸ τσουκάλι καὶ μοῦφαγε, ὡς καὶ τσὴ Λαμπρῆς τ' ἀρνί! Ποὺ νὰ φάῃ ἐνσαλὰχ τὴν κερὰ του τὴν καινούργια πλού σια!

—Χαρᾶς καὶ τὴν πλούσια! Ποῦ τὰ βρῆκε; Ὁ ἄνδρας τσὴ μέσ' τὸ πτελεντιέ μ' ἕνα ξερὸ μηνιάτικο, εἶπε ἡ Κωστοῦλα, καὶ ξύνισε ἀσκημα τὰ μοῦτρα τση.

—Ποῦ τὰ βρῆκε; πετάχτηκε ἡ Ἑφταλία. Ἀμ' ἐκεῖνα που... καὶ ἤκανε μὲ τὸ χέρι τση τὴν χειρονομία τοῦ σουφρώματος.

—Μωρή, καλὰ λές, τώρα θυμοῦμαι ποῦρθε μιὰ 'μέρα ὁ ἰμπλαξῆς καὶ τοῦ φώναζε «κλέφτη, παλιάνθρωπε, πούφαγες τσοὶ παράδες τοῦ γκουδέρνου κι' ἤκανες τὰ μούλικα καὶ τὰ παλάτια, καὶ δὲν πλερώνες τὰ ἰμπλάκια σου!...

—Καὶ τώρα, πρόσθεσε ἡ Ἑφταλία, μοῦ θέλει καὶ σκῶλο τσῆ πολυτέλειας ὁ σορατὰν γκιορμές! "Αχ, τί νὰ σοῦ πῶ, Κωστοῦλα μου, δυὸ πράματα εἶνε ποὺ τόχω κουκούδια, πληγὲς ἀγιάτρευτες μέα' τὰ τζιγέρια μου: Αὐτὸ τὸ σκυλὶ καὶ τὸ πεντοχίλιαρο τὸ κάλπικο ποὺ κι' ἐγὼ σὰν στραδὴ δὲν τᾶβα αὐτὰ τ' ἀφσίζικα καὶ σουπεληάνικα νοήματα ποῦχανε γραμμένα. Ἀλλὰ βλέπεις ἐμεῖς στὴ Σμύρνη δὲν τὰ ξέραμε τέτοια μασκαραλίκια.

Καὶ σχεδίαζε μέρες τώρα ἡ Ἑφταλία νὰ κάνῃ ἀχταρμὰ τὸ βρωμόσκυλο, καὶ τὸ κάλπικο πεντοχίλιαρο, νὰ παστρέψῃ ὁ μαχαλᾶς κι' ὁ πορτομονές τση.

—Μωρή, θὰ γίνω Τσουρτσούρας! φώναξε ξαφνικὰ μέ ἀπόφασι, καὶ τὸ ἴδιο βράδυ τὴν ὥρα ποβρε πάλι τὸ σκυλάκι σπίτι τση, ἤκλεισε πόρτες καὶ παράθυρα, καὶ σβέλτα κι' ἄξια τὸ στρούμωξε στὴ γωνιά, τῶβαλε σ' ἕνα τσουβάλι, καὶ μιὰ καὶ δυὸ τὸ πῆγε σ' τσ' Ἐγγλέζοι ἔξω ἀπ' τὸ συνοικισμό.

Ἐκεῖ τσάτρα - πάτρα, μὲ κάτι σπασμένα ἐγγλέζικα ποῦξερε, κατάφερε καὶ τὸ πούλησε σ' ἕνα ἀεροπόρο ποῦφευγε γιὰ τὴ Λόντρα.

Τὴν ἄλλη μέρα πρωῒ - πρωῒ ἡ καρσινή τση ἔξω φρενῶν φώναζε:

—Καλὲ Ἑφταλία, μπᾶς εἶδε τὸ σκυλάκι μου; Ἡ Κωστοῦλα μοῦπε πῶς ξέρεις ποῦ εἶνε.

—Ἠσοί! φώναξε ἡ πανούργα ἡ Ἑφταλία, ἐγὼ τσ' εἶπα νὰ μὴ σοῦ τὸ 'πῇ πῶς τσὴ τῶπα, γιατὶ θὰ βρῶ κανένα μπελᾶ.

—Γιατί καλέ; τί μπελᾶ θὰ βρῇς; Ἐγὼ δὲν εἶμαι σπιοῦνα!

—Ἔ, λοιπόν, τὸ σκυλί σου, κερά μου, τὤμαθα ἀπὸ σίγουρο πρόσωπο, ποὺ τῶδε γκιὸζ - γιορινὲ τῶχουνε οἱ Ἐγγλέζοι.

Στάθηκε λίγο καὶ συνέχισε:

—Ἀλλὰ ἐλπίζω μὲ κανένα πεντοχίλιαρο, νὰ τὸ πάρουμε πίσω.

Πρόθυμη ἡ καρσινὴ τση ἤβγαλε καὶ τσ' ἤδωκε ἕνα πεντοχίλιαρο.

Ἀμέσως ἡ Ἑφταλία τῶδωλε στὴν τσέπη τση, σκέφθηκε λίγο, ἔπειτα ἔβγαλε μὲ σὐσταλλη τὸ κάλπικο πεντοχίλιαρο καὶ τῆς λέει:

—Πᾶρτο πιὸ καλὰ ἐσὺ καὶ πήγαινε μὲ κανένα ποὺ ξέρει τὰ ἐγγλέζικα.

Κι' ἔτσι ἱκανοποιημένη κι' εὐχαριστημένη ἔλεγε στὴν Κωστοῦλα:

—Μωρὴ τὰ κατάφερα πάλι...

Κάλλιο γιῶσι
παρὰ γφόσι.

ΞΑΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

Ἡ Τακουΐτσα, τὸ ζιζάνιο τοῦ σπιτιοῦ καὶ τοῦ μαχαλᾶ, ἔλεγε στὸν ἄνδρα της:

—Ἄχ! γιαβρούμ Κιρκόρ, μεγκάλο σεκλέτι, μεράκι ἔχω. Ἀπόψε πολὺ τραβάει καρντιὰ μου σινεμά.

—Ταρὲ γιόκ, κουζούμ!

—Ἀμάν, τζάνεμ, γιατί μπέ;

—Γιατί ντραχμὲς ντὲν ἔκω, παράντες ντὲν ἔκω, ἐσένα καρντιὰ σου τουρλοῦ - τουρλοῦ πίτρα βάει πράματα, νὲ μποῦ, μπέ;

Ἡ Τακουΐτσα γκρινιάζει, κι' ἀρχίζει τὰ κλάματα:

—Ἀμάν! Πολὺ τζαναμπέτης, καρμίρης ἄντρωπος εἶσαι, Κιρκόρ!...

Κι' ὁ Κιρκόρ, γιὰ νὰ δώσῃ τόπο στὴν ὀργὴ καὶ γιὰ νὰ ἀποφύγῃ τὶς κλάψες, τῆς λέει γλυκὰ - γλυκά:

—Ἐγκὼ ἐσένα κατῆρι νὰ χαλάσω, ὀλοῦρμε; Ἐγκὼ τέλω Τακουΐτσα καρούμενος νὰ βλέπουνε. Ἄϊντε, καινούργιο φουστάνι φορεμένος νὰ παγαίνουμε. Γκέλ, μπέ. Ὄξω φτώκεια!

Σὲ λίγο ὅταν ἔφτασαν στὸ σινεμὰ μιὰ ταξιθέτρια μὲ τὸ φανάρι της τοὺς ὠδήγησε σὲ δυὸ θέσεις. Κάθησαν, κι' ἀμέσως ἀφοσιώθηκαν στὴν παρακολούθησι τοῦ ἔργου.

—Ἐδῶ, ἔλεγε εὐχαριστημένη ἡ Τακουΐτσα, βάσανα,ντέρτια οὐλα ξεχασμένος γίνονται, γιαβρούμ.

—Μπράβο, Τακουΐτσα! φώναζε ὁ Κιρκόρ. Ἐγκὼ ἐσένα ποσατέμπος ἀορασμένος, τσάκα-τσοῦκα τὰ κάνεις. φιλιά, τραγούντια, σεβντά, σορόπια τὰ βλέπῃ ἡ φυχή σου, ἰκορμί σου ραχάτι, μπουνάτσα τὰ βρίσκει.

Κοὶ ἡ ὥρα κυλοῦσε εὐχάριστα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως συνέβη κάτι ἀφάνταστο. Πλάϊ στὴν Τακουΐτσα καθόταν ἕνας νεαρὸς ποὺ μέσα στὸ σκοτάδι ἄρχισε νὰ τῆς κάνῃ τρυφερότητες... μὲ χειρονομίες. Σεμνὴ γυναῖκα ἡ Τακουΐτσα, δὲν τόλμησε νὰ πῇ λέξι γιὰ νὰ μὴ δημιουργήσῃ σκάνδαλο. Αὐτὸς ὅμως παρεξήγησε τὴν σιωπή της, ἁπλώσε μὲ τουπὲ τὸ χεροῦκλα του καὶ χάϊδευε ἀναιδέστατα τὸ πόδι της.

Σὲ μιὰ στιγμὴ — τί τοῦ ἔρθε! — ἁπλωσε κι' ὁ Κιρκόρ τὸ χέρι του νὰ χαϊδέψῃ τὴ γυναῖκα του καὶ ξεφώνισε:

—Ἀμάν, Τακουΐτσα!

—Τί εἶνε, γιαβρούμ;

—Τρία χέρια ἐκεῖς, κουζούμ;

—Τί λές, τζάνουμ;

—Νά, ντὺο ἀπάνω, κι' ἕνα ἀπὸ κάτω σου ποντάρια σου! Βάϊ, βάϊ!...

Κι' ἀμέσως ἐσφιξε τόσο δυνατὰ τὸ τρίτο χέρι ποὺ ὁ νεαρὸς πετάχτηκε, λὲς καὶ τὸν δάγκασε σκορπιός.

—Τί εἶνε, μπέ; φώναξε ὁ Κιρκὸρ καὶ τράβηξε μὲ λύσσα ἀκόμη πιὸ δυνατὰ τὸ χέρι τοῦ νεαροῦ.

—Ωχ!... ἔσκουξε ἐκεῖνος.

—Μπέ, ντροπὴ ντὲν ἔκεις; Τί τέλει χέρι σου ἀπάνω μποῦτι ὐναίκας μου;

—Λάθος, κύριε!

—Τί λάτος; τί πάτος, κιοπόνε κιοπέκ: Ἰντροπὴ ντὲν ἔκεις; Μπεζεβέγγκη ἄντρωπο εἶσαι!

Καὶ τοῦ ἄστραψε μέσα στὸ σκοτάδι ἕνα βρονταρὸ χαστοῦκι. Χύμηξε νὰ τὸν φάῃ. Κι' ἔγινε μεγάλο ταβατοῦρι, καὶ σαμάτας. Ἄνοιξαν τὰ φῶτα. Ἡ Τακουΐτσα λιποθύμησε. Τὸ σινεμὰ ἀναστατώθηκε. Ἐξαλλος ὁ Κιρκὸρ κτυποῦσε ὁ,τι λύπητα κι' οὐρλιαζε:

—Μπεζεβεγκλερντὲν μπεζεβένκ! Οὐλὲν ζομπαρᾶ, οὐντανμὰζ σένς;

Εὐτυχῶς ἔπεσαν ἐπάνω του οἱ ἄλλοι θεαταὶ κι' ἔσωσαν τὸ νεαρὸ ἀλλοιῶς θὰ τὸν ἔπνιγε.

—Ἀμάν, ἀμάν!... ἔλεγε ἡ Τακουΐτσα. Ἀπὸ τρομάρα μου, ἀφαλός μου λύμενος ἐνεται!...

—Ἄϊντε, μπὲ γυναῖκο, ἰσπίτι μος πᾶμε. Τέατρο ἤτελες, τέατρος ἰγινήκαμε, ἐξὶκ - ὀλοούν!

ΣΩΚ – ΡΩ

●●

Τί τὴν ἐνδιέφερε

Ἡ Νινέττα καθυστερημένη ἀπὸ κάποιο ἀμαρτωλὸ ραντεβοῦ, ἐπιστρέφει σπίτι της μὲ τὸ

ΜΑΘΕΤΕ Ν' ΑΓΑΠΑΤΕ!

Πῶς θὰ κατακτήσετε τὴν κόρη τῶν ὀνείρων σας

Στὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ ἄρθρο του, ὁ δόκτωρ Πὼλ Ποπένοε, διευθυντὴς τοῦ «Ἀμερικανικοῦ Ἰνστιτούτου Οἰκογενειακῶν Σχέσεων» τοῦ Λὸς Ἀντζελες καὶ εἰδικὸς στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου, δίνει πολύτιμες καὶ θετικὲς συμβουλὲς στοὺς νέους ποὺ θέλουν νὰ κατακτήσουν τὴν ὡραία τους. Θὰ ἀκολουθήσῃ καὶ δεύτερο μέρος τοῦ ἄρθρου, γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ἀγάπης μετὰ τὸ γάμο.

«Σ' ἀγαπῶ!» τῆς λέτε. Θὰ τὸ πιστέψῃ; "Οχι, παρὰ μόνον ἂν τὸ ζήσετε, περισσότερο παρὰ ὅσο τὸ λέτε. Κι' ὁ τρόπος γιὰ νὰ τὸ ζήσῃ κανείς, διαφέρει πολὺ πρὶν καὶ μετὰ ἀπ' τὸ γάμο.

Πρὶν δμως ἐδοῦμε πῶς ἕνας ἄντρας μπορεῖ νὰ πολιορκήσῃ μ' ἐπιτυχία τὴ γυναῖκα ποὺ ἀνειρεύεται νὰ κατακτήσῃ, θὰ μιλήσουμε γιὰ ἕξι μεθόδους ποὺ χρησιμοποιοῦνται συχνά, ἀλλὰ ποὺ ἀποτυγχάνουν συνήθως, τοὐλάχιστον ἐφ' ὅσον ἐφαρμόζονται σὲ κορίτσια ποὺ ἀξίζουν ν' ἀγαπηθοῦν:

1) Ἡ ὑρμητικὴ ἐπίθεσις, ἡ στακτικὴ τοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου». "Ενα κορίτσι μὲ λίγη λογικὴ θὰ καταλάβῃ ἀμέσως ὅτι μεταχειρίζεσθε αὐτὴ τὴ μέθοδο, γιατὶ δὲν εἶσθε ἱκανὸς γιὰ ἄλλη καλύτερη καὶ γιατὶ ἔχετε ὠστόσο μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό σας.

2) Τὰ ὑπερβολικὰ ἔξοδα, ποὺ κάνετε γι' αὐτήν, μὲ σκοπὸ νὰ τὴν ἀγοράσετε. Εἶνε εὔκολο νὰ βρεθῇ ἕνα κορίτσι ποὺ ἀγοράζεται, αὐτὸ δμως δὲν ἀξίζει ν' ἀγαπηθῇ.

3) Τὸ ὄφος τοῦ Δὸν Ζουάν. Πολλοὶ ἄντρες πιστεύουν ὅτι κερδίζουν ἀσφαλὲς στὸν ἔρωτα, ἂν διακηρύσσουν ὅτι ὀπῆρξαν πάντα ἀκατανίκητοι. Τὰ σημερινὰ κορίτσια ξέρουν ἀρκετὴ ψυχολογία, ὥστε νὰ καταλάβουν ἀμέσως ὅτι ἔχουν νὰ κάμουν μὲ φευτες ἢ μὲ ψυγοπαθεῖς.

4) Ἀδιαφορία ἢ σκληρότης. Κανεὶς σταθερὸς ἔρως δὲν μπορεῖ νὰ στηριχθῇ σὲ τέτοια θεμέλια.

5) Ἡ σεξουαλικὴ ἕλξις. "Εχει βεβαία τὴ σημασία της, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ. Χιλιάδων αἰώνων πεῖρα ἔχει διδάξει τὸ γυναικεῖο φύλον ὅτι χρειάζονται πολὺ περισσότερα πράγματα γιὰ τὴν ἐξασφάλισι ἑνὸς μονίμου ἐρωτικοῦ δεσμοῦ.

6) Ἡ ἐπίδειξις τῆς ὠμορφιᾶς καὶ τῶν ἄλλων φυσικῶν καὶ πνευματικῶν προσόντων σας γιὰ νὰ τὴν θαμπώσετε. Τὸ μόνο ποὺ κατορθώνετε ἔτσι, εἶνε... νὰ παραστήσετε τὸ ἀνόητο παγώνι!

Καὶ τώρα ἂς ἔλθουμε στὸ σωστὸ δρόμο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσετε. Μερικὰ κορίτσια μποροῦν νὰ κατακτηθοῦν μὲ ὁποιαδήποτε μέθοδο, ἢ καὶ χωρὶς καμμιὰ μέθοδο. "Οσο περισσότερο ὅμως ἀξίζει μιὰ κοπέλλα, τόσο δυσκολώτερο εἶνε νὰ τὴν κερδίσετε, πρῶτον γιατὶ ἔχει συναίσθησι τῆς ἀξίας της κι' ἀπαιτεῖ περισσότερα ἀπ' τὸ σύντροφό της, καὶ δεύτερον γιατὶ θἄχετε ν' ἀντιμετωπίσετε περισσότερους ἀντιζήλους.

Πολλοὶ ἄντρες, ἰδίως δὲ τὰ γεροντοπαλλήκαρα, ἔχουν διελέξει ἕνα ἐσώτυπο μὲ καὶ πιστεύουν ὅτι μποροῦν γιὰ τὸ μετοχειρισθοῦν σὲ κάθε περίπτωσι. Στὴν πραγματικότητα δμως, ἡ ἐρωτικὴ τακτικὴ πρέπει ν' ἀλλάζῃ, ἀναλόγως τοῦ κοριτσιοῦ μὲ τὸ ὁποῖο ἔχετε νὰ κάνετε. 'Υπάρχουν ὡστόσο μερικοὶ γενικοὶ κανόνες, κατάλληλοι γιὰ ὁποιαδήποτε περίπτωσι.

Πρὶν ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ πείσετε τὸν ἑαυτό σας, ὅτι ἡ ἐκλεκτὴ σας εἶνε ὡραία, ὑπέροχη, μοναδικὴ στὸν κόσμο. Δὲν εἶνε δύσκολο αὐτό. Ἀρκεῖ νὰ συγκεντρώσετε ὅλες σας τὶς σκέψεις σ' αὐτὴ μόνο, γ' ἀδιαφορήσετε γιὰ κάθε ἄλλη.

Κατόπιν πρέπει νὰ πείσετε τὴν ἴδια ὅτι εἶνε ὑπέροχη. Κι' αὐτὸ εἶνε λιγώτερο εὔκολο ἀπ' τὸ προηγούμενο, γιατὶ χρειάζεται νὰ παλέψετε μὲ τὴν ἀνδρικὴ φιλαυτία σας, ποὺ σᾶς ὑποβάλλει τὴν ἰδέα ὅτι ὀφείλει κάθε γυναῖκα νὰ σᾶς καῇ θυμίαμα... "Αν τὴν κάμετε γ' ἀντιληφθῇ ὅτι ἀξίζει πραγματικὰ κάτι γιὰ σᾶς, τότε θὰ θαυμάζῃ καὶ θὰ ἐκτιμᾷ πιὸ πολὺ τὸν ἑαυτό της, ὅταν βρίσκεται μαζί σας, καὶ συνεπῶς θὰ ἐπιζητῇ τὴν συντροφιά σας. "Ἐχετε ἔτσι δημιουργήσει μιὰ ἕλξι, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν ἐπιτυχία.

Πρέπει κατόπιν νὰ καταρρίψετε ἕνα - ἕνα τοὺς ἀμυντικοὺς φραγμούς, ποὺ ἔχει στήσει γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν ἀξιοπρέπειά της. Τὸ πιθανώτερον εἶνε — ὑπὸ τὶς σημερινὲς κοινωνικὲς συνθῆκες — ὅτι θἄχετε νὰ κάμετε μὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ γνώρισε προηγουμένως κι' ἄλλους ἄντρες, ἀπογοητεύθηκε ἀπ' αὐτούς κι' ἔχει ὁρκισθῇ ἐνάμη τὴν ξαναπάθῃ».

Τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς κάμῃ νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ κάθε προσπάθεια, δείχνοντας ἔτσι ὅτι δὲν ἀγαποῦσατε πραγματικά. Χρειάζεται πρῶτα νὰ τῆς διαλύσετε τὸ φόβο ὅτι μπορεῖ νὰ προχωρήσετε σὲ ὑπερβολικὲς... οἰκειότητες. Καλὰ θὰ κάμετε μάλιστα νὰ φερθῆτε σὰν νὰ τὴν ἐκτιμοῦσατε μόνο ὡς πνευματικὴ σύντροφο. 'Εκείνη θὰ πικαριισθῇ ἔτσι, καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ φανῇ ἐλκυστικώτερη καὶ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ καταλάβετε ὅτι δὲν ἔχει μόνο πνεῦμα, ἀλλὰ κι' ἄλλα χαρίσματα, πιὸ θετικά!...

Κάνετε την πάντα νὰ νοιώθῃ πὼς εἶνε μοναδικὴ στὸν κόσμο. Μὴ τῆς λέτε ὅμως διαρκῶς. Ἔτσι ξεράδ. ὅτι εἶνε δμορφη. Τῆς τὸ ἔχουν πῆ τόσοι ἄλλοι!... Φαίνῃτε πιὸ πρωτότυπος.

Δῶστε της νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔχετε τὴν ἀνάγκη της, ὄχι σὰν παιδὶ ποὺ θέλει μιὰ δεύτερη μητέρα γιὰ νὰ τὸ χαϊδέψῃ, ἀλλὰ σὰν ἄντρας ποὺ καταλαβαίνει ὅτι θ' ἀποδώσῃ κάτι καλλίτερο στὸν κόσμο, μὲ τὴ βοήθειά της.

Πρέπει νὰ πεισθῇ ἀκόμη ὅτι ταιριάζετε μαζί της μόνο. Ὡστόσο, καλὸ εἶνε νὰ τῆς ὑποδεικνύετε μὲ τρόπο ὅτι μπορεῖ νὰ παρουσιαστοῦν, κι' ἄλλες ποὺ θὰ ζητήσουν νὰ σᾶς κερδίσουν... 'Εδῶ δμως χρειάζεται μεγάλη λεπτότης καὶ τάκτ, γιατὶ κάθε κορίτσι θυμώνει ὅταν ἀκούῃ ἕναν ἄντρα νὰ καυχιέται πόσες ἄλλες τὸν θαυμάζουν.

Θὰ τῆς δώσετε νὰ νοιώσῃ ὅτι συμπληρώνει τὸν κόσμο σας, ὅτι ἡ ζωὴ ἔχει καινούργια σημασία γιὰ σᾶς ἀφ' ὅτου τὴ γνωρίσατε. Μὴ τῆς λέτε διαρκῶς πὼς τὴν ἀγαπᾶτε. Προσπαθῆτε νὰ τῆς τὸ δείχνετε μὲ τὶς πράξεις σας. Νὰ τὴν προσέχετε, ὄχι μόνο ὅταν βρίσκεσθε κοντά της, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο μακρυά της. Νὰ ἀναπολῆτε τότε ὅ,τι σᾶς ἔχει πῆ καὶ νὰ τὰ ἀπομνημονεύετε γιὰ νὰ τὰ ἀναφέρετε ἀργότερα, σὲ κατάλληλη περίπτωσι.

Μὲ μιὰ λέξι, νὰ κατορθώσετε νὰ τῆς γίνετε ἀπαραίτητος. Τότε θἄχετε πιὰ ἐξασφαλίσει τὴν τελικὴ ἐπιτυχία.

Π. ΠΟΠΕΝΟΕ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ σημερινοῦ τεύχους

Λέξεις πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις

1 — 2) ΣΚΕΤΑ. 2 — 3) ΑΛΥΤΑ. 3 — 4) ΑΠΑΑΑ. 4 — 5) ΑΡΓΟΣ. 5 — 6) ΣΟΓΙΑ. 6 — 7) ΑΡΕΙΑ. 7 — 8) ΑΘΛΟΣ. 8 — 9) ΣΠΙΘΑ. 9 — 10) ΑΝΟΙΑ. 10 — 1) ΑΧΝΟΣ. 11 — 12) ΑΡΕΤΗ. 12 — 13) ΗΔΥΝΩ. 13 — 14) ΩΡΑΙΑ. 14 — 15) ΑΛΓΟΣ. 15 — 16) ΣΑΓΜΑ. 16 — 17) ΑΔΕΙΑ. 17 — 18) ΑΜΛΕΤ. 18 — 19) ΤΡΙΑΣ. 19 — 20) ΣΠΟΡΑ. 20 — 11) Α'ΓΝΤΑ.

Οἱ δὲ κυκλίσκοι τοῦ μεγάλου λευκοῦ κύκλου σχηματίζουν τὴν λέξι:

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ὁ ὑπερβολικὸς ὁδηγὸς

Κανένα ἀπὸ τὰ πράγματα δὲν ἄνηκε στὸν Ι. Καϊσαρα. Ὁ Κολόμβος εἶχε τὴν πυξίδα. Ὁ Β. Οὐγκὼ τὸ τηλεσκόπιο, τὴν πίπα ἡ τὴν πυξίδα. Ὁ Γαριβάλδι ἕνα ἀπ' ὅλα πλὴν τοῦ ἀναπτῆρος.

Ἡ πυρκαϊὰ

Ὁ ταξειδιώτης σώζεται βάζοντας φωτιὰ στὰ χόρτα ποὺ βρίσκονται ἐμπρός του. Οἱ νέες φλόγες θὰ πάρουν τὴν διεύθυνσι τοῦ ἀνέμου κι' ἔτσι θ' ἀνοίξῃ χῶρος γιὰ νὰ προχωρήσῃ, χωρὶς νὰ τὸν προφθάσῃ ἡ πυρκαϊά.

Τὰ λευλεύδια

Ἡ πρώτη σκέψις εἶνε ὅτι χρειάζονται 9 ἡμέρες. Στὴν πραγματικότητα δμως, χρειάζονται 17 ἡμέρες, δηλαδὴ μία λιγώτερη. Γιὰ νὰ καταλάβετε καλὰ αὐτό, ἀρκεῖ νὰ σκεφθῆτε ὅτι, τὴν πρώτη μέρα, τὰ δυὸ φυτὰ μαζὶ θὰ βγάλουν δυὸ λουλούδια, θὰ βρίσκωνται δηλαδὴ στὸ σημεῖο ποὺ θὰ βρισκόταν τὴν δεύτερη ἡμέρα ἕνα μόνον φυτό, τὸ ὁποῖο θὰ ἤθελε ἀκόμη 17 ἡμέρες.

Οἱ καρφίτσες

Νὰ πῶς πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν οἱ καρφίτσες:

1) Στὸ τρίτο λευκὸ σημεῖο τῆς πρώτης γραμμῆς. 2) Στὸ ἕκτο τῆς δευτέρας. 3) Στὸ δεύτερο τῆς τρίτης. 4) Στὸ πέμπτο τῆς τετάρτης. 5) Στὸ πρῶτο τῆς πέμπτης. καὶ 6) Στὸ τέταρτο τῆς ἕκτης.

Ἡ δεξαμενὴ

Γέμισε τὴ δεξαμενὴ μὲ νερὸ καὶ τὸ νερὸ δὲν κυνόταν ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά.

Συλλαβόγριφος ψ, Χ (Ψυχή).

Διαμένα ἀνέματα 1) Εἰρήνη, 2) Ὅλγα.

Τὰ ζῶα ποὺ μετροῦν

Ἡ σοφία τῶν τετραπέδων

Ξέρουν τὰ ζῶα νὰ μετροῦν; Οἱ «κατώτεροι ἀδελφοί» μας εἶνε ἱκανοὶ νὰ μυηθοῦν στὰ μυστήρια τῶν ἀριθμῶν;

Οἱ περιπτώσεις τῶν «σοφῶν ζώων», ποὺ ἀναφέρονται στὰ χρονικά, δίνουν μιὰ καταφατικὴ κι' ἀναμφιθήτητη ἀπάντησι σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα.

Τὰ πειράματα ποὺ ἔκαμαν εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, ἀπέδειξαν ὅτι πολλὰ ζῶα, σὲ ἀγρία κατάστασι, ξέρουν νὰ μετροῦν ὡς τὸ 3 ἢ τὸ 4. Ὁ Λερουὰ ἀναφέρει τὴν ἑξῆς χαρακτηριστικὴ περίπτωσι: Μιὰ καρακάξα, βλέποντας νὰ κρύβεται ἕνας ἄνθρωπος κοντὰ στὴ φωλιά της, γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ, ἀποφεύγει νὰ πλησιάσῃ σ' αὐτήν. Πηγαίνουν κατόπιν δυὸ ἄνθρωποι, ἀπ' τοὺς ὁποίους ξαναφεύγει ὁ ἕνας. Τὸ πουλὶ δὲν πλησιάζει καὶ πάλι. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὅταν πηγαίνουν τρεῖς ἄνθρωποι καὶ ξαναφεύγουν οἱ δύο. Κάθε φορά, μετράει πόσοι πῆγαν καὶ πόσοι ἔφυγαν! Δὲν γελιέται στὸν ὑπολογισμό της, παρὰ μόνον ὅταν οἱ ἄνθρωποι εἶνε πολλοί, 5 ἢ 6, καὶ μείνῃ ἕνας ἀπ' αὐτούς!

Ἄλλος ἐπιστήμων, ὁ Λουμπὸκ, βεβαιώνει ὅτι, ἂν ἀπ' τὰ πεσάρια αὐγὰ μιᾶς φωλιᾶς ἀφαιρέσωμε τὸ ἕνα, ἡ μητέρα δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται. Ἂν δμως ἀφαιρέσωμε δύο, τὸ καταλαβαίνει κι' ἐγκαταλείπει τὰ ὑπόλοιπα καὶ τὴ φωλιά της.

Οἱ δάκτορες Ζὶλ καὶ Ρενιὼ εἶνε τῆς γνώμης ὅτι τὰ καναρίνια μετροῦν ὡς τὰ 3, βοηθούμενα ἀπὸ κόκκους κανναβουριοῦ, οἱ δὲ κορακάξες ὡς τὰ 4 λυγίζοντας λίγο τὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν τους, ἕνα - ἕνα!

Ὁ διασημότερος σκύλος «ὑπολογιστὴς» λεγόταν Μιουνίτο. Ὁ κύριός του τὸν παρουσίασε στὴν Ἐκθεσι τοῦ Μιλάνου. Τὸ ζῶο αὐτὸ μποροῦσε νὰ προσθέσῃ 3 ἢ 4 τριψήφιους ἢ τετραψήφιους ἀριθμούς! Τὰ ψηφία τῶν ἀριθμῶν ἦσαν γραμμένα πάνω σὲ κοκκαλάκια σὰν τοῦ ντόμινου. Ὁ κύριος τοῦ σκύλου τὰ ἔβαζε στὴν κατάλληλη σειρὰ γιὰ τὴν πρόσθεσι. Ὁ Μιουνίτο τὰ κύτταζε λίγο, τὰ πρόσθετε μὲ τὸ νοῦ του κι' ἔβαζε ἀπὸ κάτω, ἕνα - ἕνα, τὰ κοκκαλάκια μὲ τὰ ψηφία τοῦ ἀθροίσματος, χωρὶς νὰ κάμῃ ποτὲ τὸ παραμικρὸ λάθος!

Κι' ἄλλοτε δμως ἐμφανίοθηκαν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, στὴ Σκωτία καὶ στὸ Παρίσι σκυλιὰ ἱκανὰ νὰ κάμουν προσθέσεις, ἀφαιρέσεις καὶ πολλαπλασιασμοὺς ἀκόμη, ἑνὸς ἢ δύο ἀριθμῶν!

Ἡ περίφημη σκύλα Μπόννι, ἡλικίας τεσσάρων ἐτῶν, ποὺ βραβεύθηκε στὴ Διεθνῆ Ἔκθεσι τοῦ Τουρίνου, δέν καταλοήξερε νὰ λογαριάζῃ, εἶχε δμως μάθει ν' ἀναγνωρίζῃ τὰ ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου. Κι' ἤξερε τὴ σημασία 260 περίπου λέξεων, τὶς ὁποίες μποροῦσε μάλιστα νὰ γράψῃ, γιὰ νὰ δώσῃ στοὺς ἀνθρώπους νὰ καταλάβουν τί ἤθελε νὰ τοὺς πῆ... Τέτοιο ζῶο δὲν ἀπέκει βέβαια πολὺ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο!

Ἀπ' τὸ ἔτος 1900 ὡς τὸ 1913, ἔγινε πολὺς λόγος — ἰδίως στοὺς κύκλους τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν «ἀποκρυφιστῶν» — γιὰ τὰ περίφημα «ἄλογα τοῦ Ἐλμπερφελντ», ποὺ ἤξεραν νὰ λογαριάζουν. Τὰ δύο αὐτὰ ζῶα, ὁ Μωχαμὲτ κι' ὁ Ζαρίφ, εἶχαν ἐξασκηθῆ εἰδικῶς στὰ μαθηματικά, στοὺς σταύλους τοῦ κυρίου των.

Τὰ ἐξέτασαν ἐπιστημονικὲς ἐπιτροπὲς ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες, μαθηματικοί, κτηνίατροι... ὡς κι' ἕνας ποιητής, ὁ Μαίτερλινκ! Ὁ Μωχαμὲτ κατάφερνε νὰ βρίσκῃ ἀκόμη καὶ τὶς "κυβικὲς ρίζες" διαφόρων ἀριθμῶν πενταψηφίων ἢ ἑξαψηφίων! Ἔδινε τὴν ἀπάντησι μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, κι' ἂν κάποτε ἔκανε λάθος τὸ διώρθωνε ἀμέσως. Ὅταν τοῦ ὑπέβαλε κάποτε ὁ Μαίτερλινκ ἕναν ἀριθμό, γιὰ νὰ βρῇ τὴν τετραγωνικὴ του ρίζα, τὸ ἄλογο ἀρνήθηκε ν' ἀπαντήσῃ. Ὅπως ἐξακριβώθηκε κατόπιν, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἀκεραία τετραγωνικὴ ρίζα, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἀγνοοῦσε ὁ Μαίτερλινκ! Κι' ἔτσι ὁ ποιητὴς ἀπεδείχθη κατώτερος στὰ μαθηματικὰ ἀπ' τὸ σοφὸ ἄλογο!...

Ἕνας Γερμανὸς ψυχολόγος εἶχε διατυπώσει τότε τὴ γνώμη ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα ἄλογα δὲν εἶχαν καμμιὰ ἐξαιρετικὴ ἀντίληψι, ἀλλὰ ὅτι ὑπάκουαν ἁπλῶς σὲ ἀδιόρατα συνθηματικὰ σημεῖα τοῦ κυρίου τους. Ἡ πεζὴ δμως αὐτὴ ἐξήγησις ἀπεδείχθη λανθασεμένη. Τὸ 1914, ὁ δόκτωρ Μάνν, διευθυντὴς τοῦ Βιολογικοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, μπόρεσε νὰ ἐπιτύχῃ ἀριθμητικὲς ἀπαντήσεις ἀπ' τὸ Μωχαμέτ, χωρὶς νὰ εἶνε παρὼν ὁ κύριός του.

Ἔτσι, τὸ μυστήριο τῶν ἄλογων τοῦ Ἐλμπερφελντ ἔμεινε σκοτεινὸ κι' ἀνεξήγητο.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΟ

Η ΖΩΗ τοῦ Καζανόβα

Γένης, μάγος, ἀπατεὼν κτλ.

"Ενας ἀπ' τοὺς μυθιστορηματικώτερους τύπους τοῦ 18ου αἰῶνος, ἦταν ὁ περίφημος Καζανόβας, ὁ φοβερὸς γυναικοκατακτητής, ποὺ βεβαίωνε ὅτι κάμμιὰ γυναῖκα δὲν τοῦ ἀρνήθηκε ποτὲ τὴν ἀγκαλιά της. Λίγοι ὡστόσο ξέρουν τὴ ζωή του, γεμάτη τυχοδιωκτικὲς περιπέτειες

Γεννήθηκε στὴ Βενετία, τὸ 1725. Αὐτός, ὁ τόσο τυχερὸς στὸν ἔρωτα, δὲν ἦταν ὡραῖος! Οἱ σύγχρονοί του βεβαιώνουν ὅτι εἶχε «πρόσωπο ἀφρικανικό», δηλαδὴ χρῶμα ἐλαιῶδες, φρύδια κατάμαυρα, πλατειὰ μύτη καὶ χοντρὰ χεῖλη. Εἶχε δμως ἀθλητικὸ κορμί, εὐλυγισία ἐπαγγελματίου χορευτοῦ καὶ τὰ ὡραιότερα δόντια τοῦ κόσμου.

Ἰσχυριζόταν πὼς ἦταν μάγος καὶ πὼς εἶχε στὴν ὑπηρεσία του ὅλα τὰ πνεύματα τῆς γῆς καὶ τοὺς δαίμονες τῆς κολάσεως. Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ὅτι τὸ πίστευαν ὄχι μόνον οἱ ὁπαδοί του, ἀλλά... κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος κάποτε!

Ταξείδεψε πολὺ στὸ βίο του. Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ἄλλα μεταφορικὰ μέσα ἀπ' τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἱστιοφόρο, αὐτὸς κατώρθωσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Τουρκία, τὴ Ρωσσία, τὴν Ὁλλανδία, τὴν Ἱσπανία. "Εμεινε πολὺν καιρὸ στὸ Παρίσι, ὅπου γνωρίσθηκε στενὰ μὲ τὸν Ρουσσώ. "Επειτα ἄνοιξε ἕνα κατάστημα μεταξωτῶν, στὴ συνοικία τοῦ Τέμπλου, μὲ ὡραιότατες πωλήτριες. Τὸ περίεργο ἦταν ὡστόσο ὅτι σὲ κατάστημα αὐτὸ πήγαιναν μόνο... ἀρσενικοὶ πελάτες! Ἡ ἀστυνομία τὸ πρόστεξε, ἐπιθεώρησε κι' ἔκλεισε τὸ κατάστημα.

Μιὰ γρηὰ κόμησσα, ἀρθρίτικη, κάλεσε στὸ σπίτι της τὸν Καζανόβα καὶ τοῦ ζήτησε, ἐφ' ὅσον ἦταν μάγος, νὰ τὴ μεταμορφώσῃ... σ' ἕνα νέο παλληκάρι!

— Αὐτὸ εἶνε εὔκολο, ὑποσχέθηκε ὁ τυχοδιώκτης. Ἀρκεῖ νὰ πληρώσετε καλά...

Ἡ γρηὰ τοῦ μέτρησε 10.000 φράγκα, ποὺ χρησίμευσαν στὸν Καζανόβα... γιὰ νὰ γυρίσῃ στὴν Ἰταλία, ἀφήνοντας τὴν κόμησσα ἀπαρηγόρητη!

Στὴ Βενετία, ὁ ἥρως μας ἔγινε βιολιστὴς μιᾶς ὀρχήστρας... "Ολα ἤξερε νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος! Μιὰ μέρα μονομάχησε μὲ τὸ διευθυντὴ του καὶ τὸν ἐσκότωσε. Τὸ κατάστημα ἔκλεισε. Κι' ὁ Καζανόβας, ἀπέναντι, ἀναγκάσθηκε νὰ παίζῃ βιολὶ στοὺς δρόμους.

"Ενα ἀπόγευμα σωριάστηκε ἀναισθητος κάποιος ἔμπρός του. "Ηταν ὁ Μπραγκαντίνος, ἕνας ἀπ' τοὺς πλουσιωτέρους προύχοντες τῆς πόλεως. Ἀμέσως ὁ βιολιστὴς ἄφησε τὸ ὄργανό του κι' ἄρχισε νὰ φυσᾷ στὰ μάτια τὸν ἄρρωστο καὶ νὰ κάνῃ ἀπὸ πάνω του κασαλιστικὰ σημεῖα. "Οταν συνῆλθε ὁ Μπραγκαντίνος καὶ τὸν εἶδε ἀπασχολημένον μὲ τὴ μυστηριώδη αὐτὴ δουλειά, πίστεψε ὅτι τὸν εἶχε σώσει μὲ τὴν μαγικὴ του δύναμι, καὶ τὸν πῆρε στὴν ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία του.

Ἀπὸ τότε, ὁ Καζανόβας, ἔζησε σὰν πρίγκηπας. "Ερωνε, ἔπινε, κοιμόταν σὲ λινὰ σεντόνια κι' ἔκανε περίπατο μὲ τὴ γόνδολά του, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, μαζὶ μὲ τὶς ὡραιότερες κοπέλλες τῆς Βενετίας.

Ἀλλὰ ἡ μυστικὴ ἀστυνομία τῆς πατρίδας του ἦταν φοβερὰ φιλύποπτη. Τὸν παρακολουθοῦσε ἀγρυπνα, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Κι' ἐπειδὴ σύχναζε στὸ μέγαρο τοῦ ἀδόξ ντὲ Μπερνί, πρεσβευτοῦ τῆς Γαλλίας, τὸν κατηγόρησαν ὅτι συνωμοτοῦσε καὶ τὸν φυλάκισαν. Ἡ φυλακὴ του δὲν βρισκόταν σ' ἕνα ὑπόγειο, σὰν ὅλες τὶς ἄλλες, ἀλλὰ σ' ἕνα δωμάτιο κάτω ἀπ' τὴ μολυβένια σκεπὴ τοῦ κτιρίου. Τὴ ζέστη ἦταν φοβερὴ ἐκεῖ μέσα, τὸ καλοκαίρι, ἀλλὰ ἡ θέα ἦταν περίφημη. Ὁ Καζανόβας εἶχε κρεββάτι, καρέκλες, τραπέζι κι' ἕνα καμαρέϊο γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετῇ!

Ὡστόσο, παρ' ὅλες αὐτὲς τὶς ἀνέσεις, ζήτησε νὰ δραπετεύσῃ. Μ' ἕνα ἐργαλεῖο ποὺ προμηθεύθηκε, ξεκόλλησε τὶς πλάκες τοῦ δαπέδου τοῦ κελλιοῦ του κι' ἔσκαψε μιὰ τρύπα ἀπὸ κάτω.

Περίμενε πιὰ μιὰ κατάλληλη ἐορτάσιμη μέρα, γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴ δραπέτευσί του. Ἐν τῷ μεταξύ, ἔβαλε τὶς πλάκες στὴ θέσι τους. Ἐσφνικά, ἕνας δεσμοφύλακας τοῦ ἀνήγγειλε ὅτι θὰ τὸν μετέφεραν ἀμέσως σὲ ἄλλο κελλί!

"Επρεπε τώρα ν' ἀσχίση ἐξ ἀρχῆς!

Γιὰ τὴν καλὴ του τύχη, γνώρισε τότε τὸν δόξ Μπράντι, ἐξομολογητὴ τῆς φυλακῆς, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπ' ἐκεῖ μέσα.

Ἀλλὰ ἡ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν εἶχε ἀνακαλύψει τὴν τρύπα τοῦ προηγουμένου κελλιοῦ του, κι' ἔβαλε ἐπίτηδες μαζί του ἕναν κατάσκοπο γιὰ νὰ τὸν ἐπιβλέπῃ. "Οταν πλησίασε ἡ μέρα τῆς δραπετεύσεως, ὁ Καζανόβας προσποιήθηκε ὅτι ἔπαθε καταληψία, ἀναποδογύρισε τὰ μάτια του κι' εἶπε στὸ φοβισμένο σύντροφό του ὅτι εἶχε ἴδῃ μιὰ θεία ὀπτασία: ἕναν ἄγγελο ποὺ θὰ κατέβαινε σὲ λίγο μέσα στὴ φυλακή του!

Τὰ δόντια τοῦ ἄλλου χτυποῦσαν ἀπ' τὸν τρόμο... Κάθε νύχτα, τὴν ἴδια ὥρα, ἀκουγόντουσαν ἀνησυχαστικοὶ κρότοι στὰ ταβάνι: ἦταν ὁ Μπράντι ποὺ ἄνοιγε μιὰ ἔξοδο γιὰ τὸν Καζανόβα. Ἀλλὰ ὁ τυχοδιώκτης ἔδωσε τέτοιες ὑπερφυσικὲς ἐξηγήσεις στὸν κατάσκοπο, ὥστε, ὅταν ἡ ἐργασία τελείωσε, σπέρασε ν' ἀνεβῇ ἀνενόχλητος μ' ἕνα σχοινὶ ὡς τὸ ἐπάνω πάτωμα, ἐνῶ ὁ κατάσκοπος, μὲ τὸ πρόσωπο κολλημένο στὴ γῆ καὶ σχεδὸν λιπόθυμος, δὲν τολμοῦσε νὰ κυττάξῃ τί γινόταν γύρω του...

Ὁ Καζανόβας ξανάρχισε κατόπιν τὰ ταξειδιά του στὴν Εὐρώπη. "Οταν γέρασε, φροντίμεψε καὶ δέχθηκε μιὰ ἡσυχη θέσι βιβλιοπαρηγόρου στὸ μέγαρο ἑνὸς ἀρχοντα τῆς Βοημίας, ποὺ εἶχε στὴν κατοχὴ του 15.000 βιβλία. Ὁ Καζανόβας τὰ ταξινόμησε ὅλα μεθοδικὰ κι' ἔγραψε μερικὰ ἔργα γιὰ τὸν εὐεργέτη του, χριστιανικὰ καὶ γεμάτα εὐλάβεια! Τὴ νύχτα δμως, ἔγραφε τὰ «Ἀπομνημονεύματά» του. Τότε παρηλλαυαν ἀπ' τὴ θαμπωμένη μνήμη του οἱ ἀμέτρητες κατακτήσεις του... ξανθές, μελαχροινὲς καὶ κοκκινομαλλοῦσες. "Ολες τοῦ γαμογελοῦσαν μὲ ἡδυπάθεια, μὲ λατρεία. Γιατί, ὁ Καζανόβας ὑπῆρξε σ' ὅλη του τὴ ζωὴ ἕνας τέλειος ἐραστής, ἕνας ἀκαταγίκητος γόης.

Ο. ΣΑΜΠΥ

ΒΙΒΛΙΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

Ἱστορία τῆς κατοχῆς τοῦ κ. Δ. ΓΑΤΟΠΟΥΛΟΥ

Αὐτὲς τὶς μέρες πολὺς λόγος ἔγινε στὰς Ἀθήνας καὶ σὲ ὅλη τὴν Ἑλλάδα γιὰ τὸ καινούργιο βιβλίο τοῦ κ. Δημητρίου Γατοπούλου «Ἱστορία τῆς Κατοχῆς» ποὺ ἐξεδόθη ὑπὸ τοῦ Ἐκδοτικοῦ Οἴκου Πέτρου Δημητράκου, Πεσμαζόγλου 9.

Τὸ μεγάλο ἐνδιαφέρον τοῦ ἀναγνωστικοῦ κοινοῦ προεκάλεσαν τὸ ἐπίκαιρο θέμα, ἡ μέχρι τοῦδε ἐκλεκτὴ ἐργασία καὶ τὸ κῦρος τοῦ συγγραφέως ὁ ὁποῖος ἐπὶ τέσσαρα χρόνια εἰργάσθη διὰ νὰ συγκεντρώσῃ ὅλα τὰ στοιχεῖα καὶ νὰ γράψῃ τὴν ἱστορία τῆς μεγάλης καὶ μαρτυρικῆς ἐποχῆς τῆς σκλαβιᾶς, μὲ ντοκουμέντα ἐπίσημα, μὲ εἰκόνας ἐκτάκτου ἐνδιαφέροντος ποὺ ἐλήφθησαν, τότε, ἀπὸ μυστικοὺς φωτορεπ

Εφτές ιστορίες

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Σ' ένα χωριουδάκι, λίγο πιό ξω από το Μπενάρες, ζούσε ολομόναχος στά κτήματά του ο Λάγκλαν Κόρτ, ένας γέρος συνταξιούχος. Είχεν έλθει ως υπάλληλος στις Ινδίες εξ ω και σαράντα χρόνια, κι' από τότε δεν ξαναγύρισε ούτε μιά φορά στην Αγγλία.

Λέγαν πολλά γιά τις παραξενιές του γέρου Λάνγκλαν μά ποτέ κανείς δεν έμαθε την αιτία της μεγάλης μοναξιάς του γέρο ερημίτη.

Κι' όμως ο γέρο Μάκα - Σάπι, ο προεστώς του χωριού, με τις εξοσι γυναίκες και τά εξ-δομήντα παιδιά κι' εγγόνια νά τί μού διηγήθηκε μιά νύχτα μυρωμένη, φεγγαρόλουστη που ήμουν περαστικός απ' το χωριό:

— «Πάνε τώρα σαράντα χρόνια. Μιά μέρα μάς έστειλαν από το Μπενάρες ένα Άγγλο αξιωματικό, ως περιφερειακό διοικητή. Ήταν νέος, ώραίος, κομψός και καλός. Άκουγε κι' έθε παράπονο και μοίραζε δικαιοσύνη στούς αδικημένους. Τά κορίτσια του χωριού τον περιοιούσαν κάτω έκεί στην άπομακρυσμένη έπαυλι του, και οι άνδρες τον βοηθούσαν στην υπηρεσία που του είχε άνατεθή.

»Μιά μέρα πέθανε ένας πλούσιος άρχοντας του χωριού Βουδδιστής και, σύμφωνα με τά έθιμα, ή χήρα του έπρεπε νά καή πάνω άπό τον τάφο του. Ο Άγγλος διοικητής όμως έτυχε νά περνά άπό κεί καθάλα στ' άλογό του και ρώτησε τί συμβαίνει. Όταν του είπαν,, τί θά γινόταν, έβγαλε το πιστόλι του κι' άρχισε νά πυροβολή στον άέρα. Ο κόσμος σκόρπισε φοβισμένος κι' άπόμεινε μόνον δεμένη πάνω σ' ένα φορείο ή Μάσα, ένα κορίτσι δεκάξη χρονώ, ή άμοιρη χήρα του άρχοντα.

»Ο διοικητής κατέβηκε άπό τ' άλογό του, την έλυσε και την πήρε μαζί του. Έτσι της έσωσε τη ζωή κι' αύτή άπό εύγνωμοσύνη τον υπηρετούσε πιστά στην έπαυλί του.

»Πήγαινα, συχνά, κι' έγώ στην έπαυλι γιά δουλειές μου και παρακολουθούσα μέ χαρά τη Μάσα, πού μεγάλωνε σά λουλούδι άνάμεσα στά άλλα λουλούδια του κάμπου. Δέν έκρυβε ούτε τη χαρά της, ούτε την εύγνωμοσύνη της ή Μάσα γιά τον "Αγγλο σωτήρα της. Πολλές φορές τούς είδα άγκαλιασμένους νά περπατούν στό δάσος, και τις νύχτες κάθονταν πάλι εύτυχισμένοι ό ένας πλάι στον άλλο, στη βεράντα.

»Μιά μέρα έφθασε στό χωριό μας ό "Αγγλος κυβερνήτης τού Μπενάρες μέ τις δυό του κόρες, δυό χαριτωμένα πλάσματα. Έρχόταν γιά έπιθεώρησι κ' έμεινε καμιμιά βδομάδα στην έπαυλι του Κόρτ. Ο διοικητής τον περιοιθήκε έξαιρετικά και συχνά έβγαινε περίπατο μέ τη μιά άπό τις δυό κόρες του, ένα ξανθό άγγελο. Σέ μιά άπ' αύτές τις έκδρομές έτυχε νά βρεθώ μπροστά σέ μιά σκηνή. Η Μάσα μάζευε λουλούδια, όπως συνήθιζε, γιά νά στολίση το σπίτι. Ο διοικητής περνούσε μέ την ξανθειά κόρη του κυβερνήτη. Σαφνικά ή νέα κάτι είπε στό διοικητή, κι' αύτός διάταξε τη Μάσα νά φτιάση ένα στεφάνι μέ τά λουλούδια της και νά το φορέση στό λαιμό της ξανθής κοπέλλας.

»Η Μάσα έξετέλεσε πρόθυμα τη διαταγή του διοικητή κι' έπειτα άπομακρύνθηκε μέ τη μελαγχολία ζωγραφισμένη στο πρόσωπο. Πιό πέρα, μέ πλησίασε και μέ ρώτησε: «— Την άγαπά;». Δέν ήξερα τί νά της άπαντήσω. Την άλλη μέρα, όμως πού μέ ξαναβρήκε μού είπε πάλι: «— Τον ρώτησα άν την άγαπά. Κι' έκείνος μού άπάντησε πώς δέν την άγαπά. Την περιποιείται όμως γιατί είνε ή κόρη του κυβερνήτη άπό τον όποίο περιμένει πολλά γιά το μέλλον του. Τότε έγώ του είπα, πώς άφού άπό τον πατέρα της έξαρτάται το μέλλον του γιατί δέν παντρεύεται την κόρη. Έκείνος μέ κύτταξε καλά, μ' έσφιξε στην άγκαλιά του και μού είπε: — «Θά ήθελες έσύ Μάσα ένα τέτοιο πράγμα;». Κι' έγώ του άπάντησα: «— Ότι μπορεί νά σέ κάνη εύτυχισμένο το θέλω». Και ή Μάσα χαμηλώνοντας τά μάτια άφησε νά της ξεφύγουν δυό δάκρυα.

»Πέρασε ένας μήνας και έξαφνα ό διοικητής έφυγε γιά το Μπενάρες. Έκεί παντρεύτηκε την ξανθειά κόρη του κυβερνήτη. Έπειτα γύρισε στο χωριό μαζί της. Τρείς μέρες δμως άργότερα βρήκαμε τη Μάσα νεκρή πλάι στο ποτάμι, άνάμεσα σέ λουλούδια πολλά, πάρα πολλά λουλούδια! Είχε τά ώραία της μάτια κλειστά σάν νά κοιμόταν, ή άμοιρη κόρη...

»Φρόντισε ό ίδιος ό διοικητής νά τη θάψη, σ' έναν τάφο όχι μακρυά άπό την έπαυλί του και πάνω άπό τον τάφο της φύτεψε τά πιό σπάνια έξωτικά λουλούδια.

»Δέν ξέρω τί συνέβη κατόπιν στό σπίτι του διοικητή. Είδαμε δμως μιά μέρα την ξανθή γυναίκα του νά φεύγη μ' ένα αύτοκίνητο. Άπό τότε δέν ξαναγύρισε ποτέ στό χωριό.

»Οι μέρες, τά χρόνια περνούσαν. Γυναίκα άλλη δέν πάντησε στό σπίτι του διοικητή. Σέ λίγο καιρό έλλαχε διοικητή το χωριό Ο Λάγκλαν Κόρτ δμως έμεινε γιά πάντα έδώ και κάθε πρωί, σαράντα τόσα χρόνια τώρα, μόλις ξυπνήση, τρέχει στον κάμπο, μαζεύει λουλούδια και τά σκορπά πάνω άπό τον τάφο της άγαπημένης του Μάσας.

ΦΑΝΣ ΕΡΙΧ

Πολύτιμοι «άρσυρατζοι»

Το Νόρφολκ της Άγγλίας έχει γεμίσει άπό τεραστίους άρουραίους, τόσο μεγάλους ώστε ζυγίζουν κάποτε μέχρι 20 κιλά. Τά ζώα αύτά άποδεκατίζουν τά γεωργικά προϊόντα και κατατρομάζουν το γυναικείο φύλο. Ώστόσο οι κάτοικοι είνε... κατενθουσιασμένοι άπ' αύτή την έπιδρομή! Γιατί δέν πρόκειται γιά πραγματικούς άρουραίους, άλλά γιά ένα είδος πού λέγεται στη ζωολογία «μυοκάστωρ» και πού κατάγεται άπ' τη Νότιο Άμερική. Ο μυοκάστωρ έχει πυκνό τρίχωμα, πού έκτιμάται πολύ ώς γουναρικό. Ένα παλτό άπό τέτοια γούνα κοστίζει 300—600 λίρες στά μεγάλα καταστήματα του Λονδίνου. Έτσι λοιπόν οι κάτοικοι του Νόρφολκ κυνηγούν τά τρωκτικά, τά σκοτώνουν και τά πουλούν 5—6 λίρες το ένα. Οι έπιτηδειότεροι άπ' αύτούς έχουν κερδίσει χιλιάδες λίρες.

Πώς δμως βρέθηκαν δλοι αύτοί οι μυοκάστορες στο Νόρφολκ;

Πρό 2 έτών, κάποιος κτηματίας έφερε άπ' τη Νότιο Άμερική μερικά ζευγάρια τέτοιων ζώων, γιά νά δοκιμάση άν μπορούσαν νά έγκλιματισθούν στην Άγγλία. Ένα ή δυό λοιπόν άπ' αύτά δραπέτευσαν και καθώς ήσαν όδρόβια έκ φύσεως, κατέφυγαν σέ τρύπες πού έσκαψαν στις όχθες του ποταμού. Άκολουθώντας το ρητόν του Εύαγγελίου καύξήθησαν και έπληθύνθησαν», κι' οι άπόγονοί τους άρχισαν τις έπιδρομές στην πόλι, σέ σπίτια και κήπους. Οι κάτοικοι θέλησαν στην άρχή νά τά έξοντώσουν. Έπειτα δμως έμαθαν άπό πού έρχόντουσαν και ποιά άξία άντιπροσώπευαν οι γούνες τους, κι' άπό τότε τά κυνηγούν μέν συστηματικά, άλλά κατά τέτοιον τρόπο, ώστε νά μή παρεμποδίζουν τον πολλαπλασιασμό τους. "Εχουν βρή έτσι μιά πηγή εύκολου πλούτου γιά τον τόπο τους

Καταστενικό χιούμορ

Άσχημο πέσιμο

Η νύχτα ήταν γλυκειά.

Το φεγγάρι έλαμπε στον ούρανό και σκόρπιζε στή γή το άσημένιο φώς του.

Όλα γύρω ευωδιάζανε.

Ο Ναστραδίν Χότζας πού ήταν άνθρωπος πολύ - πολύ ρωμαντικός άναστένοζε και είπε στή γυναίκα του:

— Τοίμασε γρήγορα τον καφέ, θατμά.

— Βιάζεσαι, Ναστραδίν, νά κοιμηθής; Δέν κάθεσαι λίγο νά χωνέψης;

— Δέν θά πλαγιάσω, άγάπη μου. Θά κάνω ένα περίπατο. Αύτό το φεγγάρι είνε τρέλλα! Μέ βολάντωσε. Θά πάω ώς τα περιβόλια ν' άκούσω τ' άηδόνια νά κελαδούν γλυκά ν' άναστηθή ή φυχή μου.

Το είπε και το έκαμε. Έπιε το βαρυγλυκό του και ξεπόρτισε.

Σιγά - σιγά τράβηξε γιά την έξοχή, φιθυρίζοντας κάθε τόσο:

—Βάϊ, βάϊ, βάϊ... Δοξασμένο το όνομα τού Άλλάχ πούκανε το φεγγάρι τόσο λαμπερό γιά νά φέγγη σ' όσους νυκτοπερπατούνε!...

Προχωρώντας ό Χότζας έφτασε στά τελευταία σπίτια τού χωριού, κοντά στό νεκροταφείο. Έκεί τά στενοσόκακα ήσαν σκοτεινά. Μεγάλα πλατάνια και παγώνια κυπαρίσσια έρριχναν βαρύν τον ίσκιο τους παντού.

Ο Χότζας, θέλοντας νά βγή άπ' το χωριό το γρηγορώτερο και νά χαρή τή φεγγαρολαμπράδα τάχυνε το βήμα του.

Έξαφνα όμως, καθώς πήγαινε γρήγορα-γρήγορα, παραπάτησε έχασε την ίσορροπία του και πλάφ! έπεσε μέσα σ' έναν όχετό πού είχαν άνοίξει έκείνη την ήμέρα.

Ο δύστυχος ό Χότζας θά πντγόταν σίγουρα άν δέν περνούσαν άπό κεί δυό συχωριανοί του και δέν τον τραβούσαν έξω.

Τον πήγαν άμέσως σέ μιά βρύσι, τον έβαλαν κάτω άπ' το νερό, τον πλύνανε πρόχειρα και κατόπιν τον συνώδεψαν σ' ένα καπνιλειό γιά νά πιή ένα ρακί νά συνέλθη.

Στό καπνιλειό, όταν οι πελάτες πού βρίσκονταν έκεί είδαν το Ναστραδίν Χότζα σέ τέτοιο χάλι και ρώτησαν κα έμαθαν το κακό πού έπαθε, τού είπαν:

—Χώβηκες βαθειά μέσα στον όχετό, Χότζα;

—Ώς τούς άστραγάλους, άπάντησε ό Χότζας άναστενόζοντας.

—Ώς τούς άστραγάλους;... Σέ καλό σου!... Και γιατί δέν έθγαινες μόνος σου έξω;

Άναστέναξε πάλι ό Χότζας κι' άποκρίθηκε:

— Δέν ήταν εύκολο πράμα, τζάνουμ, δέν ήταν εύκολο...

— Γιατί;

— Γιατί είχα πέσει μέ το κεφάλι!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο πατέρας (στό γυιό του): Άπό σήμερα δέν θά δής πεντάρα τσαχιστή.

Ο γυιός: Γιατί, μπαμπά;

Ο πατέρας: Γιατί πάς και τά τρώς μέ τις θεατρίνες.

Ο γυιός: Ψέμματα, μπαμπά. Μονάχες τους τά ξεκοκκαλίζουν!

★

Η σύζυγος: Μπερμπάντη!... Σκύλε!... Ίσκαριώτη!... Θέλω νά σέ δώ, σάν πεθάνης, στή Κόλασι και νάχης γιά γυναίκα σου τή κόρη τού Ίωσαφόρου!... Του Βελζεβούλ!...

Ο σύζυγος: Αύτό δέν θά το δής ποτέ!... Είνε άπαγορευμένο νά παντρεύεται κανείς δυό άδελφές!...

★

Κάποια κυρία ταξείδευε μέ το σιδηρόδρομο. Στό βαγόνι μέσα βρέθηκε άνάμεσα σέ μιά παρέα άπό νέους. Σέ μιά στιγμή ό ένας άπ' αύτούς άναψε το τσιγάρο του. Συγχρόνως γύρισε πρός την κυρία και της λέει:

—Μήπως, κυρία μου, σάς ένοχλεί ό καπνός;

— Δέν ξέρω, κύριε, άπάντησε έκείνη άξιοπρεπώς, γιατί ποτέ δέν κάπνισε μπροστά μου κανείς!...

Αστυνομικό ζήτημα

Το έγκλημα τού Μαρρακές

Οι δυό φίλοι βγήκαν μαζί άπ' το καφενείο τού κεντρικού δρόμου τού Μαρρακές.

— Θά γυρίσης σπίτι σου; είπε ό Ζάκ Ρισέλ. Θά σέ συνοδεύσω λιγάκι.

Πέρασαν την πλατεία και σταμάτησαν έμπρός σέ μιά πόρτα σκεπασμένη μέ χοντρά καρφιά.

—Σ' άρέσει πάντα αύτό το άραβικό σπίτι; ρώτησε ό Ζάκ.

— Είμαι ήσυχος έδώ μέσα, άπάντησε ό Φερνάν Βαρεγκάντ.

Κατόπιν οί δυό φίλοι καληνυχτίστηκαν και χώρισαν.

Το άλλο πρωί ό ύπηρέτης τού Βαρεγκάντ Όμάρ βρήκε τον κύριό του νεκρό, και τηλεφώνησε άμέσως στήν άστυνομία και στό συνέταιρό του Ροσέλ. Την ώρα έκείνη έτυχε νά βρίσκεται στά άστυνομικά γραφεία ένας περαστικός Άγγλος ντέντεκτίβ, ό Κόζουελ. Και ζήτησε ν' άναλάβη αύτός την ύπόθεσι, γιά νά σκοτώση τον καιρό του. Πρίν ξεκινήση, πήρε πληροφορίες γιά το θύμα.

—Ο Φερνάν Βαρεγκάντ, του είπε ό άστυνόμος Μπυγκεθάλ, είχε ένα μεγάλο άγρόκτημα. Είχε συνέταιρό του το Ζάκ Ροσέλ, έναν άνθρωπο μέ άξία, πού τον άγαπούν και τον έκτιμούν όλοι.

—Ήταν παντρεμένος αύτός ο Βαρεγκάντ;

—Επρόκειτο νά πάρη τώρα το διαζύγιό του. Η γυναίκα του ζούσε χωριστά, μαζί μ' ένα φίλο της, τον έμπορο Γκουντερόλ. Ο Βαρεγκάντ κατοικούσε όλομόναχος σ' ένα σπίτι πού άνήκει στό Ροσέλ.

Τή στιγμή πού οί άστυνομικοί έμπαιναν στο σπίτι τού έγκλήματος, έφθασε κι' ό Ροσέλ άναστατωμένος.

Βρήκαν το νεκρό ξαπλωμένο στό πάτωμα. Δίπλα του ήταν πεταγμένο ένα ματωμένο σφυρί, πού είχε χρησιμοποιήσει ό δολοφόνος γιά νά τού σπάση το κεφάλι.

—Όταν έφτασες, σήμερα το πρωί, ή πόρτα ήταν κλειδωμένη; ρώτησε ό Κόζουελ τον Όμάρ.

— Μάλιστα, και μέ τις δυό κλειδαριές...

Ο Κόζουελ σκέφθηκε λίγο. Έπειτα γύρισε στον Μπυγκεθάλ.

— Κληρονόμος είνε ή γυναίκα τού θύματος; τον ρώτησε.

—Πιστεύω... έφ' όσον δέν είχε άκόμη έκδοθή διαζύγιο.

— Τί μέρος λόγου είνε ό φίλος της;

—Ύποπτος τύπος...

★

Χωρίς νά είνε πραγματικά ώραία ή κ. Βαρεγκάντ είχε κάτι πού τραβούσε την προσοχή.

— Γιατί μ' ένοχλείτε; διαμαρτυρήθηκε μ' έπιθετικό τόνο στον άστυνομικό. Δέν είχα πιά καμμιά σχέσι μέ το σύζυγό μου.

—Ξεχνάτε, κυρία, την κληρονομία, παρατήρησε σαρκαστικά ό Μπυγκεθάλ, ένώ ό Κόζουελ, καθημένος παράμερα, παρακολουθούσε άμίλητος τή σκηνή. Θά σάς παρακαλέσουμε νά μάς πήτε άν περάσατε τή νύχτα σας στο δωμάτιό σας, στο σπίτι τών Ντυπόν, όπου κατοικείτε.

— Τί σάς ένδιαφέρει αύτό; φώναξε ή νέα γυναίκα.

—Ώστε λοιπόν δέν ήσαστε έκεί τή νύχτα... Κατοικήσατε άλλοτε δυό μήνες μαζί μέ τον άντρα σας στο σπίτι όπου δολοφονήθηκε. Είχατε τά κλειδιά;

—Και βέβαια! Πιστεύω δμως πώς τά δώσα πίσω στον άντρα μου, όταν χωρίσαμε.

—Πολύ καλά, κυρία. Εύχαριστώ πολύ. Άν σάς ξαναχρειασθώ, θά σάς ειδοποιήσω.

Τή στιγμή έκείνη, έφθασε κι' ό Γκουντερόλ. Ήταν ένας μαυρίδερος και παχουλός άνθρωπάκος.

Κύτταξε γύρω του, σάν γιά νά βεβαιωθή ότι δέν τον άπειλούσε κανείς κίνδυνος.

— Θά μάθατε, πιστεύω, τή δολοφονία τού Βαρεγκάντ, τού είπε ό άστυνόμος.

— Ναί, ναί! Το δυστυχισμένο!...

—Ο δράστης πρέπει νά είχε τά κλειδιά τής έξώπορτας. Γιατί ύπάρχουν δυό κλειδαριές, και βρέθηκαν κι' οί δυό έν τάξει... Έξακριβώσαμε, έξ άλλου, ότι ή κυρία Βαρεγκάντ δέν κοιμήθηκε χθές τή νύχτα σπίτι της. Και σείς;

— Μά... είνε λίγο άδιάκριτη αύτή ή έρώτησι. Αύτό το φεγγάρι είνε τρέλλα! Μέ βολάντωσε. Θά πάω ώς τα περιβόλια ν' άκούσω τ' άηδόνια νά κελαδούν γλυκά ν' άναστηθή ή φυχή μου.

Το είπε και το έκαμε. Έπιε το βαρυγλυκό του και ξεπόρτισε.

Σιγά - σιγά τράβηξε γιά την έξοχή, φιθυρίζοντας κάθε τόσο:

—Βάϊ, βάϊ, βάϊ... Δοξασμένο το όνομα τού Άλλάχ πούκανε το φεγγάρι τόσο λαμπερό γιά νά φέγγη σ' όσους νυκτοπερπατούνε!...

Προχωρώντας ό Χότζας έφτασε στά τελευταία σπίτια τού χωριού, κοντά στό νεκροταφείο. Έκεί τά στενοσόκακα ήσαν σκοτεινά. Μεγάλα πλατάνια και παγώνια κυπαρίσσια έρριχναν βαρύν τον ίσκιο τους παντού.

Ο Χότζας, θέλοντας νά βγή άπ' το χωριό το γρηγορώτερο και νά χαρή τή φεγγαρολαμπράδα τάχυνε το βήμα του.

Έξαφνα όμως, καθώς πήγαινε γρήγορα-γρήγορα, παραπάτησε έχασε την ίσορροπία του και πλάφ! έπεσε μέσα σ' έναν όχετό πού είχαν άνοίξει έκείνη την ήμέρα.

Ο δύστυχος ό Χότζας θά πντγόταν σίγουρα άν δέν περνούσαν άπό κεί δυό συχωριανοί του και δέν τον τραβούσαν έξω.

Τον πήγαν άμέσως σέ μιά βρύσι, τον έβαλαν κάτω άπ' το νερό, τον πλύνανε πρόχειρα και κατόπιν τον συνώδεψαν σ' ένα καπνιλειό γιά νά πιή ένα ρακί νά συνέλθη.

Στό καπνιλειό, όταν οι πελάτες πού βρίσκονταν έκεί είδαν το Ναστραδίν Χότζα σέ τέτοιο χάλι και ρώτησαν κα έμαθαν το κακό πού έπαθε, τού είπαν:

—Χώβηκες βαθειά μέσα στον όχετό, Χότζα;

—Ώς τούς άστραγάλους, άπάντησε ό Χότζας άναστενόζοντας.

—Ώς τούς άστραγάλους;... Σέ καλό σου!... Και γιατί δέν έθγαινες μόνος σου έξω;

Άναστέναξε πάλι ό Χότζας κι' άποκρίθηκε:

— Δέν ήταν εύκολο πράμα, τζάνουμ, δέν ήταν εύκολο...

— Γιατί;

— Γιατί είχα πέσει μέ το κεφάλι!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο πατέρας (στό γυιό του): Άπό σήμερα δέν θά δής πεντάρα τσαχιστή.

Ο γυιός: Γιατί, μπαμπά;

Ο πατέρας: Γιατί πάς και τά τρώς μέ τις θεατρίνες.

Ο γυιός: Ψέμματα, μπαμπά. Μονάχες τους τά ξεκοκκαλίζουν!

★

Η σύζυγος: Μπερμπάντη!... Σκύλε!... Ίσκαριώτη!... Θέλω νά σέ δώ, σάν πεθάνης, στή Κόλασι και νάχης γιά γυναίκα σου τή κόρη τού Ίωσαφόρου!... Του Βελζεβούλ!...

Ο σύζυγος: Αύτό δέν θά το δής ποτέ!... Είνε άπαγορευμένο νά παντρεύεται κανείς δυό άδελφές!...

★

Κάποια κυρία ταξείδευε μέ το σιδηρόδρομο. Στό βαγόνι μέσα βρέθηκε άνάμεσα σέ μιά παρέα άπό νέους. Σέ μιά στιγμή ό ένας άπ' αύτούς άναψε το τσιγάρο του. Συγχρόνως γύρισε πρός την κυρία και της λέει:

—Μήπως, κυρία μου, σάς ένοχλεί ό καπνός;

— Δέν ξέρω, κύριε, άπάντησε έκείνη άξιοπρεπώς, γιατί ποτέ δέν κάπνισε μπροστά μου κανείς!...

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Παχυσαρκία

Στο προηγούμενο σημειώμα μου, σάς έγραψα λεπτομερώς, τί νά άποφεύγετε και τί νά τρώγετε, γιά νά προλαμβάνετε την ύπερ το φυσιολογικόν, αύξησι τού βάρους τού σώματός σας.

Σήμερα θά σάς γράψω τρείς πίνακες διαίτης πού πρέπει νά άκολουθήτε, παρακολουθώντας συγχρόνως και το βάρος τού σώματός σας, είς τρόπον ώστε νά μήν πέση κάτω τού κανονικού.

Δίαιτα Α. Είνε ή άπλουστέρα μέθοδος γιά όσους θέλουν σέ διάστημα τριών μηνών νά χάσουν 5-6 κιλά. Η δίαιτα αύτή είνε άποτελεσματική και γιά τά άρθριτικά έν γένει άτομα, ώς και γιά τούς έκζεματοπαθείς και τούς ύπερτασικούς. Τρώγετε ό,τι θέλετε έκτός άπό ζυμαρικά, χοιρινά, σοϋπες και γλυκίσματα έν γένει. Άποφεύγετε τις πολύ πικάντικες τροφές, το πολύ άλάτι και τά πολλά ψωμιά και ύγρά ίδίως κατά το φαγητό. Κάθε Δευτέρα λάνετε την «λευκή ήμέρα» παίρνοντας μόνο 1 ½ όκά γάλα, δυό καφέδες, δυό μήλα ή πορτοκάλλια.

Δίαιτα Β. Είνε γιά όσους θέλουν νά χάσουν περισσότερα κιλά, δηλ. γιά όσους το βάρος των ύπερβαίνει τουλάχιστον κατά 10-15 κιλά το φυσιολογικό όριο. Όσοι κάνουν την δίαιτα αύτή, θά την συνεχίσουν έπι μερικές έβδομάδες, παρακολουθώντας τακτικά το βάρος των και όταν αύτό δέν ύπερβαίνη παρά μόνο κατά 5 κιλά το φυσιολογικό, τότε θά την άφήσουν και θ' άρχίσουν την δίαιτα Α γιά νά διατηρηθούν στην βαθμίδα αύτή.

Πρωί ένα κύπελλο ταέι μέ λεμόνι και χωρίς ζάχαρι ή ένα κύπελλο καφέ μέ γάλα χωρίς ζάχαρι ή μέ ζαχαρίνη.

10 π. μ. Μιά φέτα μαΰρο ψωμί μ' ένα μελάτο αύγό κι' ένα φρούτο.

1 μ.μ. Δύο μπριζόλες άρνιού σκάρας ή ένα μπιφτέκι ή ένα φάρι μέχρις 75 δραμίων σκάρας. Μιά σαλάτα ώμή μέ λίγο λάδι κι' άφθονο λεμόνι και δυό φρούτα.

5 μ. μ. Ένα καφέ μέ ελάχιστη ζάχαρι.

9 μ. μ. Ένα πιάτο χόρτα, μιά φέτα ψωμί μαΰρο, δυό φρούτα και μιά λεμονάδα δίχως ζάχαρι ή μέ ζαχαρίνη.

Άν ένδν μπορήτε νά έφαρμόσετε την δίαιτα Β τότε τις τρείς πρώτες έβδομάδες, γιά νά συνηθίσετε, άκολουθήτε την δίαιτα Α και κατόπιν έφαρμόζετε την Β, ήτις είνε πλέον αύστηρά. Μέ την φράσιν μου «άν δέν μπορήτε νά έφαρμόσετε», θέλω νά πώ ότι πιθανόν, χωρίς σείς νά το θέλετε, ν' άντιδρά ό όργανισμός σας στην έφαρμογή της δίαιτης. Πώς φανερώνεται αύτή ή άντίδρασις; Έπειδή ό όργανισμός σας πιο συνηθισμένος μέχρι της ήμέρας πού άρχίσατε την δίαιτα, στην λήψι όλων έν γένει των τροφών και σέ άρκετή ποσότητα, αίσθάνεται μεγάλως την έλλειψιν των διά της έφαρμογής της διαίτης όπότε και άρχίζει ν' άντιδρά. Η άντίδρασις αύτή τού όργανισμού έκδηλούται διά διαφόρων συμπτωμάτων ώς κεφαλοπονοκέφαλο, βούϊσμα στ' αύτιά, ίλιγγοι κτλ. Στην περίπτωσι, λοιπόν, αύτή δέν πρέπει νά έξακολουθήτε την αύστηρώς την δίαιτα άλλά νά παίρνη κάτι περισσότερο έως ότου συνηθίση.

Και τέλος σάς γράφω την δίαιτα Γ, ή όποία είνε μιά μέση κατάστασις μεταξύ της Α και της αύστηράς Β διαίτης.

Δίαιτα Γ. Πρώτη έβδομάς. Το πρωί καφέ χωρίς ζάχαρι ή μέ λίγη ζαχαρίνη και ένα φρούτο.

Ώρα 10 π. μ. Αύγό μελάτο μέ μιά φετίτσα μαΰρο ψωμί.

Ώρα 1 μ. μ. Ψάρι ή κρέας σκάρας και σαλάτα μέ λίγο λάδι και άφθονο λεμόνι και ένα φρούτο.

5 μ. μ. Καφέ μέ ζαχαρίνη και μιά φετίτσα ψωμί.

9 μ. μ. Δυό πατάτες βραστές μέ λαδολέμονο ή ένα γιαούρτι και δυό φρούτα ή κομπόστα ώς και μιά φετίτσα μαΰρο ψωμί.

Δεύτερη έβδομάς. Το πρωί: Ένα σκέτο ταέι μέ λίγη ζάχαρι και λεμόνι.

10 π. μ. Ένα γιαούρτι.

1 μ. μ. Μπριζόλες άρνίσιες τηγανισμένες μέ βούτυρο, χόρτα μ' έλαιόλαδο λαδολέμονο, ένα φρούτο, λίγο ψωμί και μιά λεμονάδα μέ ζαχαρίνη.

5 μ. μ. καφέ σκέτο ή μέ ζαχαρίνη.

9 μ. μ. Ένα ζωμό μέ λεμόνι, τρείς φέτες ζαμπόν και φρούτο.

Τρίτη έβδομάς: Ταέι μέ γάλα κι' ελαχίστη ζάχαρι.

10 π. μ. Ένα αύγό μελάτο και γιαούρτη.

1 μ. μ. Ένα κύπελλο ζωμό έλαφρό μ' άφθονο λεμόνι, λίγο κρέας ή φάρι σκάρας, φρούτα.

5 μ. μ. Καφέ μέ γάλα.

9 μ. μ. Γιαούρτη, λίγο άπαχο τυρί, λίγο ψωμί μαΰρο, δυό φρούτα ή κομπόστα.

Αύτοί είνε οί τύποι της δίαιτης, τα τρόφιμα των όποίων έναλλάσσονται καταλλήλως διά την ποικιλίαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρός Δερματολόγος

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Ο πρώτος λαός πού χρησιμοποίησε έπισκεπτήρια στην Εύρώπη είνε ό Γερμανικός;

...Ο ύπνωτισμός ήταν γνωστός στην Αίγυπτο πρό χιλιετηρίδων;

...Τα μεγαλείτερα δάση τού κόσμου βρίσκονται στην Β. και Ν. Άμερική, στην Κεντρική Άφρική και στή Σιβηρία;

...Ο Γαληνός έδίδασκε ότι το κρέας των χοίρων είνε το θρεπτικώτερο όλων;

...Ο Άριστοτέλης πίστευε πώς το θερμό κατάπλασμα στό στομάχι διευκολύνει την χώνευσι;

...Η ταινία, ή γνωστή άσθένεια, όφείλεται στό άμό και μισοψημένο κρέας των ζώων και ίδίως τού χοίρου;

...Η Ίταλία έχει κάθε χρόνο 2.300 ήλιόλουστες ώρες κατά μέσον όρο, ή Γερμανία 1.700 και ή Άγγλία 1.400;

...Η πιό ήλιοχαρής χώρα της Εύρώπης είνε ή Ίσπανία, ή όποία έχει κάθε χρόνο 3.000 ήλιόλουστες ώρες;

...Ο στρατός τού... μεγάλου Δουκάτου τού Λουξεμβούργου άπετελείτο πρό τού πολέμου άπό 280 άνδρες;

...Το μεγαλείτερο δάσος τού κόσμου έκτείνεται άπ' την κοιλάδα τού Κογκό μέχρι των πηγών τού Νείλου και καταλαμβάνει έκτασι 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων;

...Σ' ένα δάσος της Σιβηρίας ύπάρχουν ρητινοφόρα δένδρα ύψους 150 ποδών;

...Το σύστημα της άφαλτοστρώσεως των δρόμων εισήχθη πρώτα στη Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε γιά το στρώσιμο της όδού Μπερζέ τού Παρισιού;

...Τα κυριώτερα αίτια πού προκαλούν άφθονη βροχή είνε ή γειτνίασις θερμών νερών, ψηλών βουνών και μεγάλων φυτειών;

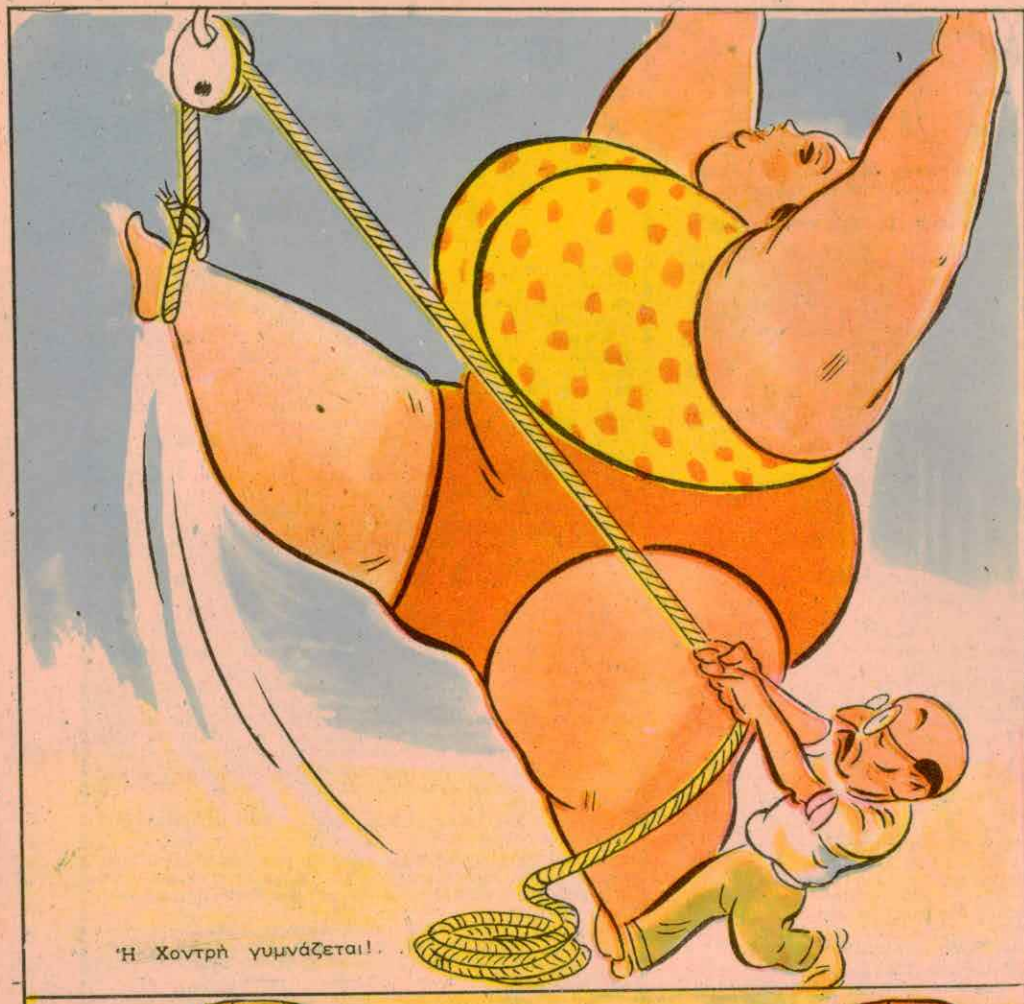

Ἡ Χοντρὴ γυμνάζεται!..

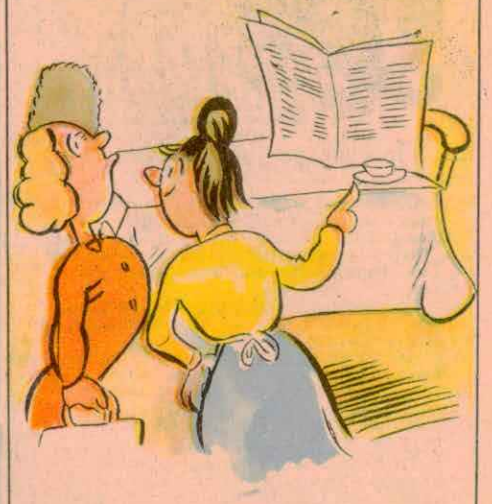

—Ἔτσι μοῦ φαίνεται πὼς ὁ ἄνδρας μου εἶνε ὅλη τὴν ἡμέρα στὸ σπίτι...

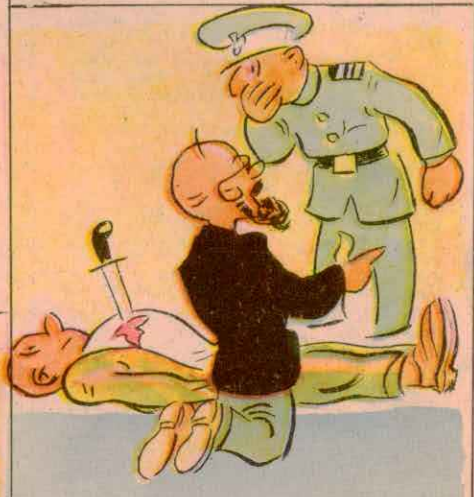

ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΗΣ

—Τρεῖς μαχαιριές. Ἡ πρώτη εἶνε θανατηφόρος, ἀλλὰ εὐτυχῶς οἱ ἄλλες δυὸ εἶνε ἐπιπόλαιες!...

Ὅταν οἱ ζητιᾶνοι κάνουν τράστ..

Ὁ ἱπποτικὸς ἐργάτης.

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

Οἱ «ΚΑΛΕΣ» καὶ οἱ «κακὲς» ὧρες

Πῶς διαιρεῖν εἰ Ἰνδοὶ τὴν ἡμέρα

Μιὰ ἰνδικὴ παράδοσις, ποὺ χρονολογεῖται ἀπὸ τὴ σανσκριτικὴ ἐποχή, ἀπαδίδει στὶς ὧρες τῆς ἡμέρας μιὰ διαφορετικὴ ἐπίδρασι, ποὺ εἶνε ἄλλοτε εὐνοϊκὴ καὶ ἄλλοτε δυσμενής, ἀνάλογα μὲ τὴ δουλειὰ ποὺ πρόκειται νὰ ἐπιχειρήσωμε. Οἱ εὐνοϊκὲς ὧρες κ.λ. λεύονται θελοντικὲς καλάμι καὶ οἱ δυσμενεῖς "βραγκαλόνι, ὅπως συνηθίζει νὰ τὶς λέῃ ὁ λαός. Κατὰ τὶς ὧρες ποὺ θεωροῦνται κακὲς κανένας ἄνθρωπος δὲν θὰ ἀποφάσιζε νὰ κάμῃ τὸ παραμικρό, κι' ἂν ἀκόμα ἐπρόκειτο νὰ κερδίσῃ ὁλοκλήρους θησαυρούς.

Ἡ ἐπίδρασις αὐτὴ τῶν ὡρῶν ἐμελετήθη ἀργότερα μὲ μεγάλη προσοχὴ ἀπὸ τοὺς "ἀστρολόγους, τοὺς σοφοὺς Ἰνδούς, ποὺ ἐφκιαξαν ἕναν πίνακα γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸν συμβουλεύεται ὁ λαὸς καὶ νὰ ἀποφεύγῃ ἔτσι τοὺς δύσκολους ὑπολογισμοὺς ποὺ θὰ χρειάζονταν γιὰ τὸν ἀκριβῆ προσδιορισμό τους.

Σύμφωνα μὲ αὐτὸν τὸν πίνακα, οἱ καλὲς καὶ οἱ κακὲς ὧρες γιὰ τὴν κάθε ἡμέρα τῆς ἑβδομάδος εἶνε οἱ ἀκόλουθες:

Κυριακή:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 3 ἕως τὶς 4.30' τὸ ἀπόγευμα. Μπορεῖτε στὸ διάστημα αὐτὸ νὰ κάμετε ὁποιαδήποτε ἐργασία καὶ ἰδίως κάτι ποὺ νὰ φέρῃ τὴν κοινωνικὴ καὶ ἠθικὴ σας ἐξύψωσι. Μιὰ συμφωνία γάμου αὐτὴν τὴν ὥρα ἔκει τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ κάνει τὴ ζωὴ τοῦ ἀνδρογύνου ἀνέφελη καὶ εὐλογημένη.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 4.30' ὡς τὶς 6 τὸ ἀπόγευμα. Κουμιὰ ἐργασία δὲν εὐδοκιμεῖ αὐτὴ τὴν ὥρα. Οἱ ἐρωτικοὶ δεσμοὶ διαλύονται σὰν νὰ ἦταν καϊμενοῦλι ἀπὸ καπνὸ καὶ οἱ ὑποσχέσεις καὶ οἱ ὅρκοι ξεχνιοῦνται.

Δευτέρα:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὴ 1.30' ὡς τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα. Κάθε τι ποὺ θὰ κάμετε γιὰ τὸ μέλλον σας, θὰ σᾶς βγῇ σὲ καλό. Μὴ γυρίζετε, ὅμως, τὰ μάτια σας πρὸς τὸ παρελθόν, γιατὶ μιὰ σκιὰ μελαγχολίας καὶ λύπης θὰ ἁπλωθῇ τότε στὴν ψυχή σας. Οἱ ἐρωτικοὶ δεσμοὶ εὐνοοῦνται. Μὴ δίνετε, ὅμως, καμμιὰ ὑπόσχεσι.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 7.30' ὡς τὶς 9 τὸ πρωΐ. Ὅλα θὰ σᾶς ἐλθοῦν ἀνάποδα καὶ στὸ δρόμο σας θὰ συναντήσετε ἀνυπέρβλητες δυσκολίες. Ἡ ὥρα αὐτὴ εἶνε ἀκατάλληλη γιὰ ὁποιοδήποτε ξεκίνημα.

Τρίτη:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὸ μεσημέρι ὡς τὴ 1.30' τὸ ἀπόγευμα. Θὰ μπορούσατε νὰ ἀρχίσετε τότε μιὰ ἐργασία ποὺ ἀπαιτεῖ θάρρος, ἐπιμονὴ καὶ πρωτοβουλία. Γιὰ τὰ ζητήματα τῆς καρδιᾶς ὅμως, ἡ ὥρα εἶνε ἀκατάλληλη, γιατὶ μᾶς κάνει νὰ ὑπερτιμοῦμε τὶς δυνάμεις μας καὶ φυσικὰ καὶ τὰ αἰσθήματά μας.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 3 ὡς τὶς 4.30' τὸ ἀπόγευμα. Ἡ ὥρα αὐτὴ εἶνε μοιραία. Ὀδηγεῖ σὲ ἀντιγνωμίες, σὲ συγκρούσεις καὶ σὲ πταίσματα γιὰ τὰ ὁποῖα μεταμελούμεθα πολὺ γρήγορα.

Τετάρτη:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 10 τὸ πρωΐ ὡς τὸ μεσημέρι. Οἱ κερδοσκοπικὲς ἐπιχειρήσεις εὐνοοῦνται σ' αὐτὸ τὸ διάστημα. Οἱ ἐρωτικὲς ὑποσχέσεις ὅμως, δὲν ἔχουν μεγάλη ἀξία. Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ ἔχουν κλειστὰ τὰ αὐτιά των.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 1.30' τὸ μεσημέρι ὡς τὴ 1.30' τὸ ἀπόγευμα. Εἶνε ἀσύμφορο νὰ πάρετε μιὰ ὁποιαδήποτε πρωτοβουλία ἢ νὰ κάμετε ἕνα ξεκίνημα. Μπορεῖτε ὅμως νὰ συνεχίσετε μιὰ προσπάθεια ποὺ ἔχετε ἀρχίσει ἀπὸ πρίν.

Πέμπτη:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 9 ὡς τὶς 10.30' τὸ πρωΐ. Στὸ διάστημα αὐτὸ θὰ ἔχετε τὶς μεγαλύτερες ἠθικὲς ἱκανοποιήσεις. Εἶνε μιὰ ὥρα καινωνικῆς ἀνόδου καὶ ἐπιτυχίας.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὴ 1.30' ὡς τὶς 3 τὸ ἀπόγευμα. Τὰ ταπεινὰ πάθη ὑπερισχύουν σ' αὐτὸ τὸ διάστημα καὶ ὁδηγοῦν σὲ διάφορες παρεκτροπές. Οἱ γυναῖκες πρέπει νὰ προσέχουν περισσότερο, γιατὶ δὲν εἶνε κύριες τοῦ ἑαυτοῦ των καὶ παρασύρονται πολὺ εὔκολα.

Παρασκευή:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 7.30' ὡς τὶς 9 τὸ πρωΐ. Ἐπιχειρῆστε ὅ,τι δήποτε. Θὰ σᾶς βγῇ σὲ καλό.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 10.30' τὸ πρωΐ ὡς τὸ μεσημέρι. Τὸ μυαλὸ τοῦ ἀνθρώπου εἶνε τότε ἀκατοίμενο καὶ τὸν παρασύρει σὲ ἀσύντετες πράξεις, γιὰ τὶς ὁποῖες μεταμελεῖται ἀργότερα.

Σάββατο:

Ἡ καλὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 6 ὡς τὶς 7.30' τὸ πρωΐ. Ξεκινῆστε καὶ θὰ βρῆτε τὸ δρόμο εὔκολο καὶ στρωμένο μπροστά σας. σὰν κάποια κολὴ μοῖρα νὰ σπεύδῃ γιὰ νὰ ἱκανοποιῇ ὅλες τὶς ἐπιθυμίες σας.

Ἡ κακὴ ὥρα εἶνε ἀπὸ τὶς 9 ½ τὶς 10.30 τὸ πρωΐ. Μὴ διάβεσθε νὰ ἐπιχειρήσετε ὅ,τι δήποτε, γιατὶ θὰ σκοντάψετε πολὺ γρήγορα.

ΜΙΑ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑ

Ἰσπανικὸ διήγημα

Ὁλόγυρα, μὲ μάνο ροῦχο μιὰ λωρίδα ποδιὰ ποὺ τοὺς ἔζωνε τὴ μέση, οἱ πέντε ἐργάτες τοῦ κεντρικοῦ φούρνου τῆς Βαλέντσια, εἶχαν ἀρχίσει, λίγο ἕνεκα ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα τὴν καθημερινὴ δουλειά τους, μέσα στὴν τρομερὴ αὐγουστιάτικη ζέστη, ποὺ τοὺς παράλυε κάθε βράδυ. Ὁ ἱδρώτας ἔτρεχε σὲ χοντρὲς ἀταλαγματιὲς ἀπὸ τὰ σώματά τους καθὼς βρύλιανε τὸ ζυμάρι τῆς μεγάλης σκάφης.

Λογιγκὸς τους — νὰ ποῦμε — ἦταν ὁ Τόνο, διάσημος γιὰ τὶς βρισιὲς καὶ τὸν κακὸ χαρακτῆρα του.

Ὁ Τόνο ἦταν πραγματικὸς ἄνδρας. "Επινε δύο κανεὶς ἄλλος, καὶ κανεὶς δὲν θὰ μποροῦσε νὰ πῇ ὅτι τὸν εἶχε δῇ ποτὲ μεθυσμένο. Σὲ παρόμοιες δύως στιγμὲς, κάθε φιλόψυχος ἄνθρωπος ἔτρεχε νὰ κλειδωθῇ σπίτι του. Κάθε βράδυ ὁ Τόνο ξυλοκοποῦσε τὴ γυναίκα του, κι' αὐτὸ τὸν σήκωνε πολὺ στὴν ὑπόληψι τῶν συντρόφων του.

Ἀλλὰ πρωτίστως ὁ Τόνο ἦταν καλὸς ἐργάτης, μολονότι τὶς περισσότερες φορὲς ἐργότον νὰ πιάσῃ δουλειὰ τελείως μεθυσμένος. Τότε ὅλη του ἡ λύσσα ἐξεσπούδε πάνω στὸν δυστυχισμένο Μενοῦτο ποὺ ἦταν τὸ ἀντίθετο ἀκριβῶς τοῦ Τόνο. Ἀπὸ καιρὸ τώρα, ὁ Μενοῦτο εἶχε βάλει στὸ μυαλὸ του τὴν ἰδέα νὰ παντρευτῇ καὶ γι' αὐτὸ εἶχε ριχθῇ μὲ τὰ μοῦτρα στὴ δουλειὰ γιὰ νὰ μαζέψῃ γρήγορα ἐξοικονομήσῃ τὰ χρήματα ποὺ τοῦ ἦταν ἀπαραίτητα γιὰ νὰ κάμῃ τὸ γάμο αὐτό

"Ενας λόγος γιὰ τὸν ὁποῖο ὁ Τόνο δὲν τὸν χώνευε ἦταν κι' αὐτός. Ὁ Μενοῦτο νὰ παντρευτῇ; Ἀλλὰ γιὰ ποιὸ λόγο;

Τὸ βράδυ αὐτὸ τοῦ Αὐγούστου — ἦταν Κυριακὴ — ὁ Τόνο ἔφτασε κάπως ἀργά. "Εφερνε ἕνα μεγάλο νέο: εἶχε δῇ τὸ ἀφεντικὸ τοῦ Μενοῦτο μαζὶ μὲ μιὰ νέα, ποὺ θὰ ἦταν βέβαια, ἡ μνηστή του. Καὶ ἦταν πολὺ νόστιμη ἡ νέα αὐτή. Ποῦ νὰ τὴν εἶχε βρῇ ἄραγε τὸ σκουλήκι ἐκεῖνο, ὁ Μενοῦτο;

Οἱ ἐργάτες ἔσκασαν στὰ γέλεια. Ὁ μόνος ποὺ δὲν γέλασε, οὔτε εἶπε τίποτε ἦταν ὁ Μενοῦτο.

Αὐτὸ ἐξώγιωσε περισσότερο τὸν Τόνο ποὺ ξανάρχισε τὰ πειράγματα:

—Ὁ Μενοῦτο καλὰ θὰ ἔκανε νὰ παντρευτῇ τὸ συντομώτερο. Τί εὐτύχημα γιὰ τοὺς συντρόφους του! Βέβαια, αὐτὸς μόνος του δὲν θὰ ἦταν σὲ θέσι νὰ τὰ βγάλῃ πέρα. Καὶ οἱ σύντροφοί του θὰ ἦσαν πολὺ πρόθυμοι νὰ τὸν βοηθήσουν...

Ὁ δυστυχισμένος ὁ Μενοῦτο ἔνιωθε τὸ αἷμα ν' ἀνεβαίνῃ στὸ κεφάλι του. Δὲν μπόριαε νὰ κρατηθῇ περισσότερο. "Οπως ζύμωνε, ἔπιασε μὲ τὰ δυὸ χέρια του ἕνα μεγάλο κομμάτι ζυμάρι καὶ τὸ πέταξε πάνω στὸν Τόνο. Τὸ ζυμάρι βρῆκε τὸν Τόνο στὸ κεφάλι, τὸν σκέπασε ὡς τὴ μέση σχεδὸν καὶ τὸν σώρισε κάτω. Ὁ Τόνο σηγόταν. Οἱ σύντροφοί του ἔτρεξαν ἀμέσως νὰ τὸν βοηθήσουν. Τοῦ ἔβγαλαν τὸ ζυμάρι ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ τότε μόνο ὁ Τόνο ἀνάσανε. Ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε κι' ἡ δουλειὰ ξαναρτισε.

Κανεὶς πιὰ δὲν μιλοῦσε. "Ολοι ἄρμοις προσηθάνονταν τὴν ἐπικειμένη θύελλα.

★

"Οταν, κατὰ τὰ ξημερώματα, τελείωσε ἡ δουλειά, ὁ Τόνο ἔτοιξε νὰ γυιθῇ κι' ἔφυγε πρῶτος. Οἱ ἄλλοι ἐργάτες κράτησαν μαζί τους τὸ Μενοῦτο γιὰ νὰ τὸν συντροφέψουν ὣς στὸ σπίτι του. Δὲν ἔπρεπε νὰ συναντηθῇ καθόλου μὲ τὸν Τόνο.

Ἡ πόλις ξυπνοῦσε τὴν ὥρα αὐτή. Οἱ τρεῖς ἐργάτες ἔφεραν τὸ Μενοῦτο ὣς τὸ κατώφλι τοῦ σπιτιοῦ του καὶ δὲν ἔφυγαν παρὰ μόνον ὅταν τὸν εἶδαν νὰ βάζῃ τὸ κλειδὶ στὴν κλειδαριά. Δὲν πρόφτασε ν' ἀνοίξῃ ὅμως. Καθὼς γύριζε γιὰ δεύτερη φορὰ τὸ κλειδί, ἄκουσε νὰ τὸν φωνάζουν:

—Μενοῦτο! Μενοῦτο!

"Ηταν ὁ Τόνο ποὺ πρόβαλε ἀπὸ μιὰ γωνιὰ τοῦ δρόμου. Τόσο τὸ καλλίτερο! Κι' αὐτὲς ἐπίσης ἤθελε νὰ συναντηθοῦν καὶ μ' ἄραγε βήματα πραγωρῆσε κοντά του. Κύτταζε τώρα ὁ ἕνας τὸν ἄλλο. "Επειτα, μίλησαν σιγά, μὲ ὄρεμμα σὰν δυὸ καλοὶ φίλοι. Ὁ Τόνο ρώτησε:

—"Εχεις τὸ ἐξαγαλεῖο μαζί σου;

Ὁ Μενοῦτο ὅμως δὲν ἔκανε τὸν παλληκαρᾶ γιὰ νὰ σέρνη μαχαίρι ἐπάνω του. Ὁπωσδήποτε ὅμως, θυμήθηκε πὼς εἶχεν ἄλλοτε ὁ πατέρας του ἕνα μαχαίρι. Κι' ἀνέβηκε μιὰ στιγμὴ σπίτι του νὰ τὸ πάρῃ...

Σοκταστέβηκε σχεδὸν ἀμέσως. Ἀλλὰ τώρα ἦταν ὠχρὸς κι' ἀνήσυχος. Εἶχε βρῆ τὴ μητέρα τοῦ ποὺ ἑτοιμαζόταν νὰ πάῃ στὴν ἐκκλησιὰ κι' ἔπειτα στὴν ἀγορά. Ἡ δυστυχισμένη γρηοῦλα εἶχε ξαφνιασθῇ ἀπὸ τὴ σύντομη ἀναχώρησι τοῦ γυιοῦ της κι' ὁ Μενοῦτο εἶχε ἀναγκασθῇ νὰ τῆς πῇ φέλματα γιὰ νὰ δικαιολογηθῇ.

Ὁ δρόμος ἔκαιρνε καὶ σάλι ζωή. Τὰ παράθυρα κι' οἱ πόρτες ἄνοιγαν κι' οἱ διαβάτες δὲν ἦσαν σπάνιοι. Σ' ὅλες τὶς γωνιὲς ὑπῆργαν γωροφύλακες. Διάβολε! Σ' ὅλη τὴ Βαλέντσια δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα μοναχικὸ μέρος, ὅπου δυὸ ἄνθρωποι νὰ μποροῦν νὰ πιτσοκοποῦν μὲ ὅλη τὴν ἄνεσι τους;

Ὁ Μενοῦτο ἔνιωθε τώρα τὸ βάρος τοῦ νὰ τὴν ἐγκαταλείψῃ. Ψιθύριζε μεριμνὲς λέξεις συγγνώμης. "Αλλ' ὁ Τόνο τὸν διέκοψε φωνάζοντας:

—Βρεγμένη κόπανα!... Σκουλήκι!...

Καὶ συγχρόνως σήκωσε τὸ χέρι του.

Ὁ Μενοῦτο ἀναχώρησε νὰ κάμῃ ἕνα βῆμα πίσω γιὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ χτύπημα. Ἀλλ' ἀπὸ τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἔγινε μανιώδης. Κι' αὐτὸς ἐπίσης θέλει νὰ κατορθίσουν τὴν ὑπόθεσι ἐπὶ τόπου. Μόνο ποὺ συγκρατήθηκε βλέποντας ἕνα ἀμάξι νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τους.

—Στάσου, ἀμαξᾶ! φώναξε.

"Ετρεξεν ἀμέσως, ἄνοιξε τὴν πόρτα καὶ προσκάλεσε τὸν Τόνο ν' ἀνεβῇ. Αὐτὸς δίστασε. Δὲν κρατοῦσε χρήματα μαζί του.

—Θὰ πληρώσω ἐγώ, ἀπάντησε ὁ Μενοῦτο.

Βοήθησε τὸν ἀντίπαλό του ν' ἀνεβῇ, μπῆκε κι' αὐτὸς κατόπιν καὶ κατέβασε τὶς κουρτίνες.

—Θὰ μᾶς πᾶς στὸ νοσοκομεῖο. Προχώρει σιγά, εἶπε στὸν ἀμαξᾶ.

Τὸ ἀμάξι ἄρχισε νὰ προχωρῇ ἀργά. Ἀπὸ τὸ ἐσωτερικό του δὲν ἔφθανε κανένας θόρυβος. Φαίνεται ὅτι οἱ δυὸ πρωταγωνιστὲς τελάτες του θὰ εἶχαν ἀποκοιμηθῇ.

"Εξαφνα, σὲ μιὰ στιγμὴ ὁ ἀμαξᾶς νόμισε ὅτι ἄκουσε πνιγμένες φωνὲς μέσα στὸ κλειστὸ ἀμάξι του. "Εμοιαζαν μὲ φωνὲς ἀνθρώπων ποὺ πιτσάζονται καὶ κουφογγελοῦν. Διάβολε! Κέφι ποὺ πρέπει νὰ τὸ εἶχαν...

"Αφησε τὰ ἀλογά του νὰ προχωροῦν σιγά. "Αλλωστε, ἔτσι δὲν τοῦ εἶχαν πῆ: Σὲ κάποια γωνιὰ ἕνα σπυρί, οὐσιλιάξε δυνατά, τρέχοντας πίσω ἀπὸ τὸ ἀμάξι.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας δυνατὸς γδοῦπος ἀκούσθηκε στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀμαξιοῦ. "Επειτα ἕνας ὀπόκωφος στεναγμός.

Αὐτὸ ἦταν ὅλο. Ἡσυχία ἀπλώθηκε καὶ πάλι.

Τὸ ἀμάξι μπῆκε τώρα μέσα στὸν περίβολο τοῦ νοσοκομείου καὶ σταμάτησε ἔξω ἀπὸ τὴν μεγάλη πόρτα. Ὁ ἀμαξᾶς πῆδησε ἀπὸ τὸ κάθισμά του καὶ περίμενε τοὺς δυὸ μεθυσμένους πελάτες του νὰ κατεβοῦν. "Επειδὴ ὅμως δὲν ἔβλεπε κανεὶς νὰ κίνηση ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀμαξιοῦ φώναξε:

—Φτάσαμε!

"Αλλὰ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπάντησε.

«Θὰ ἔχουν ἀποκοιμηθῆ!» σκέφθηκε.

Χάδεψε τ' ἀλογά του καὶ προχώρησε πρὸς τὴν πόρτα. Μόλις ὅμως τὴν ἀνοιξε, ἔκαμε ἀμέσως ἕνα βῆμα πρὸς τὰ πίσω καί, φέρναντας τὰ χέρια στὰ μάτια του ὅρεσε νὰ καλὰ σὲ βοήθεια.

Οἱ νοσοκόμοι πού ἔτρεξαν, βρέθηκαν μπρὸς σ' ἕνα φοικιαστικὸ θέαμα. Ὁλόκληρο τὸ ἐσωτερικὸ τοῦ ἀμαξιοῦ ἦταν πλημμυρισμένο στὸ αἷμα, καὶ μέσα στὸ ζεστὸ αὐτὸ αἷμα ἔπλεε ἕνας ὄγκος ἀνθρωπίνων σαρκῶν. Δὲν διακρίνονταν οὔτε πρόσωπο, οὔτε μέλη!...

Ὁ δυστυχισμένος ὁ ἀμαξᾶς ἔκλαιγε ὡραιότερα ἀπὸ τὸ κακό του. Οἱ δυὸ αὐτοὶ πρωϊνοὶ πελάτες του δὲν ἦσαν οὔτε μεθυσμένοι, οὔτε ἤθελαν νὰ κάμουν περίπατο. "Ηθελαν ἁπλῶς νὰ μονομαχήσουν καὶ διάλεξαν τὸ ἀμάξι του, σὰν νὰ μὴν ὑπῆργαν σ' ὅλη τὴ Βαλέντσια τόσα μέρη ποὺ νὰ μποροῦσαν νὰ κάμουν πιὸ ἄνετα τὴ δουλειά τους. Τώρα, βέβαια, κανεὶς δὲν θὰ ἤθελε νὰ μπῇ μέσα στὸ ἀμάξι του.

Τί θὰ γινόταν;

Πραγματικὰ τὸ ἀμάξι του ἔμοιαζε τὴ στιγμὴ αὐτὴ μ' ἕνα ἀλάνι κάρρο ποὺ μετέφερε σφάγια, σὲ κάποιο κρεοπωλεῖο.

Οἱ νοσοκόμοι ἔφεραν αὐτὴ τὴ στιγμὴ ἕνα φορεῖο. "Επειτα βυθίστηκαν ὅλοι τὸν ἀγκῶνα στὸ αἷμα καὶ μὲ πολὺ κόπο ἄρχισαν νὰ βγάζουν μέσα ἀπὸ τὸ ἀμάξι τοὺς δυὸ ἀντιπάλους φριχτὰ ἀλληλοσακατεμένους.

Β. ΜΠΛΑΣΚΟ ΙΜΠΑΝΙΕΘ

ΕΤΟΣ Η'. • ΑΘΗΝΑΙ, 12 ΜΑΪΟΥ 1946 • ΑΡΙΘ. ΤΕΥΧΟΥΣ 389

Θησαυρός

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἰδιοκτησία — Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ — Διεύθυνσις

ΓΡΑΦΕΙΑ ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ • ΤΗΛΕΦΩΝΑ 27,135 - 29,747 • ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ ΔΡΑΧ. 400

ΚΟΖΕΡΙ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Τὰ φταίει ἡ ζωή

Μὰ ἐπὶ τέλους δὲν ἔχουν καὶ τὰ νιᾶτα δικαίωμα στὴ ζωή; Πολλὰ λόγια γιὰ τὴ νιότητα, πολλὰ φραστικὰ χάδια, πολλοὶ ἐνθουσιασμοί. Μὲ ποιὸ ἀποτέλεσμα; Τὴν ἀπώλεσι τους στὸ περιθώριο τῆς ἐρωτικῆς ζωῆς, ποὺ εἶνε καὶ τὸ πιὸ ἐνδιαφέρον μέρος τῆς ζωῆς γιὰ τοὺς νέους ἀνθρώπους.

Θὰ συμφωνήσετε, ὅταν ἐκοιδέσετε τὸ παραπάνω ποὺ διατυπώνει μὲ εὐλογη ἀγανάκτησι ἕνας νέος, εἰκοσιτριῶν ἐτῶν φοιτητής. "Εβγαλε τὸ γυμνάσιό του καὶ ἐνεγράφη στὸ Πανεπιστήμιο. Δὲν τὰ κατάφερε νὰ φέσῃ ὡς τὸ τέλος. Δύσκολη ἡ ζωὴ γιὰ ἕνα φτωχὸ νέο ποὺ θέλει νὰ σπουδάσῃ. "Αλλοι ἔχουν ὅλα τὰ μέσα καὶ τοὺς λείπει ἡ διάθεσις. "Αλλοι ἔχουν ὅλη τὴ διάθεσι καὶ τοὺς λείπουν τὰ μέσα. Οἱ ἀνάγκες ἦταν ληγυρότερες ἀπὸ τὴν ἐπιθυμία του. Νικημένος ἀπὸ τὴ φτώχεια ἄφυσε μισὲς τὶς σπουδὲς του καὶ ὅστερα ἀπὸ πολλὰ βάσανα χώθηκε σὲ μιὰ δημόσια θέσι. Φυσικὰ καὶ δὲν ἦταν αὐτὸ τὸ ταιριαστὸ γι' αὐτόν. Σ' αὐτὸς ὅμως τοὺς δύσκολους καιροὺς ποιὸς ψιττάζει ἰδανικά;

Δημόσιος ὑπάλληλος, ἀλλὰ μὲ τὸ δίκηρο νὰ ἐνα καλύτερο μέλλον. Δὲν θὰ τὸν ἐμπηγοῦσε ὅτι ἔχει ὑπέρμετρες φιλοδοξίες, γιατὶ κατέγραν τὰ παρὼ τὰ στρέφει τὴ σκέψι του σὲ κόσμους ὑραιότερους ἀπ' αὐτοὺς ποὺ ὁποίους βρίσκεται σήμερα. Ταλαιπωρήθηκαν πολὺ τὰ σύγχρονα παιδιὰ ἀπὸ τὶς περιστάσεις τοῦ πολέμου. Ὥστε ἰσχυροὶ κάθε δικαίωμα στὸ χαμόγελο τῆς ζωῆς.

Τὸ χαμόγελο αὐτὸ περιμένει ὁ γέρος μας. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως προβάλλει καὶ ἡ κηρδιὰ τῆς ἀπαιτήσεις της. Μιὰ κοπέλλα βρέθηκε στὸ δρόμο του. Τὴν ἀνάτησε. Ἀνταποκρίθηκε κι' ἔκεινη στὴν ἀνάτη του. Ὁ ἔρωτας ἐκαλύφθη μὲ τὶς τοφοῦρες του τὸ τριμμένο συσκάκι τοῦ δημοσίου ὑπαλλήλου. Εὐτυχισμένοι καὶ οἱ δυὸ τους ζοῦσαν σὰ μέσα σὲ ὄνειρο. Κοπιοπιημένοι ἀπὸ τὴν ἀθῆνα τῆς ἑβδομάδος τοὺς ὅστε σκέφθηκαν ποιὲς θὰ στενόχωρε οἰκονομικὰ τους. Δὲν εἶνε ὅμως ἀρκετὸ νὰ μὴ σκέπτεσθε ἐσεῖς τὴν στενότητα σας. Τὴν σκέπτονται ἄλλοι γύρω σας. "Οχι δέ γιὰ καλό σας. Τὴ σκέπτονται, γιὰ νὰ σᾶς πάρουν ἀπὸ τὰ χέρια τὴν κοπέλλα ποὺ ἀγαπήσατε.

Καὶ ὁ Ἄλλος παρουσιάσθηκε. Ὁ ἄγρος. Σαραντάρης. μεστωμένος, μὲ τοὺς γκρίζους κροτάφους καὶ — τὸ χειρότερο — μὲ γοητευτὸ χορτοφόλι. Δεκαὲ τὰ χρόνια του ἀπὸ τὰ χρόνια τῆς κοπέλλας. "Η ἡλικία ὅμως ἀποτελεῖ λεπτομέρεια γιὰ μιὰ ὑγρὰ μητέρα, ποὺ ἔγιν δυὸ κόρες στὴν κλάτη καὶ διάζεται, φαντάζοντας τσολιάγιατον τὴ μιὰ, νὰ ἐξασφαλισθῇ κι' ἡ ἄλλη στὴ σκιὰ τοῦ γαμπροῦ της.

Ὑπάρχει βέβαια καὶ ἡ κοπέλλα. Κάτινες δὲν μπορεῖ νὰ τὴν ἀνακτήσῃ, ὅταν αὐτὴ ἐσωτερικὰ τὸν ἀπορρίψῃ. Ἀλλὰ ἐσωτερικὰ τὸν ἀπορρίπτει ἡ κοπέλλα. Μὴ τὴν κατασκοπεύετε. Θὰ ἦταν μεγάλη ἡ αὐστηρότης σας. Ἡ ζωὴ δὲν εἶνε παίξε-γέλασε. Δὲν κάνει φιλολογία. Τὶς περισσότερες φορὲς λογίζει τὴ βέλησί μας. Κι' ἂν τῆς ἐναντιωθοῦμε, λογίζει ἐμᾶς τοὺς ἴδιους. Δὲν εἶνε ἡ κοπέλλα ποὺ κατηγορεῖ ὁ νέος. "Ἰσως ἂν ἦταν πιὸ δυνατὴ ἡ ἀντίστασίς της, "Αλλο αὐτὸ τὸ θέμα. Πάντε τώρα τὰ πράγματα ὅπως παρουσιάζονται! Ἕνα γεναικὸ εἰδύλλιο ποὺ διαλύεται, γιατί ἔτσι τὸ θέλησαν τὰ σαράντα χρόνια. Πανύγειρα καὶ πανηδύπαρα αὐτὰ τὰ σαράντα. Μιλοῦμε γιὰ τὸ ἐγχειρὶ γιὰ τὸν, γιὰ τὴν πανηδυπαρίαν τῆς νεότητος, γιὰ τὴν κατακτητικὴ ὁλκὴ τῶν εἰκοσι, τῶν εἴκοσι δύο, τῶν εἰκοσιπέντε χρόνων... Φαντασία, φαντασία μωβιστοριογράφων. Πόσο δυσαρεστιέται εἶνε ἡ πραγματικότης!

Κάτσετε τώρα τὸ φαλλιάσαι καὶ φωνάζει: Νὰ τὰ βάσῃ τὰ νιᾶτα, ἀφοῦ δὲν εἶνε ἱκανὰ νὰ ἐξουδετερώσουν τὴν ἐπίδρασι ἑνὸς φθινοπωρινοῦ κιρίου. Πῶ, τί θὰ γαιᾶ αὐτὸ τὸ πτιδὶ σοῦ ἐκτοπίζεται μὲ τόση τραχύτητα; Πότε θὰ ἀπολαύσῃ τὴ ζωή; Πότε θὰ νιώσῃ τὴν ἔ φωτα; «... εἶνε ἄραγε σωστό, ὁ ἄνθρωπος, τὸ ἀνώτερο καὶ τὸ πιὸ τέλειο ἀπὸ τὰ ὑπαρξιογενήτα τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴν ἔχῃ τὸ δικαίωμα νὰ διαλέξῃ τὸ σύτροπο τῆς ζωῆς του; Εἶνε σωστὸ ὁ ὀλικὰ ἀνάγκη νὰ σεσπάνῃ τὸν ἔρωτα; Μὰ τότε ποῦ θὰ βρῇ κανεὶς τὴν εὐτυχία μακρυὰ ἀπὸ τὸ πρόσωπο ποὺ ἀγαπᾶ; "Η μήπως πρέπει, ὅταν ἕνα κανεὶς νέος καὶ φτωχός, νὰ ἐλείνεται σ' ἐνδιάλειμ. γυμίς ἔρωτα, ἂν δὲν ἔξασφαλίσῃ πρῶτα τὴν οἰκονομικὴ ἐπάρκειά του;»

Φωνὲς ἀπογνώσεως. Δίκαιες στὴ βάσι τους. Δίκαιες ὅταν στρέφονται κατὰ τῶν τῆς ζωῆς. Ἐτσὶ πλάσθηκε, τὰ κατασφάλισε νὰ τὴν ὀργανώσουμε ἔτσι, ὥστε ἡ ἐρωτικὴ μας ζωὴ νὰ μὴν ἀποτελῇ μιὰ συνεχῆ πάλη μὲ τὴν οἰκονομική. Ἡ σχέσις ἡ ἀπόλυτη οἰκονομικὴ καὶ ἐρωτικὴ ἔρχεται τὴ στιγμὴ ἀκριβῶς ποὺ ζοῦμε. Ἐμεῖς ὅμως ἔχουμε νὰ ξεδιαλύνουμε τὸ νέφος ποὺ μᾶς περιβάλλει μὲ τὰ καλύτερα γράνα μὲ τὸ ἰσχυρὸ ἐρωτικὸ ἐνδιαφέρον. Ἀφοῦ ἐκτιμήσουμε τὴν ἀξία μας, ἀφοῦ ἀποφασίσουμε ἐμεῖς ποιὰ θὰ εἶνε ἡ ἀξία μας, ἂν θὰ μᾶς ἐκτιμήσουν ἄλλοι ἢ ὄχι, τότε μόνο θὰ ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ἐπιτεθοῦμε στὴ ζωὴ γιὰ τὸ μερίδιο ποὺ μᾶς ἀναλογεῖ. Ἀλλιῶς, ἐμεῖς θὰ εἴμαστε ἔνοχοι γιὰ τὴν ἀποτυχία μας.

Ἡ ζωὴ δὲν ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ μᾶς ἀπορρίπτῃ. Ἐμεῖς ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ἀπορρίπτουμε τὴ ζωή, ὅταν δὲν μᾶς ἱκανοποιῇ. Ἐμεῖς ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ἀπορρίπτουμε τὴ ζωή, ὅταν δὲν μᾶς ἱκανοποιῇ. Ἐμεῖς ἔχουμε τὸ δικαίωμα νὰ ἀπορρίπτουμε τὴ ζωή, ὅταν δὲν μᾶς ἱκανοποιῇ.

Ἡ ἀπόρριψις ὅμως δὲν εἶνε ἡ ἀπόρριψις τῶν ἀνθρώπων ποὺ μᾶς ἀγαποῦν. Ἡ ἀπόρριψις εἶνε ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀδιαφορίας ποὺ μᾶς ἀγαποῦν. Ἡ ἀπόρριψις εἶνε ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀδιαφορίας ποὺ μᾶς ἀγαποῦν.

Ἡ ἀπόρριψις εἶνε ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀδιαφορίας ποὺ μᾶς ἀγαποῦν. Ἡ ἀπόρριψις εἶνε ἡ ἀπόρριψις τῆς ἀδιαφορίας ποὺ μᾶς ἀγαπο

Ταφράματα της καρδιάς

Η ΠΝΙΓΜΕΝΗ

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο ὁ κύριος Λεταγιάν δείπνησε μόνος του, διως κάνει, σ' ἕνα μικρὸ ἐστιατόριο. Ἀφοῦ ἔφαγε πληρωσε καὶ ἀποὐγοντας τὸ ρολὰ νὰ σημαίνη ἐντὸς ὀλίγου, σηκώθηκε κι' ἔβγαλε βόλτες.

Αὐτὸ συνέβαινε χρόνια τώρα, τακτικὰ κάθε βράδυ. Κι' ἀπὸμε τραβηξε γιὰ νὰ κάνη ἕναν περίπατο στὸ Σηκουάνα.

Καθὼς πήγαινε σιγὰ-σιγά, βράδιασε ἐξαφνα μπροστὰ σὲ μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποία φαινόταν σὰν νὰ κύτταζε κι' αὐτὴ προσεχτικὰ τὸν ποταμό.

Δὲν τῆς ἔδωσε στὴν ἀρχὴ κανμιὰ προσοχή, καὶ πέρασε ἀπὸ μπροστά της χωρὶς νὰ σταματήση.

Μόλις διως ἔκανε δυὸ τρία βήματα, τοῦ φάνηκε πὼς ἄκουσε ἕνα λυγμό. Τὴν κύτταξε κολύτερα. Ἦταν ὡραία. Ξανθή, λυγερή. Ἔκλαιγε.

—Μὰ τί ἔχετε; Τί σᾶς συνέβη; τὴ ρώτησε.

Ἡ ἄγνωστη σώπαινε.

«Τί ὡραία μάτια, σκέφθηκε. Εἶνε γαλανά;... Ὢ, ναί, εἶνε γαλανά! Καὶ τί ὡραῖο κουκλίτικο προσωπάκι! Καὶ τόσο νέα! Παιδί σχεδόν!...»

Καὶ δίνοντας ἕνα τόνο τρυφερὸ στὴ φωνή του, ρώτησε:

—Τί ἔχετε; Γιατί κλαῖτε;...

—Ὢ, ἀφῆστε με, κύριε... Σᾶς παρακαλῶ, τοῦ ἀπάντησε τότε ἐκείνη. Εἶμαι πολὺ δυστυχής! Δὲν μπορῶ νὰ...

—Δυστυχής;... Στὴν ἡλικία σας; Χαϊδεύεται ὅμορφος! Μὴν κλαῖτε. Μὴ στέκεσθε ἐδῶ τέτοια ὥρα μόνη, εἶπε ὁ Λεταγιάν.

—Ποῦ θέλετε νὰ πάω; τοῦ ἀπάντησε ἡ νέα. Εἶμαι μονάχη σὲ... Τί μπορῶ νὰ κάνω;... Ἄχ, Θεέ μου! Ναί,.. Ναί... Ξέρω τί πρέπει νὰ κάνω! Τὸ ξέρω, καλά!...

Καθὼς μιλοῦσε παραπονιάρη φαίνονταν σὰν τρελλή.

—Δὲν εἶνε σωστό, τῆς εἶπε ὁ Λεταγιάν, νὰ μένετε μόνη ἐδῶ. Ἔλᾶτε μαζί μου. Θὰ σᾶς δώσω ὡς ἕνα μέρος πιὸ ἀσφαλές. Δὲν θέλετε;

Ἐκείνη δὲν ἀπαντοῦσε, ἀλλὰ καὶ δὲν ἔκλαιγε πιά.

Κύτταζε μόνο μπροστά της, ἀφηρημένη καὶ ἀκίνητη.

Ὁ Λεταγιάν ἄρχισε νὰ βιαστᾶζη.

Ἦταν ἄραγε πραγματικὰ ξοπιὴ κι' ἀπελπισμένη, ἡ γυναίκα αὐτή, ἢ μήπως ἦταν μιὰ γυναίκα τοῦ δρόμου, ποὺ μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἤθελε νὰ προσελκύση τοὺς διαβάτες;

Κάνοντας τὴ σκέψη αὐτή, ἀπομακρύνθηκε ἀκόμα περισσότερο ἀπὸ κοντά της. Ἀλλὰ κάτι τὸν τραβοῦσε πρὸς αὐτή. Μιὰ φωνὴ τοῦ ἔλεγε μέσα του!

—Γύρισε κοντά της! Σῶσε την, πάρε την! Γρήγορα!... Τρέξε!... μὴν ἀργῆς!

Γύρισε τότε γιὰ τρίτη φορὰ πρὸς τὴν ἄγνωστη, μὰ δὲν τὴν διέκρινε πιά. «Χωρὶς ἄλλο, εἶπε μὲ τὸν νοῦ του, θὰ ἔφυγε».

Τότε ἔνιωσε τὸν ἑαυτό του σὰν λυτρωμένο ἀπὸ ἕνα βάρος. «Θὰ εἶνε κάποια τυχοδιώκτις, σκέφτηκε, ποὺ ἤθελε νὰ μὲ ξελάσῃ».

Παρ' ὅλα αὐτὰ ὅμως αἰσθάνόταν μιὰ βαθειὰ λύπη στὴν καρδιά του. Καὶ ὅταν ἔφτασε στὸ σπίτι του, δὲν μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ.

"Ἔβλεπε διαρκῶς μπροστά του τὰ γκαλτὰ δάκρυα γαλανὰ μάτια, τοῦ ἔλαμπαν μέσα στὸ ἡλιοφῶς, καθὼς τὸν κύτταζαν, ἀπελπισμένα. "Ἂν ἡ νέα αὐτὴ γυναίκα τοῦ εἶχε πῆ τὴν ἀλήθεια: "Ἂν ἦταν κράγματι μιὰ ἀπελπισμένη, μιὰ ἀποδιωγμένη τῆς ζωῆς; "Ἂν κατάρθωνε νὰ τὴν πείσῃ νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ; Ἄχ, γιατί, ὄχι ὡς ἐδῶ, στὸ σπίτι του; Ποιὸς ξέρει ἂν ἡ κουμένη της καρδιὰ δὲν ἦταν ἄξια γιὰ μιὰ ἀληθινὴ ἀγάπη, γιὰ μιὰ παντοτεινὴ ἀφοσίωσι; Μήπως κι' αὐτὸς δὲν ἦταν μόνος στὸν κόσμο; Ὢ, ναί! Ζοῦσε μόνος. Ἀπὸ πολὺ νέος ἀπέφυγε τὸν κόσμο, τὸν ἔρωτα. Φοβόταν μήπως ἀγαπήσῃ πολύ, μὲ ζήλεια, μὲ πάθος, φοβόταν μήπως δὲν τὸν ἀγαπήσουν μὲ τὴν ἴδια ἀγάπη... Ποιὸς ξέρει ἂν αὐτὴ ἡ ἄγνωστη, αὐτὴ ἡ ἀπελπισμένη... δὲν ἔροιχνε μιὰν ἀχτίδα στοργῆς καὶ παρηγοριᾶς στὴν ἐρημιά του! "Ἴσως σώζοντάς την, νὰ σωζόταν κι' ὁ ἴδιος ἀπὸ τὴν πλαπτική ρουτίνα τῆς ζωῆς του.

Μέ τὶς σκέψεις αὐτές, πολὺ ἀργά, ἀποκοιμήθηκε. Τὸ πρωὶ ὅταν ξύπνησε, ἡ εἰκόνα τῆς ἄγνωστης ἦταν πιὰ μισοσβησμένη στὴ σκέψι του. Καὶ τὸ ἐνδιαφέρον πρωὶ εἶχε σβύσει ἐντελῶς.

Τὸ μεσημέρι κάθησε, σὰν πάντα, στὴ συνηθισμένη του θέσι, στὸ μικρὸ ἐστιατόριο, γιὰ νὰ γευματίσῃ. Πρὶν ἀρχίσῃ νὰ τρώγῃ, ἔβγαλε, σὰν πάντα, μιὰ ἐφημερίδα ἀπὸ τὴν τσέπη του κι' ἄρχισε νὰ διαβάζῃ. "Ἐξαφνα στὰ διάφορα νέα οἱ παρακάτω γραμμὲς τράβηξαν τὴν προσοχή του:

«Προχθὲς τὸ βράδυ κοντὰ τὶς δέκα, μιὰ νέα γυναίκα ἔκανε σπὸ Σηκουάνα, κοντὰ στὴ γέφυρα τοῦ Σουλλί. "Οταν οἱ φρουροὶ τοῦ τὴν ἀντελήφθησαν κατώρθωσαν νὰ τὴν ἀνασύρουν, ἦταν ἤδη νεκρά. Ἡ αὐτόχειρ, τῆς ὁποίας ἀγνοεῖται ἡ ταυτότης, εἶνε ξανθή, λεπτή, ὡμπλή καὶ μαυροφορεμένη, ἡλικίας περίπου εἰκοσιπέντε ἐτῶν.

Ὁ κύριος Λεταγιὰν γλύμωσε. "Ασφαλῶς ἐπρόκειτο γιὰ τὴν ἄγνωστη τοῦ εἶχε συναντήσει στὴν προκυμαία.

"Ηθελε ν' ἀφιερώσῃ... "Αχ ἂς μὴν ἦταν αὐτή! Καὶ ὅμως! Αὐτὴ ἦταν! Ὢ! ἡ φτωχή... περιπλανιόταν στὴ σκοτεινὴ προκυμαία καὶ ἤθελε νὰ πεθάνῃ! Καὶ φοβόταν καὶ δὲν τολμοῦσε... "Αλλὰ ἔπρεπε... ἔπρεπε νὰ πεθάνῃ... Κι' ἔκλαιγε... "Ηταν μόνη μέσα στὴ νύχτα... Μόνη καὶ ἀπελπισμένη... Κι' ἐκείνος βοᾶθησε κον τὰ της, σὰν σταλμένος ἀπὸ τὴ Θεία Πρόνοια, γιὰ νὰ τὴν ἐνθαρρύνῃ, γιὰ νὰ τὴν σώσῃ... Κι' ἔφυγε χωρὶς νὰ μάθῃ, νὰ καταλάβῃ. "Αχ, αὐτὴ ἡ καταγυμοσύνη, ἡ δυστυχία τοῦ τὸν βασάνιζε σὲ δλη του τὴ ζωή! Τοῦ φαινόταν πὼς ἔβλεπε πάλι μπροστά του τὴ λεπτὴ σιλουέττα, ἀκίνητη μέσα στὴ σκιά, τὸ μικρὸ λευκὸ πρόσωπό της, μὲ τὴν ἀπελπισμένη ἔκφρασι, τὰ γαλανὰ μάτια της, τὰ γεμάτα δάκρυα... Ποιὰ νὰ ἦταν τάχα ἡ αἰτία, ποὺ τὴν ἔκανε νὰ ζητήσῃ τὸ θάνατο; Δὲν θὰ τὸ μάθαινε ποτὲ αὐτό! Καὶ τώρα πιά, τί δικαίωμα εἶχε νὰ μάθῃ; Ἦταν πιὰ ἀργά, πολὺ ἀργά!...

Οἱ μέρες περνούσαν, ἀλλὰ ἡ εἰκόνα τῆς ἀγνώστης ἦταν πάντα μπροστά του! "Ηθελε νὰ μὴ τὴν θυμᾶται, προσπαθοῦσε νὰ σκέψῃ τὸν ἑαυτό του, ὅτι δὲν ἦταν ἐκείνη ποὺ πνίγηκε, ἢ ὅτι ἦταν ἴσως κάποια τρελλή.

Τοῦ κάκου ὅμως... Δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσῃ.

Αἰσθανόταν τώρα ἕναν ἀπέραντο οἶκτο γι' αὐτή, τὴν ὁποία δὲν λυπήθηκε, ὅταν ἔπρεπε. Συλλογιζόταν, ὅτι ἂν ἤξερε νὰ τὴν ἀποφεύγῃ, νὰ τὴν ἀποφύγῃ ἀπὸ τὸ θάνατο, θὰ τὴν ἀναποδοῦσε ἴσως, θὰ γέμιζε μὲ χαρὰ τὴν ἄδεια του μονότονη ζωή. Κι' ἀπελπισμένος, μετανοιωμένος καὶ σχεδὸν ἐρωτευμένος τώρα, πήγαινε κάθε βράδυ στὴν προκυμαία, ζητῶντας μὲ μιὰ τρελλὴ ἐλπίδα νὰ ξαναβρῇ ὅ,τι δὲν θέλησε νὰ πάρῃ, ὅταν τὸ εἶχε βρῇ...

ΦΡΕΙΔ. ΜΠΟΥΤΕ

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

Περιπέτεια εἰς λειμῶνα

Βραδέως, μελαγχολικῶς περιεπάτουν μόνος ἐντὸς εὐωδιαζόντος καὶ λουλουδένιου λειμῶνος. Βερυθυμος δ' ἐκύτταζον δι' ὀφθαλμῶν ὑγρῶν τὰ ἄνθη ποὺ ἐφύοντο εἰς τοῦτον τὸν ἀγρόν. Ἐνοιωθαν πόθους φλογερούς κι' ὀρέξεις ἀνωμάλους διὰ φρικώδη ὀργια, δι' ἔρωτας μεγάλους, τοῦθ' ὅπερ εὑρισκόμενος ἐν ἀνθίστω φύσει ὡς φόβον ἐκτρόμως ἔλλην κι' ἐγὼ εἶχον ἀνθίσει. Κι' ἐνῷ δὲν ἐρασπάλιζον κι' ἐνῷ δὲν ἐκοιμώμην πόσης μορφῆς καὶ σχήματος γυνὰς ἀνειρευόμην.

γυνὲς τρελλὰς
ἢ καὶ σεμνάς,
καὶ στρουμπουλὰς
καὶ ἀκουανάς,
γυνὰς, γυνὰς καὶ μόνον
ὃς θὰ τὰς ἐπασπάτευον ἐν μέσῳ τῶν λειμώνων.

Ἐξαίφνης εἰς τινα στιγμὴν λαμβάν κι' εὐλογημένην ἐνθουσιῶν ἀντίκρυσον μιὰν νέαν ξανθωμένην εἰς τὸ γρασίδι ἐπάνω.

Πλησίον της οὖν ἔσπευσον χωρὶς καιρὸν νὰ χάνω, μὲ βλέμμα Δὸν-Ζουανικὸν ἐν πρώτοις (τὴν ταρπιλλίσαν, γλυκεῖς τῆς καμογέλασαν καὶ οὕτω τῆς ἐμίλησαν:

—Ὢ! κάρη, ποθοαι τῶν ἀγρῶν καμάρι (καὶ ἀτολίδιαν κύτταζον πῶς τριγύρωθεν φουνθώνει τὸ (γρασίδιον.
Ἔλθὲ μ' ἐμὲ τὸν γάητα φοβερῶς νὰ (εὐφρανθῶμεν
κι' εἰς τὸν γρασιδοτάπητα ὁμοῦ νὰ κυ- (λισθῶμεν.
Κι' ἡ νεαρά, παμπόνηρος ὅσπερ ἐγὼ ἐ- (πίσης,
ἀκόλουθη θηλυκοειδῶς κι' ἀπήντησεν μὲ (χάρι:
—Δὲν εἶνε πιὸ καλύτερα, βρὲ γέρο, νὰ (βοσκήσῃς
μιὰ καὶ ἡ χλόη τ' ὠφελεῖ τὸ γέρικο (μυαλάρι;...

Ο ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

—Τὰ μουσικὰ θέατρα ἑτοιμάζουν γιὰ τὸ καλοκαίρι μεγάλες πρωτοτυπίες.

Μία ἀπὸ αὐτὲς θὰ εἶνε τὸ χορευτικὸ σκέτς «Ὄνειρο τοῦ φαρᾶ», ποὺ θὰ παρουσιάσῃ ὁ θίασος Μουρέα-Λιλιντὶ στὸ «Ἀκροπόλ».

Στὸ «Ὄνειρο τοῦ φαρᾶ» ὁ χορευτὴς Μανώλης Καστρινὸς θὰ εἶνε ντυμένος φαρᾶς, ἡ χορεύτρια Λιλὶ Μπερδὲ φορεμένη καὶ οἱ χορεύτριες τοῦ μπαλέτου «τρατάρηδες»...

Στὸ ἴδιο σκέτς ἡ ντιζέζ Ἰωάννα Ἀλθα, ντυμένη Μυλωνοῦ, θὰ τραγουδᾶ μέσα ἀπὸ ἕνα μύλο τῆς Μυκόνου τὸ «Τραγούδι τῆς τράτας».

Μιὰ ἄλλη ἐξ ἴσου θεαματικὴ χορευτικὴ φαντασία, στὸ ἴδιο θέατρο, θὰ εἶνε τὸ «Ὄργια τῆς Πομπηΐας». Σ' αὐτὰ ἡ Λιλὶ Μπερδὲ, θὰ ἐμφανίζεται ντυμένη πολὺ ἐλαφρὰ μόνο μὲ μιὰ κλαμύδα.

Τὴν ἐποπτεία τῶν χορευτικῶν αὐτῶν σκέτς θὰ ἔχῃ ὁ νέος καλλιτεχνικὸς διευθυντὴς τοῦ θιάσου κ. Παρασκευᾶς Οἰκονόμου, ὁ ὁποῖος ἐσπούδασε χορεγραφία στὴ Γαλλία καὶ θεωρεῖται ἕνας ἀπὸ τοὺς καλλίτερους χορεγράφους τοῦ μουσικοῦ μας θεάτρου.

—Ἀλλο ἐνδιαφέρον χορευτικὸ σκέτς θὰ εἶνε τοῦ «Λυρικοῦ», μὲ τὴν ἀναπαράστασι τῆς φαντασμαγορικῆς Ταϊτῆς καὶ τῶν ἐξωτικῶν κορῶν της.

Σ' αὐτὸ ἡ Ἀλίκη Βέμπο, θὰ ἐπιδείξῃ γιὰ πρώτη φορά, τὴν πρόοδο ποὺ ἐσημείωσε στὴν τέχνη τοῦ χοροῦ κατὰ τὴν τετραετῆ ἀπουσία της στὴν Αἴγυπτο.

Στὸ φινάλε ἑξ ἄλλου τῆς ἐπιθεωρήσεως τοῦ «Λυρικοῦ», θὰ ἐμφανισθῇ γιὰ πρώτη φορὰ σὲ πρωτεύοντα ρόλο στὴν Ἀθήνα καὶ ἡ θεσσαρκτνα Σοφία Βέμπο.

—Πολὺς λόγος γίνεται γιὰ ἕνα Κοζάκικο χορευτικὸ σκέτς ποὺ θὰ παρουσιάσῃ στὴν «φεερὶ τοῦ «Περοκέ» «Ρὺζίσκυ καὶ Βάτκα» ὁ χρονογράφος-χορευτὴς Ἀλμπαρέζ, μαζὶ μὲ τὴν Ἐλίζα Κανόνι.

Ἐπίσης λέγονται πολλὰ καὶ γιὰ ἕνα ἄλλο σκέτς, στὸ ὁποῖο ἡ ντιζέζ Ἑλένα Κανόνι, ἐμφανίζεται ὡς δακτυλογράφος.

—Ἡ Ρένα Βλαχοπούλου, ποὺ ἀνεκήρυξε γιὰ τὴν Κωνσταντινούπολι, μαζὶ μὲ τὸν συνθέτη Γιάννη Σπάρτακο, θὰ μείνῃ ἐκεῖ ἕνα μῆνα. Ὁ μισθὸς της θὰ εἶνε ἀγεμονικός: μιάμιση κουραὶ λίρα τὴν ἡμέρα, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἔξοδα.

Ἡ Βλαχοπούλου, θὰ τραγουδήσῃ ἐκεῖ, μαζὶ μὲ τὰ ἄλλα «σουζέ» της, τὸ «Θὰ σὲ πάρω νὰ φύγουμε» καὶ σὲ τουρκικὴ γλῶσσα, ἐπειδὴ ἔχει ἐκδοθῆ ἀπὸ καιρὸ τουρκικὰ καὶ λανσάρεται μὲ μεγάλη ἐπιτυχία.

—Τὸ χορευτικὸ ἀκροδατικὸ ζευγάρι Χριστιάνο-Ἀντζέλα, ποὺ θεωρεῖται σήμερα ὡς ἡ πιὸ μοντέρνα ἑλληνικὴ ἀτραξιόν, ἑτοιμάζεται γιὰ μιὰ μεγάλη καλλιτεχνικὴ ἐξόρμησι στὸ ἐξωτερικό.

—Ἐπίσης ἑτοιμάζεται γιὰ τὴν Ἀμερικὴ ἡ μικρούλα-φαινόμενο Νινὴ Ζακδ, ποὺ, ὅπως τοὐλάχιστον βεβαιοῖ ὁ Ἀμερικανὸς ἐμπρεσάριός της, θὰ διακριθῇ καὶ στὸν κινηματογράφο.

—Ἡ Ἑλληνὶς καλλιτέχνις Ὀδέττη Ζυγομαλᾶ (Ντοζιᾶ), ποὺ εἶνε ἀπὸ καιρὸ ἐγκατεστημένη στὴ Γαλλία, πρωταγωνιστεῖ σὲ μία ταινία γαλλικῆς παραγωγῆς ποὺ φέρει τὸν τίτλο: «Ὁ φύλαξ ἀγγέλοις», καὶ ποὺ θὰ προβληθῇ προσεχῶς καὶ στὴν Ἀθήνα.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

*

Δήλωσις

Ἡ ἀποκλειστικότης τῆς γενικῆς ἀντιπροσωπείας τοῦ «Θησαυροῦ» εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς, ἀνετέθη εἰς τὸν κ. Κ. Συναρόπουλον — «Κεντρικόν» 633 Eighth Avenue, New York 18 ,N. Y. — πρὸς τὸν ὁποῖον δύνανται νὰ ἀπευθύνωνται οἱ ἐν Ἀμερικῇ ἀναγνῶσται μας διὰ πᾶσαν συναλλαγὴν ἢ πληροφορίαν. Οἱοσδήποτε δὲ ἄλλος, ἐμφανιζόμενος ὡς ἀντιπρόσωπος τοῦ «Θησαυροῦ» εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας, ἐνεργεῖ αὐτοβούλως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς ἐντολῆς ἐκ μέρους μας.

Πεισιματάκια πλάσματα

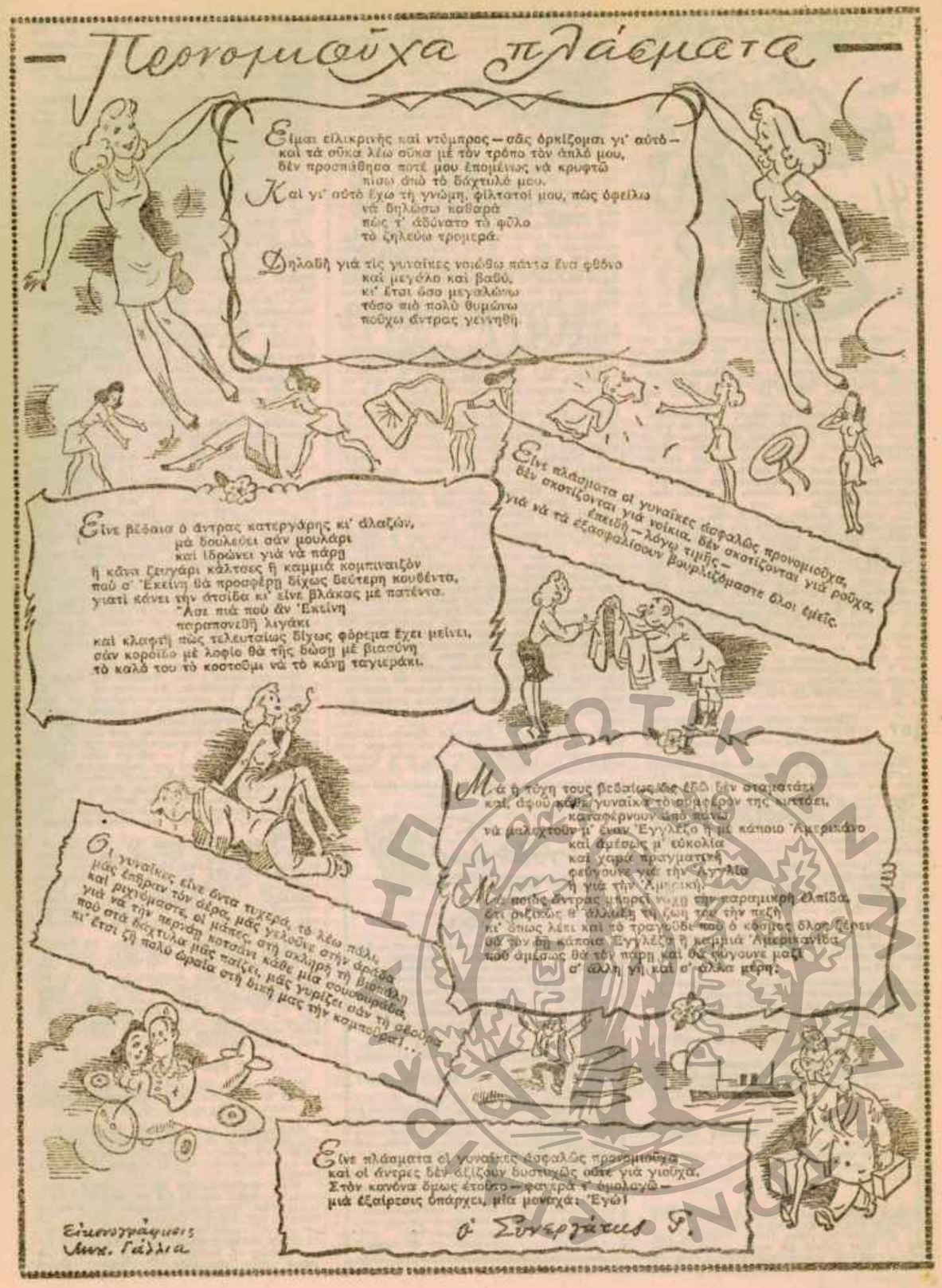

Ι. ΑΘΗΝΑΙΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Σ' ένα στρατιωτικό νοσοκομείο της Αθήνας βρίσκεται τραυματίας τοῦ Αλβανικοῦ μετώπου, μ' ένα σοβαρό τραύμα στό κρανίο, ὁ Ἀνδρέας Σαρῆς. Πόσο θὰ τό κρεδιάσει τοῦ πεσαίνει μερόνυχτα ἀγωνίας ἡ γυναίκα του ἡ Νιόβη. Τό τραῦμα εἶνε τέτοιο, ὥστε ὑπάρχει κίνδυνος ἡ νά πεθάνη ὁ Ἀνδρέας, ἡ νά χάσῃ τό λογικό του. Γίνεται ὅμως τό βαῦμα κι' ὁ Ἀνδρέας σώζεται. Ὁ ἀρχίατρος Κώστας Θεοδώρου εἶχεῖ στή Νιόβη, ὅτι ἡ ζωή καί τό λογικό τοῦ ἀνδρός της κρέμονται πλέον ἀπό μιά τρίχα. Ἡ παρατεταμένη συγκίνηση θἄχη βλαβερά ἀποτελέσματα γι' αὐτόν. Ἡ Νιόβη ὁπό σχεδιο νά προσέχη.

Ὁ Ἀνδρέας Σαρῆς κι' ἡ Νιόβη γνωρίστηκαν τόν Αὐγουστο τοῦ 1938 σέ μιά ἐκδρομή στήν Πεντέλη, ὅπου εἶχε καλέσει τή Νιόβη ἡ ἐξαδέλφη της Ἀνθούλα Φέδρου, φίλη τοῦ Σαρρῆ. Ἔκεῖ ἄρχισε νά πλέκεται τό εἰδύλλιό τους. Ἔκεῖ ἀλλαξαν τά πρῶτα τους φιλί. Ἡ Ἀνθούλα τούς βλέπει ἀγκαλιασμένους κι' ἔξυ γρώνεται, γιατί ἀνακοῦσε τόν Ἀνδρέα. Παρατηρεῖται στή Νιόβη, διακόπτει κάθε σχέσι μαζί της. Ἡ Νιόβη μιλάει σχετικῶς στόν Ἀνδρέα. Ἐκεῖνος τῆς βεβαιώνει ὅτι αὐτή μόνον ἀγαπᾶ. Αὐτή μόνο λατρεύει. Παντρεύεται σέ λίγον καιρό καί ὅλα πηγαίνουν καλά. Ἀποκτοῦν πρῶτο γιό καί ἕνα κοριτσάκι. Μιά μέρα ἡ Νιόβη βρίσκει στό δρόμο τήν Ἀνθούλα. Ἐκείνη τῆς φέρεται ψυχρά καί τῆς δηλώνει ὅτι θά προσπαθήσῃ νά τῆς πάρῃ τόν λατρευτό της σύζυγο.

4ον

Πόνεσε πολύ, ἔλεγε μέσα της ὅλη τήν ὥρα. Πόνεσε πολύ, κι' ἀλλαξε πάρα πολύ. Ἔγινε ἄλλος ἄνθρωπος.

Ἔφερνε μέ τή φαντασία της μπροστά της τήν Ἀνθούλα στή συντροφιά τοῦ Ἀνδρέα. Καί πίστευε τώρα πώς θά μετεχειριζόταν κάθε μέσον γιά νά τόν τραβήξῃ.

Δέν πρέπει νά τήν καλέσῃ ποτέ. Πρέπει Ἰσα-Ἴσα, γι' ἀποφύγῃ κάθε συνάντησι, συλλογίστηκε.

Ὅταν ἔφθασε σπίτι της, ἦταν σκεδόν δουκη.

—Ἀπό μένα ἐξαρτᾶται, εἶπε. Δέν θά τούς προκαλέσω ποτέ κομμιά συνάντησι. Ὁ Ἀνδρέας κι' ἄν τή συναντήσῃ σ' ὅλη τή ζωή τυχαία, θά μοῦ τό πῇ. Ἄδικα ἀνησυχῶ. Δέν ὑπάρχει κανένας κίνδυνος.

Στό τραπέζι ἦταν σκεδόν πρόσχαρη. Ἀλλά, μέσα της εἶχε μείνει τό μικρόβιο τῆς ἀνησυχίας. Καί τό ἀπόγευμα δέν μπόρεσε νά μή μιλήσῃ γι' αὐτή τή συνάντησι στή μητέρα της.

—Χμ... ἔκανε ἡ Μάρθα. Νά προσέχῃς, Νιόβη. Δέν ὑπάρχει κανείς λόγος νά τήν καλέσῃς νάρθῃ ἐδῶ. Ἀφησέ την.

—Δέν θά τήν καλέσω ποτέ, ζονάτε ἡ Νιόβη.

Κι' ἔκλεισε ἐκεῖνο τό βράδυ στό κρεββάτι της μ' αὐτή τήν ἔννοια.

Ποτέ δέν ἦταν τόσο τρυφερή μέ τόν ἄνδρα της ὅσο ἐκεῖνη τή νύχτα. Καί πέρασαν μιά ἐρωτική βραδυά γεμάτη τρέλα, ὅπως τήν πρώτη νύχτα τοῦ γάμου τους.

Κοιμήθηκε στήν ἀγκαλιά τοῦ ἄνδρα της εὐτυχισμένη, κι' ἡ ἀνησυχία της γιά τήν ἐνοτινότητα τώρα κι' αὐτή μιά εὐτυχία.

Ἦταν ἡ νύχτα τῆς 27 πρός τίς 28 τοῦ Ὀκτώβρη τοῦ 1940.

Πόλεμος!

Καθώς συλλογίζεται τώρα ἡ Νιόβη αὐτή τή νύχτα, τῆς ἔρχεται νά κλαίη.

Τί διαφορετική πού ἦταν ἡ ψυχή της τότε... Πῶς ζοῦσε μέ τούς μικρούς της ἥρωικά, ἀνθρώπινα, εὐγενικά ὀνειρα! Πῶς ἄλλαξε ὅλα αὐτή ἡ νύχτα!

Θυμᾶται τίς σειρῆνες τῆς ἄλλης μέρας πού ἀνήγγειλαν τόν πόλεμο. Τό ρίγος τοῦ ἐνάντιου, τό φόβο, τήν ἀγωνία. Κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλα τό χωρισμό της μέ τόν Ἀνδρέα.

Εἶνε πολύ κοντά ἀκόμα αὐτά. Οὔτε ἕξη μῆνες καλά-καλά, δέν ἔχουν περάσει.

Κι' ὅμως τίς φαίνονται τώρα σάν νά κρυνά παραμύθι. Σάν μακρυνό ὁδυνηρό παραμύθι, πού τήν κάνει ἀκόμα ν' ἀνατριχιάζη καί νά πονῆ.

Δέν μπορεῖ νά σταματήση πουθενά τό νοῦ της. Κάθε μέρα καί μιά ἀγωνία, κάθε μέρα καί μιά λύπη. Κι' ἀπάνω ἀπ' ὅλα, ὁ θάνατος τῆς μητέρας της.

Δάκρυα κυττᾶ κυλᾶνε τώρα στά μάγουλα τῆς Νιόβης. Μέ τόν πόνο γιά τόν ἄνδρα της νόμιζε πώς εἶχε ξεχάσει τόν πόνο γιά τή μανούλα της.

Πέρασαν μαζί, τούς πρώτους μῆνες τοῦ πολέμου. Μέ τίς ἴδιες ἀγωνίες, νοιώθοντας τίς καρδιές τους νά χτυπᾶνε στόν ἴδιο ἀλλοιεμένο ρυθμό. Πόσες φορές τῆς ἔδωσε χάρος ἡ ἀδύνατη αὐτή γυναίκα. Πόσες φορές τήν ἔσωσε στήν ἀγκαλιά της σάν νά ἦταν μιά φοβισμένη παιδούλα.

Ὅσο εἶχε τή μανούλα της ἡ Νιόβη, δέν κατάλαβε ὅλη τή φρίκη τοῦ πολέμου καί τῆς μοναξιᾶς.

Ἀλλά τό κακό ἔλιθε γρήγορα, ἀναπάντεχα. Ὅσο καί νά φαίνόταν φύσκαιμη ἡ Μάρθα, μέσα της φοβόταν πολύ, ἔτρεμε. Ἡ ὑγεία της δέν ἦταν περίφημη τόν τελευταῖο καιρό. Καί ἀπό τή μιά στιγμή σπάν ἄλλη, σωριάστηκε νεκρή. Κάθοντον ἕνα βράδυ, κι' ἔπλεκαν γιά τόν Ἀνδρέα, δ-ταν σήμανε ἡ σειρῆνα συναγερμό. Οἱ βόμβες ἀκουστηκαν πιό κοντά αὐτή τή φορά. Τό σπίτι ἀλόκληρο κλονιζόταν.

Ἡ Μάρθα ἄκουσε νά τρέμη. Κι' ἡ τρεμούλα τῆς βάστοξε καί μετά τό συναγερμό.

Ἔφεραν γιατρό. Αὐτός συναφρυώθηκε, καί φίθυρισε τῆς Νιόβης νά προσέχη τήν καρδιά τῆς μητέρας της.

Τή νύχτα ἔγινε πάλι συναγερμός. Στό πρῶτο οὐρλιασμα τῆς σειρῆνας ἡ Μάρθα ἔβγηλε μιά δυνατή σπνιά, καί σωριάστηκε κάτω. Ὅσπου νά τρέξη ἡ ὑπηρέτρια νά φωνάξη γιατρό, εἶχε ξεψυχήσει.

Ἂν δέν ἦταν ὁ συναγερμός, ἂν δέν ἦταν τά σκοτάδια, ἂν ὑπῆρχε ἕνα τηλέφωνο, θά τήν εἶχαν ἴσως σώσει. Λύτά συλλογιζόταν ἡ Νιόβη, κι' ἔτρεμε σύγκορμη.

Σκέφτηκε στά χέρια τῆς κόρης της. Ὁ γιατρός ἄργησε πολύ νά φθῆ. Ἴσα-Ἴσα γιά νά δώσῃ τό πιστοποιητικό τοῦ θανάτου.

Εἶχε ζήσει μιά ζωή χόρα στερημένη ἀ δύστυχη μάνα της! Τόση στεριμένη, ἀλλά τόσο πλούσια σέ αὐτοθυσία σέ ἀγάπη. Εἶχε δικαίωμα νά πεθάνη ἤρεμα, χριστιανικά. Νά πεθάνη σέ μιά ἡσυχη στιγμή, εὐγενικά. Καί νά ταφῆ ἥσυχα, εἰρηνικά πλάι.

Ὁ συναγερμός βάσταξε ὧρες ἐκεῖνη τήν ἡμέρα. Ὅταν ἤρθε ἡ γυναίκα γιά νά τήν ντύσῃ, ἡ νεκρή ἦταν κι' ἄλλος ξυλιασμένη... Ἀνατριχιάζει σ' αὐτή τή σκέψι ἡ Νιόβη. Δέν θέλει νά τά συλλογίζεται αὐτά. Μά βλέπει πάντα μπροστά της τό κοκκαλωμένο κέρο τῆς δύστυχης μανούλας της... Φαίνονται τόσο τρομερά αὐτά, τόσο ἀπίθανα. Κι' ὅμως μόλις τρεῖς μῆνες ἔχουν περάσει. Κι' ὁ πόλεμος βαστάει ἀκόμα.

Μά, ὁ Ἀνδρέας σώθηκε. Ὁ Ἀνδρέας τήν ἀναγνώρισε. Ὄχι. Ὄχι. Δέν θέλει νά θυμᾶται τώρα μιά τίποτε. Οὔτε τό θάνατο τῆς μανούλας της. Θέλει νά εἶνε καρφωμένη. Κι' ὁ πόλεμος τέλειωσε γι' αὐτήν, μιά καί σώθηκε ὁ ἀγαπημένος της.

Ὁ πόλεμος τελείωσε

Ὁ πόλεμος τελείωσε! Ἄρχιζε ἡ σκλαβιά.

Μέ φόβο κύτταζε ἡ Νιόβη τόν Ἀνδρέα. Ἂν τόν κλονίζε αὐτή ἡ εἴδησι; Εἶκε ἴδη ἄνδρες νά κλαίνε καθώς ἐρκόταν ἀπό νοσοκομεῖο. Εἶκε ἴδη ἄνδρες νά κλαίνε σάν μικρά παιδιά μέ τή σκέψι πώς σύριο-μεθαύριο θἄμπαιναν οἱ Γερμανοί στήν Ἀθήνα.

Ὁ Ἀνδρέας κύτταζε σκυθρωπός πρός τό παράθυρο ὅταν αὐτή τόν πλησίασε.

—Τόσο αἷμα... τόσες θυσίες! φιθύρισε.

—Δέν πάνε καμένα ὅλα αὐτά! φώναξε ἡ Νιόβη. Ὅλα αὐτά θά μᾶς τ' ἀναγνωρίσουν κάποτε. Ὅλα αὐτά, ἔγιναν κεσάλαιο γιά τήν πατρίδα. Δέν πρέπει νά σ' ἀνοχωρίσουν, Ἀνδρέα.

—Δέν στενοχωριέμαι πιά μέ τίποτε, ἀπακρίθηκε ὁ τραυματίας μέ φωνή κουρασμένη.

—Ἐσύ νά συλλογίζεσαι μονάχα πόσες λίγες μέρες θἄρθῆς σπίτι, θά ἰδῆς τήν καμαρούλα μας, τό παιδάκι μας.

—Ναί, θά ἰδῶ τήν καρούλα μας, φιθύρισε ὁ Ἀνδρέας καί τά μάτια του βούρκωσαν.

Περνοῦσε τίς ὧρες της στό νοσοκομεῖο κοντά του, ἡ Νιόβη. Ἔλεγε σέ ὅλους ὅσους τήν πλησίαζαν νά τοῦ μιλᾶνε γιά εὐχάριστα πραγματα. Προλάβαινε κάθε κίνδυνο, καί δέν ἔβλεπε τήν ὥρα νά τόν πάρη σπίτι, γιά νά διευθύνη αὐτή γιά κάτι ποσό καιρό τήν ψυκική του διάθεσι.

—Τό καλλίτερο που ἔχετε νά κάνετε, εἶνε νά τόν πάρετε σπίτι, τῆς εἶπε σέ λίγες μέρες κι' ὁ γιατρός. Καί ὅπως σᾶς εἶπα, προσοχή. Πρέπει νά τόν σώσετε ὥρα πιό ἑσεῖς. Σᾶς ἐπαναλαμβάνω πώς τό μυαλό του εἶνε ραγισμένο γυαλί καί πώς μανάκα ἂν περάσῃ πολύς καιρός, ἴσως καί χρόνια, θά μπορῆτε νά εἰσαστε ἥσυχοι.

—Θά τόν σώσω, εἶπε μέ πεποίθησι ἡ Νιόβη.

Κι' ὁ Ἀνδρέας γύρισε σπίτι του.

Δέν τοῦ ἔδειξε τήν τρελλή της χαρά ἡ Νιόβη, δέν ζεφώνισε, δέν πήδησε, δέν ἔκλαψε ἀπό τή χαρά της γιά νά μή τόν ταράξῃ. Ἔκανε πῶς τό θεωροῦσε φυσικό νά τόν βλέπη πάλι σπίτι. Τόν ἀποσχόλησε μέ μερικά μικρά ζητήματα γιά νά μήν ὀφίση τό νοῦ του νά ἀσχολῆται μέ τή μεγάλη αὐτή στιγμή. Γιά νά μή τόν ἀφίση νά καταλάβη πώς ἕνας πεθαμένος εἶκε ζωντανέψει καί γύριζε σπίτι του. Ἡ μικρούλα ἡ Λίνο τόν φοβόταν πολύ. Δέν ἤθελε νά τόν ζυγώση στήν ἀρχή. Τόν εἶκε ὁλότελα ξεχάσει. Λίγο-λίγο ὅρκισε νά τόν συνηθίζη. Καί τότε πιά πούχασε λιγάκι ἡ Νιόβη.

Ὁ Ἀνδρέας περνοῦσε ὅλη του τήν ἡμέρα μέ τό παιδί. Τόπαιζε, καί γελοῦσε κι' αὐτός ὧρες ὧρες τόσο παιδιαστικα, που ἡ Νιόβη τρόμαζε. Μά τό μάτι του ἐκείνες τίς ὧρες ἦταν ζάστερο. Ὅκι, δέν ἦταν τρελλός. Ἦταν μονάκο ἕνας πατέρας πούποιζε μέ τό παιδί του. Ἕνας πατέρας πού εἶκε χυρίσει ἀπό τόν τάφο, κι' ἔπαιζε μέ τό παιδάκι του.

Δέν ἔβγαινε σκεδόν καθόλου. Τό ὅρδμα πού παιζόταν ἔξω, στήν πλάι, οὔτε τό-πατοῦνε σκεδόν εἶδηαι. Ἡ Νιόβη δέν τόν ἄφινε νά διοβάζη ἐφημερίδα, κι' αὐτός οὔτε καί τό ζητοῦσε. Ἡ ψυκή του ἦταν σάν νἀκρκιμένη. Στούς φίλους του ποῦρκονταν νά τόν ἰδοῦνε, ἔλεγε ἡ Νιόβη νά μή τοῦ ἀναφέρουν τίποτε διαφορετικό. Κι' ἔτσι πέρασε ἕνας μῆνας. Ὁ πρῶτος μῆνας ὁ πιό ἐπικίνδυνος.

Ὁ ἀγώνας τῆς ζωῆς

Εἶκε πάει νά φωνίση ἡ Νιόβη. Τά πρᾶγματα ἀκρίβαναν. Δέν πρόφθαινε κανείς νά πάρη τά λεφτά καί τά ἔβλεπε ὅλα γιά μικροπράγματα.

Ὀρτυκιεμένη, κουρασμένη, πέρασε ὅπο τῆς φίλης της τῆς Ρένας Πρόκου. Εἶκε ἀνάγκη νά μιλήση λιγάκι μέ κάποιον που θά τήν καταλάβαινε. Ἡ καρδιά της ἦταν βαρειά.

Ἡ Ρένα κατοικοῦσε μέ τούς γονεῖς της, καί μποροῦσε κανείς νά πῇ πώς ἦταν εὐτυχισμένη. Σπούδοζε ἰατρική, καί εἶκε τό βάρρος τῆς ζωῆς. Ἔβλεπε τό μέλλον σά μεντέρνα κοπέλλα, μέ ἐμπιστοσύνη. Κοντά της ἡ Νιόβη ἔνοιωθε πάντα εὐκαρίστησι.

—Καλῶς τή Νιόβη! φώναξε ἡ Ρένα μέ χαρά μόλις τήν εἶδε. Τί γίνεσαι; Κοιτά ἔχω νά σέ δῶ. Καί μετ' ἀνυπόμονη ἀγκαλιά ὁδύνατη.

Κάθησε ἡ Νιόβη, κι' ἀνάσανε βαθειά.

—Ρένα. Δέν φαντάζεσαι τί δύσκολο ποῦ εἶνε.

—Ποιό, Νιόβη μου;

—Αὐτός ὁ ἀγώνας, αὐτή ἡ πάλη γιά τόν Ἀνδρέα. Δέν φαντάζεσαι πόσο ἔχω κουραστῆ ψυχικά, στούς λίγους αὐτούς μῆνες πού πολεύω.

—Καλά. Ὑπάρχει ἀκόμα φόβος. Δέν τόν αἰσθάνεσαι σίγουρο.

—Ὄχι, Ρένα. Δέν τόν αἰσθάνομαι καθόλου σίγουρο. Βλέπω στά μάτια του κάποια λάμψι γεμάτη πυρετό πού μέ φοβίζει. Δέν εἶνε ὅπως ἄλλοτε. Ἡ παρομοκρή συγκίνησι τόν ταράζει. Εὐτυχῶς δέν ἔτυκε τίποτε ὡς τώρα, ἀπολύτως τίποτε. Μονάκα σκέψεις δυσάρεστες καμμιά φορά. Ἀλλά κι' αὐτές οἱ ἀκέφιες τόν ἀναστατώνουν.

—Πρέπει νά προσέχης τόν ἑαυτό σου κι' ἐσύ πολύ, Νιόβη. Ἂν λυγίσης ἐσύ, πᾶνε ὅλα καμένα.

—Αἰσθάνομαι κούρασι, σοῦ λέω, Ρένα μου. Μά τί νά κάνω; Πές μου, τί νά κάνω;

—Νά δυναμώνης τήν ψυκή του μέ τέχνη, σιγά-σιγά. Νά τοῦ φανερώνης πότε-πότε κάτι ἀπό τήν πραγματικότητα. Δέν εἶνε σωστό νά τόν ἀφίνης νά ζῆ σ' ἄλλο κόσμο ἐντελῶς.

—Τώρα ζέρει ἀρκετά ἀπό τήν πραγματικότητα. Ἀλλά, ζέρεις, ἄλλο εἶνε νά τ' ἀκούη κανείς κι' ἄλλο νά ζῆ τήν τραγωδία. Ζέρει ὅτι ὑπάρκει δυσκολία γιά τό φώνιο, ὅτι γίνονται σύρες. Ἀλλά, δέν μπορεῖ νά φανταστῆ ὅτι τώρα πού τοῦ πάω αὐτά τά λίγα κόρτα εἶμαι πεθαμένη ἀπό τήν κούρασι καί συμπτικα καί ψυκικά.

—Πρέπει νά εἶσαι δυνατή, Νιόβη.

—Τόν ἀγαπῶ τόσο, Ρένα! Δέν ζέρω ἂν εἶνε κουτό νά λέη μιά γυναίκα πώς ἀγαπάει τόν ἄνδρα της. Μά ζέρω χωρίς τόν Ἀνδρέα, τό καταλαβαίνω δέ μπορῶ νά ζήσω.

Τῆς χαϊδεύε ἡ Ρένα τά κέρια.

—Πάντα τρυφερή καί στοργική. Μά κι' ὁ Ἀνδρέας σ' ἀγαπάει, Νιόβη.

—Μ' ἀγαπάει τρελλά. Τό καταλαβαίνω. Ὅταν εἶμαι κοντά του, γελάει ὁλόκληρος. Ὅταν λείπω, μελαγχολεῖ. Γι' αὐτό κιόλας, ἀποφεύγω νά τόν ἀφίνω μόνο. Ρένα πρέπει νά πηγαίνω.

—Σέ καταλαβαίνω, Νιόβη... Ἀλλά πρόσεχε τήν ὑγεία σου. Ἐκεῖς καί παιδί, μήν τό ξεχνᾶς.

Στό δρόμο καθώς γύριζε σπίτι της ἡ Νιόβη, ἔνοιωθε μιά ἀθάσταχτη κούρασι. Τά πόδια της ἔτρεμαν. Τώρα καταλάβαινε πόσο εἶχε κουραστῆ τόν τελευταῖον καιρό. Ὁ πόνος τσακίζει τόν ἄνθρωπο. Εἶνε κούρασι, κούρασι τῆς ψυχῆς. Κι' αὐτή εἶκε πονέσει πολύ, κι' εἶχε ἐργαστῆ πολύ.

Ὅταν ἔφθασε σπίτι της, ἄφησε τό φῶς γιά της, καί μπῆκε στό δωμάτιο ὅπου ἦταν ὁ ἄνδρας της, μέ τό συνηθισμένο της χαμόγελο στά χείλη.

—Ἤρθες; ρώτησε ὁ Ἀνδρέας, καί σκώθηκε, ἐνῶ τά μάτια του ἀστραφταν.

Τόν κύτταξε καλά. Ἦταν χλωμός, κι' ἡ μελαγχολία πού εἶκε περάσει τίς ὧρες πούλειπε αὐτή, φαινόταν ἀκόμη στή φυσιογνωμία του.

—Ἀργησα, ἀγαπημένε μου, τοῦ εἶπε.

—Ἀργησες, καί ζέρεις ὅτι χωρίς ἐσένα τό σπίτι εἶνε τόσο μελαγχολικό.

Ἄλλες φορές, σέ κάτι τέτοια λόγια του γελοῦσε, τόν μάλωνε τσαχπίνικα, τοῦ τόρικνε στό δάτειο. Σήμερα ὅμως ἦταν πολύ κουρασμένη, δέν εἶκε τή δύναμι νά παίξη κωμωδία.

Ἀκούμπησε τό κασταινό της κεφάλι στόν ὦμο του.

—Εἶμαι κουρασμένη, τοῦ εἶπε αἰγά. Στάσου νά ξεκουραστῶ λιγάκι ἔτσι, ἀπάνω σου.

Τήν πῆρε στά κέρια του καί τρόμαξε, νοιώθοντας πόση δύναμι εἶκαν ἀκόμα τά κέρια του. Τά σήκωσε, καί τήν κάθησε ἐπειτα στά γόνατά του.

—Κουράζεσαι, τό ξέρω, τῆς εἶπε, ἐνῶ τή φιλοῦσε μέ λατρεία. Κουράζεσαι, γλυκειά μου. Μά, λίγο ἀκόμα, κάνε ὑπομονή. Νά καταλάβω τίς δυνάμεις μου, πώς ἐπανέλθαν, καί θ' ἀναλάβω ἐγώ τόν ἀγῶνα γιά τή ζωή. Τό ξέρω πώς εἶνε σήμερα σκληρός. Καί ξέρω ακόμα πώς μοῦ κρύβεις πολλά πράγματα.

—Ὄχι! τοῦ φώναξε τρομαγμένη.

—Σώπα! Μέ πέρασες γιά μικρό παιδί; Δέν καταλαβαίνω; Πολλά καταλαβαίνω, ἀλλά ζέρω πώς πρέπει νά κάνω τόν κουτό, γιά νά μήν ἔρθη καταστροφή. Τό ζέρω πώς ἡ ὑγεία μου κρέμεται ἀκόμα σέ μιά τρίχα... Ὄχι, ὄχι, μή προσπαθεῖς νά μέ ξεγελάσης. Τό καταλαβαίνω, ἄκουσα μερικά φιθυρίσματα, που μοῦδωσαν ἀρκετά νά καταλάβω. Γι' αὐτό κάνω κι' ἐγώ τόν ὁδίφορο, ἀγαπημένε μου. Μή νομίζεις ὅμως πώς δέν βλέπω πόσο κουράζεσαι καί πόσο ἀγωνίζεσαι.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια

Ὁ τελευταῖος ΕΡΩΣ τοῦ ΛΑΤΟΥΣ

Ἡ ζωή τοῦ βασιλέως τῶν ἀπάχηδων τοῦ Παρισιοῦ

Πρίν ἀπό μερικά χρόνια, ὅλος ὁ κόσμος μιλοῦσε γιά τόν Λατούς, τόν ἐγκληματία - τζέντελμαν, πού ἦταν ὁ βασιλεύς τῶν ἀπάχηδων τοῦ Παρισιοῦ. Ἡ ἀστυνομία τόν κατεδίωκε παντοῦ. Ἀλλ' αὐτός, ἀντί νά βρίσκεται στά καταγώγια, ὅπου τόν ἀναζητοῦσαν, σύγναζε κάθε βράδυ στά ἀριστοκρατικώτερα κέντρα τῆς Μονμάρτης καί, κάτω ἀπό τήν ἄρχγη ἐμφάνισί του καί τούς εὐγενικούς τρόπους του, κανείς δέν ὑποπτευόταν ποτέ ὅτι θά μποροῦσε νά κρύβεται ὁ τρομερός κακοῦργος πού τά ἐγκλήματά του ἀπάγωνα ἀπό φρίκη κάθε τόσο τούς Παρισιούς.

Ὡστόσο, ὁ Λατούς ἔπρεπε κάποτε στά γέρια τῆς δικαιοσύνης. Μιά ἐρωτική περιπέτεια ἦταν ἡ ἀφορμή τῆς συλλήψεώς του. Μιά ἄλλη ἐρωτική περιπέτεια, πρίν ἀπό δεκαεπτά χρόνια, τόν εἶχε σπρώξει στήν ἐγκληματική σταδιοδρομία του.

Τήν ἐποχή ἐκείνη, ὁ Λατούς ἦταν εἴκοσι τεσσάρων χρόνων καί σπούδαζε ἰατρική στό Πανεπιστήμιο. Εἶχε τελειώσει τώρα τίς σπουδές του καί σέ λίγο θά ἔδινε ἐξετάσεις γιά νά πάρη τό δίπλωμά του. Ἀλλά, ξαφνικά, ἀνακάλυψε πώς ἡ γυναίκα πού ἀγαποῦσε, ἡ ὡραία Κολέτ, τόν ἀπατοῦσε μ' ἕναν ἄλλον. Ὁ μέλλων ἰατρός δέν δίστασε καθόλου. Τῆς ἔμπηξε ἕνα μαχαίρι στό στῆθος χωρίς νά τήν σκοτώσῃ — κι' ἔπειτα ἔβγαινε γιά τήν Ἀφρική.

Ἐκεῖ ὁ Λατούς ἀπασχολήθηκε μέ ὁποιαδήποτε ἐπιχειρήσεις καί μερικές μέ τό ἐμπόριο δούλων. Ἀργότερα, πῆγε στίς Βρυξέλλες, ξαναγύρισε στήν Ἀφρική μέν στρατιώτης, πολέμησε γιά ἕνα διάστημα ἐναντίον τῶν μαύρων στό Κονγκό καί, τελικά, ἐπῆρε τό δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στή Γαλλία.

Μισοῦσε τώρα τήν κοινωνία καί μέσα στόν σκοτισμένο μυαλό του ἐφιαλτεύθηκε μιά μανιώδη σκέψι: Θά συγκέντρωνε γύρω του καί θά ὀργάνωνε τούς κακοποιούς οἱ μιά τρομακτική δύναμι, πού, κάτω ἀπό τήν ἡγεσία της, θά λυγίζαν οἱ νόμοι καί θά κυτέρνιζαν τά πάντα.

Τήν πεταχτερούλα αὐτή σκέψι τήν ἔκαμε σε λίγο, ὀλλώστε, πραγματικότητα. Ἦς τότε, οἱ ἀπάχηδες ἀποτελοῦσαν μικρές ὁμάδες, πού τίς ἐξύπνησε σιγά-σιγά ἡ ἀστυνομία, ὅταν δέν ἀλληλοεξοντώνονταν μεταξύ τους. Ὁ Λατούς τερμάτισε αὐτή τήν κατάστασι καί σέ λίγο ἀναγνωρίσθηκε ἀπό ὅλους σάν ἀφεντικό. Μερικοί ἀπό θέλησαν νά διατηρήσουν τήν ἀνεξαρτησία τους ἐξοντώθηκαν ἀλύπητα καί τό πέθιμα τους ἔγινε παράδειγμα γιά τούς ἄλλους.

Γιά ἕνα διάστημα τριῶν ἢ τεσσάρων χρόνων, τό Παρίσι ἔζησε στήν ἀξωνία τῶν κακοποιῶν. Τά ἐγκλήματα, οἱ κλοπές καί οἱ διαρρήξεις εἶχαν γίνει τόσες πολλές πού ἡ ἀστυνομία τά εἶχε κωμπλεκτικά χαμένα. Κι' ὅλα γνώστην τώρα μέ σύστημα καί μέθοδο, σύμφωνα μ' ἕνα προκαθορισμένο σχέδιο.

Οἱ ἀστυνομικοί ἦταν τά ἀνημπτερα σώματα αὐτῆς τῆς ἐγκληματικῆς δράσεως. Ὁ Λατούς εἶχεν ἐγκαταστήσει ἕνα εἶδος σχολείου τῆ Ρομαιδία, ὅπου οἱ ἀκαθοί του ἐξασκοῦνταν στή σκοποβολή καί ἔκαιραν μαθήματα ἀπό τούς πιό πειειραιωμένους γιά τόν τρόπο μέ τόν ὁποῖον ἔπρεπε νά ξαπλώσουν μιά τραπεζα ἢ νά διαρρήξουν ἕνα ἀδαμαντοκάλπιδο.

Τό γενικό στρατηγεῖο τῆς ὀργανώσεως ἦτον ἀποκαλύφθηκε κατόπιν, βρισκόταν μέσα στίς περίφημες ὑπονόμους τοῦ Παρισιοῦ. Κι' κάτω εἶχαν ἀνοίξει μυστικές διόδους, πού τούς ἐπέτρεπαν νά ἐπικοινωνοῦν μέ τά σπίτια, πού εἶχαν στίς διάφορες συνοικίες, χωρίς ν' ἀφήνουν κανένα ἴχνος πίσω τους.

Στό ἀνάμεσόν, ὁ Λατούς γύριζε ἀνενόχλητος μέσα στό Παρίσι, ὅπου κανείς δέν θυμόταν πιά τόν παλιό φοιτητή τῆς Ἰατρικῆς, πού εἶχε γίνει κάποτε ἥρως ἑνός ἐρωτικοῦ δράματός του.

Ἕνα βράδυ, βρισκόταν σ' ἕνα κέντρο τῆς Μονμάρτης, τό «Τουμπαρέν». Ἐκεῖ γνώρισε μιά ηλικιωμένη Καναδή, τήν Ἔντι Χάρτυ. Ἡ νέα εἶχε γοητευθῆ ἀπό τήν ἀρρενωπή φυσιογνωμία του καί τό ὡραῖο παρουσιαστικό του καί θέχθηκε νά κάμῃ μαζί του ἕνα νυκτερινό περίπατο στούς δρόμους τοῦ Παρισιοῦ.

Τίς ἄλλες μέρες συναντήθηκαν καί πάλι. Ὁ Λατούς εἶχεν ἀρχίσει νά τήν ἀγαπᾶ καί ἡ νέα ἀνταποκρινόταν ἐπίσης μέ θέρμη ἀπό αἴσθημά του.

Στό τέλος, ὁ ἀπάχης τήν ἀθήγησε σ' ἕνα σπίτι πού εἶχε στήν ὁδόν Ντελαμπάρ καί ἐκεῖ τῆς φανέρωσε τήν πραγματική ἰδιότητά του.

—Εἶμαι ἕνας ἐγκληματίας, τῆς εἶπε, ἀλλά σᾶς λατρεύω. Ἂν θέλετε, θά φύγωμε μακρυά, γιά νά βροῦμε μιά εὐσημερη γωνιά, ὅπου θά μπορέσωμε νά εἴμαστε εὐτυχισμένοι!

Ἡ νέα εἶχε τρομάξει στήν ἀρχή, ἀλλά κατόπιν ἡ ἀγάπη της γιά τόν Λατούς ὑπερίσχυσε καί συμφώνησαν νά φύγουν μαζί γιά τήν Ἀμερική.

Ἀλλ' ἕνα ἀπρόοπτο περιστατικό εἶχεν ὁδηγήσει τώρα τήν ἀστυνομία σπό ἴχνη τῆς σπείρας.

Ἕνα βράδυ, ὁ Λατούς, γυρίζοντας μόνος του ἀπό μιά σύσκεψι τοῦ εἶχε μέ τούς ὁπαδούς του, βρέθηκε μπροστά σ' ἕναν παλιό ἀπάχη, τόν Μπέλ-Ἀμί, πού τοῦ εἶχε πάρει ἄλλοτε τήν ἐρωμένη του καί πού τούς χώρισε ἀπό τότε μιά θανάσιμη ἔχθρα.

Ὁ Μπέλ-Ἀμί τράβηξε ἀμέσως τό μαχαίρι του καί πιάτεινε στόν Λατούς νά λύσουν ἐπί τόπου τή διαφορά τους.

Μερικά λεπτά ἀργότερα, ὁ Μπέλ-Ἀμί σωριαζόταν κάτω μέ μιά μεγάλη πληγή στό στῆθος. Ἀλλά δέν εἶχε πεθάνει. Κι' ὅταν τόν ὠδήγησαν στό νοσοκομεῖο, ἀπακάλυψε στούς ἀστυνομικούς, πρωτοῦ νά ξεψυχήσῃ, πού θά μποροῦσαν νά βροῦν τό Λατούς.

Ἀπό τ' ἄλλο μέρος, ὁ ἀπάχης ἑτοιμαζόταν νά φύγῃ μαζί μέ τήν Ἔντι. Ἀλλά δέν πρόφθασε νά πραγματοποίηση τό σχέδιό του. Γιατί, ξαφνικά, ἕνα βράδυ, τό σπίτι ὅπου ἔμενε μαζί της βρέθηκε περικυκλωμένο ἀπό τούς ἀστυνομικούς.

Ὁ Λατούς πῆρε τότε τή φίλη του γιά νά φύγουν ἀπό τό μέρος τῶν ἀπανῶν.

Ἀλλά αἱ ἐκεί βρέθηκε ἀντιμέτωπος μέ ὅλους ἀστυνομικούς, πού εἶχαν εἰσχωρήσει ἀπό πολλά σημεῖα σπό κρυσφύγετο τῶν κακοποιῶν. Οἱ περισσότεροι ἀπό τούς ὁπαδούς του εἶχαν σκοτωθῆ καί οἱ ἄλλοι εἶχαν συλληφθῆ.

Δέν ἀπόμενε στόν Λατούς τίποτε ἄλλο ἀπό τό νά προσβληθῆ. Ἀλλά, πρωτύτερα, ἔβεσσες τό περίστροφό του ἐναντίον τῶν ἀστυνομικῶν, σκότωσε δύο ἀπ' αὐτούς καί τρομοκράτησε ἕναν ἄλλον.

Ἔβαλε, γυρίς νά προφθάσουν νά τόν ἐμποδίσουν, τράβηξε τό μαχαίρι του καί τό ἔχωσε στό στῆθος τῆς Ἔντι, πού ἔστεκε τρομαγμένη παράμερα.

«Ἦταν μιά ἐλεεινή σπείρα τῶν τρομερῶν κακούργων, πού αὐτή τή φορά ὅμως, εἶχε ὁπαγορευθῆ ἀπό ἕνα αἴσθημα ἀγάπης. Γιατί ἦζερε πώς σέ λίγο θά πληρωνε μέ τή ζωή του τό κακούργημα του καί δέν ἤθελε γι' ἀφησή πίσω του ζωντανή τή γυνα

ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ στή ζωή καί στόν ἔρωτα

Τί μᾶς συμβουλεύει ὁ Τζώρτζ Γκόου

"Αν ρωτήσετε τόν 'Αμερικανό αὐτοκαταστρέπτη Τζώρτζ Γκόου, διευθυντή τοῦ Ἰνστιτούτου Χρωματισμῶν "Ερτινγκτων τοῦ Δελαγουάρ, θά σᾶς πῆ, ὅτι ὑπάρχουν περί τίς 5.000 χρώματα κι' ἀποχρώσεις. Ὁ Γκόου εἶνε ὁ εἰδικώτερος σχεδιαστοῦ νόος τῆς 'Αμερικῆς. Μπορεῖ νά ἐξετάσῃ τό χρῶμα τῶν μαλλιῶν, τῶν μελλιῶν καί τοῦ δέρματος σας καί νά γνωματεύσῃ πολύ σπάνιους σᾶς παιρνίζει. Μπορεῖ ἐπίσης ν' ἀλλάξῃ τόν κόλλο ἐργασιῶν ἑνός καταστήματος, διαβεβαιώνοντας τά καταλληλότερα χρώματα γιά τή διακόσμησί του. Αὐτός συνεκόλυμε ὅτι οἱ ζωηρές 'Αμερικανίδες προτιμοῦν τά κοντάκια, γιατί οἱ μαλλί στολές τους εἶνε οἱ πιό ἀφορτί μέ τήν ζωηρή ὀμορφιά, ἐνῶ οἱ μελαχρινές κηναίουν μέ στρατιῶτες, γιατί τό χακί εἶνε τό πιό ταιριασμένο μέ τά μαῦρα μαλλιά.

Σ' ἕνα ἔργο του μέ τίτλο «Χρώματα καί ζωή», συμβουλεύει τίς κοπέλλες ἐνῶ ψαρεύουν τούς ἄνδρες, φορώντας κόκκινα, νά τούς συγκρατοῦν μέ μπλέ καί νά τούς παντρεύονται μέ ἀσπρον. Γιατί τό κόκκινο χρῶμα εἶνε τήν ἐντύπωσι τῆς ζωηρότητος καί τοῦ πεῖσμωσῆ, τό μπλέ τῆς εἰλικρινείας καί τῆς τυφερότητος καί τό ἄσπρο τῆς ἀγνότητος καί τῆς ἀξιότητος. Ἐννοεῖται ὅτι κάθε κορίτσι μπορεῖ νά διαλέξῃ τή μιά ἤ τήν ἄλλη ἀπ' τίς πολλές ἀποχρώσεις αὐτῶν τῶν τριῶν χρωμάτων.

"Αλλά κι' ὁ ἄνδρος μπορεῖ νά χρησιμοποιήσῃ τήν ἴδια μαγική δύναμι τοῦ χρώματος γιά νά διατηρῇ πάντοτε ἐξαισιοπτωτη τή γυναίκα του ἀγαπάει. Κατά τόν Γκόου, ἡ γυναίκα εἶνε εὐαισθητότερη ἀπ' τόν ἄντρο στήν ἐπίδρασι τοῦ χρώματος. Οἱ τέσσερις τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ μποροῦν νά γίνουν παράδεισος ἢ κόλασις γιά τόν ἄνδρόγυνο, ἀναλόγως τῶν ἀπογοήσεων τοῦ χαρτιοῦ τῆς τοποθεσαρίας καί τῶν ἐπίπλων.

Οἱ περιπτώσεις, στίς ὁποῖες θαυματουργοῦν οἱ συμβουλές τοῦ Γκόου, εἶνα ἀμέτρητες. Μιά γυναίκα παρουσίαζε ἀνησυχαστικά σημεῖα νευρολογικῆς διαταραχῆς. "Ἐχανε διαρκῶς ὑμίλητη, σκυθρωπή, τόσο ποῦ ὁ σύζυγός της ἄρχισε νά σκέπτεται νά τήν κλείσῃ σέ νευρολογική κλινική. Ὁ Γκόου, παλιός φίλος τοῦ ἀνδρογύνου, ἐπισκέφθηκε τό διαμέρισμά τους καί εἶδε ὅτι ἐπικρατοῦσαν ἐκεῖ μέσα χρώματα μελαγχολικά, μαῦρο καί γκρί - μπλέ. Συνέστησε στό σύζυγο νά γ' ἀλλάξῃ διάθεσι. Τοῦ ὑπέδειξε τά πορτοκαλλί γιά τούς τοίχους, τό ἄσπρο γιά τά κουφώματα, τό κόκκινο ἢ πορτοκαλλί γιά τούς πίνακες, τά βιβλία, τά γλυπτικά ἔργα, κλπ. Σέ λίγες μέρες, ἡ γυναίκα παρουσίαζε καταφανῆ σημεῖα βελτιώσεως. Τά κόκκινα χρῶμα, πού περιέχεται στό πορτοκαλλί, τῆς ἔφεραν ζῆ διαθεσία κι' αἰσιοδοξία. "Ἐκτοτε ἀπό ἕνα μῆνα, ἡ μιζέρα αὐθενιά της εἶχε γιατρευτῆ τελείως.

Ἀντίθετη ἦταν ἡ περίπτωσι ἑνός ἄλλου ἀντρογύνου, ὅπου ἡ γυναίκα, ἐνῶ ἀρέσκετο ἐκ φύσεως, εἶχε γίνει ἀνάμεσα χτυπήσεως, ἐξ αἰτίας τῶν ζωηρῶν χρωμάτων, πού εἶχε σκορπίσει ὁ ἄντρος της στό διαμέρισμα, γιά νά φαίνεται πιό ἀνοιχτόκαρδος. Τά ὑστερικά της ξεσπάσματα ἔπαυσαν, ἀφ' ὅτου εἶπεν ἀπ' τό περιβάλλον της κάθε ἀπόχρωσις τοῦ κόκκινου κι' ἐπικράτησε τό μπλέ καί τό πράσινο.

Τά χρώματα φαίνουν ἐπίσης σπουδαῖότατο ρόλο στήν δρεξι. Ἀφ' ὅτου ἕνα ρεστωράν ἄρχισε νά σερβίρῃ τίς σαλάτες μέσα σέ πράσινες σωτέλλιες, οἱ βουλλεῖες του διπλασιάσθηκαν.

Τά κρεοπωλεῖα γοντίος τῶν ταξειδιωτῶν μέσ ἀποφασιστῆς γοημιᾶς ἐλαττώθηκαν κατά 20%, ὅταν τό ἐσωτερικό τῶν ἀμαξιῶν βάφηκε μπλέ — γιατί τό πρωγούμενο χρῶμα τους, τό κίτρινο, εἶνε σκοτώλληλο γιά ἕνα νηήνορο μεταφορικό μέσον καί προκαλεῖ εὐκολία κα κοδιαθεσία.

Ὁ καλός φωτισμός αὐξάνει τήν ἀπόλαυσι ἑνός καλοῦ φαγητοῦ. Ἕνα κόκκινο μῆλο π. χ. φαίνεται πολύ λιγώτερο νόστιμο, ὅταν τό τρῶμε σέ σωτεινά. Μή χρησιμοποιῆτε ποτέ μπλέ φωτισμό στήν τραπεζαρία σας. Ἂν θέλετε νά ξανόρθουν οἱ προηγκελλημένοι σας. Τό κίτρινο ἐστιατόριον τήν ἐμφάνισι τοῦ κρέατος. Ἕνα γυαλάκιο ἔγιανε τήν περιωδέτερη πελατεία του, γιατί εἶχε τήν ἀπυρή ἰδέαν νά φωτισῇ μέ κίτρινες λάμπες. Οἱ ζάλιαν σέ κομμάτια τοῦ κρέατος μιά ἀπόχρωσι σάν νά ἦταν χαλασμένα ἢ λερωμένα.

Σ' ἕνα γεῦμα, σέ Σικάγο, ἔγινε τό ἑξῆς χαρακτηριστικό πείραμα: Ἐνῶ ὅλοι ἔτρωγαν κι' ἔπιναν μέ κέφι καί δρεξι, ἀλλαξε ἔξαφνα ὁ φωτισμός τῆς σάλλας, ἔγινε ἀποκλειστικά πράσινος καί κλεκτρικό. Τό κρέας φαινόταν τώρα γκαίζο, οἱ φελλάτες μαλέ. Σέ λίγες στιγμές οἱ συνδαιτυμονες ἄρχισαν νά νιώθουν ναυτία. Μερικοί μάλιστα ἀπρόσεκτοι γιά καλό.

Ἕνας γνωστός 'Αμερικανός ἐπιχειρηματίας, πού εἶχε διαφορά μεγάλης ζήλιας, εἶχε πάθει μιά μελαγγολία πού φαινόταν ἀπ' τό μακρύ. Στήν ψυχιατρική κλινική ὅπου τόν ἀπολυθήκαν, κήρυξε ἀπεργία πείνας. Τόν ἔβαλαν τότε σ' ἕνα κόκκινο δωμάτιο, Σέ 24 ὥρες ζήτησε τροφή. Καί, σέ λίγες ἡμέρουδες, εἶχε θεραπευθῆ τελείως.

"Ενα κατασόφυρο νοσοκομεῖο μέ τοῦ Σικάγου εἶνε σωστή σπηφωνία χρωμάτων. Τά θορυβώδη δωμάτια ἔχουν ἐξωτικά χρώματα, γιά ν' ἀναπληρώσουν τόν ἀνεπαρκῆ ἡλιακό φωτισμό, ἐνῶ στά μεσημεριά προτιμῶνται τό μπλέ καί τό πράσινο. Τό ἄσπρο ἔχει καταργηθῆ στό χειρουργεῖο, γιατί ἀποδείχθη ὅτι ἀμαυρώνει τό χειρούργο καί δείχνει σκοτεινό τό ἐσωτερικό τῶν τραυμάτων. "Ὅλα λοιπόν τά σκεύοι, πετσέτες, ἐπίδεσμοι, κλπ., πού χρησιμοποιοῦνται στίς ἐγχειρήσεις, εἶνε χρωματιστά.

"Ενῶ τό κόκκινο εἶνε τό πιό διεγερτικό χρῶμα, ἰδιαίτερος κατάλληλο γιά παιδιά καί πρωτάνονους ἀνθρώπους, καί τό κίτρινο εἶνε τό πιό δραστ καί τό πιό ἐρεθιστικό συγχρόνως, τό πασσό τό παράγει τίς κιτοπαθέστερες ἀντιδράσεις. Τόσο στήν τροφή, ὅσο καί στό περιβάλλον, ἔχει ἐπίδρασι εὐχάριστη καί τονωτική. Μιά γέφυρα τοῦ Λονδίνου εἶχε ἀποκτήσει θλιβερή φήμη, μέ τίς πολλές αὐτοκτονίες πού γινόντουσαν ἀπ' αὐτήν. Ἀφ' ὅσου ὅμως μετεχρωματίσθηκε ἀπό μαῦρη σέ πράσινη, οἱ αὐτοκτονίες ἐλαττώθηκαν κατά 88%.

Κάτι χρῶμα εἶνε μιά δύναμις — τονίζει ὁ Γκόου — πού κατηφίδωσε ἐπί τέλους νά τή χαλιναγωγήσουμε, γιά τό καλό τῆς ἀνθρωπότητος!»

ΕΞΥΠΝΑΔΕΣ

Ἡ κυρία: Ἡ ἄλλη κυρά σου σ' ἔδιωξε γιατί σ' ἔπιασε ἐπ' αὐτοφώρω νά κρυφοκαῖς!

Ἡ καμαριέρα: Αὐτό δέν εἶνε ἀλήθεια!... Ἐγώ δέν κρυφακούνγα...

Ἡ κυρία: Μά τότε τί ἔκανες;

Ἡ καμαριέρα: Κρυφοκύτταζα μονάχα, κυρία...

*

—Πῶς τό περνᾶτε τό βράδυ σεῖς;
—Βάζουμε τό ραδιόφωνο...
—Καί ὅταν τελειώσῃ τό πρόγραμμα;
—Τότε ἀρχίζει ἡ γυναῖκα μου!...

*

Στό Πλημμελειοδικεῖο:

Πρόεδρος: Δέν φοβήθηκες ὅταν τοῦ ἔκλεβες τό ρολόϊ;

Λωποδύτης: Φοβήθηκα, κύριε Πρόεδρε, μήπως δέν ἦταν χρυσό!...

Ὁ ἀστυφύλακος: Ἔσένα σέ βλέπω γιά πρώτη φορά... Τί ἔγινε ὁ ἄλλος ξυπόνυτος;

Ὁ ζητιάνος: Τοῦ ἔδωσα "πέζοσι" ἑκατό λίρες κι' ἔφυγε...

(Τουρκική γελοιογραφία)

Αὐτοί πού ζοῦν μέ ξένο αἷμα

Τά σωτήρια ἀποτελέσματα τῆς μεταγγίσεως

Πολλοί ἄνθρωποι ζοῦν μέ ξενικό αἷμα, ὅπως ἄλλοι ζοῦν μέ... ξενικό λεφτά!

Ἐπτά ἢ ὀκτώ σαβαρές ἀρρώστειες ἀπαιτοῦν περιοδικές μεταγγίσεις αἵματος. Πρώτη ἀπ' αὐτές εἶνε ἡ βαρειά ἀναιμία, στήν ὁποία τό αἷμα δέν ἔχει ἀρκετά ἐρυθρά αἱμοσφαίρια. Σ' αὐτή τήν περίπτωσι, οἱ γιατροί χρησιμοποιοῦσαν ἄλλοτε μόνο τή μετάγγισι, τώρα ὅμως σέ συνδυασμό μέ τή χορήγησι ἀρρώστων ἐκκλίσιμα σπκατιοῦ, πού ἐπιδοσθεῖ τόν ὀργανισμό του νά δημιουργήσῃ μόνος του τά ἀπαιτούμενα ἐρυθρά αἱμοσφαίρια.

Ὑπάρκει κατόπιν ἡ λευχαιμία. Σ' αὐτήν, γίνεται ὑπερπαραγωγή λευκῶν αἱμοσφαιρίων, πού ἐκτοπίζουν κι' ἐξαφανίζουν τά ἐρυθρά. Ἡ μετάγγισις ξένου αἵματος φέρνει μιά προσωρινή καλλιτέρευση.

Σπάνιες κρεοζόνται μεταγγίσεις σπάν ἀποροῦρα, μιά ἀρρώστεια πού ἐκδηλώνεται μέ μικρές ὑποδερμικές αἱμορραγίες. Ἀλλά καί τά θρόμπα τῆς αἱμοφιλίας — τῆς κληρονομικῆς ἀσθένειας ἀπ' τήν ὁποία πάσχουν ὅλα τά ἀρσενικά μέλη τοῦ βασιλικοῦ οἴκου τῶν Βουρβόνων — ἔχουν ἀνικνά ἀνάγκη ἀπό μετάγγισι, γιατί τό αἷμα τους ἔχει τήν ἰδιότητα νά μήν πήξῃ, κι' ἔτσι ἡ παρομικρή γρατσουνιά τούς προκαλεῖ ἀκατάσκετη κι' ἐξαντλητική αἱμορραγία.

Τέλος, γνωστοί μεταγγίσεις ἔπειτα ἀπό ἐγχειρήσεις, τραυματισμούς κι' ἀπό κάθε εἴδους θηλητηριάσεις τοῦ αἵματος — ἰδίως ἀπό βιαδότη, νεφρικές παθήσεις, ἀνθρακικό ὀξύ, ἀλλειωμένες τροφές ἢ ἀρσενικό.

"Οτον ἕνα κοριτσάκι ἀπ' τήν Καλιφορνία, ἡ μικρή Πατρίτσια Ο' Μπρύλ, πέσανε σέ πλάκια 12 ἐτῶν εἶχε κάμει ἤδη 198 μεταγγίσεις. Μπορεῖμε νά ποῦμε λοιπόν ὅτι κατέρροφε τό παγκόσμιο ρεκόρ...

Ἡ Πατρίτσια ἦταν, ὅταν γεννήθηκε, ἕνα κανονικό καί καλοκαμωμένο μωρό, πού ζύγιζε 3 κιλά. Εἶχε ὅμως παράξενο χλωμό χρῶμα. Ἡ ὀνόλυσις αἵματος ἀπέδειξε ἔλλειψι ἐρυθρῶν αἱμοσφαιρίων. Τά αἱμοσφαίρια αὐτά ἐκπιαπίζονται μέρα στό μεδούλι τῶν ὀστέων, ὅπ' ὅπου τά παραλαμβάνει τό αἷμα ὅταν τά χρειασθῆ. Στήν Πατρίτσια ὅμως, ὁ ὀργανισμός της δέν ἦταν ἱκανός νά τά παραγάγῃ, κι' ἔτσι ὑπέφερε ἀπό μεγάλη ἀνοιμία. "Ἦταν ἀδύνατον νά ζήσῃ, ἂν δέν τῆς ἔδιναν ξένο αἷμα.

Περάγιατι, σέ πλήκα 3 ἑβδομάδων, τῆς ἔκαμαν τήν πρώτη μετάγγισι μέ 20 δράμια αἷμα. Ἡ κατάστασίς της καλλιτερεύει ἀμέσως. Τά μάγουλά της κοκκίνισαν. Κι' οἱ γιατροί ἔλπισαν ὅτι ἡ ἀναζωογόνησις αὐτή τοῦ ὀργανισμοῦ της θά ἀποκαθίστοῦσε πιά τήν κανονική λειτουργία του καί τήν παραγωγή αἱμοσφαιρίων.

Δυστυχῶς, ἔπειτα ἀπό λίγες μέρες, λιγώτερων πάλι τά ἐρυθρά αἱμοσφαίρια στό αἷμα της. Ἔγινε λοιπόν δεύτερη μετάγγισις, μέ τό ἴδιο ἀποτέλεσμα, κι' ἀργότερα τρίτη.

Γιά νά μή τά πολυλογοῦμε, σ' ὅλη τής τή σύντομη ζωή, ἡ Πατρίτσια πήγαινε κάθε 3 - 4 βδομάδες στό νοσοκομεῖο, ὅπου τῆς ἔκαναν τήν μετάγγισι πού τήν διατηροῦσε στή ζωή καί τῆς ἔδινε ὅλη της τή ζωτικότητα. Οἱ γονεῖς της ἐλπίζαν νά γίνῃ ἐν τῷ μεταξύ κάποια ἰατρική ἀνακάλυψις, πού νά λύτρωνε τήν κορούλα τους ἀπ' τήν ἐξάρτησί της ἀπ' τό αἷμα τῶν ἄλλων. Δυστυχῶς, στά 12 χρόνια της, ἡ Πατρίτσια πέθανε, ὅσο ἀπ' τή μυστηριώδη ἀρρώστεια της, ἀλλά ἀπό μιά ὀξεία περιτονίτιδα.

"Αν ὑποθέσουμε ὅτι θά ζοῦσε κανονικά κι' ὅτι θά ἔφτανε σέ πλικία 70 ἐτῶν, θάπρεπε νά εἶχε κάμει ὡς τότε 1.137 μεταγγίσεις, ἐφ' ὅσον σέ 12 χρόνια ἔφτασε τίς 198!

Μιά ἀκόμη περίπτωσις, στήν ὁποία ἐφαρμόζεται ἡ μετάγγισις, εἶνε ὅταν τό αἷμα της μητέρας ἑνός παιδιοῦ διαφέρει ἀπ' τό αἷμα τοῦ πατέρα κατά μιά μυστηριώδη ἰδιότητά του πού λέγεται Rhesus καί γιά τήν ὁποία ἔκαμε γράφει ὁλόκληρα βιβλία. Τέτοια παιδιά ἢ δέν γεννιόντουσαν ζωντανά, ἢ πέθαιναν λίγες μέρες μετά τή γέννησί τους. Ὡς ὅτου ἀρχίσε νά ἐφαρμόζεται μιά νέα μέθοδος: Ὁ γιατρός θηλάζει πρώτα τό βρέφος ἀπ' τόν κολιό της μητέρας μέ "καισαρική τομή", γιά νά πραλάβῃ νά γλυτώσῃ τή ζωή του κι' ἔπειτα τοῦ κάνει μιά πρώτη μετάγγισι μέ 60 κυβικά ἑκατοστά αἷμα. Ἐπακολουθοῦν κι' ἄλλες, καθημερινές μεταγγίσεις, ὡς ὅτου τό ἐλαττωματικό αἷμα τοῦ παιδιοῦ ἀντικατασταθῆ σιγά - σιγά ὁλότελα μέ ξένο.

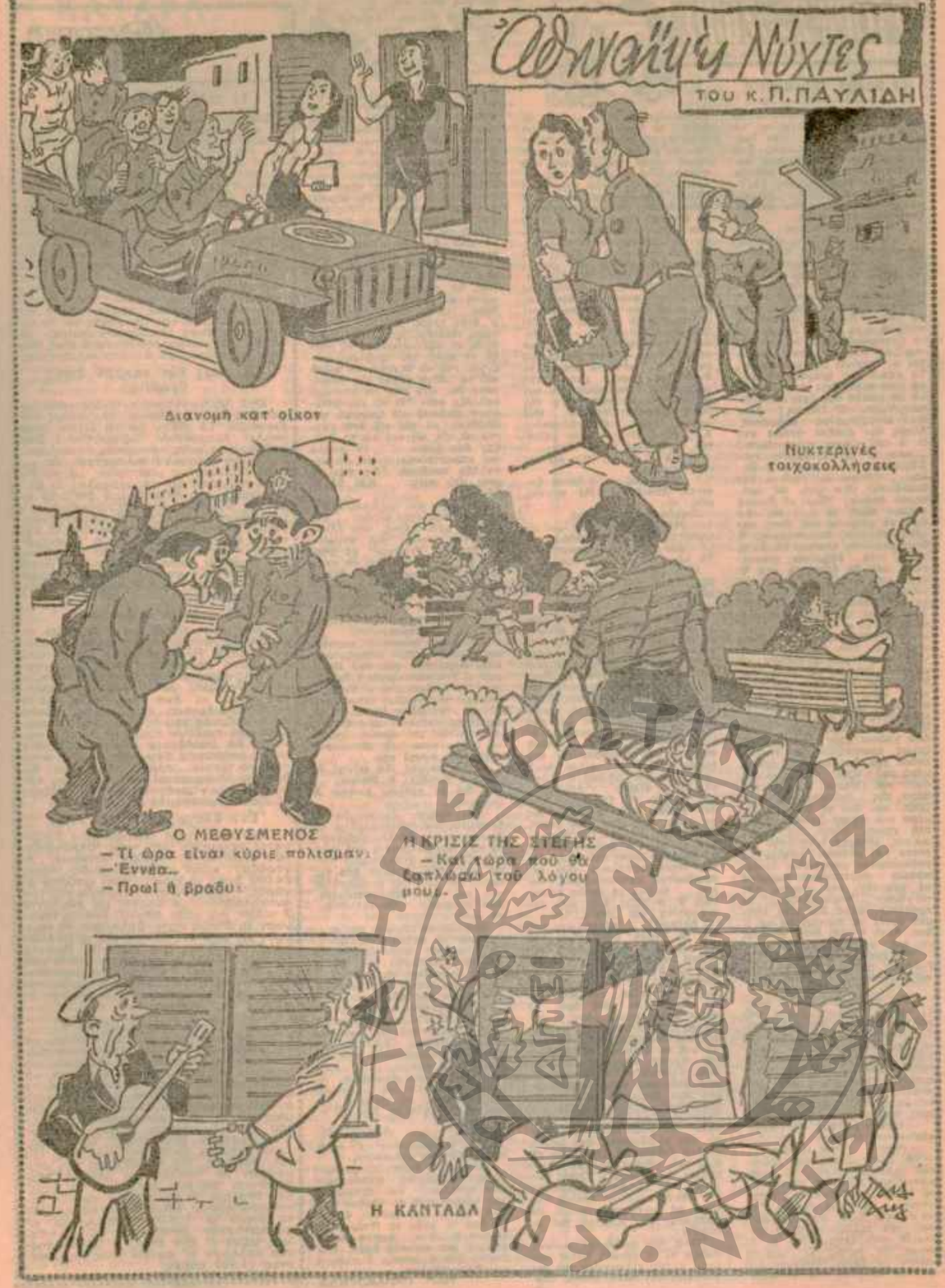

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

Το άρωμα της κυρίας

Χτύπησε το κουδούνι, αλλά πέρασε άρκετή ώρα ώς ποὺ νὰ μισανοίξῃ ἡ πόρτα, στὸ διάδρομο τῆς πολυκατοικίας. Στὸ άνοιγμα φάνηκε ὁ Πέτρος. Φορούσε μιὰ ρόμπα. Τὰ μαλλιὰ του ἦταν ἀνακατεμένα. Τὸ ὄμφος του λίγο ἄξαλλο — εὐτυχισμένα ἐξαλλο. "Ενα ασπρόμαυρο γαμόγελο στὰ χείλη.

—Ἐσὺ εἶσαι Γιώργο;

—Μὲ συγχωρεῖς, εἶσαι χαρωγελῶντας τὸ ἴδιο πονηρὸ ὁ Γιώργος. Δὲν ἤξερα ὅτι...

Σὲ ἤθελα γιὰ κάποια ὑπόθεση.

—Ἔλα σὲ μιὰ ὥρα.

Ἡ πόρτα ἔκλεισε κι' ὁ Γιώργος βγῆκε στὸ διάδρομο. Ποῦ νὰ πάῃ; "Ας πάῃ νὰ καθίσῃ αὐτὴ τὴ μισὴ ὥρα σ' ἕνα κουτὶ νὸ ζαχαροπλαστεῖο κι' ὕστερα γυρίζει. Καὶ πηγαίνει. Κάθεται κι' ἀνοίγει μιὰ ἐφημερίδα. Τὰ μάτια του τρέχουν μηχανικὰ στὶς πυκνωμένες ἁράδες, ἀλλὰ τὸ μυαλό του ἔχει ἄλλη ἀπασχόληση. "Ο Πέτρος! Ἀληθινὰ εὐτυχισμένος ἄνθρωπος. Αὐτὸς δὲν ξυπῆκε ἀκόμα στὸ ὄ-· ὁ τοῦ γάμου καὶ χαίρεται ξανοιασμα τὴν ἐλευθερία του. Σήμερα ἡ μιά, αὔριο ἡ ἄλ λη... Μήπως κι' ἐκεῖνος δὲν ἔκανε τὴν ἴδια ζωή, ὡς πρὸ κέρου ἀκόμα; "Ολοι οἱ ἄντρες κάνουν αὐτὴ τὴ ζωὴ ὡς τὴν ὥρα τῆ μοιραία παῦ ἕνας καλομελετημένος ὑπολογισμός, ἡ ἕνας μεγάλος ἔρωτας θὰ βάλῃ τέλος στὶς ἐφήμερες περιπέτιες καὶ θὰ ἀρχίσῃ μιὰ νέα ζωὴ μὲ τὴν ἀγαπημένη ἀπὸ τὴ σχο καὶ ὁριστικὸ λιμάνι τοῦ γάμου. Γιὰ τὸ Γιώργο αὐτὸ εἶχε γίνει ἐδῶ καὶ δυὸ χρόνια. Στὶς τόσες περαστικὲς περιπέτιες, ἔτυχε κι' ἐκείνη ποὺ σκαλώνει ὁ ἄντρας καὶ δὲν βρίσκει ἄλλη λύση ἀπὸ μιὰ ἄβολα γάμου. "Ηταν ἡ Ντόρα — ὁ μεγάλος ἔρωτας τῆς ζωῆς του, ἡ γυναίκα ποὺ τὸν ἀγάπησε τόσο, ὥστε νὰ κοψῃ τὴν προηγούμενη ζωή του, γιὰ νὰ τὴν κάνῃ δική του γιὰ πάντα. Δὲν ἦταν μετανοιωμένος γι' αὐτό. Δυὸ χρόνια ἦταν ὁ πιστὸς σύζυγος, ἐρωτευμένος μὲ τὴ γυναίκα του ὅσο καὶ τὴν πρώτη μέρα τοῦ γάμου. Καὶ μόνο στὸ σπίτι τοῦ Πέτρου, ἀνέτως τὸν ἄέρα τῆς παλιᾶς ἐλεύθερης ζωῆς, ποὺ τοῦ τὴ θύμιζεν σημερα μιὰ τούφα ξανθὰ μαλλιὰ στὴ χτένα, αἴρει μιὰ τούφα μαίρα, κόκκινα ξύνη στὴν πετσέτα τοῦ μπάνιου, κάποια μυσαβειαμένα μπουκάλια λικέρ, κάποια ἀποτσίγαρα βαμμένα μὲ κραγιόν, στὸ τασάκι τῶν τσιγάρων. Χαμογελοῦσε, τὸ σχολίαζε, ἀλλὰ δὲν εἶχε καιμιὰ δρεξὶ νὰ ξαναρχίσῃ τὰ ἴδια. Λύτὴ ἡ ζωὴ ἦταν πεθαμένη πιὰ γι' αὐτόν.

"Η μισὴ ὥρα πέρασε. "Ο Γιώργος τράβηξε γιὰ τὸ σπίτι τοῦ Πέτρου.

★

Λύτὴ τὴ φορὰ ἡ πόρτα ἄνοιξε καὶ ὁ Γιώργος μπῆκε στὸ χῶλλ κι' ἔπειτα στὸ σαλονάκι. Τὸ σπίτι ἦταν ἀτακτοποίητο κι' ἀναστατωμένο! Τὰ μαξιλάρια ἁπλωμένα, ἡ μποτίλια σχεδὸν ἄδειασή, τὰ κραγιονογισμένα ἀποτσίγαρα στὸ κρυστάλλινο στακτοδοχεῖο. Ὑπολείμματα τοῦ ἐρωτικοῦ γλεντιοῦ, ποὺ μόλις εἶχε τελειώσει.

— Καλή; ρώτησε τὸν Πέτρο, κλείνοντας τὸ μάτι.

—Μμμ... "Ετσι κι' ἔτσι...

Τὰ ὑπολείμματα τοῦ ἐρωτικοῦ γλεντιοῦ λοιπόν. Τὰ ποτηράκια τοῦ λικέρ, ὁ δίσκος μὲ τὰ γλυκά, τὰ κόκκινα ἀποτσίγαρα... Κι' ἕνα ἄρωμα. "Ενα ἄρωμα ἄαρύ, ποὺ εἶχε ἀφίσει, σὰν τελευταία ἀνάμνηση, ἐκείνη ποὺ ἔφυγε. Μὰ τί ἄρωμα εἶν' αὐτό; "Ο Γιώργος κάτσε τὰ ξέρει. Πάντρι μιὰ φορὰ ἀναπνοὴ γιὰ νὰ μπῇ στὴ ζωὴ του.

Τί νὰ κάνῃ; Σφίγγει τὶς γροθιές του, σὰν ν' ἀπειλῇ καὶ τοὺς βιά. Νὰ τους σκοτώσῃ; Δὲν ξέρει κι' ὁ Ἴδιος... Χωρὶς νὰ καταλαβαίνῃ πῶς, παίρνει τὸ ἄρωμο πρὸς τὸ σῆτι. Θυμᾶται κοντά, ἄλλα δὲν μπαίνει μέσα. Τὰ παράθυρα εἶνε φωτισμένα, ἀκούγεται τὸ ραδιόφωνο ποὺ δίνει εὐθυμη μουσική. "Α! μὰ βέβαια. "Υστερα ἀπὸ τὰ γοητευτικὰ ἀπόγευμα παῦ πέρασε ἡ κυρία, τῆς χρειάζεται λίγη εὐθυμη μουσική, σὰν ἐπιβράβευση στὴν εὐχάριστη μοιχικὴ της κατάσταση. Κάνει ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα, ἀλλὰ τὸ μετανοιώνει. "Ας πάῃ μιὰ βόλτα ἀκόμα, νὰ συγκεντρώσῃ τὶς σκέψεις του, νὰ πεπρᾶ μιὰ ἀπόφαση. Γυρίζει νὰ τεραγωνα τὴν ἀγνοκίας, μέσα στὸ σωτάδι τῆς νύχτας, μὲ τὴν ἴδια τυραννία στὸ μυαλό. Πῶς θὰ φερθῇ; Νὰ κάνῃ τὸν κουτὸ καὶ νὰ τὴν παρασιωπήσῃ, γιὰ νὰ τοὺς ἀποκαλύψῃ μ' ἕναν τρόπο ποὺ δὲν θὰ σημαίνῃ ἀμφιβολίες; Πῶς μπορεῖ ὅμως νὰ εἰρακολουθήσῃ νὰ παίζῃ τὸ ρόλο τοῦ τρυφεροῦ συζύγου καὶ νὰ δέχεται τὰ φιλιὰ καὶ τὰ χάδια αὐτῆς τῆς γυναίκας; Θὰ εἶνε σὰν νὰ τὴν ἀγκαλιάζῃ φίλη. "Η νὰ τὴν φανερώσῃ ἀμέσως καὶ ξαφνιὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ τῆς πῇ ὅσα πρέπει νὰ τῆς πῇ καὶ νὰ τὴ διώξῃ; Δὲν ξέρει... Τὸ μυαλό του ταλαντεύεται χωρὶς νὰ καταλήξῃ πουθενά. "Ας πάῃ ὅμως στὸ σπίτι... Καὶ θὰ ἰδῇ...

Μὲ ἀργὰ καὶ διστακτικὰ βήματα φτάνει στὴν πόρτα... Εἶνε σὰν μεθυσμένος, σὰν ξένος ἀπὸ τὸν κόσμο, σὰν ἕτοιμος νὰ πεθάνῃ. Ἀνοίγει μὲ χέρι ποὺ τρέμει. Ἀνεβαίνει τὴ σκάλα. Ἀκούει ὅμως φωνὲς δυνατὲς καὶ ἄγριες. Εἶνε ἡ Ντόρα ποὺ φωνάζει. Μὰ γιατί φωνάζει; Μὲ ποιὸν ταχα; Στέκεται λίγο καὶ καταλαβαίνει. Τάχει μὲ τὴν ὑπηρέτρια.

Λύτὸς ὁ ξαφνικὸς καυγᾶς τὸν ἀναστυφίζει κάπως σὰν κάτι ἀπρόοπτο ποὺ τοῦ δημιουργεῖ ἕνα καινούργιο ἐνδιαφέρον. "Η Ντόρα εἶνε σ' ἕνα ξέσπασμα τῶν νεύρων τέτοια, ποὺ δὲν τὸ εἶχε ἄλλη φορά. "Η ὑπηρέτρια στέκεται σὰν ἔνοχος στὴ γωνιὰ καὶ παίζουν τύμπανο ὅλη τὴ νύχτα. Θὰ ὑποθέσετε τώρα ὅτι κανεὶς σπιτονοικοκύρης δὲν θάθελε ἀπὸ αὐτὴ του μιὰ τέτοια... πλημμὴ τοῦ Φαραώ! Κι' ὅμως οἱ Ἀμερικανοὶ ἐκτιμοῦν τόσο πολὺ τὴν ἐκκεντρικότητα, ὥστε ὁ κ. Κοὺν ἄλαδε 25 προσφορὲς σπιτιῶν!

"Ενα ἄλευρο γιὰ 3 χιλιὰ καφὲ

"Ενα πρωτότυπο λαθρεμπόριο διεξάγεται τελευταία ἀπ' τοὺς "Ολλανδοὺς τῶν ὁλλανδεγερμανικῶν συνόρων. Ἀγοράζουν καφὲ στὴν "Ολλανδία, πρὸς 24.000 δρχ. τὸ κιλό — τιμὴ μαύρης ἀγοράς — περνοῦν στὴ Γερμανία καὶ τὸν ἀνταλλάσσουν μὲ ἄλευρο, μὲ ἀναλογία 3 κιλῶν γιὰ κάθε ἄλευρο. Ἐπειτα παίρνουν τὸ ἄλευρο στὴν "Ολλανδία, τὰ περνοῦν ἀπ' ἐκεῖ στὸ Βέλγιο καὶ τὰ πωλοῦν πρὸς 18.000.000 δρχ. τὸ ἕνα. Πρώτης τάξεως δηλαδὴ ἐπιχείρησις. Μόνο ποὺ οἱ λαθρέμποροι κινδυνεύουν. Λιγώτερο ἀπ' τοὺς τελωνοφύλακες καὶ περισσότερο ἀπ' τὶς γυναῖκες ποὺ ὑπάρχουν ἀφθονες στὰ σύνορα.

Τί κεστίζουν τὰ χαμίνια

Τὰ διαβολάπαιδα τῆς Ν. Υόρκης, μὲ τὴ μανία τους νὰ πετροβολοῦν τὰ τζάμια καὶ τὰ φανάρια τῶν δρόμων, νὰ σπάζουν τὶς μύτες τῶν ἀγαλμάτων, νὰ κατασπρέφουν τοὺς πάγκους καὶ τὰ δένδρα, κάνουν κάθε χρόνο ζημιὲς ἑνὸς ἑκατομμυρίου δολλαρίων! Οἱ ζημιὲς αὐτὲς εἶνε ἀναλυτικὰ οἱ ἑξῆς: 100 βάσεις πάγκων, τάβλες μπκους 9 χιλιομέτρων, 850 δένδρα, 500 μετάλλινα καλάθια ἀχρήστων χαρτιῶν, 100 κιλ. φανάρια. Γιὰ τὸ σύσιμο τῶν ἐπιγραφῶν σὲ τοίκους καὶ ἀσανσὲρ δαπανῶνται 250.000 δολλάρια τὸ ἔτος. Στὰ σχολεῖα, οἱ ζημιὲς τῶν παιδιῶν ἀνὰ τριπροσωπεύουν 150.000 δολλάρια, ἀπ' τὰ ὁποῖα οἱ 100.000 ξοδεύονται γι' ἀντικατάσταση σπασμένων τζαμιῶν. Τέλος, μέσα σ' ἕνα ἔτος, οἱ μικροὶ φασέρ κάλεσαν γι' ἀστεῖο τοὺς πυροσβέστες 11.907 φορές.

ΠΑΝ ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ἀπὸ παντοῦ

Τί τραβοῦν τὰ πόδια μας

Σύμφωνα μὲ μιὰ στατιστική, σὲ κάθε 10 ἀνθρώπους, οἱ 9 ἔχουν παθήσεις ἢ ἀνωμαλίες στὰ πόδια. Κι' αὐτὸ ὀφείλεται στὸ ὅτι, ὅπουο ἐπάγγελμα κι' ἂν κάνῃ κανεὶς, τὰ πόδια του κουραζαίνεται ἐξαιρετικά. Με τὴν προσαρμογὴ εἰδικῶν ἀποδομέτρων στὰ πόδια ἀνθρώπων διαφόρων ἐπαγγελμάτων, βρέθηκε ὁ μέσος ὅρος τῆς ἀποστάσεως ποὺ θὰ διατρέχαν μὲ τὰ βήματα ποὺ κάνουν γιὰ τὴ δουλειά τους. Οἱ ἐμπορομπάλλιηοι θὰ ἐκάλυπταν ἔτσι μιὰ ἀπόσταοι 13 χιλιομέτρων τὴν ἡμέρα, στὶς γιορτὲς δὲ τῶν Χριστουγέννων ἀφθάναν τὰ 18 χιλιόμετρα. Οἱ χαρεύτριες τῶν μπαλέτων ἀδιαστρέχουν 11 χιλιόμετρα, μὲ τρεῖς παραστάσεις τὴν ἡμέρα. Ἕνας πάλιαμαν που περιπολεῖ, φθάνει τὰ 18 χιλιόμετρα, ἕνας καλλιεργητὴς τὰ 40 κι λιομέτρα, ἕνας γραμματοκομιστὴς τὰ 32. Ἡ πιὸ ξεκούραστη δουλειὰ εἶνε τῆς δακτυλογράφου μὲ 6 μόνο κιλόμετρα.

Οἱ σκιὲς τῶν νεκρῶν στοὺς δρόμους!

Ἕνα περιεργότατο κι ἀνατριχιαστικὸ φαινόμενον ἐπισημάθηκε τελευταῖως στὴ Χιροσίμα. Τὸ εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους πολλοὶ Ἀμερικανοὶ ἀξιωματικοί. Στὰ πεζοδρόμια μιᾶς κεντρικῆς λεωφόρου, διεγράφη ξαφνικὰ ἡ σιλουέττα μιᾶς μικρῆς Γιαπωνέζας μαθήτριας, μὲ τὰ βιβλία της κάτω ἀπ' τὴ μασχάλη! Οἱ ἐπιστήμονες, ποὺ ἔκαμαν μιὰ ἐπιτόπιο ἐξέτασι, γνωμάτευσαν ὅτι πρόκειται γιὰ μιὰ ὄψιμη κι' ἀνεξήγητη ἀκόμη ἐνέργεια τῆς ἀτομικῆς ἀκτινοβολίας. Ἐν τοῦτοις ὅμως πιστεύουν, ὅτι ἡ Ἀματεράτσου, ἡ θεὰ τοῦ ἡλίου καὶ πρόγονος τοῦ Μικάδου, ἐκδηλώνει ἔτσι τὴν ὀργή της γιατὶ οἱ ἄνθρωποι μὲ τὴν ἀτομικὴ βόμβα ἐκλεψαν τὶς φυσικὲς δυνάμεις ἀπ' τοὺς θεούς.

Ὁ «καλὸς» ἐνοικιαστὴς

Ὅπως παντοῦ, καὶ στὴν Ἀμερική, ὑπάρχει μεγάλη ἔλλειψις στέγης. Ὁπότε ὁ κάποιος Ρόμπερτ Κούν, στὴν πόλι Πόρτλαντ, δημοσίευσε τὴν ἑξῆς ἀγγελία στὶς ἐφημερίδες: "Παλαιὸς πολεμιστής, ἔγγαμος, μὲ 10 σκυλιά, 3 θηλυκὲς γάτες κι' ἕνα κροκόδειλο, ζητεῖ μικρὸ διαμέρισμο, ἐπιπλωμένο. Αὐτὸς κι' ἡ σύζυγός του πίνουν πολύ, καπνίζουν καὶ παίζουν τύμπανο ὅλη τὴ νύχτα. Θὰ ὑποθέσετε τώρα ὅτι κανεὶς σπιτονοικοκύρης δὲν θάθελε ἀπὸ αὐτὴ του μιὰ τέτοια... πλημμὴ τοῦ Φαραώ! Κι' ὅμως οἱ Ἀμερικανοὶ ἐκτιμοῦν τόσο πολὺ τὴν ἐκκεντρικότητα, ὥστε ὁ κ. Κοὺν ἄλαδε 25 προσφορὲς σπιτιῶν!

Η ΚΑΤΑΡΑ τοῦ Φαραὼ

Μιὰ σειρὰ μυστηριωδῶν θανάτων

Ὁ πρόσφατος θάνατος τοῦ δόκτορος "Αλφρεντ Λούκας, διευθυντοῦ τῆς Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας τῆς αἰγυπτιακῆς ἀνθρήνησεως, ξαναφέρε στὴν ἐπικαιρότητα τὸ παλιὸ καὶ ἀλησμόνητο μυστήριο τοῦ τάφου τοῦ Φαραὼ Τουτανχάμον. Γιατὶ ὁ δόκτωρ Λούκας ἦταν ἕνα ἀπ' τὰ κύρια μέλη τῆς βρεττανικῆς ἀρχαιολογικῆς ἀποστολῆς, ποὺ ἀνακάλυψε αὐτὸ τὸν τάφο στὸ ἔτος 1922.

Ὁ τάφος τοῦ Φαραὼ εἶχε ἡλικία 33 αἰώνων κι' ἀπετέλεσε τὸ μεγαλύτερο ἀρχαιολογικὸ εὕρημα τῶν νεωτέρων χρόνων. Μέσα σ' αὐτὸν βρέθηκαν ἡ μούμια τοῦ Τουτανχάμον καὶ τὰ διάφορα πράγματα ποὺ ἐκρίνετο ὅτι θὰ χρησιμοποιοῦσε ὁ νεκρὸς στὴν ἄλλη ζωή, ὅλα χρυσᾶ καὶ στολισμένα μὲ πολύτιμες πέτρες. Πῶς ὅλν εἶχαν λεηλατηθῇ οἱ θησαυροὶ αὐτοί, μέσα σὲ 3.300 χρόνια; Πρέπει νὰ παραδεχθοῦμε ὅτι οἱ ἱερόσυλοι συγκρατήθηκαν ἀφρικῶς ἀπ' τὸ φόβο μιᾶς μυστηριώδους κατάρας, ποὺ ἐπιστεύετο ὅτι ἀπελούσε ὅποιον θἄνιγε τὸ βασιλικὸ τάφο. Κι' ὁ ἀρχαιολόγος ἄπειρα ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἀνησυχία τῆς κατάρας ἂν ἦταν γνωστὴ ἡ ἐκρεμηνεία τοιούτου τάφου.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει, στὴν εἴσοδο τοῦ μνημείου βρέθηκε μιὰ πλάκα μὲ τὴν ἐπιγραφή:

«Νὰ μαραθῇ τὸ χέρι ποὺ θ' ἀπλώσῃ γιὰ νὰ μ' ἀγγίξῃ! Νὰ ἐξολοθρευθοῦν ὅσοι περάζουν τὸ ὄνομα μοι, τὸν τάφο μου, τὰ ἀμοιώματά μου καὶ τὶς εἰκόνες μου!».

Ἔπιασε αὐτὴ ἡ κατάρα ἐναντίον τῶν ἀρχαιολόγων καὶ τῶν ἄλλων βεβήλων, ποὺ τόλμησαν νὰ παράζουν στὴν αὐλαία ἀνάπαυσιν τοῦ Φαραώ; Κανεὶς δὲν μπορεῖ ν' ἀπαντήσῃ θετικά... Εἶνε βέβαιον παντὸς ὅτι ἕνας μεγάλος ἀριθμὸς ἀπ' ὅσους διηύθυναν τὶς ἀνασκαφὲς ἢ μπῆκαν κατόπιν στὸν τάφο, πέθαναν ἀπὸ βίαιο θάνατο καὶ ὑπὸ συνθήκας μάλλον μυστηριώδεις. Λέγεται ὅτι τὰ θύματα αὐτὰ τῆς κατάρας εἶνε 16, ἐνῶ 36 προεῶνων ποὺ ἐπισκέφθηκαν τὸν τάφο σὲ διάφορες ἐποχές, ἀπ' τὸ 1922 ὡς τὸ 1925.

Ὁ πρῶτος νεκρὸς ἦταν ὁ λόρδος Κάρναρβον, διοργανωτὴς τῆς ἀρχαιολογικῆς ἀποστολῆς ποὺ ἔκαμε τὶς ἀνασκαφές. Λίγες βδομάδες μετὰ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ τάφου, πέθανε στὸ Κάιρο. Οἱ γιατροὶ ἀπέδωσαν τὸ θάνατό του σὲ αἰσπτικὴ πνευμονίαν. "Αλλοι ὅμως ὑποστηριζαν ὅτι τὸν εἶχε σκοτώσει ἡ κατάρα. Κι' ἡ ἐξήγησις αὐτὴ ἐπαγωθήκε ἀπ' τοὺς βιαίους θανάτους ποὺ ἐπακολούθησαν σὲ μέσο ὅρο ἀνὰ ἑξαμηνία δεκαετία.

Ὁ Ἀμερικανὸς ἐξερευνητὴς Τζὼν Τέριτς ποὺ βρίσκεται ἀκόμη στὴ ζωή, βεβαιώνει ὅτι ἔλαβε μέρος στὴν ἀποστολὴ κι' ὅτι τὸ ὄνομά του δὲν ὑπῆρχε στὸν κατάλογο τῶν μελῶν γιατὶ εἶχε μεταφιοθῇ σὲ δημοσιογράφο. Παρουσιάζει μάλιστα φωτογραφίες, γιὰ ν' ἀποδείξῃ ὅτι ἦταν παρὼν κατὰ τὸ ἄνοιγμα τοῦ ἐσωτερικοῦ θαλάμου τοῦ τάφου. "Εξηγεῖ δὲ μ' ἕνα διὰ τοῦ τρόπου τὸ θάνατο τοῦ Κάρναρβον.

Ὁ "Αγγλος λόρδος — λέει — φορέσε συνήθως γάντια. Τὴν ἡμέρα ὅμως τοῦ ἀνοίγματος τοῦ ἐσωτερικοῦ θαλάμου τὰ εἶχε βγάλει — ὅπως δείχνει μιὰ ἀπ' τὶς φωτογραφίες. Πάνω στὸν ἐνθουσιασμό του γιὰ τὴ μεγάλη ἀνακάλυψη, ἔβαλε τὸ γυμνὸ χέρι του σ' ἕνα ἀγγεῖο βάζο καὶ τρυπήθηκε ἀπὸ ἀδάγκωτο ἀπὸ κάτι μυτερό, σὰν βελόνα. Μὲ τὸ τσίμπημα ἄλλωστε αὐτό, μπῆκαν στὸ αἷμα του θανατηφόρα μικρόβια, ποὺ εἶχαν κλεισθῇ μέσα στὸν τάφο ἀπὸ τοὺς Αἰγυπτίους ἱερεῖς, γιὰ νὰ τὸν προφυλάσσουν ἀπὸ τοὺς βεβήλους.

Λύτὴ τὴν ἐξήγησι δίνει ὁ Τέριτς. Ἀστόσο, οἱ μικροβιολόγοι τοῦ ἐξέτασαν ὅ,τι ὑπῆρχε μέσα στὸν τάφο, ὡς καὶ τὸν ἀέρα ἀνάμεσα, δὲν εὑρῆκαν ποτὲ μιὰ τέτοια μικροβία.

"Ας ξρθουμε τώρα στὰ ἄλλα ἐφτὰ «θύματα τῆς κατάρας». Τὸ 1923, ὁ "Αλῆ θαγ, μὴ μπέης, ἕνας πλούσιος Αἰγύπτιος 24 ἐτῶν, ποὺ εἶχε ἐπισκεφθῇ τὸν τάφο ὡς περιηγητής, ἔμεινε στὸ ξενοδοχεῖο «Σαβόη τοῦ Λονδίνου, μαζὶ μὲ τὴν ὡραία Γαλλίδα σύζυγό του Μαρία Μαρήγα σίτα. Μιὰ νύχτα, ἀκούσθηκε ἀπ' τὸ δεύτερο μέρισμά τους ἕνας πυροβολισμός.

Τὸ πρωὶ τὸ βρῆκε τὸ ἐπιτελεῖο τοῦ ξενοδοχείου νεκρὸ μέσα στὸ κρεββάτι του. Ὁ "Αλῆ θαγιὴ νὰ φυτρώνῃ καὶ τὴ νύχτα του μ' ἕνα ρεβόλβερ στὸ χέρι. Ἡ ὡραία Παρισιάνα δικάσθηκε διηνήθηκε ὅμως μιὰ παράξενη ἱστορία, ὑποστήριξε ὅτι βρισκόταν σὲ κατάστασι ἀμύνης, καὶ τελικὰ ἀθωώθηκε. Ἴσως συντελέσεις σ' αὐτὸ κι' ἡ ἀόριστη πίστις τῶν δικαστῶν στὴν περίφημη κατάρα.

Δυὸ μῆνες ἀργότερα, ὁ συνταγματάρχης Ἔλτσιρ Χέρμπερτ, ἐπιτελικὸς ἀξιωματικὸς τοῦ λόρδου Κάρναβον, πέθανε ἔπειτα ἀπὸ ἕνα μικρὸ κρυολόγημα, σὲ ἡλικία 45 ἐτῶν. Οἱ γιατροὶ δὲν μπόρεσαν ν' ἀνακαλύψουν κεμμιὰ σοβαρὴ αἰτία τοῦ θανάτου του. Ἀφοῦ εἶχε ἐπισκεφθῇ τὸν τάφο τοῦ Φαραώ, ὁ Χέρμπερτ εἶχε πῆ: «Λίσπόνωμαι ὅτι θὰ συμβῇ κάτι φοβερὸ στὴν οἰκογένειά μας!».

Τὴν ἀνοιξη τοῦ 1942, ὁ ἐπιχειρηματίας Βιούμφ Τζέλς, ποὺ εἶχε χρηματοδοτήσει τὴν ἀποστολὴ κι' εἶχε μπῆ στὸν τάφο, ἔπαθε μιὰ μυστηριώδη ἀρρώστεια κι' ἔκλεισε γρήγορα ἀπ' τὸ γιῶτ του. Τὸ πτῶμα του βρέθηκε κατόπιν στὸ Νέλιο.

Ἐπακολούθησε ὁ θάνατος τοῦ "Αγγλου Διευθυντοῦ τοῦ Σουδὰν σὲρ Λὴ Στάκ. "Επεθύμησε τοὺς θησαυροὺς μέσα στὸν τάφο, κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρὸ δολοφονήθηκε σὲ ἡλικία 56 ἐτῶν.

Ὁ Γάλλος ἀρχαιολόγος Ζὼρζ Μασπερὸ, ποὺ εἶχε πάει τὸ 1925 στὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ μελετήσῃ τὰ εὑρήματα, γλύστρησε σ' ἕνα πεζοδάρμιο, ἔπεσε, χτύπησε ἄσχημα καὶ πέθανε.

Ἡ κ. "Εδελυν Γαρήλυ, μιὰ πλουσία ἐπισκέπτρια τοῦ τάφου, αὐτοκτόνησε μὲ ρεβόλβερ. Τὸ ἴδιο ἔτος, σκοτώθηκε σ' ἕνα αὐτοκινητικὸ δυστύχημα ὁ "Αγγλος ἀρχαιολόγος Ἰωνάθαν Κάρδερ, ποὺ εἶχε ἐργασθῇ στὸν τάφο.

Ὁ ἀκτινολόγος "Αρτσιμπαλντ Ρέινε πέθανε στὴν Ἑλβετία, ἐνῶ ταξείδευε πρὸς τὴν Αἴγυπτο γιὰ νὰ ἐξετάσῃ μὲ τὶς ἀκτῖνες τὴ μούμια τοῦ Τουτανχάμον.

Ὁ Ρίτσαρντ Μπάτελ, γραμματεὺς τοῦ ἀρχαιολόγου καὶ μέλους τῆς ἀποστολῆς Χάουαρδ Κάρτερ, ἔπεσε νὰ κοιμηθῇ μιὰ νύχτα στὸ σπίτι του, στὸ Λονδίνο, ὑγιέστατος φαινομενικά. Καὶ δὲν ξύπνησε πιά! Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη — 1929 — ἦταν μόλις 46 ἐτῶν.

Τρεῖς μῆνες ἀργότερα, ὁ πατέρας του, λόρδος Ὀξφορτσιουρ, αὐτοκτόνησε πέφτοντας ἀπὸ ἕνα παράθυρο ἑξόροφου πατώματος. Κι' ἄφισε ἕνα αἰνιγματικὸ σημείωμα, ποὺ γράφε ὅτι δὲν ἔβλεπε πιὰ σκοπὸ εἶχε ἡ ζωὴ του κι' ὅτι δὲν μποροῦσε πιὰ νὰ ὑποφέρῃ τὴ φρίκη ποὺ τὸν βασάνιζε... Οἱ φίλοι του βεβαίωσαν ὅτι τὸν τυραννοῦσε ὁ φόβος τῆς κατάρας, ἔκειτα ἀπὸ τὸ θάνατο τοῦ γυιοῦ του κι' ἀπὸ μερικὲς ἀνεξήγητες ἐμφάσεις στὸ σπιτικό του.

"Ενας ποὺ δὲν εἶχε ἐπισκεφθῇ ποτὲ τὸν τάφο, εἶχε ὅμως χαμηστίσει χρήματος τοῦ Κάρτερ καὶ συγγένεια στενά μὲ τοὺς Κάρναβον. Ἦταν ὁ Ρέτζιναλντ Βέντελ, ἀδελφὸς τῆς νύφης τοῦ λόρδου Κάρναρβον. Λύτὸς ἔπαιξε μηνύγκτησε, σὲ ἡλικία 29 ἐτῶν, καὶ πέθανε μετὰ 2 ἡμέρας.

Ὁ αἰγυπτιολόγος καὶ συγγραφεὺς "Αρτουρ Βέγιολ, πέθανε στὸ Λονδίνο τὸ 1934, σὲ ἡλικία 53 ἐτῶν, ἀπὸ ἄγνωστη δροκοπτεῖα.

Σ' αὐτοὺς ἀρέσει νὰ προσπεθοῦν καὶ μερικοὶ ἄπ' τοὺς ἀρχαιολόγους, ποὺ τὰ θαναν μέσα στὴ δεκαετία ἀπὸ κοινὲς ἀσθένειες: ἀρτηριοσκλήρωσι, κλπ. "Επίσης, ὁ γιατρὸς ἀσθενῆς τοῦ Κάρναρβον, ἡ μητέρα τοῦ, ἡ γραῖα ματειὸς του, ἡ σύζυγος τοῦ ὁ ὑδρόμος τοῦ γραμματέως ὅλοι ἀνθρωποι ποὺ δὲν εἶχαν καιμιὰ σχέσι μὲ τὸν τάφο, συγγένευαν ὅμως μὲ τὸν "Αγγλο λόρδο καὶ ἔθανε ὅλοι ἀπὸ βίαιο θάνατο.

Ὁ δόκτωρ Λούκας ἦταν ἕνας ἀπ' τοὺς λίγους ποὺ εἶχαν ἐπιβεβαιώσει καὶ ἔδωκε σημειῶ ὅτι ἡ περίπτωσί του ἀποτελεῖ μιὰ τρανὴ διάψευσι τοῦ βρόχου τῆς κατάρας. Ὁ θάνατός του ἦρθε τὸ σὲ καιρὸ διακῆ αὐθόσως.

Ἱστόσο τὸ μυστήριο τῆς κατάρας τοῦ Φαραὼ ἐξακολουθεῖ νὰ μένῃ σκεπασμένο κι' ἀνεξιχνίαστο.

Πρέπει δὲ νὰ σημειωθῇ ὅτι κι' ὁ ἴδιος ὁ Τουτανχάμον κατασβλακόνει ἀπ' τὴ συμφορά, γιατὶ πέθανε σὲ ἡλικία μόλις 18 ἐτῶν, ἔκπττα ἀπὸ ἕνα σύντομο ἐρωτικὸ ρωμάντσο μὲ τὴν ὁμορφη νοιγκη ποὺ ἔγινε σύζυγός του.

◇◇

★ Ἡ διαφορὰ μεταξὺ ἑνὸς ρωμαντικοῦ καὶ μιᾶς ὡραίας γυναίκας εἶνε ἡ ἑξῆς: Τὸ μὲν ρολὸι μᾶς θυμίζει τὶς ὥρες, ἐνῶ ἡ ὡραία κυρία μᾶς κάνει νὰ τὶς ξεχνοῦμε.

Ο ΔΕΙΛΟΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΣ

—"Αφησε τον, 'Αγγελίνε, ἀφοῦ δὲν θέλει νὰ πάρῃ μόνος του κοντὰ στὴν κόρη σας!...

Ἀθηναϊκὰ ἐπίκαιρα

Οἱ συνταξιοῦχοι

Ἀφοῦ πρῶτα μὲ μεγάλη προσοχὴ τὸ συζητήσαν καὶ ἀφοῦ ἐπισταμένως κι' ἐκτενὲς τὸ μελετήσαν, ἀπαφάσισαν ἐν τέλει νὰ μᾶς τὸ ἀνακοινώσουν ὅτι στοὺς συνταξιούχους ἕνα δάνειο θὰ δώσουν.

★

Κι' οἱ συνταξιοῦχοι τώρα
—τί εὐχάριστοι μπελάδες—
ἔχουν πάρει ὅλοι φόρα
καὶ πηγαίνουν νὰ εἰσπράξουν τὶς τριάντα τους κι' ἀλάδες.

★

Ἀλλὰ δὲν θὰ τὶς χαροῦνε κι' ὅπως ὅλοι ξέρουν λίαν θὰ τὶς δώσουνε ἀμέσως μὲ πολὺ δικαία λύπη γιὰ νὰ πάρουν ἀπ' τὴν Οὐνγρο τοῦ μετιουσιοῦ τὸ εἶδη, ράδε-ξύλωνε, ποὺ λένε, ἡ δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λεί! (τηρ!

★

Γιὰ τὸ δάνειο ἐπίσης ἔχει ἀνακοινωθῇ πὼς σ' ἑννέα μηνιαῖες δόσεις θὰ ἐξοφληθῇ, ἀλλὰ εἶμαι πεπεισμένος—καὶ κουβέντα μὴ μοῦ πῆς— πὼς κανεὶς συνταξιοῦχος δὲν θὰ εἶνε συνεπὴς.

★

Οἱ ὁκι ἐπειδὴ τὸ Κράτος θέλουνε ν' ἀπομυζοῦν, ἀλλὰ ἔτσι ὅπως ζοῦν
κι' ὅπως ἀντιμετωπίζουν τὶς μεγάλες τους τὶς πείνες θὰ μπορέσουν νὰ κοιτηθοῦν. Βρὲ παιδιά, ἐννέα μη(νες;...

Τὰ δέματα

Κίνησις παρατηρεῖται στὰ λιμάνια διαρκῆς
καὶ δὲν ξέρουν τί νὰ κάνουν
τόσα δέματα ποὺ φτάνουν
ἀπὸ τὴν Αὐστραλία ἢ ἀπ' τὴν Ἀμερικῆς.

★

Στάνουνε κατὸ χιλιάδες δέματα μικρὰ μεγάλα,
κι' ὅλο καὶ τ' ἀποθηκεύουν κι' ὅλο ἔρχονται καὶ ἄλλα
καὶ τὰ κάθε μας κορδόνι
δέματα νὰ λουφάζῃ ὥστε μιὰ στιγμὴ δὲν πάυει.

★

Εἶνε πὰ οἱ

Γυναίκες στὰ ΧΑΡΕΜΙΑ

Ζουχραὲ χανούμ

Τὸ διαμέρισμα τῶν καρεμλῶν τοῦ Γιλδὶς Κιόσκ, στὰ φθερὰ χρόνια τοῦ Σουλτάνου Ἀδδούλ Χαμὶτ, ἀποτελοῦσε πόλι ὁλόκληρη μὲ περισσότερους ἀπὸ δυὸ χιλιάδες κατοίκους, ἄνδρες καὶ γυναίκες.

Μελαχρινὲς, ξανθὲς, σταράτες, οἱ καλλονὲς ὅλων τῶν φυλῶν ἐστελναν τὰ ἐκλεκτότερα δείγματά τους στὸ αὐτοκρατορικὸ καρέμι. Ἀπὸ τὸ σκετικὸ ἀπόκαλυπτικὸ βιβλίο τοῦ Γκανὶ Βὲη μαθαίνουμε ὅτι ὁ προϋπολογισμὸς γιὰ τὴ συντήρησί τους ἀνέγραφε 22 ἑκατομμύρια λίρες τὸ ἔτος. Ἔτσι, οἱ διάφοροι "προμηθευτὰ ὡραίων γυναικῶν" μποροῦσαν ν' ἀγοράζουν ἢ ν' ἁρπάζουν γιὰ τὸν πανίσχυρο Μονάρχη τὰ ὡραιότερα πλάσματα.

Τακτικώτατα, μιὰ φορὰ τὴν ἡμέρα, ὁ κακεκτικὸς Σουλτάνος ἐγύριζε μέσα στὸν Παράδεισό του κ' ἔρριχνε βλέμματα ὑπερηφανείας στὰ ζωντανὰ ἐκεῖνα οὐρί, ποὺ θεωροῦσαν ὑπερτάτη εὐτυχία ἕνα χαμόγελό του. Πολλὲς φορὲς ἐμενε ὧρες στὸ γυναικωνίτη, κουδεντιάζοντας μὲ τὶς ἐπισήμες γυναίκες του ἢ παίζοντας μὲ τὰ μικρὰ παιδιά του. Τοὺς ἔδινε γλυκίσματα κ' ἐφρόντιζε νὰ καλλιεργῆ στοὺς διαδόχους του κάθε ταπεινὴ ἀδυναμία.

★

Στὸ καρέμι τοῦ Χαμὶτ ὑπῆρχε καὶ μιὰ νεαρὴ Ἀρμένισσα, Ζουχραὲ γ' ὀνομά της. Αὐτὴ γιὰ κάμποσο καιρὸ φαινόταν πὼς εἶχε προσελκύσει τὴν ἰδιαίτερη προσοχὴ τοῦ Σουλτάνου.

Ἦταν ψηλόκορμη, μόλις 18 ἐτῶν, μὲ μαῦρα γλυκὰ μάτια, πλούσια μαλλιὰ καὶ ἀγαλματένιο σῶμα. Ἡ γλυκειὰ καλλονὴ τοῦ προσώπου της καὶ κάποια ντροπαλότης της καὶ δειλία στὴν ὅλη συμπεριφορά της εἶχε ἀρέσει στὸ Σουλτάνο. Αὐτὸ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ ν' ἀποκτήσῃ ἡ Ζουχραὲ τὸν τίτλο τῆς "εὐνοουμένης" καὶ νὰ δημιουργήσῃ γύρω της ὁλόκληρη αὐλὴ ἀπὸ ὑπηρέτες καὶ κόλακες. Ἕνα ξεχωριστὸ πλούσιο διαμέρισμα εἶχε ἑτοιμαστῆ γι' αὐτὴ, καὶ οἱ ἐπίσημες γυναῖκες τοῦ Σουλτάνου τὴν προσκαλοῦσαν στὶς νυκτερινὲς συγκεντρώσεις τους καὶ τῆς ἐφέροντο μὲ τιμή. Ἦταν ἡ "Εὐνοουμένη"!

Στὸ Χαμὶτ ἄρεσε νὰ μένῃ συχνὰ μαζί της. Τοῦ ἔκανε ἐντύπωσι ὅτι ἡ Ζουχραὲ ἀποτελοῦσε ἐξαίρεσι ἀπὸ τὶς ἄλλες, ἀφοῦ ἡ σουλτανικὴ εὐνοια δὲν τὴν εἶχε κάμει ἀγέρωχη καὶ δεσποτική, ἀλλὰ φερνότανε σὲ ὅλους μὲ τὸ καλύτερο τῆς καλωσύνης. Ἡ Ζουχραὲ ἡ γλυκομίλητη τὴν ἐλάτρεψε.

Ἔξαφνα, συνέβη κάτι ποὺ ἄλλαξε ὁλότελα τὸν τροχὸ τῆς Μοίρας της. Ἡ ζήλεια, ἡ συκοφαντία, ἡ διαβολὴ ἐδούλεψαν καλά, ἔστησαν ὁλόκληρο σατανικὸ δίκτυ γύρω ἀπὸ τὴ Ζουχραὲ καὶ τὰ κατάφεραν νὰ μπλέξουν τὴν ἀγαθὴ Ἀρμένισσα σὲ μιὰ σπείρα καταχραστῶν. Τὰ φαινόμενα ἦταν τέτοια ποὺ ἐξαγρίωσαν τὸν κακόπιστο Χαμίτ.

Φωνάζει, λοιπόν, τὸν πιστό του Γκανὶ Βὲη καὶ τοῦ λέει:

—Ἄκου, Γκανί, ἄκου! Ἔχω μέσα στὸ σπίτι μου προδότες! Σήμερα μοῦ κλέβουν τὸ χρυσάφι μου, αὔριο θὰ μοῦ πάρουν καὶ τὴ ζωή μου! Οἱ γυναῖκες τοῦ χαρεμιοῦ μου μὲ βλέπουνε γέροντα καὶ ἀνετρέπονται παρανόμους ἐρωτες ἐδῶ μέσα. Κλίκες, συνωμοσίες, ἀπιστίες! Ἔρχονται στιγμὲς ποὺ ρωτῶ τὸν ἑαυτό μου τί μ' ἔκαμε ποθίξει τὸ κυβερίσω τὸ Παλάτι μου ἐκ-

περισσότερο μὲ τὰ λόγια του, ἐθημόνιζε ἀπάνω - κάτου καὶ γνώτανε πιὸ κλωμὸς. Ἔτσι, ἦταν ἀπαίσιος.

—Θὰ ἴδῆς αὐτὴ τὴ νύχτα, Γκανί, πῶς ξέρει νὰ τιμωρῇ ὁ Ἀδδοὺλ Χαμίτ!... Τώρα, φώναξε μου τὸ γέρο Ἀχμέτ, τὸν πιστό μου καφετζῆ!

Ὁ Ἀχμὲτ - ἀράπης ἦταν ἄλλη σπουδαία προσωπικότης τῆς αὐλῆς. Μπαρούδες νὰ μπαίνῃ στὸν ἀντὶ τοῦ Κυρίου του ὅποια ὥρα ἤθελε. Οἱ περασάδες τὸν ἐβλεπαν κ' ἔτρεμαν. Ὅταν ἦταν ἀναγκασμένοι νὰ πάρουν καφὲ ἀπὸ τὸ χέρι του, τὸν ἐκύτταζαν μὲ ἀγωνία στὰ μάτια.

Ὁ Ἀχμὲτ ἐμπῆκε, ἀτόθηκε μὲ σταυρωμένα τὰ χέρια κ' ἐπερίμενε διαταγές. Ὁ Σουλτάνος, μόλις τὸν εἶδε, χαμογέλασε σατανικά.

—Λοιπόν, καλέ μου Ἀχμέτ, τὰ ἑτοιμασες ὅλα;

—Ὅλα, σύμφωνα μὲ τὶς ἐπιθυμίες τοῦ πολυχρονεμένου Πατισάχ.

—Καὶ τὸ σεριπέτι;

—Ἕτοιμο. Καὶ τὰ γλυκίσματα...

—Καλά. Θὰ μὲ ὑπηρετήσῃς ὁ Ἴδιος. Ὁ Γκανὶ Βὲης θὰ σὲ βοηθήσῃ, ἂν παραστῇ ἀνάγκη... Πήγαινε νὰ τὰ ἑτοιμάσῃς ὅλα. Σὲ περιμένω στὰ καρέμι στὸν ἀντὶ τῆς Ζουχραὲ κανούμ.

★

Ὅταν ἐμπῆκε στὸ διαμέρισμα τῆς ὡραίας Ἀρμένισσας ὁ Σουλτάνος, ὅλες οἱ σκλάβες της ἔπεσαν μπροῦμυτα γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν. Μόνος ἕνας ἀντρας βρισκόταν ἐκεῖ: ὁ γιγαντόσωμος εὐνοῦχος, ὁρθιος καὶ ἀσάλευτος σὰν ἄγαλμα στὴν πόρτα.

Ὁ Χαμὶτ ἔρριξε βλέμμα θολὸ καὶ ὁπιπτο στὶς γυναῖκες ἐκεῖνες. Ὁ Γκανὶ Βὲης ποὺ τὸν ἀκολουθοῦσε διέκρινε στὰ μάτια τοῦ "Ἐρυθρεῦ Σουλτάνου κάτι τὸ φριχτὸ καὶ ἀπαίσιο.

Ἡ Ζουχραὲ Χανούμ γονάτισε μπροστὰ στὸ Χαμὶτ κ' ἐφίλησε τὴν ἄκρη τοῦ ρούχου του. Ἐκεῖνος τῆς ἔκαμε νεῦμα νὰ σηκωθῇ, τὴν ἔπηρε ἀπὸ τὴ μέση καὶ τὴν ἔφερε σ' ἕνα καμηλὸ ντιβάνι. Τὴν ἐκάθησε κοντά του.

—Ἤρθα, κορίτσι μου, τῆς εἶπε, νὰ ξεκουραστῶ λίγο κοντά σου, ἀπὸ τὶς φροντίδες καὶ τοὺς κόπους.

—Ὁ Ὕψιλός μου Κύριος τιμᾷ πολὺ τὴ σκλάβα του, ἀπάντησε ἡ Ζουχραέ.

—Τὸ ξέρω ὅτι μ' ἀγαπᾶς, Χανούμ. Ξέρω ὅτι μοῦ εἶσαι πιστὴ καὶ θὰ ἔδινες τὴ ζωή σου γιὰ νὰ μὲ κάνῃς εὐτυχισμένο... Εἶνε ἐδῶ ὅλες οἱ σκλαῖνες σου;

—Ὅλες, πολυχρονεμένε Πατισάχ.

—Ἂς φέρουν ὄργανα νὰ παίξουν. Ἐσὺ θὰ μοῦ τραγουδήσῃς λεγάκι μὲ τὴ γλυκειὰ φωνή σου. Ὁ Ἀχμὲτ θὰ μᾶς φέρῃ γλυκίσματα καὶ σερμπέτια... Νάτος, ἤρθε μάλιστα!

Πράγματι, τὴ στιγμὴ ἐκείνη ὁ Ἀχμὲτ ἐμπαινε ἀκολουθούμενος ἀπὸ τρεῖς εὐνοῦχους ποὺ κρατοῦσαν ἕνα μεγάλο σὰν τραπέζι ἀσημένιο δίσκο, φορτωμένο μὲ μπακλαβάδες, κανταΐφια καὶ ἄλλα ἐκλεκτὰ γλυκίσματα.

Ἀκούμπησαν τὸ δίσκο μπροστὰ στὸ ντιβάνι κ' ἔφυγαν. Ὁ Ἀχμὲτ ἔμεινε. Οἱ σκλάβες ἅπαζαν μουσικὰ ὄργανα καὶ κάθησαν κάμου σὲ ἡμικύκλιο μπροστὰ στὸ Χαμὶτ καὶ τὴ Ζουχραέ. Ὁ Γκανὶ, σύμφωνα μὲ τὴ διαταγὴ ποὺ εἶχε, στεκότανε ὄρθιος κοντὰ στὴν πόρτα. Καὶ ὁ Ἀχμὲτ ἐγέμιζε τὰ ποτηράκια μ' ἕνα τριαντοφυλλὶ ποτὸ καὶ τὰ προσέφερε στὶς ὡδαλίσκες.

Ὁ Σουλτάνος ἔπιρε μόνος ἕνα ποτηράκι καὶ τὸ ἔπρασφερε στὴν ὁμορφη κόρη τῆς Ἀρμενίας.

—Πιὲ, ἀγάπη μου, τῆς εἶπε. Αὐτὸ εἶνε ἕνα νέο ποτό, ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο νὰ ξεκινᾷ τὰ σκαλίτια.

Ἡ κόνσουμένη ἔπιρε τὸ ἀσημένιο ζαρφὶ κ' ἐρροὐφηξε τὸ ποτό.

Ἔπειτα ὁ Ἀδδοὺλ Χαμὶτ, χαϊδεύοντας τὰ πλούσια μαλλιὰ της, εἶπε:

—Ἄφεραμ!... Καὶ τώρα, τραγούδησέ μου κανένα τραγούδι τῆς πατρίδος σου. Θέλω νὰ ἀκούσω τὴν ἀγγελικὴ φωνή σου.

Ἡ Ἀρμένισσα εἶπε στὶς ὡδαλίσκες ν' ἀρχίσουν. Γλυκειὰ καὶ μελαγχολικὴ μέλωδία ἐγέμισε τὸν ἰσκιερὸν ἀντῆ, τὸν ὡρωματισμένον ἀέρα. Ἡ Ζουχραὲ ἀνοιξε καὶ ἄρχισε νὰ τραγουδᾷ ἕνα παθητικώτατο ἀρμενικὸ τραγούδι, ποὺ μιλοῦσε γιὰ φιλιὰ καὶ χάδια κ' ἐρωτικὰ ἀφοσταγκαλιάσματα, μέσα σὲ κιόσκια, ἢ σὲ βάρκες, κάτω ἀπὸ τὰ φεγγάρι...

Ὅταν τελείωσε κ' ἐκάθησε κοντὰ του, ὁ Χαμὶτ τῆς εἶπε:

—Μπράβο, Ζουχραέ!... Πιὲ τώρα κι' ἄλλο ἕνα ποτηράκι, γιὰ νὰ κάνῃς πιὸ παλὺ κέφι!

Ἐκείνη τὸ ἤπιε κι' αὐτό. Καὶ ἄρχισε νὰ χορεύῃ, ἀργὰ καὶ ρυθμικά, ἐνῶ τὰ σαντούρια συνώδευαν τὸ νέο τραγούδι της καὶ τὸ χορό της. Ἦταν ἐξαισία ἔτσι, σὰν τὴ Σαλώμη ὅταν ἐκόρευε τὸ περίφημο χορό της μπροστὰ στὸν Ἡρώδη.

Ὁ Σουλτάνος κρατοῦσε ἀπάνου της καρφωμένο τὸ βλέμμα του. Τὸ στεγνὸ πρόσωπό του κοιμογελοῦσε, ἀλλὰ τὸ καμάρελό του εἶχε κάτι τὸ σατανικό.

Ἄξαφνα, ἀκρόστικε μιὰ τρομερὴ κραυγὴ πόνου. Ἡ Ζουχραὲ κλονίστικε, καὶ πρὶν προφτάσουν οἱ σκλάβες της νὰ τὴν κρατήσουν, σωριάστηκε στὸν πατὸ τάπητα, σπάραξε λίγο κ' ἔμεινε ἀκίνητη, νεκρή.

Ἀμέσως καὶ οἱ εἴκοσι ὡδαλίσκες, ἄρχισαν νὰ βγάζουν ὅμοιες φωνές, τὰ μουσικὰ ὄργανα ἔπεσαν ἀπὸ τὰ χέρια τους, κυλιόνταν στὸ πάτωμα, ἐσφάδαζαν ἀπὸ τοὺς φρικτοὺς πόνους, καὶ ἡ μιὰ μὲ τὴν ἄλλη ἔκαναν τὴ ζωὴ τους μέσα σὲ κεῖνο τὸν ἀρωματισμένο ἀντὶ τοῦ θανάτου.

Τὸ πτῶμα τῆς ὡραίας Ζουχραὲ καὶ εἴκοσι ἄλλα κειτονταν ἀβύσκα πάνω στὸ περσικὸ βαρύτιμο χαλί, καὶ τὰ μουσικὰ ὄργανα βουβὰ κοντά τους.

Ἡ τραγωδία εἶχε συντελεσθῆ. Ὁ Ἀδδοὺλ Χαμὶτ ἀποκλῶνε. Ἔρριξε βλέμμα θριαμβευτὸ ἀπάνου στὶς νεκρὲς γυναῖκες, καὶ προχώρησε νὰ φύγῃ.

Στὴν πόρτα, γύρισε στὸ Γκανὶ καὶ τοῦ εἶπε:

—Ἔτσι τιμωρεῖ ἡ δύναμις μου τὴν προδοσία!

Κ' ἐπρόσθεσε:

—Μείνε δῶ! Νὰ φροντίσῃς νὰ καθαρίσουν τὸν ἀντὶ ἀπὸ τὰ τέρατα αὐτά. Οἱ ἄλλες γυναῖκες νὰ κλεισθοῦν στὰ δωμάτιά τους. Ὡς τὸ πρωὶ νὰ μὴν ὑπάρχῃ σημεῖο ἀπὸ τὰ γλέντι αὐτό.

Ἐπροχώρησε ἔπειτα σκυφτὸς καὶ πῆγε στὸ διαμέρισμά του, ποὺς ξέρει τί ἄλλα ἐγκλήματα σχεδιάζοντας.

ΣΤΕΦ. ΔΑΦΝΗΣ

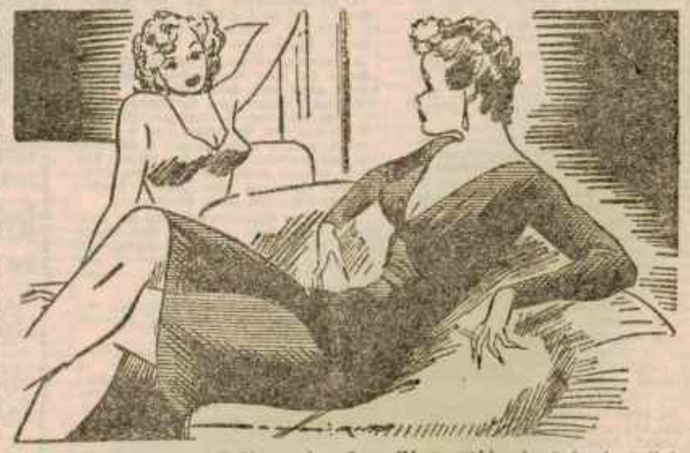

—Αὐτὴ ἡ Ἄννα μοῦ δίνει στὰ νεῦρα. Κάνει πολὺ τὴν φιλομάτα! Καὶ πάλι δὲν ἤρθε στοὺς ἁρραβῶνες μου...
—Μὰ κι' ἐσὺ μὴ τὴν προσκαλέσῃς ἄλλη φορά!... (Τουρκικὴ γελοιογραφία)

ΥΠΑΡΧΕΙ ΖΩΗ σὲ ἄλλους κόσμους;

Τί ἔχουν ἀποδείξει ὡς τώρα οἱ παρατηρήσεις τῶν ἀστρονόμων

Ἀφ' ὅτου ὁ ἄνθρωπος βεβαιώθηκε ὅτι ἡ Γῆ εἶνε ἁπλῶς ἕνας ἀπ' τοὺς πολλοὺς πλανήτες ποὺ περιστρέφονται γύρω ἀπ' τὸν Ἥλιο, ἄρχισε νὰ διερωτᾶται μήπως ὑπάρχει ζωὴ καὶ σ' ἄλλους κόσμους. Ὅσο πλουτίζονται οἱ γνώσεις του γιὰ τὰ μυστήρια τοῦ Σύμπαντος, πλησιάζει διαρκῶς στὴν ἀπάντησι σ' αὐτὸ τὸ ζωτικὸ ἐρώτημα. Τώρα, τὰ σύγχρονα τηλεσκόπια μᾶς ἔχουν ἀποκαλύψει τὴν ὑπαρξι δορυφόρων καὶ μαγνητικῶν ἀστέρων — ποὺ μᾶς φαίνονται μικροὶ καὶ σκοτεινοί, ὅπως θὰ φαίνεται κι' ἡ Γῆ μας σ' αὐτούς. Κι' οἱ παρατηρήσεις τῶν ἀστρονόμων, βιολογικὲς καὶ χημικὲς ὅδηγοῦν ἀπὸ συμπεράσματα ὅτι σὲ πολλοὺς ἀπ' αὐτοὺς μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ ζωὴ μὲ τὶς μορφὲς ποὺ ξέρουμε. Ἑκατομμύρια ἀπ' αὐτοὺς ἡλίους τοῦ Γαλαξία ἀκολουθοῦνται πιθανότατα ἀπὸ πλανῆτες, ὅπως κι' ὁ δικός μας "Ἥλιος. Κι' οἱ πλανῆτες αὐτοὶ εἶνε ἴσως κατοικημένοι.

"Ας μὴ ξεγνοῦμε ὅλωστε ὅτι ἡ ζωὴ μπορεῖ νὰ πάρῃ ἄπειρες μορφές, κι' ὅτι τὰ πολυάριθμα ζωΐκὰ καὶ φυτικὰ εἴδη ποὺ ἔχουν ἐμφανισθῆ στὴ Γῆ, ἀποτελοῦν ἕνα μικρὸ μέρος αὐτῶν ποὺ μποροῦν νὰ ὑπάρξουν. Στὴ Γῆ, εἶνε ἀπαραίτητο γιὰ τὴ ζωὴ τὸ νερό, ἀπὸ ὁποῦ διαλύονται ὅλες οἱ οὐσίες ποὺ χρεώνει γιὰ τὸν ὀργανισμὸ τῶν ζώων καὶ τῶν φυτῶν. Ὅταν τὸ νερὸ παγώσῃ, ἡ ζωὴ σταματᾶει. Ἐνδέχεται ὅμως νὰ ὑπάρχῃ ἀλλοῦ μιὰ ἀλλοιώτικη ζωή, βίγκι νερό.

Ὡστόσο, ἂν θέλουμε νὰ βασίσουμε τὰ συμπεράσματά μας στὶς γνώσεις μας, κι' ὄχι στὶς ἀόριστες ὑποθέσεις, πρέπει νὰ περιορίσουμε τὴ μελέτη μας στὸ εἶδος τῆς ζωῆς ποὺ ξέρουμε, καὶ νὰ ἐξετάσωμε ποὺ ὑπάρχουν οἱ κατάλληλες συνθῆκες γιὰ τὴν ἀνάπτυξί της.

Ἂ γνωστόν, τὰ φυτὰ τῆς Γῆς ἀποροφοῦν ἀπ' τὸν ἀέρα διοξείδιο τοῦ ἄνθρακος, γιὰ νὰ τραφοῦν. Τὸ ἀποσυνθέτουν, μὲ τὴν ἐνέργεια τοῦ ἡλιακοῦ φωτός, καὶ ἐλευθερώνουν ὀξυγόνο. Τὸ ὀξυγόνο αὐτὸ καταναλίσκεται ἀπ' τὰ ζῶα ποὺ ἀναπνέουν. Ἐπίσης ἕνα μεγάλο μέρος του ἀποροφᾶται ἀπ' τὰ σιδηροῦχα δρυκτὰ τοῦ ἐδάφους, ποὺ ἐρχονται στὴν ἐπιφάνεια μὲ τὴ βαθμιαία φθορὰ τῶν βράχων, καὶ παίρνουν χρῶμα κόκκινο ἢ κίτρινο ἐνῶ πρὶν ἦταν γκριζομαύρα. Ὁ Δόκτωρ Γκλίντσμιθ, διακεκριμένος Νορβηγὸς ἐπιστήμων, βεβαιώνει ὅτι τὸ ὀξυγόνο ποὺ ἔχει καταναλωθῆ γιὰ τὴν ὀξείδωσι αὐτῶν τῶν ὀρυκτῶν, εἶνε περισσότερο ἀπ' ὅσο ἔχει ἀπομείνει στὴν ἀτμόσφαιρα.

Ἔτσι λοιπόν, τὸ ἐρώτημα ἂν ὑπάρχῃ ἢ ὄχι ζωὴ σ' ἄλλους πλανῆτες, ἀναλύεται σὲ διάφορες ἄλλες ἐρωτήσεις: Ποιὰ εἶνε ἡ θερμοκρασία στὴν ἐπιφάνειά τους; Ὑπάρχει νερό; Ὑπάρχει ὀξυγόνο στὴν ἀτμόσφαιρά τους;

Γιὰ τοὺς πλανῆτες τοῦ ἡλιακοῦ μας συστήματος, ἡ ἀπάντησις στὴν πρώτη ἐρώτησι εἶνε εὔκολη. Γιατὶ οἱ ἀστρονόμοι μπόρεσαν νὰ μετρήσουν τὴ θερμότητά τους, μὲ λεπτὰ καὶ ἐξαίσητα ὄργανα.

Βρῆκαν λοιπὸν ὅτι ὁ Ἑρμῆς — ὁ κοντινότερος πλανήτης στὸν Ἥλιο — ἔχει θερμοκρασία 350 περίπου βαθμῶν στὴν πλευρὰ του ποὺ ἀντικρύζει τὸν Ἥλιο. Συνεπῶς, δὲν μπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ζωὴ — ὅπως δηλαδὴ τὴν ξέρουμε ἐμεῖς. Γιὰ τὸν ἀντίθετο λόγο, ἀποκλείεται ἡ ὑπαρξις ζωῆς στοὺς μακρινοὺς πλανήτες, ἀπ' τὸ Δία ὡς τὸν Πλούτωνα, ποὺ ἔχουν θερμοκρασίες 80 — 150 βαθμῶν ὑπὸ τὸ μηδέν. Στὴ Σελήνη δὲν ὑπάρχει ἀτμόσφαιρα οὔτε νερό. Δὲν ἀποτελοῦμε λοιπόν, παρὰ ὁ Ἄρης καὶ ἡ Ἀφροδίτη.

Ὁ "Αρης ἔχει ἐπιφάνεια τοῦ ἔτους, σὰν τὶς δικές μας. Εἶνε ψυχρότερος ἀπ' τὴ Γῆ, γιατὶ βρίσκεται μακρύτερα ἀπὸ τὸν "Ηλιο. Στοὺς τροπικούς του, ἡ θερμοκρασία ἀνεβαίνει τὴν ἡμέρα στοὺς 10 βαθμούς, ἐνῶ τὴ νύχτα πέφτει κάτω ἀπ' τὸ μηδέν. Ἀλλὰ καὶ ἀπὸς πόλους φθάνει τοὺς 10 βαθμοὺς τὸ καλοκαίρι, ἐνῶ τὸ χειμῶνα τὸ πρῶο εἶνε φοβερό. Κάθε χειμῶνα, οἱ πόλοι του σκεπάζονται μὲ μεγάλους στρῶμα μανδύες, ποὺ ἐξαφανίζονται τὸ καλοκαίρι. Τὸ φαινόμενο αὐτό, συνδυαζόμενο μὲ τὶς γνωστὲς θερμοκρασίες, ὁδηγεῖ στὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ ἔσπρο στρῶμα εἶνε γιάνι. Μερικοὶ ἐπιστήμονες ὑπέθεσαν κάποτε ὅτι ἦταν διοξείδιο τοῦ ἀνθρακος, ποὺ ἄλλοτε στερεοποιεῖται κι' ἄλλοτε ἐξατμίζεται. Ἀλλὰ ὅπως θὰ ἀποτιοῦσε θερμοκρασίες κατὰ 40 βαθμοὺς περίπου χαμηλότερες.

Εἶνε συνεπῶς βέβαιον ὅτι ὑπάρχει νερὸ στὸν "Αρη, λιγότερο ὅμως ἀπὸ ὅσο στὴ Γῆ, γιατί, ἂν τὸ γιόνι τῶν πόλων του εἶχε πάχος μεγαλύτερο ἀπὸ λίγους πόντους, δὲν θὰ προλάβαινε νὰ τὸ λιώσῃ ἐντελῶς ἡ θερμότης τοῦ Ἡλίου τὸ καλοκαίρι.

Μὲ λίγα λόγια, τὸ κλίμα τοῦ "Αρεως εἶνε ψυχρότερο καὶ ξηρότερο ἀπ' τῆς Γῆς, ἀπαλλήλου ὁμοιότη γιὰ τὶς περισσότερες γνωστὲς μας μορφὲς τῆς ζωῆς. Δὲν ἀποκλείεται ὅμως νὰ ὑπάρχουν ἀναπτυχθῆ ἐκεῖ ἄλλα εἴδη ζώων καὶ φυτῶν.

Ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πλανήτου αὐτοῦ φαίνεται καθαρώτατα, γιατὶ ἔχει ἀτμόσφαιρα διαυγῆ. Τὸ μεγαλύτερο μέρος της εἶνε κοκκινο - κίτρινο, τὸ ἕνα τρίτο ὅμως ἐκπεδᾶται ἀπὸ κηλίδες πιὸ σκοῦρες. Οἱ κηλίδες αὐτὲς δὲν εἶνε θάλασσες ἢ λίμνες, γιατί, ἂν ἦταν, θ' ἀντανακλοῦσαν τὸ ἡλιακὸ φῶς. Πολλὲς ἀπ' αὐτὲς γίνονται σκουρότερες τὴν ἄνοιξι καὶ τὸ καλοκαίρι καὶ ἀνοιχτότερες τὸ χειμῶνα. Μπορεῖ λοιπὸν νὰ ὑποθέσουμε ὅτι πρόκειται γιὰ βλάστησι. Γι' αὐτὸ ὅμως ἐρέσει νὰ ὑπάρχῃ ὀξυγόνο.

Ἡ **φασματοσκοπικὴ** ἐξέτασις τοῦ φωτὸς, ποὺ προέρχεται ἀπ' τὸν "Αρη, ἀποδεικνύει ὅτι ὑπάρχει στὴν ἀτμόσφαιρά του ἀρκετὸ ὀξυγόνο. 1.000 φορὲς λιγότερο παρὰ στὴ Γῆ. Φαίνεται ὅτι ὅλοτε ἦταν πολὺ περισσότερο, ἀλλὰ τὸ συμπυκνώθηκε γιὰ τὴν ὀξείδωσι τῶν ὀρυκτῶν τοῦ ἐδάφους, ποὺ ἔχουν πάρει ἔτσι τὸ χαρακτηριστικὸ κόκκινο καὶ κίτρινο χρῶμα — στὴ Σελήνη τὸ ἔδαφος εἶνε γκρίζο, σκιειδὸς γιατὶ δὲν ὑπάρχει ὀξυγόνο. Ὅπισθεν ἡ μικρὴ ποσότης τοῦ ὀξυγόνου τοῦ "Αρεως εἶνε ἀρκετὴ γιὰ ν' ἀναπτυχθοῦν φυτά, ποὺ δὲν ἔχουν μεγάλη ἀνάγκη ἀπ' αὐτό τὸ ἀέριο.

"Οσο γιὰ ζῶα, εἶνε βέβαιο ὅτι ὑπάρχουν ἢ ὑπῆρξαν ποτέ.

★

Ἡ Ἀφροδίτη εἶνε ἕνας πλανήτης πολὺ διαφορετικός. Ὅταν βρίσκεται κοντὰ μας, ἔχει γυρισμένη πρὸς τὸ μέρος μας τὴ σκοτεινὴ πλευρά της. Κι' ὅταν γυρίζῃ πρὸς τὴ Γῆ τὴ φωτεινὴ της πλευρά, ἀπέχει περισσότερο ἀπὸ 100.000.000 μίλλια. Συνεπῶς, εἶνε δύσκολο στοὺς ἀστρονόμους νὰ μελετήσουν τὴν ἐπιφάνειά της. Ἐξ ἄλλου, τὴν τροβᾶ ἡ ἀτμόσφαιρά της, ποὺ ἔχει διαρκῆς πυκνὴ ὁμίχλη ἀπὸ σύννεφα. Οἱ μετρήσεις ἀπέδειξαν ὅτι ἡ θερμοκρασία της ἐπιφανείας της φθάνει τὴν ἡμέρα τοὺς 100 βαθμούς, ἢ ἴσως καὶ περισσότερο. Ἡ ἔλλειψις μὲ τὸ φασματοσκόπιον δὲν ἔδειξε τὴν παρουσία ὀξυγόνου στὴν ἀτμόσφαιρά της.

Συνεπῶς, εἶνε πολὺ ἀπίθανο νὰ ὑπάρχῃ ζωὴ στὴν Ἀφροδίτη.

Μερικοὶ ἐπιστήμονες πιστεύουν ὅτι ὁ "Αρης εἶχε ἄλλοτε ζωὴ σὰν τῆς Γῆς κι' ὅτι ἡ Ἀφροδίτη θ' ἀποκτήσῃ μιὰ τέτοια ζωὴ στὸ μέλλον. Τὸ πιθανώτερο ὅμως εἶνε ὅτι ὑπάρχουν μονίμως σ' αὐτοὺς τοὺς πλανῆτες διαφορετικὲς συνθῆκες, δυσμενέστερες ἀπ' τὶς γῆινες γιὰ τὴν ἀνάπτυξι ζώων καὶ φυτῶν.

Τὰ ντέρτια τοῦ ΚΙΡΚΟΡ

Ἕνας παληὸς σας γνώριμος, ὁ Ἀρμένιος Κιρκὸρ, θὰ σᾶς χαρίξῃ πάλιν ἀπὸ σήμερα τὸ κέφι καὶ τὸ γέλιο μὲ τὰ δεινοπαθήματά του καὶ τὶς γκάφες του. Ἐγκατεστάθη... οἰκογενειακῶς στὴν 35ην σελίδα.

Οἱ θαυμασταί του καὶ φίλοι του ἂς τὸν ἀποζητοῦν.

ΑΥΤΟΣ ΕΦΤΑΙΓΕ!

—Βλέπεις, εὐλογημένε, τί κάνεις; Γιὰ νὰ βάλης μ' αὐτὸ τὸ ζέστη τὰ χειμωνιάτικά σου, μᾶς κυττάζει ὁ κόσμος ἀὸν περίεργα φαινόμενα!...

(Σχέδιο Φ. Δημητριάδη)

ΤΙ ΤΗΝ ΘΕΛΕΣ;

—Δὲν εἶπανε μὲ ὑπόλιπη μπριγιαντίνη;

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΦΤΑΡΕΣΚΗ

—Μοῦ φαίνεται ὅτι δὲν μὲ κολακεύει καὶ τόσο αὐτὴ ἡ φωτογραφία...

Ο ΡΩΜΑΙΟΣ με παντόφλες

Βυθισμένη μέσ' στην πολυθρόνα της, ή μικρούλα ή Λιάνα παρακολουθούσε με δέος τη σκηνή: Έξω, φωτισμένος από τα γαλαζοπράσινη κρυμένα λαμπιόνια της ράμπας, ο Ρωμαίος, σκαρφαλωμένος πάνω στο μπαλκόνι της Ιουλιέττας, άφινε να ξεχύνεται στ' αυτιά της αγαπημένης του ο καταρράχτης του έρωτικού του παραληρήματος... Ή Ιουλιέττα άκουγε προσεκτική, σιωπηλή, συγκινημένη, όπως την είχανε διατάξει να κάνη στην πρόβα για την κανονική λειτουργία της παρισταση. Αν τη θεούλα της, σε μια γωνιά της πλατείας ή μικρούλα ή Λιάνα άκουγε κι' αυτή προσεκτική, σιωπηλή, συγκινημένη χωρίς να της το διατάξη κανείς... Ή μικρή εύοιθητη καρδούλα της χτυπούσε δυνατά· τα ματάκια της ήτανε δακρυσμένα· έβλεπε την Ιουλιέττα μαγεμένη να γέρνη κάτω απ' την φεγγαρόπτικη χάρτινη σελήνη, μέσ' στα τεχνητά γιασεμιά, και νόμιζε πως εργά - αργά, άφινε τη θέα της στην πλατεία, γλυστρώντας σε σκιά προς τη σκηνή, έπαιρνε άθόρυβα τη θέαι της πρωταγωνίστριας, κι' από Λιάνα γινότανε σε μια στιγμή Ιουλιέττα... Άφινε το ρόδινο αυτάκι της να μαγευτή απ' τις έμμετρες ερωτικές τραλλες ποϋδαζε στό στόμα τοϋ φλογερού έραστή ο μεγάλος ποιητής, κι' άθελά της ζούσε τη γοητεία της νύκτας, μακρυά απ' τα μίση των Μοντέγκιων και των Καπουλέτων.

... Είχε πέσει η αύλαία μέσα σε βροχή από χειροκροτήματα κι' η μικρούλα Λιάνα άκουγε άκόμα... Σιωπηλή, κυμένη στην πολυθρόνα της με τα μάτια μισόκλειστα, άνασπελούσε τις ολογερες αράδειες πού έκεινε. Στ' αυτιά της βούιζε σα κατερμένη κορωδία άηδονιών ή πολυφωνία των ήχων μιάς έρωτικής νύχτας πού κλέει απ' την πολυθρόνα της πλατείας: Τα κελαριστά ρυάκια πού κυλάν άνάμεσα στις φτέρες, οι ζεφυροι πού ενώνουνε με μυρωμένο φιλιά τις άκακιές και τις παρκαλιές, τα τριζόνια πού συγκαλινε μέσ' απ' τα βάθη της έρωχίς και τα ερωτευμένα χειλια των Ρωμιών που θυθυρίζουνε στις Ιουλιέττες τα' άγαπώ... Κι' έβλεπε άκόμα με τα μάτια της φωχής της η Λιάνα την ερωτική λούρα στα πρόσωπα των ολώνιων έραστων, κι' έθλεπε άκόμα με δέος, κάτω άπ' τη σκιά των αιωνόβιων δέντρων τοϋ πάρκου, τις άπειλητικές σκιές των Καπουλέττων και των Μοντέγκιων να τραβούν άπειλητικά τα σπαθιά τους, για νά πνίξουνε στο αίμα την ερωτική παστάδα τοϋ ζεφυριοϋ, στριγμένη με τα πλλεκτικα σεντόνια των κρίνων και των μπουγαρινιών...

—Γιατί δε μιλάς, Λιάνα;...

Νά μίληση... Τί νά πη;... Φοβότανε μήπως τάρζη την ήχώ της φωνής τοϋ Ρωμαίου που πλημμύριζε άκόμα τ' αύτιά της... Ή μητέρα της όμως ήτανε πιεστική:

—Τί κατάλαβες, λοιπόν, πού σε πήραμε άπόψε μαζί μας στο θέατρο!... Δέν ήτανε καλύτερα νά πηγαίνες στή συνοδιά με τα γκουβερνάντα που;...

—Άστο, καϋμένη, τό παιδί... φιθύρισε χαμηλόφωνα ο πατερας. Επί τέλους, έκλεισε τα δεκόζη' είνε καιρός πιά ν' άρχιση νά τα μαθαίνη όλα...

Και, πραγματικά, βγαίνοντας άπ' τό θέατρο έκείνο τό βράδυ, η Λιάνα είκε άρχίσει νά μαθαίνη πολλά πράγματα μ' ένδιαφέρον: Ότι η καρδιά της κτυπούσε πιό δυνατά άπ' ότι κτυπούσε πάντα, και πώς η φωνή τοϋ Ρωμαίου έξακολουθοϋσε νά βουίζη στ' αύτάκια της σάν πρωτόγνωρη μελωδία γεμάτη πάθος.

Κοιμήθηκε μονάχη της η Λιάνα μέσ' στο μικρό παρθενικό κρεββατάκι της με τη θαλασσιά κουβερτίτσα, και βρέθηκε στήν άγκαλιά τοϋ Ρωμαίου, που άνεβασμένος στη μεταξένια σκάλα του, άνάμεσα στα γιασεμιά, φιθύριζε σ' αύτή, στη Λιάνα, τ' άμιλητρες έρωτικές τρελλες πού προφιζόντουσαν για τό αύτάκι της Ιουλιέττας...

.....

Ξύπνησε μ' έναν πόθο και μιάν άπόφαση: Έπρεπε νά τον βρη... Άπωσδήποτε έπρεπε νά τον συναντήση... Αύτος ο άνθρωπος, ο άνώτερος, ο μεσαιωνικός, ο άνύπαρκτος στην πραγματικότητα και ζωντανος μόνος στοϋ Σαίκσπηρ τις σελίδες, ύπήρχε! Ήταν ο θεατρίνος, ο Ρωμαίος της έποχης, πού κυκλοφορούσε πλάσμα χειροπιαστό μέσ' στούς δρόμους, πάνω άπ' την άσφαλτο, χωρίς σποθι στό πλευρό και στερό στό καπέλλο του... Αύτό τον άνθρωπο, στο ξεκωριστό, η Λιάνα τον ήθελε!... Πωθούσε νά τον δή μπροστά της, νά πέση στά καλίγραμμα πόδια του, και νά τον παρακαλέση νά της μουρμουρίση λίγες άπ' τις τρελλες πού προφιζε για την Ιουλιέττα...

Γλύστρησε πρωί - πρωί άπ' την πόρτα της ύπηρεσίας η μικρούλα, χωρίς νά την πάρη κανείς. Έτρεξε λακανισμένη στό θέατρο, κι' έκεί, άπό ένα φύλακα πού χασμουριόταν, έμαθε τη διεύθυνσι του. Και σε λίγο, σε κέρι πούρτερε, κτυπούσε ένα κουδούνι, σ' έναν ξερυο δρόμο μιάς μακρυνής γειτονιάς.

Της άνοιξε μιά γρηά ύπηρέτρια:
—Τί θέλετε;...

Η Λιάνα ξεροκατάπιε.
—Τό... τό Ρωμαίο! άπάντησε.
—Κάνετε λάθος... Έδώ κάθεται ο κύριος Λουκίδης, ο ήθοποιός....
—Αύτόν θέλω...
—Περάστε....

Πέρασε. Σ' ένα σαλονάκι άρκετά φτωχικό και πολύ άκατάστατο, γεμάτο φωτογραφίες και σκόνη. Έκατσε σε μιά πολυθρόνα παύτριζε. Και, ξαφνικά, μιά πορτα άνοίχε, και παρουσιάστηκε μπροστά της ο Ρωμαίος!... Θεέ μου!... Φέρουσε μιά σκορποχωμένη κορωδία άηδονιών ή πολυφωνία των ήχων μιάς έρωτικής νύχτας πούκε ζήσει άπ' την πολυθρόνα της πλατείας: Τα κελαριστά ρυάκια πού κυλάν άνάμεσα στις φτέρες, οι ζεφυροι πού ενώνουνε με μυρωμένο φιλιά τις άκακιές και τις παρκαλιές, τα τριζόνια πού συγκαλινε μέσ' άπ' τα βάθη της έρωχίς και τα ερωτευμένα χειλια των Ρωμιών που θυθυρίζουνε στις Ιουλιέττες τα' άγαπώ...» Κι' έβλεπε άκόμα με τα μάτια της φωχής της η Λιάνα την ερωτική λούρα στα πρόσωπα των ολώνιων έραστων, κι' έθλεπε άκόμα με δέος, κάτω άπ' τη σκιά των αιωνόβιων δέντρων τοϋ πάρκου, τις άπειλητικές σκιές των Καπουλέττων και των Μοντέγκιων να τραβούν άπειλητικά τα σπαθιά τους, για νά πνίξουνε στο αίμα την ερωτική παστάδα τοϋ ζεφυριοϋ, στριγμένη με τα πλλεκτικα σεντόνια των κρίνων και των μπουγαρινιών...

—Γιατί δε μιλάς, Λιάνα;...

Νά μίληση... Τί νά πη;... Φοβότανε μήπως τάρζη την ήχώ της φωνής τοϋ Ρωμαίου που πλημμύριζε άκόμα τ' αύτά της... Ή μητέρα της όμως ήτανε πιεστική:

—Τί κατάλαβες, λοιπόν, πού σε πήραμε άπόψε μαζί μας στό θέατρο!... Δέν ήτανε καλύτερα νά πηγαίνες στή συνοδιά με τα γκουβερνάντα που;...

—Άστο, καϋμένη, τό παιδί... φιθύρισε χαμηλόφωνα ο πατερας. Επί τέλους, έκλεισε τα δεκόζη' είνε καιρός πιά ν' άρχιση νά τα μαθαίνη όλα...

Και, πραγματικά, βγαίνοντας άπ' τό θέατρο έκείνο τό βράδυ, η Λιάνα είκε άρχίσει νά μαθαίνη πολλά πράγματα μ' ένδιαφέρον: Ότι η καρδιά της κτυπούσε πιό δυνατά άπ' ότι κτυπούσε πάντα, και πώς η φωνή τοϋ Ρωμαίου έξακολουθοϋσε νά βουίζη στ' αύτάκια της σάν πρωτόγνωρη μελωδία γεμάτη πάθος.

Κοιμήθηκε μονάχη της η Λιάνα μέσ' στό μικρό παρθενικό κρεββατάκι της με τη θαλασσιά κουβερτίτσα, και βρέθηκε στήν άγκαλιά τοϋ Ρωμαίου, που, άνεβασμένος στη μεταξένια σκάλα του, άνάμεσα στά γιασεμιά, φιθύριζε σ' αύτή, στη Λιάνα, τ' άμιλητρες έρωτικές τρελλες πού προφιζόντουσαν για τό αύτάκι της Ιουλιέττας...

.....

Ξύπνησε μ' έναν πόθο και μιάν άπόφαση: Έπρεπε νά τον βρη... Άπωσδήποτε έπρεπε νά τον συναντήση... Αύτος ο άνθρωπος, ο άνώτερος, ο μεσαιωνικός, ο άνύπαρκτος στην πραγματικότητα και ζωντανος μόνος στοϋ Σαίκσπηρ τις σελίδες, ύπήρχε! Ήταν ο θεατρίνος, ο Ρωμαίος της έποχης, πού κυκλοφορούσε πλάσμα χειροπιαστό μέσ' στούς δρόμους, πάνω άπ' την άσφαλτο, χωρίς σποθι στό πλευρό και στερό στό καπέλλο του... Αύτό τον άνθρωπο, στο ξεκωριστό, η Λιάνα τον ήθελε!... Πωθούσε νά τον δή μπροστά της, νά πέση στά καλίγραμμα πόδια του, και νά τον παρακαλέση νά της μουρμουρίση λίγες άπ' τις τρελλες πού προφιζε για την Ιουλιέττα...

Γλύστρησε πρωί - πρωί άπ' την πόρτα της ύπηρεσίας η μικρούλα, χωρίς νά την πάρη κανείς. Έτρεξε λακανισμένη στό θέατρο, κι' έκεί, άπό ένα φύλακα πού χασμουριόταν, έμαθε τη διεύθυνσι του. Και σε λίγο, σε κέρι πούρτερε, κτυπούσε ένα κουδούνι, σ' έναν ξερυο δρόμο μιάς μακρυνής γειτονιάς.

Της άνοιξε μιά γρηά ύπηρέτρια:
—Τί θέλετε;...

Η Λιάνα ξεροκατάπιε.
—Τό... τό Ρωμαίο! άπάντησε.
—Κάνετε λάθος... Έδώ κάθεται ο κύριος Λουκίδης, ο ήθοποιός....
—Αύτόν θέλω...
—Περάστε....

Πέρασε. Σ' ένα σαλονάκι άρκετά φτωχικό και πολύ άκατάστατο, γεμάτο φωτογραφίες και σκόνη. Έκατσε σε μιά πολυθρόνα παύτριζε. Και, ξαφνικά, μιά πορτα άνοίχε, και παρουσιάστηκε μπροστά της ο Ρωμαίος!... Θεέ μου!... Φέρουσε μιά σκορποχωμένη κορωδία άηδονιών ή πολυφωνία των ήχων μιάς έρωτικής νύχτας πούκε ζήσει άπ' την πολυθρόνα της πλατείας: Τα κελαριστά ρυάκια πού κυλάν άνάμεσα στις φτέρες, οι ζεφυροι πού ενώνουνε με μυρωμένο φιλιά τις άκακιές και τις παρκαλιές, τα τριζόνια πού συγκαλινε μέσ' άπ' τα βάθη της έρωχίς και τα ερωτευμένα χειλια των Ρωμιών που θυθυρίζουνε στις Ιουλιέττες τα' άγαπώ...» Κι' έβλεπε άκόμα με τα μάτια της φωχής της η Λιάνα την ερωτική λούρα στα πρόσωπα των ολώνιων έραστων, κι' έθλεπε άκόμα με δέος, κάτω άπ' τη σκιά των αιωνόβιων δέντρων τοϋ πάρκου, τις άπειλητικές σκιές των Καπουλέττων και των Μοντέγκιων να τραβούν άπειλητικά τα σπαθιά τους, για νά πνίξουνε στο αίμα την ερωτική παστάδα τοϋ ζεφυριοϋ, στριγμένη με τα πλλεκτικα σεντόνια των κρίνων και των μπουγαρινιών...

—Γιατί δε μιλάς, Λιάνα;...

Νά μίληση... Τί νά πη;... Φοβότανε μήπως τάρζη την ήχώ της φωνής τοϋ Ρωμαίου που πλημμύριζε άκόμα τ' αύτά της... Ή μητέρα της όμως ήτανε πιεστική:

—Τί κατάλαβες, λοιπόν, πού σε πήραμε άπόψε μαζί μας στό θέατρο!... Δέν ήτανε καλύτερα νά πηγαίνες στή συνοδιά με τα γκουβερνάντα που;...

—Άστο, καϋμένη, τό παιδί... φιθύρισε χαμηλόφωνα ο πατερας. Επί τέλους, έκλεισε τα δεκόζη' είνε καιρός πιά ν' άρχιση νά τα μαθαίνη όλα...

Και, πραγματικά, βγαίνοντας άπ' τό θέατρο έκείνο τό βράδυ, η Λιάνα είκε άρχίσει νά μαθαίνη πολλά πράγματα μ' ένδιαφέρον: Ότι η καρδιά της κτυπούσε πιό δυνατά άπ' ότι κτυπούσε πάντα, και πώς η φωνή τοϋ Ρωμαίου έξακολουθοϋσε νά βουίζη στ' αύτάκια της σάν πρωτόγνωρη μελωδία γεμάτη πάθος.

Κοιμήθηκε μονάχη της η Λιάνα μέσ' στό μικρό παρθενικό κρεββατάκι της με τη θαλασσιά κουβερτίτσα, και βρέθηκε στήν άγκαλιά τοϋ Ρωμαίου, που, άνεβασμένος στη μεταξένια σκάλα του, άνάμεσα στά γιασεμιά, φιθύριζε σ' αύτή, στη Λιάνα, τ' άμιλητρες έρωτικές τρελλες πού προφιζόντουσαν για τό αύτάκι της Ιουλιέττας...

.....

Ξύπνησε μ' έναν πόθο και μιάν άπόφαση: Έπρεπε νά τον βρη... Άπωσδήποτε έπρεπε νά τον συναντήση... Αύτος ο άνθρωπος, ο άνώτερος, ο μεσαιωνικός, ο άνύπαρκτος στην πραγματικότητα και ζωντανος μόνος στοϋ Σαίκσπηρ τις σελίδες, ύπήρχε! Ήταν ο θεατρίνος, ο Ρωμαίος της έποχης, πού κυκλοφορούσε πλάσμα χειροπιαστό μέσ' στούς δρόμους, πάνω άπ' την άσφαλτο, χωρίς σποθι στό πλευρό και στερό στό καπέλλο του... Αύτό τον άνθρωπο, στο ξεκωριστό, η Λιάνα τον ήθελε!... Πωθούσε νά τον δή μπροστά της, νά πέση στά καλίγραμμα πόδια του, και νά τον παρακαλέση νά της μουρμουρίση λίγες άπ' τις τρελλες πού προφιζε για την Ιουλιέττα...

Γλύστρησε πρωί - πρωί άπ' την πόρτα της ύπηρεσίας η μικρούλα, χωρίς νά την πάρη κανείς. Έτρεξε λακανισμένη στό θέατρο, κι' έκεί, άπό ένα φύλακα πού χασμουριόταν, έμαθε τη διεύθυνσι του. Και σε λίγο, σε κέρι πούρτερε, κτυπούσε ένα κουδούνι, σ' έναν ξερυο δρόμο μιάς μακρυνής γειτονιάς.

Της άνοιξε μιά γρηά ύπηρέτρια:
—Τί θέλετε;...

Η Λιάνα ξεροκατάπιε.
—Τό... τό Ρωμαίο! άπάντησε.
—Κάνετε λάθος... Έδώ κάθεται ο κύριος Λουκίδης, ο ήθοποιός....
—Αύτόν θέλω...
—Περάστε....

Πέρασε. Σ' ένα σαλονάκι άρκετά φτωχικό και πολύ άκατάστατο, γεμάτο φωτογραφίες και σκόνη. Έκατσε σε μιά πολυθρόνα παύτριζε. Και, ξαφνικά, μιά πορτα άνοίχε, και παρουσιάστηκε μπροστά της ο Ρωμαίος!... Θεέ μου!... Φέρουσε μιά σκορποχωμένη κορωδία άηδονιών ή πολυφωνία των ήχων μιάς έρωτικής νύχτας πούκε ζήσει άπ' την πολυθρόνα της πλατείας: Τα κελαριστά ρυάκια πού κυλάν άνάμεσα στις φτέρες, οι ζεφυροι πού ενώνουνε με μυρωμένο φιλιά τις άκακιές και τις παρκαλιές, τα τριζόνια πού συγκαλινε μέσ' άπ' τα βάθη της έρωχίς και τα ερωτευμένα χειλια των Ρωμιών που θυθυρίζουνε στις Ιουλιέττες τα' άγαπώ...» Κι' έβλεπε άκόμα με τα μάτια της φωχής της η Λιάνα την ερωτική λούρα στα πρόσωπα των ολώνιων έραστων, κι' έθλεπε άκόμα με δέος, κάτω άπ' τη σκιά των αιωνόβιων δέντρων τοϋ πάρκου, τις άπειλητικές σκιές των Καπουλέττων και των Μοντέγκιων να τραβούν άπειλητικά τα σπαθιά τους, για νά πνίξουνε στο αίμα την ερωτική παστάδα τοϋ ζεφυριοϋ, στριγμένη με τα πλλεκτικα σεντόνια των κρίνων και των μπουγαρινιών...

—Γιατί δε μιλάς, Λιάνα;...

Νά μίληση... Τί νά πη;... Φοβότανε μήπως τάρζη την ήχώ της φωνής τοϋ Ρωμαίου που πλημμύριζε άκόμα τ' αύτά της... Ή μητέρα της όμως ήτανε πιεστική:

—Τί κατάλαβες, λοιπόν, πού σε πήραμε άπόψε μαζί μας στό θέατρο!... Δέν ήτανε καλύτερα νά πηγαίνες στή συνοδιά με τα γκουβερνάντα που;...

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Οι μυστηριώδεις «ιοί»

Οι μεγαλείτεροι έχθροί τοϋ άνθρώπου

Οι έπικινδυνωδέστεροι έχθροί της ύγείας τοϋ άνθρώπου είνε οι «ιοί», υπομικροσκοπικοί δηλοδή όργανισμοί, πού προκαλοϋν διάφορες άσθένειες, άν μπούν στά ειδικά κύτταρα τοϋ σώματος, τα εύνοικά για την άνάπτυξί τους. Ένώ η ιατρική έχει βρή ισχυρότατα μέσα καταπολεμήσεως των μικροβίων, όπως τις σουλφαμίδες και την πενικιλλίνη, είνε άκόμη άνίσχυρη έναντιον των ίών.

Ύπάρχουν μεγάλες διαφορες μεταξύ μικροβίων και ίών. Τα πρώτα διακρίνονται με τό μικροσκόπιο. Έγκαθίστανται στους ζωντανούς ίστούς τοϋ σώματος και τούς καταστρέφουν, συγκρόνως δε έκκρίνουν δηλητήρια, τις «τοξίνες», πού προκαλοϋν τα διάφορα συμπτώματα των άσθενειών. Ός ζωντανοί όργανισμοί, έχουν άνάγκη άπό τροφή, την οποία παίρνουν άπό τό αίμα ή τούς ίστούς. Έτσι λοιπόν τα κατάλληλα φάρμακα, πού κυκλοφορούν μαζί με τό αίμα, κατορθώνουν νά τα σκοτώσουν.

Οι ίοι είνε άσυγκρίτως μικρότεροι άπό τα μικρόβια. Ελάχιστοι μόνο άπ' αύτούς είνε όρατοί, άκόμη και με τά ισχυρότερα ήλεκτρονιακά μικροσκόπια. Οι έπιστήμονες έχουν λόγους νά πιστεύουν ότι οι μυστηριώδεις ίοι άποτελοϋν στην άρχή άψυχα χημικά μόρια. Ύπάρχουν έτσι μέσα στό νερό, στη τροφή, στό αίμα, κλπ., χωρίς νά προκαλοϋν καμμιά βλάβη. Όταν όμως κατορθώσουν νά εισχωρήσουν σε εύνοικό περιβάλλον, δηλαδή σε ώριαμένα κύτταρα τοϋ σώματος, άρχίζουν ν' αύξάνωνται και νά πολλαπλασιάζωνται σάν ζωντανοί όργανισμοί. Η παρουσία τους προκαλεί τότε τις άντίστοιχες άρρώστειες. Και τά φάρμακα είνε άνίσχυρα έναντίον τους, γιατί δέν μποροϋν νά εισχωρήσουν μέσα στά κύτταρα και γά τούς φθάσουν.

Τό περιεργότερο είνε ότι οι ίοι έχουν την ικανότητα ν' άλλάζουν μορφή, άναλόγως τοϋ περιβάλλοντος, και νά προκαλοϋν άλλοτε τή μιά κι' άλλοτε την άλλη βλάβη στον όργανισμό. Χαρακτηριστικό παράδειγμα άποτελεί ο ίός της πολιομυελίτιδος. Όταν μπή στό σώμα άπ' τό στόμα και βρεθή μέσα στό πεπτικό σύστημα, άναπτύσσεται πολύ άργά και προκαλεί μόνο έλαφρές κι' όλιγοήμερες γαστρικές διαταραχές. Άν μπορέση όμως μέ άποιοδήποτε τρόπο νά εισχωρήση μέσα στά νευρικά κύτταρα, προκωρεί ώς το νωτιαίο μυελό. Έκεί βρίσκει ιδεώδες περιβάλλον, και προκαλεί την παιδική παράλυσι.

Στην τυπική περίπτωσι της πνευμονίας, οι γιατροί κατώρθωσαν κατά τον τελευταίο πόλεμο νά κατεβάσουν τα θανατηφόρα κρούσματα σε όλιγώτερο άπό 1 %, ένώ στον πρώτο παγκόσμιο πόλεμο έφθαναν τα 18 %. Αύτό όμως κατορθώθηκε μόνο γιά την πνευμονία πού προκαλείται άπό μικρόβιο, τον γνωστό πνευμονιόκοκκο. Άλλά ύπάρχει και μιά άλλη νέα μορφή της ίδιας άρρώστειας, όφειλομένη σ' ένα ίόν. Αύτή είναι έλαφρότερη άπ' την προηγούμενη, με λιγώτερους θανάτους, άλλά έξαιρετικά έπίμονη. Έρριξε στό κρεββάτι, κατά τα τελευταία κρόνια, άμέτρητους στρατιώτες και πολίτες, χωρίς νά μπορούν οι γιατροί νά κάμουν τίποτε έναντίον της.

Έπίσης κατά τον πόλεμο έμφανίσθηκε μιά άλλη άρρώστεια, ή ψιττακωσιακή πνευμονία, ένα νέο είδος ίκτέρου. Ό συνηθισμένος ίκτερος όφείλεται στην άποφραξι των χοληδόχων άγγείων τοϋ σηκωτιοϋ άπό ξένα σώματα. Η χολή δέν μπορεί πιά νά περάση στά έντερα, κι' έτσι ξεχειλίζεται μέσα στό αίμα. Σέ διάφορες όμως περιπτώσεις ίκτέρου κατά τό διάστημο τοϋ πολέμου οι πρωτοπόροι έκαμαν έγκεφαλικά γιά νά ξεφράζουν τούς άγωγούς της χολής, τούς εύρίσκαν έν τάξει. Κατάλαβαν λοιπόν ότι η αίτία της παθήσεως ήτανε άλλη, κι' έτσι άνεκάλυψαν την ίπατίτιδα, πού όφείλεται σε κάποιον άγνωστο ίόν. Το περίεργο είνε ότι οι ένδειξεις ένός άρρωστου γιά τον κίτρινο πυρετό προκαλοϋσαν τον νέο αύτον ίκτερο, προφανώς γιατί ο ίός του περιείχετο μέσα στον όρρο. Όταν σταμάτησε ή χρήσις τοϋ όρροϋ — πού δέν ήταν άλλωστε άποτελεσματικός — έλειφαν και τα κρούσματα τοϋ ίκτέρου.

Ό ίδιος ίκτερος παρουσιάσθηκε στούς άρρώστους μιάς κλινικής διαθητικών της Άγγλίας. Κι' οι γιατροί άνεκάλυψαν ότι ο ίός του ύπήρχε πάνω στίς βελόνες πού έκπαιμποιοϋντο για τις ένέσεις ίνσουλίνης και πού άπελυμαίνονταν μόνο με οίνόπνευμα — τό οίνόπνευμα έξοντώνει τα μικρόβια, όχι όμως και τούς ίούς, πού χρειάζονται βράσιμο.

Άφ' όταν ο όργανισμός μολυνθή με ένα ίόν, περνοϋν έβδομάδες ή μήνες ώς πού νά έπιστρεψοϋν τα συμπτώματα της άρρώστειας. Στό διάστημα αύτό, ο ίός ταξειδεύει μέσα στό σώμα, γιά νά φτάση στό εύνοικό του περιβάλλον.

Έχει έξακριβωθή έπίσης ότι, όταν εισχωρήση σ' ένα κύτταρο ένας ίός, τοϋ έξαφανίζει άνασα γιά όλους τούς άλλους ίούς. Γι' αύτό οι έπιστήμονες έλπιδιοϋκουν νά βροϋν τη μέθοδο νά εισάνουν στό σώμα ένα ίόν άβλαβή και νά το προφυλάσσουν έτσι άπ' τούς πιό έπικίνδυνους, όπως π.χ. της πολιομυελίτιδος ή τοϋ κιτρίνου πυρετοϋ. Τό σκεπτικό δίνει πειράματα προκωροϋν άργά και με μεγάλες προφυλάξεις γιατί οι ίοι έχουν, όπως είπαμε, την ίδιότητα ν' άλλάζουν μορφή, κι' άπό άβλαβείς μπορεί νά γίνουν έξαφνα έπιβλαβείς.

ΑΜΕΡΙΚΗ του 1945

Αιρέσεις και θρησκείες

Παρ' όλη την πρόοδο και τον πολιτισμό των Ήνωμ. Πολιτειών, ύπάρχουν σήμερα στή χώρα αύτή 1.000 περίπου παράξενες αίρέσεις και «θρησκείες» μέ 17.500.000 όπαδούς. Πολλές άπ' τις αίρέσεις αύτές στηρίζονται σέ πρωτόγονες δοξασίες ή σέ προλήψεις άνθρώπων της ζούγκλας. Το περίεργο κι' άπογοητευτικό είνε ότι τα 70% των μελών τους προέρχονται άπ' την όρθόδοξο χριστιανική έκκλησία και παρεκλάθησαν άπό διάφορους τσαρλατάνους και προσήλυτιστές.

Πρό όλίγου καιροϋ, είχαν συγκεντρωθή στό Στέν Κρήκ της Βιργινίας 5.000 «Ιατροί της Πίστεως» άπ' όλες τις γύρω όρεινές περιοχές, γιά μιά άπ' τις τελετές της αίρέσεώς τους. Στις τελετές τους αύτές πιάνουν δηλητηριώδη φείδια, χωρίς νά φοβοϋνται το δάγκωμά τους. Το θεωροϋν ώς μιά έκδήλωσι πίστεως, σύμφωνα μέ την περικοπή τοϋ κατά Μάρκον Εύαγγελίου: «Έν όνόματί μου... όφεις θέλουσι πιάσει, και άν θανάσιμόν τι πίωσι, δέν θέλει βλάψει αύτούς».

Άφοϋ οι 22 ιερείς της αίρέσεως έψαλαν έπί δύο ώρες, έφεραν κατόπιν ένα μεγάλο ζυλινο κιβώτιο, πού περιείχε δκτώ φορμαχερά φείδια. Άμέσως οι 5.000 πιστοί κυριεύθηκαν άπό ένα είδος φανατικοϋ παροξυσμοϋ κι' άρχισαν νά μολύνουν ποιός θά πρωτοαρπάξη τά έρπετά, γιά νά τά σφίξη πάνω στό στήθος του... Ή άλλόκοτη αύτη σκηνή διεκόπη έξαιτίας άπό την έμφάνισι ένός στρατιωτικοϋ άποσπάσματος, τα δποία σκότωσε τα φείδια και συνέλαβε τούς πιό θερμόαιμους και ύστερεους «Ιατρούς».

Τί είχε συμβή; Ό Κυβερνήτης της Βιργινίας ήξερε ότι, σέ προηγούμενες τέτοιες τελετές, είχαν βρή τραγικό θάνατο δεκάδες πιστοί άπό δαγκωματιές φειδιών. Όταν «πληροφορήθηκε λοιπόν ότι η κατοδρομή συγκέντρωσι, διέταξε τη διάλυσί της διά της βίας.

Η Άμερική όμως είνε η γώρα της έλευθερίας. Κι' οι «Ιατροί της Πίστεως» ξέσπασαν σέ φοβερές διαμαρτυρίες κατά τοϋ Κυβερνήτου, γιατί είχε έπιβάλει ένα τέτοιο μέτρο δικτατορικό κι' είχε παραβιάσει τα δικαιώματα της θρησκείας τους. Κατώρθωσαν μάλιστα να πάρουν μέ το μέρος τους ένα μεγάλο μέρος της κοινής γνώμης. Δέν έννοοϋσαν νά παραδεχθοϋν ότι κάποιον ποτέ διόδοσαν τους άπό δηλητήριο φείδιον. Ύπάρχουν όμως περιπτώσεις, άπολυτα έξακριβωμένες: μιάς μητέρας μέ τά γενέννητο παιδί της, πού πέθανε μιά ώρα άφοϋ τους δάγκωσε ένας κατοίκος, κι' ένός Ιεροκήρυκος τών «Ιατρών» πού βρήκε την ίδια τύχη.

Η φανατικώτερη όμως κι' ή παλαιότερη άπ' όλες τις αίρέσεις είνε τών «Μεταναστών». Ύπάρχει στό Νέο Μεξικό, και διατηρείται ίσχυρή όσο ήταν το 16ο αίωνα, όταν δηλαδή την είσήγαγαν ο' αύτή τη χώρα οι Ίσπανοί. Πρέπει ν' άναζητήση κανείς την προέλευσί της στη σκοτεινή και φοβερή έποχή της Ίερας Έξετάσεως.

Οι τελετές της είνε τόσο βάρβαρες, ώστε τό 1886 ο άρχιεπίσκοπος τοϋ Σάντα-Φε διέταξε τούς «Μεταναστές» νά σταματήσουν τις φρικτές μαστιγώσεις και τις σταυρώσεις των. Έκείνοι όμως την άγνόησαν, όπως άγνόησαν έπίσης κι' όλες τις άλλες πολιτικές και θρησκευτικές άρχές. Τυφλωμένοι άπ' τό φανατισμό τους, διγόντουσαν στίς τάξεις τους διεφθαρμένους πολιτικούς, έγκληματίες τοϋ νόμου, άκόμη και κακούργους πού έξεμεταλλεύονταν τη δύναμι της μυστικής αύτης έταιρείας για χρηματισμό, ή γιά την έπιτυχία στό σταδιό τους, ή γιά την άσφαλέστερη δολοφονία των θυμάτων τους. Ύπήρχε τόση άλληλοχία μεταξύ των «Μεταναστών», ώστε δέν άφιναν ποτέ νά καταδικασθή κανείς άπ' αύτούς, κι' άν άκόμη κατηγορείτο γιά τό χειρότερο έγκλημα. Μέ τις ψεύτικες καταθέσεις τους και μ' άλλα τεχνάσματα, έπετύγχαναν πάντα την άθώωσί τους.

"Ενας συγγραφεύς, ο Κάρλ Τσίλλερ, πού τόλμησε νά είσχωρήση μεταξύ τους ώς κατάσκοπος γιά νά περιγράψη τις τελετές τους, συροβολήθηκε, και σκοτώθηκε μέσα στο έξοχικό σπίτι του έπ' ένα παιδί 16 έτών, φανατικό «Μεταναστή».

Σήμερα έξακολουθεί ν' άνήκη ή αίρεσις των «Μεταναστών», μολονότι οι έπαδοί της άφορίσθηκαν άπό την Καθολική έκκλησία. Και πιθανόν άκόμη κάθε τόσο μερικοί άπ' αύτούς άπ' τις μαστιγώσεις, ή σταυρωμένοι κατ' άπομίμηση τοϋ Χριστοϋ! Άλλά οι άρχές της πολιτείας τοϋ Νέου Μεξικού δέν έννοοϋν νά έπέμβουν και νά περιορίσουν τις θρησκευτικές έλευθερίες των «Μεταναστών».

Έξ ίσου άλλόκοτη, λιγώτερο όμως έπικίνδυνη, είνε ή αίρεσις των «Πεγιοτοφάγων». Τα «πεγιότα» είνε ένα είδος μικρής κάκτου, πού βλαστάνει στίς άχτες του Ρίο Γκράντε. Οι Ίνδιάνοι τοϋ Βορείου Μεξικού τό έκόψαν, τό ξέρανταν και τό φύλαγαν γιά τις θρησκευτικές τελετές τους. Στις τελετές αύτες τό ξηραίνουν, και τότε έδέχονται μ' άνοιχτά τα μάτια τά πιό φαντασμαγορικά και πολύχρωμα δράματα, πού πίστευαν ότι τούς τά έστελνε το Μεγάλο Πνεύμα. Κατόπιν είσηγάγαν τό «πεγιότο» στή Τεξάς, όπου δημιουργήθηκε η αίρεσις των «πεγιοτοφάγων».

Ύπάρχει έπίσης στίς Ήν. Πολιτείες μιά θρησκεία «Ό πατδών τοϋ Διαδόλου», μέ άγνωστο άριθμό μελών. Λάτρη ίδεώδους γιά πρώτη φορά στο Λονδίνον τον 18ο αίωνα, κι' άπ' έκεί έπέρασε στην Άμερική. Οι πιστοί της λατρεύουν τό Σατανά, μέ άλλόκοτες και όργιαστικές τελετές.

Τέλος τό περίεργο είνε ότι, όσο πιό έξωφρενικά και μωσταγωγίες περιεχόμενον έχει μιά αίρεσις, τόσο περισσότερα μέλη συγκεντρώνει άπ' τούς πρακτικούς και σοφρονισμένους Άμερικανούς!

53 έπαναστάσεις σέ 160 χρόνια!

Πώς λυτρώθηκε άπό ένα δηριώδη δικτάτορα η Βενεζουέλα

Η Βενεζουέλα, πού πριν άπό μερικά χρόνια ήταν οκεδόν μια πρωτόγονη χώρα, μπορεί νά όνομασθή ώς ένα άπό τά πιό προωδευμένα κράτη, χωρίς νόκη νά ζηλέψη τίποτα άπ' αύτά. Κατέχει δέ τή δεύτερη κατά σειρά θέσι μεταξύ των πετρελαιοπαραγωγών κρατών.

Μόνο οι πετρελαιοπηγές που βρίσκονται στην περιοχή της Λίμνης Μαρακαΐμπο καλύπτουν τα 90 τοις έκατό της όλικης έξαγωγης της Βενεζουέλας. Τό έθνικό είσόδημα της χώρας προέρχεται άποκλειστικώς άπό τα κολοσσιαία ποσά τα δποία είσπράττει άπό τις Άγγλοαμερικανικές έταιρείες που έκμεταλλεύονται τις πηγές αύτές.

Πόλις στίς 28 Ίουλίου 1945, η Βενεζουέλα γιόρτασε την πρώτη έκατονταετηρίδα της ύνεξαρτησίας της άπό τούς Ίσπανούς.

Άν και η έκτασίς της είνε διπλασία της Γερμανίας ο πληθυσμός της μόλις φτάνει τα 4 έκατομμύρια. Άπ' αύτούς τα 90 τοις έκατό είνε μέ

ΤΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ τοῦ δάσους

Τραγικὸ εὐγγαρέζικο διήγημα

Μιὰ μεγάλη φωτιὰ ἀπὸ ξερὰ καλάμια ἔκαιγε στὴ μέση τῆς στενόμακρης ἀποθήκης, μὲ τὸ χαμηλὸ ταβάνι καὶ τὸ γωματένιο δάπεδο. Ὁλόγυρα, μερικὲς ντεζὲς κοπέλλες μὲ μακριὲς πλεξίδες καὶ γελαστὰ πρόσωπα, καψάλιζαν ὀρνιθοκομμένα κολλυμπόκια, ποὺ τὰ τρυποῦσαν στὴ σειρὰ μὲ μιὰ λεπτὴ μυτερὴ σούβλα. Οἱ ἄντρες ἔστηκαν παράμερα καὶ κάπνιζαν τὶς πίπες τους μὲ μισόκλειστα μάτια.

—Γελᾶτε ὅσο θέλετε, περιστέρες μου ἔλεγε ἡ γρηὰ Ρόζι - γέννη, κάνοντας δεξιὰ κι' ἀριστερὰ τὸ κεφάλι της. 'Ελπίς ποὺ εἴμαστε μεγαλύτερες σας δὲν γελᾶμε καθόλου, ὅταν μιλοῦμε γιὰ τὸ φάντασμα τοῦ δάσους τοῦ "Αμποιν. 'Εγὼ τὸ εἶδα μὲ τὰ μάτια μου, τὴν παρασκευὴ τῆς ἡμέρας ποὺ ὁ Γιάνκο, ὁ γυιός μου, ἔκαιε πάνω ἀπὸ τὸ μῶλο κι' ἔσπασε τὸ κόκκαλο τοῦ ποδιοῦ... Καὶ ἡ "Ιλκα τὸ εἶδε ὅπως κι' ἐγὼ τὴ νύχτα ποὺ τὸ σπίτι της ἔπιασε φωτιά.

—Πές μας τὴν ἱστορία του, παρακάλεσαν μερικὲς ἀπὸ τὶς κοπέλλες.

—Θὰ σᾶς τὴν πῶ, ἔκαμε ἡ γρηά, γιὰ νὰ μὴν γελᾶτε ἄλλοτε μὲ τὰ πράγματα τοῦ ἄλλου κόσμου...

»"Εχουν περάσει ἀπὸ τότε διοκόσια χρόνια, ἴσως καὶ περισσότερο ἀκόμη. Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη γινόταν πολλοὶ πόλεμοι, ποὺ κάτσαν τοὺς ἀνθρώπους νὰ εἶνε σκληροὶ καὶ κακοί. Οἱ "Εγκερσοὶ ἔμειναν ἀπὸ πολλὰ χρόνια σ' αὐτὴ τὴν κοιλάδα καὶ κυβερνοῦσαν τοὺς κατοίκους της μὲ ἀγαθότητα καὶ δικαιοσύνη. "Ετσι, κι' ἐκεῖνοι ποὺ βρισκόνταν στὴν ὑπηρεσία τους ἦταν ὅλοι καλοὶ καὶ ποτὲ δὲν εἶχαν βλάψει κανένα. Μὰ ὁ ἀκόλουτος ἀνάμεσά τους ἦταν ὁ Πεντέκι, ὁ φύλακας τοῦ δάσους τοῦ "Αμποιν. "Από τὸ πρωῒ ὡς τὸ βράδυ κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς τὸ πρωῒ, γύριζε μέσα στὶς πυκνὲς λόχμες καὶ τὰ στενὰ μονοπάτια, γιὰ νὰ προστατεύῃ τὸ κυνήγι ἀπὸ τοὺς λαθροθῆρες καὶ νὰ διώχνῃ τοὺς ταιγγάνους, ποὺ ἔβαναν φωτιές.

»Ὡστόσο, μ' ὅλες τὶς ἀσχολίες του, εὑρισκε πάντα τὸν καιρὸ νὰ πετάγεται ὡς τὸ γειτόνι τοῦ "Ιστόκ, ὅπου ἐμένε ἡ ὡραία Τέρκα, ἡ μητρή του.

»Θέ μου, πόσο ἀγαπιόνταν ὁ Πεντέκι καὶ ἡ μικρὴ Τέρκα! Καμμιὰ ἀγάπη δὲν θὰ μποροῦσε νὰ γίνῃ μεγαλύτερη ἀπὸ τὴ δική τους. Κι' ἴσως γι' αὐτὸ τὸ τέλος της ἦταν τόσο τραγικό...

«Γιατί, ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ ὥρισαν τοὺς γάμους τους, ὁ Χάρος ἄρχισε νὰ τρέχῃ πίσω ἀπὸ τὰ βήματα τοῦ Πεντέκι.

»Κι' ὁ Χάρος δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸν Γιάσκα Μπούτερς, ἕνα νέο ἀπὸ τὸ "Ιστόκ, ποὺ ἀγαποῦσε κρυφὰ τὴν Τέρκα, μ' ὅλο ποὺ ἤξερε πῶς ἡ καρδιὰ της ἦταν δοσμένη στὸν Πεντέκι.

»Μόλις ἔμαθε, λοιπόν, πῶς οἱ δυὸ νέοι ἑτοιμάτανε νὰ παντρευτοῦν, ἤρεν τὴν ἀπόφασι νὰ μὴν ἀφήσῃ νὰ γίνῃ αὐτὸς ὁ γάμος. Μόνο ποὺ κατέγινε δέν ἤξερε αὐτὴν τὴν ἀπόφασί του, ἐκτὸς ἀπὸ ἕνα φίλο του, ποὺ κι' αὐτοκτόνησε ἡ ψυχὴ ἦταν τὸ ἴδιο μαῦρη καὶ μαχαιρὴ, τὸν "Ιστεβὰν Βέρνσα.

»Μιὰ μέρα, ἔπειτα ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ Πεντέκι ἐξαφανίστηκε. "Αδικα τὸν ζήτησαν μέσα στὸ δάσος. Δὲν τὸν βρῆκαν πουθενά.

»Καθένας ἐξηγοῦσε μὲ τὸν τρόπο του αὐτὴ τὴν ἐξαφάνισι, ὅταν, ἕνα βράδυ, δυὸ ἄνθρωποι πέρασαν ἀπὸ δῶ καὶ στάθηκαν στὸ κατάλειο ποὺ βρισκόταν στὴν ἄκρη τοῦ χωριοῦ. "Ηταν ὁ Γιάσκα καὶ ὁ "Ιστεβάν, "Ηπιαν καὶ οἱ δυὸ πολὺ κι' ἄρχισαν νὰ λέγν ἀνυπάρτητες κουβέντες.

»Στὸ τέλος, ὁ Φέρκο, ὁ ταβερνιάρης, βλέποντας πῶς ἡ ὥρα προχωροῦσε, ἤλθε κοντά τους καὶ τοὺς εἶπε πῶς ἦταν καιρὸς νὰ κλοῦσουν τὸ πανοῦγι τους, γιὰ νὰ τοῦ πληρώσουν τὸ κρασὶ ποὺ εἶχαν πιῇ ἐκεῖ νὰ κλείσουν τὰ στόματά τους.

»"Οχι, ἔκαμε ὁ "Ιστεβάν, φέρε μας κι' ἄλλο κρασί. Πρέπει νὰχουμε θάρρος γιὰ νὰ περάσουμε τὸ δάσος.

»—Εἶσαι, λοιπόν, δειλὸς, τοῦ εἶπε ὁ Φέρκο, ἢ φοβᾶσαι τοὺς βρυκόλακες κι οὔτε εἶμαι δειλός, ἀπάντησε ὁ "Ιστεβάν. Μὰ ἐκεῖνο ποὺ μοῦ λυγίζει τὰ γόνατα εἶνε τὸ κεφάλι τοῦ διασφόλακα...

«Μόλις ὁ Φέρκο ἄκουσε αὐτὲς τὶς λέξεις παράχθηκε καὶ τοὺς ἔβωκε πρόδουμα κρασί, ἐλπίζοντας πῶς μ' αὐτὸ τὸν τρόπο θὰ ἔκανε τὶς γλῶσσες τους νὰ λυθοῦν. Μά, μ' ὅλο ποὺ ἦταν κι' οἱ δυὸ μεθυσμένοι, δὲν εἶπαν τίποτε ἄλλο

»Στὸ τέλος, ζήτησαν ἀπὸ τὸ Φέρκο νὰ τοὺς ἀφήσῃ νὰ κοιμηθοῦν σὲ μιὰ γωνιὰ τοῦ καταλειοῦ, λέγοντας πῶς θὰ συνέχιζαν τὸ δρόμο τους τὸ ἄλλο πρωῒ.

»"Ο ταβερνιάρης δὲν ἔφερε καμμιὰ δυσκολία κι' ἀνέβηκε κι' αὐτὸς στὸ πατάρι γιὰ νὰ κοιμηθῇ. Μὰ εἶχε πάντα τεντωμένο τ' αὐτί του, μήπως ἀκούσῃ καμμιὰ κουβέντα, ποὺ θὰ τὸν ἔκανε νὰ καταλάβῃ τί ζοῦμαιναν τὰ περίεργα λόγια τοῦ "Ιστεβάν.

»Κι' ὁ κόπος του δὲν πῆγε χαμένος. Γιατί, σὲ μιὰ στιγμή, ἄκουσε τὸν Γιάσκα νὰ λέῃ στὸ σύντροφό του:

»—Τί ἔρεις, λοιπόν καὶ στριφογυρίζεις ἔτσι; Μήπως εἶσαι ὥρωστος;

»—Ὄχι, ἀπάντησε ὁ "Ιστεβάν. Ἀλλὰ τὸ πάνωμα εἶνε γεμᾶτο μυρμήγκια... Μοῦ φαίνεται πῶς θὰ κρελλαθῶ... Νά, ἀνεβαίνουν κι' ὅλας πάνω μου... δὲν πάνω στὸν ἄλλον... στὸν ἄλλον...

—Πάψε! τὸν σταμάτησε ὁ Γιάσκα. Μοῦ φαίνεται πῶς εἶσαι περισσότερο δειλὸς ἀπὸ μιὰ γυναῖκα ἢ ἀπὸ ἕνα ταιγγάνο.

—Ἐγὼ δειλός; ἔκαμε ὁ "Ιστεβάν. Μήπως δὲν σὲ βοήθησα νὰ ξεπαστρέψῃς τὸν ἀντίζηλό σου;...

—Ὄχι, δὲν εἶμαι δειλός, ἀλλὰ μόνο ἠλίθιος... "Αλλὰ καὶ σὺ δὲν εἶσαι λιγώτερο ἀπὸ μένα. Γιατὶ τὸ ξέρεις καλὰ πῶς ἡ Τέρκα δὲν πρόκειται νὰ γίνῃ ποτὲ δική σου!

»"Ο Φέρκο δὲν χρειαζόταν ν' ἀκούσῃ περισσότερα. Κατέβηκε ἀμέσως σιγὰ καὶ ἔτρεξε στὸ σταῦλο, ὅπου ξύπνησε δυὸ ἀπὸ τοὺς ὑπηρέτες του "Επειτα γύρισαν καὶ οἱ τρεῖς, ρίχτηκαν πάνω στοὺς δολοφόνους καὶ τοὺς ἔδεσαν πισθάγκωνα.

»—Καὶ τώρα, ἐμπρός, σατανάδες! φώναξε ὁ Φέρκο. Ὁδηγῆστε μας στὸ μέρος ποὺ σκοτώσατε τὸ δυστυχισμένο Πεντέκι.

»Ἀκούγοντας αὐτὰ τὰ λόγια, ὁ Γιάσκα καὶ ὁ "Ιστεβὰν ἔπεσαν γονατιστοὶ ζητώντας χάρι. "Αλλ' ὁ Φέρκο ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ τοὺς εἶπε πῶς θὰ τοὺς κομμάτιαζε ζωντανούς, ἂν δὲν συμμορφώνανταν ἀμέσως μὲ τὴ διαταγή του.

»Ξεκίνησαν, λοιπὸν καὶ οἱ πέντε καὶ περπάτησαν ὅλη τὴ νύχτα μέσα στὸ δάσος. Κατὰ τὰ ἡμερώματα, ἐφθασαν, ἐλπός, σὲ μιὰ πυκνὴ λόχμη.

»Καὶ τότε, ὁ Φέρκο καὶ οἱ δυὸ ὑπηρέτες του ἀντίκρυσαν ἕνα φρικιαστικὸ θέαμα.

»Ἀπὸ τὰ κλαδιὰ μιᾶς συκομορειᾶς ἦταν κρεμασμένος ἕνας ἄνθρωπος, μὲ τὰ πόδια ἐπάνω. Τὸ κεφάλι του δὲν φαινόταν καθόλου. Γιατὶ ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ ἕνα σύννεφο μεγάλων ἀτρεμιστῶν μυρμηγκιῶν, ποὺ ἀνεβαίναν ἀπὸ μιὰ φωλιά, ποὺ βρισκόταν στὴ βάσι τοῦ δέντρου.

»"Οταν ὁ Φέρκο καὶ οἱ ὑπηρέτες του ἔβλεψαν τὰ μυρμήγκια, εἶδαν πῶς τὸ πρόσωπο τοῦ δυστυχισμένου δασοφύλακα ἦταν καταφαγωμένο ὡς τὴ βάσι τοῦ κρανίου. Τὰ καταραμένα αὐτὰ ἔντομα εἶχαν εἰσχωρήσει παντοῦ, μέσα στὴ μύτη, τὸ στόμα, τὰ αὐτιά, τὶς κόγχες τῶν ματιῶν καὶ εἶχαν ἀπογυμνώσει ὁλότελα σχεδὸν τὸ κρανίο του.

»—Σατανάδες! ξαναεῖπε ὁ Φέρκο. Θὰ φερθῶ λιγώτερο σκληρὸς ἀπὸ ὅ,τι φερθήκατε σεῖς στὸν Πεντέκι. Τὸν εἰ-ξατε ζωντανὸ στὰ μυρμήγκια. Ἐγὼ θὰ σᾶς ρίξω σ' αὐτὰ πεθαμένους. Κυττάξετε γιὰ τελευταία φορὰ τὸ θῦμα σας, γιὰ νὰ ἐντυπωθῇ ἡ εἰκόνα του μέσα στὰ μάτια σας...

»Λέγοντας αὐτά, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι του καὶ τοὺς τύφλωσε καὶ τοὺς δυό. "Επειτα τοὺς παρέδωσε στοὺς ὑπηρέτες του, ποὺ τοὺς ἔκυψαν τὸ λαιμὸ καὶ τοὺς πέτυχαν κοντὰ στὴν μυρμηγκοφωλιά.

»Ἀπὸ τότε, τὸ φάντασμα τοῦ Πεντέκι ξαναγυρίζει στὸ χωριό, κάθε φορὰ ποὺ πρόκειται νὰ γίνῃ ἕνα κακό, γιὰ νὰ προειδοποιήσῃ τὸν ἄνθρωπο ποὺ κινδυνεύει. ...».

"Η Ρόζι - γέννι ἀκοπίασε ἕνα δάκρυ, ποὺ ἔτρεχε ἀπὸ τὰ μάτια της.

—Καὶ ἡ μικρὴ Τέρκα τί ἀπόγινε; ρώτησε μιὰ ἀπὸ τὶς κοπέλλες.

—"Η ἄμοιρη πέθανε λίγο καιρὸ ἀργότερα τρελλή, ἀπάντησε ἡ Ρόζι - γέννι, τερματίζοντας τὴν ἀφήγησί της.

ΜΠΑΓΓΚΟΡ

Η ΚΛΕΠΤΟΜΑΝΙΑ στὴν 'Αμερική

Μιὰ ἐπικίνδυνη ἐπιδημία

Μιὰ τρομερὴ ἐπιδημία κλοπῶν μαστίζει τελευταῖα τὰ μεγάλα καταστήματα νευτεριομῶν τῆς Νέας Ὑόρκης. Καὶ τὸ παράξενο εἶνε ὅτι οἱ δράσται τῶν κλοπῶν αὐτῶν ἀντίκειον στὸν «καλὸ κόσμο».

"Οταν αὐτὲς οἱ χοριτσιμένες κυρίες συλληφθοῦν ἐξασκῶντας τὴν... τέχνη τους δικαιολογοῦνται λέγοντας: "Εἶμαι κλεπτομονῆς!...»

'Ἰδοὺ πῶς μᾶς περιγράφει τὶς διάφορες παικιλίες τῆς «κλεπτομανίας» αὐτῆς ἡ πασίγνωστη στὴν 'Αμερικὴ Στὸρ - Ντέτεκτιβ (δστυνομικὸς καταστηματος) Κάρολιν Κάρτερ:

—'Εγὼ προσωπικῶς δὲν πιστεύω στὴν κλεπτομανία. Κατὰ τὴν διάρκεια τῆς καρριέρας μου ἐξέτασα λεπτομερῶς τὴν ἰδιωτικὴ ζωὴ ἑκατοντάδων γυναικῶν ποὺ συνελήφθησαν κλέβοντας καὶ διεπίστωσα ὅτι καμμιὰ ἀπ' αὐτὲς δὲν ἦταν θῦμα ὁρμεμφύτων τάσεων πρὸς τὴν κλοπή.

Πολλὲς φορὲς τὶς περισσότερες γυναῖκες ποὺ τὶς συλλαμβάνουμε νὰ κλέβουν τὶς ὀφήνουμε νὰ φύγουν, χάριν τῆς ὀξιοπρεπείας των. Στὴν περίπτωσι ὅμως ποὺ τό... φορτίο ποὺ συναποκομίζουν ἀντιπροσωπεύει σεβαστὸ ποσόν, ἡ ὀξιοπρέπεια μπαίνει στὴν μπάντα καὶ ὁδηγοῦνται στὸ ἀστυνομικὸ γραφεῖο τοῦ καταστήματος, ὅπου παραδίδουν τὸ κλοπιμαῖα πρὶν φύγουν.

Μιὰ ὀξιοσημείωτη ἐξαίρεσι ἀποτελεῖ ἡ περίπτωσις κάποιας Ρουθ Κλαίρ, ποὺ καταδικάστηκε σὲ ἰσόβια δεσμὰ ἀπὸ ἕνα δικαστήριο τῆς Νέας Ὑόρκης. Εἶχε στὸ παθητικό της τέσσερες σημαντικὲς ὑπεξαιρέσεις. Τὸ 1920 συνελήφθη κλέβοντας δυὸ ταγιὲρ, τὸ 1924 ἕνα μαντὼ τὸ 1926, πάλι ἕνα μαντὼ καὶ τέλος τὸ 1929 δυὸ ἀπὸ ταγιὲρ καὶ ἕνα ταγιέρ. Τελευταία τῆς ἐδόθη χάρις, ἀφοῦ ἔμεινε στὴν φυλακὴ ὀκτὼ χρόνια.

"Οταν μιὰ πλούσια πελάτις ἐπιχειρήσῃ νὰ φύγῃ χωρὶς νὰ ἐξοφλήσῃ τὸ λογαριασμό μιᾶς πανάκριβης γούνας ἡ τουαλέττας, ἡ τακτικὴ τοῦ καταστήματος εἶνε νὰ τηλεφωνήσῃ ἀμέσως στὸ σύζυγό της πληροφορῶντας τον, ὅτι ἡ σύζυγός του... ξέχασε νὰ πληρώσῃ καὶ ὅτι θὰ ἦταν πολὺ εὐγενικὸ ἐκ μέρους του νὰ στείλῃ ἕνα τσέκ, τὸ ὁποῖο στάνει δυόμισυ.

Στὶς ἑκατὸ γυναῖκες ποὺ "ξεχνοῦν νὰ πληρώσουν" οἱ ἑξῆντα εἶνε πλουσιωμένες καὶ πλούσιες. Αὐτὲς κλέβουν μόνο σὲ καταστήματα ὅπου ἔχουν ὁνοικτοὺς λογαριασμοὺς καὶ εἶνε γνωστὲς στὸ προσωπικό. "Οταν συλληφθοῦν δὲ δικαιολογοῦνται, ὅτι ἦσαν πολὺ βιαστικές, ὅτι ἡ πωλήτρια ἦταν ἐξαιρετικὰ ἀπασχολημένη ἢ καταφεύγουν στὴν παληὸ κλασσικὴ δικαιολογία: κλεπτομανία!

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς ποὺ εἶδα μιὰ κομψοτάτη κυρία νὰ ἀπλώνῃ μιὰ ἀνοιχτὴ ἐφημερίδα ἐπάνω σὲ μερικὰ γυναικεῖα εἴδη. Τὰ ἔπηρε καὶ κατόπιν μπῆκε στὸ ἰδιαίτερο δωμάτιο "δι' ἰδίαν κυρίαν" καὶ τὰ ἔβαλε στὴ μεγάλη πέτσινη τσάντα της. Διακόπτοντας τὸ... τίμιο ἔργο της τὴν παρακάλεσα νὰ μὲ ἀκολουθήσῃ στὸ γραφεῖο τοῦ καταστήματος.

Μὲ τὶς πρῶτες ἐρωτήσεις ποὺ τὶς ἔκανα ἡ κυρία ξέσπασε σὲ λυγμοὺς καὶ παραδέκτηκε τὴν κλοπή της.

—Εἶνε ἀδύνατον νὰ ἀντιστοθῶ στὸν πειρασμό, μοῦ εἶπε. Μόλις μπῶ σ' ἕνα κατάστημα κάνω τὸ μυαλό μου... Δὲν ξέρω τί κάνω... Ἀλλὰ γιὰ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὴ τὸ μάθῃ ὁ ἄνδρας μου! Εἴμαστε εἴκοσι χρόνια παντρεμένοι καὶ αὐτὸ θὰ τοῦ στοίχιζε πάρα πολύ. "Ω! Θεέ μου! Βοηθῆστε με! 'Αφῆστε με νὰ φύγω. Δὲν θὰ τὸ ξανακάνω ποτὲ πειά!...

'Αφοῦ μπῆκαν πάλι στὴν θέσι τους τὰ κλοπιμαῖα ὀφίσαμε τὴν κυρία νὰ φύγῃ. "Αν κράτησε τώρα τὸ λάγο της, αὐτὸ πιθανὸν νὰ μὴ τὸ μάθωμε ποτέ! Ὅσο γιὰ τὴν δικαιολογία της ὅτι ἦταν κλεπτομανής... Διάβολε! Ποιὸς τὴν πίστεψε;

"Ενα ἄλλο εἶδος "κλεπτομανίων" στὴ Νέα Ὑόρκη εἶνε οἱ ἐπισκέπτριες ποὺ ἔρχονται ἀπὸ ἄλλες πόλεις, μὴ τολμῶντας νὰ δοκιμάσουν, τὴν τέχνη τους στὰ καταστήματα τοῦ τόπου τους.

Οἱ γυναῖκες αὐτὲς ταξειδεύουν πολλὰ μίλλια ὁνειρευόμενες γοῦνες καὶ βραδυνὲς πολυτελεῖς τουαλέττες. "Οταν συλληφθοῦν δείκνουν μετάνοια καὶ λύπη γιὰ τὴν πρᾶξι τους. 'Αλλὰ στὴν πραγματικότητα δὲν μετανοοῦν καθόλου. 'Απλοῦστατα λυποῦνται μόνο γιατὶ δὲν κατώρθωσαν νὰ τὰ βγάλουν πέρα ἢ τρέξουν μπρὸς στὸν κίνδυνο πιθανοῦ σκανδάλου.

Πρὸ ἡμερῶν σ' ἕνα κατάστημα νευτεριομῶν τῆς Πέμπτης Λεωφόρου, συνεκίζει ἡ Κάρολιν Κάρτερ, ἀντελήφθην μιὰ νεαρωτάτη δεσποινίδα ντυμένη μὲ τὴν τελευταία λέξι τῆς μόδας νὰ ρίχνῃ μέσα στὴν τσάντα της μιὰ ντουζίνα κυλόττες, δυὸ μεταξωτὰ φορέματα καὶ μιὰ ἐβάλινη μπλεζοῦζα!...

"Οταν ὁδηγήθηκε στὸ γραφεῖο ὁμολόγησε μὲ καταπληκτικὴ ἀπάθεια τὴν κλοπή της λέγοντας:

—Λυποῦμαι πολύ! Πάρα πολύ! 'Αλλὰ εἶμαι κλεπτομανής! Ξέρω ἀσκετὰ καλὰ τὴν ψυκτικὴ μου κατάστασι. Ἐδῶ καὶ λίγον καιρὸ πῆρα τὸ δίπλωμά μου ἀπὸ τὸ κολλέγιο καὶ βραδεύθηκα εἰδικῶς στὴν... ψυχολογία.

Εἶνε πραγματικὰ κλεπτομανὴς αὐτὴ ἡ νέα; 'Ασφαλῶς, ὄχι! Ἡ κλεπτομανία εἶνε μιὰ πρόσκαιρη ἔνα πρόσκημα, ποὺ τὴν ἐξυπηρέτησε, δίκως ἄλλο, πολλὲς φορὲς στὸ παρελθόν καὶ ποὺ πιθανότατα θὰ τὴν ἐξυπηρετήσῃ καὶ στὸ μέλλον.

ΟΙ ΘΑΥΜΑΤΟΠΟΙΟΙ τοῦ Χόλλυγουντ

Τὸ δύσκολο ἔργο τοῦ φροντιστοῦ

Τὰ στούντιο τοῦ Χόλλυγουντ ἐνδιαφέρονται περισσότερο γιὰ τὸ φροντιστή τους, παρὰ γιὰ τοὺς ἄστρα τους. Γιατί, ἂν χάσουν ἕνα ἠθοποιό, μπορεῖ νὰ ἐπιλέξουν ἄλλο καὶ νὰ τὸν ἀναπληρώσουν, ἐνῶ ὁ φροντιστὴς εἶνε μοναδικός, πολύτιμος καὶ ἀναντικατάστατος.

'Η δουλειὰ τοῦ φροντιστοῦ εἶνε νὰ τρομπάρῃ ὁπιδήποτε χρειασθῇ γιὰ τὶς γυρισμένες ἐνὸς φίλμ. "Εχει στὴ διάθεσί του μιὰ ἀποθήκη, γεμάτη μὲ ἑκατοντάδες χιλιάδων πράγματα, ἀπὸ ἐπιπλα ἀρχαίου ἑλληνικοῦ στυλιοῦ μέχρι σιδηροδρομικὰ ἐλαστιφόρα τοῦ 'Αφγανιστάν. Κι' ὁ φροντιστὴς — δδηγούμενος ἀπὸ τοὺς εἰδικοὺς τοῦ "τμήματος ἐρευνῶν" γιὰ ν' ἀποφύγῃ γκάφες κι' ἀναχρονισμούς — ἐτοιμάζει ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα γιὰ τὴν ταινία, ἐκτὸς ἀπὸ κοστούμια καὶ σκηνικά. Προμηθεύει τροφεμα, ποτά, τραίνα, κοσμήματα, ὅπλα, ζῶα, λουλούδια, φροῦτα... Πιὸ ὀλο δὲ τὸν πλοῦτο της ἀποθήκης του, πάντα συμβαίνει σὲ κάθε φίλμ νὰ χρειασθοῦν πράγματα καινούργια.

Γιὰ τὸ φίλμ «Ὑπὸ τὸ βλέμμα τοῦ Βοώδους» ὁ φροντιστὴς Τζόνυ Μίλλερ ταξείδεψε ἐπὶ 6 μῆνες στὴν Κίνα καὶ μάζεψε 300 κάσσες μὲ διάφορα εἴδη αὐτῆς τῆς χώρας. Γιὰ τὸ ἔργο «Ἐπικίνδυνη διαδοσις», ὁ κατάλογος τῶν ἀπαιτουμένων ἀντικειμένων, ποὺ δόθηκε στὸ φροντιστή, ἀπετελεῖτο ἀπὸ 33 δακτυλογραφημένες σελίδες καὶ περιεῖχε 70 ἰνδιάτικα τσοῦρια, πρωτόγονα τύμπανα, ἕνα... πεταλωτήριο καὶ γίλια - δυὸ ἄλλα πράγματα!

'Ο φροντιστὴς ἔχει ὡς ἔργον του ὄχι μόνο νὰ προμηθεύσῃ ὅλ' αὐτὰ τὰ εἴδη, ἀλλὰ καὶ νὰ προσέχῃ σ' ὅλο τὸ γύρισμα τοῦ φίλμ. Λύτὸς θὰ φροντίσῃ νὰ ταΐζωνται τὰ ζῶα, νὰ ποτίζωνται τὰ φυτά, νὰ κλειδώνῃ τὴ νύχτα ὅ,τι μπορεῖ νὰ κλαπῇ, νὰ ἐμποδίζῃ τοὺς ἠθοποιοὺς νὰ φᾶνε κάθε τι φαγώσιμο, ν' ἀντικαθιστᾶ τὰ τρόφιμα ποὺ καταναλίσκονται κάθε μέρα ὡς ὅτου τελειώσῃ ἡ σκηνή. Φτάνει στὸ στούντιο πολλὲς ὧρες πρὶν ἀπ' τὸ διευθυντή, γιὰ νὰ τὰ βάλῃ ὅλα στὴ θέσι τους, νὰ ξεκινήσῃ, νὰ τακτοποιήσῃ... "Εχει ἕνα εἰδικὸ ἐπίπλο, σὲ μέγεθος φορτηγοῦ αὐτοκινήτου, μὲ ἀμέτρητα κλειδωμένα συρτάρια, ὅπου φυλάει ὅλα τὰ μικροπράγματα ποὺ θὰ χρειασθοῦν κατὰ τὸ γύρισμα.

Εἶνε συγήθως ἄνθρωπος μὲ πεῖρα 25 ἐτῶν τουλάχιστον. Ἕνας ἀπ' τοὺς σημαντικώτερους παράγοντες τοῦ στούντιο, μὲ πολυτελέστατο γραφεῖο καὶ μὲ ὑγιεινικὸ μισθό. "Εχει ὑπὸ τὶς διαταγές του τοὺς ὁποφοντιστές, ἕνα ἢ περισσότερους γιὰ κάθε φίλμ. Κατόπιν ὑπάρχουν οἱ βοηθοί, συνήθως παιδιὰ 16 — 17 ἐτῶν, ποὺ, ὅν ἔχουν καλὴ μνήμη, ἐπιδεξιότητα, διπλωματία, ὁπομονή, γιοῦμορ, ἀντοχὴ στὴν κούρασι κι' ἐφευρετικότητα, μποροῦν νὰ γίνουν ὁποφοντιστὲς σὲ 10 ἢ 15 χρόνια. "Ενας ἀπ' αὐτούς, ὁ Λὸν Τσάνεϊ, ἔγινε ἠθοποιὸς κι' ὄλλοι ἔγιναν διευθυνταί.

Σὲ κάθε φίλμ, ὁ φροντιστὴς ὀφείλει νὰ κατεβαίνῃ μὲ τὸ μυαλό του τὶς πιὸ περίεργες ἐμπνεύσεις. Σὲ μιὰ κωμωδία τῆς «Κολούμπια», ἕνας μεθυσμένος ἔτρωγε μιὰ σούπα ἀπὸ θαλασσινὰ κι' ἔρριχτε μπουκιὲς ψωμὶ μέσα στὸ πιάτο του. Ὁ διευθυντὴς λοιπὸν σκέφθηκε ἕνα ἀστεῖο περιθωρι: Νὰ ξεπροβάλλῃ κάθε φορὰ ἀπ' τὴ σούπα ἕνα στριδλὶ καὶ νὰ γλεντᾷ τὶς μπουκιὲς τοῦ φωμιοῦ.

—Θέλω ἀῦριο τὸ πρωῒ ἕνα στριδλὶ ποὺ νὰ πρῶτη ψωμί! εἶπε στὸ φροντιστή του.

Δὲν χωροῦσε ἀντίρρησις.. Ὁ φροντιστὴς ξετυλίχτηκε τὸ μυαλό του ὅλη τὴ νύχτα καὶ βρῆκε ὅ,τι ἔκρεπε: "Εφτιαξε ἕνα στριδλὶ ἀπὸ καουτσούκ, δμοιο μὲ ἀληθινό, κι' ἕνα πιάτο ξύλινο μὲ μιὰ τρύπα στὴ μέση. Στὴν τρύπα αὐτὴ ἐφήρμοσε ἐσωτερικῶς τὸ ἀνοιγμα ἑνὸς λαστιχένιου γαντιοῦ καὶ στερέωσε τὸ ψεύτικο στριδλὶ ἀνάμεσα στὰ δάχτυλα τοῦ γαντιοῦ αὐτοῦ. Ὁ ἠθοποιὸς ἔχωνε κρυφὰ τὸ χέρι του ἀπὸ μιὰ τρύπα τοῦ τραπεζιοῦ, κάτω ἀπ' τὸ πιάτο, τὸ περνοῦσε μέσα στὸ γάντι, ἔκανε τὸ στριδλὶ νὰ τσάντε νὰ ξεπροβάλλῃ κάθε τόσο ἀπ' τὴ σούπα καὶ νὰ φαίνεται πῶς ζωφτε τὸ ψωμί!

"Αλλος φροντιστὴς ὠφειλε νὰ βρῇ 72 μπανανόδεντρα γιὰ τὸ φίλμ «Ἐπιστροφὴ στὸ Μαντάλαϋ» καὶ νὰ τὰ φυτέψῃ 70 χιλιόμετρα μακρυὰ ἀπ' τὸ στούντιο. Πῆρε πράγματι τὰ δέντρα μὲ νοίκι ἀπὸ διαφόρους ἰδιωτικοὺς κήπους τοῦ Λὸς "Αντζελες, τὰ ἔβγαλε ἀπ' τὴ γῆ μαζὶ μὲ τὸ χῶμα τους καὶ τὰ μετέφερε καλὰ συσκευασμένα. Τὸ χειμωνιάτικο κρῦο ἔκαψε τ' ἀμπελὰ 'Ο φροντιστὴς τ' ἀντικατέστησε. Γιὰ νὰ μὴ ξεκοπάδη δὲ τὸ ἴδιο, κάθε νύχτα, ἐπὶ 4 βδομάδες, ἔβγαζε ὅλα ἀπ' τὴ γῆ καὶ τὰ φύλαγε μέσα στὸ στούντιο, ὅπου διετηροῦτο συνεχὴς μιὰ κατάλληλη θερμοκρασία. Τὸ πρωῒ, στὶς 6, τὰ φύτευε πάλι στὴ θέσι τους.

Γιὰ τὸ φίλμ «Ἡ προκλητικὴ μὶς Πλάγκριμ», χρειαζόταν ἡ πρώτη γροφομαγκιὰ ποὺ χαποιμοσοδήθηκε στὴν "Αμερικὴ 'Ο φροντιστὴς τὴν δανείσθηκε ἀπ' τὸ Μουσεῖο Ρεμινγκτον. Δὲν μποροῦσε δμως νὰ τὴν μεταχειρισθῇ, γιατὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ διαλυθῇ σὲ γίλια κομμάτια. Βρῆκε λοιπὸν μιὰ ἄλλη, παμπάλαια ἐπίσης, καὶ, μὲ μερικὲς ἀλλαγές, τὴν ἔκαμε δρωα μὲ τὴν πρώτη.

"Οταν γυρίζόταν τὸ ἔργο «Τὸ παιδὶ ἀπ' τὸ Μπρούκλιν», χρειαζόταν νὰ ἐμφανισθοῦν ἀγελάδες ποὺ μουγκρίζουν. Τὰ ζῶα δμως αὐτὰ σώπαιναν, μόλις ἄρχιστε τὸ γύρισμα — ἴσως ἀπ' τὴ συγκίνησι γιατὶ εἶχαν γίνει κινηματογραφικοὶ ἀστέρες!... Πῶς νὰ τὰ κάμῃ ὁ φροντιστὴς νὰ μουγκρίσουν; Σκέφθηκε ἕνα κόλπο. "Εφερε μιὰ ἀγελάδα μὲ τὸ γεογένητο μοσχάρι της καὶ, στὴν κατάλληλη στιγμή, τὴν πῆρε τὸ μοσχάρι. 'Η ἀγελάδα ἄρχισε πράγματι νὰ μουγκρίζῃ περίφημα... Συγχρόνως δμως, συνέβη καὶ κάτι ἀπρόβλεπτο! Τὸ ζῶο ἀγρίεψε, ὥρμησε, κομμάτιασε τὰ σκηνικὰ καὶ πῆρε στὰ κυβήγι τὸ φροντιστή! Εὐτυχῶς, ὅμως, ποτέ, ἡ σκηνὴ γυρίσθηκε μὲ ἀπόλυτη φυσικότητα.

Κινηματογραφικὰ νέα

★Ἡ Ροζαλίντ Ρωσσελ, ποὺ ἐπαναλημμένως εἶχε δηλώσει πῶς δὲν θὰ παντρευόταν μὲ κανένα τρόπο, παρεβίη τὸν ὅρκο της καὶ παντρεύτηκε πρὸ ἡμερῶν τὸν θεατρικὸ ἐπιχειρηματία Ὀρέντ Μπρίσσον.

★"Ο 'Αβόληρος Μανζοῦ πρόκειται ν' ἀναχωρήσῃ κατ' αὐτὰς γιὰ τὴν Εὐρώπη. Θὰ γυρίσῃ στὴν γηραιὰ ἤπειρο δύο ταινίες. Μιὰ στὰ ἀγγλικὰ στούντιο καὶ μιὰ στὰ γαλλικά.

★Προτοῦ φύγῃ γιὰ τὸ Χόλλυγουντ, δπου τὸν ἀναγκάζει νὰ μετοβῇ ἕνα δελεαστικὸ συμβόλαιο ἡ 'Λίντα Βάλλι γύρισε στὰ στούντιο τῆς Ρώμης τὸ φίλμ "Εὐνοημία Γκραντέϊ, ὑπὸ τὴν διεύθυνσι τοῦ Μάριο Σολντάτι.

★Γιὰ τὸ ὑπέροχο παίξιμό της στὸ φίλμ «Χίλντρεν Πλέρς», ἡ Τζόαν Κράουφορντ

Η τιμωρία των άπιστων συζύγων στην αρχαία Γερμανία

Σε καμμιά εποχή και σε κανένα λαό δεν βλέπει κανείς τόσα φρικτά μαρτύρια, κι' αφάντασες σκληρότητες, τόση εφευρετικότητα γιά να παρατείνονται τα βασανιστήρια των θυμάτων όσο στην αρχαία Ρώμη και τούς αρχαίους Γερμανούς. Και οι νεώτεροι Ιταλοί και Γερμανοί, όπως μάς έδειξεν ο δεύτερος Εύρωπαϊκός πόλεμος, εφιλοδόξησαν, φαίνεται, να συνεχίσουν τις απανθρωπιές κι. αδικίες των προγόνων τους. Όλος ο κόσμος ξέρει πάνω κάτι, από ιστορίες, από μυθιστορήματα, από κινηματογραφικές ταινίες ακόμα πώς ένοιωθαν οι αρχαίοι Ρωμαίοι τον ανθρωπισμό. Τούς πιό αιμοσταγείς κακούργους, τούς πιό άσπλαχνους δημίους θά τούς βρή κανείς ανάμεσα στούς Ρωμαίους αυτοκράτορες. Αλλά και οι αρχαίοι Γερμανοί δεν πάνε πίσω.

Όλοι οι αρχαίοι λαοί, στην πρωτόγονη κατάστασι που βρίσκονταν, είχαν αυστηρές ποινές, γιατί μέ την αυστηρότητα αύτή έπρεπε να θεμελιωθούν οι αρχές, πού αποτελούν τά θεμέλια και της σημερινής κοινωνίας. Μά οι αρχαίοι Γερμανοί δέν ήσαν απλώς αυστηροί, ήσαν άγρια θηρία. Βρίσκαν εύκαιρίαπσι, ήδονή νά βασανίζουν τό θύμα τους όσο μπορούσαν περισσότερο. Άς δούμε πώς τιμωρούσαν τήν άπιστη σύζυγο.

Πρόκειται γιά τήν εποχή πού οι άνθρωποι, στή Γερμανία, ζούσαν σέ καλύβια καμωμένα από καλάμια, κλαδιά δέντρων, φύλλα και λάσπη. Έκεί πού βλέπει κανείς σήμερα, ή μάλλον έκει πού έβλεπε κανείς πολυτελή μέγαρα, εύρύστοτες λευκόφρουες στά Βερολίνο, στό Αμβούργο και σ' άλλες μεγάλες πόλεις της Γερμανίας μέχρι της εποχής, πού οι Συμμαχικά άεροπορία τις κατέστρεψε, δέν ύπήρχαν παρά πυκνά δάση, πατάμια μέ ορμητικότατο ρεύμα και τά καλύβια πού περιγράφαμε παραπάνω σέ άρκετά άπόστασι τό ένα από τό άλλο. Οί άνθρωποι ζούσαν κυρίως μέ τό κυνήγι και τό ψάρεμα.

Τό πώς έτιμωρούσαν οι άρχαίοι Γερμανοί τήν άπιστη σύζυγο μάς τό λέει ο Τάκιτος ιστορικός Τάκιτος, στό βιβλίο του γιά τή Γερμανία, όπου περιγράφει λεπτομερώς τόν τρόπο της εφαρμογής της ποινής, πού ήταν τό μαστίγωμα. Άλλα ή τιμωρία αύτή κατέληγε στόν πιό βασανιστικό θάνατο.

Ό σύζυγος, μόλις έπιανε τή γυναίκα του ν' άπιστή, πρώτα έτιμωρούσε τό φίλο της. Δέν ήταν δέ εύκολο νά κρυφθή αύτός και ν' άποφύγη τήν τιμωρία, γιατί οι ξένοι τόν παρουσίαζαν πρόθυμο, σάν εγκληματία πού δέν έχει θέσι μοζύ μέ τούς άλλους άνθρώπους. Ό σύζυγος μέ δυό μαγκούριες στό κεφάλι ή μέ μεγάλα λιθάρια σκότωνε τό φίλο της γυναίκας του, όπως είχε δικαίωμα άπό τό νόμο. Η έκτέλεσι ήταν γρήγορη και ο άνθρωπος πέθαινε χωρίς νά βασανιστή. Δέν ήταν όμως τό ίδιο και γιά τή γυναίκα. Ό σύζυγος προσκαλούσε στό σπίτι τούς γειτόνες του. Παρουσία αύτών πρόστοζε τή γυναίκα του νά γδυθή, έπειτα τήν άρπαζε άπό τά μαλλιά και τήν τραβούσε έξη άπό τό κολλύβι, τήν έσερνε, πάντα κραπνώντας την άπό τά μαλλιά σ' όλο τό χωριό, και πολλές φορές και στά γειτονικώτερα χωριά και τή μαστίγωνε γυμνή. Άνδρες και γυναίκες μαζεύονταν γιά νά ίδούν την τιμωρία. Ήταν το πιό ένδιαφέρον και άπολαυστικό θέαμα γι' αύτούς και πολλές φορές έλάβαιναν και οι άλλοι μέρος, χτυπώντας κι' αύτοί τή δυστυχισμένη γυναίκα μέ ζύλα και μέ πέτρες. Η άπιστη ούρλιαζε, ζητούσε συνχώρεσι, άλλά δέν μπορούσε νά βρή έλεος. Αύτό γινόταν φυσικά στήν άρχή γιατί γρήγορα έκανε τίς αίσθήσεις της. Άκόμα και οι γονείς της άπιστης παρακολουθούσαν τό μαρτύριό της έπιδοκιμάζοντας τίς άγριότητες. Όταν ο σύζυγος μέ τό πλήθος πού τόν άκολουθούσε έφθανε έξω άπό τα καλύβια στό δάσος, άφινε έκεί τή γυναίκα του. Ήταν άκόμα ζωντανή, άλλα άνείδωτη, πολλές φορές. Μά δέν τόν πολύ δυστυχισμένη άν ξαναθρόισκε τίς αίσθήσεις της, γιατί τήν περίμενον κι' άλλα φρικτά μαρτύρια. Τή νύκτα θά θρυσούσαν τά θηρία γιά νά της ξεσκίσουν τίς σάρκες και νά τίς φάνε.

Άν ήταν έχει κοντά ποτάμι, ο σύζυγος πετούσε συχνά την άπιστη στό νερό, ο διαφορώτερος άν ήταν ζωντανή ή πεθαμένη.

Κάτοιν όλων αύτών, οι περιπτώσεις της άπιστίας — όπως άντιλαμβάνεσθε — ήταν σπάνιες. Ό Γερμανός σύζυγος ένέπνεε τόν τρόμο από γυναίκα του. Και χρειαζόταν μεγάλο κουράγιο γιά νά χαρίση την καρδιά της ο ένας τρίτο μια έγγαμος Γερμανίδα της αρχαιότητας.

ΠΙΕΡ ΡΟΥΖΕΜΟΝ

◆◆

Αμερικανικά βραδεία

Ό ραδιοφωνικός σταθμός της Νέας Υόρκης πρακήρυξε έδώ και λίγες ημέρες έναν πρωτότυπο διαγωνισμό. Μετέδωσε άπό δίσκους τίς φωνές μερικών διασήμων άνδρών κι' άπόειρο άπό τούς άκροατάς του θά τίς άνεγνώριζε όλες, θά κέρδιζε το πρώτο βραδείο. Πολλοί λοιπόν άπό τούς ύποψηφίους του διαγωνισμού γνώρισαν όλες τίς φωνές, έκτός άπό τή φωνή τού διασήμου πρωτοπυγμάχου Τζάκ Ντέμπσεϋ.

Ό μόνος ύποψήφιος πού γνώρισε, έκτός άπ' όλες τίς άλλες και τή φωνή του Ντέμπσεϋ, ήταν ο ύπολοχαγός Μπορθόλομιου. Κι' αύτός ήπρε το πρώτο βραδείο, πού περιελάμβανε τά έξής:

Μιά ντουλάπα γεμάτη κουστούμια.
Ένα ήλεκτρικό ψυγείο.
Έκατό δίσκους γραμμοφώνου.
Ένα ήλεκτρικό μάτι κουζίνας.
Τίς ύπηρεσίες ένός καμαριέρη γιά ένα κρόνο.
Ένα πιάνο της καλύτερης μάρκας.
Ένα γυναικείο ρολόι, στολισμένο μέ διαμάντια, άξίας 1300 δολλαρίων.
Τό έξοδο ένός Σαββατοκυριάκου σέ μια λουτρόπολι.
Τά έξοδα της διαμονής δυο εβδομάδων στόν Καναδά.
Ένα ταξιδάκι στά Λός Άντζελες.
Ένα αύτοκίνητο.
Μιά μηχανή πλυσίματος ρούχων.
Ένα βαστηλίδι αξίας 1000 δολλαρίων.
Ένα γούνινο μαντό.

Και τέλος κάτι έξαιρετικά ένδιαφέρον γιά τίς γυναίκες:

24 ζευγάρια κάλτσες ήνάβλανη!

Ύστερ' άπ' όλα αύτά, ο ύπολοχαγός Μπαρθόλομιου λαμβάνει κάθε ήμέρα περισσότερες άπό έκατό προτάσεις γάμου!

Μεγάλες δίκες

Ό Άμερικανός δημοσιογράφος Ράϋμοντ, έξ αφορμής της δίκης της Νυρεμβέργης, άναφέρει σ' ένα άρθρο του ότι μιά άπό τίς μεγαλύτερες δίκες τού κόσμου ήταν ή περίφημη «Ύπόθεσις Ούζιένη» στίς Φιλιππίνες.

Τό δικαστήριο πού είχε άναλάβει νά δικάση τρία άτομα, τά όποία κατηγορούνταν ότι είχαν πλαστογραφήσει διάφορα απουδαία εμπορικά έγγραφα, συνεδρίαζε συνεχώς έπί τρία κρόνια, πέντε μήνες και δεκαεπτά ήμέρες. Έξέτασε δέ 47.000 έγγραφα και 237 μάστυρες. Όσο γιά τά έξοδα, ύπερέβησαν το ένα έκατομ. δολλάρια.

Σύζυγος ή δήμιος;

Ο «μεγαλύτερος τσιγκούνης τού Μπρίτεν»

Τό δικαστήριο της άγγλικής πόλεως Μπρίστον παρεχώρησε άμέσως το διαζύγιο πού ζητούσε ή Ντόροθυ Νήγκαμ, όταν ή τελευταία αύτή άνέπτυξε τά έπιχειρήματά της και άπένειμε στόν άντρα της τόν τίτλο τού «μεγαλείτερου τσιγκούνη τού Μπρίτεν». Όταν ο Φράνσις Νήγκαμ παντρεύτηκε τή Ντόροθυ, πού ήταν 22 χρόνια μικρότερή του, τής έκουφε ότι είχε εισοδήματα 2.500 λιρών το χρόνο. Έπί 10 έτη, την άνάγκασε νά έργάζεται σάν σκλάβα και της έβινε γιά φαγητό, ντύσιμο κι' όλα γενικώς τά έξοδα τού σπιτιού μιά μόνο λίρα τη βδομάδα. Σάν νά μήν έφτανε δέ αύτό, της έκανε αύστηρό έλεγχο πώς έξώδευε τά άσήμαντο έκείνο ποσόν. Κάποτε, πού την έπιασε να πηγαίνη μερικά κουλουράκια σέ μιά φιλενάδα της, έγινε θηρίο, την κατηγόρησε ότι τόν έκλεβε, και έξέπεσε την άξία τους άπ' το εβδομαδιαίο ποσόν πού της έβινε! Της στερούσε άκόμα και τόν ύπνο, μολονότι αύτός δέν τό κοιμόταν πολύ, άπαγκαζε και τή δυστυχισμένη Ντόροθυ νά σηκώνεται άπ' τά ζεστά της και νά κάθεται στό κρύο νά διπλώνη τά ρούχα του. Ο δικαστής είπε ότι ή συμπεριφορά του ήταν «ύπερβολικά φειδωλή» και τόν έκαμε νά πληρώση τά έξοδα.

Οι 10 διασημότερες γυναίκες

Σύμφωνα μ' ένα δημοψήφισμα, πού έγινε στάς Ήνωμ. Πολιτείας, οι δέκα διασημότερες γυναίκες τού έτους 1945 ήσαν οι έξής, κατά σειράν ψήφων: 1) Η Έδραία Λίζα Μέϊτνερ, γερμανικής καταγωγής, φυσικός, είδικευμένη στίς μελέτες έπί τού ούρανίου. 2) Η συγγραφέως και δημοσιογράφος Κλάρα Μπουτ-Λούς, γιά την κωμωδία της «Γυναίκες», πού έγινε και φίλμ. 3) Η Νάνσυ Μπροφφ, πού σημείωσε τή μεγαλείτερη βιβλιοπωλική επιτυχία τού έτους μέ τό βιβλίο της «Ο λυγμός». 4) Η Τίτα Μίλλερ, 19 έτών, κόρη πλουσιοκαπουριούγου, πού έγκατέλειψε την οικογένειά της γιά νά ζήση μέ την έργασία της. 5) Η "Εμιλυ Χάν, η πρώτη άνάπαυδση γυναίκα πού τόλμησε ν' άνογνεγλη διά των εφημερίδων τη γέννησι της νόθης κόρης της, χωρίς ν' άναφέρη το όνομα τού πατέρα, το όποίο δέν θέλει νά φανερώση. 6) Η κοσσινός Κένεϋ, περίφημη γιά την άφοσίωσί της στόν άγώνα κατά της παιδικής παραλύσεως. 7) Η βασίλισσα Ελισάβετ της Άγγλίας. 8) Η κ. Κλίφφορδ Άστορ, πού έτιμήθη έπ τρόπο γιά νά έπιταχύνη την άποστράτευσι τού σύζυγος της. 9) Η κ. Ρούζβελτ, ή όποία, άφού πέρασε έπί 10 κρόνια ζωή άπόλυτα άσκητική στό πλευρό τού Γκάντι, την έγκατέλειψε γιατί έρωτεύθηκε έναν Ίνδό πολύ νεώτερό της.

Καθαρίζετε τίς λάμπες

Όταν οι ήλεκτρικές λάμπες είνε λερωμένες και σκονισμένες, αποδίδουν πολύ λιγώτερο φώς, μέ την ίδια κατανάλωσι ήλεκτρικού ρεύματος. Γιά νά καθαρίσετε τίς λάμπες, βγάλτε τις πρώτα άπ' τά ντουίγ τους. Το ίδιο πρέπει νά κάμετε και γιά τό καθάρισμα τών άμπαζούρ. Οί λάμπες σκουπίζονται καλά μέ ύγρό πανί και κατόπιν μ' ένα στεγνό.

Η... διαιώλευσις της τάξεως!

(Σχέδιο Φ. Δημητριάδη)

Η πρώτη γκάφα ΤΟΥ ΝΤΕΤΕΚΤΙΒ

Η ΚΩΜΩΔΙΟΥΛΑ ΜΑΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΑΡΣΕΝ ΣΕΡΛΟΚΕ, βιωτικός ντέτεκτιβ, 34 έτών.
ΒΕΑΤΡΙΚΗ, νέα, 22 έτών, δακτυλογράφος, γραμματεύς και κλητήρ
ΜΙΑ ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ, 28 έτών πολύ κομψή.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

(Σ' ένα μεγάλο γραφείο, σχεδόν γυμνό, καθισμένος μπροστά σ' ένα γραφείο, ο Σέρλοκ τηλεφωνεί. Η Βεατρίκη στέκεται άρδια στό πλευρό του μ' ένα σημειωματαριο στά χέρια).

ΣΕΡΛΟΚΕ (στό τηλέφωνο): Έμπρός! Η θυρωρός; (Βιαστικά και χαμηλόφωνα στη Βεατρίκη)! Πάρετε το άλλο άκουστικό και γράφετε ό,τι άκούτε. (Στό τηλέφωνο): Καλημέρα σας, κυρία θυρωρός. Είμαι ο ντέτεκτιβ Άρσέν Σερλοκέ... Ναι... Τί νέα άπό γθές; "Ηρθε και πάλιν ο κύριος γιά τόν δποίο σάς μίλησα; Όχι! Πολύ άργα βγήκε ή κυρία; Στίς τέσσερις τό πρωί; Τί λέτε! "Α, στίς τέσσερις το άπόγευμα... Έννοια σας και δέν θά σάς ξεχάσωμε. Θά ικανοποιηθήτε έπερίσσου. Θά γαλόνω μέ τίς ύπηρεσίες σας... Πώς; Μιά προκαταβολή; Δέν αντιλήζεσαι νά δίνωμε προκαταβολές... Επιμένετε! Πολύ καλά, πράτε άπ' το γραφείο μου δποια μέρα θέλητε... Εύχαριστώ, άντίο σας (Ο Σερλοκέ και ή Βεατρίκη κρεμούν τά άκουστικά): Η κατεργάρα θέλει άπό τώρα χρήματα. Άν παρουσιασθή καμμιά φορά έδώ ή θυρωρός της όδού Γκρεμών άρ. 33, νά της πήτε πώς ο τσαμίδες πάγε κυνήγι.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ (χαμηλόφωνα): Στό κυνήγι τού φράγκου!

ΣΕΡΛΟΚΕ (ψιθυρός)! Γράψετε μου γρήγορα στό καθαρό τίς πληροφορίες της θυρωρού. Η διεύθυνσις αύτή, ή πρώτη πού άναλαμβάνω, είνε σοβαρή.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: Έξω... Έξω. Μιά σύζυγος, ή κυρία Μωρίς θέλει πληροφορίες γιά την έρωμένη τού συζύγου της, την "Αρτεμις ντέ λά Μούς πού κατοικεί στην όδό Γκρεμών 33... Και ή έποίησις αύτή στοιχίζει στην κυρία Μωρίς 250 φράγκα την ήμέρα.

ΣΕΡΛΟΚΕ: Ναι. Μού άνέθεσε την ό,τιδήποτε αύτή δι' ένός τηλέφωνου. Φαντάσου λοιπόν, τί θά γίνη όταν μαζευθούν δέκα τέτοιες υποθέσεις... Μά τί συμβαίνει;

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: Κάποιος σήμανε τό κουδούνι. (Βγαίνει γ' άνοίξη).

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

('Η Βεατρίκη ξαναγυρίζει συνοδεύοντας μιά έξαιρετικά κομψή νέα γυναίκα μέ όψος μάλλον ξανθρό).

ΣΕΡΛΟΚΕ (περιποιητικός): Κυρία, σάς παρακαλώ καθήστε... (Της άποδεικνύει ένα φωτείγ κοντά στό γραφείο του).

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Σάς παρακαλώ τά μην έκπλαγήτε γιά το διάβημά μου, κύριε... (Κάθεται): Δέν έργομαι γιά νά σάς άνοίξω κουβάδι παρακολουθήσεως.

ΣΕΡΛΟΚΕ (δρθιος): "Α!.. ('Η Βεατρίκη βγαίνει)!

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Ίδού περί τίνος πρόκειται... Είνε τώρα μερικές μέρες πού μέ κατασκοπεύετε...

ΣΕΡΛΟΚΕ: Εγώ;

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Μάλιστα, κύριε. Κι' αυτό μέ πτράζει πολύ. Έργομαι λοιπόν νά σάς παρακαλέσω νά σταματήση αύτό το κακό...

ΣΕΡΛΟΚΕ: "Ω, κυρία... σάς βεβαιώ πώς κάποιο λάθος θά κάνετε...

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Μην παίρνετε αύτό το προσβλητικό δρος. Είμαι βεβαία πώς θά συνεννοηθούμε πολύ εύκολα.

ΣΕΡΛΟΚΕ: Σάς βεβαιώνω κυρία μου, δτι συμβαίνει κάποια παρεξήγησις.

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Άς σάς πώ λοιπόν, το όνομά μου γιά νά πάψουν οι δισταγμοί σας... Είμαι ή δεσποινίς "Αρτεμις ντέ λά Μούς. ('Ο Σερλοκέ παραμένει άπαθής): Τό όνομά μου δέν σάς λέει τίποτε;

ΣΕΡΛΟΚΕ: Λυπούμαι πολύ, άλλά δέν ξενοί τίποτε.

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Καταλαβαίνω δμως εγώ! Το έπαγγελματικό μυστικό. Πρόκειται δμως γιά την τιμή μου και γιά την τιμή ένός πανπρεμιένου άνθρώπου... Η γυναίκα του θέλει νά μάθη μερικά πράγματα...

ΣΕΡΛΟΚΕ: Κι' άν δλα αύτά είνε άλήθεια, πώς μπορέσατε, κυρία μου, νά μάθετε την έπέμβασί μου;

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Άπλούστατα, άπό την θυρωρό μου...

ΣΕΡΛΟΚΕ (σιγανά): Άι! Την παληογκαμήλα!...

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Έπειδή δμως θέλω την ησυχία μου, δέν έδίστασα ούτε στιγμή. "Ηρθα γιά νά σάς προσφέρω δέκα χιλιόφραγκα, δχι γιά νά σάς εμποδίσω να δώσετε πληροφορίες στην κυρία Μωρίς, την πελατίδά σας, άλλά γιά νά την ξενιάσετε σύμφωνα μέ τίς ύποθέσεις μου...

ΣΕΡΛΟΚΕ (ό δποίος έχει κλονισθή, άλλά συγκρατείται άκόμη): Σάς βεβαιώνω πώς είσθε έκτακτη.

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Είμαι γυναίκα, κύριε, και θέλω νά μ' άφήσουν ήσυχη. Άπλούστατα. Έξακολουθήστε νά έξυπηρετήτε την πελατίδά σας, άλλά βοηθήστε με κι' έμένα. Θά έχετε έτσι διπλό κέρδος... Σύμφωνοι;...

ΣΕΡΛΟΚΕ: Παρακαλώ, έπιτρέψατέ μου μιά άπλή έρώτησι... Τί θά θέλατε νά πώ στην πελατίδά μου;

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Κάτι πού θά έκανε καλό σέ όλους, άκόμη και στην πελατίδά σας. Θά της πήτε πώς ο κ. Μωρίς μού είνε έντελώς άγνωστος, πώς δέν πάτησε ποτέ το πόδι του στό σπίτι μου και πώς έγώ είμαι μιά ήσυχη γυναίκα πού ζή μέ τά είσοδήματά της, πηγαίνει κάθε Κυριακή στην έκκλησία και κάθε άπόγευμα στόν έσπερινό. Έτσι θά ήσυχάζε ή κυρία Μωρίς και θά ήσυχάζαμε όλοι μας... Άποφασίσατε λοιπόν. ('Ο Σερλοκέ κάνει μιά άόριστη χειρονομία): Τί δύσκολο που είσθε άλήθεια! Άς είνε, σάς προσφέρω εικοσιπέντε γιλιάδες...

ΣΕΡΛΟΚΕ (χωρίς νά το θέλη): Εικοσιπέντε γιλιόδες!...

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Α, άρχίζετε νά μαλακώνετε, φίλε μου! Κι' άν σάς προσφέρα πενήντα γιλιόφραγκα;

ΣΕΡΛΟΚΕ: Μά σείς είσθε άξια νά μαλακώσετε και το σκληρότερο μάρμαρο... Έξ άλλου, έχετε άπόλυτα δίκηο. Σάς καταλαβαίνω πολύ καλά... Δέν θέλετε νά ριφκινδυνεύσετε τή θέσι σας.

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Σύμφωνοι, λοιπόν, έ;

ΣΕΡΛΟΚΕ: Συμφωνότατοι.

Η ΕΠΙΣΚΕΠΤΡΙΑ: Θαυμάσια. Τώρα μπορείτε νά πάφετε έντελώς νά παρακολουθήτε την κυρία ντέ Λά Μούς γιατί έγώ είμαι ή κυρία... Μωρίς και είμαι πολύ εύτυχής πού άντελήφθηκα έγκαιρα τέλους της ελαστικότητα των ένεργειών σας... Χαίρετε, κύριε Σερλοκέ... Δέν είμαι άπ' τίς γυναίκες πού πρώτη χάπια!

(Βγαίνει μέ βήματα γυναικά και κλείνει πίσω της την πόρτα μέ δύναμη).

ΣΕΡΛΟΚΕ (συντετριμμένος): Μιά άπόδεσι μού άνέθεσαν Πάει κι' αύτή!

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΒΕΑΤΡΙΚΗ (μισανοίγοντας την πόρτα): Μπορώ νά μπώ... Ο κύριος είνε μόνος;

ΣΕΡΛΟΚΕ (νευριασμένος): Τί τρέχει;

ΒΕΑΤΡΙΚΗ: "Εφερα την έκθεσι μέ τίς πληροφορίες της θυρωρού.

ΣΕΡΛΟΚΕ: Σχίσε την! Α! αύτή τη στιγμή άλλάζω τακτική. Κάθησε νά σού ύπαγορεύσω ένα γράμμα. (Υστερορεύει): Πρός την δεσποινίδα "Αρτεμιν ντέ Λά Μούς, όδός Γκρεμών 33. Δεσποινίς, μιά κυρία της όποίας ο σύζυγος σάς είνε προσεγλης μού άνέθεσε νά σάς παρακολουθώ. Άν ο κύριος Μωρίς έπιθυμή νά μη δημιουργήσουν ζητήματα δυσάρεστα κατ γιά τούς δυό σας, άς πράση άπό το γραφείο μου αύριο το άπόγευμα κατά τίς πέντε.

ΒΕΑΤΡΙΚΗ (κατάπληκτη): "Ω!... "Ω!...

ΣΕΡΛΟΚΕ: Κάποιος πρέπει νά μέ πληρώση. Πάλι ο σύζυγος θά πληρώση γιά δλα!...

ΣΑΡΛ ΝΤΕ ΜΠΥΣΥ

◆◆

Οι πιό καλεντυμένες γυναίκες της Ευρώπης

Ένώ το ένα τμήμα της οδυγικής πρωτευούσης, ή Βόρδα, κατεστράφη εν μέρει άπ' τούς Ρώσσους, γιατί βρίσκονταν έκεί τά γερμανικά στρατεύματα, ή Πάρη, στην άλλη όχθη του Δουνάβεως, έπαθε πολύ λιγότερες ζημίες. Τά καταστήματά της είνε γεμάτα άπό έμπορεύματα, πού πάντων δέ άπό άνεξάντητα στόκ μεταξωτών υφασμάτων. Κι' οι έμποροι άντελλάσσουν ένα φόρμα μέ λίγες πατάτες ή μ' ένα κομπάτι γουρινό, γιατί τά τρόφιμα σπανίζουν. Άπτόσο οι γυναίκες της Βουδαπέστης βρίσκουν πάντα αύτό το «νόμισμα» γιά την άνταλλαγή, κι' έτσι είνε τώρα οι πιό καλοντυμένες γυναίκες της Εύρώπης.

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 67

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) Τεμάχιον έκρανέντος βλήματος. — Κατ' αύτόν, ένας κοινούργιος άνθρωπος έρχεται στόν κόσμο.
2) 14. — Ούράνιο σώμα. — Συμπλεκτικός σύνδεσμος (πρό φωνήεντος - δημοτ.).
3) Νότα μουσικής. — "Ανθη. — Έγκεμπλάζω. — Γαλλικά σημαίνει ήκαΐα.
4) Τά κρατά απαραιτήτως ένας Ιππεύς. — Είνε κάθε άλλο παρά φίλη σας. — "Εστεψε τα στρατεύματά μας στά δρη της Άλβανίας.
5) Ύποθετικός σύνδεσμος. — Τελικός σύνδεσμος.
6) Σύνολον τριών προσώπων. — Χρονικό επίρρημα. — Οι ταύ δέρματός μας είνε άμέτροπτοι.
7) "Ηρως του Τρωικού πολέμου. — "Ο,τι βλέπει κανείς με τό μάτια του. — Μάς την προκαλεί κάτι τό εύχάριστο.
8) Δίνω σέ κάτι ίσκυρ ή έπίπεδο χαρακτήρα. — Η κάτοικος μιάς άσιατικής χώρας.
9) Δικαίωμα πού έχουν οι μεγάλες δυνάμεις στόν Ο.Η.Ε. — δωνήεν. — Πρόθεσις.

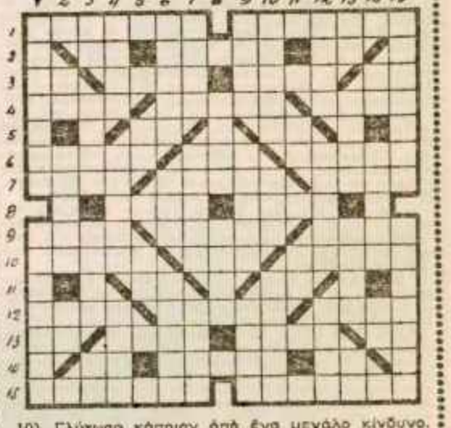

10) Γλύτωσα κάποιον άπό ένα μεγάλο κίνδυνο. — Αίσθησις. — Χρονικό επίρρημα.
11) Σύμφωνο. — Και άλλο σύμφωνο.
12) Ρεύμα άέρος. — Θεατρικό έργο. — "Ανεξαρτητος εισαγις.
13) Αναφορική αντωνυμία. — Είνε για τόν όμοιό δτι και τό τιμόνι για ένα αυφέρ. — Τοπικό επίρρημα. — Λεπτή κλωστή.
14) 100 τετραγωνικά μέτρα (γαλλ.). — Χρήματα (δημοτ.). — Νότα μουσικής.
15) Άντικαθίστω μέ άλλο. — Γενναίος, θαρραλέος.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) Το Πανεπιστήμιον είνε το μεγαλείτερο άπ' όλα (πλήθ.). — Πόλις της Μακεδονίας.
2) Άριθμητικό. — Απαραίτητες σέ άπιοδήποτε φυτό. — Έτσι άποκαλούσαν τό γαρδρόνι οι άρχαίοι.
3) Άρμονν. — Τρόπικό επίρρημα. — Χρονικό επίρρημα. — Έπεκτείνω τό ένομα ένός διαδοτού. Αμερικανού γκάνγκστερ.
4) Νηολ κοντά στην Άργολική χερσόνησο. — Χρησιμοποιήται γιά τη μετοφορά ύγρών. — Την άνοιχτή ένας γαυγός.
5) Διλώνει άβλαβεία. — Επιφώνημα πόνου.
6) Δέν έχει κανμιά άξια στα μαθηματικά. — Χρησιμοποιώ μιά άπ' τις αίσθήσεις μου. — Διχωρίστος (κάθος).
7) Θέος ένας θεσπιτικός της χριστιανικής (όνομ.). — Εύχαριστεί μιά άπ' τις αίσθήσεις μας. — Τα φτιά αύτό τό κάνει καπετάνιος μιά μοδιστρούλα.
8) Κάτι πού προσπαθούν νά μαντέψουν όσοι πρόκειται νά δώσουν εξετάσεις. — Αλληθητικό (δημοτική).
9) Πολις της Γαλλίας. — Καθαρά, άνόθευτα. — Το σώμα μας έχει άρκετά.
10) Τούρκος σουλτάνος. — Πρόθεσις. — Μάρκα αυτοκινήτων.
11) Πρόθεσις (μπροστά σέ φωνήεν). — Σύμφωνον.
12) «... άκων. — Μεταφορικό μέσον. — Το άνταλλάσσουν οι έρωτευμένοι.
13) Εσωτερική αντωνυμία. — Σεβαστά, σεπτά.
14) Πολοί θά υποκρεωθούν νά μάς την αντικατασταθούν. — Βρίσκονται στό κέντρον της «Πλάκας».
15) Πρόθεσις. — Μπορούμε νά τα ίδούμε. — Νότα μουσικής.
16) Ανεξαρτησία διώσεως. — Τάν συντάσσεμε κάθε φορά που άλλοιώς νά ζητήσωμε κάτι.

Λ. Σ.

Η ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ 66ου στή σελ. 24

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΟΥ Κίνγκ

Πρωτότυπο διήγημα

Καθώς ζετύλιγε τις εφημερίδες, ο τραπεζίτης Έντγαρ Κίνγκ συνάντησε μιά είδησι πού τόν έκαμε νά τιναχθῆ, παρ' όλη τη συνηθισμένη ψυχραιμία κι' αὐτοκυριαρχία του, καί νά βγάλη μιά φωνή. Την ξαναδιάβασε, ἀργά - ἀργά, κλωνίς ἀπ' την ταραχή του:

Ὁ τραγικός θάνατος τοῦ τραπεζίτου Ἔντγαρ Κίνγκ, πού βρέθηκε στή βάσι ἑνός γκρεμνοῦ, στό δρόμο τοῦ Μπάστον, φριχτά παραμορφωμένος, ἐ-σπειρε τόν πανικό στούς οἰκονομικούς συνεργάτες του. Κανείς δέν ὑποπτευόταν ὅτι ὁ Κίνγκ βρι-σκόταν στά πρόθυρα τῆς χρεωκοπίας. Πρό ἑνός μη-νός, εἶχε διαθέσει ὅλα του τά κεφάλαια στούς Σι-δηροδρόμους τῆς Δύσεως. Εἶνε περίεργο πῶς ἕνας ἄνθρωπος τῆς δουλῆς του πείρας δέν ἐσκέφθηκε ὅτι ἡ ἐπιχείρησις τῶν Σιδηροδρόμων διευθύνεται παρα-σκηνιακά ἀπό ἀνθρώπους τοῦ Τζάκ Μούρ, τοῦ με-γαλειτέρου ἀντιπάλου του. Χθές λοιπόν, ἀνηγγέλθη ὅτι τό τράστ τοῦ Μούρ ἀπεροφήσε τήν ἐπιχείρησι τῶν Σιδηροδρόμων. Ὁ Μούρ κροτοῦσε πιά τό μεγα-λείτερο μέρος τῶν μετοχῶν καί μποροῦσε νά κατα-στρέψη μέ τό χρηματιστηριακά κόλπο του τόν Κίνγκ. Γι' αὐτό προφανῶς αὐτοκτόνησε ὁ τραπεζίτης...»

—Μά ἐγώ δέν εἶχα ἀκόμη ἰδέα γι' αὐτή τήν κα-ταστροφή μου! μουρμούρισε ὁ Κίνγκ, κατάλευκος.

Πῆρε μιά ἄλλη ἐφημερίδα καί διάβασε: «Ὁ τρα-πεζίτης Κίνγκ αὐτοκτόνησε γιατί κατεστράφη ἀπό μιά Οὐγγαρέζα».

Ὅσοι λοιπόν ἤξεραν ὅλοι τό μεγάλο ἐρωτικό μυ-στικό του, κι' οἱ ρεπόρτερ τολμοῦσαν νά σπιλώσουν τό ὄνομά της Ἤλεν στά μάτια ὅλου τοῦ κόσμου!...

Συνέχισε τό διάβασμα:

«Δέν ἦταν μόνο στίς οἰκονομικές του ὑποθέσεις ἄτυχος ὁ τραπεζίτης Κίνγκ, ἀλλά καί στίς αἰσθη-ματικές. Ἡ ὡραία τυχοδιώκτρια Ἤλεν Σπρίτ, πρώ-την σερβιτόρα σ' ἕνα μπάρ τῆς Βιργινίας, τόν εἶχε καταντήσει παίγνιό της καί τόν εἶχε γελοιοποιήσει. Λίπη ἀσφαλῶς τόν ἐσπρωξε στό θάνατο, μέ τίς ἀ-πιστίες της. Ὅταν, χθές τό βράδυ, δού συντάκτες μας πήγαν στό σπίτι της γιά νά τῆς πάρουν συνέ-ντευξι, τήν βρῆκαν ἀδιάφορη γιά τό δυστύχημα καί κατενθουσιασμένη μέ τή συντροφιά τοῦ ἰδιαίτερου γραμματέως τοῦ Κίνγκ, τοῦ νεαροῦ Τέντ Σμίλς...»

—Καταρριμένη! μισόγκρεμε ὁ Κίνγκ, κτυπημένος κατάκαρδα. Κι' ἐγώ ἔκανα τόσες θυσίες γι' αὐτήν!...

Μόνο τότε ξαναγύρισαν στό γαῦ του ὅσα εἶχε ξε-χάσει: πρός χάριν τῆς Οὐγγαρέζας τυχοδιώκτριας: Ἡ οἰκογένειά του, ἡ γυναίκα του Τζέην...

—Ἠκριβή μου, ἀγαπημένη μου Τζέην... μουρμούρισε, μ' ἕνα λυγιό στή φωνή.

Σέ τρίτη ἐφημερίδα διάβασε ἄλλη εἴδησι πού τόν ἀφοροῦσε:

«Πτῶσις ἔγινε γνωστή ἡ αὐτοκτονία τοῦ τραπεζίτου Κίνγκ. Ἐπήγαμε στό σπίτι του, ὅπου βρήκαμε τή σύ-ζυγό του βυθισμένη στόν πόνο. Πορ' ὅλη τήν ἀπελ-πισία της, ἡ πρώτη αὐτή γυναίκα βρῆκε τή δύναμι νά μᾶς ἐκμυστηρευθῆ ὅτι ἤξερε ἀπό καιρό, ὄχι μόνο τόν αἰσθηματικό δεσμό τοῦ συζύγου της μέ ἄλλη, ἀλλά καί τή δεινή οἰκονομική θέσι του. Δέν τοῦ εἶχε ὅμως κάμει ποτέ λόγο, γιατί ἤξερε ὅτι ἦ-ταν σοβαρά ἄρρωστος. Ἀνησυχώντας ἀπό ψιλιαστά συμπτώματα, εἶχε φροντίσει νά τόν ἐπισκεφθοῦν ἐν ἀγνοίᾳ του διάφοροι γιατροί, τούς ὁποίους προσκα-λοῦσε δῆθεν ἐς αὐλοξενουμένους. Ἡ διάγνωσίς τους ἦταν ὅτι ὁ τραπεζίτης ἔπρεπε σοβαρά ἀπ' τήν καρ-διά του κι' ὅτι ἔπρεπε ν' ἀποφεύγη κάθε συγκίνησι, γιατί μποροῦσε νά τοῦ στοίχιση τή ζωή...»

—Ὄχι!... τραύλισε ὁ Κίνγκ, μέ τά μάτια γουρλω-μένα, πηδῶντος ὀρθιος. Δέν εἶμαι ἄρρωστος!...

Ἡ ἐξαδέλφη του ἦταν μεγάλη.

Ἄρχισε νά βηματίζη πάνω κάτω ἔξω φρενῶν. Ἤ-ταν ἐξαλλος, τά μάγια του σπιθοβολοῦσαν. Νεκρι-κή ὠχρότης εἶχε ἁπλωθῆ στό πρόσωπό του. Ἔσφιγ-γε τά δόντια του καί φιδίζε πάντα:

—Ὄχι, ὄχι!... δέν εἶμαι ἄρρωστος... Δέν εἶμαι... Δέν πρόκειται νά τελειώση τή φράσι του.

Ἡ καλωσύνη του μεγάλωσε. Τά μάτια του ἔσβυ-σαν, ἔκλεισαν τά λάμψι τους. Θόλωσαν. Τά γόνατά του λύγισαν, τρέκλισε σάν ἄνθρωπος πού τόν κτυ-ποῦν κατακέφαλα...

Ἔφερε ζαφνικά τά χέρια του στό στῆθος καί σω-ριάσθηκε κάτω. Ἦταν πραγματικά καρδιακός, κι' ἡ δυνατή συγκίνησις τόν εἶχε σκοτώσει!

★

Τήν ἄλλη μέρα, οἱ ἐφημερίδες δημοσίευαν μιά διόρθωσι:

Τό πτῶμα πού βρέθηκε στόν γκρεμνό τοῦ δρόμου τοῦ Μπάστον, ἀνῆκε σέ ἄλλον. Ὁ τραπεζίτης Κίνγκ βρισκόταν ἀκόμη σέ τοξεῖδι, ὅταν διάβασε τήν εἴ-δησι τοῦ θανάτου του, κι' ἔπαθε συγκοπή ἀπ' τό δυ-νατό αὐτό κλονισμό.

Κ. ΠΟΛΟΥΣ

Τά ἀτελείωτα γερμανικά ὅπλα

Πῶς θά κέρδιζαν τόν πόλεμο

Δυό χρόνια πρίν τελειώση ὁ πόλεμος, εἶχε ἀρχίσει νά λειτουρ-γῆ στήν Ἀγγλία μιά μυστική σχολή, πού ἐξεπαίδευε εἰδικούς ἄνδρες γιά τόν «ἀεροπορικό ἀφο-πλισμό» τῆς Γερμανίας. Καθηγη-ταί ἦσαν οἱ καλύτεροι ἐπιστήμο-νες καί τεχνικοί τῶν συμμαχικῶν δυνάμεων.

Μετά τήν ἀπόβασι τῆς Νορ-μανδίας, οἱ ἀποφοίτοι τῆς σχολῆς αὐτῆς ἀκολούθησαν τά ἀγγλοα-μερικανικά στρατεύματα στήν προέλασί τους μέσα στή Γερμανία. Τό ἔργον τους ἦταν ν' ἀνακαλύ-πτουν καί νά καταγράφουν λεπτο-μερῶς τά ἀεροδρόμια, τίς ἀποθή-κες βομβῶν, τά ἐργοστάσια ἀερο-πλάνων, τά ἐργαστήρια ἐρευνῶν κλπ. Ἐστελναν δέ τίς ἀναφορίες τους στήν κεντρική ὑπηρεσία.

Ἔβλεπαν ὅλα τους τά δυνατά, γιά νά μή τους διαφύγη τίποτε, πού μποροῦσε νά ἔχη ἀξία ἀμέ-σως ἤ στό μέλλον. Μέ τή συνερ-γασία τῆς «Τεκνικολ Ἰντέλλι-τζενς (Τεχνικῆς Ὑπηρεσίας Κα-τασκοπείας) ἀνακάλυψαν μηχα-νές, σχέδια καί μοντέλλα, κρυμ-μένα στά πιό ἀπίθανα μέρη, μέ ὁρισμένα ἀπό τά ὁποῖα μέρη, μέ ὁρισμένα ἀπό τά ὁποῖα ἤσαν ἀπο-σχολημένοι ἑκατομμύρια ἄνθρω-ποι. Ἡ ἀποστολή τους ἦταν ἐπι-κίνδυνος, ἀλλά ἐπιτελέστηκε μέ ἐπιτυχία.

Τό συμπέρασμα λοιπόν αὐτῆς τῆς ἐξετάσεως ἦταν ὅτι, ἄν εἶχαν λίγο καιρό διαθέσιμο οἱ Γερμανοί νά μποροῦσαν ἴσως ν' ἀλλάξουν ὁλότελα τίς τύχες τοῦ πολέμου, μέ τίς καταπληκτικές ἐφευρέσεις τους.

Κοντά στό Μόναχο, βρέθηκε ἕ-να σχεδόν ἕτοιμο ἀεροπλάνο νέου τύπου «Ντορνιέ 335», ἀληθινό ἀ-ριστούργημα στό εἶδος του. Εἶχε δυό μοτέρ τῶν 2.000 ἵππων, τό ἕνα ἐμπρός καί τό ἄλλο στήν οὐ-ρά. Σέ περίπτωσι δυστυχήματος, ὁ πιλότος θά μποροῦσε νά πιέση ἕνα κουμπί, γιά ν' ἀσφαλισθῆ ἀπ' τό ἀεροπλάνο μαζί μέ τήν κομπίνα του. Ἕνα αὐτόματο ἀλε-ξίπτωτο θ' ἄνοιγε ἀμέσως καί θά συγκρατοῦσε τήν καμπίνα στόν ἀ-έρα, ὡς ὅτου ἀπαλλαγῆ ὁ πιλότος ἀπό κάθε ἐμπόδιο, πτῶσι στό κε-νό κι' ἀνοίξη τό ἀτομικό του ἀ-λεξίπτωτο.

Ὁ Γερμανός διάκτωρ Φλέτνερ εἶχε δημιουργήσει ἕνα καινούργιο ἐλικόπτερο, πού μποροῦσε ν' ἀνε-βοκατεβῆ κατακορύφως ἤ νά κι-νηθῆ πρός τά πίσω, χάρις σέ-νας δυό μηχανές του πού λειτουργοῦ-σαν κατ' ἀντίθετες διευθύνσεις. Κι' ἦταν ἰδεώδες γιά τήν κατα-δίωξι ὑποβρυχίων.

Ἕνας ἄλλος νέος τύπος γερ-μανικοῦ ἀεροπλάνου ἀπειλεῖτο μό-νο ἀπό μιά μεγάλη πτέρυγα, πού περιεῖχε στό ἐσωτερικό της ὅλα τά μηχανήματα, τήν καμπίνα τοῦ πληρώματος, κλπ., ἐπενείτο θέ μέ σύστημα ρουλεττας.

Ὁ τελειότερος τύπος τοῦ γερ-μανικοῦ πυραυλακινήτου εἶχε τρία φτερά, προσαρμοσμένα συμμετρι-κά γύρω ἀπ' τό σκάφος του σάν πτερύγια βόμβας. Εἶχε σχῆμα πούρου καί μετέφερε ἕνα ἄτομο. Τρεῖς μηχανές, τύπου ρουλέτας, ἐγκατεστημένες στήν ἄκρη τῶν φτερῶν του, χρησιμοποιοῦσαν ὑ-περπύρηνη ἐξερώσιμη κοσμιμη ὁλη, ἀκόμα καί φιλή κορδόνι-σκαν! Ἡ ἀσφαλεία του γινό-ταν σχεδόν κατακόρυφα, χωρίς νά χρειάζεται μεγάλος χῶρος. Ἀλλά κι' ἡ προσγείωσις μποροῦσε νά γίνη μαλακά καί σ' ὁλόχωτο χώ-ρο, μέ τόν ἑξῆς τρόπο: Ὁ πιλό-τος ἔστεφε τή μύτη τοῦ σκάφους πρός τά πάνω κι' ἐλάττωνε λί-γο-λίγο τήν ταχύτητα τῶν μηχα-νῶν. Τό ἀεροπλάνο κατέβαινε ἔτσι καί καθόταν μαλακά στό ἔδαφος, μέ τή σύρα πρός τά κατω.

Ἕνα ἀτομικό ἀέρωμα, χρήσι-μο γιά τίς δικαιώσεις νέων τύπων ἀ-εροπλάνων, δημιουργοῦσε τεχνητό ρεῦμα ἀέρος μέ ταχύτητα τριπλά-σια ἀπ' τόν ἦχο. Γιά νά μή ἰδιώ-γουν τά μετάλλια ταχυμετρά του ἀπ' τή θερμότητα τῆς τριβῆς τοῦ ἀέρος, ἐψύχοντο ἀπ' ἔξω μέ νερό. Σ' αὐτό ἐξοικειώθηκαν τελειωτι-κά οἱ ἱπτάμενες βόμβες V - 2, κα-θώς ἐπίσης ἕνα νέο εἶδος τους ἐκσφενδονιζομένων ἀπό ὑποβρύχια ἐν καταδύσει, ἕνα ἄλλο μέ φτερά κι' αὐτόματο πιλότο, καί ἀντισε-ρορικά βλήματα - ρουκέττες ἐν-τελῶς πρωτότυπα.

Ὅπως βεβαίωσε ὁ εἰδικός Γερ-μανός καθηγητής φόν Μπράουν, πού ἔπεσε στά χέρια τῶν Συμμά-χων, αὐτά δέν ἦσαν παρά τά πρῶ-τα βήματα τῆς νέας γερμανικῆς ἀεροπορίας. Ἐπρόκειτο νά φτια-χθῆ ἀκόμα μιά ἱπταμένη βόμβα V - 2 μέ καμπίνα πληρώματος, πού θ' ἀποχωριζόταν ἀπ' τό ἐκρηκτικό σκάφος στήν κατάλληλη στιγμή. Ἡ βόμβα αὐτή θά διέτρεχε 600 χιλιόμετρα σέ 17 λεπτά τῆς ὥ-ρας καί θά εἶχε ἀκτῖνα δράσεως 5.000 χιλιομέτρων.

Τέλος, εἶχε σχεδιασθῆ ἕνα πυ-ραυλοκίνητο σκάφος, ἱκανό ν' ἀ-ναπτύξη ταχύτητα 6½ χιλ. στό δευ-τερόλεπτο ἔξω ἀπ' τήν ἀτμόσφαι-ρα τῆς Γῆς. Μέ τέτοια ταχύτητα, ἡ βαρύτης θά ἐξουδετερώνετο τε-λείως ἀπ' τή φυγόκεντρο δύναμι καί τό σκάφος θά γυρνοῦσε συνε-χῶς γύρω ἀπ' τήν ὁδρόγειο. Οἱ ἐπιβάτες του λοιπόν θά μποροῦ-σαν, μέ ἰσχυρά τηλεσκόπια, νά παρακολουθοῦν κάθε κίνησι στρα-τευμάτων ἤ πλοίων καί κάθε λε-πτομέρεια τοῦ ἐχθρικοῦ ἐδάφους, καί ν' ἀνεφέρουν στή βάσι τους μέ τόν ἀσύρματο.

Ἀντικρίζοντες

ΔΕΝ Μ' ΑΓΑΠΑΣ...

Δέν μ' ἀγαπᾶς...
Τά δάκρυά μου σ' ἀφήνουν ἀ-συγκίνητη...
Ἄκουε τίς γεμᾶτες παράπονο ἱκεσίες μου καί χομογελᾶς εἰρω-νικά...
Βλέπεις τή συντριβή μου καί δέν αἰσθάνεσαι οὔτε λίγο οἶκτο γιά μένα πού ζῶ πιά μέ τή μοναδική ἐλπίδα ὅτι θά φτάση γρήγορα ὁ θάνατος σάν ἀπολύτρωσι...
Δέν μ' ἀγαπᾶς...
Κι' ὅμως χθές ἤσουν τόσο ἀλ-λοιώτικη, τόσο παρδένη...
Ὁ ἥλιος ἔγερνε στή δύσι του κι' ἐσύ ὀνειροπλαθοῦσες μέσα στόν κῆπο σου πού πλημμύριζε ἀπό τ' ἀρώματα τῶν λουλουδιῶν καί τοῦ κορμιοῦ σου...
Γλύστρησα σάν ἀκιά μέσα ἀπό μισοσκάταδο τοῦ χειλιοῦ καί περ-πατώντας ἀνάλαφρα ἤρθα κοντά σου...
Στάθηκα λίγο μέσα σου κι' ὕ-στερα σ' ἀγκάλιασα δειλά κι' ἀ-πελπισμένα...
Κι' ἐσύ — τί ἔκαμες! — Σέ-κπικες μ' εὐγνωμοσύνη τό ἀ-γκάλιασμά μου, ἔκλεισες τά μάτια σου καί φιδίρισες:
—Καλέ μου... Πόσο μοῦ ἔλειψες!
Ἔνας λυγμός — λυγμός ἀπο-δοκίπτης εὐτυχίας — τάραξε τό στῆθος μου...
Τότε γύρισες τρομαγμένη, μέ εἶδες καί φώναξες:
—Βρέ, νά πάρη ὁ διάολος! Σέ πέρασα γιά τόν Τάκη!...

Γαμήλια ἔθιμα στίς Ἰνδίες

Ἀπάνθρωπες συνήθειες τῶν γονέων

Σέ κανένα ἄλλο μέρος τῆς γῆς ἡ γυναίκα δέν ἔχει θεοποιηθῆ τό-σο πολύ, ὅσο στίς Ἰνδίες! «Οἱ θεοί χαίρονται, λέει ὁ νόμος τοῦ Μανού, ὅταν βλέπουν τούς ἄνδρες νά τιμοῦν τίς γυναῖκες· μά ἐκεῖ ποῦ δέν τίς τιμοῦν, ὅλες οἱ εὐσε-βεῖς πράξεις μένουν στείρες. Τά δάκρυα τῶν γυναικῶν προσελκύ-ουν τό θυμάριο πῦρ πάνω σ' ἐκεῖ-νον ποῦ τά κάνει νά τρέχουν. Δυ-στυχία σ' ἐκείνον ποῦ γελᾶει μέ τούς πόνους τῶν γυναικῶν. Ὁ θεός θά γελάση ἀκούγοντας τίς προσευχές του... Ὁ πατέρας, οἱ ἀδελφοί, οἱ σύζυγοι καί οἱ ἀ-δελφοί τοῦ συζύγου πρέπει νά πε-ριποιοῦνται καί νά γεμίζουν μέ ὑ-δῶρα τίς γυναῖκες, ἄν θέλουν νά εἶνε εὐτυχισμένοι.

Ἀλλά ὁ ἴδιος αὐτός νόμος ἀ-ρίζει: «Ἡ κόρη, ἡ νεαρή γυναί-κα καί ἡ ἡλικιωμένη δέν ἐπιτρέ-πεται νά κάμουν ποτέ τίποτε, σύμ-φωνα μέ τή δική τους θέλησι, ἀ-κόμη καί μέσα στό σπίτι τους».

Ἔτσι, ἡ γυναῖκα βρίσκεται οὐ-σιαστικά κάτω ἀπό τήν ἀπόλυτη ἐξουσία τοῦ ἀνδρός. Ἡ ὑποδοῦ-λωσις αὐτή φαίνεται περισσότερο στό γάμο. Οἱ γονεῖς παντρεύουν τά κορίτσια τους ἀπό πολύ μικρά, γιά νά ἀπαλλαγοῦν τό συντομώ-τερο ἀπ' αὐτά. Κι' ὅπως εἶνε φυ-σικό, ὁ ἔρως εἶνε ὁλότελα ἀνύ-παρκτος σ' αὐτά τά συνοικέσια.

Ὁ δόκτωρ Τουλούζ ὑπολογίζει ὅτι ὑπάρχουν στίς Ἰνδίες 250.000 σύζυγοι κάτω τῶν πέντε ἐτῶν, 2.000.000 κάτω τῶν δέκα ἐτῶν καί 6.000.000 ἀπό δώδεκα ἕως δεκαπέντε ἐτῶν.

Μερικοί γάμοι συνάπτονται με-ταξύ βρεφῶν, ποῦ ἀριθμοῦν ζωή μόνον μερικῶν ἑβδομάδων ἤ μερι-κῶν μηνῶν. Ἀλλ' ἡ συμβίωσις τῶν συζύγων ἐπιτρέπεται μόνον ἀφοῦ συμπληρώσουν τά δέκα ἤ ἑνδέκα χρόνια.

«Οἱ γυναῖκες τῶν Ἰνδιῶν, λέει ὁ δόκτωρ Τουλούζ, εἶνε μητέρες στά δώδεκα ἤ δεκατρία χρόνια τους καί γιαγιάδες στά εἴκοσι πέντε.

Παλαιότερα, οἱ γονεῖς ποῦ εἶ-χαν πολλά κορίτσια ἐπινοοῦσαν διάφορα μέσα γιά νά ἀπαλλαγοῦν ἀπ' αὐτά. Τά ἐγκατέλειναν μέσα σέ βάση, ποῦ ἦταν γεμάτα μέ ἄ-γρια θηρία, ἤ τά ἔριχναν σέ λί-μνες ἤ ποταμούς καί ὄχι σπάνια τά θανάτωναν μέ τά ἴδια τους τά χέρια.

Γιατί ὁ γάμος μιᾶς νέας στίς Ἰνδίες εἶνε μιά ὑποθεσις ἐξαιρε-τικά πολυδάπανη. Ὁ πατέρας ὀ-φείλει νά ἀνταποδώση δῶρα τά δῶ-ρα ποῦ κάνει ὁ γαμβρός στή νύ-φη καί νά παν̈ηγυρίση τούς γά-μους τῆς κόρης του μέ πλούσια συμπόσια καί γιορτές, ποῦ διαρ-κοῦν ἀδιάλειπτες βδομάδες.

Ἡ βάρβαρη συνήθεια τῆς θα-νατώσεως τῶν κοριτσιῶν ἐξέλειπε σήμερα ἀπό τίς περιοχές ποῦ ἐχει ἐλεγχθῆ ἡ βρετανική δι-οίκησις, ὄχι ὅμως καί ἀπό τό ἐ-σωτερικό τῆς χώρας, ὅπως βεβαι-ώνει ὁ περιηγητής Σέβερς.

Στήν περιοχή τῶν Κγόνε γίνε-ται κάθε χρόνο ἡ μακαβρία τελε-τή τῶν «μεριάχ», ποῦ εἶνε ἕνας εὐσχήμος τρόπος ἐξολοθρεύσεως τῶν κοριτσιῶν ἀπό τούς γονεῖς τους.

Σέ μιά ὁρισμένη ἐποχή τοῦ ἔ-τους, οἱ γονεῖς ποῦ θέλουν νά ἀ-παλλαγοῦν ἀπό τά κορίτσια τους τά ὁδηγοῦν μέ μεγάλη πομπή σ' ἕνα ἱερό ἔλαιος καί τά ἀφήνουν μόνα τους ἐκεῖ. Συνηθέστερα, τά παιδιά αὐτά κατασπαράσσονται ἀπό τά ἄγρια θηρία. Ἀλλά καί ἄν καταφθάσουν νά σωθοῦν, δέν μποροῦν νά γυρίσουν πιά στό πατρικό σπίτι, γιατί ἡ σωτηρία των ἐρμηνεύεται σάν ἀρνησις τοῦ θεοῦ νά δεχθῆ τήν προσφερθεῖσα θυσία! Γι' αὐτό δέν ἐπιτρέπεται νά τά περιθάλψη κανείς καί ἐκεῖνος ποῦ θά τά σκοτώση θεωρεῖται ὅτι κάνει μιά θεάρεστη πρᾶξι καί ὅτι ἀποκαθύπτει τά κακά ἐνστίνκτα ἀ-πό τήν οἰκογένεια καί τούς συγ-γενεῖς τοῦ θύματος.

Μεταξύ τῶν ἡμιβαρβάρων φυ-λῶν τοῦ Κασιμίο, οἱ νέες ποῦ οἱ γονεῖς των δέν κατορθώνουν νά τίς ἀποκαταστήσουν θεωροῦνται σάν καταραμένες. Τίς ἀποζενώνουν τότε ἀπό τούς κόλπους τῆς οἰκο-γενείας καί τίς μεταχειρίζονται σάν δοῦλες. Ἀπό τήν κατάστασι αὐτή μόνο ὁ θάνατος μπορεῖ νά τίς ἀπολυτρώση. Ἐκτός ἀν βρεθῆ ἕνας ἄνδρας ποῦ θά θελήση νά τίς κάμη σύζυγός του.

Πολλές φορές ὁ πατέρας τῆς νύφης, γιά νά ἀπολαύση τήν οἰκο-γενειά του ἀπό τήν αὐτήν ποῦ τή βεβαρύνει, πληρώνει ἕνα ἀσβαστό ποσόν σ' ἕναν ἄνδρα, γιά νά πα-ντρευθῆ τήν κόρη του. Στήν περί-πτωσι αὐτή, ὅμως, ἡ τελευταία εἶνε ὑποχρεωμένη νά τερματίση τή ζωή της μέσα σέ μιά προθεσμία ποῦ καθορίζεται ἀπό πρίν. Ἐάν ὁ σύζυγός της τήν ἐπισθήση νά αὐ-τοχειριασθῆ καί θελήση νά τήν κρατήση κοντά του σάν γυναίκα του, τότε ἀφίλει νά ξαπορρίψη στόν πατέρα της τό ποσόν ποῦ ἐ-λαβε γιά νά τήν παντρευθῆ.

◆◆

★Τό νά πῆς νά ζῆς δέν εἶνε καί τόσο σπουδαῖο, τό τρα-γικό εἶνε νά πάψης ν' ἀγαπᾶς.

ΧΑ'ΙΝΕ

★Τό νά μπορῆ κανείς νά λέγη πόσο ἀκριβῶς ἀγαπᾶ, εἶνε ἀπόδειξις ὅτι δέν ἀγαπᾶ.

ΠΕΤΡΑΡΧΗΣ

★Δέν εἶνε ἀξιοπρεπές ν' ἀ-γαπᾶ κανείς ἐκεῖνην ποῦ θά ντρεπόταν νά πάρη γιά σύζυγό του.

ΑΝΑΤΟΛ ΦΡΑΝΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΤΟΥΣ ΔΟΥΝ ΟΙ ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΤΟΥΣ

—Δέν τούς ξέρω αὐτούς τούς κυρίους. Μπορεῖτε νά μοῦ τούς περιγράψετε;

ΓΙΑ ΝΑ ΒΓΑΛΗ ΤΟ ΑΧΤΙ ΤΗΣ

—Κι' αὐτό εἶνε τό τελευταῖο καπέλλο τῆς συλ-λογῆς. Ἀφῆστε με νά σᾶς δείξω πῶς τό φοράνε!...

Ο ΦΙΛΗΣΥΧΟΣ ΚΟΣΜΟΚΡΑΤΩΡ...

—Ὅλο τό σπίτι εἶνε δικό του!

ΕΡΩΤΙΚΑ ΤΕΧΝΑΣΜΑΤΑ

ΕΤΣΙ ΕΙΝΑΙ Η ΖΩΗ

ΤΟ ΑΓΝΩΣΤΟ

(Η σκηνή μετροστά σέ μιά βιτρίνα χρυ-σοχοείου. Ἐκείνη με-λαχροινούλα ὡς εἰκο-σιτεσσάρων χρονῶν, κομψό σωματάκι, ἐλί-τσιες στό πρόσωπο, μάτια θερμά, ξεκάλ-τωτη..πόδι συμμετρι-κό, καλοφτιασμένο. Σταματημένη, θαυ-μάζει τά κομψοτεχνή-ματα τῆς βιτρίνας. Ἐκεῖνος ὥριμος ἄν-δρας, σχιατοδεμένος, ἐπιδλητικός. Τοῦ ὁ-ρεσε ἀπό τήν πρώτη ματιά, σταμάτησε δί-πλα της, τήν περιεργάστηκε στό γυαλί τῆς βι-τρίνας, κάνοντας πώς κυττάζει κι' αὐτός τά καμψοτεχνήματα).

ΕΚΕΙΝΟΣ (τολμηρά): Τί σᾶς ἀρέσει ἀπ' αὐ-τά ὅλα, δεσποινίς... κυρία... τί εἶσθε;...

ΕΚΕΙΝΗ (με χαμόγελο, τοῦ ξεσκεπάζει κά-τασπρα δόντια, κανονικά): Τί σᾶς ἐνδιαφέρει;

ΕΚΕΙΝΟΣ (παιγνιδιάρικα): Πάντα μᾶς ἐνδια-φέρει ὁ,τι ἐνδιαφέρει τό πρόσωπο ποῦ μᾶς ἐν-διαφέρει!...

ΕΚΕΙΝΗ (μέ γέλιο): Ἔσεις ἐνδιαφέρεσθε γιά μένα; Πολύ ἀστεῖο!... Δέν εἶνε οὔτε τέσσερα δευτερόλεπτα ἀπό τή στιγμή ποῦ σταματήσατε σ' αὐτή τή βιτρίνα!... Πότε προλάβατε κιόλας νά ἐνδιαφερθῆτε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (τό ἴδιο): Ἀκοῦστε, κυρία....

ΕΚΕΙΝΗ (γελαστά): "Οχι, δεσποινίς!...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἀκοῦστε, λοιπόν, δεσποινίς... Ὅ-ταν ἕνας κύριος δέν ἐνδιαφερθῆ ἀπό τό πρῶτο δευτερόλεπτο γιά μιά γυναίκα κανείς λόγος δέν ὑπάρχει νά ἐνδιαφερθῆ τή δεύτερη καί πο-λύ λιγώτερο τήν τρίτη ὥρα!...

ΕΚΕΙΝΗ (εἰρωνική): Ἔ, λοιπόν, ὁρίστε!... Ἐνδιαφέρεσθε... Τί θέλετε νά μάθετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Τί σᾶς ἀρέσει ἀπ' αὐτή τή βιτρίνα.

ΕΚΕΙΝΗ: Ἄς ὑποθέσουμε ὅτι τά μάθατε!...

Ὕστερα;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ἁπλούστατα: Θά ἤθελα νά σᾶς τό προσφέρω!

ΕΚΕΙΝΗ (πάντα εἰρωνική): Τόσο γρήγορα προχωρεῖτε σεῖς μέ τίς γυναῖκες;...

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ὅταν μᾶς ἀρέσει πολύ κάτι, γιατί νά μήν εἴμαστε εἰλικρινεῖς;

ΕΚΕΙΝΗ (αὐστηρά): Κι' ἄν αὐτή ἡ εἰλικρίνεια, ὅπως τή λέτε σεῖς – ἐγώ τή λέω ἀναίδεια – προσβάλλει τόν ἄλλον;

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἀπορία): Γιατί νά τόν προσβάλ-λη; Τό ζήτημα εἶνε ἁπλό: Σᾶς ἀρέσει ἡ ἐν-διαφέρομαι γιά σᾶς ἤ ὄχι;

ΕΚΕΙΝΗ (γελαστή): Δέν μπορῶ νά τό ξέρω ἔτσι... στό πόδι... στό δρόμο... καί γιά μια στιγμή! Θά σᾶς ἔλεγα μόνον ἄν σᾶς εἶχα γνω-ρίσει.

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Περίεργο!... Ἐνδιαφέ-ρομαι γιά μένα, γιά τόν ἑαυτό μου, γι' αὐτό ποῦ εἶμαι... καί ὄχι ἐπειδή εἶ-μαι μιά ἄγνωστη!

ΕΚΕΙΝΗ (γελαστά): Τί ἀπόκρισι περίεργη, δεσποινίς!... Τό ἄγνωστο εἶνε ἀνώτερο ἀπ' ὁ-ποιοδήποτε γνωστό... γιατί περιέχει τό γνωστό – ἀφοῦ θά τό γνωρίσουμε μιά μέρα – ἀλλά καί ἄπειρο!... Εἴσαστε σεῖς ἴδια... αὐτό ποῦ μέ σᾶς ἀρέσει... ἀλλά σύγχρονα κι' αὐτό τό ἀκατα-λυτο θέλγητρο τοῦ ἀγνώστου, τοῦ ἀκαθορί-στου, τοῦ ἀπείρου!...

ΕΚΕΙΝΗ (εἰρωνική): Καί θέλετε ν' ἀρχίσετε τά ταξιδέματα στό ἄπειρο, προσφέροντάς μου κάτι ἀπ' αὐτή τή βιτρίνα; Πολύ περίεργο ξεκί-νημα!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Ἄν τό δεχόσαστε θά σήμαινε ὅτι μοῦ ἐπιτρέπετε νά ἐνδιαφέρωμαι γιά σᾶς!...

ΕΚΕΙΝΗ (τό ἴδιο): Μά κι' ἄν ἤθελα νά σᾶς τό ἐπιτρέψω αὐτός θά ἦταν ὁ τρόπος; Μ' ἀρέσει δέν λέω, νά εἶνε ὁ ἄνδρας γαλάντης... μισῶ τούς τσιγκούνηδες!... Ἀλλά δέν θέλω τή γα-λαντομία τόσο πρόχειρη... καί ἀπό τήν πρώτη στιγμή!... Θάθελα νά σᾶς ἐπιτρέψω νά ἐνδια-φερθῆτε μ' ἄλλον τρόπο!... Κι' ἔπειτα ὁ,τι εἴ-σαστε ἕτοιμος νά προσφέρετε σ' ἐμένα θά τό δίνατε καί σ' ὁποιοδήποτε ἄλλη!

ΕΚΕΙΝΟΣ (ἐντονα): Γελιέστε! Ἀλλοίμονο ἄν σέ κάθε γυναίκα πού θ' ἀπαντοῦσα φερνάμουν ὅπως σ' ἐσᾶς!... Ὁ προϋπολογισμός τοῦ βασι-λέως τοῦ κάλυδος δέν θά ἦταν ἀρκετός!... Κι' ἔπειτα ποιός σᾶς εἶπε, ὅτι δέν ἔκαμα τήν πρό-τασι αὐτή γιά ν' ἀρχίσω ἁπλῶς μιά κουβέντα;

ΕΚΕΙΝΗ (συγκινημένη, κάτω τά μάτια): Τό-τε...

ΕΚΕΙΝΟΣ (περίεργος): Τότε;

ΕΚΕΙΝΗ (δίνοντάς του τό χέρι της): Τότε διαφέρει!...

ΕΚΕΙΝΟΣ (φιλᾶ τό χέρι της θερμά): Εὐχαρι-στῶ!... (Προχωροῦν χειροπιαστά καί κάνονται στό βάθος τοῦ δρόμου).

ΣΠΥΡΟΣ ΜΕΛΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Στό κτήμα τοῦ Μπελλορέ, στό χωριό Ρεσό, ἐνῶ μαζεύουν τά μῆλα, ἡ νέα κι' ὄμορφη ζητάνα 'Αλμπίν Μιράνε ἀδιαθέτει ξαφνικά κι' ἀποσύρεται στό σπιτάκι της, ὅπου ζῆ ὁλομόναχη. 'Η 'Αλμπίν εἶνε σ' ἐνδιαφέρουσα κατάσταση. Γεννᾶ τήν ἴδια νύχτα, χωρίς καμμία βοήθεια, κρύβει τό μωρό της γιά νά μήν καταλάβη κανείς τίποτα κι' ἐπίσης τό μετεφέρει μιά νύχτα, μέ τήν ψυχή στά δόντια, στό Σατινιόν, ὅπου ἐμεῖς μιά καλόκαρδη θεία της, ἡ "Αννα Πιεϋρού. Στό μεταξύ ἡ 'Αλμπίν ἔχει μάθει, ὅτι ὁ αἴτιος τῆς συμφορᾶς της, ὁ μαρκήσιος Γκασπάρ ντέ Λεγκιλλού, ἕνας νέος πού ζῆ ζωή ὀργιώδη, παντρεύεται μέ τή Ματθίλδη Ριέρόν, τήν κόρη τοῦ πλουσίου ἰδιοκτήτη σιδηρουργείων τοῦ Σαλαμπό, ἡ ὁποία τόν ἀγαπᾶ παράφορα καί τοῦ ἔχει δοθῆ. 'Η 'Αλμπίν δέν θέλει νά γίνῃ αὐτός ὁ γάμος, πού θά εἶνε ἡ καταστροφή της. Μά καί ἡ Ματθίλδη ἀγνοᾶ κι' ἀνυπομονεῖ στήν κατάσταση πού βρίσκεται. 'Η 'Αλμπίν ἀποφασίζει νά μιλήση μέ τόν καταστροφέα της, νά τοῦ ἀναγγείλῃ, ὅτι ἔφερε στόν κόσμο ἕνα παιδί. Τόν συναντᾶ μιά μέρα στό δάσος, πού κατηγᾶ μαζί μέ τόν πεθερό του, τή Ματθίλδη κι' ἄλλους καλεσμένους. Ὁ Γκασπάρ τήν ἀκούει ἀδιάφορα καί τῆς προτείνει νά τῆς δώσῃ ἕνα σεβαστό χρηματικό ποσόν. "Ἐξω φρενῶν ἡ 'Αλμπίν τόν ἀπειλεῖ, ὅτι θά μιλήση στό Ρεβερόν καί τή Ματθίλδη καί ἐ' ἀποκαλύψῃ τό σκάνδαλο. Πραγματοποιεῖ δέ τήν ἀπειλή της σέ λίγες μέρες. Ἐπισκέπτεται τόν ἐργοστασιάρχη καί τοῦ φανερώνει τήν τραγική ἀλήθεια. Ὁ ἐργοστασιάρχης τήν ἀκούει μέ συμπόνοια καί τῆς ὑπόσχεται νά τή βοηθήσῃ κι' ἀμέσως κατόπιν τρέχει κι' ἀποκαλύπτει τό τραγικό μυστικό στήν κόρη του. Συγχρόνως ἐπισκέπτεται τό μαρκήσιο τόν πληροφορεῖ ὅτι τά ξέρει ὅλα καί τοῦ ζητᾶει νά ἐπαναφθῇ τό κακό πού ἔκανε στήν 'Αλμπίν. Ὁ μαρκήσιος δίνως τοῦ ἀπαντᾶ μέ ὕβρεις καί ἀρνεῖται. Κατόπιν αὐτοῦ ὁ Ριβερόν συναντᾶ στήν κόρη του νά γράφῃ στό μαρκήσιο καί νά τοῦ δηλώνῃ ὅτι διακόπτει κάθε σχέσι μαζί του. Ἡ Ματθίλδη δίνως γράφει τ' ἀντίθετα. Ὁ πατέρας της ὑποπτεύεται τότε τή φρικτή θέσι της καί γίνεται ἔξαλλος ἀπ' τήν ἀπελπισία του. Πρέπει νά σώσῃ τήν κόρη του. Θά στείλῃ τό γράμμα της στό μαρκήσιο.

— «Κύριε Θά σᾶς παρακαλέσω, νά μήν ἐπιχειρήσετε νά μᾶς ξαναδῆτε, πρό τοῦ γάμου σας, ὁ ὁποῖος θά γίνῃ τήν ἥδη ὁρισμένην ἡμέραν.

Ἔκλεισε τό γράμμα καί τό ἔδωσε κι' αὐτό στόν ὑπηρέτη. Ἔπειτα, χωρίς νά ρίξῃ οὔτε μιά ματιά στήν κόρη του, πῆγε νά κλεισθῇ στό δωμάτιό του. Εἶχε ἀνάγκη ἀπό μοναξιά, στήν τρομερή αὐτή ὥρα τῆς ζωῆς του...

Τό βράδυ, ἀφοῦ ἔκαμε μιά σύντομη ἐπίσκεψι στό ἐργοστάσιό του, πῆρε τό δρόμο τοῦ Ρεσό. "Ηξερε πού κατοικοῦσε ἡ 'Αλμπίν. Δέν χρειασθῆκε νά ζητήσῃ πληροφορίες. Εἶδε ἀπό μακρυά τό σπίτι της. Τά παράθυρά της ἦταν φωτισμένα ἀδύνατα. 'Η κοπέλλα ξραδε, ἐμπρός στό μισοσβυσμένο τζάκι. Ὁ Ριβερόν χτύπησε δειλά τήν πόρτα. 'Η 'Αλμπίν ἀνασκίρτησε, σηκώθηκε καί ρώτησε:

— Ποιός εἶνε; Τί θέλετε;

— Ἀνοίχτε!

Ἀναγνώρισε τή φωνή τοῦ Ριβερόν καί τοῦ ἄνοιξε διέξοδος. Ἡ ἐπίσκεψί του τήν ἔκαμε τόσο νά σαστίσῃ, ὥστε δέν σκέφθηκε κἄν νά τοῦ προσφέρῃ ἕνα κάθισμα.

— Ἐσεῖς ἐδῶ, τέτοια ὥρα;... τοῦ εἶπε.

— Πρέπει νά μιλήσω σοβαρά μαζί σας.

— Ἄ, εἶσατε τόν μαρκήσιο;

— Ἐν εἶδα, ἄλλως σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ. Ἀλλ...

— Ἀνείται!...

— Ναί. Χωρίς νά δίνῃ καμμιά ἐξήγησι.

— Μά τοῦ εἶπατε, ὅτι δέν μπορεῖ πιά νά ὑπολογίζῃ ὅτι θά γίνῃ γαμπρός σας;

— Τοῦ τό εἶπα... Ἀλλά κατόπιν τό ἀνεκάλεσα!

— Ἐσεῖς;... Ὁ τίμιος ἄνθρωπος; Γιατί; Δέν καταλαβαίνω!

— Ὁ μαρκήσιος πρέπει νά παντρευθῇ τήν κόρη μου.

— Μά εἶπεθ λοιπόν ὅλοι ἄτιμοι;... Δίνετε τήν κόρη σας σ' αὐτόν τόν ἄνθρωπο, πού θά ἔπρεπε νά τόν περιφρονῆτε, ὅπως ἐγώ;... ἐνῶ ἔξερετε ὅτι ὑπῆρξε ἐραστής μου, ὅτι μ' ἔκαμε μητέρα, ὅτι τό παιδί του ζητεῖ τό ὄνομά του;... Κι' ἡ κόρη σας δέχεται αὐτόν τον τερατώδη γάμο;

— Πρέπει! ἀπάντησε ταπεινά ὁ Ριβερόν, σκύβοντας τό κεφάλι.

"Ηταν τόσο ἀπέραντη ἡ θλῖψι του κι' ἡ ἀπελπισία του, τόσο μεγάλη ἡ ντροπή του, ὥστε ἡ 'Αλμπίν κατάλαβε ξαφνικά καί φώναξε:

— Κι' αὐτή;... Κι' αὐτή;... Ἡ δυστυχισμένη!...

Ἡ σωφή τοῦ Ριβερόν τῆς ἔδειξε ὅτι δέν εἶχε γελασθῆ. "Ενωσε τότε ὅλη τήν παράξενη καί δραματική κατάστασι: Δυό κορίτσια, μητέρες κι' οἱ δυό, θιεκδικοῦσαν τό ὄνομα τοῦ Λεγκιλλού, πού τούς χρειαζόταν γιά νά ξαναδρούν τήν τιμή τους. Ὁ μαρκήσιος δέν θά δίστασε στήν ἐκλογή. Θά ἀντιμετώπιζαν τήν Ματθίλδη. Ὁ μόνος προστάτης, στόν ὁποῖο ἔλπιζε ἡ 'Αλμπίν, γινόταν ἀντίπαλός της, ἐχθρός της, ἐφ' ὅσον ἐπρόκειτο γιά τήν τιμή τῆς κόρης του.

— Εἶμαι χαμένη!... μουρμούρισε.

Ἔπεσε νοκατιστή κι' ἔβαλε τά κλάματα. Ὁ Ριβερόν, σοβαρός πάντα, παρ' ὅλη τή βαθειά συγκίνησί του, τῆς εἶπε:

— Μοῦ ἐμπιστεύθηκατε τό μυστικό τῆς γεννήσεως τοῦ παιδιοῦ σας. "Ερχομαι κι' ἐγώ νά σᾶς ἐμπιστευθῶ ἕνα ἄλλο, ἐξ ἴσου σπουδαῖο καί λεπτό. "Εχω ἐμπιστοσύνη σ' σᾶς. "Αλλοτε θά σωπάσετε, γιατί ἔχετε καί σεῖς ἀνάγκη ἀπ' τή σωπή μου.

Μή φοβᾶσθε τίποτε, κύριε. Ξέρω ὅτι κάματε, ὅ,τι μπορέσατε. Θά σᾶς εὐγνωμονῶ πάντα.

— Πρίν σᾶς ἀφίσω, πρέπει νά σᾶς πῶ ὅτι εἶμαι πρόθυμος νά ἐξασφαλίσω τό μέλλον τοῦ παιδιοῦ σας. Σᾶς προσφέρω ὅσα χρήματα θέλετε.

— Δέν μοῦ χρειαζόνται! Δέν ζητοῦσα γιά τό γυιό μου, παρά μόνο ἕνα ὄνομα. Ἀλλά δέν τοῦ τό δίνουν!

— Τί σκοπεύετε νά κάμετε;

Ἀφοῦ φώτασε λίγο, ἡ 'Αλμπίν, ἀπάντησε, μέ τίς γροῦιζε φρικωμένες:

— Ἀρχίζει ἡ πάλη μου μέ τήν κόρη σας. Ἐκείνη ἔχει τήν περιουσία καί τή μόρφωσι της. Ἐγώ δέν ἔχω τίποτε. Ἔχομε ὅμως κι' οἱ δυό τά ἴδια δικαιώματα. Ὁ Θεός ἄς διαλέξῃ μεταξύ μας!

★

Πέρασε λίγος καιρός χωρίς νά συμβῇ τίποτε τό ἔκτακτο. Ἡ ἡμέρα τοῦ γάμου πλησίαζε. Ἡ Ματθίλδη, ἁρπαστη μέ πυρετό, δέν εἶχε σηκωθῆ ἀπ' τό κρεββάτι καί δέν εἶχε ξαναδῆ καθόλου τόν Γκασπάρ. Οὔτε κι' ὁ Ριεβρόν τόν εἶχε ἰδῆ. Ὁ μαρκήσιος, ἀπό ἀδιαφορία καί γιατί δέν τοῦ ἄρεσαν οἱ σκηνές, εἶχε συμφωνῆθῆ μέ τό γράμμα τοῦ ἐργοστασιάρχου καί δέν εἶχε ξαναφανῆ στό Σαλαμπό.

Ἔτσι, τό σφάλμα τῆς 'Αλμπίν ἐξακολουθοῦσε νά μήν εἶνε γνωστό, παρά μόνο στό μαρκήσιο καί στό Ριβερόν. Ἡ Ματθίλδη ἀγνοοῦσε πάντα τό ὄνομά της. Εἶχε ρωτήσει ἐπανειλημμένως τόν πατέρα της, ἐκεῖνος ὅμως τῆς εἶχε ἀπαντήσει:

«Δέν μοῦ ἀνῆκει τό μυστικό αὐτό "Αλλωστε ἡ σιωπή μου ἐξασφαλίζει τήν σωπή σταῦτης κοπέλλας, στήν ὁποία ἀναγκάσθηκα νά φανερώσω τήν κατάστασί σου, γιά νά τῆς ἐξηγήσω τή συμπεριφορά μου».

Ἡ Ματθίλδη δέν ἐπέμενε. Σκόπευε νά μάθη τό ὄνομα τῆς ἀντιζήλου της ἀπ' τόν Γκασπάρ, τήν πρώτη φορά πού θά τόν ἔβλεπε.

'Η 'Αλμπίν εἶχε λάβει ἕνα γράμμα τῆς θείας της, πού τῆς ἔλεγε:

«Τό μικρό εἶνε πολύ καλά. Μεγαλώνει μιά χαρά καί γίνεται σωστό ἀγγελοῦδι. Εἶσα ἐδῶ στό χωριό ὅτι εἶνε δῶδεκ παιδί μιᾶς νύφης μου, πού μένει στή Λυών καί πού ἀναγκάσθηκε νά φύγη μέ τόν ἄντρα της γιά τό Ἀλγέριο. Δέν τόλμησα ὥστόσο νά τό δηλώσω στή Δημαρχία, γιατί θά φανερωνόταν ἔτσι τό ψέμμα μου 'Αφοῦ λοιπόν δέν τό ἔχεις δηλώσει οὔτε σύ, γιά νά μή διαδοθῇ τό μυστικό σου, δέν θά ἔχῃ τό καϋμένο κανένα ὄνομα, οὔτε κἄν τῆς μητέρις του. Αὐτό μπορεῖ νά σοῦ δημιουργήση ἀργότερα δυσκολίες καί στενοχώριες... Τελοσπάντων, ἄς ἐλπίσωμε νά σοῦ τά φέρῃ ὁ Θεὸς δικαία!».

Τό γράμμα αὐτό ἔκαμε τήν 'Αλμπίν νά κλάψη. Τά μαρτύρια της ἄρχιζαν, γιά νά κρατήσουν ὡς τό τέλος τῆς ζωῆς της... "Ενα σύντομο ὑστερόγραφο τήν ξέρε σέ ἀπελπισία:

«Ξέρεις ὅτι δέν εἶμαι πλούσια. Τό μικρό ἔχει τό ξξοδα του. Προσπάθησε νά μοῦ στείλῃς κάτι. "Αν πάλι δέν μπορέσῃς, δέν πειράζει. Ἐγώ μιά φορά θά περισωθῶ τό ποτάσι σου σάν δικό μου».

"Οχι, δέν μποροῦσε νά στείλῃ τίποτε στήν καλή γυναίκα. Ζοῦσε λιτά, μέ τό μεροκάματο τῆς δουλειᾶς της στά γύρω κτήματα καί μέ τά προϊόντα τοῦ κήπου της. Λίγο γάλα, μερικές πατάτες καί ξερά ψωμί τῆς ἔφταναν πάντα γιά τή συντήρησί της. Δέν εἶχε σκεφθῆ ἀκόμη ὡς τώρα, δτι θά ἔπρεπε μιά μέρα νά ἀσχοληθῇ μέ τή ζωή τοῦ παιδιοῦ της, μέ τήν ἀνατροφή καί τή μόρφωσί του! Πῶς θά τά κατάφερνε;... Εἶδε μέ τή φαντασία της τή φτώχεια πού τήν περίμενε, μεγαλώνοντας τήν ἀγωνία της δόσκολης καταστάσεως πού τῆς δημιουργοῦσε ἡ σταθερή ἀποφασί της νά μήν δμολογήση ποτέ τό σφάλμα της.

«Ἐδῶ πουλήσω ὅ,τι μοῦ ἀπομένει — συλλογίστηκε, — θά μείνω νηστική, ἄν χρειασθῇ, θά πεθάνω ἀπ' τήν κούρασι κι' ἀπ' τίς στερήσεις...».

"Ενοιωθε νά χάνη τό κουράγιο της. Χαμογέλασε μέ πικρία, ἔσφιξε τά δόντια της κι' εἶπε στόν ἑαυτό της:

«Τί θά γίνῃ σέ 20 χρόνια, ἄν ἀπελπίζωμαι ἀπό τώρα;... Δέν ἔχουν τελειώσει ἴσως ἄλλα! Θά ξαναδῶ τόν Γκασπάρ, θά κάμω μιά τελευταία προσπάθεια... Νά τόν ξαναδῶ; Μά σέ τί θά ὠφελῆση; Μπορεῖ ποτέ νά διστάση μεταξύ τῆς κόρης τοῦ Ριεβρόν καί μιᾶς φτωχῆς χωριατοπούλας;... Εἶμαι χαμένη! Δέν μπορῶ νά τά βάλω μέ μιά τόσο κομψή, πλούσια καί ὡραία δεσποινίδα!... Ἐγώ θά θυσιασθῶ, ζμένα θά περιφρονήσουν, θά μέ κλωτσήσουν, θά μέ χαροβδέψουν.

"Εκαμε μιά γειρονομία τρομεροῦ θυμοῦ. Τό γλυκό πρόσωπό της ἔγινε ξαφνικά ἀγνώριστο.

— Ὄχι, δέν θά γίνῃ αὐτό! μουρμούρισε.

Βγῆκε ἔξω στό σπίτι της, χωρίς ὑρισμένο σχέδιο. Ἀφοῦ περιπλανήθηκε πολύ στήν ἐξοχή, ξαναβρέθηκε ἔξαφνα ἐμπρός στόν πύργο τοῦ Λεγκιλλού. Πάρ' δλο τό κρύο, κάθησε καταγῆς, μέ τά μάτια της καρφωμένα στά παραθύρια τοῦ διαμερίσματος τοῦ μαρκησίου. Δέν ἦταν πιά ἱκανή νά σκεφθῇ.

Σάν νά τήν τραβοῦσε τό φῶς ἐκεῖνο, ὅπως εἰς πεταλούδες, σηκώθηκε σέ λίγο, ἔσπρωξε τήν καγκελλόπορτα καί βρέθηκε μέσα στόν κῆπο. Σταμάτησε ξαφνικά. Τῆς εἶχε φανῆ δτι εἶδε, μέσα στό σκοτάδι, ν' ἀνοίγη ἡ ἐξώπορτα τοῦ σπιτιοῦ καί νά βγαίνη ἕνας ἄντρας: ὁ Γκασπάρ.

Πραγματικά, ἦταν ἐκεῖνος. Κατέβηκε στόν κῆπο, πῆρασε ἐμπρός ἀπ' τήν 'Αλμπίν, χωρίς νά τήν ἰδῆ, κι' ἀπομακρύνθηκε. Ἡ κοπέλλα τόν παρακολούθησε ἀόρατη. Κατάλαβε σέ λίγο δτι πήγαινε πρός τό Ρεσύ Σταμάτησε, μέ καρδιοχτύπι. Τῆς εἶχε ἔλθει μιά τρελλή ἰδέα:

«Μήπως πηγαίνει στό σπίτι μου; Μήπως μετάνοιωσε;»

Ὁ μαρκήσιος τάγυνε τό βῆμα του. Μόνο δσοι φέρουν καλές εἰδήσεις, περνατοῦν τόσα βιαστικά. "Εφτασε ἔξω ἀπ' τό σπίτι τῆς 'Αλμπίν καί χτύπησε ἐλαφρά μέ τήν ἄκρη τοῦ μαστιγίου. Ἡ κοπέλλα τόν εἶχε πλησιάσει ἐν τῷ μεταξύ, καί τόν ρώτησε πίσω του:

— Τί μέ θέλεις;

Ὁ Γκασπάρ ἀνασκίρτησε, γύρισε καί τήν εἶδε.

— Ἐσύ εἶσαι; τῆς εἶπε. Ποῦ γυρίζεις, τέτοια ὥρα;

— Σέ ρώτησα τί μέ θέλεις

— Νά σοῦ μιλήσω σοβαρά, ἄν δέχεσαι νά μ' ἀκούσῃς. Πᾶμε μέσα ὅμως, γιατί κάνει πολύ κρύο.

'Η 'Αλμπίν ἄνοιξε τήν πόρτα της καί ἄναψε φωτιά στό τζάκι.

— Μίλησε, εἶπε. Σ' ἀκούω!

— Ξέρεις ὅτι παντρεύομαι σέ τρεῖς ἡμέρες. Εἶσαι ἱκανή νά προκαλέσῃς σκάνδαλο!.. "Ερχομαι τώρα νά μάθω τίς ἀπαιτήσεις σου. Θά σκέφθηκες, ὑποθέτω, ὅτι οἱ ἀξιώσεις σου ἦταν γελοῖες. Εἶμαι πολύ πλούσιος, μή τό ξεχνᾶς. Μπορεῖς νά θέσῃς τούς ὅρους σου.

'Η 'Αλμπίν εἶχε ἐλπίσει γιά μιά στιγμή, βλέποντας τόν Γκασπάρ στό σπίτι της. Τώρα διέλυετο ἡ τελευταία ἐλπίδα της...

— Αὐτό ἤθελες νά μοῦ πῆς; ρώτησε.

— Ναί. Σοῦ ἔφερα ἕνα ποστοφόλι μέ ἕνα ἑκατομμύριο... Πάρτο! Δέν μπορεῖς βέβαια νά ζητήσῃς περισσότερα. Εἶνε μιά μεγάλη περιουσία γιά σένα. Σέ ἐξασφαλίζει γιά ὅλη σου τή ζωή καί σοῦ ἐπιτρέπει νά ἀναδρέψῃς τό παιδί σου, ὅπως θέλεις.

'Η κοπέλλα ἔσκυψε τό κεφάλι της ἀνάμεσα στά χέρια της. 'Η καρδιά της γτυποῦσε τρελλά.

— Φύγε! πρόφερε μέ φωνή ὑπόκωφη. Φύγε, ἀλλοιῶς...

— Μά, μικρή μου 'Αλμπίν... εἶπε ὁ μαρκήσιος.

'Η νέα πῆρε τό παρασκευασμένο πορτοφόλι καί τοῦ τό πέταξε στά μοῦτρα.

— Μά φύγε λοιπόν! φώναξε.

"Εκείνος ἀποτραβήχτηκε ὡς τήν πόρτα, τήν ἄνοιξε καί βγῆκε ἔξω. 'Ανασήκωσε τούς ὤμους του καί μουρμούρισε:

— Εἶνε νά γελᾶη κανείς, μά την πίστι μου! Γύρισε στόν πύργο του. Καθώς περνοῦσε τήν καγκελλόπορτα, νόμισε ὅτι ἄκουσε πίσω του βήματα. Κύτταξε, ἀλλά δέν εἶδε κανένα. "Οταν μπῆκε στό σπίτι, ὁ καμαριέρης του τοῦ εἶπε:

— Μιά κυρία σᾶς περιμένει στό σαλόνι.

— Μιά κυρία; Τέτοια ὥρα; Ποιά εἶνε;

— Φορεῖ βέλο. Δέν μπόρεσα νά ἰδῶ τό πρόσωπό της, ἀλλά μοῦ φάνηε ὅτι τήν ἀναγνώρισα ἀπ' τό περπάτημα καί τή φωνή της. Πιστεύω ὅτι εἶνε ἡ ἀραδιωνιστρικά σας.

Ὁ Γκασπάρ ἔτριξε στό σαλόνι. Ἡ ἐπισκέπτρια ἦταν πραγματικά ἡ Ματθίλδη. "Επιασε στήν ἀγκαλιά του.

— "Εσύ!... "Εσύ!... τῆς εἶπε ἐκεῖνος, σαστισμένος καί γοητευμένος συγχρόνως ἀπ' τήν τόλμη της. Μά τί ἔκαμες; Γιατί νά ἐκτεθῇς τόσο;

— Δέν μέ νοιάζει! Δέν μποροῦσα νά μείνω περισσότερο καιρό χωρίς νά σέ ἰδῶ... "Αν ἤξερες πόσο ὑπέφερα, τίς τελευταῖες ἡμέρες! Ζήλεψα, ἀμφέβαλα γιά σένα. Εἶχα ἀνάγκη νά σ' ἀκούσω νά μοῦ λές ὅτι μ' ἀγαπούσες πάντα... ἐμένα μόνο!

— Καί βέβαια σ' ἀγαπῶ!... Μά πῶς μπόρεσες νά ξεφύγης ἀπ' τήν ἐπιτήρησι τοῦ πατέρα σου;

— Ὁ πατέρας μου ἔλειψε γιά τή Ντιζόν, γιά δουλειές του. Θά γυρίση ἀργά τή νύχτα. Μπορῶ νά μείνω μιά ὥρα μαζί σου...

— Εὐτυχῶς, δέν σέ εἶδε παρά μόνον ὁ γέρος καμαριέρης μου 'Αντριέν, πού μοῦ εἶνε ἀφοσιωμένος καί διακριτικός. Θά τοῦ ἀναθέσω τώρα νά ἐπιτηρῇ γύρω στόν πύργο, γιά νά μήν ἔλθη κανείς νά μᾶς ἐνοχλήση. Πηγαίνω ὁ ἴδιος νά τοῦ τά πῶ, γιατί, ἄν χτυπήσω τό κουδούνι, μπορεῖ νά παρουσιασθῇ κανείς ἄλλος ὑπηρέτης.

— Πήγαινε καί γύρισε γρήγορα.

'Η κοπέλλα εἶχε βγάλει τό μαντό της. Φοροῦσε ἀπό μέσα ἕνα μαῦρο δειλεινόπετο φόρεμα. Κάθησε κοντά στή φωτιά καί τοῦ χαμογέλασε μέ ἀγάπη. "Εκείνος βγῆκε ἀπ' τό σαλόνι καί πέρασε δυό ἄλλα δωμάτια. Σταμάτησε, σέ μιά μικρή κάμαρα γεμάτα μπιμπελό καί κελλιτεχνήματα, ξεπρόβαλε ἔμπρός του μιά μεσόκοπη εὐσωδιά...

"Εκείνοι σπούδαζε ὁπωσδήποτε νά φρόντιζεν μέ μεγάλη στοργή, περνόβαινε δρες ὁλόκληρες κοντά τους, μιλώντας τους γιά τόν ἑρωτά τους, τούς ὑπηγγείλαν ποιήματα ἢ τραγουδοῦσαν γιά τό καλτήρι τους... καί ἀπό τό ἄλλο μέρος δέν παρέλειπεν εὐκαιρία γιά νά βεβαιώνη τήν ἀπεριόριστη τους πρός τίς γυναῖκες, πού ἐκλιπαροῦσαν τόν ξανά τούς.

Κάτι παρόμοιο συνέβαινε καί στίς τέξεις τοῦ στρατοῦ πού ἡ Ἑνετική Δημοκρατία εἶχε συγκεντρώσει κοντά τό 1617 στό Χανιά τῆς Κρήτης, γιά νά προστατεύσῃ τήν πόλι ἀπό τούς Τούρκους.

Ὁ στρατός αὐτός ἀριθμοῦσε ὁ μακαρίσιος ντέ Λο Σαουϊάντ, ἀπετελεῖτο ἀπό μισθοφόρους καί ἐθελοντάς δλων τῶν ἐθνῶν. "Ηταν, λοιπόν, τῆς μόδας μεταξύ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ τοῦ ἑκστρατευτικοῦ σώματος νά ἔχουν γιά ἐρωμένες γυῖσες. Οἱ πρασπάθειες πού ἔκαναν μερικοί ἔμποροι ἀπό τή Σικελία καί ἀπό τή Βόρειο Ἀφρική, πού ἔφεραν κάθε τόσο κορίτσια γιά μέ ὡραιότατες γυναῖκες γιά νά τούς δελεάσουν, δέν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Μεγάλη ἦταν ἐπίσης ἡ ἀγανακτησις τῶν ἵππων, πού περιέβαζαν τίς γλυκειές συνήθειες τῶν ὑπεραστῶν τῆς νήσου.

"Ενα πρωί ὁ Φεϋγιάντ ἐπισκέφθηκε τόν διοικητή αὐτοῦ τοῦ στρατοῦ, πού εἶχε στείλει ἡ Ἑνετική Δημοκρατία στήν νῆσο.

ΜΕΛΑΙΝΩΠΕΣ ΤΡΕΛΛΕΣ

Ποῦ φθάνει ἡ τρέλλα τῶν ἀνθρώπων

Μιά γυναῖκα πού θά τήν ἀποκαλοῦσαν «γίδω», θά τό θεωροῦσε ἀναμφισβήτητα μεγάλη προσβολή. Καί ὅμως ὑπῆρξε μια ἐποχή πού οἱ ἄνδρες, κουρασμένοι καί ἀπλησμένοι ἀπό τό ὡραῖο φύλο, πραττιμοῦσαν νά ἔχουν γιά πλατωνικές ἐρωμένες τους τά συμπαθητικά αὐτά τετράποδα, πού τά περιέβαλαν μέ τίς πιό συγκινητικές φροντίδες καί περιποιήσεις.

Θά φαντάζεσθε φυσικά ὅτι αὐτό συνέβη σέ μιά ἐποχή πού ἔλειπαν οἱ γυναῖκες ἢ πού τά ἤθη ἦταν τόσον αὐστηρά, ὥστε οἱ ἐρωτικές σχέσεις μεταξύ τῶν δύο φύλων νά εἶνε ἀδύνατες ἢ δύσκολες. Καί ὅμως ἡ προτίμησις αὐτή πρός τίς γίδες ἔγινε σέ μιά περίοδο ἀπεριγράπτης διαφθορᾶς, ὅπως ἦταν ὁλόκληρος ὁ 16ος καί 17ος αἰών καί σέ μιά χώρα, ὅπου ὁ ἔρως δέν ἐγνώριζε ποτέ φραγμούς, ὅπως ἦταν ἡ Ἰταλία. Γιά ποιό λόγο; Οἱ εὐγχρονοι συγγραφεῖς τήν ἐξηγοῦν σάν μιάν ἐκδήλωσι περιφρονήσεως καί ἀποστροφῆς πρός τίς γυναῖκες, πού ἦταν τόσο πρόθυμες στόν ἔρωτα, ὥστε δέν ἄξιζε νά κάνη κανείς στά σοβαρά τόν καιρό του μαζί τους.

Ἀλλ' ἄς ἐλθωμε στά γεγονότα.

Τό 1584 ὁ δοῦξ τοῦ Νεβέρ στρατολόγησε στή βόρειο Ἰταλία περί τους 4000 μισθοφόρους, γιά νά ὑποστηρίξη τόν βασιλέα τῆς Γαλλίας Ἑρρίκο τόν 3ο, πού ἤθελε νά καταβάλη τούς ἐσωτερικούς ἐχθρούς του.

"Οταν, λοιπόν, αὐτοί οἱ μισθοφόροι μπῆκαν στό Παρίσι, οἱ κάτοικοι εἶδαν ἐκπλήκτοι πώς ἔσερναν πίσω τους ἕνκα κοροϊδάκια, ὅπου ἦταν καθισμένες μεγαλοπρεπέστατα 200 γίδες!

Οἱ γίδες αὐτές ἦταν ντυμένες μέ βελούδινα χρυσοστόλιστα φορεμάτα καί εἶχαν βουτήξει περιφερειακά στό λαιμό κεντιδένια κομμάτια ἀπ' τό φοῦχο τοῦ κεφαλιοῦ, ἔτσι πού ἔμοιαζαν σάν ἀλήθινες βασίλισσες. Ἐπί πλέον ἦταν πασπαρτουμισμένες μέ ἐκλεκτά ἀρώματα καί ἀφήναν πίσω τους μιά μεθυστική εὐωδιά...

Ἐκεῖνοι σπούδαζε ὁπωσδήποτε νά φρόντιζεν μέ μεγάλη στοργή, περνόβαινε δρες ὁλόκληρες κοντά τους, μιλώντας τους γιά τόν ἑρωτά τους, τούς ὑπηγγείλαν ποιήματα ἢ τραγουδοῦσαν γιά τό καλτήρι τους... καί ἀπό τό ἄλλο μέρος δέν παρέλειπεν εὐκαιρία γιά νά βεβαιώνη τήν ἀπεριόριστη τους πρός τίς γυναῖκες, πού ἐκλιπαροῦσαν τόν ξανά τούς.

Κάτι παρόμοιο συνέβαινε καί στίς τέξεις τοῦ στρατοῦ πού ἡ Ἑνετική Δημοκρατία εἶχε συγκεντρώσει κοντά τό 1617 στό Χανιά τῆς Κρήτης, γιά νά προστατεύσῃ τήν πόλι ἀπό τούς Τούρκους.

Ὁ στρατός αὐτός ἀριθμοῦσε ὁ μακαρίσιος ντέ Λο Σαουϊάντ, ἀπετελεῖτο ἀπό μισθοφόρους καί ἐθελοντάς δλων τῶν ἐθνῶν. "Ηταν, λοιπόν, τῆς μόδας μεταξύ τῶν ἀξιωματικῶν αὐτοῦ τοῦ ἑκστρατευτικοῦ σώματος νά ἔχουν γιά ἐρωμένες γυῖσες. Οἱ προσπάθειες πού ἔκαναν μερικοί ἔμποροι ἀπό τή Σικελία καί ἀπό τή Βόρειο Ἀφρική, πού ἔφεραν κάθε τόσο κορίτσια γιά μέ ὡραιότατες γυναῖκες γιά νά τούς δελεάσουν, δέν ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα. Μεγάλη ἦταν ἐπίσης ἡ ἀγανακτησις τῶν ἵππων, πού περιέβαζαν τίς γλυκειές συνήθειες τῶν ὑπεραστῶν τῆς νήσου.

"Ενα πρωί ὁ Φεϋγιάντ ἐπισκέφθηκε τόν διοικητή αὐτοῦ τοῦ στρατοῦ, πού εἶχε στείλει ἡ Ἑνετική Δημοκρατία στήν νῆσο. Μπαίνοντας, λοιπόν, μέσα στή σκηνή του, τόν βρῆκε γυναστιστόν μπροστά στήν τετράποδη ἐρωμένη του, πού τήν στόλιζε μέ βουτζάλλες καί παλόκωλους κορδελλίτσες.

"Οταν ὁ ἐπισκέπτης τόν ρώτησε τί εἴδους εὐχαριστησι εὕρισκε σ' αὐτή τήν ἀσχολία, ὁ Ἑνετός διοικητής τοῦ ἔδωκε τήν ἀκόλουθη ἀπάντησι:

— Ὅλη ἡ εὐχαριστησις βρίσκεται μέσα στή φαντασία μου. Μπορεῖτε σ' αὐτή τή θελκτική φίλη μου μπορεῖ νά φαντάζωμαι τά ὡραιότερα πράγματα. Δέν θά μπορέσω ὅμως νά κάνω τό ἴδιο μπροστά σέ κάμμια γυναῖκα.

"Ενας ἐξωμοτικός πού ὑπηρετοῦσε στό στρατό τοῦ πρίγκηπος Κοντέ, ὁ Ἄνρυ Μερσέρ, ἔσερνε πάντα μαζί του ἕνα ἐξημερωμένο ἐλαφάκι, πού τό εἶχε ἀσαλιωμένο ὑπίσω μέ πολυτελῆ φορέματα καί κασιμήματα.

Σέ μιά μάχη τό ἐλαφάκι αὐτό ἔπεσε στά χέρια τῶν ἐνθρῶν καί ὁ Μερσέρ, γιά νά τό σώσῃ, δέχθηκε νά πάη αἰχμάλωτος στή θέσι του. Ὅταν τέλος τό ἐλαφάκι πέθανε, τό κλάψε μέ μεγάλες τιμές, παραπάθησε ἀπό τό στρατό καί ὑποφρθῆκε στά κτήματα του, σάν νά εἶχε τελειώσει ὁ προορισμός της ζωῆς του.

Καί τά παυλιά εἶχαν ἐπίσης τούς θαυμαστάς των, ὅπως οἱ πάπιες πού συντηροῦσε στόν πύργο του ὁ πρίγκηψ τοῦ Ἀπρέντ. Ὁ ὑποκονδριακός αὐτός ἄνθρωπος ὑπερηφανευόταν ὅτι ἀπό τριάντα πέντε χρόνια κομμιά γυναῖκα δέν εἶχε διαιαλίσει τό κατῶφλι του. Ἀντίθετα, πλάϊ στόν κεντῶνα του, στό μέσον μιᾶς μεγάλης αἰθούσης, εἶχε φτιάξει μιά τεχνητή λίμνη, ὅπου συντηροῦσε πέντε ὡραιότατες θηλυκές πάπιες. Καθεμιά ἀπ' αὐτές εἶχε τό ἰδιαίτερο... μπουντουδο της καί ὁ κύριός των περνοῦσε ὥρες ὁλόκληρες κάθε μέρα κάνοντας τόν τουαλέττα τους. Μέσα σ' αὐτή τήν αἴθουσα ἔβλεπε ἐπίσης παραστάσεις, συναυλίες κτλ., γιά νά διασκεδάζη τίς φίλες του.

★★

Πέθανε δυό φορές!

Ἡ μυστηριώδης αὐτή ἱστορία, πού φαίνεται σάν φανταστικό μυθιστόρημα, ἀρχίζει σ' ἕνα νοσοκομεῖο τῆς Τζάκσονβιλ τῆς Φλωρίδος. "Ενας γέρος, ὁρμωτος κι' ἐτοιμοθάνατος, παρακάλεσε τή διεύθυνσι τοῦ νοσοκομείου νά εἰδοποιηθῇ μετά τό θάνατό του ἕνας ἀνεψιός του στό Σικάγο. Ὅπως εἶπε ὁλοῦσα ὁ Ἴδιος, λεγόταν Ε. Ρόμινγκ κι' ἦταν πρώην μηχανικός τοῦ σιδηροδ

Θρύλοι και παραδόσεις

ΟΙ ΓΑΜΟΙ ΤΟΥ ΚΡΙΣΝΑ ΜΕ ΤΟ ΛΩΤΟ

Η νύχτα ήτανε θερμή, βουβή, γεμάτη γαλήνη, όταν από τα πέρατα τού κάμπου, μέσ' από τ' άδασος τα πυκνό, άργά, σιγά σιγά ν' ξεπροβάλη άρχισε το λαμπερό φεγγάρι. Κι' από τις στάνες τις γεμάτες άσ' όλόλευκα αρνιά, άργιαν δυνατά γαυγίσματα.

Το φεγγάρι όλόγιομο ταξειδεύει τώρα στον ουρανό.

Ανατριχιάζουν τα πουλιά, τα φύλλα, τα νερά, κι' ένα ψιθύρισμα ένα κελάϊδισμα, σαν προσευχή, τον Κρίσνα προσκαλεί μέσα στον κόσμο του Δελτχί, στούς λόφους τού 'Αγκρά, στό βασιλείο Ματθουρά.

— Κρίσνα! Κρίσνα! Κρίσνα! Θεέ τού ήλιου και τής γής, Θεέ τής νύχτας και τού φεγγαριού!...

Ανάμεσα σε δυό πουβαντίνες καμώματα ο Θεός Κρίσνα. Σκιά, τινάζεται φηλά, άρπαξε το σουραύλι του, πηδά και φτάνει στον άσημένιο Γιαμουνά, τον ποταμό με τους λωτούς και με τα γάργαρα νερά.

Μονάχος στην απέραντη θ φύση, άναστενάζει κι' ή μετιά του γυριοφέρνει δσο μακρυά μπορεί νά δή κάπω άπ' τ' απέραντο τού φεγγαριού τό φώς.

Ούτε νεράϊδες, ούτε άνθρώπινες ψυχές τον τριγυρίζουν. Μονάχος σιγοσφυρίζει στή φλεγέρα σκοπούς, που τούς λωτούς γ' άνοιξούν κάνουν.

— Ούτε μιά γυναίκα; φιθυρίζει, και ή καρδιά του άνατριάζεται λυπητερά.

Κι' ένας λωτός, ό πιό κοντινός, άργοκουνιέται και λυγίζει σάν νάνοιωσε τή σκέψη του, σάν νάνοιωσε τά θεϊκά τά λόγια του. Τόν κύτταξε στοργικά, γλυκά, χαδιάρικα ό Κρίσνα και είπε:

— Μέσα στήν δμορφη αύτή νύχτα, ή γυναίκα λείπει μόνο! Όμορφο άγνό λολοΰδι μου λευκό, σύ μονάχα τή μορφή μπορείς νά πάρης, τής πιό δμορφης και λυγερής γυναίκας.

Κι' άπ' ούτε στή γή, ούτε στόν ούρανό δέν θά βρεθή νά μοιάζη σάν κι' αύτα.

Αύτά είπε ό Κρίσνα, και ό λωτός, μέσ' άπ' τό ήρεμο κεφάλι του, ξεπήδησε σάν λυγερό, δλόλευκο, επιθυμητό κορμί, που τά έντυναν μ' άσήμι άστραφτερό τού φεγγαριού οι άχτίδες.

— Κόρη τού νεροΰ και τής φαντασίας μου, παρθένα τής ψυχής μου και τού άντιλαλιού τής φλογέρας μου, δέν θάσαι πιά τού ποταμού ό λωτός μά ή γυναίκα πού φτιάσανε έγώ, μέ τήν εξωτική δμορφιά της. Μίλησε, γυναίκα τής δημιουργίας μου, και πές μου, ποιό νά στήσω θέλεις το δρόνο το δικό σου, το δρόνο της άγαπης σου.

— Κύριε και παντοδύναμε σύ τό θέλησες άπό λουλοΰδι, γυναίκα νά γενώ. Μέα' στό νερό τρεμουλιαζα τόσαν καιρό και στού άνέμου τά περιπάτημα λιποψυχούσα. Φοβούμουνα τίς άστραπές, τίς καταιγίδες και τούς κεραυνούς. Φοβούμουνα τού ήλιου τίς καυτερές άχτίδες. Κι' άν ένιωα γυναίκα άπό λωτός δέν άλλαζα, παρά μονάχα στό κορμί. Κρίσνα, κύριε και θεέ μου, τή γή φοβούμαι και κάθε τι πού βρίσκεται πάνω σ' αύτή. Διάταξέ με και πές μου, ποιό θές νά ζήσω;

— Σ' άρέσουν τών βουνών οι άλόλευκες κορφές;

— Φοβάμαι τό κρύο και τά χιόνια, κύριέ μου!

— Σ' άρέσουν τά τρισάσπα της θάλασσας, παλάτι νά σού χτίσω έκεί;

— Φοβάμαι τά ψάρια τού βυθού, τά τέρατα πού κατοικούν κεί κάτω!

— Σ' άρέσουν οι άπόκρυφες σπηλιές;

— Φοβάμαι, κύριε, τή σκοτεινιά τους!

— Σ' άρέσουν τής έρημιάς οι άμμοι οι άπέραντοι;

— Φοβάμαι τό φλογερό λιοκύρι!

— Ποΰ νά σε βάλω, άγνό και δμορφο δημιούργημά μου; Μονάχα μιά θεσούλα άπομένει: ή καρδιά μου!

Δαμήλωσε τά μαύρα ματοτσίνορά της, σταύρωσε νά χέρια της μπροστά στή γύμνια τού κορμιού της και μέσ' άπ' τό νερό σιγά, περπατητά σάν τη Κρίσνα πλησιάζει ή δυύγκριτη γυναίκα.

Τά χείλη του φιλούν μέσ' στίς φλογέρας τό καλάμι βριεμβικά τόν δμνο της παρθένας πού πάει νά σπίξη τον άγαπημένο της.

Κι' ό ήχος της φλογέρας ξεπερνά τα δάση, τα βουνά, φτάνει στίς στάνες μέ τά δλόλευκα άρνιά, φτάνει και ξεπερνά τ' άστέρια τα λαμπερά τού ούρανού πού χαμογελούν άπ' τ' ούρανού τα ύψη.

Κι' ένά τό θείο τραγούδι βγαίνει γλυκά-γλυκά μέσ' άπ' τού σουραύλιού τ' άνάσασμα, μπαίνει ή κόρη στήν καρδιά τού Κρίσνα και θρονιάζεται.

Και τή νύχτα έκείνη, τή νύχτα μέ τ' όλόγιομο φεγγάρι έγιναν οι γάμοι τού Κρίσνα μέ τό φωτεινό λουλοΰδι, τό λωτό.

ΑΙΔΗ ΠΡΙΟΝΙΣΤΗ

Λύσις τοΰ 66 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

1) ΔΙΝΗ — ΘΑ — ΘΑ — ΦΟΝΗ. 2) ΑΡΧΩΝ — ΕΡΜΗΣ. 3) ΡΘ — ΣΗΠΙΑ — ΤΟ. 4) ΥΛΟΣ — ΡΕΑ — ΟΑΣΙΣ. 5) ΝΥΞ — ΑΤΙ. 6) ΜΙΑ — ΝΥΣΤΕΡΙ — ΔΙΑ. 7) ΙΑΒΑ — ΑΙΑΣ. 8) ΒΙΑΙΑ — ΠΕΝΝΑ. 9) ΠΛΑΞ — ΑΓΡΑ. 10) ΙΟΣ ΟΜΟΝΟΙΑ — ΟΟΝ. 11) ΗΡΑ ΑΡΑ. 12) ΛΟΞΜΗ — ΑΜΑ — ΜΙΣΟΣ. 13) ΙΣ — ΕΡΑΤΟ — ΣΘ. 14) ΟΡΙΩΝ — ΟΡΜΟΣ. 15) ΑΛΜΑ—ΣΙ — ΥΑ—ΣΥΚΑ.

ΚΑΘΕΤΩΣ

1) ΔΟΡΥ — ΜΙ — ΠΙ — ΛΙΜΑ. 2) ΘΑΡΙΑ — ΛΟΧΟΣ. 3) ΝΑ — ΑΒΒΑΣ — ΟΜ. 4) ΗΦΟΟΝ — ΑΙΣ — ΗΜΕΡΑ. 5) ΣΥΝ — ΟΡΗ. 6) ΘΟΣ — ΣΥΡΙΣΜΑ — ΕΟΣ. 7) ΑΝΗΡ — ΑΡΝΙ. 8) ΠΕΝΤΕ — ΟΝΟΜΑ. 9) ΘΕΙΑ — ΑΤΟΥ. 10) ΑΡΑ — ΑΡΜΕΝΙΑ — ΩΡΑ. 11) ΟΤΙ — ΑΡΜ. 12) ΘΗΜΑΙ — ΑΝΑ — ΑΙΜΟΣ. 13) ΟΣ — ΔΙΛΤΟ — ΣΥ. 14) ΤΙΜΙΑ — ΡΟΔΟΣ. 15) ΗΛΟΣ — ΑΣ — ΑΝ — ΣΟΜΑ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Ζαμπιράν Ι. Εύχαριστούμε. Δέν έχουμε άκόμη άρκετό χώρο, γιά τή δημοσίευση συνεργασίας τών άναγνωστών μας. Σ. Καρυωτάκη Ν. Ίωάννινα: Σάς εύχαριστούμε γιά τά καλά σας λόγια. Τό ζήτημα τής ποιότητος τού χαστούκι θά λυθή δριστικά πολύ συντόμως. Γ. Τραϊανόν, Θεσ)νίκην: Δέν έχετε άπολύτως δίκηο. Εξανθεμάλλην, Ένταΰθα: Δέν μπορούμε νά σάς εύχαριστήσωμε. Κρομυδόπουλο Α., Νέον Φάληρον: Έι, σμε στό Βέρβερο την Ιστορία σας. Γεωργία Καλαματιανή: Ζητήστε τή συμβουλή ένός γιατροΰ. Χρ. Χ. Καπποδρογλου: Δέν έχομε άρκετό χώρο. Σάς εύχαριστούμε. James Fichet: Η διεύθυνσις πού μάς ζητήσατε είνε ή άκόλουθος: Mr John Wayne, RKO Radio Pictures Studio, Hollywood, Calif. U. S. A. Άννα-Μαρία: Άρκεί νά γράψετε: Sabu - Hollywood, Calif. U. S. A. Λορελάϊ: Η διεύθυνσις τού Ντάνα Άντριους είνε ή έξής: Mr Dana Andrews, Fox Film Studios, Hollywood, Calif. U. S. A. Ι. Λοττζον Ένταΰθα: Μπορείτε νά γράψετε άπ' εύθείας σ' όποιοδήποτε Άμερικανικό περιοδικό θέλετε, άπό αύτά πού έρχονται στην Άθήνα.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΔΕΣΤΙΧΑ

Άγάπη θέλει φρόνησι, θέλει ταπεινωσύνη,
θέλει λαγοΰ περπατησιά, άπτοΰ γρηγορωσύνη.

★

Άγάπησα, τί άπόκτησα; της γής την δξι έπήρα.
Τοΰ κόσμου την καταλαγιά και προκοπή δέν είδα.

★

Άλησμονιεΰνται κι' οι φιλιές, δρνιοΰνται κ' οι άγάπες.
Συναπαιτιοΰνται και μιλοΰν σάν ξένοι, σάν διαβάτες.

★

Άνάθεμά τον πάλεγε πώς είν' γλυκειά ή άγάπη,
μά έγώ την έβοκίμασα κι' είνε πικρή κατάπη.

★

Άν λθελες νά μ' άρνηθής, γιατί νά μ' άγαπήσης;
Πρώτα ν' άνάψης τή φωτιά κ' ύστερα νά τή σβύσης;

★

Άνοίξαν οι έφτά ούρανοί και μοΰπανε μιά ρίζα'
δποΰ άγαπήση κι' άρνηθή, νάχη διπλά τό κρίμα.

★

Δέν είνε κρίμα κι' άδικο τά δυό άγαπημένα,
Νάνε στόν κόσμο ζωντανά και πάλι χωρισμένα;

★

Δέν είνε κρίμα τό κορμί νά τό νικαΰν τα πάθη,
νά τό ζυπνοΰν οι λογισμοί τή νύχτα στό κρεββάτι;

★

Δέν έτυχε ποτέ νά δής, πώς τρώει τό φεϊδι φύλλα;
Έτσι δαγκάν' ό νιός τή νιά σάν άρρωστος τό μήλο.

★

Δυστυχιά είνε μεγάλη ν' άγαπά κανείς καημιά,
και νά θέλ' νά τής μιλήση, νά μή βρίσκη μοναξιά.

★

Έγώ άγαπάω την έλπιά γιατί κάνει τό λάδι
και φέγγει τής άγάπης μου, δπου δεπνάει τό βράδυ.

★

Έγώ κι' άν παίζω κι' άν γελώ και δυό καρδιές κι' άν έχω
ή μία παίζει και γελά κι' ή άλλη ξέρει τί έχω.

Θάνατος στά έντομα!

Τά νέα έντομοκτόνα

Το περίφημο D.D.T. έκαμε έπι τέλους την έμφάνισί του στήν Έλλάδα και πωλείται στήν έλευθέρα άγορά. Έχουν περάσει τρία χρόνια περίπου, άφ' ότου πρωτοχρησιμοποιήθηκε σέ εύρεία κλίμακα γιά νά έξοντώση τις φείσες, πού μετέδιδαν έξανθηματικό τύφο στήν Ίταλία και στή Σικελία. Άπό τότε, έκουν καταναλωθή τεράστιες ποσότητες του σ' όλόκληρο τόν κόσμο γιά διάφορους σκοπούς.

Έχουμε γράψει άλλοτε γιά τις έπιτυχίες του, άλλά και γιά τους κινδύνους πού παρουσιάζει. Μπορεί νά σκοτώση κι' έντομα ώφελιμα, όπως π.χ. τις μέλισσες, καθώς έπίσης μικρά πουλιά, φάρια, γάτες, σκυλιά... Είνε έπιβλαβές άκόμη και στόν άνθρωπο, γι' αύτό πρέπει ν' άποφεύγεται ή έπαφή του έπι πολλή ώρα μέ τό άνθρώπινο δέρμα. Έπίσης δέν πρέπει νά ραντίζωνται μ' αύτό τά διάφορα λαχανικά, μέσα σε 3 βδομάδες πρίν καταναλωθοΰν. Οι χημικοί τοΰ μεγάλου άμερικανικοΰ έργαστασίου Ντιπόν, πού παράγει αύτό τό έντομοκτόνο, δίνουν λεπτομερείς όδηγίες γιά τήν άσφαλή κι' άποτελεσματική χρησιμοποίησί του.

Τώρα οι έπιστήμονες άναζητοΰν άλλες ούσίες, πού νά έχουν «έκλεκτικήν» δηλητηριώδη έπίδρασι, νά σκοτώνουν, δηλαδή, ένα είδος έντόμων ή βλαβερών ζώων, χωρίς νά βλάπτουν καθόλου όλα τά άλλα ζωντανά πλάσματα, και ίδίως τόν άνθρωπο.

Σέ πολλές περιπτώσεις, έκουν ήδη έπιτύχει, ένώ σ' άλλες πειραματίζονται άκόμη. Η σπουδαιότερη άπ' τις νέες έπιτυχίες τους είνε τό φάρμακο πού έξοντώνει ένα είδικό τύπο τοΰ κοινοΰ γκρίζου νεροπηγικοΰ άρουραίου. Πρό δλίγων έτών, ό χημικός δόξ, τοΰ έργοστασίου Ντιπόν, είχε βρή ότι μιά ούσία πού λέγεται «θειουρίαι» προκαλοΰσε έντονη άντίδρασι στούς άρουραίους. Ένας συνάδελφός του βασίθηκε σ' αύτή τήν παρατήρησι και παρασκεύασε μιά ούσία λίγο διαφορετική άπ' την προηγουμένη. Την όνόμασε "ANTOY" άπ' τά άρχικά φηφία τής χημικής όνομασίας της " Άλφα Νάφθυλ - θειουρίαι". Η ούσία αύτή είνε άγευστη, κι' έτσι τά ποντίκια την τρώνε άνύποπτα, και φοφοΰν.

Ένα κιλό "ANTOY" άρκεί γιά νά σκοτώση 600.000 άρουραίους. Είνε δέ έντελώς άβλαβής γιά τόν άνθρωπο.

Άπεναντίας, τό νέο δηλητήριο γιά τά ποντίκια "1080", πού έχει την χημική όνομασία "φθοριοξικόν νάτριον", είνε δηλητηριώδες και γιά τόν άνθρωπο, κι' ή χρήσις του πρέπει νά γίνεται μέ κάθε προφύλαξι. Τελευταίως, στή Ν. Υόρκη, ένα κουρτσάκι 13 μηνών, βρήκε ένα κομμάτι φωμί ποτισμένο μ' αύτή τήν ούσία, τόφαγε και πέθανε σέ τρεις ώρες.

Άλλά κι' όταν άκόμη πρόκειται γιά μιά ούσία δχι δηλητηριώδη γιά τόν άνθρωπο, χρειάζεται πάντως προσοχή, γιατί μπορεί νά είνε πολύ βλαβερή γιά ώριαμένα εύπαθή ή «άλλεργικά» άτομα.

Ένα άλλο καινούργιο φάρμακο, τό «διθάνιον», κατωτέρω ίδιαιτέρως τά έντομα τά βλαβερά γιά τή γεωργία. Έχει έφευρεθή άπό ένα έπιστημονικό έργαστήριο τής Φιλαδελφείας και περιέχει άνθρακα, ύδρογόνον, δξυτον, θειάφι και νάτριον.

Μελετώντας τις νέες αύτές ούσίες, οι έπιστήμονες προσπαθοΰν συγχρόνως νά έξακριβώσουν πώς έπιδροΰν στά έντομα, ή στά ποντίκια. Στήν περίπτωσι τοΰ D. D. T., είνε γνωστό ότι τό φάρμακο αύτό διαλύεται στίς ελαιώδεις ούσίες. Έτσι, κατορθώνει νά είσκυρήση εύκολα στά λιπαρά στρώματα πού προφυλάσσει έξωτερικώς διάφορα έντόσια. Όταν μπή πιά στό σώμα τοΰ έντόμου, έπιτυγχάνει πρώτα τίς ζωϊκές λειτουργίες του κι' έπι τέλους παραλύει τό νευρικό του σύστημα και φέρνει τό θάνατο.

●

Γιά τά τζάμια σας

Τά τζάμια κι' οι καθρέφτες καθαρίζονται συνήθως μέ σίνόπνευμα. Μπορείτε όμως έπίσης νά μεταχειρισθήτε ένα κομμένο κρεμμύδι. Ό χυμός του καθαρίζει περίφημα κάθε γυαλί. Κατόπιν, γιά νά ξεπλύνετε τό τζάμι, τό περνάτε έπανειλημμένως μ' ένα δέρμι ζαρκαδιοΰ βουτηγμένο σέ καθαρό νερό.

Η ΒΕΛΓΙΔΑ

Οι γυναίκες τοΰ Βελγίου, οι ξανθές Φλαμανδές και οι μελαχρινές Βαλλωνίδες, μολονότι άνήκουν σέ δύο φυλές, πού έχουν διαφορετικά ζθνικά και γλωσσικά χαρακτηριστικά, δέν άποτελοΰν δυό ξεχωριστούς τύπους. Μέ παλιές έπιμελίες συγχωνεύθηκαν σ' ένα κάπως άρμονικό σύνολο και σχημάτισαν μιά δμορφη κι' εύχάριστη γυναίκα: τη Βελγίδα.

— Τι νόστιμος, τί πικάντικος τύπος πού είνε αύτή ή γυναίκα! μοΰ έλεγε μέ θαυμασμό ένας "Άγγλος δημοσιογράφος στίς Βρυξέλλες. Είνε τρυφερή και γλυκειά, έχει ρωμαντικούς ένδοιασμούς, έγκαταλείπεται στόν έρωτα χωρίς άνώφελες προσποιήσεις, ή εύθύτητα και ή γενναιοφροσύνη ξεπηδοΰν άπό την καρδιά της κι' ό άληθρουισμός είνε ή μεγαλύτερη άρετή της. Έξαιρετική έντύπωσι κάνει πάντα σ' άποιον πρωτογνωρίση μιά Βελγίδα ή δίψα της γιά φλογερούς έρωτες και γιά κάθε κρυφό μυστικό τους.

Κι' όλα αύτά, θά ήθελα νά προσθέσω έγώ, είνε έκλεπτισμένα άπό μιά χάρι καθαρώς γαλλική κι' άπό μιά κομψότητα στούς τρόπους και στά αίσθήματα και στίς έκδηλώσεις της ψυχής και της καρδιάς πού φαίνονται δτι έρχονται κατ' εύθείαν άπό τό Παρίσι.

— Οι Βελγίδες, μοΰ έλεγε ό περίφημος ζωγράφος Βάν Τάγκεν, είνε ρομαντικές κι συγχρόνως πρακτικές. Κι' όταν ό μυστικισμός συνοδεύεται άπό τόν δλισμό, μπορεί νά παραούρη πολύ περισσό μιά γυναίκα... Οι βορειες Φλαμανδές και οι θελκτικές Βαλλωνίζες μοιάζουν μέ άρπες πού μποροΰν ν' άντηχοΰν παράφωνα ή νά σκορπίζουν μεθυστικές μελωδίες. Κι' αύτό έξαρτάται άπό τόν καλό ή τόν κακό μουσικό...

Αύτή τή μεγάλη άλήθεια γιά τις Βελγίδες τήν κατάλαβα καλύτερα σ' ένα ταξείδι μου, πού είχα κάπει λίγο πρίν άπό τόν πόλεμο στή Μπρυξ-λά-Μάρτ, στή «Βενετία τοΰ Βορρά», δπως λένε αύτή την παλαιά και γοητεΰτικη πολιτεία τής Φλάνδρας. Ήταν φθινόπωρο και τά κίτρινα φύλλα των δέντρων έπεφταν άπό τούς κήπους στά κομψευμένα νερά των καναλιών. Η Μπρυζ είνε γεμάτη άπό μοναστήρια, γοτθικές έκκλησιές και άκοτεινά και σιωπηλά μουσεία.

Έκεί λοιπόν, στό πολυό σπίτι πού έμεινα, στήν άκρη ένός καναλιοΰ, γνώρισα μιά Φλαμανδή πού θά μοΰ μείνη άξέχαστη! Τί άλλόκοτες νύχτες πού πέρασα κοντά της. Νόμιζα πώς ζούσα σέ μιά άλλη έποχή, γεμάτη άπό καταθλιπτικές θρησκευτικές προλήψεις και έφιαλτικούς τύφλωνε του άπελπισμου κάθε στιγμή τή ζωή μου.

Η δραία Φλαμανδή μου, πού την έλεγαν Τζένικα, είχε άφθονα μαλλιά χρώματος μελιοΰ, άσπρα, άλαβάστρινο σώμα, πλαστικό σάν άγαλμα και μπλέ σκοτεινά μάτια, βαθειά άπό έρωτικούς ρευμασμούς...

Τα εξάλλου μας άρχισε μέσα στη μοναξιά και τή σιωπή τοΰ παλαικοΰ σπιτιοΰ της πού ήταν γεμάτο άπό μεγάλους έστουρμπέους, ζωγραφικούς κίνακες μέ βιβλικές σκηνές, σολίτιαρ έκκλησιαστικό σκευη και μεταξωτά όφάσματα και χελιά, άπό τούτα πού έφεραν έδώ και δυό αιώνες οι Φλαμανδοί έμποροι άπό την παρακμασμένα Άνατολή.

Η Τζένικα είχε χάσει τον άνδρα της σέν προηγοΰμενο πόλεμο. Άπό τότε ζοΰσε μόνη της, μέ τις βλέφαρ άναμνήσεις της, βυθισμένη σέ μιά νοσηρή μυστικοπάθεια. Τα πρώτα λοιπόν φιλά μας τήν άναστάτωσαν. Στήν άρχή έπειδή σέ παρέλειπες έκστασεις, πού κατέλήγαν πάντα σέ μετανοίωσεις και σέ δάκρυα. Έπειτα ζητοΰσε μόνη της τά έρωτά, σάν νά τήν έκαγαν δοΰλωστες φίλης. Μά κάθε φορά πού έγκαταλείπε τήν άγκαλιά μου, έφερνε κι' πίσω μου κι' αύτό δέν τό έξηρεβε. Ήταν άπλή, εύθυμη, δλο δροσιά και γειρούμενα νειάτα.

Σέ λίγο, δμως, ήφυσαμένη, μέ τό πρόσωπο φωτεινό άπό μιά έσωτερική άκτινοβολία, μετασχηματιόταν σέ μιά άλλη γυναίκα σοβαρή, άδιάφορη γιά τον έρωτα. Κι' αύτή ή άλλαγή κρατοΰσε ώς τό άλλο βράδυ. Μέ τό πρώτο φιλί, άρχιζε μέσα της μιά πάλη, πού την έκανε νά σφαδάζη σάν δαιμονιαλήκτη και πού τελείωνε μέ τον θρίαμβο τοΰ έρωτος!

Η τέσσερα ζήσε έτσι μαζί μου δυό άλόκληρους μήνες. "Θέλε νά πάντρευθοΰμε, μά έτσι τέτοιο σχέδιο ήταν άπραγματοποίητο. Κι' όταν έφυγα άπό τήν Μπρύζ-λά-Μάρτ, στή "Βενετία τοΰ Βορρά, δπως λένε αύτή την παλαιά και γοητεΰτικη πολιτεία τής Φλάνδρας. Ήταν φθινόπωρο και τά κίτρινα φύλλα των δέντρων έπεφταν άπό τούς κήπους στά κομψευμένα νερά των καναλιών. Η Μπρύζ είνε γεμάτη άπό μοναστήρια, γοτθικές έκκλησιές και σιωπηλά μουσεία.

Έκεί λοιπόν, στό πολυό σπίτι πού έμεινα, στήν άκρη ένός καναλιοΰ, γνώρισα μιά Φλαμανδή πού θά μοΰ μείνη άξέχαστη! Τί άλλόκοτες νύχτες πού πέρασα κοντά της. Νόμιζα πώς ζοΰσα σέ μιά άλλη έποχή, γεμάτη άπό καταθλιπτικές θρησκευτικές προλήψεις και έφιαλτικούς τύφλωνε του άπελπισμου κάθε στιγμή τή ζωή μου.

Η δραία Φλαμανδή μου, πού την έλεγαν Τζένικα, είχε άφθονα μαλλιά χρώματος μελιοΰ, άσπρα, άλαβάστρινο σώμα, πλαστικό σάν άγαλμα και μπλέ σκοτεινά μάτια, βαθειά άπό έρωτικούς ρευμασμούς...

Τα εξάλλου μας άρχισε μέσα στη μοναξιά και τή σιωπή τοΰ παλαικοΰ σπιτιοΰ της πού ήταν γεμάτο άπό μεγάλους έστουρμπέους, ζωγραφικούς κίνακες μέ βιβλικές σκηνές, σολίτιαρ έκκλησιαστικό σκευη και μεταξωτά όφάσματα και χελιά, άπό τούτα πού έφεραν έδώ και δυό αιώνες οι Φλαμανδοί έμποροι άπό την παρακμασμένα Άνατολή.

Η Τζένικα είχε χάσει τον άνδρα της σέν προηγοΰμενο πόλεμο. Άπό τότε ζοΰσε μόνη της, μέ τις βλέφαρ άναμνήσεις της, βυθισμένη σέ μιά νοσηρή μυστικοπάθεια. Τα πρώτα λοιπόν φιλά μας τήν άναστάτωσαν. Στήν άρχή έπειδή σέ παρέλειπες έκστασεις, πού κατέλήγαν πάντα σέ μετανοίωσεις και σέ δάκρυα. Έπειτα ζητοΰσε μόνη της τά έρωτά, σάν νά τήν έκαγαν δοΰλωστες φίλης. Μά κάθε φορά πού έγκαταλείπε τήν άγκαλιά μου, έφερνε κι' πίσω μου κι' αύτό δέν τό έξηρεβε. Ήταν άπλή, εύθυμη, δλο δροσιά και γειρούμενα νειάτα.

Σέ λίγο, δμως, ήφυσαμένη, μέ τό πρόσωπο φωτεινό άπό μιά έσωτερική άκτινοβολία, μετασχηματιόταν σέ μιά άλλη γυναίκα σοβαρή, άδιάφορη γιά τον έρωτα. Κι' αύτή ή άλλαγή κρατοΰσε ώς τό άλλο βράδυ. Μέ τό πρώτο φιλί, άρχιζε μέσα της μιά πάλη, πού την έκανε νά σφαδάζη σάν δαιμονιαλήκτη και πού τελείωνε μέ τον θρίαμβο τοΰ έρωτος!

Η τέσσερα ζήσε έτσι μαζί μου δυό άλόκληρους μήνες. "Θέλε νά πάντρευθοΰμε, μά έτσι τέτοιο σχέδιο ήταν άπραγματοποίητο. Κι' όταν έφυγα άπό τήν Μπρύζ-λά-Μάρτ, στή "Βενετία τοΰ Βορρά, δπως λένε αύτή την παλαιά και γοητεΰτικη πολιτεία τής Φλάνδρας. Ήταν φθινόπωρο και τά κίτρινα φύλλα των δέντρων έπεφταν άπό τούς κήπους στά κομψευμένα νερά των καναλιών. Η Μπρύζ είνε γεμάτη άπό μοναστήρια, γοτθικές έκκλησιές και άκοτεινά

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

Η ἀπελπισία τῆς Χουάν - Φέε

Τὸ συντριβάνι σκορποῦσε τὰ κρυστάλλινα νερά του μέσα στὰ μαρμάρινη στέρνα. Παναγαλάκια πολύχρωμα, πετοῦσαν στὰ δέντρα. Λουλούδια χρυσαφιά, γαλάζια, ἁλίκα, σκόρπιζαν τὸ ἄρωμά τους.

Φαινόταν σὰν παράδεισος τὸ σπίτι τοῦ ποιητῆ Καγκιγιουδάι.

Κι' ὅμως!... Τὰ προσωπάκι τῆς κόρης του, τῆς μικρῆς Χουάν - Φέε, ἦταν χλωμὸ κι' ἔδειχνε θανάσιμη ἀγωνία.

Ἦταν ὁμορφη σὰν ζωντανὴ κούκλα ἡ δεκαεξάχρονη κόρη τοῦ Καγκιγιουδάι. Μέσα στὸ γαλάζιο της μετοξωτὸ φουστάνι, τὸ σωματάκι της ἦταν λεπτὸ καὶ χαριτωμένο σὰν κινέζικο ἀγαλματάκι λεπτοπλεγτης τέχνης. Καὶ τὸ κεφάλι της, μὲ τὰ μαῦρα ὁλόισια μαλλιὰ ποὺ πλαισίωναν ἁρμονικὰ τὸ πιὸ γλυκὸ προσωπάκι τοῦ κόσμου, στεκόταν σ' ἕνα λαιμὸ στρογγυλό, λεπτό, σὰν τοῦ κύκνου.

Κάθε φορὰ ποὺ τὸ ἑλαφρὸ ἀεράκι ἔκανε τὴν πόρτα νὰ τρίζῃ, ἡ Χουάν Φέε πεταγόταν καὶ κύτταζε μὲ μάτια γεμάτα ἀγωνία.

Ἐπὶ τέλους, κάποτε ἄνοιξε ἡ πόρτα. Ἕνας ἄνδρας, φάνηκε στὸ κατώφλι ὡς σαράντα ἐτῶν, μὲ φυσιογνωμία ἐπιδεπτική. Ἔτρεξε κατεπάνω του ἡ Χουάν Φέε καὶ κρεμάστηκε στὸ λαιμό του.

—Πατέρα! φώναξε. Γιατί ἀργήσες; Πόσο ἀγωνιοῦσα δὸ νἀρθῇς!...

Ὁ Καγκιγιουδάι τὴν κύτταξε μὲ μιὰ ματιὰ πονετική.

—Εἶνε λοιπὸν ἀλήθεια; φώναξε ἡ Χουάν Φέε. Πές μου, εἶνε ἀλήθεια;

—Ναί! ἀνασταίναξε ὁ πατέρας της.

Ἡ μικρὴ ἀρκιὰς νὰ τρέμῃ σύγκορμη.

—Πές μου τα ὅλα! παρακάλεσε.

Κάθησαν σ' ἕνα πάγκο ἀντίκρυ στὴ κρυσοφιὰ στέρνα.

—Πές μου τα ὅλα, ξανάπε μὲ κεῖλη τρεμουλιαστὰ ἡ κοπελλίτσα. Ὅλα... ὅλα...

—Ἡ θέλησι τῆς αὐτοκράτειρας Γεχονάλα Τσί εἶνε ἀμετάκλητη. Θέλει νὰ παντρέψῃ τὸ θεῖο γυιό της καὶ αὐτοκράτορα Κβάγκ - Σύ, μὲ τὴν ἀνεψιά της Σινὰν - Κιάγκ.

—Κι' ὁ Κβάγκ - Σύ; ρώτησε ἡ Χουάν - Φέε, ἐνῶ τὰ δάκρυα ὁρχισαν νὰ κυλοῦν στὰ ὁλόκλωμα μάγουλά της.

—Ἄκουσε, κόρη μου, εἶπε σοβαρὰ ὁ Καγκιγιουδάι, θὰ στὰ ἐξηγήσω ὅλα. Δὲν εἶνε τόσο ἁπλὰ τὰ πράγματα ὅπως τὰ φαντάζεσαι. Ὅταν πέθανε ὁ Τούγκτσι, ὁ νεαρὸς αὐτοκράτορας, καὶ γυιὸς τῆς Γεχονάλα - Τσί, ὅλοι φαθήκαμε πῶς ἡ δυναστεία τῶν Κοντζοῦ θὰ περνοῦσε μιὰ βαρειὰ κρίσι. Ἀλλὰ ἡ Γεχονάλα, μὲ τὴν Τσάν, τὴν ἄλλη αὐτοκράτειρα, ηὗραν μιὰ σοφὴ λύσι. Ὑιοθέτησαν τὸ μικρὸ Κβάγκ - Σύ. Ὁ Κβάγκ ἦταν ὀρφανὸ παιδὶ κάποιου ἄσημου πρίγκηπα, φτωχό. Τὸν ὠνόμασαν διάδοχο τοῦ θρόνου, κι' ἔτσι ἡ κηδεμονία, κι' ἡ πραγματικὴ ἐξουσία ἐμειναν στὰ χέρια τῶν δυὸ γυναικῶν. Τώρα ὅμως ὁ Κβάγκ - Σὺ ἔγινε δεκαεξὶ χρόνων, ἐνηλικιώθηκε, καὶ ζέρεις ὅτι ἀνέλαβε αὐτὸς τὴν ἐξουσία.

—Ἀροῦ εἶνε αὐτοκράτορας αὐτός, δὲ μπορεῖ νὰ ἐπιβάλῃ τὴ θέλησί του; βόγγηξε ἡ Χουάν - Φέε.

—Πάω λίγο ζέρεις τὸν λόγο! φιθύρισε ὁ ποιητής, κουνῶντας θλιμμένο τὸ κεφάλι του. Φαινομενικὰ εἶνε αὐτὸς ὁ αὐτοκράτορας. Στὴν πραγματικότητα ὅμως εἶνε μιὰ σκιά. Ἐξακολουθεῖ νὰ βασιλεύῃ ἡ Γεχονάλα - Τσί.

—Μὰ λένε πῶς τὸν ἀγαπάει σὰν παιδί της. Ἂν τὸν ἀγαπᾶ λοιπὸν σὰν παιδί της, δὲν θὰ θέλῃ τὴν εὐτυχία του;

—Φαντάζεται πῶς εἶνε μεγάλη εὐτυχία γιὰ τὸ Κβάγκ - Σὺ νὰ πάρῃ τὴ Σινὰν Κιάγκ.

—Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ τὸ δεχτῇ ὁ Κβάγκ - Σύ; Ἀφοῦ λέει πῶς μ' ἀγαπάει;

Τῆς κάϊδεψε ὁ Καγκιγιουδάι τὰ μαλλιὰ καὶ τὰ δακρυσμένα μάγουλα καὶ τῆς εἶπε:

—Εἶσαι παιδί! Ποιὸς τολμάει νὰ ἐναντιωθῇ στὴ θέλησι τῆς Γεχονάλα - Τσί; Ὁ Κβάγκ - Σὺ δὲν εἶνε παιδί της, γιὰ νὰ ἔχῃ πραγματικὰ δικαιώματα στὸ θρόνο. Αὐτὴ τὸν δημιούργησε. Αὐτὴ ἡ ἴδια εἶνε ἱκανὴ νὰ τὸν συντρίψῃ ἂν τῆς ἐναντιωθῇ.

—Μπορεῖσε ὡστόσο νὰ δοκιμάσῃ.

—Μοῦ τὸ πρότεινε. Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸν ἄφησα.

—Ἐσύ; φώναξε μὲ παράπονο ἡ κοπέλλα.

—Ναί, παιδί μου. Ἐγὼ ζέρω καλὰ τὸ χαρακτῆρα τῆς αὐτοκράτειρας. Ἂν τῆς ἔλεγε ἕνα τέτοιο πρᾶγμα, θὰ τὴν ἔκανε μὲ μιὰ του λέξι θανάσιμη ἐχθρά σου.

—Τί σημασία θὰ εἶχε; Γιὰ μένα τώρα, μπά, πατέρα, τίποτε δὲν ἔχει σημασία. Ἀφοῦ κάνω τὸν Κβάγκ - Σύ, δὲν θέλω τὴ ζωή.

Καὶ τὸ λεπτὸ κορμάκι τραντάχτηκε ἀπὸ δυνατὰ ἀναφυλλητά.

—Μὴν κλαῖς, τῆς εἶπε μαλακὰ ὁ πατέρας της. Γλυκειά μου κόρη, μὴν κλαῖς. Δὲν εἶσαι τόσο δυστυχισμένη. Ἔπρεπε νὰ εἶσαι ἡ πιὸ εὐτυχισμένη κοπέλλα τοῦ Πεκίνου.

Φύλησε ἡ κοπέλλα τὸ χέρι τοῦ πατέρα της.

—Ναί, πατέρα, φιθύρισε, θἄπρεπε νὰ εἶμαι εὐτυχισμένη, καὶ ἀλήθεια ἤμουν εὐτυχισμένη σὰν τὰ πουλιὰ ὡς τὸν καιρὸ ποὺ κατάλαβα πῶς ἀγαπῶ τὸν Κβάγκ - Σύ, ὡς τὸ καιρὸ ποὺ μοῦ εἶπε αὐτὸς πῶς μ' ἀγαπάει.

—Ὁταῖο ἐγώ! φιθύρισε ὁ πατέρας. Ἔπρεπε νὰ μεντέψω πῶς μοιραῖα θὰ γένῃ αὐτὸς ὁ ἔρωϊς ἀνάμεσά σας. Ὅταν ὁ Βένγκ - Τσουγκ - Χό, ὁ παιδαγωγὸς τοῦ μικροῦ αὐτοκράτορα μοῦ ἀνάθεσε νὰ τὸν μυήσω στὶς καινούργιες ἰδέες, καὶ δέχθηκα νἀρχέσῃ στὰ σπίτι μου ὁ Κβάγκ - Σύ, δὲν σκέφθηκα πῶς ἔπρεπε νὰ κρύψω ἀπὸ τὰ μάτια του τὸ θησαυρὸ τοῦ σπιτιοῦ μου, τὴ μονάκριβη κόρη μου. Ὁ ἔρωτας φούντωσε ἀνάμεσά σας, ἀγγέλ. ὁμόρφος, φλογερός, κι' ἐνῶ, συνεπαρμένος ἀπὸ τὶς ἰδέες μου, δὲν τόβλεπα. Ὅταν πιὰ τὸ ἀντελήφθηκα δὲν μποροῦσα νὰ τὸν ἀτσιατήσω χωρὶς νὰ σᾶς κάνω δυστυχισμένους.

—Κι' ἐγώ, βόγγηξε ἡ Χουάν - Φέε, κι' ἐγὼ ἔπλασα μὲ τὴ φαντασία μου μιὰ ὑπερευμένη εὐτυχία. Πῶς θὰ μ' ἔπαιρνε στὸ παλάτι του, μονάχη αὐτοκράτειρα καὶ μονάχη γυναίκα του ἐμένα, καὶ πῶς θὰ ζοῦσα εὐτυχισμένη, κοντά του, ὅπως ἔζησε ἡ μητέρα μου εὐτυχισμένη κοντά σου.

—Αὐτὸ τ' ὄνειρο πρέπει νὰ τὸ ξεχάσῃς, εἶπε μὲ πόνο ὁ ποιητής. Μονάκη αὐτοκράτειρα καὶ μονάκη γυναίκα του δὲν μπορεῖς νὰ γίνῃς. Αὐριο κιόλας ἀναγγέλλαν ται οἱ γάμοι τοῦ Κβάγκ - Σὺ μὲ τὴν Σινὰν - Κιάγκ.

—Θέλω νὰ πεθάνω, πατέρα.

—Μὴν λέσαι κουτή! Μὴν ἀπελπίζεσαι!... Ποιὸς ζέρει τί μπορεῖ νὰ γίνῃ...

—Γιὰ μένα ἔσβυσε κάθε χαρὰ στὸν κόσμο, πατέρα!...

—Μὴν λὲς ἀνοησίες, μικρούλα μου. Ὁ αὐτοκράτωρ εἶνε παιδὶ ἀκόμα, μόλις δεκαοχτὼ χρόνων. Θὰ μεγαλώσῃ καὶ θὰ κάνῃ ὅ,τι τοῦ λέει ἡ καρδιά του.

Ἄφησε κατόπιν ὁ ποιητὴς τὴν κόρη του καὶ μπῆκε μέσα στὸ σπίτι. Κι' ἡ Χουάν Φέε, ἔμεινε ὥρα πολλὴ στὸν πάγκο της, λυπημένη χύνοντας θερμὰ δάκρυα.

Θεῖα καὶ ἀνεψιά

Στὴ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀνακτόρων, δυὸ γυναῖκες μιλοῦσαν σιγά. Ἡ αὐτοκράτειρα Γεχονάλα - Τσί μὲ τὴ Σινὰν Κιάγκ, τὴν ἀγαπημένη της ἀνεψιά.

—Παιδί μου, ἔλεγε ἡ Γεχονάλα. Σήμερα εἶνε ἡ παραμονὴ τοῦ γάμου σου. Πρέπει νὰ σοῦ πῶ ὡρισμένα πράγματα. Κι' αὐτὰ ποὺ θὰ σοῦ πῶ, ὀφείλεις νὰ τὰ θυμᾶσαι σ' ὅλη σου τὴ ζωή.

—Θὰ φυλάξω μέσα στὴν ψυχή μου, ὅσα τὸ πολυτιμότερο κειμήλιο κάθε σου λέξι, εἶπε ταπεινὰ ἡ πριγκήπισσα.

—Πές μου ἄλλη μιὰ φορά, τὸν ἀγαπᾶς τὸν Κβάγκ - Σύ;

—Τὸ ζέρεις, ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα κοκκινίζοντας. Ἀπὸ τὴ στιγμὴ ποὺ μ' ἄφησες νὰ τὸν ἰδῶ κρυμμένη πίσω ἀπὸ ἕνα παραπέτασμα ἐνοιωσα γι' αὐτὸν κάτι παράξενο... κάτι...

—Τὸν ἀγάπησες, μόλις τὸν εἶδες, εἶπε κοφτὰ ἡ αὐτοκράτειρα. Αὐτὸ περίμενα κι' ἐγώ. Γι' αὐτό, πρὶν σοῦ μιλήσω γιὰ τὸ σχεδιό μου, τὸν ἔφερα στὰ διαμερίσματά μου, καὶ σὲ κάλεσα κι' ἐσένα. Ἤξερα ὅτι δὲ θὰ μποροῦσες ν' ἀντισταθῇς στὴ γοητεία του, στὴν ὁμορφιά του. Ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ συνέβαιναν ἔτσι τὰ πράγματα, πάλι θὰ σ' ἔκανα γυναῖκα τοῦ Κβάγκ - Σύ.

—Τέτοια τιμή!... μουρμούρισε ἡ Σινὰν-Κιάγκ...

—Ἡ τιμὴ εἶνε ἡ μεγαλείτερη ποὺ μπορεῖ νὰ δοθῇ σὲ μιὰ πριγκήπισσα, ἀπάντησε περήφανα ἡ Γεχονάλα. Μὰ δὲν πρέπει νὰ τὸ πάρῃς ἀπάνω σου. Ἔχεις τὴν ἰδέα ὅτι εἶσαι ἡ πιὸ ὁμορφη ἀπ' ὅλες τὶς πριγκηποπούλες;

—Ὄχι... φιθύρισε ταπεινὰ ἡ κοπέλλα.

—Καὶ βέβαια ὄχι. Νά, κυττάξου ἐδῶ στὸν καθρέφτη. Τί ὁμορφιὰ ἔχεις; Ἕνα σωματάκι ἀσήμαντο, ἕνα προσωπάκι συνηθισμένο. Μονάχα ὁμορφα δόντια ἔχεις, ποὺ ὅταν γελᾶς ἀστράφτουν. Ἡ ὁμορφιά σου εἶνε συνηθισμένη. Ἔχεις τὴν ἰδέα πῶς εἶσαι ἐξαιρετικὰ ἔξυπνη;

—Τὸ ζέρω πῶς εἶμαι κουτή, εἶπε ταπεινὰ ἡ κοπέλλα.

—Κουτὴ δὲν εἶνε μιὰ γυναῖκα ὅταν ξέρει νὰ δείχνη ταπεινωσύνη, εἶπε ἀποφθεγματικὰ ἡ Γεχονάλα. Κι' αὐτὴ τὴν ἀρετὴ τὴν ἔχεις πιὸ πολὺ ἀπ' ὅλες τὶς πριγκήπισσες. Ἀπὸ μικρὴ μοῦδειχνες ἀγάπη κι' ὑπακοή. Γι' αὐτὸ σὲ διάλεξα ἐσένα. Τὸ κατάλαβες καλά; Δὲν πρέπει νὰ τὸ ξεκάσῃς ποτέ. Σὲ διάλεξα νὰ γίνῃς γυναῖκα τοῦ θειοῦ γυιοῦ μου, ἐπειδὴ ἐσὺ ἀνάμεσα ἀπ' ὅλες τὶς πριγκήπισσες μοῦ φαίνεσαι πῶς θὰ μπορέσῃς νὰ τὸν κρατήσῃς στὸν ἴσιο δρόμο.

—Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ, φιθύρισε ἡ Σινὰν - Κιάγκ.

—Ξέρεις καλὰ ποιὸς εἶνε ὁ ἴσιος δρόμος; ρώτησε ἡ αὐτοκράτειρα καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.

—Μά... ἀποκρίθηκε ἡ κοπέλλα κοκκινίζοντας, ὁ ἴσιος δρόμος εἶνε νὰ φέρεται σύμφωνα μὲ τὴ δική σου ἐπιθυμία.

—Εἶσαι ἔξυπνη, εἶπε εὐχαριστημένη ἡ Γεχονάλα, καὶ τὴς κτύπησε καϊδευτικὰ τὸ μάγουλο. Μ' ἐσένα δὲν φοβᾶμαι τίποτε... Ἄκουσε, θὰ σοῦ πῶ ἀκόμα πιὸ ἐλεύθερα τὴ σκέψι μου. Ὁ Κβάγκ - Σὺ μόλις ἔγινε δεκαεφτὰ χρόνων, κηρύχτηκε αὐσφυνα μὲ τὸ νόμο ἐνήλικος καὶ πῆρε τὴν ἐξουσία στὰ χέρια του. Ἀλλὰ, ἂν μὲ ρωτήσῃς ἐμένα, εἶνε ἀκόμα ἕνα ἐπιπόλαιο παιδί, καὶ τίποτε πάρα πάνω. Ἡ ἐξουσία πρέπει νὰ μείνῃ στὰ χέρια μου.

Καθὼς τἄλεγε αὐτὰ πρότεινε σφιγμένη τὴ γροθιά της, μὲ μιὰ κίνησι γεμάτη δύναμι καὶ φοβέρα.

—Ἡ ἐξουσία θὰ μείνῃ στὰ χέρια σου, μεγάλη Αὐτοκράτειρα, εἶπε μὲ θαυμασμὸ ἡ Σινὰν - Κιάγκ.

—Δὲν φθάνουν τὰ λόγια, τὴν ἔκοψε ἡ Γεχονάλα, κυττάζοντάς την στὰ μάτια, σὰ νὰ ἤθελε νὰ τὴ μαγνητίσῃ. Δὲν φθάνουν τὰ λόγια. Θέλω νὰ μοῦ ὁρκιστῇς. Τὸ φοβερώτερο ὅρκο. Ἐμπρός, ἔλα, νὰ ἐπαναλάβῃς τὰ λόγια μου.

Καὶ σηκώνοντας τὸ χέρι της, ἄρχισε μὲ φωνὴ βαρειά, ἐπίσημη:

—Ὁρκίζομαι στὰ πνεύματα τῶν προγόνων μου, πῶς ποτὲ δὲν θ' ἀφήσω τὸ σύζυγό μου καὶ αὐτοκράτορα νὰ παρασυρθῇ σὲ δρόμο ἐπικίνδυνο γιὰ τὰ συμφέροντα τοῦ κράτους, καὶ πῶς θὰ τὸν συμβουλεύω πάντα νὰ εἶνε ταπεινὸς καὶ τυφλὸς ὑποταγμένος στὴν αὐτοκράτειρα. Κι' ὁρκίζομαι ἀκόμα, ἂν ποτὲ ἐναντιωθῇ στὴ θέλησι τῆς θεᾶς μου μητέρας, νὰ εἰδοποιήσω ἐγὼ ἀμέσως κρυφὰ τὴν αὐτοκράτειρα γιὰ τὸν κίνδυνο...»

Μὲ χέρι ὑψωμένο, μὲ φωνὴ τρεμουλιαστὴ ἐπαναλάμβανε τὰ φοβερὰ λόγια ἡ μέλλουσα βασίλισσα.

—Τώρα εἶμαι ἥσυχη, ἀναστέναξε μὲ ἀνακούφισι ἡ Γεχονάλα. Κατάλαβες κεῖνα, τί ὡρκίστηκες.

—Κατάλαβα, εἶπε ταπεινὰ ἡ κοπέλλα. Ὡρκίστηκα νὰ σοῦ καταδώσω κάθε σκέψι τοῦ ἀνδρός μου, ἀντίθετη πρὸς τὰ δικά σου συμφέροντα.

—Πρόσεξε, νὰ μὴ παραθῇς τὸν ὅρκο σου ποτέ, εἶπε ἡ Γεχονάλα. Γιατὶ τότε, ὁλλοιῶς σοῦ! Θὰ σὲ κατοδιώξουν ὄχι μόνο τὰ πνεύματα τῶν προγόνων σου, ἀλλὰ κι' ἐγὼ ἡ ἴδια.

—Δὲν σκέπτομαι νὰ παραθῶ τὸν ὅρκο μου, εἶπε ἡ Σινὰν - Κιάγκ. Σοῦ χρωστᾶω ἐξ ἄλλου τόσο βαθειὰ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάνεις.

Ἡ Γεχονάλα ἀλλαξε ὕφος. Τὰ χεῖλη της, χαμογέλασαν.

—Ἔλα τώρα νὰ σὲ φιλήσω, εἶπε.

Ὑποκλίθηκε ταπεινά, βαθειὰ ἡ πριγκήπισσα, κι' ἡ αὐτοκράτειρα τῆς ἔδωσε ἕνα φιλὶ στὸ μέτωπο.

—Ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ σὲ θεωρῶ ἀληθινὸ παιδί μου, εἶπε μὲ κάποια συγκίνησι.

»Ἂν ποτὲ βρεθῇς σὲ στενοχώρια, νὰρθῇς ἐλεύθερα σὲ μένα, σὰν σὲ ἀληθινή σου μάνα. Δὲν θ' ἀφήσω καμμιὰ λύπη νὰ σὲ ζυγώσῃ, καὶ κανένα κίνδυνο νὰ σταθῇ ἀπάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι σου.

—Εὐχαριστῶ! φιθύρισε ἡ Σινὰν - Κιάγκ, φιλῶντας τὴν ἄκρη τοῦ κεντητοῦ φουστανιοῦ τῆς αὐτοκράτειρας.

—Καὶ τώρα, μπορεῖς νὰ πηγαίνῃς. Πήγαινε στὰ διαμερίσματά σου. Διάταξε τὶς δοῦλες σου νὰ σὲ ἑτοιμάσουν ἀπὸ ἀπόψε. Θέλω νὰ εἶσαι ὁμορφη καὶ ἐλκυστικὴ νύφη αὔριο. Θἄλω νὰ σὲ ὡρτυεύσῃ ἀπὸ τὴν πρώτη νύχτα κιόλας ὁ Κβάγκ - Σύ. Τ' ἄκουες;

—Θὰ κάνω ὅ,τι μπορῶ, εἶπε ἡ κοπέλλα, κοκκινίζοντας ὡς τὶς ρίζες τῶν μαλλιῶν της.

Ὑποκλίθηκε κατόπιν ἄλλη μιὰ φορὰ ὡς τὴ γῆ, κι' ἔφυγε, εὐτυχισμένη καὶ ζαλισμένη ἀπὸ χαρά.

ΟΡΚΟΙ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥ

Νύκτα γλυκειά. Πάνω ἀπ' τὸ Πεκίνο, τὸ ἑλόγεμο φεγγάρι ἔριχνε ἕνα φῶς ἁπαλό, ὀνειρεμένο.

Καθισμένη στὰ παρέθυρό της ἡ Χουάν - Φέε, κύτταζε μὲ μάτια δακρυσμένα, ἁπάνω ἀπὸ τὸν τοῖχο τοῦ σπιτιοῦ της, τὰ πολύχρωμα κεραμίδια τῶν αὐτοκρατορικῶν κτιρίων καὶ ἐκστέτατον τὸν ἀγαπημένο της. Κοιμόταν ἀραγε αὐτὴ τὴν ὥρα ὁ ἄνδρας ποὺ ἀγαποῦσε; Τάκα θὰ μποροῦσε νὰ κλείσῃ μάτι; Γιατὶ ὄχι ὅμως; Εἶχε διοβάσει σὲ κάποιο βιβλίο πῶς οἱ ἄνδρες εἶνε ὅστατοι καὶ ξεχνοῦν εὔκολα.

«Ποιὸς ζέρει; Τὴ νύχτα σὰν τῆς παραμονῆς τοῦ γάμου του, ὁ Κβάγκ - Σὺ, ἴσως νὰ νοιώθῃ κάποια χαρὰ μὲ τὴ σκέψι πῶς αὔριο τέτοια ὥρα θἄκει δίπλα του μιὰ γυναῖκα... Ἴσως νὰ εἶνε ὁμορφη αὐτὴ ἡ Σινὰν - Κιάγκ... Πριγκηποπούλα σὰν αὐτή, θἄνε χωρὶς ἄλλο ὁμορφη σὰν τὸ φεγγάρι».

Τὰ σκέφτεται αὐτὰ κι' ἀναστενάζει καὶ πονεῖ ἡ μικρὴ Χουάν - Φέε.

Ἄξαφνα, μιὰ φωνὴ μαλακιὰ τὴν κάνει ν' ἀνατριχιάσῃ:

—Χουάν - Φέε!

Ἀνάμεσα ἀπὸ χίλιες ἐωνὲς θὰ τὴν ξεχώριζε τὴ φωνὴ αὐτὴ τὴ γλυκειὰ καὶ ἁρμενωτή, τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της. Ναί, εἶνε ὁ Κβάγκ - Σύ.

—Χουάν - Φέε, κατέβα! τῆς φιθυρίζει. Θέλω νὰ σοῦ μιλήσω.

Τρικλίζοντας σὰν μεθυσμένη, κατεβαίνει ἀθόρυβα στὸν κῆπο ἡ κοπέλλα.

Δὲν ἦταν ἡ πρώτη φορὰ ποὺμπαινε τέτοια ὥρα, μόλις νύχτωνε, στὸν κῆπο της ὁ Κβάγκ - Σύ. Πολλὲς φορὲς εἶχαν καθήσει μαζί, κάτω ἀπὸ τὴν κρυσοφιὰ μπανανιά, κι' εἶχαν μιλήσει ταγερά. Ὁ πατέρας της, ἔκανε πῶς κοιμόταν. Ἤξερε ὅμως ἡ Χουάν - Φέε καλὰ πῶς ζαγρυπνοῦσε καὶ πῶς παρακολουθοῦσε πίσω ἀπὸ κάποια κουρτίνα μὲ μάτια τρυφερὰ κι' ἀνήσυχα.

Κι' ἀπόψε, σίγουρα θὰ τὴν ἐβλεπε...

Τὴν ἔκοψε ὁ Κβάγκ - Σὺ μὲ λαχτάρα στὴν ἀγκαλιά του.

—Ἀγάπη μου! τῆς φιθύρισε, κι' ἡ φωνή του ἀκούστηκε πονεμένη.

Δὲν μπόρεσε νὰ κρατήσῃ τοὺς λυγμούς της ἡ κοπέλλα.

—Ἔγειρε τὸ κεφάλι της στὸν ὦμο του, καὶ τὸ κορμί της τραντάχτηκε ἀπὸ τ' ἀναφυλλητά.

—Τὸ ἤξερα πῶς θὰ ἤσουν ἀπελπισμένη, εἶπε ὁ νεαρὸς αὐτοκράτορας. Γι' αὐτὸ ἦρθα.

—Ἡ ζωή, χωρὶς ἐσένα, δὲν μοῦ φαίνεται πιὰ ν' ἀξίζῃ, φιθύρισε ἡ κοπέλλα.

—Μὴ θλίβεσαι, γλυκειά μου ἀγάπη. Ἤλθα νὰ σοῦ πῶ πῶς ἔγιναν τὰ πράγματα κι' ὁκόμα, τί σκέφθηκα, γιὰ νὰ διορθώσουμε τὸ κακὸ ποὺ μᾶς κάνουν.

—Τί μπορεῖ πιὰ νὰ γίνῃ; ἀναστένοξε ἡ Χουάν - Φέε.

—Ἄκουσε, γλυκειά μου. Θυμᾶσαι τὰ ὀνειρά μας; Νὰ σὲ πάρω, νὰ σὲ κάνω μοναδικὴ γυναῖκα μου κι' αὐτοκράτειρα, καὶ νὰ ζήσουμε ὅλη μας τὴ ζωὴ εὐτυχισμένοι!

Ἡ κοπελλα τοῦ ἀποκρίθηκε μ' ἕνα λυγμό:

—Αὐτὸ πιά, δὲν μπορεῖ νὰ γίνῃ, συγκρίσε ὁ νέος. Ὁ πατέρας σου θὰ σοῦ ἐξήγησε ὅτι ὄχι μονάχα δὲν μπορῶ νὰ ἐναντιωθῶ στὴ θέλησι τῆς αὐτοκράτειρας, ἀλλὰ πὼς δὲν θὰ ἦταν καὶ φρόνιμο νὰ τὴν κάνω νὰ ὑποφέσῃ τὴν ἀγάπη μας.

—Τὸ ξέρω, καλέ μου.

—Λοιπόν, ὑπομονέσατε αὔριο θὰ γίνουν οἱ γάμοι μου μὲ τὴν Σινὰν - Κιάγκ.

—Δὲν σκέπτομαι νὰ παραθῶ τὸν ὅρκο μου, εἶπε ἡ Σινὰν - Κιάγκ. Σοῦ χρωστᾶω ἐξ ἄλλου τόσο βαθειὰ εὐγνωμοσύνη γιὰ τὴν τιμὴ ποὺ μοῦ κάνεις.

—Ὄχι! τὴν ἐκφέϊκε ἀριστικὰ τὸ παλληκάρι. Ὄχι! Στὸ ὁρκίζομαι.

—Ἂν εἶνε ὁμορφη;...

—Κι' ἂν εἶνε ὁμορφη σὰν αὐτὴ τὴ φεγγαρολουσμένη νύχτα, πιὰ πιὸ ὁμορφη ἀπὸ σένα, δὲ μπορεῖ νὰ εἶνε, γλυκειὰ μου Χουάν - Φέε. Ἐσύ, στὰ μάτια μου εἶσαι πιὸ ὁμορφη κι' ἀπὸ τὰ λουλούδια πού ἀνθοῦνε στὸν κῆπο σου, πιὸ λαμπερὴ ἀπὸ τ' ἄστρα ποὺ λάμπουν στὸν οὐρανό. Ἐσὺ εἶσαι γιὰ μένα τὸ φῶς τοῦ ἥλιου καὶ ἡ ἀχτίδα τοῦ φεγγαριοῦ. Ἐσὺ εἶσαι γιὰ μένα ἡ μοσχοβολιὰ τοῦ λουλουδιοῦ ,καὶ τὸ κελάδημα τοῦ πουλιοῦ. Ἐσὺ εἶσαι γιὰ μένα τὸ ἀναψιχιάτικο ἀγεράκι καὶ τὸ κελάρισμα τοῦ νεροῦ. Εἶσαι ὁ κόσμος ὅλος γιὰ μένα, Χουάν - Φέε. Ἡ πιὸ πενταμορφη νεράιδα νὰ βρεθῇ δίπλα μου, κάνει τὶς χάρες της, μονάχα ποὺ σὲ συλλογίζομαι.

—Κι' ὅμως... τί μπορούμε πιὰ νὰ κάνουμε;

—Ἄκουσε λοιπόν! Θὰ παντρευτῶ αὔριο μὲ τὴ Σινὰν - Κιάγκ, καὶ φυσικὰ θ' ἀφήσω κάμποσον καιρὸ νὰ περάσῃ, χωρὶς νὰ δείχνω καμμιὰ δυσαρέσκεια γιὰ νὰ μὴ κινήσω ὑποψίες. Κι' ἔπειτα, μιὰ μέρα, θὰ παρουσιαστῶ στὴν αὐτοκράτειρα καὶ θὰ τῆς δηλώσω ὅτι θέλω νὰ πάρω καὶ μιὰ δεύτερη σύζυγο.

—Δεύτερη σύζυγο; ξεφώνισε βραχνὰ ἡ κοπέλλα.

Ὁ νέος ἀκρύμπησε μαλακὰ τὸ χέρι του στὸ μπράτσο της.

—Γλυκειὰ μου ἀγάπη, βέβαια, δὲν εἶνε αὐτὸ ποὺ ὀνειρεύτηκα γιὰ σένα. Ἀλλὰ εἶνε ὁ μόνος τρόπος νἀρθῇς κοντά μου, νὰ χαρούμε τὴν ἀγάπη μας. Δὲν τὸ καταλαβαίνεις;

—Ἀρχισε νὰ τρέμῃ σύγκορμη ἡ κοπελλίτσα.

Μὲ φωνὴ βραχνή, φιθύρισε:

—Ὁ πατέρας μου μ' ἀνάθρεψε μὲ τὴν ἰδέα πῶς εἶνε πολὺ ἀσχημη ἡ ζωὴ τοῦ γυναικωντίτη. Σ' ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, στὴν Εὐρώπη, στὴν Ἀμερική, κάθε ἄντρας ἔχει μιὰ γυναῖκα...

—Γιατὶ μοῦ τὸ λὲς αὐτό; τὴν ἔκοψε μὲ πόνο ὁ Κβάγκ - Σύ. Ἐγὼ πρῶτος δὲν σοῦ ἔλεγα πῶς θὰ εἶσαι ἡ μόνη μου γυναῖκα; Ἀλλὰ δὲν δέχθηκε νὰ γίνῃ δεύτερα μου σύζυγος, δὲ βλέπω μὲ ποιο τρόπο εἶνε δυνατὸν νὰ γίνῃς ὁλική μου, νὰ σ' ἔχω κοντά μου.

Ἀντιστάθηκε κάμποσον ὥρα ἡ μικρὴ Χουάν - Φέε. ...

—Ὄχι! Ὄχι! Ἄφησέ με μόνη. Θὰ πεθάνω. Ἀλλὰ αὐτὸ εἶνε καλλίτερο γιὰ μένα, παρὰ νὰ ζῶ δυστυχισμένη ὁλημερὶς, ταπεινωμένη ἀπὸ τὴν πρώτη σου γυναῖκα.

—Κουτή! τὴν ἔκοψε ὁ αὐτοκράτορας. Ποιὸς θὰ διευθύνῃ τὸ σπίτι μου;

»Ὅταν θἄχῃς ὅλη σου τὴν ἀγάπη, δὲν θὰ εἶσαι εὐτυχισμένη; Μὲ τὴ Σινὰν-Κιάγκ θὰ συνάπτωμαι τόσο ὅσο θἄνε ἀπαραίτητο γιὰ νὰ μὴ παραπονιέται καὶ δημιουργεῖ σκάνδαλα πῶς τὴν ἐγκαταλείπω. Ἐσὺ θὰ εἶσαι ἡ ἀληθινὴ γυναῖκα μου...

Τῆς εἶπε πολλὰ τὴν ἱκέτευσε νὰ δεχθῇ αὐτὴ τὴ λύσι. Καὶ στὸ τέλος, νικημένη ἀπὸ τὰ παρακάλια του, κι' ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ φούντωνε στὰ στήθη της ἡ Χουάν - Φέε ὑποχώρησε.

—Λοιπόν, γλυκειά μου ἀγάπη, φιθύρισε ἐξάλλος ἀπὸ χαρὰ ὁ Κβάγκ - Σύ, κι' ἐγὼ σοῦ ὁρκίζομαι πῶς θὰ κάνω τ' ἀδύνατα δυνατὰ γιὰ νὰ πάρω τοὐλάχιστον αὐτὴ τὴν ὀδειὰ, νὰ σὲ φέρω στὰ ἀνάκτορα σὰ δεύτερη σύζυγό μου. Τώρα, πρέπει νὰ γυρίσω, γιατί, ἂν ἀντιληφθῇ ἡ Γεχονάλα Τσί πῶς βγῆκα κρυφὰ ἀπὸ τὰ παλάτι, εἶνε ἱκανὴ νὰ μὲ σκοτώσῃ... Βλέπεις εἴμαστε ἀλήθεια δυστυχισμένοι. Φαντάσου ἐπειδὴ εἶμαι αὐτοκράτορας, νὰ μὴν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ βγῶ ἀπὸ τοὺς τοίχους τοῦ παλατιοῦ μου, παρὰ μιὰ φορὰ τὸ χρόνο... Εἶνε φρικτὰ αὐτὰ τὰ λόγι...

Τὴ φίλησε κατόπιν παράφορα τρελλά, κι' ἔφυγε γρήγορα, ἀφίνοντας τὴν ζαλισμένη.

Ἔκλαιγε ἡ κοπελλίτσα. Μὰ τώρα πιὰ δὲν ἤξερε ἂν

ΤΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ τοῦ δολοφόνου

Δραματικὸ διήγημα

Οἱ τελευταῖοι ἀπόγονοι τῆς παλιᾶς οἰκογενείας τῶν Ἐγκεφαλοῦ ἦταν ὁ Ἔλεκ καὶ ὁ Ἄρναντ. Ὁ πρῶτος ἀπ' αὐτοὺς εἶχε φύγει ἀπὸ πολὺ νέος γιὰ τὴ Ρωσσία, ὅπου εἶχε πανδρευθῆ, ἐνῶ ὁ ἄλλος ἔμενε στὸ Ἄλφολντ, στὸ φεουδαρχικὸ πύργο τῶν προγόνων του.

Συνέβη, λοιπόν, ὁ Ἔλεκ νὰ ἔχῃ ἕνα μοναχογυιό, τὸν Γκέζα καὶ ὁ Ἄρναντ μιὰ μοναχοκόρη, τὴ Βίλμα. Ὅταν μεγάλωσαν τὰ παιδιά τους, οἱ δυὸ ἀδελφοὶ ἀποφάσισαν νὰ τὰ παντρέψουν. Ἔτσι, δὲν θὰ ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ ζητήσουν ὁ ἕνας μιὰ νύφη κι' ὁ δεύτερος ἕνα γαμπρὸ ἀπὸ ἄλλη οἰκογένεια.

Μὰ τὰ ταξίδια ἦταν τοῦλ. δύσκολα στὴν ἐποχὴ κι' ὁ Γκέζα, ποὺ εἶχε φύγει ἀπὸ τὴν Οὐκρανία τὸ Μάιο, μόλις ἐφθασε στὶς τελευταῖες ἡμέρες τοῦ Σεπτεμβρίου στὸ Ἄλφολντ.

Ὁ Ἄρναντ, ποὺ δὲν τὸν εἶχε ἰδῆ ποτὲ ὡς τότε, βρῆκε τὸν ἀνιψιό του πολὺ σκυθρωπὸ καὶ λιγομίλητο.

Ὡστόσο, εἶχε δώσει τὸ λόγο του καὶ δὲν μποροῦσε νὰ τὸν πάρῃ πίσω.

Τὸ μόνο κακὸ ἦταν πὼς ὁ Ἔλεκ δὲν θὰ μποροῦσε νὰ παρευρεθῇ κι' αὐτὸς στοὺς γάμους τῶν παιδιῶν τους.

—Ὁ πατέρας, εἶχε εἰπῆ ὁ Γκέζα, ὑποφέρει ἀπὸ ρευματισμοὺς καὶ δὲν μπορεῖ νὰ μετακινηθῇ.

Ἡ ἀπουσία αὐτὴ τοῦ ἀδελφοῦ του εἶχε λυπήσει τὸν Ἄρναντ. Γιατὶ εἶχε νὰ συναντηθῇ μὲ τὸν Ἔλεκ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ἦταν νέοι ἀκόμη καὶ οἱ δυὸ καὶ γύριζαν ξένοιαστα μέσα στὴν ὁμορφη κοιλάδα τοῦ Τάϊς, ποὺ ἁπλωνόταν ἀτέλειωτη, μπροστὰ ἀπὸ τὸν παλιὸ πατρογονικὸ πύργο, πλάι στὸ ρεῦμα τοῦ ὁμώνυμου ποταμοῦ.

Ἔτσι, ἔγιναν σὲ λίγο οἱ γάμοι τοῦ Γκέζα καὶ τῆς Βίλμας, χωρὶς νὰ παρευρεθῇ σ' αὐτοὺς ὁ Ἔλεκ.

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ χαρακτῆρας τοῦ Γκέζα ἄλλαξε πολύ, ἀλλὰ ὄχι γιὰ νὰ γίνῃ καλλίτερος. Φερνόταν τώρα μ' ἕναν τρόπο αὐταρχικό, παραπελάσιο τῆ σκληρότητα τοῦ καὶ συχνὰ ἀπουσίαζε ἀλόκληρες βδομάδες ἀπὸ τὸν πύργο, γιὰ νὰ τρέξῃ στὴ γειτονικὴ πόλη τοῦ Ἄραντ, ὅπου σαπαλοῦσε τεράστια ποσὰ στὰ χαρτιὰ καὶ στὶς διασκεδάσεις.

Ὡστόσο, ὁ Ἄρναντ, ἀπὸ σεβασμὸ πάντα σὲ Ὅλη σὲ φορερὴ ρᾶξι μὲ τὸν γαμπρό του, γιὰ νὰ μὴ στενοχωρήσῃ τὴ δυστυχισμένη Βίλμα, ποὺ φαινόταν νὰ ὑποφέρῃ πολὺ ἀπ' τὴ διαγωγὴ τοῦ συζύγου της.

Μ' αὐτὸ τὸν τρόπο πέρασε ὁ χειμώνας κι' ἦρθε ἡ ἄνοιξις.

Ξαφνικά, ἕνα ἀπόγευμα, ἕνα κατασυνοισμένο ἁμάξι, φάνηκε νὰ ἔρχεται πρὸς τὸ μέρος τοῦ πύργου.

Ὁ Γκέζα ἀπουσίαζε ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες. Ἡ Βίλμα καὶ ὁ πατέρας της ἄγγιξαν στὸ κεφαλόσκαλο. Πόση ἦταν, ἡ ἐκπληξίς τοῦ Ἄρναντ, ὅταν εἶδε νὰ κατεβαίνῃ ἀπὸ τὸ ἁμάξι ὁ ἀδελφός του!

Ὁ Ἔλεκ ἀνέβηκε τρέχοντας σχεδὸν τὶς σκάλες καὶ ἔσφιξε στὴν ἀγκαλιά του τὸν ἀδελφό του καὶ τὴ νύφη του.

—Ἐνόμιζα πὼς ἤσουν ἄρωστος, εἶπεν ὁ Ἄρναντ.

—Ἐγὼ ἄρρωστος; Ἔκαμε ὁ Ἔλεκ.

—Δὲν ὑποφέρεις λοιπὸν ἀπὸ ρευματισμούς; ξαναεῖπε ὁ Ἄρναντ.

—Πῶς σοῦ ἦλθεν αὐτὴ ἡ ἰδέα, ἀδελφέ μου; φώναξε γελαστὸς ὁ Ἔλεκ.

Ὁ Ἄρναντ ξυνωώσε τὴν καρδιά του νὰ σφίγγεται.

Πέρασαν κατόπιν καὶ οἱ τρεῖς στὸ σαλόνι.

—Ποῦ εἶνε, λοιπόν, ὁ Γκέζα; ρώτησε ξαφνικὰ ὁ Ἔλεκ.

—Ὁ Γκέζα ἔχει πάει στὸ Ἄραντ, ἀπάντησε ἡ Βίλμα. Ἀσχολεῖται τώρα τελευταία μὲ μερικὲς ὑποθέσεις...

—Μὲ ὑποθέσεις ὁ γυιός μου; ἔκαμε ὁ Ἔλεκ. Ὡς τώρα μόνο γιὰ τὸ κυνήγι εἶχε δείξει ἐνδιαφέρον...

Αὐτὴ τὴ φορά, τὰ βλέμματα τοῦ Ἄρναντ καὶ τῆς κόρης του συναντήθηκαν. Ὑπῆρχε κάτι στὰ δυὸ μιὰ ἐκφρασις ἀγωνίας. Γιατὶ ὁ Γκέζα τοῦ γνώριζαν αὐτοὶ ἀποστειλεφτεὶ τὸ κυνήγι καὶ τοὺς εἶχε πῆ ὅτι δὲν εἶχε κυνηγήσει ποτὲ στὴ ζωή του.

—Τὸν συνοδεύει κι' ὁ Γιούρκα; ρώτησε σὲ λίγο ὁ Ἔλεκ.

—Δὲν ὑπάρχει κανένας Γιούρκα ἐδῶ, ἀδελφέ μου, ἀπάντησε ὁ Ἄρναντ. Ἴσως κάνεις λάθος.

—Στὴν ἀσχῆ μὲ νόμιζις γιὰ ἄορατο, εἶπεν ὁ Ἔλεκ. Τώρα μὲ νομίζεις γιὰ ξεχασμένο. Κι' ὅμως δὲν πιστεύω ν' ἄλλαξε στὸ δρόμο τὸ ὄνομά του ὁ Γιούρκα...

—Δὲν ξέρω κανένα Γιούρκα, ἐπέμεινε ὁ Ἄρναντ.

—Πῶς, λοιπόν, φαντάζεσαι τὸν ὑπηρέτη τοῦ γυιοῦ μου; ρώτησε ὁ Ἔλεκ. Γιατὶ βέβαια ἔφυγαν μαζὶ ἀπὸ τὴν Οὐκρανία καὶ κρέπει νὰ ἐρθόσαν μαζὶ ἐδῶ...

—Ὁ Γκέζα ἦλθε μόνος του στὸν πύργο, ἀπάντησε ξερὰ ὁ Ἄρναντ.

—Δὲν μπορῶ νὰ καταλάβω. Ἂς εἶνε... Ὁ Γκέζα θὰ μᾶς τὰ ἐξηγήσῃ ὅλα ὅταν γυρίσῃ.

Ἡ ἀτμόσφαιρα εἶχε γίνει, ξαφνικά, βαρειὰ ἀνάμεσα στοὺς τρεῖς αὐτοὺς ἀνθρώπους. Ὑπῆρχε κάτι ποὺ δὲν μποροῦσαν νὰ τὸ ἐξηγήσουν.

Ἡ Βίλμα εἶχε πάρει στὰ χέρια της ἕνα κέντημα καὶ κεντοῦσε νευρικὰ γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχή της. Ὁ Ἔλεκ εἶχε ἀνάψει τὸ μακρὺ τσιμπούκι του καὶ συχνὰ ἀπουσίαζε ἀλόκληρες βδομάδες ἀπὸ τὸν πύργο, γιὰ νὰ τρέξῃ στὴ γειτονικὴ πόλι

14ον δωδεκάδες έφθασαν στούς πρόποδες τού Εβερεστ, όπου τούς περίμεναν πάντα οι 'Ινδοί, κατασκηνωμένοι.

Γιά πρώτη φορά, άπό πολύν καιρό, ξανοιοιμήθηκαν σέ σκηνές κι' έφαγαν κρέας μαγειρεμένο, γαρνιρισμένο μέ λαχανικά.

Τό πρωί, ό Νιστέρ απκώθηκε άπό νωρίς. Καθώς τριγύριζε κοντά στήν κατασκήνωσι, είδε νά έρχεται πρός τό μέρος του ή 'Έλλεν.

'Η κοπέλλα φαινόταν σήμερα άκόμη πιό ώμορφη, πιό φωτεινή...

—Θέλετε νά κάνωμε ένα γύρο μαζί; πρότεινε, πιάνοντας τόν νέο άπ' τό μπράτσο.

'Εκείνος έπιασε τό κέρι της κι' έμεινε άμίλητος γιά λίγο.

—Ναί, άς περπατήσωμε... είπε έπειτα, άναστενάζοντας.

'Εμεινε μέ τό κεφάλι σκυμμένο. Δίσταζε νά μίλήση, ν' άρχίση μιά δύσκολη ομολογία...

—Δέν ξέρετε ποιός είμαι, 'Ελλεν! μουρμούρισε έξαφνα. Πρέπει νά σάς διηγηθώ πώς ήλθα έδώ... θυμάσθε τό ρόλο τού λιποβούτη, πού έπαιζα πάνω στό πλοίο, όταν πρωτογνωρίσθηκα μέ τόν πατέρα σας; Σάς είπα τότε ότι ήμουν δημοσιογράφος. Σάς γέλασα!... Θέλω τώρα νά σάς διηγηθώ όλη τή ζωή μου... άπ' τό βράδυ πού είχα αποφασίσει νά πνιγώ στό Σηκουάνα...

—Θέλατε ν' αύτοκτονήσετε;

—Δέν τό έκαμα όμως, καθώς βλέπετε! Προτίμησα ν' άλλάξω ζωή. Έπήρα τό τραίνο γιά τή Μασσαλία. Κι' έκεί...

Κόκκινος άπό ντροπή, ό νέος διηγήθηκε τήν κλοπή πού είχε κάνει, πρίν άφήση τή Γαλλία.

Καθόντουσαν κι' οι δυό σ' ένα σωρό άπό πέτρες, 'Η 'Ελλεν χαμογελούσε αίνιγματικά, ένώ ό νέος μιλούσε μέ φωνή υπόκωφη.

—Νά παιδί είμαι! πρόσθεσε έπι τέλους, άναστενάζοντας. 'Ενας κλέφτης!... Κι' όμως τόλμησα νά σάς άγαπήσω, νά σάς ζητήσω νά γίνετε γυναίκα μου... νά μοιρασθήτε τή ζωή μου!... Δέν ήθελα νά σάς μιλήσω άκόμη, έδώ, γιατί ήξερα ότι θά άρνηθήτε, καί τότε θάπρεπε νά φύγω. Σκόπευα λοιπόν νά σάς συνοδεύσω πρώτα ώς τήν Καλκούτα...

Δέν τολμούσε νά σηκώση τά μάτια του.

Δίστασε νά πιάση τό κέρι της κοπέλλας.

—Δέν άπαντάτε, 'Ελλεν!... συνέχισε. Πέστε μου, σάς παρακαλώ φρικτ;... Θά μέ διώξετε;

Κοκκινίζε, χλώμιαζε, μπέρδευε τά λόγια του...

—Κυττάχτε έμπρός σας, Ζάν! πρόφερε έξαφνα ή 'Ελλεν. 'Υπάρχει μιά άπάντησις παλιά, γραμμένη πρίν άκόμη κάμετε τήν έρώτησί σας... άλλά πού ίσχύει πάντοτε!

'Ο νέος άνασήκωσε τό κεφάλι του, κύτταξε γύρω του... Πάνω σέ μιά πέτρα, διέκρινε μιά έπιγραφή, πού έκανε νά χοροπηδήση ή καρδιά του στά στήθη του:

«Βάρρος, Ζάν! Σάς άγαπώ! 'Ελλεν».

Τού φάνηκε ότι έλυωνε κάτι μέσα του, ότι τό μυαλό του σταματούσε...

'Εσφιξε τήν 'Ελλεν στήν άγκαλιά του, τρουλίζοντας:

—Ζήν, ξαναγεννιέμαι νά σάς κάνω εύτυχισμένη!... Τώρα δέν έχω πιά άνάγκη ν' άλλάξω προσωπικότητα, γιά νά ξεφύγω άπό μιά ζωή άνοστη καί πεζή... Ξαναπαίρνω λοιπόν τό όνομά μου, γιά νά σάς τό προσφέρω...

Καί τής φιθύρισε τό όνομα αύτό, πού τήν έκανε νά σαστίση, γιατί ήταν ένα άπ' τά άριστοκρατικώτερα καί ίστορικώτερα τής Γαλλίας.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

'Ο γάμος έγινε στό Παρίσι, δυό μήνες άργότερα, σέ στενώτατο κύκλο.

'Η οικογένεια τού γαμπρού θεώρησε έξευτελιστική αύτή τήν ένωσι του μέ τήν κόρη ένός έργοστασιάρχου. 'Αλλά ό ίδιος άδιαφόρησε γιά τήν γνώμη τών συγγενών του.

Μόνον ό Μπέρντ, ό Πέτερχεντ κι' ό 'Αλλς παρευρέθηκαν στήν τελετή.

'Ο μικρός 'Ινδός είχε ντυθή εύρωπαϊκά κι' είχε μάθει κι' όλας νά τρώη μέ τό πιρούνι, άντί μέ τά δάκτυλά του. Δέν είχε όμως δεχθή νά πάη στό σχολείο, όπως τού συνέστησε ό μεγάλος του φίλος. Γύρισε μόνος νά τρέξη όλη τήν ήμερα στό Δάσος τής Βουλώνης, μέ τό άλογο πού τού είχε χαρίσει.

Στό τέλος τού γεύματος τών γάμων, ό γαμπρός έκρινε ότι μπορούσε νά μιλήση, έπι τέλους γιά τή Σαρτάλ.

"Εβαλε πάνω στό τραπέζι τούς δυό χρυσούς βώλους καί διηγήθηκε όλη τήν περιπέτεια του, μέ κάποια έλαφρή είρωνεία.

—Ύπάρχει άληθινά ό έπίγειος παράδεισος; πρόσθεσε. 'Η έπεσα θύμα παραισθήσεως; Δέν ξέρω!... Αύτό τό χρυσάφι, μπορεί νά τό βρήκα κάπου άλλού, κι' όχι στή Σαρτάλ... Έξ άλλου, ό 'Αλλς κι' έγώ βρισκόμαστε σέ τέτοια κατάστασι, ώστε δέν είχαμε άκριβή συναίσθησι τής πραγματικότητος... Θά σάς παρακαλέσω συνεπώς νά μήν έπαναλάβετε σέ κανένα αύτά πού σάς είπα...

'Αλλά ό καθηγητής είχε δρμήσει κι' όλας άπάνω του, τόν έσφιγγε, έκλαιγε άπό χαρά καί φώναζε:

—Τό ήξερα!... Τό ήξερα!... Ύπάρχει λοιπόν ή Σαρτάλ!... Μπορούμε νά τήν βροῦμε!... Δέν σάς γέλασα, Μπέρντ!... 'Ομολογήστε ότι είχα δίκιο, ότι άνακάλυψα ένα άπό τά μεγαλείτερα μυστικά τού κόσμου!... Πότε φεύγει πλοίο γιά τή Καλκούτα;

'Ο Ζάν κι' ή 'Ελλεν κυττάχθηκαν, σαστισμένοι. 'Επειτα κύτταξαν τόν Μπέρντ. 'Εκείνος είχε πάρει μιά έφημερίδα κι' έβαχνε λουκα τίς στήλες της.

—Αύριο φεύγει ή Μαυριτάνια, δήλωσε άπλά. Μπορούμε νά φτάσωμε έγκαίρως στή Μασσαλία, μέ τό αύτοκίνητο... Μέ συγχωρείτε, παιδιά μου, άν σάς άφινω έτσι άπότομα...

—Μά, μπαμπά!...

—Σούτ! Σέρεις ότι, όταν άποφασίσω κάτι, δέν άλλάζω εύκολα ίδέα... Περιττόν νά σού συστήσω έκεμπόθεια... Νά μή μάθη κανείς ποῦ πηγαίνω, γιατί δέν θέλω νά μέ κυνηγήσουν οί δημοσιογράφοι!

'Ο 'Αμερικανός φίλησε τήν κόρη του καί τόν γαμπρό του καί πρόσθεσε, γυρίζοντας στόν καθηγητή:

—Δρόμο, Πέτερχεντ! Έμείς δέν έχομε τόν έρωτα, γιά νά μάς άπασχολή! Πάμε λοιπόν νά βρούμε τή Σαρτάλ!...

ΤΕΛΟΣ

ΤΟ ΜΕΛΙ ΑΔΥΝΑΤΙΖΕΙ!

Τί διεπίστωσε ό δόκτωρ Μέρεϋ

Πιστεύεται συνήθως ότι τό μέλι, περισσότερο άπ' όλα τά ζαχαρωτά, είνε κατάλληλο γιά δσους θέλουν νά παχύνουν. 'Αν πιστεύουμε όμως τό νεαρό Οὔγγρο γιατρό "Ερνο Μέρεϋ, τό μέλι άποτελεί άπειναντίας περίφημη τροφή γιά μιά δίαιτα άπισχναντική καί φέρνει γρήγορα άποτελέσματα, χωρίς μάλιστα τήν πείνα καί τόν έκνευρισμό πού προκαλεί συνήθως αύτή ή δίαιτα!

Τό μέλι έκρησιμοποιείτε ώς φαρμακο άπό τά άρχαία χρόνια, ίδίως στίς άρρώστειες τής καρδιάς καί τών νεφρών καί κατά τής δυσκοιλιότητος. Επίσης οί άρχαίοι γιατροί τό συνιστούσαν κατά τίς φλεγμονές, έφ' δσον όμως προερκόταν άπό μέλισσες πού είχαν βοσκήσει σέ άρωμένα φυτά.

'Ο δόκτωρ Μέρεϋ άνεκάλυψε έντελώς τυχαίως ότι τό μέλι δυνατίζει. Είχε είδικευθή στήν θεραπεία τής παχυσαρκίας. Μιά άπ' τίς πελάτισσές του λοιπόν, πού έκανε συνεχώς βάρος, έγινε ξαφνικά τόσο εύερεθιστη, ώστε κατάντησε άνίκανη γιά κάθε έργασία καί μπήκε στά νοσοκομεία. 'Εκεί, τίς έδωσαν μέλι γιά νά δυναμώση. 'Η κατάστασις της καλλιτέρεψε γρήγορα κι' έξακολούθησε νά τρέφεται μέ μέλι. 'Ο δόκτωρ Μέρεϋ φοβόταν ότι θά πάχαινε, άλλά άναγκάσθηκε νά έγκρίνη αύτη τή δίαιτά της, γιατί ύπήρχε κίνδυνος νά πάθη μικρά δωμάτια τού τετάρτου πατώματος, χωρίς τήν άνεσι τού άσανσέρ.

'Επι 3 βδομάδες λοιπόν, πού έμεινε στό νοσοκομείο, ή κυρία έτρωγε ένα φλυτζάνι μέλι κάθε μέρα. Κατόπιν μπόρεσε νά γυρίση στή δουλειά της. 'Αλλά τό καταπληκτικό ήταν ότι δέν είχε αύξηθή καθόλου τό βάρος της!

'Η περίπτωσις αύτή ένέπνευσε στόν Μέρεϋ τήν καινούργια καί έπαναστατική θεωρία της χρησιμοποιήσεως τού μελιού άπ' δσους θέλουν ν' άδυνατίσουν. Παρατήρησε πρώτα ότι μέ τή δίαιτα αύτή, οί γυναίκες κάνουν 13 κιλά σ' ένα μήνα, οί άντρες 10 κιλά καί τά παιδιά 4 κιλά. Δέν άρκεί όμως νά παίρνη κανείς ένα φλυτζάνι μέλι, έπι πλέον τής κανονικής δίαιτης του. Πρέπει έπίσης νά κοιμάται πολύ. 'Ο ύπνος δέν παχαίνει, άλλά συντελεί στήν κατανάλωσι ύδατανθράκων άπ' τόν όργανισμό καί έξαλείφει τό συνοσθίωμα τής πείνας. Δέν πρέπει νά σηκώνεται κανείς ένωρίς, γιατί ή πείνα είνε συνήθως μεγαλείτερη τίς πρώτες πρωϊνές ώρες, άπ' τίς 6 ώς τίς 9. Είνε προτιμότερο νά έργάζεται τό βράδυ καί νά πέφτη στό κρεββάτι τά μεσάνυκτα. Θά κοιμάται 12 - 13 ώρες τήν ήμέρα, κι' έπι ένα μήνα θά τρώη μόνο 100 δράμια μέλι τήν ήμέρα καί 30 δράμια κρέας. Έτσι θά άδυνατίση γρήγορα, χωρίς καμμιά δυσάρεστη συνέπεια. Είνε άπαραίτητο όμως νά συνεχίση αύτή τή δίαιτα έπι ένα όλόκληρο μήνα.

◆◆

—'Απ' τά 48 άμερικανικά βιβλία, πού ή πώλησίς τους πέρασε τό 1.000.000 άντίτυπα, κατά τά 70 τελευταία χρόνια, τά 33 ήσαν γραμμένα άπό άνδρες καί τά 15 άπό γυναίκες.

—Ένα είδος τού θαλασσινού πού λέγεται «πίννα», έκκρίνει μιά ούσία πού γίνεται νήμα μέ τό όποίο ύφαιναν άλλοτε στήν 'Ιταλία ύφάσματα.

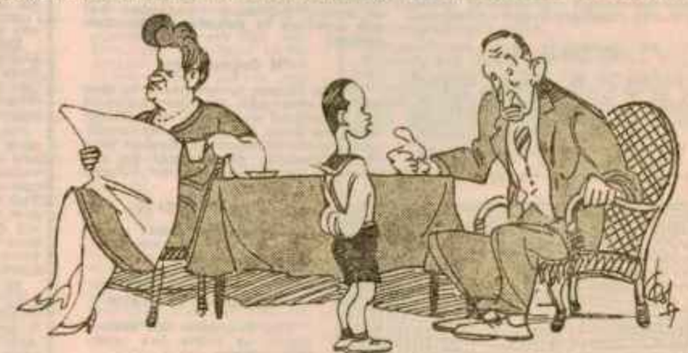

—Μπαμπά, τί θά πή «αύτοδιάθεσις»;
—Αύτό τό πράμμα, παιδί μου, μόνο ή μαμά σου τό ξέρει!
(Σχέτσο Φ. Δημητριάδη)

ΜΙΑ ΚΗΔΕΙΑ κι' ένας γάμος

'Ο Μάριος έφθασε λαχανιασμένος στό τέταρτο πάτωμα τού παλιού σπιτιού. Είχε άνεβή τή σκάλα τρέχοντας. Κτύπησε τήν πόρτα τού διαμερίσματος τής μητρίτης του σκεπτόμενος συγχρόνως πώς δέν έφταινε ή δυσπιστημένη ή μητρίτη του άν μέ τό μικρό μισθό πού έπαιρνε καί μέ τό βάρος τής γρηάς μητέρας της ήταν άναγκασμένη νά μένη στό παλιό έκείνο μέγαρο σέ τρία μικρά δωμάτια τού τετάρτου πατώματος, χωρίς τήν άνεσι τού άσανσέρ.

—Καλησπέρα, Μάριε, τού φώναξε χαρούμενη ή γέα άνοίγοντας τήν πόρτα. Πώς άπό θύ, τέτοια ώρα;

'Ο νέος της έδωσε ένα γοντρό χαρτί μέ μαύρο περιθώριο καί προχωρώντας μέσα σωριάστηκε σέ μιά πολυθρόνα.

—Πέθανε ό θείος μου! της έξήγησε.

Στά μάτια της Μαρίας φάνηκε, χωρίς νά τό θέλη καί ή ίδια μιά λάμψις έλπίδος.

—Ω, δυστυχώς δέν μ' άφησε ούτε πεντάρα, έσπευσε νά προσθέση ό Μάριος. 'Η μικρή του σύνταξις περιά στά παιδιά του. Δέν ήταν κανένας πλούσιος Αμερικανός θείος, όπως θά ήλπιζες ίσως.

—'Εγώ; διαμαρτυρήθηκε ή Μαρία. Μά δέν έκανα καθόλου τέτοια σκέψι. 'Απόρησα μόνο βλέποντάς σε αύτή τήν άσυνήθιστη ώρα.

—"Ηρθα νά σού πώ πώς αύριο το πρωί θά πάω μαζί στήν κηδεία. 'Αν διάφορο άν δέν ύπάρχει κληρονομιά. "Ηταν άδελφός τού πατέρα μου...

Γιά μερικές στιγμές έπεκράτησε μιά στενόχωρη σιωπή.

—Είμαστε ύποχρεωμένοι νά πληρώσωμε καί τά έξοδα τού ταξί, πρόσθεσε ό Μάριος. Τί νά γίνη; 'Υπομονή!

'Αναστέναξε σταϊκα, καί ή μητρίτη του τού άπάντησε μ' ένα άλλο στεναγμό.

—Νά είσαι λοιπόν έτοιμη αύριο στίς δκτώ, θά περάσω νά σέ πάρω.

★

'Ο Μάριος καί ή Μαρία περίμεναν μέ άνυπομονησία τή μέρα πού θά κατώρθωναν νά πανηγυρίσουν. 'Εκείνος ήταν 27 έτών κι' έκείνη 23. Δέν είχαν λοιπόν καιρό γιά νά χάσουν καί άσφαλώς δέν θά έχαναν άν είχαν στή διάθεσί τους ένα μικρό κεφάλαιο πού τούς ήταν άπαραίτητο γιά ν' άνοίξουν σπίτι. Ύπάλληλοι καί οί δυό τού ίδιου γραφείου, δέν μπορούσαν παρά νά βασίζωνται στό μισθό τους, 8.000 φράγκα έκείνος καί 6.000 αύτή, τό δλον 14 χιλιάδες.

Τά χρήματα αύτά θά τούς έφταναν γιά νά ζήσουν. Πού θά εύρισκαν όμως τό ποσόν πού τούς χρειαζόταν γιά νά καλύψουν τά πρώτα μεγάλα έξοδα, τα άπαραίτητα γιά κάθε νέο άνδρόγυνο;

Είχαν καί οί δυό συγγενείς, άλλά τό νά έλπίζουν βοήθεια έκ μέρους των ήταν σάν νά βασιζόντουσαν στόν πρώτο άριθμό τού λαχείου. 'Όλοι αύτοί οί συγγενείς βρισκόντουσαν στην ίδια οικονομική κατάστασι μέ τόν θείο τού Μάριου! σού είχε πεθάνει τώρα

★

Στίς δκτώ άκριβώς, ό Μάριος έβρισκε μέ ταξί γιά νά πάρη τήν άρραβωνιαστικιά του. "Ηταν ντυμένος μ' ένα μαύρο κοστούμι καθαρισμένο μέ βενζίνη.

Οί δυό νέοι μπήκαν στό ταξί καί ό Μάριος έδωσε στό σωφέρ τή διεύθυνσι τού θείου του. "Επρεπε νά διατρέξουν άλλεπάλληλο τό Παρίσι, διαδοχικά δυό γειτονιές θείας δωσε γιατί ήταν ζωγρ της πόλεως. "Έτσι έφθασαν τήν τελευταία στιγμή, τήν ώρα άκριβώς τού ξεκινούσαν νιά τό αύτοκίνητο πού θά συνόδευαν τήν κηδεία.

'Ο Μάριος καί ή Μαρία προσπαλλήσθηκαν κι' αύτοί μέ τά ταξί τους πίσω άπ' την πομπή. "Εμειναν καί οί δυό σιωπηλοί καί είχαν τό θλιμμένο ύφος πού ταιριάζουν σέ περιστάσεις.

"Υστερα άπό λίγο ό Μάριος θέλησε κάτι νά πή χαμηλόφωνα, ή μητρίτη του όμως ξέρει τό δάχτυλο στά χείλη της συνιστώντας του νά σωπάση.

Τό ταξί έξακολούθησε έτσι νά προχωρή κοιμισμένα. 'Η Μαρία έκανε τή σκέψι ότι γιά ένα φτωχό συνταξιούχο, ή κηδεία φαινόταν άπεριβόλιστα πολυτελής. Είχε μετρήσει κοιμισμένα δεκαεπτά στεφάνια καί τριάντα αύτοκίνητα.

Είπε ψιθυριστά την άποψι της στόν άρραβωνιαστικό της κι' έκείνος της άπάντησε μέ μιά χειρονομία πού σήμαινε πώς δέν ήξερε τίποτε.

'Ο Μάριος ξορκίζε κατοπίν μιά πλάγια ματιά στό ταξίμετρο πού αύτοκινήτου: 750 φράγκα. 'Ενώ έκανε μέ τό μυαλό του τόν όπολογισμό πόσο θά στοίχιζε ή κηδεία αύτή, τό ταξί σταμάτησε. Είχαν φθάσει κιόλας άπ' έξω άπ' τό νεκροταφείο.

"Εξαφνα, ένας κύριος μέ ρεδιγκότα έπιασε τήν πόρτα, εύχαρίστησε τόν Μάριο καί τή Μαρία γιά τήν εύγένειά τους καί τούς παρακάλεσε νά τού δώσουν τά όνόματά τους. Τά έγραψε σ' ένα σημειωματάριο κι' ύστερα άπομακρύνθηκε κάνοντας μιά τελευταία όκόλουθη.

Σέ λίγο τό ταξί γύρισε πρός τά πίσω καί πήρε τρέχοντας τό δρόμο της έπιστροφής.

—Δυστυχώς, δέν ύπαρχει δωμάτιο! σκέφθηκε ό Κλάνου έξοδιαστικά. Πρέπει νά σάς ειδοποιήσω άπό τόν ιδιοκτήτη τού πρακτορείου νά έπιστρέψη το δακτυλίδι.

—Αύτή τή φορά γελιέσθε! διαμαρτυρήθηκε έκείνος. Ψάχτε μέ, άν θέλετε.

"Εγινε μιά συστηματική έρευνα, χωρίς νά βρεθή τό δακτυλίδι. 'Αλλά ό Κλάνου είχε τήν εύπνοια νά κρατήση τόν άνθρωπό του, ώς δτου έτοιμάσθηκε ή άποστολή τού ταχυδρομείου τού ξενοδοχείου. Καί τότε άπεδείχθη ότι είχε μαντεύσει σωστά... 'Ανάμεσα στίς έκατοντάδες φακέλλους, ένας περιείχε κάτι σκληρό καί άγκάθες... 'Ο λιποδύτης είχε κλείσει τό δακτυλίδι σ' ένα φακελλο άπευθυνόμενον σ' ένα συνεργό του, καί τόν είχε ρίζει στό ταχυδρομικό κουτί, γιά νά φυγοδικήση έτσι τό κλεμμένο κόσμημα!

Αλλοτε πάλι, ό Κλάνου έπιασε ένα άπατεώνα, πού χρησιμοποιούσε ένα διαβολικό τέχνασμα: Περνούσε έμπρός άπό τό θύμα του, πού καυχέντιαζε μέ κάποιο συνέναιό του, κι' άφινε νά πέση κοντά του, δπίσω άπό άφημάδα, μιά πέτσινη τσάντα πού κρατούσε. 'Ο συνέναιός του έλεγε τότε στό θύμα ν' άνεύρουν την τσάντα, γιά νά έξακριβώσουν σέ ποιόν άνήκει. Μέσα σ' αύτην εύρισκαν μερικές έκατοντάδες δολλάρια, κάρτα ταυτότητας κι' ένα άπόκομμα έφημερίδος — πλαστό — πού περιέγραφε τον κάτοχο της τσάντας ώς έκαπομμύριούχο έπιχειρηματία καί μεγάλο φιλάνθρωπο. Όταν τού έπεστρέφαν την τσάντα του, ό φιλάνθρωπος πραγματικά τού άντιπρόσφερε γιά την ταπεινότητά τους καί συγκατατίθετο νά δεχθή τή συμμετοχή τους σέ μιά έπιχείρηση μέ κέρδη τεράστια. Τό θύμα την πλήρωνε συνήθως τό δίνε ένα άσβαστο χαρτικό κουπόνι, πού δέν τό ξανάθλεπε πιά!

'Εκτός άπό τή συλλογή τών διαφόρων κοκοπιών, ό Κλάνου έχει καί χίλια δυό άλλα καθήκοντα γιά την έξασφάλιση της κανονικής λειτουργίας των ξενοδοχείων. Ένα άπ' αύτα είνε νά πολεμήσουν οί αύτοκτονίες, πού δημιουργούν πάντα άνεπιθύμητο σκάνδαλον. Οί άνθρωποι του παρακολουθούν κάθε πελάτη, πού τούς φαίνεται παράξενος γιά μερικές μέρες, κι' έπειδούνουν έγκαίρως. Τελευταίως, ό Κλάνου πρόσεξε μιά κλεψιά σέ ένα φαρμακείο. Ρώτησε κατόπιν τό φαρμακοποιό κι' έμαθε ότι ή κοπέλλα είχε άγοράσει μιά μεγάλη δόση υπνωτικού φαρμάκου. Πήγε άμέσως νά την βρή κι' έτσι τήν έσωσε τόσο πειστικά, δστε την κατάφερε νά έγκαταλείψη το σχέδιο της αύτοκτονίας κι' ν' άντιμετωπίση τή ζωή μέ καινούργιο θάρρος.

Τέλος, ό Κλάνου έχει καί τό μπελά τών έντιμων πελατών τών ξενοδοχείων, πού έγκαθον νά πάρουν μαζί τους φεύγοντας ένα... ένθύμιο! μιά πετσέτα, ένα δσημένιο κουτάλι, μιά ήλεκτρική λάμπα... Υπολογίζεται ότι ή ζημιά τών 15.000 άμερικανικών ξενοδοχείων άπ' αύτές τίς άκροκολιές φθάνει τίς 200 κιλ. δολλάρια τήν έβδομάδα. 'Ο Κλάνου έχει καταρτίσει ένα άρχείο τών πελατών πού έχουν την άσκηση αύτή συνηθείας, κι' έτσι τά ξενοδοχεία δέν τούς δέκονται πιά.

Τό κυνήγι τῶν «ποντικῶν»

Σύλτερ Κλάνου ὁ διώκτης τῶν λιποδυτῶν

Μέ την άποκατάστασι τών άεροπορικών συγκοινωνιών, έχουν συγκεντρωθή στήν 'Αμερική πολλοί άπ' τούς μεγαλείτερους λιποδύτες κι' άπατεώνες, μέ την έλπίδα νά βολευουν άπό χέρι λίγο άπ' τό άφθονο χρήμα τών 'Αμερικανών. 'Ιδίως τά ξενοδοχεία, γεμάτα άπό πελάτες μέ παραφουσκωμένο πορτοφόλι, έχουν γίνει ό κυριώτερος στόχος αύτών τών... έπιχειρηματιών τού ποδαριού. Οί περισσότεροι παρουσιάζονται ώς άντιπρόσωποι ξένων μεγάλων έμπορικών οίκων, πού έπιθυμούν, δήθεν, ν' άρχίσουν εισαγωγικο - έξαγωγικόν έμπόριον μέ την 'Αμερική.

'Η έπίσημη άστυνομία δέν έπαρκεί γιά νά τούς ξουδετερώση. Γι' αύτο λοιπόν διωργανώθηκε άπ' τόν πρώην άστυνομικό Σύλτερ Κλάνου ένα ίδιωτικό γραφείον Προστασίας Ξενοδοχείων. Οί 150 έμπειροι ντετέκτιβ πού τό άποτελούν, ύπηρετούσαν προηγουμένως στήν άστυνομία ή στή στρατιωτική μυστική ύπηρεσία. Τώρα έχουν άναλάβει τά φύλαξι 60 μεγάλων ξενοδοχείων τής Ν. Υόρκης. Τό γραφείο έχει καταρτίσει πλήρες σύστημα συγκεντρώσεως πληροφοριών καί τέλειο άρχειο μέ τίς φωτογραφίες καί τά στοιχεία τών γνωστότερων λιποδυτών, άπατεώνων καί πλαστογράφων. 'Εκδίδει δύο φορές τό μήνα δελτίο πληροφοριών, γιά τούς ίδιωτικούς ντετέκτιβ όλων τών ξενοδοχείων καί συνδέεται μέ τά ξενοδοχεία αύτά μ' ένα σύστημα τηλετυπικό. 'Η όργάνωσίς του πρόκειται νά έπεκταθή σ' όλόκληρη τή χώρα. Έτσι, άν π.χ. ένας περιόδοπος ήποντικός» ζητήση δωμάτιο σ' ένα ξενοδοχείο τού Σικάγου, δλα τά ξενοδοχεία της ίδιας πόλεως, άλλά καί όλόκληρης τής 'Αμερικής, θά λάβουν μιά είδοποίησι μέ την τηλετυπική μηχανή τους. Καί, άν κάθε ξενοδοχείο, δποιασδήποτε πόλεως, πού θά έμφανισθή ό άνεπιθύμητος πελάτης, θά πάρη την στερεότυπη άπάντησι:

—Δυστυχώς, δέν ύπαρχει δωμάτιο!

Κάποτε ό Κλάνου είδοποιήθηκε ότι είχε κλοπή ένα βραχίονιο διαμαντένιο δακτυλίδι μιδς ήθοποιού τού Χόλλυγουντ. Πήγε άμέσως στό ξενοδοχείο, δπου είχε γίνει ή κλοπή. Καθώς ήταν έτοιμος νά μπή στό άσανσέρ, είδε νά κατεβαίνη τή σκάλα ένας γνώριμος τύπος, παλιός κλέφτης κοσμημάτων. Τόν πλησίασε άμέσως καί τού ζήτησε χωρίς προλόγους νά έπιστρέψη τό δακτυλίδι.

—Αύτή τή φορά γελιέσθε! διαμαρτυρήθηκε έκείνος. Ψάχτε με, άν θέλετε.

"Εγινε μιά συστηματική έρευνα, χωρίς νά βρεθή τό δακτυλίδι. 'Αλλά ό Κλάνου είχε την εύπνοια νά κρατήση τόν άνθρωπό του, ώς δτου έτοιμάσθηκε ή άποστολή τού ταχυδρομείου τού ξενοδοχείου. Καί τότε άπεδείχθη ότι είχε μαντεύσει σωστά... 'Ανάμεσα στίς έκατοντάδες φακέλλους, ένας περιείχε κάτι σκληρό καί άγκάθες... 'Ο λιποδύτης είχε κλείσει τό δακτυλίδι σ' ένα φακελλο άπευθυνόμενον σ' ένα συνεργό του, καί τόν είχε ρίζει στό ταχυδρομικό κουτί, γιά νά φυγοδικήση έτσι τό κλεμμένο κόσμημα!

Αλλοτε πάλι, ό Κλάνου έπιασε ένα άπατεώνα, πού χρησιμοποιούσε ένα διαβολικό τέχνασμα: Περνούσε έμπρός άπό τό θύμα του, πού καυχέντιαζε μέ κάποιο συνέναιό του, κι' άφινε νά πέση κοντά του, δπίσω άπό άφημάδα, μιά πέτσινη τσάντα πού κρατούσε. 'Ο συνέναιός του έλεγε τότε στό θύμα ν' άνεύρουν την τσάντα, γιά νά έξακριβώσουν σέ ποιόν άνήκει. Μέσα σ' αύτην εύρισκαν μερικές έκατοντάδες δολλάρια, κάρτα ταυτότητας κι' ένα άπόκομμα έφημερίδος — πλαστό — πού περιέγραφε τον κάτοχο της τσάντας ώς έκαπομμύριούχο έπιχειρηματία καί μεγάλο φιλάνθρωπο. Όταν τού έπεστρέφαν την τσάντα του, ό φιλάνθρωπος πραγματικά τού άντιπρόσφερε γιά την ταπεινότητά τους καί συγκατατίθετο νά δεχθή τή συμμετοχή τους σέ μιά έπιχείρηση μέ κέρδη τεράστια. Τό θύμα την πλήρωνε συνήθως τό δίνε ένα άσβαστο χαρτικό κουπόνι, πού δέν τό ξανάθλεπε πιά!

'Εκτός άπό τή συλλογή τών διαφόρων κοκοπιών, ό Κλάνου έχει καί χίλια δυό άλλα καθήκοντα γιά την έξασφάλιση της κανονικής λειτουργίας των ξενοδοχείων. Ένα άπ' αύτα είνε νά πολεμήσουν οί αύτοκτονίες, πού δημιουργούν πάντα άνεπιθύμητο σκάνδαλον. Οί άνθρωποι του παρακολουθούν κάθε πελάτη, πού τούς φαίνεται παράξενος γιά μερικές μέρες, κι' έπειδούνουν έγκαίρως. Τελευταίως, ό Κλάνου πρόσεξε μιά κλεψιά σέ ένα φαρμακείο. Ρώτησε κατόπιν τό φαρμακοποιό κι' έμαθε ότι ή κοπέλλα είχε άγοράσει μιά μεγάλη δόση υπνωτικού φαρμάκου. Πήγε άμέσως νά την βρή κι' έτσι τήν έσωσε τόσο πειστικά, δστε την κατάφερε νά έγκαταλείψη το σχέδιο της αύτοκτονίας κι' ν' άντιμετωπίση τή ζωή μέ καινούργιο θάρρος.

Τέλος, ό Κλάνου έχει καί τό μπελά τών έντιμων πελατών τών ξενοδοχείων, πού έγκαθον νά πάρουν μαζί τους φεύγοντας ένα... ένθύμιο! μιά πετσέτα, ένα δσημένιο κουτάλι, μιά ήλεκτρική λάμπα... Υπολογίζεται ότι ή ζημιά τών 15.000 άμερικανικών ξενοδοχείων άπ' αύτές τίς άκροκολιές φθάνει τίς 200 κιλ. δολλάρια τήν έβδομάδα. 'Ο Κλάνου έχει καταρτίσει ένα άρχειο τών πελατών πού έχουν την άσκηση αύτή συνηθείας, κι' έτσι τά ξενοδοχεία δέν τούς δέκονται πιά.

ΡΟΜ ΜΟΥΣΕΙΟ

Μικρά ΑΡΙΣΤΟΤΕΧΝΗΜΑΤΑ

Ἡ καρδιὰ καὶ τὸ στομάχι

Ἡ κ. Ἄλλεν Μπαλάντιγκ ἦταν ὄχι μόνον ἡ πιὸ ἀφοσιωμένη σύζυγος, ἀλλὰ καὶ ἡ πιὸ καλὴ νοικοκυρὰ τῆς τελευταίας τῶν πρώτων δεκαετιῶν τοῦ αἰῶνος στὴ Βρίστολ ποὺ ἀσχολοῦνται μὲ τὰ μητέρας τῆς, δοῦ καὶ ἀπὸ μαθήματα νοικοκυρικῆς τῶν διαφόρων μεγάλων περιοδικῶν...

"Οταν, πρωτοῦ ἀκόμα παντρευτῇ, ἡ κυρία Μπαλάντιγκ διοθέζε τὰ περιοδικὰ σὰπό, δὲν ἔδινε προσοχὴ οὔτε στὶς μόδες, οὔτε στὰ περιστατικὰ τῆς ἐποχῆς. Τὸ μόνο θέμα ποὺ τὴν ἐνδιέφερε ἦσαν οἱ πρακτικὲς συμβουλὲς γιὰ τὸ γυναικεῖο νοικοκυριό.

Σημείωνε, λοιπόν, μὲ ἕνα κόκκινο μολύβι ὅλα ἐκεῖνα τὰ φύλλα τοῦ περιεχαν μιὰ συνταγὴ μαγειρικῆς ἢ ἕνα καλὸ τρόπο καθαρισμοῦ τῶν λεκέδων. Δὲν μάζευε ὅμως μόνον συνταγὲς κι' ὁδηγίες! Προσπαθοῦσε πάντα νὰ εἰσάξῃ στὸ σπίτι της ὅ,τι ἀποτελεῖ τὴ βάσι ὅλων ἐκείνων τῶν συμβουλῶν, ποὺ δίνουν τὰ περιοδικὰ στὶς γυναῖκες. Ἔτσι κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι:

«Σ' ἕνα νοικοκυρὶ καλὰ ὀργανωμένο δὲν πρέπει νὰ μένῃ κανένα περισσεῦμα, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ πετιέται τίποτες.

— Ξέρεις Χάρυ, εἶπε μιὰ μέρα ἡ ἀγαία Μπαλάντιγκ στὸν ἄνδρα της, πρέπει νὰ εἶμαι πάντοτε προσεκτικὴ καὶ οἰκονόμος... Δὲν εἶμαστε, ἀγαπητέ μου, ἑκατομμυριοῦχοι. Τὸ ξέρεις καλὰ αὐτό... Μιὰ κακὴ νοικοκυρὰ τετὰ τὰ λεπτὰ σὰ δρόμο, κάνει ἔξοδα ἀσκοπα κι' ἀσκλλάνιστα. Θὰ δῇς ὅμως ὅτι ἐγὼ δὲν εἶμαι τέτοια!...

— Ποτὲ δὲν ἀμφιβάλλω γι' αὐτό, τῆς ἀπάντησε ὁ Χάρυ Μπαλάντιγκ. Εἶσαι ἡ καλλίτερη νοικοκυρὰ κι' ἡ τρυφερότερη σύζυγος ποὺ ὑπάρχει στὸν κόσμο!

Καὶ γιὰ νὰ ἐπιφυλάξῃ τοὺς ἐπαίνους αὐτοὺς, τῆς κάλεσε ὅπου σκατοὰ φιλιὰ στὰ ροδοκόκκινα μάγουλά της. Τὴν ἄλλη μέρα συνέπεσε νὰ ἔχῃ ὁ Χάρυ ἀνοιξίες.

— Δὲν θαίρνεις λίγα ροῦχα ἀκόμα; ἐπέμενε ἡ γυναῖκα του.

— Ὄχι, σ' ἐξαρτιστῶ!... τὸς ἀπάντησε ἐκείνος.

— Μήπως εἶσαι ἀδιάφορος; τὸν ρώτησε ἡ Ἄλλεν μ' ἀπορία.

— Μὰ ὄχι, χρυσή μου. Κάθε ἄλλο...

Ἡ ἴδια σκηνὴ ἐπαναλήφθηκε καὶ γιὰ τὸ πυρί, καθὼς καὶ γιὰ τὰ φρούτα. Τὸ ἀποτέλεσμα, φυσικά, ἦταν νὰ περιαστέρουν τὴν ἡμέρα ἐκείνη μερικὰ φαγητὰ. Λοιπὸ ἦταν ἀρκετὸ νὰ κάτῃ τὴν Ἄλλεν δυσπυχισμένη.

— Συγχώρησέ με, Χάρυ! εἶπε λυπημένη στὸν ἄνδρα της.

— Νὰ σὲ συγχωρήσω; ρώτησε ἐκεῖνος ἐκπληκτος. Καὶ γιατί;

— Γιατί φάνηκα τόσο ἀδέξια... Ἀγόρασα πάρα πολλὰ πράγματα, περισσότερα ἀπ' ὅσα χρειαζώμαστε... Δὲν ξέρω κι' ἐγὼ πῶς τὸ ἔπαθα αὐτό! Καὶ ὅμως δὲν εἶμαι καμμιὰ σπάταλη!...

— Μό, ἀγαπητή μου Ἄλλεν, δὲν φταίς ἐσύ. Δὲν ἀγόρασες τίποτε περισσότερο ἀπ' τὸ κανονικό... Μόνο ποὺ ἔπιγε νὰ μὴν πετιὰ σήμερα πολύ, αὐτὸ εἶνε ὅλο!...

— Αὐτὰ τὰ λὲς γιὰ νὰ μὲ παρηγορήσῃς, εἶπε ἐκείνη μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Εἶσαι καλός... Ἐχεις καρδιὰ μεγάλη... Θέλεις νὰ φορτωθῇς ἐσὺ τὶς εὐθύνες τοῦ δικοῦ μου λάθους!

★

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ὁ Χάρου Μπαλάντιγκ, γιὰ νὰ εὐχαριστῇ τὴ γυναῖκα του, σὺν τὴν λύπησε, φρόντιζε ν' ἀδειάζῃ τὸ πιάτο του τελείως. Στὴν ἀρχὴ ἡ Ἄλλεν εὐχαριστήθηκε πολὺ ἀ τὸ φαΐ. Ἔτσι, δὲν μπορεῖσε νὰ τὸν ἀπηγορήσῃ καινεῖς ὅτι ἦταν σπάταλη!

Ἡ τοῦτη ὅμως ἄρχιζε νὰ σοῦζεψε τὴς, τὴν ἔκανε νὰ μαγειρεύῃ διαρκῶς περισσότερο φαγητό. Συνχρόνως τῆς πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ μιὰ τρομερὴ ὑποψία:

«Ὅτι φαρμάκι δὲν ἔπαιρνε ὁ Χάρου στὸ πάτο του! σκέφθηκε. Ποιητὰ φοσὶ εἶδα τόσ' φορὰ ἀνθρώπους!... Κι' ὅμως ἄλλοτε, ὅταν ἤμαστε ἀκόμα ἀρραβωνιασμένοι κι' ὁ πατέρας μου τοῦ ἔκανε τραπέζι, ἔτρωγε ὅλως ὅλες ὁ κόσμος καὶ λιγώτερο μάλιστα. Ἔχω ἀκούσει νὰ λένε ὅτι οἱ ἀρωτευμένοι γάνουν τελείως τὴ δρεξὶ ποὺ σοβίσεται, λειπὸν ὅτι ὁ Χάρου μ' ἀγαποῦσε τότε!... Ἐνῶ τώρα...»

Κι' ἡ διαγνωσμένη κυρία Μπαλάντιγκ ξεσπασε σὲ κλεισματα ἀσυγκράτητα...

Ὅταν ὁ Χάρου γύρισε τὴν ἡμέρα ἐκείνη ἀπὸ τὶς γραφεῖα του, ἀντιλήφθηκε ἀμέσως τὴν ἀλλαγὴ ποὺ εἶχε ἐπιφέρῃ στὴ γυναῖκα του ὄχρὴ καὶ ταραχοδιάθετη.

— Δὲν εἶνε τίποτε! τοῦ εἶπε ἐκείνη γιὰ νὰ τὸν ἡσυχάσῃ. Εἶμαι μόνον λίγο κουρασμένη.

— Πράκτες ν' ἀγαπαθῇς, ἀγάπη μου! τῆς ἀπάντησε ὁ Χάρου. Σ' ἀνακαλῶ πολλὰ καὶ δὲν θέλω νὰ σοῦ πόνῃς τίποτε!...

— Λέει φέμματα ἀπὸ εἰκαὶ σκλάβα τὰ Ἄλλεν. Πῶς μπορεῖ ποτὲ νὰ μ' ἀγαπήσῃ... Ἐνας τόσο φαγὰς ἄνθρωπος;...

Ὁ Χάρου, ποὺ δὲν εἶχε ἀντιληφθῇ τὶς ὑποψίες τῆς συζύγου του, ἐξακολουθοῦσε νὰ τρώῃ... νὰ τρώῃ τὴν περιόδρομο, γιὰ νὰ μὴ τὴν προσβάλῃ στὴν ἐγωισμὸ τῆς, ὡς νοικοκυρά.

Τὸ μαρτύριο ὅμως ποὺ ὑφίστατο ἀπὸ τὴν καταναγναστικὴ αὐτὴ πολυφαγία ἦταν χειρότερο κι' ἀπ' τὸ πιὸ σκληρὸ βασανιστήριο. Πρὸς χάριν τῆς γυναίκας του, κυτοῦνταν νὰ κάθε γεύμα νὰ πάθῃ δυσπεψία.

Καὶ τὰ μάνα ποὺ κατόρθωνε μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ — χωρὶς νὰ τὸ ξέρῃ — ἦταν νὰ πεθάνῃ τὴν Ἄλλεν ὅτι εἶχε πάρει νὰ τὴν ἀγαπᾷ!...

Οἱ μεγάλοι πόνοι φέρουν τὶς μεγάλες θυσίες. Ἔτσι, λοιπόν, ἡ Ἄλλεν ἔκαμε τὴν ἑξῆς σκέψι: «Κάθε μία μπουκιὰ ποὺ κατατίνει ὁ Χάρου, εἶνε κακοψυχία ἀπόδειξῆ τῆς ἀδιαφορίας του! Ἀλλὰ θὰ κάμω τὸ καθήκον μου ὡς τὸ τέλος... Χρκεῖσθηκα νὰ εἶμαι πιστὴ σύζυγος... Θὰ ὑποφέρω, λοιπόν, χωρὶς νὰ βγάλω οὔτε λέξι! Ποτὲ δὲν θὰ μάθῃ ὅτι ἡ καρδιά μου ἔχει γίνει πιὰ κομμάτια, ὅτι εἶμαι ἕνα ἀνθρώπινο πουρκάλι... Θὰ φροντίσω νὰ εἶνε πάντοτε εὐτυχῆς.

Ἐπὶ τέλους ἔρτασε τὸ Πάσχα. Ἡ κυρία Μπαλάντιγκ ἑτοίμασε στὸ σῶμά της ἕνα ἐπὶ τὸ γεῦμα λουκουλλειο. Στὴ σάλτσα ὅμως κάθε φαγητοῦ εἶχαν κολλήσει καὶ μερικὰ βλέφαρα ἀπὸ τὰ ὡραῖα της μάτια!...

Ὅταν ἀντίκρυσε ὅλα ἐκεῖνα τὰ φαγητά, ὁ δυστυχισμένος Χάρου, εἶπε στὴ γυναῖκα του:

— Δὲν νομίζεις, ἀγάπη μου, ὅτι μαγείρεψες πάρα πολλὰ πράγματα;...

«Προπετεύεται! ἀνεφώνησε ἡ Ἄλλεν. Ἐγὼ ὅμως δὲν θὰ τὸν ἀφήσω νὰ ὁμολογήσῃ. Εἶνε ἀρκετὴ ἡ δική μου θυσία».

— Μὰ σχι! τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη. Δὲν εἶνε καθόλου πολλά.

«Προπετεύεται νὰ τὴν κάμω νὰ στεναχωρηθῇ ἀκόμητος ὁ Χάρου, προτιμῶ νὰ φάω καὶ τὸ τραπεζομάντηλο ἀκόμα καὶ τὰ πιάτα καὶ τὰ σπρούνια!...»

Κι' ἐκῶ κατάπινε ἥρωϊκὰ τὶς μπουκιές, προσπαθοῦσε νὰ δίωση κουράγιο στὸν ἑαυτό του, συλλογιζόμενος τοὺς διάφορους ἐρασιτὰς τοὺς ὁποίους φιλοῦσαν οἱ θρῦλοι κι' ἡ ἱστορία κι' οἱ ὁποῖοι ἀφοσιώνανταν γιὰ τὴν ἐρωτά τους.

Ὅταν τελείωσαν ἐπὶ τέλους καὶ τὰ ἐπιδόρπια, ὁ Χάρου αἰσθάνθηκε τὴν ἀνάγκη νὰ ξαπλωθῇ στὸν καναπέ.

«Κύτταζε! ἀνεφώνησε τότε ἡ Ἄλλεν. Ἄλλοτε ἤταν τόσο εὐθύμος μετὰ τὸ φαΐ, εἶχε τόσο κέφι!... Ἐνῶ τώρα, τὸ μόνο ποὺ ἐπιθυμεῖ, εἶνε νὰ τὸν ἀφήσω στὴν ἡσυχία του... Ω, πόσο γρήγορα τελείωσε τὸ μυθιστόρημα τῆς ἀγάπης μας!... Εἶμαι βέβαια ὅτι ἀπακοιμήθηκε κιόλας... θ' ἄρχιση μάλιστα καὶ νὰ ροχαλίζῃ...».

Ἀλλὰ ὁ Χάρου, ἀντὶ νὰ ροχαλίζῃ, ἄρχισε νὰ φωνάζῃ, νὰ γυρεύεται καὶ νὰ ἀναστενάζῃ. Ὑπῆρχε ἀπὸ τροιερὸς ὁ φιάλτης. Ἔλεγε δυὸ ἡμίσεις, ντυμένους μὲ στολὴ μαγείρου, νὰ τὸν κρεμοῦν ἀπὸνητο, ἐνῶ ἕνας διάβολος, μὲ νύχια γαμψὰ καὶ μὲ φυσιογνωμία δμοια μὲ τῆς Ἄλλεν, τοῦ ἔχωνε στὸ στόμα διὰ τῆς βίας μεγάλα κομμάτια ροσυπίας καὶ τεράστιες ποντίγιαες!...

Ὅταν ξύπνησε, εἶδε συγκινέμενον πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του τὸ γιατρό του σπιτιοῦ.

Ἡ Ἄλλεν εἶχε τρέξει νὰ τὸν φωνάξῃ, ὅταν εἶδε τὴν κατάστασή του.

— Γιὰ σ' ὄνομα τοῦ Θεοῦ, γιατρέ! τοῦ εἶπε τότε κρυφὰ ὁ Χάρου. Σᾶς ἱκετεύω νὰ πῆτε στὴ γυναῖκα μου ὅτι ἔχω ἀνάγκη ἀπὸ διαιτα, ἀπὸ δίαιτα ἀσκητική!...

Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Χάρου Μπαλάντιγκ κι' ἡ γυναῖκα του, ἡ καλὴ του Ἄλλεν, γυάριαν καὶ πάλι τὸν ἔρωτα, τὴ χαρὰ καὶ τὴν εὐτυχία ποὺ λίγα ξέρει νὰ δώσῃ ὁ γάμος ἀπὸ μιὰ ταρ ζάνα!

Σ. ΜΠΕΛΛ

Ἀμερικανικὲς ΕΦΕΥΡΕΣΕΙΣ

Γιὰ νὰ ἔχουμε ἥνεσι, ἀσφάλειαν, οἰκονομίαν χρόνου

Δὲν περνάει βδομάδα, χωρὶς ν' ἀναγγέλλῃ ὁ Τύπος διάφορες καινούργιες ἐφευρέσεις, ποὺ ἀφορῶν τὴ βιομηχανία, τὶς συγκοινωνίες, τὴ διατροφή, τὴν καθημερινὴ ζωή, κλπ. Ἀλλ' αὐτὲς λοιπὸν ποὺ ἀναμφισβήτητα ἀπὸ τελευταῖο τεῦχος του ἕνα μεγάλο περιοδικὸ τῆς Νέας Ὑόρκης, διαλέξαμε ἐδῶ τὶς πιὸ ἐνδιαφερούσες.

Πρώτη ἀπ' ὅλες εἶνε ἕνα φορητὸ ραδιόφωνο τῆς τσέπης, ὄχι πολὺ μεγαλύτερο ἀπὸ ἕνα ἀναπτῆρα, καὶ συντονισμένο ὥστε νὰ παίρνῃ μόνον ἐκπομπὲς εἰδήσεων ἀπὸ ἕνα ὡρισμένο σταθμό, μὲ σταθερὸ μικρὸς κύματος καὶ μὲ ἀκτίνα ἐνεργείας 40 χιλιομέτρων. Ἡ λειτουργία του στηρίζεται σὲ μιὰ πρωτότυπη μέθοδο ποὺ χρησιμοποιήθηκε κατὰ τὸν πόλεμο σὲ ἐκρηκτικὲς ρουκέτες ποὺ ἔσκαζαν σὲ ὡρισμένη ἀπόστασι ἀπ' τὸ στόχο. Περιέχει μιὰ πηλίνη πλάκα, σκεπασμένη μὲ δυὸ στρώματα ἀργύρου καὶ ἀνθρακος καὶ συνδεδεμένη μὲ μικροὺς συμπυκνωτάς. Τὸ κόστος τοῦ μικροσκοπικοῦ αὐτοῦ ραδιοφώνου εἶνε ἐλάχιστο: μόνο 10 δολλάρια. Λειτουργεῖ δὲ χωρὶς νὰ χρειάζεται νὰ τὸ συνδέσῃ κανεὶς μὲ κεραία ἢ μὲ ἠλεκτρικὸ ρεῦμα.

Ἄλλη ἐφεύρεσις ἀφορᾷ τὴν καλτσοβιομηχανία. Μιὰ καινούργια μηχανὴ φτιάνει μεταξωτὲς κάλτσες δίκως ραφή, καὶ μὲ τέτοιο τρόπο ὥστε νὰ κουν σχῆμα κανονικώτατο, νὰ μὴν ξεκολλήνουν ποτὲ καὶ νὰ μὴ γλυστροῦν κάτω ἀπ' τὸ πόδι.

Γιὰ τοὺς φιλάθλους κατασκευάσθηκαν σκὶ ἀπὸ μέταλλο "μαγνήσιον". Εἶνε ἐλαφρότερα ἀπ' τὰ ξύλινα, στερεώτερα καὶ πιὸ γλυστερά, χωρὶς κὰν νὰ χρειάζονται ν' ἀλειφοῦν μὲ κερὶ ὅπως ἐκεῖνα.

Ἕνα νέο ντένι, μακρὺ καὶ στενό, ἔχει στὴ μιὰ ἄκρη του τέσσερες σειρὲς τρίχες ἀπὸ ἀγαλόνι, ποὺ σχηματίζουν μιὰ μικρὴ βούρτσα. Ἔτσι μπορεῖ κανεὶς νὰ ντενίζεται καὶ νὰ βουρτσίζῃ συγχρόνως τὸ κεφάλι του. Εἶνε ἕνας συνδυασμὸς κατάλληλος ἰδίως γιὰ ταξειδιῶτες.

Ἄλλος πρόμοιος συνδυασμὸς εἶνε ἕνα κούφια βουρτσάκι τῶν δοντιῶν, ποὺ περιέχει στὸ ἐσωτερικό του ὁδοντόπαστα.

Ὁ κῦρος τοῦ αὐτοκινήτου, ὅπου τοποθετοῦνται τὰ δοχεῖα μὲ τὴν ἐφεδρικὴ βενζίνη, μπορεῖ νὰ ἐξασφαλισθῇ ἀπ' τοὺς κλέφτες μ' ἕνα νέο σκεπασμα ποὺ κλείνει μὲ μυστικὸ μηχανισμό. Γιὰ νὰ τ' ἀνοίξῃ ὁ ἰδιοκτήτης, πρέπει νὰ γυρίσῃ μιὰ λοιπὸν ὡρισμένες φορὲς πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ πρὸς τ' ἀριστερά, ὅπως γίνεται στὶς κλειδαριὲς τῶν χρηματοκιβωτίων. Μὲ τὸ ξανακλείσιμό του, τὸ σκεπασμα κλειδώνεται πάλι αὐτομάτως.

Τὰ μικρὰ σκάμπι δεντράκια κινδυνεύουν ἀπὸ ζῶα καὶ ἔντομα. Τὰ προφυλάσσει ὅμως περίφημα ἕνα περικάλυμμα ὕψους 60 πόντων, ἀπὸ πλεγμένες πλαστικὲς ὕλες, ὅπου ἔχει κανεὶς παρὰ νὰ τὸ περάσῃ γύρω στὸν κορμὸ τοῦ δέντρου, ὅταν ἔχῃ διάμετρο μόνο 6 - 7 πόντους, καὶ νὰ τὸ ἀφίσῃ ἐκεῖ. Ὅσο καντρένει ὁ κορμός, τὸ περικάλυμμα ἀνοίγει περισσότερο, γιατὶ ἔχει μιὰ φυσικὴ ἐλαστικότητα.

Μὲ μιὰ νέα μέθοδο, τὰ ψάρια μεταφέρονται σὲ μεγάλες ἀποστάσεις, διατηρώντας ὅλη τὴ φρεσκάδα τους, δίκως πάγο. Ἀφοῦ τυλιχθοῦν ἕνα - ἕνα μὲ σελλοφὰν, τοποθετοῦνται μέσα σὲ εἰδικὰ ἀπομονωτικὰ κιβώτια καὶ φύχονται ὡς τὸ μπέρ. Ἔτσι καθὼς εἶνε συσκευασμένα, ἡ θερμοκρασία τους ἀνεβαίνει κατόπιν κατὰ 1 μόνο βαθμὸ κάθε 3 ὥρες. Μποροῦν λοιπὸν νὰ διατηρηθοῦν κρῦα καὶ φρέσκα ἐπὶ 24 ὥρες καὶ συνεπῶς νὰ ταξιδέψουν σὲ μακρυνὲς ἀποστάσεις.

Γιὰ τὴ μεταφορὰ τῶν αὐγῶν, οἱ Ἀμερικανοὶ σκέφθηκαν ὅτι τὸ στραγγυλὸ σχῆμα τους δὲν εἶνε διόλου πρακτικό. Συμφωνεῖ λοιπὸν νὰ ταίζωνται οἱ κόττες μὲ τροφὴ δίκως φόσφατο, γιὰ νὰ γεννοῦν αὐγὰ χωρὶς φλοῦδι. Τὰ αὐγὰ αὐτὰ τοποθετοῦνται, μετὰ τὴ γέννησί τους, μέσα σὲ κυδικὰ κελλούτια, ἀλειμμένα ἐσωτερικῶς μὲ μιὰ οὐσία ποὺ στερεοποιεῖται καὶ ἀντικαθιστᾷ τὸ φλοῦδι. Κι' ἔτσι τὰ αὐγὰ γίνονται κυδικά, στερεώτατα κι' εὐκολομετακόμιστα!

Ἕνας κτηματίας τῆς Νεμπράσκα κατάφερε νὰ γεννοῦν οἱ κόττες του ἕνα ἄλλο εἶδος ἀφυπνιστῶν αὐγῶν: μὲ κροκὸ κόκκινο καὶ πράσινο! Τὸ ἐπιτυγχάνει ἀνακατεύοντας στὴν τροφὴ τους ὡρισμένες χρωστικὲς οὐσίες, ὅπι ἐπιβλαβεῖς, οἱ ὁποῖες περνοῦν στὰ αὐγά τους.

◆◆

Τὸ ἠλεκτρικὸ σίδερο

Διατηρεῖτε καθαρὸ τὸ ἠλεκτρικό σας σίδερο. Πρὶν τὸ μετακειριοθῆτε, σκουπίστε το ἀπὸ κάτω, ἔτσι κατόπιν εἶνε ἕτοιμο, μ' ἕνα ὑγρὸ πανί, κι ἐπειτα μ' ἕνα στεγνό. Πρὶν σιδερώσετε κολλαρισμένα ρούχα, τρίψετε τὸ σίδερο ἐλαφρὰ πάνω σ' ἕνα χαρτί, ἀπὸ ὁποῖο ἔχετε σκορπίσει φίλο ἀλάτι. Προσέχετε τὸ κορδόνι τοῦ σίδερου. Εἶνε τὸ εὐπαθέστατο τμῆμα του. Μὴ τὸ τυλίγετε ποτὲ γύρω του, πρὶν τὸ σίδερο κρυώσῃ τελείως. Ἡ θερμότης τὸ καταστρέφει. Μὴ τὸ τραβᾶτε, μὴ τὸ δένετε κόμπους. Ὅταν ἀρχίσῃ νὰ ψθείρεται, ἀντικατάστατέ το, γιὰ ν' ἀποφύγετε δυστυχήματα. Ἂν τὸ σίδερό σας ἔχῃ διακόπτη, τὸν γυρίζετε ἀφοῦ τὸ βάλετε στὴν πρίζα.

Εὐαφόρη

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ὁ διάσημος δόκτωρ Λουρμὲ ἔχει κατορθώσῃ τὴν ἀνακάλυψη τοῦ ἀνεφὰ Ἰρὶν μὲ τὸν ὁποῖο ἐπιδιώκει τὸν πολεμικὸ ἰσοπεδωτὴ καὶ γιὰ τοὺς γυναικοκόλογους Σιέρρα, Ρεϋμὸν Σιέρρα. Οἱ γενικοὶ φεύγουν γιὰ τὴν Ἰταλία καὶ μετὰ λίγες μέρες ὁ Λουρμὲλ λαβαίνει ἀπὸ τὸ Ραύμον ἕνα τηλεγράφημα στὸ ὁποῖο τοῦ γράφει ὅτι τοῦ μένουν τὴν Ἰρὶν καὶ τὸν καλεῖ κοντά του. Ὁ Λουρμὲλ πείθεται τὸ βαθὺ του Ματὸλ καὶ φεύγουν γιὰ τὴ Βενετία. Ἐκεῖ συναντοῦν τοὺς ἀνυφάσκος καὶ πληροφοροῦνται περιβόξους πράγματα. Ἡ Ἰρὶν τοῦ διηγεῖται ὅτι κάποιος τὴν βασανίζει ἀπὸ μακριά, τῆς δίνει φιλτρα καὶ τῆς μολυσβίζει τὶς γυμὲς σάρκες. Πράγματι φαίνονται στὸ σῶμα της τὰ σημάδια. Ἴσιὸς εἶνε ὁ ἀφαστὲς καὶ τρομερὸς σὲ τὸς ἐχθρός. Πρόκειται ἀσφαλῶς περὶ μαγγανείας κι' ὁ Λουρμὲλ ἀναλαμβάνει τὴ διεφώτιση αὐτὸ τὸ μιστήριο. Γιὰ νὰ προφυλάξῃ κάτοικος τὴν ἀντεμὰ του ἀποφασίζει νὰ πάῃ μεταφέρων σ' ἕνα ὑποβρύχιο ποὺ θὰ φύγουν γιὰ τὸν Ἀτλαντικό. Ἔτσι θὰ φύσουν μεταξὺ τοῦ μὰ γου καὶ τῆς Ἰρὲν τὶ θάλασσα. Τὴ στιγμὴ ποὺ ποιάνεται τὰ μπὶ στὸ ὑποβρύχιο ἡ Ἰρέν, ἕνα μυστηριῶδες πρόσωπο τῆς βάζει στὸ γιὸ ἕνα σημεῖωμα διὰ τοῦ ὁποίου τὴν ἀπειλεῖ καὶ τὴν διατάσσει νὰ ξκατοχθῇ στὶς θάλασσες τοῦ μυστηριόδους ἐρασιτοῦ της. Τὸ σημεῖωμα φέρει τὴν ὑπογραφὴ «Ἐωσφόρος».

Συγχρόνως σγεδὸν στὸ Παρίσι, ὁ διασκεπτομβριοῦτος καὶ φιλάθλιος Ματθαῖος Παρμὲν, ἐνῶ α. νείνη τὸ γρηματοκιβώτιό του θέτεται μιὰ μαχαιριὰ στὸ γέρι. Ποιὸς γτύπησε τὸ Παρμὲν; Ἄλλο μυστήριο σποτεινὸ καὶ ἀνεξιγίαστο αὐτό... Λίγο κατόπιν ὁ Παρμὲν λαβαίνει ἕνα συστημένο γράμμα διὰ τοῦ ὁποίου τὸν διατάσσουν νὰ σταματήσῃ τὴ φιλανθρωπικὴ δράσι του καὶ νὰ κατοθέσῃ ἀμέσως σὲ μιὰ Τράπεζα 100 ἑκατομμύρια ἐλβετικὰ φράγκα στὸ ὄνομα κάποιου "Αιγκερ Νότ. Κάθε ἀπόπειρα συλλήψεως τοῦ Νότ θὰ τιμωρηθῇ σκληρά. Κι' ἡ ἐπιστολὴ αὐτὴ φέρει τὴν ὑπογραφὴ «Ἐωσφόρος». Τὸ κακὸ δὲν σταματᾷ ὡς ἐδῶ. Ἐξαφανίζεται χαλκογράφος σχεδὸν καὶ κατὰ τρόπο μυστηριῶδη, ἡ περίφημη τσαγκοδιάτορα τῆς "Οπερα Κωμὶκ Λωράνς Παιλί, ἀπ' τὶς ἀρωϊότερες γυναῖκες τοῦ Παρισιοῦ. Ἡ Παιλὶ ἀφήνει ἕνα γράμμα στὸ μητέρα της παρακαλῶντας την νὰ μὴ τὴν ἀναζητήσῃ κι' ὑποσχομένη ὅτι θὰ γυρίσῃ μιὰ μέρα. Τὰ διαφόρτιστ δίκων αὐτῶν τῶν μυστηρίων καὶ τὴ σύλληψι τοῦ τρομεροῦ καὶ μιστηριώδους «Ἐωσφόρου» ἀναλαμβάνει ὁ Σὰν Σαντκλὰρ, ἀπόστρατος ἀξιωματικὸς καὶ διάσημος ἐξερευνητής. Ὁ Σαυκλαὶρ ποὺ ἐσοκομίζεται καὶ κλινικάλογος γιατὶ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ βλέπῃ στὸ σκοτάδι πλήρη φορεῖται ἔξοχα ἀπὸ τὸ φῶς του κουβαλοσοργὰ Πρινιὰν ὅτι κάποιος ἀναβλέπει ἀγγλικὰ γάλκα, τὸν κατακλίσι, βγῆκε ἀπ' τὸ σταῦμα κι' ἀνέβηκε στὸ λευκοφορεῖο ἑνὸς ξενοδοχείου. Ὁ Σαυκλαὶρ ἐπῆρε ἕνα τυλίξι κι' ἔβαλε στὸ σωφέρ τὴ διεύθυνση τοῦ ἴδιου ξενοδοχείου.

"Εφτασε πράτος "Ακομα τὸν ἀριθμὸ τοῦ διαματιοῦ ποὺ δόθηκε στὴν τσαπέλλα καὶ φρόντιζε νὰ πάρῃ τὸ δυτιλιφόρι, ἐλαθέρου κατὰ τύχην. Ὁ Πιλοὺ κι' ὁ Κορσὰ ἔγιναν ταστελάδιαι στὸ ἴδιο πάτωμα.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὰς 8 Μαΐου, πήραν ἄλυσι τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Ἀντιμπ. Ἐκεῖ, ἐμκιναρίσαν ἀκὸ ξενοδοχεῖο κοντὰ στὸ σταθμό.

Ὁ Σαυκλαὶρ ἄκουσε τὴ δωροδόκα νὰ δηλώνῃ στὸ γραφεῖο ὅτι θὰ μείνῃ τρεῖς ἡμέρες ἀδεῖο. Θὰ τρῶα στὸ δωμάτιό μου.

Πῆρε ἰδιαιτέρως τοὺς δυὸ συντρόφους του καὶ τοὺς εἶπε:

— Ἐσεῖ, Κορσά, δὲν θὰ σύγχρ βάλλου ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο, γιὰ νὰ παρατηρῆς ὅ,τι συμβαίνει. Ἐσεῖ, Πιλού, θὰ παρατηρήσῃς ἔξω τὴ Δωροθέα... Δὲν θὰ τρῶτε κοὶ δὲν θὰ κοιμᾶσθε, παρὰ μόνον ὅταν ἡ Δωροθέα θὰ κάνῃ τὸ ἴδιο. Ὅταν συναντηθοῦμε θὰ μοῦ δώσετε λεπτομερῆ ἀναφορά. Σύμφωνοι!

— Σύμφωνοι! ἀπάντησαν οἱ δυὸ ἄντρες.

Ὁ Σαυκλαὶρ βγῆκε ἀπ' τὸ ξενοδοχεῖο κι' ἀκολούθησε μιὰ δεντροστοιχία, ἀπολαμβάνοντας τὴν ἀγαλήνη γλύκα, τὸν κατακλίσι, ὥσπου ἔφτασε στὸ σταθμὸ τῆς Λυὸν. Ὁ Σαυκλαὶρ ἀνέβηκε στὸ γραφεῖο τῆς ἀναχώρησι τριῶν γυναικῶν. Ἦταν οἱ τρεῖς Ἄλσατες, ποὺ εἶχαν συλληφθῇ ἐνῶ τσιμπολοῦσαν ἀπὸ τρία διάφορα γραφεῖα, τὰ γράμματα τῶν πρωϊοπούργ. Εἶχαν ἐξετασθῇ μιὰ φορὰ ἑξαίτιας καὶ δεύτερη ὀπωτιμέρες. Καὶ εἶχαν ἀπαντήσει στερεότυπα, μὲ δυὸ λέξεις μόνον:

— Δὲν ξέρω!

Ὁ Νυκτάλωπ τὶς εἶδε νὰ βγαίνουν ἀπ' τὴν κλινικὴ, νευρικὲς ἀκόμα καὶ σεμνά. Ἐπειδήθηκε ὅτι δὲν γνωρίζονταν μεταξύ τους. Κι' ἀπεφάσισε νὰ παρακολουθήσῃ μιὰ ἀπ' αὐτές, στὴν πιὸ ζωηρή, τὴν πιὸ εὐαίσθητη. Τὴν ἄνοιξαν Δωροθέα, ἔναν στὴν τύχη, μὴ ξέροντας τὸ ὄνομά της ἀκόμα, γιατὶ κι' οἱ τρεῖς ἀποτελμένες τοῦ Ἐωσφόρου δὲν εἶχαν ἀκόμα τους κανένα χαρτί, οὔτε καὶ εἶχαν δόσει κομμιὰ πληροφορία γιὰ τὴν ταυτότητά τους.

Ὁ Κορσὰ κι' ὁ Πιλοὺ ἀκολουθοῦσαν, μερικὰ βήματα πιὸ πίσω.

Ὅσο γιὰ τὶς δυὸ ἄλλες Ἀλσατὲς, τὶς παρακολουθοῦσαν δυὸ ἰκανοὶ ἀστυνομικοί.

Οἱ τρεῖς γυναῖκες πῆραν ἄμεσως διαφορετικὲς διευθύνσεις. Ἡ Δωροθέα ἐπῆγε κατ' εὐτείαν στὸ σταθμὸ τῆς Λυὸν. Ὁ Σαυκλαὶρ ἀπέκτησε ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὴ Μασσαλία.

Στὸ τραῖνο, δὲν τὴν ἔχασε διόλου ἀπ' τὰ μάτια του. Τὴν εἶδε νὰ διαβάζῃ, νὰ κυττάζῃ τὰ τοπία, νὰ μισοκοιμᾶται στὸ κάθισμά της...

Ἡ ὥρα κατέδηκε στὴ Μασσαλία, βγῆκε ἀπ' τὸ σταῦμα κι' ἀνέβηκε στὸ λευκοφορεῖο ἑνὸς ξενοδοχείου. Ὁ Σαυκλαὶρ ἐπῆρε ἕνα τυλίξι κι' ἔβασε στὸ σωφέρ τὴ διεύθυνση τοῦ ἴδιου ξενοδοχείου.

"Εφτασε πράτος "Ακομα τὸν ἀριθμὸ τοῦ διαματιοῦ ποὺ δόθηκε στὴν τσαπέλλα καὶ φρόντιζε νὰ πάρῃ τὸ δυτιλιφόρι, ἐλαθέρου κατὰ τύχην. Ὁ Πιλοὺ κι' ὁ Κορσὰ ἔγιναν ταστελάδιαι στὸ ἴδιο πάτωμα.

Τὴν ἄλλη μέρα, στὰς 8 Μαΐου, πήραν ἄλυσι τὸ τραῖνο γιὰ τὸ Ἀντιμπ. Ἐκεῖ, ἐμκιναρίσαν ἀκὸ ξενοδοχεῖο κοντὰ στὸ σταῦμα.

Ὁ Σαυκλαὶρ ἄκουσε τὴ δωροδόκα νὰ δηλώνῃ στὸ γραφεῖο ὅτι θὰ μείνῃ τρεῖς ἡμέρες ἀδεῖο. Θὰ τρῶα στὸ δωμάτιό μου.

ΑΜΑΡΤΩΛΗ ΜΗΤΕΡΑ

Πονεμένο διήγημα

Η μαμά μου είνε η καλλίτερη άπ' όλες. Ούτε ύπάρχει άλλη τέτοια μαμά στον κόσμο! Έχει μεγάλα γαλαγά μάτια και φουντωτά μαλλιά, φτιγγόδολα σάν γρυσά. Έσύ έχεις μαμά;

Και γι' αυτοντούτο ο Βασιλάκης, δταν άπό το χέρι γι' αλητάπαιδο που τον έλεγαν «Σίμκο» άνοιγτά τα μάτια, το Σίμκα.

— Βέβαια και έχω, πώς είνε δυνατόν νά μήν έχω μαμά. Μόνον κού ή μητέρα μου δέν είνε σάν τη δική σου... Η δική μου είνε γρηά...

Ο Βασιλάκης βυθίστηκε σε σκέψεις. Κύτταξε γύρα προσεκτικά τον κατνούργιο του φίλο, μέ τον δποίο έντελώς τυχαία γνωρίστηκε πρό δλίγου στον κήπο, δπου πάγαινε γιά νά πάρνει τό γάλα του. Έφερε ή γιατρέσσα;

Ο Σίμκας ήταν ένα μικρό άβύσσατο άλητάπαιδο. Τά άσπρα άβύσσατα προσωπάκι του μέ τα δυό μεγάλα στενγτά μάτια και μέ τό γλωμά γρυσά μάγουλα, τοΰβγε δροσ άδρωστατρικιού παιδιού. Τό παλιό ξενγημένο πελτό που είχε φόρμη φρικτά δέν τόν ξεπαινε καθόλου.

— Τίνος είσαι; τόν ρώτησε ή νταντά τοΰ Βασιλάκη δταν χώρισαν άπ' τόν κήπο σπό σπίτι κπί τόν πήραν πάρει μαζί τους.

Ο Σίμκας μπερδεύτηκε. Δέν μπορούσε νά δώση νά καταλάβουν τίνος ήταν. Έτσι έφτασαν δς τό σπίτι.

—Άσσα! φώναξε χαρούμενα ο Σίμκας δταν είδε πώς ή νταντά μέ τό Βασιλάκη σταμάτησαν μπρός στήν πόρτα μιάς ώραίας μονοκατοικίας. Κι' έγώ γιά δώ έρχόμουνα, μόνο που θά πάω άπ' τη σκάλα τής δπηρεσίας. Η μάννα μου πλένει έδώ σήμερα.

—Άπο είσαι τοΰ Άντώνη; Έλα, λοιπόν, μαζί μου στήν κουζίνα. Θά σέ κεράσω ένα ώραίο γλύκισμα, τοΰ είπε ή νταντά κπί τόν πήρε μαζί της.

★

Άπό την ήμέρα εύτή βλεπόνταν σχεδόν κάθε μέρα. Χάριζαν μιά λιστα στό Σίμκα και παλιά ρουχαλάκια τοΰ Βασιλάκη. Κι' άπό τότε ο Σίμκας ήβγαινε στήν κάμαρα τοΰ Βασιλάκη κάθε μέρα κπί σαΐζανε. Ύστερα ό Σίμκας άρχισε νά μελετάη μαζί μέ τό Βασιλάκη κπί νά βγάλη περίπατο μαζί του. Η Μαρία Σεργιέεβνα στήν άρχή δέν εύχαριστήθηκε καθόλου άπό την κατνούργια αύτή φιλία τοΰ γυιοΰ της. Άπό την πρώτη ή μέρα τής έκαμε κακη έντύπωση τό

άλητόπαιδο. Άλλά τί νά κάνη;

Η ζωή στο άργοντόσπιτο κυλοΰσε κανονικά.

Μά στην άγάπη τοΰ Βασιλάκη ύπήρχε κάτι τό άντίζηγητο. Ο Βασιλάκης άγαποΰσε τη μητέρα του, άλλά συγχρόνως ζήλευε δταν κπί κάποιος άλλος την άγαποΰσε. Κπί γρά φαντάζ δταν αύτός ό άλλος ήταν κανείς άπ' αύτούς που δέν άγαποΰσε έκείνος. Έπίσης ό Βασιλάκης θώμιζε ύπερβολικά δταν φλοΰσαν της μητέρας του τό γέρι κπί ξεφώνιζε:

—Έγώ μόνον σ' άγαπώ!... Είσαι μαμά δική μου... Δική μου μονπά κπί κανενός άλλου!

★

—Ξέρεις, Βασιλάκη, η μαμά σου έχει ένα φίλο, γιό είνε έμπορευτικά ένα πρωί ό Σίμκας μπαίνοντας στην κάμαρά του.

—Τί έχει; ρώτησε ό Βασιλάκης τοΰ δέν κατάλαβε τί τοΰ έλεγε ό Σίμκας.

—Φίλο σοΰ είπα. Τί άνήπιος πού είσαι Βασιλάκη! Νά, θά πή πώς ή μαμά σου δχει κάποιον πού την άγαπά περισσότερο άπό σένα.

Ο Βασιλάκης χλώμιασε, άνοιξε τά μάτια του κπί κύτταξε περίεργα την Σίμκα

—Ψέμματα! φώναξε. Η μαμά μου άγαπά μόνον έμένα... Πρώτα πολλά μπκπιά, άγαποΰσε κι' έκείνον άλλά τώρα μόνον έμένα ά γαπά.

Ο Σίμκας γαμογέλασε:

— Δέν είνε έτσι, είπε. Έρχεται κπί την βρίσκει έδώ ό φίλος της μά κι' αύτή πάει κπί τον βρίσκει έξω. Κπί δέν τό ξέρει μόνον έγώ πού, άλλά κπί ή μάννα μου.

—Ψέμματα!... μπαπατα!... φώναξε πάλι ταραγμένος ό Βασιλάκης κπί δάκρυα φάνηκαν στά μεγάλα μάτια του. Έγώ θά τη ρωτήσω...

— Δέν είνε άνάγκη νά τη ρωτήσης. Φρόντισε νά τά μάθης μόνος σου. Η Άσπώ σας τοΰ πήγε γθές γράμμα. Κπί σήμερα τό βράδυ, αύτός θ' ρθή έδώ... την ώρα σοΰ θά πλ' πάσης... Άν θέλης νά τά μάθης δλα, δταν άποκοιμηθή ή νταντά σου, σήκωσε κύτταξε κι' άκουσε.

Ο Βασιλάκης ήταν πολύ στεναχωρημένος, δέν μπορούσε ούτε νά πάΐξη, ούτε νά τρώξη. Χλωμός κπί μόλις συγκρατώντας τά δάκρυά του, καθόταν στην κάμαρά του.

Έ, φθάνει πιά, τί κάνεις έ τσι; τόν παρηγοροΰσε ό Σίμκας.

Κι' ή μάννα μου έχει φίλο... την μπέρμπα-Γιάννη... Άλλα γι' αυτό κπί κλάπας δτον έβρη μεθυσμένος. Κπί μένα άκόμα μέ δέρνει. Ένώ της μητέρας σου ό φίλος είνε κάποιος κύριος...

Αύτή τη στιγμή μπήκε μέσα η νταντά κι' έτσι πήρε τέλος η κουβέντα.

Τη ζεστή κρεββατοκάμαρα τοΰ Βασιλάκη μόλις φώτιζε μιά γαλάζια καντήλα. Η νταντά ήξε άποκοιμηθή. Ο Βασιλάκης ήταν ξαπλωμένος στο κρεββάτακι του κι' έτριζε στην πόρτα. Άνοιξε χωρίς φόρυβο κπί τρέμοντας άπό τό κρύο, τράβηξε πρός την κρεββατοκάμαρα τής μητέρας του.

Γιά μιά στιγμή στάθηκε. Έπειτα πάλι προχώρησε ήσυχα. Νά ή πόρτα. Δέν είνε καλά κλεισμένη κπί μιά φωτεινή λουρίδα σχηματίζεται στο πάτωμα. Ο Βασιλάκης πλησίασε περισσότερο κπί κύτταξε μέσα...

Ένας ψηλός κύριος, τελείως άγνωστος στο Βασιλάκη, καθόταν στό γαμηλό ντιβάνι. Πλάι του, μέ τά γέρια κρεμασμένα στο λαιμό του, καθόταν ή μαμά του...

Ώστε τό άποφασισες πιά, έλεγε ό άγνωστος κύριος. Την έρχομένη δδομάδα φεύγουμε γιά την Ίταλία. Ναί, οί δυό μας... Αύτό θάνε τό γαμήλιο ταξείδι...

— Ναί, φεύγουμε. Άλλά τί θά γίνη ό Βασιλάκης;

—Μην άνησυχής γιά τό Βασιλάκη. Τόν φρόντις σε καλά γέρια... Η νταντά του τόν άγαπά... Κπί η θεία σου είπαμε... Δυό μήνες είνε ή άξεια μου. Θά την περάσουμε μπκπρά άπ' δλους... Τί καλά πού θάνε!

— Ναί, ή άλήθεια είνε πώς ό Βασιλάκης θά μείνη σε καλά γέρια. Κπί δυό μήνες θά πράσουν γρήγορα. Θά στενοχωρηθή στην άρχή μά δστερα θά συνηθίση...

Ο Βασιλάκης δέν άκουσε περισσότερα. Η νταντά-γουρα γύρισε στό κρεββατάκι του, πλάγιασε κπί γιά πολλή ώρα καθόταν έτσι άγρυπνος μ' άνοιγτά τά μάτια...

★

Η Μαρία Σεργιέεβνα κοιμόταν άκόμα δταν μπήκε στην κάμαρά της ή νταντά, άνοιξε τά παραθυρόφυλλα κπί την ξύπνησε.

—Νταντά σύ είσαι; Τί τρέχει; ρώτησε μ' άπορία άνοίγοντας τά μάτια της.

— Δέν ξέρω τί συμβαίνει, κυρία. Μά ό Βασιλάκης δέν σηκώνεται. Κάθεται στό κρεββάτι του κπί κλαίει... κπί κπίει σάν φυσιπί!

Η Μαρία Σεργιέεβνα πήδησε άμέσως άπ' το κρεββάτι της, φόρεσε μιά άσπρη βελοΰδινη ρόμπα κπί ήβγε στην κάμαρα τοΰ παιδιοΰ της. Ο Βασιλάκης έκλαιγε κι' έκρυβε το κεφαλάκι του μέσα στά μαξιλάρια.

—Νούγαρε, Βασιλάκη μου, ησύχασε παιδάκι μου... μην κλαίς τοΰ είπε τρυφερά ή Μαρία Σεργιέεβνα ανκμπιένη άπό πάνω του. Δέν μ' άγαπάς πιά;... δέν μ' άγαπάς;

—Φύγε... φύγε! ξεφώνισε ό μικρός.

Κι' άποφασιστικά ξσπρωξε τά ώραία γέρια της μητέρας του, πού προσπαθοΰσαν νά τόν άγκαλιάσουν.

—Φύγε!... φώναξε πάντα ό Βασιλάκης.

Η Μαρία Σεργιέεβνα κατέβασε τά γέρια της. Στό πρόσωπό της ήταν ζωγραφισμένη ή άπορία κπί ό φόβος. Τί είχε τό άγαπημένο της;

—Έσύ δέν μ' άγαπάς!... φώναξε ό μικρός μέ πόνο. Θέλεις νά φύγης μ' άφήσης... Θέλεις νά φύγης χωρίς έμένα... Φύγε, λοιπόν, φύγε... Πήγαινε δπου θέλεις!...

Η Μαρία Σεργιέεβνα κλησίασε στό κρεββατάκι γιά ν' άκούση καλλίτερα.

— Θά φύγης χωρίς έμένα... Θά μ' άφήσης, ξανάπε το παιδί.

Άνήσυχα πέρασε η μέρα.

Το βράδυ ό Βασιλάκης δέν γνώριζε πιά κανένα.

Ο γιατρός είπε σιγά στη Μαρία Σεργιέεβνα, χαϊδεύοντας το χέρι της:

— Είσαστε άκόμη νέα. Θά παντρευτήτε. Θά κάμετε άλλα παιδιά...

Β. ΓΑΡΣΙΝ

ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ - ΚΑΛΤΣΕΣ

Σέ μεγάλη ποικιλία και λογικές τιμές

ΑΠΟΘΗΚΗ

ΘΗΣΕΩΣ 17

Άνοικτή 8 π.μ. — 6 μ.μ.

Αίσθητικόν Έπιστημονικόν Έργαστήριον

Θεοσαλίας 12ω

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 53-674

Άναλαμβάνει την εξάλειψιν δλων τών δυσμορφιών τοΰ προσώπου, ώς και την ριζικήν άποτρίχωσιν, εξαφανίζει τάς ρυτίδας, φλάτς, έγκαύματα, στίγματα (ναγόνες), στίγματα εύλογίας και θεραπεύει την τριχόπτωσιν.

ΗΛΙΑΣ ΚΟΥΤΣΗΣ

Χειρούργος — όδοντίατρος

Δέχεται καθ' έκάστην και έπι συνεντεύξει.

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 34

Τηλ. 26.906

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η άγια Όδίλη και τό ράδιον

Μιά πηγή πού άναβλύζει μέσα σέ μιά σπηλιά, κοντά στό Βίσσεμπουργκ της Άλσατίας, έθεωρείτο άπό 60 κρόνια θαυματουργή. Τό νερό της γιάτρευε ίδίως τις παθήσεις τών ματιών, κι' δλοι πίστευαν δτι ώφειλε τη δύναμί του αύτή στην άγια Όδίλη, πού είχε ζήσει άλλοτε στό κοντινό μοναστήρι. Τελευταίως δμως, ή επιστημονική έρευνα διέλυσε τον παληό θρύλο. Έξακριβώθηκε δηλαδή δτι ύπάρχει στό έδαφος, κάτω άπ' τη σπηλιά, μιά μεγάλη ποσότης ραδίου, κι' δτι ή θεραπευτική ίδιότης τοΰ νεροΰ της πηγής είνε άποτέλεσμα ραδιενεργείας. Κανείς δμως δέν έτόλμησε ώς τώρα νά μπή στά σπηλιά, άπ' τό φόβο της θανατηφόρου επιδράσεως τών άκτίνων τοΰ ραδίου. Οί πειραματιστοί άνάγκασαν μερικά σκυλιά νά μπούν έκεί μέσα, κπί τά τράβηξαν έξω νεκρά. Η έλλοσος της σπηλιάς κλείσθηκε πλέον μέ γερά κάγκελλα, κπί τοποθετήθηκε στην είσοδο η επιγραφή: «Κίνδυνος - Θάνατος!»

Οί συνέπειες τοΰ ύποσιτισμοΰ

Το άνθρώπινο σώμα χρειάζεται τοΰλάχιστον 1.500 θερμίδες την ήμέρα γιά νά συντηρηθή — ή μερίδα τροφής τών Άμερικανών στρατιωτών περιέχει 3.600 θερμίδες. Κάτω άπ' αύτό τό δριο τών 1.500 θερμίδων, ό όργανισμός άρχίζει νά καταναλίσκη τά άποθέματά του. Το λίπος άνάμεσα στούς μύς κπί γύρω άπ' τά σπλάγχνα εξαφανίζεται. Παρουσιάζεται άναιμία. Ο εξασθενημένος όργανισμός παθαίνει εύκολα φυματίωσι, δυσεντερία, δηλητηρίασι τοΰ αίματος. Έπειτα μαλακώνουν τά κόκκαλα, άπό την έλλειψι βιταμινών. Η έλλειψις λευκωμάτων στην τροφή φέρνει πρηξίματα στά κέρια, στά πόδια κπί στην κοιλιά, γιατί οί ίστοί γεμίζουν άπό νερό. Πέφτουν τά μαλλιά κπί τά δόντια. Τά παιδιά παύουν νά άναπτύσσωνται κπί γίνονται ραχιτικά. Καλλίτερα άπό κάθε τεκνική δίαιτα μέ βιταμίνες, άμυνοξέο, κλπ., είνε άποτελεσματική γι' αύτή την περίπτωσι ή φυσική τροφή, κι' ίδίως τά δημητριακά, τά λάκχανα κι' οί πατάτες, άρκεί μόνο νά άντιπροσωπεύουν τοΰλάχιστον 4.000 θερμίδες την ήμέρα.

Οί λυπάδες της Έφταλίας

Το πεντοχίλιαρο

— Ώδστ, σδστ, κακορσπάχης! άνοφουφουλιασμένη, κπί φρενιασμένη, φώναζε ή Έφταλία σ' ένα γγουρό κπί φουντωτό σκυλάκι πού μούντσαε μέσα κπί μέσα στην κουζίνα του.

Μιά γετόνισσα, ή Κωστοΰλα τοΰ Μπουκετζή πού περνοΰσε τηγαΐνοντας στό γέλα, στάθηκε κπί τη ρώτησε:

— Τί ήταθες πάλι, κολέ Έφταλία;

—Ήδσί, Κωστοΰλα μου, δέ φτάνει ό καθός μου που μού δωκάνε ένα κάλπικο πεντοχίλιαρο, κπί δέ μπορώ νά τό χαλάσω, άλλά γιορ κι' αύτό τό σκυλί τη καρσινΐς μου πού μέα' άπ' τά μάτια μου μ' άρπαξε τό ένα μου κπί τ' άλλο μου. Άφοΰ καλέ μοΰ πήρε άπό μέσ' τό τσουκάλι πού μοΰβρασε, ώς κπί τοΰ Λαμπρής τ' άρνί! Πού νά φάη ξισκλάς την κερά του την καινοΰργια πλού σια!

—Χαράς κπί την πλούσια! Πιοΰ τά βρήκες; Ό σκδρας τση μέσ' τό Άπελεντιέ μ' ένα ξερό μηνάτικο, είπε ή Κωστοΰλα, κπί ζύνισε άυκησα τό σκυλί.

—Πιοΰ τά βρήκες; πετάχτηκε ή Έφταλία. Άμ' έκείνα πού... κπί ήτανε μέ τό γέρι τση την γειρονσιά τοΰ σουφρώματος.

— Μωρή, καλά λές, τώρα θυμοΰμαι σοΰρθε μιά 'μέρα ό ίμπλαξής κπί τοΰ φώναξε καλέτση, παληάνθρωπε, σοΰφαγες τσοί παράδες τοΰ γκουβέρνου κι' ήκανες τά μούλκια κπί τά παλάτια, κπί δέν πλερώνεις τά ίμπλάκια σου!...

— Κπί τώρα, πρόσθεσε ή Έφταλία, μοΰ άέλει κπί σκόλο τση σολωτέλιες ό σοραντάν γκιορμές! Άχ, τί νά σοΰ πώ. Κωστοΰλα μου, δοΰλ πράματα είνε ού τάχω κουκοΰδια, πλεγνές άγιάτρευτες μέ' τά τζιγέρια μου! Αύτό τό σκυλί κπί τό πεντοχίλιαρο τό κάλπικο πού κι' έγώ σάν στραβή δέν τδδα αύτά τ' άρσίζικα κπί σουπελλήκια νόηματα πιδχανε γραμμένα. Άλλά βλέπεις ζωές στη Σμόρνη δέν τά ξέρανε τέτοια μασκαραλίκια.

Κπί σχεδίαζε μέρες τώρα ή Έφταλία νά κάνη άγταρμά τό βρομόσκυλο, κπί τό καλπικο πεντοχίλιαρο, νά πεταρξη ό μαγαλάς κι' ό ποστομονές τση.

—Μωρή, θά γίνω Τσουρτσούρας! φώναξε ξαφνικά μέ άπόφασι, κπί τό ίδιο βράδυ την ώρα πιδρβε πάλι τό σκυλάκι σπίτι τση, ήκλεισε πόρτες κπί παράθυρα, κπί σέλτα κι' άξια τό στρούμωξε στή γωνιά, τδβαλε σ' ένα τσαμπάλι, κπί μιά κπί δυό τό πήγε σ' τσ' Έγγλέζοι έξω άπ' τό σουκάκισμό.

Έκεί πσάτρα πάτρα, μέ κάτι σπαυμένα έγγλέζικα πσδξερε, κατάφερε κπί τό ποδλησε σ' ένα άτεροπόρα ποδφευγε γιά τη Λόντρα.

Την άλλη μέρα πρωί πρωί η καρσινή τση έξω φρενών φώναζε!

— Καλέ Έφταλία, μπδς είδε τό σκυλάκι μου; Τό Κωστοΰλα μοδπε πώς ξέρεις σοΰ είνε.

—Ήδσί! φώναξε η φαντοΰρα η Έφταλία, έγώ τσ' είπια νά μή σοΰ τό 'πή πώς τση τδσα, γιατί θά βρώ κανένα μπελά.

—Γιατί καλέ; τί μπελά θά βρής; Έγώ δέν είμαι σπιοΰνα!

—Έ, λοιπόν, τό σκυλί σου, κερά μου, νδμαθα άπό σίγουρο πρόσωπο, πού τδδε γκιδζ-γιοσιγέ τδχουνε οί Έγγλέζοι.

Στάθηκε λίγο κπί συνέχισε:

—Άλλά έλπίζω μέ κανένα πεντοχίλιαρο, νά τό πάρουνε πίσω.

Πρόσθεσε η καρσινή τση ξέγαλε κπί τ' ήβωκε ένα πενταγλίαρο.

Λιγάτσως ή Έφταλία τδβαλε στήν τσέπη τως, σκέφθηκε λίγο, έπειτα ξέγαλε μέ σοστάλλει τό κάλπικο πεντοχίλιαρο κπί τής λέει:

—Πάρτο πιό καλά ζού κπί πήγαινε μέ κανένα πού ξέρει τά έγγλέζικα.

Κι' έτσι ικανοσυμένη κι' εύχαριστημένη έλεγε στην Κωστοΰλα:

— Μωρή τά κατάφερα κάλι...

Κάλλιο γιδσι φορά νφδει.

ΣΩΚΡ. ΡΩΜΑΣ

ΤΑ ΝΤΕΡΤΙΑ ΤΟΥ ΚΙΡΚΟΡ

ΣΤΟ ΣΙΝΕΜΑ

Η Τακουΐτσα, τό ζιζάνια τοΰ σπιτιοΰ κπί τοΰ μακολά έλεγε στον άνδρα της:

—Άχ! γιαβρουμ Κιρκόρ, μεγκάλο σεκλέτι, μεράκι ένω. Άπόφε πολύ τραδάει καρντιά μου σινεμό.

—Τσορέ γιόκ, κουζοΰμ!

—Άμάν, τζάνεμ, γιατί μπέ;

—Γιατί ντραμιές ντέν έκω, παράντες ντέν έκω, έσένα καρντιά σου τουρλοΰ-τουρλοΰ πτρο δάει πράματα, νέ μπού, μπέ;

Η Τακουΐτσα γκρινιάζει, κι' άρχίζει τά κλάματα:

—Άμάν! Γολύ τζανομπέτης, καρμιρης άντρωπος είσαι, Κιρκόρ!...

Κι' ό Κιρκόρ, γιά νά δώση τέλο στην όργή κπί γιά νά άποφύγη τις κλάψες, της λέει γλυκά-γλυκά:

—Έγκώ έσένα κατήοι νά καλάσω, όλοΰρμε. Έγκώ τέλω Τακουΐτσα καρσύμενος νά βλέπουνε. Άϊντε, καινοΰργια φουστάνι φορεμένος νά παγαίνουμε. Γκελ, μπέ. Όζω φτώκεια!

Σέ λίγο όταν έφτασαν στό σινεμά μιά ταξιδέτρια μέ τό φανάρι της τούς ψδήγησε σέ δυό θέσεις. Κάθησαν, κι' άμέσως άφοσιώθηκαν στην παρακολοΰθησι τοΰ έργου.

—Έδώ, έλεγε εύκαριστημένη η Τακουΐτσα βασανντερία ούλα ξεκαμένος γίνονται, γιαβρούμ.

—Μπράβο, Τακουΐτσα! φώναζε ό Κιρκόρ. Έγκώ έσένα ποσατέμπος άρασμένος, τσάκα-τσοΰκα τά κάνεις. Φιλιά, τραγοΰντια, σεβντά, σαρόπια τά βλέπη ή φυκή σου, Ικαρμί σου ρακάτι, μπουνάτσα τά βρίσκει.

Κπί ή ώρα κυλοΰσε εύκάριστα. Έν τώ μεταξύ δμως συνέβη κάτι άφάνταστο. Πλάι στην Τακουΐτσα καθόταν ένας νεαρός πού μέσα στό σκοτάδι άρχισε νά τής κάνη τρυφερότητες... μέ χειρονομίες. Σεμνή γυναίκα ή Τακουΐτσα, δέν τόλμησε νά πή λέξι γιά νά μή δημιουργήση σκάνδαλο. Αύτός δμως παρεξήγησε την σιωπή της, άπλωσε μέ τοΰπε τό χέρι του κπί χαϊδεύε άφάνταστα τό πόδι της.

Σέ μιά στιγμή — τί τοΰ ήρθε! — δπλωσε κι' ό Κιρκόρ τό χέρι του νά χαϊδέψη τη γυναίκα του κπί ξεφώνισε:

—Άμάν, Τακουΐτσα!

— Τί είνε, γιαβρούμ;

— Τρία χέρια έκεις, κουζοΰμ;

— Τί λές, τζάνεμ;

— Νά, ντύο άπάνω, κι' ένα άπό κάτω σου παντάρια σου! Βάι, βάϊ!...

Κι' άμέσως έσφιξε τόσο δυνατά τό τρίτο χέρι πού ό νεαρός πετάχτηκε, λές κπί τόν δάγκασε σκορπιός.

— Τί είνε, μπέ; φώναζε ό Κιρκόρ κπί τράβηξε μέ λύσσα άκόμη πιό δυνατά τό χέρι τοΰ γεαροΰ.

— Όχ!... έσκουξε έκείνος.

— Μπέ, ντροπή ντέν έκεις; Τί τέλει χέρι σου άπάνω μποΰτι ύναίκας μου;

— Λάθος, κύριε!

— Τί λάτος; τί πάτος, κιοπόγλου κιοπέκ; Ίγ τροπή ντέν έκεις; Μπεζεβενγκή άντρωπο είσαι!

Κπί τοΰ άστραψε μέσα στο σκοτάδι ένα βροντερό καστοΰκι. Χύμησε νά τόν φάη. Κι' έγινε μεγάλο ταβατοΰρι, κπί σαματάς. Άγρίεψαν τά φΰτα. Η Τακουΐτσα λιποθύμησε. Τά σπέντα άναστατώθηκε. Έξαλλος ό Κιρκόρ έτυπιοΰσε άλύπητα κι' ούρλιαζε:

—Μπεζεβενγκλεζοντέν μπεζεβενγκ! Ούλεν ζουπαρά, σύντριμμ' σένα!

Εύτυχώς Έπεσαν άπάνω του οί άλλοι θεατα κπί έσωσαν το νεαρό άλλοιώς θά τόν έπνιγε.

—Άμάν, άμάν!... έλεγε η Τακουΐτσα. Άπό τραμπόλα μου, άφαλός μου λύμενος ένεται!...

—Άϊντε, μπέ γυναίκα, ίσπιτι μας πάμε. Τέτρο άϊτελες, τέατρος Ιγίνκαμε, έξίκ-όλόσυν!

ΣΟΚ — ΡΟ

●●

Τί την ένδιέφερε

Η Νινέττα κιθυστερημένη άπό κάποιο άναρτιλό ραντεβοΰ, έπιστρέφει σπίτι της με το τελευταίο τραίν. Τό προσπάθησε της είνε γλυκύτατο να κατακεφτάνη άπό τις τρελλές ώρες πού πέρασε μέ τον άγαπημένο της, έως νά συγκαλύψη την υπόστη εύφηγίαι της, διορθώνει τό μαλλιά της κπί πουδράρεται χιτσκάζοντας στό μικρό της καθρεφτάκι. Μιά κυρία πού κάθεται δίπλα της, της δίνει την έξής συμβουλή:

— Δέν σοΰ φαίνεται, παιδάκι μου, δτι ή πολλή πούδρα καλά την επιδερμίδα; Κι' έκτος τόσο ροδαλό προσωπάκι...

Μά ή Νινέττα χωρίς νά έπηρεασθή άπό τό λόγια της άγνώστης κυρίας κπί συνεχίζοντας πάντα τό πουδράρισμο, της άπαντά:

— Δέν βαρυέσθε... Έκείνο πού μ' ένδιαφέρει αύτή τη στιγμή, είνε νά γυρίσω σπίτι μου άσπροπρόσωπη!

★

Μιά κυρία περασμένης ηλικίας, ζητά άπό ένα γνωστό της κύριο πληροφορίες γιά τό γάμο.

— Τί πρέπει νά κάνω γιά νά παντρευθώ, τοΰ λέει.

— Νά κάνετε δσο μπορείτε γρηγορώτερα... τον γάμο σας! τής άπαντά ό εύθυμολόγος κύριος.

Οί ιδιωτροπίες τοΰ Γιαννούλα

Στο τράμ

Σέ παρακολοΰθησι ένα άλλόκοτο τέταρτο τής ώρας και ντρέπομαι γιά λογαριασμό σου. Μάλιστα, έσένα το λέω μέ τό καλόρα μένο κοστοΰμι, τό καλοσιδερωμένο κολλάρο, τά παπούτσια μέ κρέμ και την καλοξυρισμένη γραβάτα, πού κάνεις τάχα τον άφηρημένο και προσπαθείσαι δτι κυττάς έξω. Δέκα λεπτά δ είσπράκτορας στέκεται στή μεταξύμου τοΰ έξώστη μέ τό εσωτερικό τοΰ τράμ και φωνάζει «Είσιτήριον! Κι' έσύ κάνεις τό κοφτό. Κρατάς τό έκατόν πενντόρι στρεμένο στα χέρι, κατα τράπο πού νά μη φαίνεται κπί νά δημιουργή την εντύπωσι πώς δθηκε είσιτήριο. Ό άφτός ό εισπράκτωρ βέβαια έξαπατάται. Πού νά φαντασθή δτι ένας κύριος καθώς πρέπει είνε δυνατόν νά καταδεχθή νά κάνη αύτή τη μικροπρέπεια γιά γλυτώση ένάμισυ κατοστάρικο; Έμένα δμως δέν μ' γλάϊς. Έμένα τό μάτι μου κόβει κπί κάτι κυρίους σάν κι αύτα τους ξέρω καλά. Μά γιά κύτταξέ τον! Ύφος άφηρημένο κπί βαθυστόχαστο. Άστε, άν ό εισπράκτωρ τοΰ ζητήση εισιτήριο, νά κάνη δήθεν πώς τίς άφοσιωθή σέ σοβαρές σκέψεις κπί δέν θυμήθηκε αύτή την άσήμαντη λεπτομέρεια, δτι έχει δποχρέωσι, μπαίνοντας στό τράμ, νά πληρώση εισιτήριο.

Καταλαβαίνω τί θά πής. Τί μέ νοιάζει έμένα κπί ποιός μ' έβαλε νά πάρω τό μέρος τής έταιρίας κπί νά δπερασπίσω τά συμφέροντά της. Δέν πσίρνω τό μέρος τής έταιρίας άγαπητέ μου, κπί φράγκο δέν δίνω άν βάλουνε φωτιά κπί την κάψουνε. Έχω τη γνώμη δμως δτι έναν άνθρωπος πού μπαίνει στό τράμ, έχει την δποχρέωσι νά πληρώνη εισιτήριο γιά λόγους άξιοπρέπειας. Ίδίως δταν παριστάνη τον κύριο, δπως έσύ. Κπί νά μην κάνη τό κορόϊδο γιά νά σελεμίση ένα έκατόν πενντάρι. Πάτσαν κανένα σοβαρό ποσόν, δς πήγαινε στό διάολο. Άλλά έκατόν πενντα δραχμές, έγώ νά στίς πληρώσω, παλησφιλίκατζέ! Νά σανε!... Σφίγγει τις έκατόν πενντα στή χέρι κπί ξετινάζεται νά κατεβή, εύτυχής γιατί γλύτωσε το εισιτήριο κπί κατάφερε ετσι τρίες τέρατο-πενντάρια. Νά τον! Πήδησε! Ού νά μού χωθής, παλησοελέμη, σκαρίφη, δεντρολόγε! Κύριος σοΰ λέει ό άλλος. Βρέ σόρι!

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Χιοΰμορ

Κάποιος ξυπορος στο Παρίσι έτσαζε μπαλλάρδο, στον δρόμο, μπρδκε μέσα ό υπηρέτης του κπί τοΰ λέει:

—Κύριε, ή κυρία γέννησε παιδί.

—Πολύ καλά, άφοντπας ό κύριος κι' έξακολοΰθησε το παιχνίδι του.

Σέ μιά ώρα ό υπηρέτης ξαναγυρίζει:

—Κύριε, ή κυρία γέννησε κι' άλλο παιδί.

—Α, μέ συγχωρείτε, φίλοι μου. Λέτε στούς συμπαίκτες του, φεύγω, γιατί σν δέν σχημ μοΰ φαίνεται, δτι ή γυναίκα μου δέν θά κάνη άλλη δοΰλεια σήμερα πιά να γεννάη!

★

Η κ. Μ... στη Χαλκίδα ρώτησε μιά μέρα τη κωρική που καθότανε στό κάτω πάτωμα τοΰ σπιτιοΰ της, πόσα παιδιά είχε.

—Κυρία μου, τρία, της άπάντησε έκείνη.

—Ύστερ' άπό δυο τέτρατο ή κυρία Μ... τή ρωτάει πάλι πόσα παιδιά είχε.

—Κυρία μου, της άπάντησε ή κωρική, έπειδή δέ γέννησα άλλο παιδί άπό τη στιγμή πού με ρωτήσατε γιά πρώτη φορά, τρία έκω άκόμα!

★

Μετοζύ φίλων:

—Τί σοΰ κατέβηκε νά παντρευτής την άδελφή της μακαρίτισσας τής γυναίκας σου;

—Τό έκανα γιά νά μην έκω δυό πεθερές!

ΜΑΘΕΤΕ Ν' ΑΓΑΠΑΤΕ!

Πῶς θὰ κατακτήσετε τὴν κόρη τῶν ὀνείρων σας

Στὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ ἄρθρο του, ὁ δόκτωρ Πώλ Πόπενοε, διευθυντὴς τοῦ «Ἀμερικανικοῦ Ἰνστιτούτου Οἰκογενειακῶν Σχέσεων» τοῦ Λὸς Ἀντζελες καὶ εἰδικὸς στὰ ζητήματα τοῦ ἔρωτος καὶ τοῦ γάμου, δίνει πρόλυτμες καὶ θετικὲς συμβουλὲς στοὺς νέους ποὺ θέλουν νὰ κατακτήσουν τὴν ψυχὴ τους. Θὰ ἐπακολουθήσῃ καὶ δεύτερο μέρος τοῦ ἄρθρου, γιὰ τὴ διατήρησι τῆς ἀγάπης μετὰ τὸ γάμο.

«Σ' ἀγαπῶ!» τῆς λέτε. Θὰ τὸ πιστέψῃ; "Οχι, παρὰ μόνον ἂν τὸ ζήσετε, πρωτύτερα παρὰ ὅσο τὸ λέτε. Κι' ὁ τρόπος γιὰ νὰ τὸ ζήσῃ κανείς, διαφέρει πολὺ πρὶν καὶ μετὰ ἀπ' τὸ γάμο.

Πρὶν δῆμως ἐδῶμε πῶς ἕνας ἄντρας μπορεῖ νὰ πείσῃ τὴν γυναῖκα ποὺ διεξαιρετικὰ νὰ εἶναι τακτική, θὰ μιλήσουμε γιὰ ἕξη μεθόδους ποὺ χρησιμοποιοῦνται συχνά, ἀλλὰ ποὺ ἀποτυγχάνουν συνήθως, τοὺς λέγιστον ἀφ' ὅσον ἐφαρμόζονται σὲ κορίτσια ποὺ ἀξίζουν ν' ἀγαπηθοῦν:

1) Ἡ ὑρμητικὴ ἐπίθεσις, ἡ στατικὴ γοῦ πρωτογόνου ἀνθρώπου. Ἕνα κορίτσι μὲ λίγη λογικὴ θὰ καταλάβῃ ἀμέσως ὅτι μεταχειρίζεσθε αὐτὴ τὴ μέθοδο, γιατὶ δὲν εἶσθε ἱκανὸς γιὰ ἄλλη καλύτερη καὶ γιατὶ ἔχετε ἐωτόσο μεγάλη ἰδέα γιὰ τὸν ἑαυτό σας.

2) Τὰ ὑπερβολικὰ ἔξοδα, ποὺ κάνετε γι' αὐτήν, μὲ σκοπὸ νὰ τὴν ἀγοράσετε. Εἶνε ἐθνικὸ νὰ βασῇ ἕνα κορίτσι πὼς ἀγοράζεται, αὐτὸ ὅμως δὲν ἀξίζει γ' ἀγαπηθῇ.

3) Τὸ ἔφος τοῦ Δὸν Ζουάν. Πολλοὶ ἄντρες πιστεύουν ὅτι κερδίζουν ἀσφαλῶς στὸν ἔρωτα, ἂν διακηρύσσουν ὅτι ὑπῆρξαν πάντα ἀκατανίκητοι. Τὸ σημερινὰ κορίτσια ξέρουν ἀρκετὰ ψυχολογία, ὥστε νὰ καταλάβουν ἀμέσως ὅτι ἔχουν νὰ κάμουν μὲ φθέτες ἢ μὲ ψεσπαθεῖες.

4) Ἀδιαφορία ἢ σκληρότης. Κανεὶς σταθερὸς ἔρως δὲν μπορεῖ νὰ στηριχθῇ εἰς τέτοια θεμέλια.

5) Ἡ σεξουαλικὴ ἔλξις. "Ἐχει βέβαια τὴ σημασία της, ἀλλὰ δὲν φτάνει. Χιλιάδων αἰώνων πεῖρα ἔχει διδάξει τὸ γυναικεῖο φῦλον ὅτι γρειάζονται πολὺ περισσότερα πράγματα γιὰ τὴν ἐξασφάλισι ἑνὸς μονίμου ἐρωτικοῦ δεσμοῦ.

6) Ἡ ἐπίδειξις τῆς ὠμορφιᾶς καὶ τῶν ἄλλων φυσικῶν καὶ πνευματικῶν προσόντων σας γιὰ νὰ τὴν θαμπώσετε. Τὸ μόνο ποὺ κατορθώνετε ἔτσι, εἶνε... νὰ παραστήσετε τὸ ἀνόητο σαγῆνι!

Καὶ τώρα ἂς ἐλθουμε στὸ σωστὸ δρόμο ποὺ πρέπει ν' ἀκολουθήσετε. Μερικὰ ὑρίτσια μπορῶν νὰ κατακτηθοῦν μὲ ὁποιαδήποτε μέθοδο, ἢ καὶ γωρὶς καμμιὰ μέθοδο. Τὸ ὅσο περισσότερο δῶμε ἀξίζει μιὰ κοπέλλα, τόσο δυσκολώτερο εἶνε νὰ τὴν κερδίσετε, πρῶτον γιατὶ ἔχει συναίσθησι τῆς ἀξίας της κι' ἀπαιτεῖ περισσότερα ἀπ' τὸ σύντροφό της, καὶ δεύτερον γιατὶ θάχετε ν' ἀντιμετωπίσετε περισσότερους ἀντιζήλους.

Πολλοὶ ἄντρες, ἰδίως δὲ τὰ γεροντοπαλλήκαρα, ἔχουν διαλέξει ἕνα «σύστημα» καὶ πιστεύουν ὅτι μποροῦν νὰ τὸ ἐφαρμόζουν σὲ κάθε περίπτωσι. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, ἡ ἐρωτικὴ τακτικὴ πρέπει ν' ἀλλάζῃ, ἀναλόγως τοῦ κορίτσιοῦ μὲ τὸ ὁποῖο ἔχετε νὰ κάνετε. Ὑπάρχουν ὅμως **σωστοὶ γενικοὶ κανόνες**, κατάλληλοι γιὰ ὁποιαδήποτε περίπτωσι.

Πρὶν ὅμως ἀπ' ὅλα, πρέπει νὰ πείσετε τὸν ἑαυτό σας, ὅτι ἡ ἐκλεκτὴ σας εἶνε ὡραία, ὑπέροχη, μοναδικὴ στὸν κόσμο. Δὲν εἶνε δύσκολο αὐτό. Ἀρκεῖ νὰ συγκεντρώσετε ὅλες σας τὶς σκέψεις σ' αὐτὴ μόνο, γ' ἀδιαφορήσετε γιὰ κάθε ἄλλη.

Κατόπιν πρέπει νὰ πείσετε τὴν ἴδια ὅτι εἶνε ἐντελῶς γι' αὐτὸ εἶνε λιγώτερο εὔκολο ἀπ' τὸ προηγούμενο, γιατὶ χρειάζεται νὰ παλέψετε μὲ τὴν ἀνδρικὴ φιλαυτία σας, ποὺ σᾶς ὑποβάλλει τὴν ἰδέα ὅτι δὲ θὰ ἀξίζῃ κάθε γυναῖκα νὰ σᾶς κοπῇ θυσίαμα... "Αν τὴν κάμετε γ' ἀντιληφθῇ ὅτι ἀξίζει πραγματικὰ κάτι γιὰ σᾶς, τότε θὰ θαυμάζῃ καὶ θὰ ἐκτιμᾷ πιὸ πολὺ τὸν ἑαυτό της. Ἔταν βρίσκεται μαζί σας, καὶ συνεπῶς θὰ ἐπιζητῇ τὴν συντροφιά σας. "Ἐχετε ἔτσι δημιουργήσει μιὰ ἐλξι, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ πρῶτο βῆμα πρὸς τὴν ἐπιτυχία.

Πρέπει κατόπιν νὰ καταρίψετε ἕνα - ἕνα τοὺς ἀμυντικοὺς φραγμούς, ποὺ ἔχει στήσει γιὰ νὰ προφυλάξῃ τὴν ἀξιοπρέπειά της. Τὸ πιθανώτερον εἶνε - ὑπὸ τὶς σημερινὲς κοινωνικὲς συνθήκες – ὅτι θάγετε γιὰ κάμετε μὲ μιὰ κοπέλλα ποὺ γνώρισε προηγουμένως κι' ἄλλους ἄντρες, ἀπογοητεύθηκε ἀπ' αὐτούς κι' ἔχει ἀρνησοπὴ κιὰ μὴ τὴ ξαναπάθῃ.

Τὸ ἐμπόδιο αὐτὸ δὲν πρέπει νὰ σᾶς κάμῃ νὰ παραιτηθῆτε ἀπὸ κάθε προσπάθεια, δείχνοντας ἔτσι ὅτι δὲν ἀγαποῦσατε πραγματικά.

Χρειάζεται ερώτα νὰ τῆς βεβαίωσετε τὸ φόβο ὅτι μπορεῖ νὰ προγωρήσετε σὲ ὑπερβολὲς... οἰκειότητες. Καὶ θὰ κάμετε ἀλλιῶτε νὰ φερθῆτε σὰν νὰ τὴν ἐκτιμοῦσατε μόνο ὡς ἐνσαρκωτὴ συντροφιᾶς. Ἔκείνη θὰ πικραθῇ ἔτσι, καὶ θὰ προσπαθήσῃ νὰ φανῇ ἐλκυστικώτερη καὶ νὰ σᾶς κάμῃ νὰ καταλάβετε ὅτι δὲν ἔχει μόνο πνεῦμα, ἀλλὰ κι' ἄλλα γαρίσματα, πιὸ θετικά!

Κάνετε της πάντα νὰ ἐννοῆτε πὼς εἶνε μοναδικὴ στὸν κόσμο. Μὴ τῆς λέτε ὅμως διαρκῶς, ἔτσι ξερά, ὅτι εἶνε ὁμορφη. Τὸ ἔχουν τὴ τόσοι ἄλλοι!... Φανῆτε πιὸ πρωτότυποι.

Δῶστε της νὰ καταλάβῃ ὅτι ἔχετε τὴν ἀνάγκη της, ὄχι σὰν παιδὶ ποὺ θέλει μιὰ δεύτερη μητέρα γιὰ νὰ τὸ γαϊδάρῃ, ἀλλὰ σὰν ἄντρας ποὺ καταλαβαίνει ὅτι θ' ἀποδώσῃ κάτι καλλίτερο στὸν κόσμο, μὲ τὴ βοήθειά της.

Πρέπει νὰ πείσῃ ἀκόμη ὅτι ταιριάζετε μαζί της σὲ μόνο. Ὡστόσο, καλὸ εἶνε νὰ τῆς ὑποδείκνυετε μὲ τρόπο ὅτι μπορεῖ νὰ παρουσιασθῇ κι' ἄλλες ποὺ θὰ ζητήσουν νὰ σᾶς κερδίσουν... Ἐδῶ ὅμως χρειάζεται μεγάλη λεπτότης καὶ τάκτ, γιατὶ κάθε κορίτσι θυμώνει ὅταν ἀκούσῃ ἕναν ἄντρα νὰ καυχιέται πὼς ἄλλες τὸν θαυμάζουν.

Θὰ τῆς δώσετε νὰ νοιώσῃ ὅτι συμπληρώνει τὸν κόσμο σας, ὅτι ἡ ζωή ἔχει καιούριαγιὰ σημασία γιὰ σᾶς ἀφ' ὅτου τὴ γνωρίσατε. Μὴ τῆς λέτε διαρκῶς πὼς τὴν ἀγαπᾶτε. Προσπαθῆτε νὰ τῆς τὸ δείγνετε μὲ τὶς πράξεις σας. Νὰ τὴν προσέγετε, ὄχι μόνο ὅταν βρίσκεσθε κοντὰ της, ἀλλὰ πολὺ περισσότερο μακρυά της. Νὰ ἀναπολῆτε τότε ὅ,τι σᾶς ἔχει πῆ καὶ νὰ τὰ ἀπομνημονεύετε γιὰ νὰ τὰ ἀναφέρετε ἀργότερα, σὲ κατάλληλη περίπτωσι.

Μὲ μιὰ λέξι, νὰ κατορθώσετε νὰ τῆς γίνετε ἀ π α ρ α ί τ η τ ο ς. Τότε θάγετε πιὰ ἐξασφαλίσει τὴν τελικὴ ἐπιτυγία.

Π. ΠΟΠΕΝΟΕ

ΛΥΣΕΙΣ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ τοῦ σημερινοῦ τεύχους

Λέξεις πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις

1 – 2) ΣΚΕΤΑ. 2 – 3) ΑΛΥΤΑ. 3 – 4) ΑΠΑΛΑ. 4 – 5) ΑΡΓΟΣ. 5 – 6) ΣΟΓΙΑ. 6 – 7) ΑΡΕΙΑ. 7 – 8) ΑΘΛΟΣ. 8 – 9) ΣΠΙΘΑ. 9 – 10) ΑΝΟΙΑ. 10 – 1) ΑΧΝΟΣ. 11 – 12) ΑΡΕΤΗ. 12 – 13) ΗΔΥΝΟ. 13 – 14) ΟΡΑΙΑ. 14 – 15) ΑΛΓΟΣ. 15 – 16) ΣΑΓΜΑ. 16 – 17) ΑΔΕΙΑ. 17 – 18) ΑΜΑΕΤ. 18 – 19) ΤΡΙΑΣ. 19 – 20) ΣΠΟΡΑ. 20 – 11) ΑΓΝΤΑ.

Οἱ δὲ κυκλίσκοι τοῦ μεγάλου λευκοῦ κύκλου σχηματίζουν τὴν λέξι:

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ὁ ὑπερβολικὸς ἐθηγός

Κανένα ἀπὸ τὰ πράγματα δὲν ἀντίκε στὸν Ἰ. Καίσαρα. Ὁ Καλιγούς εἶκε τὴν πυξίδα. Ὁ Β. Οὐγκὼ τὸ τηλεσκόπιο, τὴν πίπα ἡ τὴν πυξίδα. Ὁ Γοριβάλδι ἕνα ἀπ' ὅλα πλὴν τοῦ ἀναπτῆρος.

Ἡ πυρκαϊὰ

Ὁ ταξειδιώτης σώζεται βάζοντας φωτιὰ στὰ χόρτα ποὺ βρίσκονται ἐ μ π ρ ό ς του. Οἱ νέες φλόγες θὰ πάρουν τὴν διεύθυνσι τοῦ ἀνέμου κι' ἔτσι θ' ἀνοίξῃ χῶρος γιὰ νὰ πρακωρήσῃ, χωρὶς νὰ τὸν προφθάσῃ ἡ πυρκαϊά.

Τὰ λουλούδια

Ἡ πρώτη σκέψις εἶνε ὅτι χρειάζονται 9 ἡμέρες. Στὴν πραγματικότητα ὅμως, χρειάζονται 17 ἡμέρες, δηλαδὴ μία λίγώτερη. Γιὰ νὰ τὸ καταλάβετε καλὰ αὐτό, ἀρκεῖ νὰ σκεφθῆτε ὅτι, τὴν πρώτη μέρα, τὸ δυό φυτὰ μαζὶ θὰ βγάλουν δυὸ λουλούδια, θὰ βρίσκωνται δηλαδὴ στὸ σημεῖο ποὺ θὰ βρισκόταν τὴν δεύτερη ἡμέρα ἕνα μόνον φυτό, τὸ ὁποῖο θὰ ἤθελε ἀκόμη 17 ἡμέρες.

Οἱ κορφίτσες

Νὰ πῶς πρέπει νὰ τοποθετηθοῦν οἱ κορφίτσες:

1) Στὸ τρίτο λευκὸ σημεῖο τῆς πρώτης γραμμῆς. 2) Στὸ ἕκτο τῆς δευτέρας. 3) Στὸ δεύτερο τῆς τρίτης. 4) Στὸ πέμπτο τῆς τετάρτης. 5) Στὸ πρῶτο τῆς πέμπτης. καὶ 6) Στὸ τέταρτο τῆς ἕκτης.

Ἡ δεξαμενὴ

Γέμισε τὴ δεξαμενὴ μὲ νερὸ καὶ τὸ νερὸ δὲν κυνέταν ἀπὸ τὴ μιὰ πλευρά.

Συλλαβόγριφος Ψ. Χ (Ψυχή).

Κρυμμένα ἐνάμιατα 1) Εἰρήνη, 2) Ὅλγα.

Τὰ ζῶα ποὺ μετροῦν

Ἡ σοφία τῶν τετραπέδων

Ξέρουν τὰ ζῶα νὰ μετροῦν; Οἱ ἀκατήτεροι ἀδελφοὶ μας εἶνε ἱκανοὶ νὰ μυηθοῦν στὰ μυστήρια τῶν ἀριθμῶν;

Οἱ περιπτώσεις τῶν ἐσφῶν ζώωνν, ποὺ ἀναφέρονται στὰ χρονικά, δίνουν μιὰ καταφατικὴ κι' ἀναμφισβήτητη ἀπάντησι σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα.

Τὰ πειράματα ποὺ ἔκαμαν εἰδικοὶ ἐπιστήμονες, ἀπέδειξαν ὅτι πολλὰ ζῶα, σὲ ἄγρια κατάστασι, ξέρουν νὰ μετροῦν ὡς τὸ 3 ἢ τὸ 4. Ὁ Λερουὰ ἀναφέρει τὴν ἑξῆς χαρακτηριστικὴ περίπτωσι: Μιὰ καρακάξα, βλέποντας νὰ κρύβεται ἕνας ἄνθρωπος κοντὰ σὲ φωλιά της, γιὰ νὰ τὴν πιάσῃ, ἀποφεύγει νὰ πλησιάσῃ σ' αὐτήν. Πηγαίνουν κατόπιν δυὸ ἄνθρωποι ἀπ' τοὺς ὁποίους ξαναφεύγει ὁ ἕνας. Τὸ πουλὶ δὲν πλησιάζει καὶ πάλι. Τὸ ἴδιο κάνει κι' ὅταν πηγαίνουν τρεῖς ἄνθρωποι καὶ ξαναφεύγουν οἱ δύο. Κάθε φορά, μετράει πόσοι πῆγαν καὶ πόσοι ἔφυγαν! Δὲν γελιέται στὸν ὑπολογισμό της, παρὰ μόνον ὅταν οἱ ἄνθρωποι εἶνε πολλοί, 5 ἢ 6, καὶ μείγη ἕνας ἀπ' αὐτούς!

Ἄλλος ἐπιστήμων, ὁ Λουμπὸκ, βεβαιώνει ὅτι, ἂν ἀπ' τὰ τέσσερα αὐγὰ μιᾶς φωλιᾶς ἀφαιρέσωμε τὸ ἕνα, ἡ μητέρα δὲν τὸ ἀντιλαμβάνεται. Ἂν ὅμως ἀφαιρέσωμε δύο, τὸ καταλαβαίνει κι' ἐγκαταλείπει τὰ ὑπόλοιπα καὶ τὴ φωλιά της.

Οἱ δάκτορες Ζὶλ καὶ Ρενιὲ εἶνε τῆς γνώμης ὅτι τὰ καναρίνια μετροῦν ὡς τὰ 3, βοηθούμενα ἀπὸ κάποιους κανναβουριοὺς, οἱ δὲ κοράκες ὡς τὰ 4 λυγίζοντας λίγο τὰ δάκτυλα τῶν ποδιῶν τους, ἕνα - ἕνα!

Ὁ διασημότερος σκύλος ψηπολογιστὴς λεγόταν Μιουνίτο. Ὁ κύριός του τὸν παρουσίασε στὴν Ἐκθεσι τοῦ Μιλάνου. Τὸ ζῶο αὐτὸ μποροῦσε νὰ προσθέσῃ 3 ἢ 4 τριψήφιους ἢ τετραψήφιους ἀριθμούς! Τὰ ψηφία τῶν ἀριθμῶν ἦσαν γραμμένα πάνω σὲ κοκκαλάκια σὰν τοῦ ντόμινου. Ὁ κύριος τοῦ σκύλου τὰ ἔβαζε στὴν κατάλληλη σειρὰ γιὰ τὴν πρόσθεσι. Ὁ Μιουνίτο τὰ κύτταζε λίγο, τὰ πρόσθετε μὲ τὸ ναῦ του κι' ἔβαζε ἀπὸ κάτω, ἕνα - ἕνα, τὰ κοκκαλάκια μὲ τὰ ψηφία τοῦ ἄθροισματος, χωρὶς νὰ κόμῃ ποτὲ τὸ παραμικρὸ λάθος!

Κι' ἄλλοτε ὅμως διαφανιοθήκαν στὶς Ἡνωμένες Πολιτεῖες, στὴ Σκωτία καὶ στὸ Παρίσι σκυλιὰ ἱκανὰ νὰ κάμουν προσθέσεις, ἀφαιρέσεις καὶ πολλαπλασιασμοὺς ἀκόμη, ἑνὸς ἢ δύο ἀριθμῶν!

Ἡ περίφημη σκύλα Μπέννι, ἡλικίας τεσσάρων ἐτῶν, ποὺ βραβεύθηκε στὴ Διεθνῆ Ἔκθεσι τοῦ Τουρίνου, δέν καταλάβαινε νὰ λογαριάζῃ, εἶκε ὅμως μάθει ν' ἀναγνωρίζῃ τὰ ψηφία τοῦ ἀλφαβήτου. Κι' ἄξερε τὴ σημασία 260 περίπου λέξεων, τὶς ὁποῖες μποροῦσε μαλιστα νὰ γράψῃ, γιὰ νὰ δώσῃ στοὺς ἀνθρώπους νὰ καταλάβουν τὶ ἤθελε νὰ τοὺς πῇ... Τέτοιο ζῶο δέν ἀπέκει βέβαια πολὺ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο!

Ἀπ' τὸ ἔτος 1900 ὡς τὸ 1913, ἔγινε πολὺς λόγος – ἰδίως στοὺς κύκλους τῶν μαθηματικῶν καὶ τῶν "βιολογικρυιστῶν) – γιὰ τὰ περίφημα "ἄλογα τοῦ "Ελμπερφελντ, ποὺ ἄξεραν νὰ λογαριάζουν. Τὰ δύο αὐτὰ ζῶα, ὁ Μωκαιὲτ κι' ὁ Ζαρίφ, εἶκαν ἐξασκηθῆ εἰδικῶς στὰ μαθηματικά, στοὺς σταύλους τοῦ κυρίου των.

Τὰ ἐξέτασαν ἐπιστημονικὲς ἐπιτροπὲς ἀπ' ὅλες τὶς χῶρες, μαθηματικοί, κτηνίατροι... ὡς κι' ἕνας ποιητής, ὁ Μαίτερλινκ! Ὁ Μωκαιὲτ κατόφερνε νὰ βρίσκῃ ἀκόμη καὶ τὶς "κυβικὲς ρίζες" διαφόρων ἀριθμῶν πενταψηφίων ἢ ἑξαψηφίων! "Εδινε τὴν ἀπάντησι μέσα σὲ λίγα δευτερόλεπτα, κι' ὅν κάποτε ἔκανε λάθος τὸ διορθώνε ἀμέσως. Ὅταν τοῦ ὑπέβαλε κάποτε ὁ Μαίτερλινκ ἕναν ἀριθμό, γιὰ νὰ βρῇ τὴν τετραγωνικὴ του ρίζα, τὸ ἄλογο ἀρνήθηκε ν' ἀπαντήσῃ. Ὅπως ἐξακριβώθηκε κατόπιν, ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ ἔχῃ ἀκέραιο τετραγωνικὴ ρίζα, πρᾶγμα ποὺ τὸ ἀγνοοῦσε ὁ Μαίτερλινκ! Κι' ἔτσι ὁ παιτῆς ἀπεδείχθη κατώτερος στὰ μαθηματικὰ ἀπ' τὸ σοφὸ ἄλογο!...

Ἕνας Γερμανὸς ψυχολόγος εἶκε διοτυπώσει τότε τὴ γνώμη ὅτι τὰ δύο ἐκεῖνα ἄλογα δὲν εἶχαν λοιμιὰ ἐξαιρετικὴ ἀντίληψι, ἀλλὰ ὅτι ὑπάκουαν ἁπλῶς σὲ ἀδιόρατα συνθηματικὰ σημεῖα τοῦ κυρίου τους. Ἡ πεζὴ ὅμως αὐτὴ ἐξήγησις ἀπεδείχθη λανθασμένη. Τὸ 1914, ὁ δόκτωρ Μπὸν, διευθυντὴς τοῦ Βιολογικοῦ Ἐργαστηρίου τοῦ Πανεπιστημίου τῶν Παρισίων, μπόρεσε νὰ ἐπιτύχῃ ἀριθμητικὲς ἀπαντήσεις ἀπ' τὸ Μωκαιὲτ, χωρὶς νὰ εἶνε παρὼν ὁ κύριός του.

"Ἐτσι, τὸ μυστήριο τῶν ἄλόγων τοῦ "Ελμπερφελντ ἔμεινε σκοτεινὸ κι' ἀνεξήγητο.

ΠΙΕΡ ΝΤΕΒΟ

Η ΖΩΗ τοῦ Καζανόβα

Γέης, μάγος, ἀπατεὼν κτλ.

"Ἕνας ἀν" τοὺς μυθιστοριστικότερους τύπους τοῦ 18ου αἰῶνος, ἦταν ὁ περίφημος Καζανόβας, ὁ ἐραστὴς γυναικοκατακτητής, ποὺ βεβαίως δὲν ἦταν μιὰ γυναίκα δὲν τοῦ ἀρνήθηκε ποτὲ τὴν ἀγκαλιά της. Λίγοι ὅμως ξέρουν τὴ ζωή του, γεμάτη τυχοδιωκτικὲς περιπέτειες.

Γεννήθηκε στὴ Βενετία, τὸ 1725. Ἀπὸ τὰ πρῶτα του χρόνια στὸν ἔρωτα, δὲν ἦταν ὡραῖος! Οἱ σύγχρονοί του βεβαιώνουν ὅτι εἶχε παράξενα ἀφρικανικὰ χαρακτηριστικά, δηλαδὴ τρίβολα ζιγιδιὲς, φούσκα κατάμαυρα, κλαγγιὰ μάτια καὶ γοντρὰ γείλη. Εἶχε ὅμως ἀθλητικὸ κορμί, εὐλύγιστα ἐπαγγελματίου γοργιατοῦ καὶ τὸ ὡραιότερο δόντια τοῦ κόσμου.

Ἰσγυριζόταν πὼς ἦταν μάγος καὶ πὼς εἶχε στὴν ὑπηρεσία του ὅλα τὰ πνεύματα τῆς γῆς καὶ τοὺς δαίμονες τῆς κολάσεως. Τὸ περίεργο δὲ εἶνε ὅτι τὰ πίστευαν ὄχι μόνον οἱ ἀπλοῦστατοι του, ἀλλὰ... κι' αὐτὸς ὁ ἴδιος κάποτε!

Ταξείδεψε πολὺ στὰ βίο του. Σὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ἄλλα μεταφορικὰ μέσα ἀπ' τὸ ἄλογο καὶ τὸ ἱστιοφόρο, αὐτὸς κατώρθωσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν Τουρκία, τὴ Ρωσσία, τὴν Ὁλλανδία, τὴν Ἰσπανία. "Ἐμεινε πολὺν καιρὸ στὸ Παρίσι, ὅπου γνωρίσθηκε στενὰ μὲ τὸν Ρουσσώ. "Ἐπειτα ἄνοιξε ἕνα κατάστημα μεταξωτῶν, στὴ συνεγεία τοῦ Τζιπλόνι, μὲ ὡραιότατες πωλήτριες. Τὸ περίεργο ἦταν ὅτι στὸ κατάστημα αὐτὸ πηγαίνανε μόνο... ἀριστοκρατικοὶ κύριοι! Ἡ ἀποκάλυψι τῶν μυστικῶν ἐναπέκειτο κι' ἐλλεῖπε γιὰ ἀπογοήτευσι.

Μιὰ γρηὰ κουμώσα, ἀρθρίτιδα, κάλεσε στὸ σπίτι της τὸν Καζανόβα καὶ τοῦ ζήτησε, ἐφ' ὅσον ἦταν μάγος, νὰ τῆ μεταμορφώσῃ... σ' ἕνα νέο κοπελλούδι!

– Αὐτὸ εἶνε ἐδωλο, ὑποσχέθηκε ὁ μυστοδιδάκτης. Ἀρκεῖ νὰ πληρώσετε κιαλά...

Ἡ γρηὰ τοῦ μέτρησε 10.000 φράγκα, ποὺ χρησιμεύσαν στὸν Καζανόβα... γιὰ νὰ γιορίσῃ στὴν Ἰταλία, ἀφοῦ ἔκανε τὴν κυρία ἀπογοητευτή!

Στὴ Βενετία, ὁ ἥρως μας ἔγινε βιολιστὴς μιᾶς ἀρχήτρας... Ὅλα ἤξερε νὰ τὰ κάνῃ αὐτὸς ὁ διαβολάνθρωπος! Μιὰ μέρα μονομάγησε μὲ τὸ διευθυντὴ του καὶ τὸν ξεκούπωσε. Τὸ κατάστημα ἔκλεισε. Κι' ὁ Καζανόβας, ἀπέναντι, ἀναγκάσθηκε νὰ παίξῃ βιολὶ στοὺς δρόμους.

"Ἕνα ἀπόγευμα σωριάστηκε ἀναίσθητος κάποιος ἐμπρός του. "Ἦτὰν ὁ Μαργαριτίνος, ἕνας ἀπ' τοὺς πλουσιώτερους προύχοντες τῆς πόλεως. Λιέσως ὁ βιολιστὴς ἄφησε τὸ ὄργανό του κι' ἄρχισε νὰ φυσᾷ στὰ μάτια τοῦ ἀρρώστου καὶ νὰ κάνῃ μιὰ ἀπὸ ἐκεῖνα του κατσικίστικα σημεῖα: "Οταν συνῆλθε ὁ Μαργαριτίνος καὶ τὸν εἶδε ἀπογοητευτικὰ ἀπὸ τὴ μυστηριώδη αὐτὴ δουλειά, πίστευε ὅτι τὸν εἶχε σώσει μὲ τὴν μαγικὴ του δύναμι, καὶ τὸν πῆρε στὴν ἰδιαιτέρα ὑπηρεσία του.

Ἀπὸ τότε, ὁ Καζανόβας, ἔζησε σὰν πρίγκηπας. "Ἔτρωγε, ἔπινε, κοιμόταν σὲ λινὰ σεντόνια κι' ἔκανε περίπατο μὲ τὰ γόνδολά του, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, μαζὶ μὲ τὶς ὡραιότερες κοπέλλες τῆς Βενετίας.

Ἀλλὰ ἡ μυστικὴ ἀστυνομία τῆς περίβεσε τοὺς ἴδιους φόβερὰ φιλόστοργη. Τὸν φυλακοδικήσαν ἄγρυπνα, γωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Κι' ἐπειδὴ σύχναζε στὸ μέγαρο τοῦ ἀβδὰ γιὰ Μπερνί, πρωθιέρεως τῆς Γαλλίας, τὸν κατηγόρησαν ὅτι συνωμοτοῦσε καὶ τὸν φυλάκισαν! Ἡ φυλακὴ του δὲν βρισκόταν σ' ὑγρὸ ὑπόγειο, σὰν ἄλλες τὶς ἄλλες. Ἀλλὰ σ' ἕνα δωμάτιο κάτω στὴ μολυβένια σκεπὴ τοῦ κτιρίου. Ἡ ζέστη ἦταν φοβερὴ ἐκεῖ μέσα, τὰ κατσαρίδια ἀκόλα ἦθα ἤτανε ἀπείρως. Ὁ Καζανόβας εἶγε κρεββάτι, σαρέλες, τραπέζι κι' ἕνα κομοδινὸ γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετῇ!

Ὡστόσο, ἐπῆρ' ἄλλες αὐτὲς τὶς ἀνέσεις, ζήτησε νὰ δραπετεύσῃ. Μ' ἕνα ἐργαλεῖο ποὺ προμηθεύθηκε, ξεκόλλησε τὶς πλάκες τοῦ δαπέδου του κι' ἔσκαψε μιὰ τρύπα ἀπὸ κάτω.

Περίμενε πιὰ μιὰ κατάλληλη ἑορτάσιμη μέρα, γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴ δραπέτευσί του. Ἐν τῷ μεταξύ, ἔβαλε τὶς πλάκες στὴ θέσι τους. Σφύριαζε, ἔτσι διασκεδάζοντας τὸν ἀηδιγμένο του θεατρώνη, ὅταν ἐκεῖνος ἔβγαινε γιὰ τὸν περίπατο!

Ἐπῆρε τώρα ν' ἀσγίνῃ ὡς ἄνθρος! Γιὰ τὴν καλή του τύγη, γνώριστε τότε τὸν ἀββὰ Μπρατίνι, ἐξομολογητὴ τῆς Φαλιέρης, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπ' ἐκεῖ μέσα.

Ἀλλὰ ἡ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν εἶγε ἀνακαλύψει τὸν τρόπο ποὺ κρυφούσιαν μὲ κελλοῦ του, κι' ἔβαλε ἐπίτηδες μέσα ἕνα ἄνδρα νὰ τὸν κατασκοπεύσῃ γιὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Ὅταν πλησίασε ἡ μεγάλη μέρα, ὁ Καζανόβας ἔτοιμασε τὰ πράγματα. Ραφτὸς ἦταν ἐξαίρετος, ἔκανε ἀπὸ τὰ σεντόνια του μιὰ σκάλα, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔκρεμε τὸ κορμί του καὶ ἔπεσε στὸ ἔδαφος. Ἀπὸ ἐκεῖ ἔβγαλε ἕνα ἀπόκρημνο μονοπάτι, ποὺ ἔβγαζε στὴν ἀκρογιαλιά, καὶ ἔφυγε.

Τὰ ἑπόμενα χρόνια τὰ πέρασε σὰν περιπλανώμενος. Ἔπαιξε, ἔπινε, κοιμόταν σὲ λινὰ σεντόνια κι' ἔκανε περίπατο μὲ τὰ γόνδολά του, στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ, μαζὶ μὲ τὶς ὡραιότερες κοπέλλες τῆς Βενετίας.

Ἀλλὰ ἡ μυστικὴ ἀστυνομία τῆς περίβεσε τοὺς ἴδιους φόβερὰ φιλόστοργη. Τὸν φυλακοδικήσαν ἄγρυπνα, γωρὶς ἐκεῖνος νὰ τὸ ἀντιληφθῇ. Κι' ἐπειδὴ σύχναζε στὸ μέγαρο τοῦ ἀββὰ γιὰ Μπερνί, πρωθιέρεως τῆς Γαλλίας, τὸν κατηγόρησαν ὅτι συνωμοτοῦσε καὶ τὸν φυλάκισαν! Ἡ φυλακὴ του δὲν βρισκόταν σ' ὑγρὸ ὑπόγειο, σὰν ἄλλες τὶς ἄλλες. Ἀλλὰ σ' ἕνα δωμάτιο κάτω στὴ μολυβένια σκεπὴ τοῦ κτιρίου. Ἡ ζέστη ἦταν φοβερὴ ἐκεῖ μέσα, τὰ κατσαρίδια ἀκόλα ἦθα ἤτανε ἀπείρως. Ὁ Καζανόβας εἶγε κρεββάτι, σαρέλες, τραπέζι κι' ἕνα κομοδινὸ γιὰ νὰ τὸν ὑπηρετῇ!

Ὡστόσο, ἐπῆρ' ἄλλες αὐτὲς τὶς ἀνέσεις, ζήτησε νὰ δραπετεύσῃ. Μ' ἕνα ἐργαλεῖο ποὺ προμηθεύθηκε, ξεκόλλησε τὶς πλάκες τοῦ δαπέδου του κι' ἔσκαψε μιὰ τρύπα ἀπὸ κάτω.

Περίμενε πιὰ μιὰ κατάλληλη ἑορτάσιμη μέρα, γιὰ νὰ ἐπιχειρήσῃ τὴ δραπέτευσί του. Ἐν τῷ μεταξύ, ἔβαλε τὶς πλάκες στὴ θέσι τους. Σφύριαζε, ἔτσι διασκεδάζοντας τὸν ἀηδιγμένο του θεατρώνη, ὅταν ἐκεῖνος ἔβγαινε γιὰ τὸν περίπατο!

Ἐπῆρε τώρα ν' ἀσγίνῃ ὡς ἄνθρος! Γιὰ τὴν καλή του τύγη, γνώριστε τότε τὸν ἀββὰ Μπρατίνι, ἐξομολογητὴ τῆς Φαλιέρης, ὁ ὁποῖος τοῦ ὑποσχέθηκε νὰ τὸν βγάλῃ ἀπ' ἐκεῖ μέσα.

Ἀλλὰ ἡ ὑπηρεσία τῶν φυλακῶν εἶγε ἀνακαλύψει τὸν τρόπο ποὺ κρυφούσιαν μὲ κελλοῦ του, κι' ἔβαλε ἐπίτηδες μέσα ἕνα ἄνδρα νὰ τὸν κατασκοπεύσῃ γιὰ νὰ μάθῃ τὴν ἀλήθεια. Ὅταν πλησίασε ἡ μεγάλη μέρα, ὁ Καζανόβας ἑτοίμασε τὰ πράγματα. Ραφτὸς ἦταν ἐξαίρετος, ἔκανε ἀπὸ τὰ σεντόνια του μιὰ

Ερωτικές Ιστορίες

ΜΙΑ ΠΙΣΤΗ ΚΑΡΔΙΑ

Σ' ένα χωριουδάκι, λίγο πιό πέρα από το Μπεκνάρες, ζούσε άλμυάναγος στά κτήματά του ο Λάγκλαν Κόρτ, ένας γέρος συνταξιούχος. Είχεν έλθει ώς σπάλληλος στής Ινδίες εδώ και σαράντα χρόνια, κι' από τότε δέν ξαναγύρισε σέ μιά φορά στην Αγγλία.

Λίγων πολλά γιά τίς περιπέτειές τού γέρου Λάγκλαν μά κοτέ κανείς δέν ξωσθε την αιτία της μεγάλης μονειξιάς τού γέρο ερημίτη.

Κι' όμως ο γέρο Μάικ - Σάπ, ο προεστώς τού χωριού, με τίς εξοχοι γυναίκες και τά εξαμηνίτα παιδιά κι' εγγόνια νά τί μού διηγήθηκε μιά νύχτα μυρωμένη, σεγναράλουστη πού ήμουν περαστικός απ' τό χωριό:

«Πάνε τώρα σαράντα χρόνια. Μιά μέρα μάς έστειλαν από τό Μπεκνάρες ένα "Αγγλο άξιωματικό, ώς περιφερειακό διοικητή. Ήταν νέος, ωραίος, κομψός και καλός. Άκουγε κάθε παράπονο και μυρίαζε διακαιούνη στους άδικημένους. Τά κορίτσια τού χωριού τον περισσοτύπωσαν κάπως εκεί στην απομακρυσμένη Ινδουλί του, και οι άνδρες τον βοηθούσαν στην υπηρεσία πού τού είχε ανατεθή.

«Μιά μέρα πέθανε ένας πλούσιος άρχοντας τού χωριού Βουδδιστής και, σύμφωνα με τά έθιμα, ή χήρα του έπρεπε να καή πάνω από τον τάφο του. Ο "Αγγλος διοικητής όμως έβγαλε τό πιστόλι του κι' άρχισε να πυροβολή στον αέρα. Ο κόσμος σκόρπισε φοβισμένος κι' άνθρωποι μόνον δειλινή πάνω σ' ένα φορείο ή Μάσα, ένα κορίτσι δεκάξη χρονώ, ή όμοιη τήρα τού άρχοντα.

»Ο διοικητής κατέβηκε από τ' άλογό του, την έλυσε και την κλαί μαζί του. Έτσι τής έσωσε τή ζωή κι' αύτή από εύγνωμοσύνη τον όπηρετούσε πιστά στην Ινδουλί του.

»Πήγαινα, συχνά, κι' έγώ στην Ινδουλί γιά δουλειές μου και παρακολουθούσα μέ χαρά τή Μάσα, πού μεγάλωνε σά λουλούδι ανάμεσα στά άλλα λουλούδια τού κάπτου. Δέν έ κρυβε ούτε γή χαρά της, ούτε την εύγνωμοσύνη της ή Μάσα γιά τον "Αγγλο σωτήρα της. Πολλές φορές τους είδα άγκαλιασμένους νά περπατούν στό δάσος, και τίς νύχτες κάθονταν κάτι εύτυχισμένοι ό Ε νας κοίταζε στ' άλλο, στή βεράντα.

»Μιά μέρα ήρθαση στό χωριό μας ό "Αγγλος κυβερνήτης τού Μπεκνάρες μέ τίς δυό του κόρες, δυό χαριτωμένα πλάσματα. Έρχόταν γιά επιθεώρηση κ' έμεινε κομμιά βδομάδα στην Ινδουλί τού Κόρτ. Ο διοικητής τον περιποιήθηκε εξαιρετικά και συχνά ε ένωνε περίπατο μέ τή μιά από τίς δυό κόρες του. Ε ναν ξανθό άγγελο. Σέ μια άπ' αύτές τίς εκδρομές ήνιτε νά βρεθή μπροστά σε μιά σκηνή. Η Μάσα μέζεων λουλούδια, ήπως συνήθιζε, γιά νά στολίση τό στήτι. Ο διοικητής πειρού σε μέ την ξανθιά κόρη τού κυβερνήτη. Σαφνικά ή γέα κάτι είπε στό διοικητή, κι' αύτός διάταξε τή Μάσα νά φτύση έναν στεφάνι μέ τά λουλούδια της και νά τό φορίση στό λαιμό της ξανθής κοπέλλας.

»Η Μάσα έξετέλεσε πρόθυμα τη διαταγή τού διοικητή κι' έπειτα άνοιωκρύνθηκε μέ τή μελαγχολία ξωγρασισμένη στό πρόσωπο. Πιό πέρα, μέ πλησίασε και μέ ρώτησε:

«—Την άγαπάς. Δέν ήξερα τί νά της άπαντήσω. Την άλλη μέρα, όμως πού μέ ξαναβρήκε μού είπε πάλι: «—Τον ρώτησα άν την αγαπά. Κι' έ κείνος μού άπάντησε πώς δέν την αγαπά. Την περιποιείται όμως γιατί είνε ή κόρη τού κυβερνήτη άπό τον όποίο περιμένει πολλά γιά τό μέλλον του. Τότε έγώ τού είπα, πώς άφού άπό τόν πατέρα της ε ξαρτάται τά μέλλον του γιατί δέν παντρεύεται την κόρη. Έκείνος μέ κύτταξε καλά, μ' έφιλε στην άγκαλιά του και μού είπε: — «Βέ ήθελες έσύ Μάσα ένα τέτοιο πράγμα;». Κι' έγώ τού άπάντησα: «—Ότι μπορεί νά σέ κάνη εύτυχισμένο τό θέλω». Και ή Μάσα χαμηλώνοντας τά μάτια άφησε νά της ξεφύγουν δυό δάκρυα.

»Πέρασε ένας μήνας και έ ξαφνα ό διοικητής έφυνε γιά τό Μπεκνάρες. Έκει παντρεύτηκε την ξανθιά κόρη τού κυβερνήτη. Έπειτα γύρισε από χωριό μαζί της. Τρείς μέρες δμως άργότερα βρέθηκε τή Μάσα νεκρή κλάδι στό πατάρι, άναμεσα σέ λουλούδια πολλά, πάρα πολλά λουλούδια! Είχε τά ώραία της μάτια ελειστά σάν νά κοιμόταν, ή όμοιη κόπ...

»Φρόντισε ό ίδιος ό διοικητής νά τή θάψη, σ' έναν τάφο όχι μακρυά άπό την Ινδουλί του και πάνω από τον τάφο της φύτυψε τά πιό σπάνια έξωτικά λουλούδια.

»Δέν ξέρω τί συνέβη κατόπιν στό σπίτι τού διοικητή. Είδα δμως μιά μέρα την ξανθή γυναίκα του νά φεύγη μ' ένα αύτοκίνητο. Άπό τότε δέν ξαναγύρισε ποτέ στό χωριό.

»Οι μέρες, τά χρόνια περνούσαν. Γυναίκα άλλη δέν πάντρεύτηκε στό σπίτι τού διοικητή. Σέ λίγο καιρό άλλαξε διοικητή το χωριό. Ο Λάγκλαν Κόρτ δμως έμεινε γιά πάντα έδώ και κάθε πρωί, σαράντα τόσα χρόνια τώρα, μόλις ξυπνήση, τρέχει στον κάμπο, μαζεύει λουλούδια και τά σκορπά πάνω άπό τον τάφο της άγαπημένης του Μάσας.

ΦΑΝΣ ΕΡΙΧ

Πελώτιμει «άρευραΐει»

Τό Νόρφολκ της Άγγλίας έχει γεμίσει άπό τερατώδεις άρουραίους, τόσο μεγάλους ώστε ζυγίζουν κάποτε μέχρι 20 κιλά. Τά ζώα αύτά άποδεκατίζουν τά γεωργικά προϊόντα και κατατρομάζουν τό γυναικείο φύλο. Ώστόσο οι κάτοικοι είνε... κατενθουσιασμένοι άπ' αύτή την έπιδρομή! Γιατί δέν πρόκειται γιά πραγματικούς άρουραίους, άλλά γιά ένα είδος πού λένεται στή ζωολογία «μυοκάστωρ» και πού κατάγεται άπ' τή Νότιο Άμερική. Ο μυοκάστωρ έχει πυκνό τρίχωμα, πού έκτιμάται πολύ ώς γουναρικό. Ένα παλτό άπό τέτοια γούνα κοστίζει 300—600 λίρες στά μεγάλα καταστήματα τού Λονδίνου. Έτσι λοιπόν οι κάτοικοι τού Νόρφολκ κυνηγούν τά τρωκτικά, τά σκοτώνουν και τά πουλούν 5—6 λίρες τό ένα. Οι έπιτηδειότεροι άπ' αύτούς έχουν κερδίσει χιλιάδες λίρες.

Πώς δμως βρέθηκαν όλοι αύτοί οι μυοκάστορες στό Νόρφολκ;

Πρό 2 έτών, κάποιος κτηματίας έφερε άπ' τή Νότιο Άμερική μερικά ζευγάρια τέτοιων ζώων, γιά νά δοκιμάση άν μπορούσαν νά έγκλιματισθούν στην Άγγλία. Ένα ή δυό λοιπόν άπ' αύτά δραπέτευσαν και καλώς ήσαν όδρεία έκ φύσεως, κατέφυγαν σέ τρύπες πού έσκαψαν στίς δχθες τού ποταμού. Άκολουθώντας τά ρητόν τού Εύαγγελίου «σαύξησθε και έκληθύνθησαν», κι' οι άπόγονοί τους άρχισαν τίς έπιδρομές έντυτε νά βρεθή μπροστά σε μιά σκηνή. Η Μάσα μέζεων λουλούδια, ήπως συνήθιζε, γιά νά στολίση τό στήτι. Ο διοικητής περιού σε μέ την ξανθιά κόρη τού κυβερνήτη. Σαφνικά ή γέα κάτι είπε στό διοικητή, κι' αύτός διάταξε τή Μάσα νά φτύση έναν στεφάνι μέ τά λουλούδια της και νά τό φορίση στό λαιμό της ξανθής κοπέλλας.

»Η Μάσα έξετέλεσε πρόθυμα τη διαταγή τού διοικητή κι' έπειτα άνοιωκρύνθηκε μέ τή μελαγχολία ξωγρασισμένη στό πρόσωπο. Πιό πέρα, μέ πλησίασε και μέ ρώτησε:

«—Την άγαπάς. Δέν ήξερα τί νά της άπαντήσω. Την άλλη μέρα, όμως πού μέ ξαναβρήκε μού είπε πάλι: «—Τον ρώτησα άν την αγαπά. Κι' έ κείνος μού άπάντησε πώς δέν την αγαπά. Την περιποιείται όμως γιατί είνε ή κόρη τού κυβερνήτη άπό τον όποίο περιμένει πολλά γιά τό μέλλον του. Τότε έγώ τού είπα, πώς άφού άπό τόν πατέρα της ε ξαρτάται τά μέλλον του γιατί δέν παντρεύεται την κόρη. Έκείνος μέ κύτταξε καλά, μ' έφιλε στην άγκαλιά του και μού είπε: — «Βέ ήθελες έσύ Μάσα ένα τέτοιο πράγμα;». Κι' έγώ τού άπάντησα: «—Ότι μπορεί νά σέ κάνη εύτυχισμένο τό θέλω». Και ή Μάσα χαμηλώνοντας τά μάτια άφησε νά της ξεφύγουν δυό δάκρυα.

»Πέρασε ένας μήνας και έ ξαφνα ό διοικητής έφυνε γιά τό Μπεκνάρες. Έκει παντρεύτηκε την ξανθιά κόρη τού κυβερνήτη. Έπειτα γύρισε από χωριό μαζί της. Τρείς μέρες δμως άργότερα βρέθηκε τή Μάσα νεκρή κλάδι στό πατάρι, άναμεσα σέ λουλούδια πολλά, πάρα πολλά λουλούδια! Είχε τά ώραία της μάτια ελειστά σάν νά κοιμόταν, ή όμοιη κόπ...

»Φρόντισε ό ίδιος ό διοικητής νά τή θάψη, σ' έναν τάφο όχι μακρυά άπό την Ινδουλί του και πάνω από τον τάφο της φύτυψε τά πιό σπάνια έξωτικά λουλούδια.

»Δέν ξέρω τί συνέβη κατόπιν στό σπίτι τού διοικητή. Είδα δμως μιά μέρα την ξανθή γυναίκα του νά φεύγη μ' ένα αύτοκίνητο. Άπό τότε δέν ξαναγύρισε ποτέ στό χωριό.

»Οι μέρες, τά χρόνια περνούσαν. Γυναίκα άλλη δέν πάντρεύτηκε στό σπίτι τού διοικητή. Σέ λίγο καιρό άλλαξε διοικητή το χωριό. Ο Λάγκλαν Κόρτ δμως έμεινε γιά πάντα έδώ και κάθε πρωί, σαράντα τόσα χρόνια τώρα, μόλις ξυπνήση, τρέχει στον κάμπο, μαζεύει λουλούδια και τά σκορπά πάνω άπό τον τάφο της άγαπημένης του Μάσας.

ΦΑΝΣ ΕΡΙΧ

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

...Ο πρώτος λαός πού χρησιμοποίησε έπισκεπτήρια στην Εύρώπη είνε ό Γερμανικός;

...Ο όπνωτισμός ήταν γνωστός στην Αίγυπτο πρό χιλιετηρίδων;

...Τά μεγαλείτερα δάση τού κόσμου βρίσκονται στην Β. και Ν. Άμερική, στην Κεντρική Άφρική και στή Σιβηρία;

...Ο Γαληνός έδίδασκε δτι τό κρέας τών κοίρων είνε τό θρεπτικώτερο δλων;

...Ο Άριστοτέλης πίστευε πώς τό θερμό κατάλυσμα στό στομάχι διευκολύνει την χώνευσι;

...Η ταινία, ή γνωστή άσθένεια, όφείλεται στό άμό και μισοφημένο κρέας τών ζώων και ίδιως τού κοίρου;

...Η Ίταλία έχει κάθε χρόνο 2.300 ήλιόλουστες ώρες κατά μέσον όρο. Η Γερμανία 1.700 και ή Άγγλία 1.400;

...Η πιό ήλιοκαρής χώρα της Εύρώπης είνε ή Ίσπανία, ή όποία έχει κάθε χρόνο 3.000 ήλιόλουστες ώρες;

...Ο στρατός τού... μεγάλου Δουκάτου τού Λουξεμβούργου άπετελείτο πρό τού πολέμου άπό 280 άνδρες;

...Τό μεγαλείτερο δάσος τού κόσμου έκτείνεται άπ' την κοιλάδα τού Κογκό μέχρι τών πηγών τού Νείλου και καταλαμβάνει έκτασι 1.000.000 τετραγωνικών χιλιομέτρων;

...Σ' ένα δάσος της Σιβηρίας ύπάρχουν ρητινοφόρα δένδρα όφους 150 ποδών;

...Τό αύστημα της άσφαλτοστρώσεως τών δρόμων εισήχθη πρώτα στή Γαλλία και χρησιμοποιήθηκε γιά τό στρώσιμο της όδού Μπερζέ τού Παρισιού;

...Τά κυριώτερα αίτια πού προκαλούν άφθονη βροχή είνε ή γειτνίασις θερμών νερών, φηλών βουνών και μεγάλων φυτειών;

Καναστρατικό χιούμορ

Άσχημο πέσιμο

Η νύχτα ήταν γλυκειά.

Το φεγγάρι έλαμπε στον ούρανό και σκόρπιζε στή γή τά άσημένια φώς του.

Όλα γύρω εύωδιάζανε.

Ο Ναστραδίν Χότζας πού ήταν άνθρωπος πολύ - πολύ ρομαντικός άναστέναξε και είπε στή γυναίκα του:

—Τώμασε γρήγορα τον καφέ, θάτμα.

—Βιάζεσαι, Ναστραδίν, νά κοιμηθής; Δέν κάθεσαι λίγο νά κυνεύσης;

—Δέν θά πλαγιάσω, άγάπη μου. Θά κάνω ένα περίπατο. Αύτό τό φεγγάρι είνε τρέλλα! Με βολάντωσε. Θά πάω ώς τά περιβόλια ν' άκούσω τ' άηδόνια νά κελαδούν γλυκά ν' άναστηθή ή φυκή μου.

Το είπε και τό έκαμε. Έπιε τό βαρυγλυκό του καί ξεπόρτισε.

Σιγά - σιγά τράβηξε γιά την έξοχή, φιθυρίζοντας κάθε τόσο:

—Βάτ, βάτ, βάτ... Δοξασμένο τό όνομα τού Άλλάχ πού έκανε τό φεγγάρι τόσο λαμπερό γιά νά φέγγη σ' άσους νυκτοπερπατούνε!...

Προχωρώντας ό Χότζας έφτασε στά τελευταία σπίτια τού χωριού, κοντά στό νεκροταφείο. Έκεί τά στενοσάκακα ήσαν σκοτεινά. Μεγάλα πλατάνια και παγκάρπλα κυπαρίσσια έρριχναν βαρύν τόν ίσκιο τους παντού.

Ο Χότζας, θέλοντας νά βγή άπ' τό χωριό τό γρηγορύτερο και νά χαρή τή φεγγαρολαμπράδα τάχυνε τό βήμα του.

Έξαφνα όμως, καθώς πήγαινε γρήγορα-γρήγορα, παραπάτησε έχασε την ίσορροπία του και πλάφ! έπεσε μέσα σ' έναν σχετό πού είχαν άνοίξει έκεινη την ήμέρα.

Ο δύστυχος ό Χότζας θά πνιγόταν σίγουρα άν δέν περνούσαν άπό κεί δυό συκωριανοί του και δέν τόν τραβούσαν έξω.

Τόν πήγαν άμέσως σέ μιά βρύσι, τόν έβαλαν κάτω άπ' τό νερό, τόν πλύνανε πράκειρα και κατόπιν τόν συνώδεψαν σ' ένα καπηλειό γιά νά πή ένα ρακί νά συνέλθη.

Στό καπηλειό, όταν οι πελάτες πού βρίσκονταν έκεί είδαν τό Ναστραδίν Χότζα σέ τέτοια χάλι και ρώτησαν και έμαθαν τό κακό πού έπαθε, τού είπαν:

—Χώπηκες βαθειά μέσα στόν σχετό, Χότζα;

—Ώς τούς άστραγάλους, άπάντησε ό Χότζας άναστενοζοντας.

—Ώς τούς άστραγάλους!... Σέ καλό σου!... Και γιατί δέν έβγαινες μόνος σου έξω;

Άναστένοξε πάλι ό Χότζας κι' άπεκρίθηκε:

—Δέν ήταν εύκολο πράμα, τζάνοιει, δέν ήταν εύκολο...

—Γιατί;

—Γιατί είχα πάσει μέ τό κεφάλι!...

ΧΙΟΥΜΟΡ

Ο πατέρας (στό γυιό του): Άπό σήμερο δέν θά δίς πεντόρα τσακιστή.

Ο γυιός: Γιατί, μπαμπά;

Ο πατέρας: Γιατί πάς και τά τρώς μέ τις θεατρίνες.

Ο γυιός: Ψέματα, μπαμπά. Μονάχες τους τά ξενοκαλίζουν!

★

Η ούζυγος: Μπερμπάντη!... Σκύλε!... Ίσκαριώτη!... Θέλω νά σέ δώ. σον πεθάνης, στή Κόλασι και νάχης γιά γυναίκα σου τη κόρη τού Ξωφόρου!... Τού Βεελζεβούλ!...

Ο ούζυγος: Λύτό δέν θά τό δίς ποτέ!... Είνε άπαγορευμένο νά παντρεύεται κανείς δυό άδελφές!...

★

Κάποια κυρία τοξείδευε μέ τό αιδηρόδρομο. Στό βαγόνι μέσα βρέθηκε άνάμεσα σε μιά παρέα όπό νέους. Σέ μιά στιγμή ό ένας άπ' αύτούς άνοιξε τό τσιγάρο του. Συγχρόνως γύρισε πρός την κυρία και της λέει:

—Μήπως, κυρία μου, σάς ένοχλεί ό καπνός;

—Δέν ξέρω, κύριε, άπάντησε έκείνη όξιοπρεπώς, γιατί ποτέ δέν κάπνισε μπροστά μου κανείς!...

Αστυνομικό ζήτημα

Το έγκλημα τού Μαρρακές

Οί δυό φίλοι βγήκαν μαζί άπ' τό καφενείο τού κεντρικού δρόμου τού Μαρρακές.

—Θά γυρίσης απίτι σου; είπε ό Ζακ Ρισέλ. Θά σε συνοδεύσω λιγάκι.

Πέρασαν την πλατεία και σταμάτησαν έμπρός σέ μιά πόρτα σκεπασμένη μέ κοντρά καρφιά.

—Σ' άρέσει πάντα αύτό τό άραβικό σπίτι; ρώτησε ό Ζάκ.

—Είμαι λίγκος έδώ μέσα, άπάντησε ό Φερνάν Βαρεγκάντ.

Κατόπιν οί δυό φίλοι καλπνυκτιστικαν και χώρισαν.

Τό άλλο πρωί ό ύπηρέτης τού Βαρεγκάντ Όμερ βρήκε τον κύριό του νεκρό, και τηλεφώνησε άμέσως στήν άστυνομία και στό συνέταιρό του Ρισέλ. Την ώρα έκείνη έτυχε νά βρίσκεται στά άστυνομικά γραφεία ένας περαστικός Άγγλος ντέντεκτιβ, ό Κόξουελ. Και ζήτησε ν' άναλάβη αύτός την ύπόθεσι, γιά νά σκοτώση τον καιρό του. Πρίν ξεκινήση, ήπρε πληροφορίες γιά τό θύμα.

—Ο Φερνάν Βαρεγκάντ, τού είπε ό άστυνόμος Μπυγκεδάλ, είχε ένα μεγάλο άγρόκτημα. Είχε συνέταιρό του τό Ζάκ Ρισέλ, έναν άνθρωπο μέ άξια, πού τόν άγαπούν και τόν έκτιμούν όλοι.

—Ήταν παντρεμένος αύτός ο Βαρεγκάντ;

—Έπρόκειτο νά πάρη τώρα τό διαζύγιό του. Η γυναίκα του ζούσε χωριστά, μαζί μ' ένα φίλο της, τον έμπορο Γκουντερόλ. Ο Βαρεγκάντ κατοικούσε όλομόναχος σ' ένα σπίτι που ένηκε στό Ρισέλ.

Τή στιγμή πού οί άστυνομικοί έμπαιναν στό σπίτι τού έγκλήματος, έφθασε κι' ό Ρισέλ άναστατωμένος.

Βρήκαν τό νεκρό ξαπλωμένο στά πάτωμα. Δίπλα του ήταν πεταγμένο ένα ματωμένο σφυρί, πού είχε χρησιμοποιήσει ό δολοφόνος γιά νά τού σπάση τό κεφάλι.

—Όταν έφτασες, σήμερα τό πρωί, ή πόρτα ήταν κλειδωμένη; ρώτησε ό Κόξουελ τον Όμάρ.

—Μάλιστα, και μέ τίς δυό κλειδαριές...

Ο Κόξουελ σκέφθηκε λίγο. Έπειτα γύρισε στόν Μπυγκεδάλ.

—Κληρονόμος είνε ή γυναίκα τού θύματος; τον ρώτησε.

—Πιστεύω... έφ' όσον δέν είχε άκόμη έκδοθή διαζύγιο.

—Τι μέρος λόγου είνε ό φίλος της;

—Υποπτος τύπος...

★

Χωρίς νά είνε πραγματικά ώραία ή κ. Βαρεγκάντ είχε κάτι πού τραβούσε την προσοχή.

—Γιατί μ' ένοχλείτε; διαμαρτυρήθηκε μ' έπιθετικό τόνο στόν άστυνομικό. Δέν είχα πιά κομμιά σχέσι μέ τό σύζυγό μου.

—Ξεκνάτε, κυρία, την κληρονομιά, παρατήρησε σαρκαστικά ό Μπυγκεδάλ, ένώ ό Κόξουελ, πού ήκουε μένος παράμερα, παρακολουθούσε άμίλητος τή σκηνή. Θά σάς παρακαλέσουμε νά μάς πήτε άν περάσατε τή νύχτα σας στό δωμάτιό σας, στό σπίτι τών Ντυπόν, όπου κατοικείτε.

—Τι σάς ένδιαφέρει αύτό; φώναξε ή νέα γυναίκα.

—Θατε λοιπόν δέν βάσατε έκεί τή νύχτα... Κατοικάτε άλλατε δυό μήνες μαζί μέ τόν άντρα σας στό σπίτι όπου δολοφονήθηκε. Είχατε τά κλειδιά;

—Και βέβαια! Πιστεύω δμως πώς τάδωσα πίσω στόν άντρα μου, όταν χωρίσαμε.

—Πολύ καλά, κυρία. Εύχαριστώ πολύ. Άν σάς ξαναχρειασθώ, θά σάς είδοποιήσω.

Τή στιγμή έκείνη, έφθασε κι' ό Γκουντερόλ. Ήταν ένας μπυρίδερος και παχουλός άνθρωπάκος.

Κύτταξε γύρω του, σάν γιά νά βεβαιωθή ότι δέν τόν άπειλούσε κανείς κίνδυνος.

—Θά μάθατε, πιστεύω, τη δολοφονία τού Βαρεγκάντ, τού είπε ό άστυνόμος.

—Ναί, ναί! Τό δυστυχισμένο!...

—Ο δράστης πρέπει νά είχε τά κλειδιά της έξώπορτας. Γιατί ύπάρχουν δυό κλειδαριές, και βρέθηκαν κι' οί δυό έν τάξει... Έξακριβώσαμε, έξ άλλου, ότι ή κυρία Βαρεγκάντ δέν κοιμήθηκε χθές τή νύχτα απίτι της. Και σείς;

—Μά... είνε λίγο άδιάκριτη αύτή ή έρώτησι που μού κάνετε!

—Έφ' όσον μένετε στό ξενοδοχείο, είνε εύκολο νά μάθω την άλήθεια, κι' άν άκόμη μού την κρύψετε.

—Έ, λοιπόν, δέν κοιμήθηκα στήν κάμαρά μου. Βγήκα στίς 11 και νύρισα κατά τίς 5 τό πρωί.

—Πού πήγατε σ' αύτά τό διάστημα;

—Θά μού έπιτρέψετε νά τό κρατήσω μυστικό...

★

Λίγο άργότερα, οί δυό άστυνομικοί κι' ό Ρισέλ Βριακόντουσαν πάλι στό σπίτι τού Βαρεγκάντ. Ο Κόξουελ είχε κάμει μόνος του μιά έρευνα παντού, άπ' τό ίσόγειο ώς την τσράτσα.

Τά κλειδιά της έξώπορτας είχαν βρεθή στό σπίτι της κ. Βαρεγκάντ. Μιά άνάκρισί της κατ' άντιπαράστασιν μέ τον Γκουντερόλ, έκαμε και τούς δυό νά παραδεχθούν, νά τά χάσουν και νά πέσουν σέ κίλιες άντιφάσεις. Καταλάβαιναν καλά τή φοβερή κατηγορία πού τούς βάρυνε. Άφού ύπόγραφαν τήν κατάθεσί τους, περίμεναν τίς χειροπέδες. Ήσαν κι' οί δυό κατάκλωμοι, τά χέρια τους έτρεμαν νευρικά...

—Υποθέτω ότι ή ύπόθεσις είνε πιά ξεκαθαρη, είπε ό Μπυγκεδάλ.

—Συμφωνώ μαζί σας, άπάντησε ό Κόξουελ. Μπορείτε νά συλλάβετε τό δολοφόνο.

Κι' έδειξε... τό Ζάκ Ρισέλ! Έ κείνος πήδησε όρθιος.

—Τί άοχημα άστεία είν' αύτά; φώναξε.

—Έσείς σκοτώσατε τό Βαρεγκάντ, πρόφερε ξερά ό Άγγλος. Θρόνη σα πρό όλίγου νά πληροφορηθώ διάφορα πράγματα γιά την ίστορία αύτού τού σπιτιού. Τό γνωρίσατε πέρυσι, γιατί ξέρατε ότι ό άρεσε πολύ στό φίλο σας, πού είχε πρωτήσει σέ κάθε τι τό μικρονικό... Πρό 4 έτών, είχε συμβή έν' άλλο δράμα σ' αύτό τό ίδιο σπίτι. Ο έγκικος του, ένας ιθαγενής έκοπτήρε γιά νύχτα τό φίλο του Μαυκτάρ, γιατί τόν βρήκε στήν κάμαρα της γυναίκας του. Τό σπίτι άνήκε τότε στό Μαυκτάρ. Και, πρίν το νοικιάση σε κάποιο άλλο τρίτο μέ την ώραία κι' άπιστη σύζυγο, είχε βάλει νά διορθώσουν τά κάγκελα της τσράτσας, ζτσι ώστε ν' άναίγη ένα μεγάλο κομμάτι τους, σάν κρυφή πόρτα. Μπορούσε εύκολα νά περάση κανείς άπ' έκει, άν ήξερε τό μυστικό μηκανισμό. Αύτό τό δρόμο χρησιμοποιούσε ό Μαυκτάρ, όταν πήγαινε στή φιλενάδα του.

»Έξακρίβωσα δμως και τρία άλλα ένδιαφέροντα πράγματα, κυρία Ρισέλ: Πρώτον, ότι είχατε άγοράσει και τό διπλανό σπίτι. Άλλά δέν ζητήσατε ποτέ νά βρήτε ένοικιαστή, προφανώς γιατί τό θέλατε άδειανό, γιά νά περάσετε μιά νύχτα άπ' την τσράτσα του στό σπίτι τού φίλου σας. Δεύτερον, τό συνεταιρικό σας συμβόλαιο μέ τό Βαρεγκάντ όριζε ότι, άν πέθαινε ό ένας σας, τό μερίδιό του θ' άνήκε άκλουστρικά στόν άλλον. Τρίτον, όταν έβολοφογείτο ό Βαρεγκάντ, λείπατε και σείς άπ' τό σπίτι σας... Τέλος κάνατε μιά σοβαρή παράλειψι: Ξεκάσατε νά φορέσετε γάντια, πρίν άνοίξατε τό κάγκελλο, κι' έτσι άφήσατε τά δακτυλικά σας άποτυπώματα... Τά άπόλοιπα τώρα είνε δουλειά τού άγαπητού μου Μπυγκεδάλ.

Ε. ντέ ΚΕΥΖΕΡ

ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Παχυσαρκία

Στό προηγούμενο σημείωμά μου, σάς έγραφα λεπτομερώς, τί νά άποφεύγετε και τί νά τρώνετε, γιά νά προλαβαίνετε την ύπερ τό φυσιολογικόν, σύζησι τού βάρους τού σώματός σας.

Σήμερα θά σάς γράψω τρείς πίνακες διαίτης πού πρέπει νά άκολουθήτε, παρακολουθώντας αυγκρόνως και τό βάρος τού σώματός σας, είς τρόπον ώστε νά μην πέση κάτω τού κανονικού.

Δίαιτα Α. Είνε ή άπλουστέρα μέθοδος γιά όσους θέλουν σε διάστημα τριών μηνών νά χάσουν 5-6 κιλά. Η δίαιτα αύτη είνε άπολεσματική και γιά τά άρθριτικά έν γένει άτομα, ώς και γιά τούς έκζεματοπαθείς και τούς ύπερτασικούς. Τρώγετε ό,τι θέλετε έκτός άπό ζυμαρικά, κοιρινά, σούπιες και γλυκίσματα έν γένει. Άποφεύγετε τίς πολύ πικάντικες τροφές, το πολύ άλάτι και τά πολλά ψωμιά και ύγρά ίδίως κατά τό φαγητό. Κάθε Δευτέρα κάνετε την "λευκή ήμέρα" παίρνοντας μόνο 1½ όκά γάλα, δυό καφέδες, δυό μήλα ή πορτοκάλλια.

Δίαιτα Β. Είνε γιά όσους θέλουν νά χάσουν περισσότερα κιλά, δηλ. γιά όσους τό βάρος των ύπερβαίνει ταύλαχίστον κατά 10-15 κιλά τό φυσιολογικό όριο. Όσοι κάνουν την δίαιτα αύτή, θά την συνεχίσουν έπι μερικές έβδομάδες, παρακολουθώντας τακτικά τό βάρος των και όταν αύτό δέν ύπερβαίνη παρά μόνο κατά 5 κιλά το φυσιολογικό, τότε θά την άφήσουν και θ' άρχίσουν την δίαιτα Α γιά νά διατηρήσουν στην βαθμίδα αύτή.

Πρωί ένα κύπελλο τσαί με λεμόνι και κωρίς ζάχαρι ή ένα κύπελλο καφέ μέ γάλα κωρίς ζάχαρι ή μέ ζαχαρίνη.

10 π. μ. Μιά φέτα μαύρο ψωμί μ' ένα μελάτο αύγό κι' ένα φρούτο.

1 μ.μ. Δύο μπριζόλες άρνιού σκάρας ή ένα μπιφτέκι ή ένα φάρι μέχρις 75 δραμιών σκάρας. Μιά σαλάτα ώμή μέ λίγο λάδι κι' άφθονο λεμόνι και δυό φρούτα.

5 μ. μ. Ένα καφέ μέ ελάχιστη ζάχαρι.

9 μ. μ. Ένα πιάτο κόρτο, μιά φέτα ψωμί μαύρο, δυό φρούτα και μιά λεμονάδα δίκως ζάχαρι ή μέ ζαχαρίνη.

Άν ώστόσο δέν μπορήτε νά έφαρμόσετε την δίαιτα Β τότε τίς τρείς πρώτες έβδομάδες, γιά νά συνηθίσετε, άκολουθήτε την δίαιτα Α κι' κατόπιν έφαρμόσετε την Β, άτις είνε πλέον αύστηρά. Με την βράσιν μου πάν δέν μπορήτε νά έφαρμόσετε, θέλω νά πώ ότι πιθανόν, κωρίς οείς νά το θέλετε, ν' άντίδρα ό όργανισμός σας στην έφαρμογή της δίαιτας. Πώς φανερώνεται αύτή ή άντίδρασις; Επειδή ό όργανισμός σας έτο συνηθίσωνε μέχρι της ήμέρας πού άρχισατε την δίαιτα, στην λήψι όλων έν γένει των τροφών και σε όρισμένη ποσότητα, αίσθάνεται μεγάλως την άλλαγήν των δια της έφαρμογής της δίαιτης άπότε και σκίζει ν' άντιδρά. Η άντίδρασις αύτη τού όργανισμού έκδηλούται διά διαφόρων συμπτωμάτων ώς κακουμπτό, πονοκέφαλο, βούϊσμα στ' αύτιά, πλύγμα κτλ. Στην περίπτωσι λοιπόν, αύτη δέν πρέπει νά έξακολουθήτε τις αύστηρές την δίαιτα άλλά νά πάρνη κάτι περισσότερο έως ότου συνηθίσουν.

Και τέλος σάς γράφω την δίαιτα Γ η πιό εύκολη μέσα κατάστασι μεταξύ της Α και της αύστηράς Β δίαιτης.

Δίαιτα Γ. Πρώτη έβδομάς. Το πρωί καφέ κωρίς ζάχαρι ή μέ λίγη ζαχαρίνη και ένα φρούτο.

Ώρα 10 π. μ. Αύγό βραστό ή μιά φέτα ψωμί μαύρο, ψωμί.

Ώρα 1 μ. μ. Ψάρι ή κρέας σκάρας και σαλάτα μέ λίγο λάδι και άφθονο λεμόνι και ένα φρούτο.

5 μ. μ. Καφέ μέ ζαχαρίνη και μιά φετίτσα ψωμί.

9 μ. μ. Δυό πατάτες βραστές μέ λαδολέμονο ή ένα γιαούρτι και δυό φρούτα ή κομπόστα ώς και μιά φετίτσα μαύρο ψωμί.

Δεύτερο έβδομάς. Το πρωί: Ένα σκέτο τσαί μέ λίγη ζάχαρι και λεμόνι.

10 π. μ. Ένα γιαούρτι.

1 μ. μ. Μπριζόλες άρνίσιες τηγανισμένες μέ δαύλο, χόρτα μ' έλαιόλαδο λαδολέμονο, ένα φρούτο. Λίγο ψωμί και μιά λεμονάδα μέ ζαχαρίνη.

5 μ. μ. Καφέ μέ γάλα.

9 μ. μ. Ένα ζωμό μέ λεμόνι, τρείς φέτες ζαμπόν και φρούτο.

Τρίτη έβδομάς: Τσαί μέ γάλα κι' ελαχίστη ζάχαρι.

10 π. μ. Ένα αύνό μελάτο και γιαούρτι.

1 μ. μ. Ένα κύπελλο ζωμό έλαφρό μ' άφθονο λεμόνι, λίγο κρέας ή φάρι σκάρας, φρούτα.

5 μ. μ. Καφέ με γάλα.

9 μ. μ. Γιαούρτι. Λίγο άπαχο τυρί, λίγο ψωμί μαύρο, δυό φρούτα ή κομπόστα.

Αύτοί είνε οί τύποι της δίαιτας, τά τρόφιμα τών όποίων έναλλάσσονται καταλλήλως διά την ποικιλίαν.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΜΙΧ. ΛΑΔΑΣ
Ίατρός Δερματολόγος

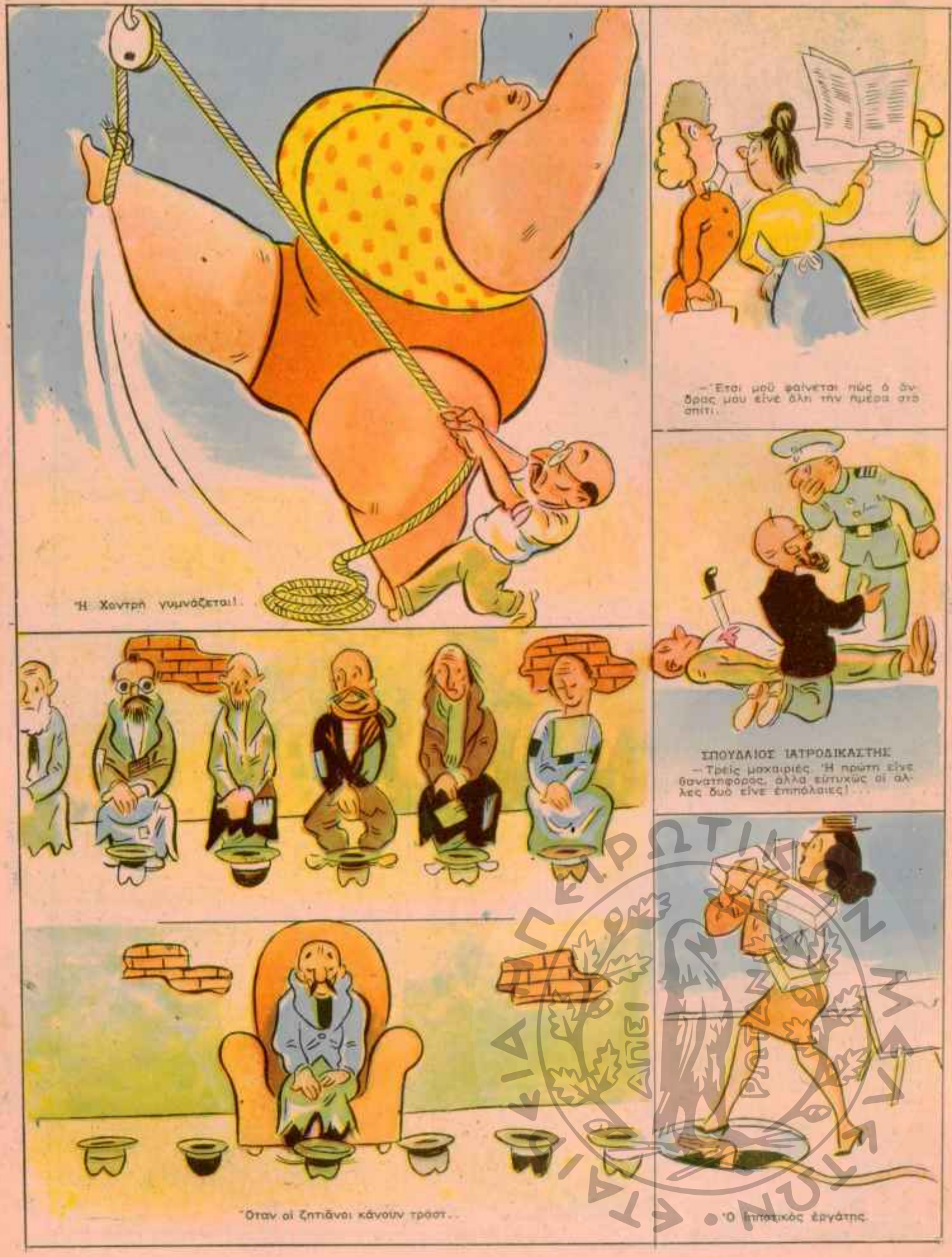
Η Χαντρή γυμνάζεται!
—Έτσι μού φαίνεται πώς ο άνδρας μου είνε όλη την ημέρα στο σπίτι.
ΣΠΟΥΔΑΙΟΣ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΗΣ
—Τρεις μαχαιριές. Η πρώτη είνε θανατηφόρος, αλλά ευτυχώς οι άλλες δυό είνε επιπόλαιες!...
Όταν οι ζητιάνοι κάνουν τρόστ..
Ο επιτυχής εργάτης